

Орій

**УКРАЇНА
ПІД
ІСУСОМ**

АБО
КОРІННЯ ГЕНОЦИДУ АРІЙЦІВ

"Славте бога і розпоршуйте себе над землями,
Славте бога і не шадіть себе над морями -
Рабом є той, хто до одної країни прив'язав себе!
Не Сіоном зветься царство обіцяне мною вам -
Ім'я його - ВСЕСВІТ!"

Про Україну, як про колыску арійства, написано Говерлу книг.

Про блюзнірське нищення всього українського, про геноцид українства репресіями-колективізаціями-голодоморами-чорнобілізаціями написано стоси книг і виголошено скирти промов.

Та не написано жодної, нехай і невеликої книги, про коріння звірячої ненависті з боку світової та місцевої влади до українців, як до господарів України - колыски арійства. Не сказано жодного слова про зв'язок між колыскою арійства і геноцидом виколисаних, точніше заколысаних світовою неарійською владою.

С всі підстави назвати цю книгу дещо інакше, а саме: „Світ під Ісусом”. Бо якщо гроші, розум і сила правлять світом, то вони це роблять ніяк не в інтересах усього світу, а в інтересах світового пастиря. Знаючи про особливий — привілейований, правлячий, „небесний” — стан іудейства, можемо відкинути будь-які сумніви щодо задоволення інтересів найперше іудеїв. Необов'язково, щоб задоволення забезпечувалось грішми, розумом і силою самих іудеїв. Бо найвище задоволення можна отримати саме у випадку використання чужого потенціалу. У випадку з іудеями, це — потенціал арійців, зокрема й передусім українців. (Що саме це перетворило українців з вільних цивілізованих нормальних людей на білих негрів, на бидло, і що саме це сприяє реалізації жидівських амбіцій в будь-якій країні світу — тема цієї книги).

Отже, українські справи я поєднуюватиму зі справами світовими. Бо для мене світ починається з України і з того стану, в якому перебуває Україна, — ганебного стану. Тому, коли я чую, читаю, як з трибун усіх рівнів лунають запитальні вигуки від представників українських начебто елітних патріотів — „хто ми, чийх батьків діти?”, „ким і за що закуті?”, то роблю висновок, що українська еліта свідомо дає на це хибну відповідь. Мовляв, за гріх свій перед Господом вашим Ісусом Христом ви закуті в кайдани. Цим вона сприяє кайдануванню, гнобленню і приниженню українців як нації, як особливої і неповторної спільноти.

Вивчена і вигодувана українцями еліта отримусь Шевченківські премії за те, аби вона ніколи не розкладала по буквах і не доносила до українців Шевченкове одкровення — кайданами для українців є хрест.

Хрест у свідомості, як примара, веде до прірви; хрест на шиї, як той камінь, тягне на дно цієї прірви. Цей хрест-кайдани не десь далеко у свідомості Тараса, не десь у глибині його віршунань. Хрест-кайдани скрізь на поверхні, як от і в перших рядках Тарасової „Марії”:

„... щоб хрест-кайдани донесли до самого, самого краю...”

Українські письменники, завданням яких є відкривати українцям очі на дійсність, переймаються своїм добробутом і для покращення свого майнового стану понад усе намагаються догодити існуючому режимові, опертому на офіційній державній ідеології — християнізмові.

Здіймаючи галас навколо теми засилля жидів у владних, а значить і в бізнесових структурах України, де іудеї становлять 90% Верховної Ради, Уряду, підпорядкованих їм кабінетів, банків і контор, — передові українські діячі на цьому зупиняються. Радикальніші з них висувають гасло „Україна — без жидів”. Не розуміють, що навіть позбувшись жидів, Україна Христосова (власність Христоса чи ще якоїсь іностасі Єгови) залишиться уярмленою як самими жидами з центром керування в Єрусалимі чи будь-де, так і уярмленою будь-яким жидівським посередником — кацаном, поляком, татариним, німцем, турком...

Ті з українців, які мислять ширше і усвідомлюють світову жидівську змову, програмним документом якої є книга „Протоколи старшин Сіону”, протиставляють себе і свою християнську добронорядність „диявольській” жидівській змові; сприяють доведенню, що „Протоколи” не фальшивка, і навіть поширюють книгу-розвідку з цього питання під назвою „Як і ким були створені протоколи сіонських мудреців” із зображенням Землі в обіймах жида.

ПРОТОКОЛИ
СТАРШИН СІОНУ

ЯК І КИМ
БУЛИ
СТВОРЕНІ

Українські християни протиставляють себе „добронорядних”, підступним жидам, — не розуміють, що „Протоколи” насправді є істинною програмою жидівської змови, але змови пізньої; змови тих, хто пасе задніх. Християнізовані мислителі не усвідомлюють, що вони є жертвою більш ранньої, первинної жидівської змови, статутний документ якої — Біблія, особливо Новий Заповіт Ісуса Христоса, — кожен з них має, читає, і навіть вважає для себе святим.

Третій розділ цієї книги повністю націлений на висвітлення ролі, місця, а основне, особливого особистого Ісусового внеску у справу жидівського сходження до своєї фанатичної мети — поневолення Світу і панування над ним.

Власне тут, у передмові до своєї праці, я мушу звернути увагу мого читача на те, що не дивлячись на загальновідому солідарність жидів, ця солідарність проявляється лише у випадку сторонньої загрози, а в нормальних (мирних) умовах жидівські міжусобиці розгоряються з особливою силою. Ця обставина не якась незвичайна, — вона закономірна. Дарвін у своїй книзі „Про походження видів”, розділ 3, дуже просто пояснює це явище:

„... боротьба майже незмінно буде найжорстокішою між представниками одного й того ж виду, оскільки вони поширені в одній місцевості, потребують однакових харчів і підпадають під однакову небезпеку...”

Досвідчене око дослідника помітить жидівські міжусобиці навіть тоді, коли стосунки жидів з навколишнім світом можна назвати не інакше як війною. Прикладом буде жидівська Ірредо-Ісусівська міжусобиця часів римського панування над жидами, гоніння середньовічних жидів-глобалістів-християн на жидів-талмудистів-антихристиян, різнополярні сталінсько-троцькістські та сталінсько-гітлерівські жидівські протистояння нових часів, а також кучмівсько-ющенківські колотнечі новітніх часів. Тому визначаємо три напрямки жидівської думки і дії, однаково шкідливі для всього світу. В часовому вимірі вони виникають в такій послідовності:

1. Сіонізм — Старий Заповіт Мойсея і жидівські Пророки (політичний сіонізм).
2. Глобалізм — Новий Заповіт Ісуса Христа, тіньова робота його неафішованих, але викритих нами сподвижників, а також діяння-послання апостола Павла (духовний сіонізм).
3. Комунізм — марксизм-ленінізм-сталінізм, як нова жидівська релігія, плагіатор християнізму: якщо Христос народився, жив, помер і воскрес, то Ленін жив, живе і буде жити (різновид духовного сіонізму в одній, окремо взятій країні).

Та буде раціональніше розглядати їх у силовому вимірі, тобто в послідовності значущості жидівських проявів у сучасному світі, а саме:

1. Глобалізм — християнізм з розпорощенням по світу жидів і їхнього капіталу. „Ізраїлю, послухай постанов та законів... розпорощить вас господь посеред народів, і будете ви нечисленні поміж людьми, куди попровадить вас господь... (Біблія, „Повторення Закону”, 4: 1-27)
2. Сіонізм — зосередження в Сіоні-Єрусалимі важелів світового управління.
3. Комунізм — влада жидів, рай для них в одній, окремо взятій країні.

Проти українців працюють і сіонізм, і комунізм, але насамперед — християнізм. Сила християнізму полягає якраз у прихованій його ворожості й підступності.

Жидівське штукарство полягає в тому, що українцям нав'язується ілюзія зміни режиму, ілюзія звільнення, ніби вже не комуністи-антихристи під проводом жидів Леніна-Троцького-Кагановича правлять Україною. Ніби настали інші, християнські, добрі часи. Ніби Ісус любить Україну і піклується про її дітей; і їм, цим дітям, лишається тільки покаятись у своїх гріхах, скоєних у «безбожні», без-Ісусівські часи большевизму. Ніби Ісус не є жидом і може любити нежидівську Україну. Ніби не в жидо-Ісуса навчилися жидо-комуно-большевики:

„кто не с нами — тот против нас” (свангеліс від Матвія, 12:30), „кто бил ничем — тот станет всем” (Матвій, 19:30, та 20:16; або „Інтернаціонал” — Ежена Потьс, общеспонятний переклад іудея Аркадія Коца — гімн Советского Союза до 1943 р.)

І ніби не в жидо-апостола Павла, котрий скрізь наголошував, що він фарисей і син фарисея (див. дії апостолів, 23:6), жидо-кацапо-комуно-большевики занозичили гасло для агітації за працю на виснаження з небаченою, фантастичною формою оплати — трудовень:

„кто не работает, — тот не ест” (друге послання апостола Павла до Солунян, 3:10; також Ленін, „О голоде. Письмо к питерским рабочим”).

Християнізм і комунізм є однаково жидовізм з різною стратегією і однаковою тактикою: спочатку прониклива проповідь засновника руху, а потім — революція.

Світовий ефір заповнений ілюзією — сїонїсти, фарисеї захопили Світ, нещадно його експлуатують, визискують, гвалтують, вбивають; але Ісус не допомагає їм (ні! де ж ви бачили?!); на протипагу ненависним фарисеям, Ісус — Спаситель людства. Кожен читач матиме нагоду залишатися й надалі при такій думці, тобто ілюзії; звичайно ж, якщо він зневажить докази. Ісус — фарисей над фарисеями. Жидо-комуїзм у період совєтського терору і диктатури активно використовує фарисейський метод злого і лагідного начальника, комісара, слідчого; метод протипаги для схилення тероризованих людей на свій бік, на бік доброго начальника-пастиря. Бо для чого ж іудео-комуїзмові нехтувати досвід, накопичений за 2000 років своїм братом-близнюком, іудео-християїзмом?

Ясно, що дана книга не проти бога і не проти богів. Якраз навпаки — вона проти поховання божественної суті України чужоземними забородами-філософами; проти нищення історичної, природної, сонячної віри українців, віри, зародженої в серці і свідомості українця на світанку людської цивілізації. Ця книга проти жидівського вчення «християїзм», яке прагне підпорядкувати собі здобутки древньої української цивілізації; проти панування в Україні та у всьому світі династії жидівських монстрів Єгови-Саваота-Ісуса і їхніх біснувато-монстрівських служителів.

Особливості Української Рідної Віри полягає якраз у відсутності її засновників. Її об'єднуюча суть проявляється власне в одному загальному світогляді, властивому українцям; одіому з причини дуже давнього часу виникнення українців як нації.

Ніхто з українських мислителів — Тарас Шевченко, Степан Руданський, Леся Українка, Іван Франко, Лев Силенко, Ярослав Орїон, Володимир Шаян — не спростував свого звання мислителя і не опустився до рівня засновника української релігії. Неможливість, ще більше, недоречність такого засновника є очевидною для всіх. Українська Рідна Віра заснована свідомістю всієї нації.

Туга за спалюваним минулим, яке ілюндується християїзмом дотепер, бринить в голосі Тараса:

Заворожи мені, Волхве,

Друже сивоусий,

Ти вже серце запечатав,

А я ще боюся..

Леся, Іван і Степан (Руданський) просто дихають українським рідновір'ям, відтворюють його, живуть ним.

„Лїсова пісня“ Лесі Українки є працею суто політичного звучання. В ній Леся — як мати вчить своїх діточок ходити, а пізніше рахувати на пальчиках — навчас українця дивитись на себе своїми, українськими, не спотвореними християїзмом очима. Бо не що інше як зречення свого українського світогляду, навіть прокляття його на догоду чужиньському (іншого не існує) християїзмові, призвело до занепаду України і поневолення її чужинцями.

Варто згадати з Лесиної „Лїсової пісні“ сцену прокляття Килиною образів української духовності — Вовкулаки-Лукаша, Верби-Мавки, зрубаного вікового Дуба як символу Перуна — з неминучою покарою, пожежею, що забрала все майно Килини.

Можливо, комусь здаватиметься, що йому ніби розплющуються заспані, заліплені очі, і щось яскраво-сліпуче, яке водночас і сповільнює відкриття очей — надто сліпить — і прискорює — надто набрид морок, — то нехай знає, що це — Сонце, Сонце України. Це те Сонце, що його прагне заступити собою ізраїльський монстр. Це — Сонце, що йому поклонялись багато поколінь українців. Шануючи і святкуючи протягом тисячоліть визначні дати річного руху Сонця — зимове Рїздво, весняний Великдень, літній Купало, осінній Світовид — українці досягли високого рівня розвитку і перебували на вершині своєї слави та світової могутності. І той, хто тепер напускає облудного туману на Україну, той, хто підмінює собою Сонце, той в темряві грабує Україну і пускає по світу її дітей, — жebraками.

Можливо, забагато в наступних розділах подано жидівської історії. Та без цього не можна дійти до розуміння жидівської мрії, мрії Ісуса про закладену в Біблії ідею панування жидів над Світом. Забагато жидівської історії означає не її зайвність, а лише повноту картини; картини не самого Ісуса, а картини всього жидівства за участю Ісуса в минулому і тепер, Ісусових попередників, сучасників, послідовників; сподвижників і ворогів. Повнота картини сприяє встановленню зв'язку між причинами і наслідками, а цей зв'язок, у свою чергу, сприяє повноті картини.

Повнота картини переконає, що основною рушійною силою світового історичного процесу є не класова боротьба, а расова.

Класова боротьба за інтереси родової верхівки в первісні часи, рабовласника чи олігарха в нові часи, пролетаріату чи буржуазії в новітні часи йде слідом за расовою боротьбою і точиться найперше всередині панівної раси. Вона для більшої ефективності залучає й класи унослідженої раси.

Чую вигуки зарозумілих скептиків: „Треба свою історію вивчати, а не жидівську!” Заперечень немає, і ми її, рідну, вивчаємо, точніше, прагнемо вивчити. Прагнемо, бо цьому щось заважає. Що ж саме? Вивчення своєї історії блокується засиллям християнізму з відповідним впровадженням (вивченням) Біблії — жидівської історії. При цьому жидівська історія навмисно подається як героїчна і єдино придатна для наслідування, що власне й сприяє унослідженню українців (і не тільки) жидами. Ми ж побачимо цю історію без прикрас і, крім іншого, знайдемо пояснення цікавій закономірності. Маю на увазі проблему, яка існує завжди: батьки і діти — старі й молоді, консерватори і радикали. Жидівські консерватори — саддукеї — засуджують на смерть жидівського радикала — Ісуса. Але консерватори і радикали є й в українському середовищі — як у старі часи, так і в нові та новітні. Під час Полтавської битви прогресивний гетьман Запорізької Січі, запеклий антикацан Кость Гордієнко стає на бік Мазени проти Москви, чим викликає шалений гнів консервативних Січовиків, відданих Москві ще з часів Хмельницького. До засудження радикального Гордієнка на смерть тоді справа не дійшла, — з очей консерваторів раптово впала пелена, коли московський цар Петро Перший зруйнував Стару Січ, за місяць до Полтавської битви. В новітні часи радикальний Тарас Шевченко гостро протистоїть поміркованому крилу товариства кирило-мефодіївців на чолі з Костомаровим. Тарас протистоїть консервативній пасивності та недбалості у справі допущення новачків до тасмного товариства. Наслідком такої недбалості поміркованих консерваторів стало проникнення в середовище тасмних братчиків провокатора і стукача Петрова. Переслідувань та репресій тоді зазнали всі братчики, зокрема поміркований Костомаров відбув 1 рік в'язниці і декілька років заслання до недалекого Саратова (звідти він мав право виїздити в Крим; пізніше виїхав у Швецію). Та найбільше постраждав радикальний Тарас — досмертне заслання до *киргизів* без права писати і малювати. І лише смерть одного царя — Миколи Першого — та воцаріння Другого Олександра, а також сприяння деяких впливових шанувальників Шевченка змінять вирок на 10 років заслання. Слава Великому Кобзареві! Його радикалізм залишається незламним і в становищі 10-літнього в'язня, і в становищі смертника. Вічна Слава Тарасу! Він з ласки царя повертається із заслання, але відмовляється від іншої ласки. Приймавши титул академіка, радикал Шевченко відмовляється прийняти титул дворянина (посадовця, чиновника, сонного kota імперії) Росії. Тарас гидує цим титулом. Небачена зухвалість нескореного українця викликає тільки один присуд — смерть... В новітні часи консервативні представники Організації Українських Націоналістів під проводом Андрія Мельника засуджують на смерть радикального Стенана Бандеру. Неймовірно, — радикал Бандера змушений остерігатися, навіть переховуватися від консервативних „своїх” і від большевицьких „чужих”. Неймовірно, — Бандеру вб'ють чужі фактично руками своїх. Якщо своїми вважати земляків...

Але в чому закономірність? Закономірність у тому, що ніхто з українських радикалів — від трипільців до скіфів епохи Ведичної Віри, до Гордієнка, Шевченка й Бандери — не став богом ні для жидів (в епоху скіфів жиди ще тільки лінили собі бога з уламків богів сусідніх народів Фінікії, Єгипту, Вавілону), ні для Світу, ні — зрештою — для самих українців. Навпаки, богом для українців і для Світу став жидівський радикал — Ісус Назорей, він же Христос.

Ми, донитливі, однаково уважно простежимо Ісуса, ким би він не був — історичною особою, легендою, збірним образом чи візиткою певної жидівської партії; байстриюком чи сином божим? Ми сприйmemo його таким, яким він є, найперше — іудейським патріотом, ультра. Бо Ісус завжди виступає поборником, творцем і будівничим єдино іудейського щастя, і разом з цим, а скоріше за рахунок цього — руйнівником усіх інших націй.

Так чи так, інтенсивна 2-тисячолітня експлуатація Ісуса мусить бути комусь вигідною. Кому ж? На те ми й донитливі, а значить і позацензурні, щоб знайти відповідь.

Тож, згадаймо букви — може, й слова складемо?!

Астор.

Що Ви мені розкажете?! Ісус же проти жидів! За це вони — фарисеї і саддукеї прокляті — розіп'яли його! Читайте наконці євангелію! Що? — Проти яких іменно жидів?! Ви що, — іздіваєтеся? Жиди, вони і в Африці жиди! Ви що, не знали цього? Як це, — фарисеї Ісус разом з одними фарисеями та й боровся проти решти фарисеїв і проти всіх саддукеїв? Який це такий жидівський міжсобойчик? Що це за радикали такі? Це ті, що про них у школі вчитель розказував на уроках хімії? І що це за консерватори? Це ті, що консервують рибу чи гриби? Шось Ви якийсь такий заумний?! Ви, случайно, не того?.. При чому тут те, що комуніст Троцький разом з одними комуністами боровся проти комуніста Сталіна та інших комуністів? Як це, — такий самий жидівський міжсобойчик? Що з того, що Ісус обрізаний по-жидівськи? Так положено у жидів! Обрізаний, щоб усьо було по Закону, то ссть по Біблії, і можна було спасти нас од гріха! Нас усіх!.. Що? Шо-шо? Як це, — „Україна для українців!“ Хіба ви не знаєте, що українцем ссть кождий, хто проживає в Україні, в том числі й жид... то ссть євреї. І вобше, не надо оскорблять націю! — Кацапи! Жиди! Азри! Шо ви собі позволяєте?! Ви хіба не були на Майдані у Києві, коли вся Україна захищала всенароднообраного прсідсита Юцника?! Шо? Були? То хіба ви не знаєте, що Юценко об'язався будувать в Україні громадянське, а не національне суспільство! Це означає, що Україна предназначена для усіх українців за громадянством, а не тільки для українців за національністю! І не в перву очсрєдь для українців за національністю! То ссть націю надо понімать не як етнічску общность людей, а як політичску. Шо? Для Юценка, як і для Ісуса, всі люди — браття? Шо в цьому плохого? Шо з того, що браття за громадянством ставляться до братів, українців за національністю, як до третьосортних людей в Україні? Ви хіба не понімаєте, що українці самі в цьому винуваті. Шо? Шо-шо? Як це, — Юценко не всенароднообраний, а богообраний, і сприяє процвітанию не українства, а богообраного жидівства, як сприяв і богообраний Ісус. На шо це Ви натякаєте?!

Я шось не понімаю Вас, якщо Ви, кінсино, не з псіхушки явилися допіру!
Господи Ісусе, помилуй мене і сохрани, ізбав од цієї напасти! Амінь.

Не автор.

— А як же зветься бог отой?
 — Забув
 — Так якось наче Хрестус
 — Я чув зовсім інакше,
нехороше ймення,
якесь жидівське.
 — Та то зовсім не бог. Був утікач
 З рабів, на ймення Хрестус, він розбійник
 Чи злодій був, гаразд не пам'ятаю.
 Так от його уловлено й розі'ято.
 Товариші зробили з нього бога
 Та вигадка й пішла собі по людях.
 (Леся Українка. „Руфін і Прісцілла”. Дія 5)

Дивлячись на стан справ і речей у сучасному Світі, дивовижним видається не те, ким є Ісус насправді: жидівським бродячим філософом-самозванцем, чи, як ревни доводить ісусівська жидопокірна церква, він (Ісус) є сином накинутого нам з Візантії жидівського бога Саваота-Єгови. Бо те, ким є Ісус насправді, — тільки початок справи, яка на перший погляд не має ніякого зв'язку зі станом справ ув Україні. І якщо мосму читачу болить за Україну, якщо він відчуває нестерпний гніт над нею і над Світом, то значить цей читач — нормальна людина. Він — знахідка для України (можливо, й для Світу?!). Очевидно в ньому крім української крові живе ще й український дух. Дух, який крім себе не дає отруїти й кров. Він — проблиск надії для України! А з нею й для Світу! Бо Україна і Світ — нероздільні.

І візантійський Саваот
 Одурить! Не одурить бог, —
 Карать і милувать не буде:
 Ми не раби його — ми люде!
 (Тарас Шевченко. „Ликері”)

Чи, може, ти, українцю, думаєш, що діяння Ісуса з апостолами ніяк не стосуються твого ганебного стану? Або ж не вважаєш свій стан ганебним?

Твій стан ганебний навіть тоді, коли ти чогось і досягнув особисто і дещо відрізняєшся від інших українців. Бо не припиняється твоя відповідальність за стан твоєї землі, твого народу, твоєї України. А з відчуттям того, що Україна стає для тебе все більше й більше чужою, мачухою замість матері, — відповідальність зростає. Стрімко. Вона вимагає від тебе вже не сліз і сопливих запевнень в любові. Вона вимагає рішучих дій. Попереду цих дій, — рішуче мислення.

Бо твій, українцю, ганебний стан підтверджений як у всьому світі, так і на твоїй споконвічній землі — в опанованій жидвою Україні, де ти раб і де твої діти не застраховані від уярмлення всесвітнім жидівством.

Також і в твоїй злиденній родині, куди ти повертаєшся щодня з рабщини (хоч би й умовної) і де твої діти підсвідомо зневажають тебе за твое шанування Ісуса — агента світового жидовізму, — не видно змін. Найгірше те, що твої діти також не розуміють потаємної суті жидо-християнізму і схильні вважати власне тебе винуватцем усіх бід, незалежно від того, чи ти ще залишаєшся прихильником жидо-християнізму, чи вже почав прозрівати.

Один наш спільний добрий знайомий прозрів і...

... І поза світ жидівсько-християнський я вилетів... (Іван Франко. „Ex Nihilo”)

Як же можна, прозрівши, та й не дати відсіч Ісусу-осліпителью і його намісникам — римсько-візантійсько-московським папам-попам?

... Я ж не чорт, кажу тобі:
В цій кривавій боротьбі,
Папо, з поступом наук
Ти пустий сьогодні звук
А на твій авторитет —
Український я поет,
Месник — революціонер,
Кличу: Годі відтепер!..
(Іван Франко. „Пані в альбом”)

Геть не випадково згорів (у незалежній від українців Україні), та й вже не вперше, музей Івана Франка на його батьківщині, в Нагусвичах поблизу Дрогобича на Львівщині.

Тому, кажучи про Ісуса, я казатиму переважно про те, як Ісус і його школа (церква) стирають Україну з лица Землі. Щоправда, мені доведеться дещо відхилитися від цієї лінії для розкриття методів і пояснення причин, які роблять можливим це стирання.

Що ж спонукало славу Українку Леся в суто жіночий спосіб — повільно, терпляче, наполегливо — чавити своїм тендітним каблучком мерзотну жидо-християнську гадину? Чи, може, не мерзотну, і не гадину, і не жидо-християнську? Чи, може, Леся діє більш теоретично? Але ж і інші українські класики поділяють її погляди. І серед них не лише теоретики.

Ось і практик Українського національного визвольного руху Степан Бандера стоїть на тих же позиціях:

„... Український націоналістичний рух не приймає жодної з філософських систем, створених чужинцями, не займається ними...” (С. Бандера. „Перспективи Української Революції”, ст. 140)

Петро Дужий у своїй книзі „За яку Україну боровся Степан Бандера?” повідомляє не лише про Степанове захоплення Кобзарем, але й про вивчення Тарасової творчості у військових формуваннях українських націоналістів.

Уважний погляд помічає, що Леся гидує християнізмом. Гидує як аристократка — «щоб ця секта зосталась для самих рабів, бо для рабів вона корисна» (гидливе ставлення до жидів-християн було й у середовищі самих жидів, для яких це була „секта, що їй скрізь противляться” — „Дії апостолів”, 28:22). Гидує і як біла людина, особливо ж як біла Жінка, котрій Природою призначено продовжувати рід, бути його Берегинею. Бути Берегинею означає не тільки берегти родинне вогнище, а ще й берегти рід чистим від домішок негритянської крові, а також від крові інших кольорових (не білих) рас. Адже зародившись у середовищі римських рабів-жидів, християнізм знаходить відгук і в середовищі інших римських рабів, шириться на братів (друзів по нещастю) во Ісусі, африканців та азіатів за походженням, усіх тих, кого Леся („Руфін і Прісцилла”, дія 2) називає — „усяка темношкура покруч”.

Іван Франко („Мислі о еволюції в історії людськості”, розділ 3) солідарний з Лесею

„... Нинішні найнижчі раси: негри, бушмени, папуаси...”

Змішання рас, що його проповідує християнізм, теоретично виглядає так:

„...Немає жиди, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви один у Христі Ісусі!.. А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння...”

(Новий Заповіт. Послання апостола Павла до Галатів. 3:28-29).

„... Немає обрізання та необрізання, немає варвара, скіфа (українця, — авт.) — але все та у всьому Христос...” (Павло до Колосян, 3:11)

На практиці сумнозвісна жидо-християнська секта „Свідки Єгови” вивадажує в життя змішання рас як бажання бога, внаслідок чого Америка вже втратила расові відмінності. Європа ж, особливо Франція, прискорено наближається до стану расової розмазні. Засоби у „Свідків Єгови” різноманітні. Особливо широко використовуються методи впливу на голоту, примітивних людей, котрі самі не шукають відповідей на питання, проте готові прийняти чужі відповіді. Для таких людей передбачено дешеві способи пізнання — відвідини в себе вдома „Свідками Єгови”, отримання безкоштовних книжечок на зразок „Пробудись”, „Вартова башта”.

Окрилені відчуттям свавілля царства Єгови, його (Єгови) українські свідки у своєму расовому безладді вже й не помічають безладдя мовного: змішування української мови з московською, „вартова вежа” + „сторожевая башня” = „вартова башта (башня)”.

Єговісти бачать майбутнє людства як расову кашу, в якій переважає жовто-чорний колір, адже жовто-чорно-вузькооких-карачконогих на планеті Земля чисельно більше. На зображеннях вони якісь неприродно веселі, — сміються, а не посміхаються.

Закулісний режисер і фотограф цієї чуми спонукає до прояву радісного стану у гібридів — щоб сторонній спостерігач міг подумати про блаженство свідків-гібридів. Блаженство, по суті, невластиве гібридам.

Не знають вони, нещасні, що добре сміється той, хто сміється останнім.

Правильно зауважує Дарвін, „Про походження видів”, глава 9:

„... всі біологічні види при схрещуванні (це найпридатніший термін для означення змішування, — прим. авт.) наділені стерильністю (безплідністю) спеціально для того аби перешкодити їхньому змішуванню... Види, що проживають разом, ледве чи зможуть залишитися різними, якби вони були здатні до вільного схрещування. Стерильність видів при першому (це зауважимо, — прим. авт.) схрещуванні та їх гібридних нащадків — побічний результат відмінностей у дігродній системі батьківських видів...”

Дещо доповнимо Дарвіна. Відмінності дігродної системи батьківських видів закладено не тільки фізіологічно, але й психічно. Ясно, що цілковитій стерильності не може бути хоча б тому, що не може бути цілковитої незалежності видів від умов. Очевидно схрещування різних видів можливе тільки примусове (під тиском умов), значить, воно безперспективне. За багато тисяч років до Дарвіна древні вавілоняни насміхались над персами, казали, що... „тоді перси їх завоюють, коли у мулів (коней, схрещених з ослами) будуть ослята. Як відомо, у мулів дуже рідко бувають діти...” (Лесь Українка, „Стародавня історія східних народів”, розділ „Історія медійців і персів”, V.) Це характерний приклад. Бо через довгий час самка мула привела осля, і перси це сприйняли як відповідний знак.

Мул — це те саме, що й мулат (білий, схрещений з негром, — мішанець).

Отже, саме психіка — вища нервова діяльність у тісному зв'язку з органами чуття: зором, слухом, нюхом, дотиком, смаком — є головним бар'єром проти змішування рас. Тож, саме на втручання, на руйнівне втручання у психіку спрямована робота християнізму.

Не зупиняємось на тому, що різні раси є по суті не різними видами, а різними популяціями одного виду. Не зупиняємось, бо не знайдеться сміливця, який би ототожнював, наприклад, українця чи німця з пануасом.

Хтось ще може тішитися (але недовго) багатодітністю змішаних біло-жовтих сімей, наприклад українсько-китайських (корейських), що обумовлено Євразійською континентальною близькістю білих європеїців і жовтих азіатів. Біліди (біло-жовті) внуки, якщо такі будуть, нагадають їм як не про Дарвіна, то хоча б про інстинкт збереження виду, — людського.

Яскравим прикладом природньої стерильності є відома усьому світові ситуація з московським мулатом Пушкіном. Очевидно Природа запропонувала Пушкіну можливість поетичної плодовитості для компенсації фізичної безплідності. Прадід Пушкіна, Ганнібал, — чорношкірий придворний царя Петра Першого. Йому, прадіду, як і царю Петру, Пушкін приділив багато уваги, зокрема в „Історії Петра” та „Арап Петра вслікого”. Та нас цікавить інше, а саме: чи використовував Ганнібал свою близькість до царя у виборі жінки для одруження. Точніше, цікавить вплив становища Ганнібала на нехтування ним відсутності взаємного бажання для одруження. Природньо біла жінка буде противитися одруженню з чорним чоловіком. І не тільки. Бо вона буде противитися одруженню зі слабшим, дурнішим, нижчим за неї, часто за умови, що він багатший за неї. Ганнібал був низькорослим. Немає особливих підстав робити й Петра великаном. Назвавши Петра Великим, придворні історики не зробили його вищим. Вищим зробили Петра придворні художники, а також совєтські кінорежисери та пропагандисти. Пушкін розповідає про особливу прихильність Петра до Ганнібала, коли Ганнібал кричав: „Государь! Государь! Из меня кішка лезет”. Петро подивився, в чому справа, та й каже: „Ето не кішка, а гліста!” Потім цар власноруч витяг глісту з Ганнібала (див. Пушкін. „Однажды малській арап...”). Пушкін зауважує, що хоча це й вказує на нечистоту Петра Першого, проте це характеризує натуру царя. А в нашому розгляді це ще й приклад особливих стосунків (чи не гомосексуалізм, як у випадку Петра і Меньшікова) Петра і Ганнібала. Значить, Ганнібал (негр, полонений турками і проданий царю Петру) міг цілковито нехтувати відсутністю взаємної любові при виборі жінки для одруження. Слухаємо правнука Ганнібала, тобто московського мулата Пушкіна, „Как женіться надумал царскій арап”:

Как женіться надумал царскій арап,
Мсж бояринь арап похаживает,
На бояришен арап поглядивает.
Что вибрал арап себе сударушку,
Чорній ворон белую лебедушку.
А как он, арап, черньошиньок,
А она-то, душа, белсшенька.

Пушкін з дружиною на придворному балу перед дзеркалом.
Художник. Н. Ульянов.

Зараз ми не знаємо: матінка Природа безпосередньо противилась зачаттю дитини в білій лебедушці від чорного ворона, чи біла лебедушка прагнула зачати дитину від білого лебедя? Але знаємо інше: перша жінка чорного Ганнібала народила білу дитину, Ганнібал розлучився з жінкою і навіть запероторив її навічно до монастиря. Оженившись удруге (чи вкотре?), Ганнібалу вдалось усе-таки спродити мулата, свідченням чого є мулат Пушкін. Ніяк не цікавлять діти (якщо вони й були) від шлюбу Пушкіна з Наталкою Гончаровою. Але цікавить причина смерті Пушкіна, — дуель, на якій Пушкіна застрелено. Дуель через зраду Наталі. Що, знову блєлая лебсдушка прагнула белого лебедя, котрий і застрелив сірого (ще й низькорослого, скоріше крука-ворона, а не лебедя) Пушкіна? Чи, може, це Природа відстрілює сірих (аби унеможливити їхнє розмноження), сприяючи очищенню водночас як білих, так і чорних (поетична спадщина Пушкіна не може бути ціною расової — сірої — спадщини).

Чи, може, це Дарвін відстрілює? Якщо так, то слід оголосити Дарвіна (на час відстрілу Пушкіна Дарвіну було 28 років) Заслуженим Санітаром Світу з відповідним запровадженням грошових винагород для його послідовників. Але... Але... Все навпаки.

Якось так, зовсім «випадково», Дарвін відсутній в українських книгарнях та книгозбірнях. Хоча не лише тепер, у християнізованій (пропагуючій змішання рас) Україні, але й раніше, в Україні советській, — вона плекала новий гібрид, советський народ, — Дарвіна також не було. Десь так у 1954-1955 роках, можливо, у зв'язку з Хрущовською „відлигою“, була спроба допустити Дарвіна до людей, але тільки у вигляді „общеспонятного“ перекладу одного його твору „*Про походження видів*“, і зараз не знати про кількість надрукованих книг.

Іван Франко на собі відчув всепроникність християнської чуми.

У своїй повісті „*Рутенці*“ Франко описує нав'язане Ісусом презирство до поступу і пізнання світу. Нав'язане своїм прихильникам — ісусівцям, які воліють називатися християнами. В жидівському Законі (по християнськи — у Старому Заповіті) йдеться про створення Єговою людини з пороку земного, про вдихання ним в Адамові ніздрі життя, про виривання ребра (навмисне каліцтво) Адама для примітивного створення такого чудесного творіння, яким є жінка. Ісус же в Новому Заповіті підтверджує свою відданість доктрині Закону (Старого Заповіту), а саме:

„Легше небо й земля зникне, аніж одна риса із Закону загине“.

(*Євангеліє від Луки. 16:17*)

Чарльз Дарвін спричинив проти себе випадки ісусо-христосівців не тільки за викладену теорію розвитку життя на Землі, а ще й — це основне — за наголошення в „*Походженні видів*“ на різючу неповноту геологічного літопису, який з початком християнської ери пишеться на догоду біблійній доктрині, а значить і на догоду жидівському календарю, покладеному в основу церковного літочислення, згідно з яким створення світу починається в 5508 році до народження Ісуса Христа. Саме це наголошення на неповноту геологічного літопису з причини тиску Біблійної доктрини викликає шалений Ісусівський смерч навколо Дарвіна. Цікаво, що ярлик „людина походить від мавни“ нав'язаний саме на Дарвіна. Цікавість полягає в тому, що Дарвін зробив лише цілком закономірне припущення, що на якомусь етапі розвитку людина і мавпа мали спільного предка, тобто людина і мавпа походять від спільного предка, а не людина походить від мавпи. Це перекручення — людина від мавпи — належить жидівцям марксистам-енгельсистам-леніністам (*див., наприклад, Ф. Енгельс, „Роль труда в прсвращеніи обсьяни в чловеска“*). До речі, Дарвін припускає можливість спільного предка для багатьох різних видів. Розвиваючись людина йшла своїм шляхом, а мавпа своїм, даючи спокій предкові. Чому б цьому предку не бути людиною? Чому кров-з-носа мавпою? Тому що за небачену відвагу Дарвіна в затьмаренні „височайшого“ авторитету Біблійі треба облити вченого багнокою, облити якісно і надовго. Саме внаслідок християнізації, внаслідок змішання людських рас, змішання здорових людей з хворими — бо всі рівні перед Ісусом — народжуються мавпоподібні люди (їх багато, про що свідчать мільйонні тиражі книг з догляду за неповноцінними людьми). З жалю до них і до свого читача я не наводжу їхніх фотографій. Та й справа дещо в іншому — за нормальних, нехристиянських умов, мавпоподібні люди просто б не вижили. Християнський гуманізм і християнський соціалізм з його соціальною допомогою дають право на життя тим, хто його не має. Наслідком цього може стати наявність в недалекому майбутньому великої кількості мавпоподібних людей. Хіба ж це не теорія Дарвіна про спільного предка, яка компрометує не тільки уопосліджений Біблею геологічний літопис. Вона компрометує й християнізм, властиво його злочинну, руйнівну, розтлінну дію. Запрограмовану дію, направлену на виродження всіх націй для вивищення над ними єдиного богообраного іудеїв?

Про наявність всеохоплюючого жидо-християнського контролю говорить і та обставина, що про походження людини від мавпи (без наголошення на вказану Дарвіном неповноту геологічного літопису з причини його уопослідження Біблею, і без наголошення на спільного предка) дозволено казати й писати всім без винятку, і без ризику зазнати долі Чарльза Дарвіна. Це, наприклад, сучасні природознавчі фільми студій „Нешні джіографі“, „Діскавері“, „Бі-Бі-Сі“, або недалекий в часі від Дарвіна академік Грушевський, який пише (*„Історія України-Руси“, том 1: розділ 2*) про походження людини від мавпи. І що? І нічого! Книжки академіка Грушевського успішно видаються вже понад 100 років. На деякі видання навіть оголошується передплата. І не тільки оголошується, але й здійснюється! Невже ніхто з тих, хто купує книги Грушевського, не читає про людину і про мавпу? Читас. Проте, за відсутності відповідної жидо-християнської вказівки, сприймає за належне.

Узгодженість з доктриною жидо-християнізму багатьох, щоб не сказати, всіх пропонованих офіційною наукою вчених (серед них Грушевський), буде спостережена під час усієї нашої розмови. Тому зауважимо, що скористаємось здобутками всіх учених без розбору — для чого розбирати одіотипне? Але беручи від них факти, часто дуже цінні, ми залишимо цим вченим їхні оцінки фактів, — щоб дати свою оцінку.

На догоду „вибраним” Єговою жидам з історії планети Земля ревні назореті викидають у безвість щонайменше 4000000000 (4 мільярди) років, що ними обчислюється вік Землі.

Наскоки і, що найнеприємніше, прокляття та анафема (відлучення від церкви, фактично від суспільства) відчують на собі розумні й допитливі люди, які не просто не виголошують публічно солідарності з Дарвіном, а всього-на-всього захоплюються його книгою, наприклад, Іван Франко по своєму прибутті до Львова на навчання. До того ж, прокляття лунають з боку тих, хто не читав самої книги, але з подачі «святих» отців може впевнено затаврувати будь-кого і будь-що, бо „Ісус же сказав...”, і цього досить.

Промине час. Ісус зміниться Леніном. Малі діти, ще не дорісши до бурси або школи, будуть пишатися своєю зазомбованістю:

„... Я маленькая девочка

Я в школу не хожу

Я Леніна не відсла

Но я єго люблю...”

Та це буде потім, коли жидохристиянізм поступиться владою перед жидокомунізмом.

Зараз послухаємо Франка:

„...У мене під пахвою була книжка Дарвіна „Про походження родів”, недавно перед тим видана в польськiм перекладі. (Жаль, але в українськoму перекладі ця книга не з’явилась навіть через 140 років від описаних Каменярем подій, — прим. авт.) Заговорившись, я положив книжку на примурок. По хвилі почув я за собою голосний окрик:

— Тьфу!

Обертаюся, здивований, і бачу, як один зі старших бурсаків розгорнув мою книжку і, побачивши її титул (далі й „не треба”, — прим. авт.), зараз дав вираз своєму обуренню. В тій хвилі кілька інших заглянули також до книжки, одні з виразом цікавості, інші з огидою або острахом.

— Що ти, що ти? — звернулися вони до Михася. — Як ти смієш приставати з таким чоловіком?

— Та се якийсь безбожник! — гукнуло довкола мене кілька голосів.

— Дарвініст!

— Нігіліст!

— Anathema sit! (Анафема йому!) — побожно складаючи руки на груди, з журливим виразом на лиці сказав той бурсак, що перший заглянув до книжки, і віддалився.

Голоси обурення та не дуже приємні уваги розлягалися в повітрі і, мов бомби, сипалися на мою голову. На цілiм коридорі зчинився великий гамір та гук, почулися свистання, немовби цілій бурсі грозила якась страшна небезпека. Серед тої наглої та несподіваної хуртовини я стояв, як осуджений, не знаючи, що почати...

... Кілька малих бурсаків прибігло з другого кінця коридора, аби побачити страшного дарвініста, а подивившись на мене, перехрестилися і пішли назад до своїх кутів. У мене крутилося в голові, і з дива я не міг сказати ані слова...” (Іван Франко. „Рутенці”)

Можливо, виникне думка, що від часів Івана Франка у Львові щось змінилося? Так, змінилося, якщо мати на увазі відкриття у Львові не простого, а спеціалізованого 4-поверхового книжкового магазину „Літера” з кафе (від фірми з красномовною назвою „Перша літера”) та з рестораном „Дарвін” (він фігурує в розкладі книгарні та розташований на верхньому поверсі) через 100 років після згаданих проклять Дарвіністу-нігілісту. В цьому магазині є книги багатьох авторів різноманітного напрямку. Немає тільки самого Дарвіна.

Що, Ви прикро вражені? Навіть якщо й не розраховували саме тут знайти таємничу книгу Дарвіна? (А де ж її ще шукати, як не тут?) Ви вражені просто з міркувань справедливості?

Не треба хвилюватися! Продавці в книгарні заповняють, що в ресторані „Дарвін” Вам допоможуть забути про Дарвіна.

Якщо не хочете підніматися наверх до ресторану, то зайдіть у кафе на першому поверсі магазину, — розслабтеся! Нащо Вам ті мавни?! Ми ж усі люди! Що бажаєте? Шнапс? Коньяк? Мартіні? Віскі? Ром? Виберіть, ось меню...

Що ж Дарвін ковтав? Коньяк? Віскі? Чи... самогон?..

Дарвін не тому у вакуумі, що його теорія чомусь суперечить. Крім теорії Дарвіна існує безліч теорій з різних галузей науки. І, як показує досвід, практичне підтвердження теоретичного — це лише питання часу.

Значить, Дарвін не просто комусь не догодив. Він заважає, занадто заважає панівній світовій — іудейській — мафії та її панівній світовій ідеології — іудеохристиянізму. А щоб ніхто ні про що не здогадався, — книгарню-гігант посидано з іменем автора замовчуваної, фактично забороненої книги.

Що йде на згадку? Так, це „Index librorum prohibitorum”, індекс або список заборонених книг — найефективніше знаряддя Інквізиції. До чого тут Інквізиція, якийсь морок? Це ж анахронізм! На дворі 21 століття!

Так, на дворі 21 століття. Але якої ери? Тут корінь. Бо ера все та ж, християнська, інквізиторська. І сам „Index librorum prohibitorum” діє ефективно й донині. Якщо зважити на те, що „Індекс” офіційно скасовано 1966 року — нещодавно! — разом зі скасуванням самої 400-літньої Інквізиції, а також на те, що Інквізицію скасовано лише під старою назвою „Інквізиція” і вона продовжує свою святу богообрану діяльність під новою назвою „Конгрегація Доктрини Віри”, то стає очевидним існування й самого її ефективного знаряддя, „Індексу”, хіба що під новою назвою „X” із символічним використанням лише однієї букви „ікс”, останньої у слові „Index”.

Якщо зважити на той ажіотаж, який утворився навколо Дарвіна, і на дату написання книги (1858) рік, то можна зробити висновок, що майбутнім Свідкам Єгови вистачило 15 років на обсмоктування дарвінізму і прикладного його використання у вигляді створення на початку 1870-их років „Товариства з дослідження Біблії” (первісна назва «Свідків Єгови») з відповідною проповіддю змішання рас з подальшим їх виродженням на користь світовому жидівському керівництву. Далі в подробицях торкнемось цього питання.

Тим же представникам руху «Гібриди всіх країн, єднайтеся!», яким вдалося не лише прочитати, але й осмислити дячка Чарлі, стало не до сміху. Ось вони: дехто у вигляді змішаних, дехто ще „тримається”; але всім їм властиве дитяче — на рівні інстинкту — почуття пригнобленості перед неприродним.

Отже, філософська система з назвою „християнізм” є Українського походження, чи, може, вона іззовні запроваджена у славній Україні, та ще й у насильницький спосіб? Засновник християнізму Ісус є одним з чужинських мислителів (про них каже Степан Бандера), чи, може, він є рідним українцем?

Про походження Ісусове, тілесне й духовне, поговоримо дещо пізніше. А зараз саме про механізм підпорядкування України Ісусові, а значить і міжнародній жидві.

„...Прислали греки до Володимира філософа. Володимир же сказав: „Радий послухати”. І почав філософ говорити так: „...Адам... Сва... Каїн... Авель... Ной... Сим... Хам... Яфет... Авраам... Возлюбив бог Авраама... Взяв Авраам собі в жони сестру свою Сару... Ісаак... Ребека... Яків... Рахіль... Іуда... Йосиф... Сгинет... Мойсей... Ізраїль... Гаврило... Марія... Ісус Христос... зійшовши з небес буде судити живих і мертвих і воздасть кожному по ділах його: праведникам — царство небесне, красоту несказанну, веселість без кінця і безсмертя вічне; грішникам же — мучення вогненне, черви неусинні і мука без кінця. Такими будуть мучення тим, хто не вірить богу нашому Ісусу Христу: будуть мучитися у вогні ті, хто не хреститься”. І сказавши це, філософ показав Володимирові завісу (ганчірку, — авт.), на якій зображено було судилище господнє, вказавши йому на праведників справа, у звеселенні ідучих до раю, а грішників зліва, ідучих на мучення. Володимир же, зітхнувши, сказав: „Добре тим, хто справа, горе ж тим, що зліва”. Філософ же сказав: „Якщо хочеш з праведниками справа стати, то хрестись”. Володимирові ж занало це в серце, і сказав він:

„Почекаю ще трохи”, бажаючи дізнатись про всі віри. І дав йому Володимир мно́гі дари і відпустив його з честю великою...” (Нестор. „Повість минулих літ”. Розділ „Рік 986”)

Ясно, що зробивши Україну своєю колонією, греко-Візантія (жидо-греко-Візантія, як переконаємось) посадила в Київ своїх літонисців та іконописців. Мовляв, зображення українських богів „суть дерево є”, але візантійські жидохристиянські зображення є святими як на ганчірці, так і на дереві. Той-таки Нестор, пам'ятник якому стоїть нині в столиці колоніально-залежної держави Україна, готує ґрунт іконописцям і в „Повісті минулих літ”, розділ „Рік 988”, навчає:

„... шанування ікони переходить на її первообраз...”

(Чи може полковник Нестор навчати інакше, якщо програму навчання затвердили генерали. Ще за 200 років до християнізації України і до немовляти Нестора, 13 жовтня 787 року на Сьомому Вселенському соборі генерали неукраїнської церкви ухвалили: честь, віддана образу, надходить до первообразу. — Обер-прокурор „священного” синоду А. Карташев, „Вселенські собори”, розділ 7.)

Звичайно, шанування Дажбога, Перуна, Велеса не переходить на їхній первообраз, бо тільки все жидівське є святим.

Образи Дажбога, Перуна, Стрибога, Макоші, Велеса є для українців більш уявними. Оформлення їх у вигляді статуй з розташуванням в пантеонах буває лише в стольних градах біля княжих дворів. Біля них, статуй, приносяться жертви княжими дружинниками, боярами, що таким чином засвідчують світоглядну єдність з народом. Народ український обожнює Природу і узгоджує з нею свої дії, своє життя — працює, вирощує високі врожаї, вковує зброю, виховує дітей і внуків, платить данину князеві, чим сприяє могутності України (Русі). При цьому князеві урядники самі (йдуть на полюддя) обходять підданих, а не так, як в окупованій жидо-християнством Україні, коли мільйони українців привозять-приносять податки, та ще й в чергах вистоюють, щоб ці податки були прийняті жидівською владою.

Де б не був українець-рідновір-язичник, він скрізь відчуває себе невід'ємною частиною Всесвіту, відчуває себе відповідальним за природну рівновагу. Просинаючись вранці, русич поклоняється Дажбогу-Сонцю, як початку всього життя, початку узагальненого керування світовим порядком. Йдучи до лісу, русич безпосередньо шанує Лісовика, на ріку чи озеро — Водяника й Русалку водяну, в поле — Русалку польову, на війну — Перуна, повертаючись до свого дому — Домовика; шанує Рода, як покровителя родинного кола, а значить сприяє середовища для виховання нащадків-помічників, для сили і процвітання свого роду і своєї держави.

1906 року дослідник Гальковський у книзі «Боротьба християнства із залишками язичництва в древній Русі» (чи не провокація це? — хіба лагідне християнство може боротися, по суті воювати з язичництвом?) наводить в розділі «Поклоніння Землі» такий приклад з подій 1900 року, тобто після 900-річного розгулу християнізму в Русі:

К. М. Гальковський

**БОРЬБА ХРИСТИЯНСТВА С
ОСТАТКАМИ ЯЗЫЧЕСТВА
В ДРЕВНЕЙ РУСИ** ≡

Без права виступу

„... В одного сучасного селянина з Дорогобужського району на Смоленщині не велась скотина, здихала. Один добрий знайомий селянина у великій таємниці порадив невдачі: таємно від усіх на схід сонця вийти в двір і тричі без хреста і шапки вклонитися Землі. Селянин це виконав, і скотина почала з того часу вестися в нього. Але потім він зрозумів, що вклонявся не Богу, Христу, а Землі, і вважаючи свій вчинок гріхом, каявся в ньому. Цей випадок наглядно показує нам, що древній культ Землі таємно ще продовжує жити, — це саме залишок язичництва, тому що вклоняється потрібно було таємно і без хреста... Немає сумніву, що безграмотна бабуса,

ідучи на вклоніння до священного дерева з душом або до здавна шанованого джерела, керується не книжним впливом, а давньою традицією та внутрішнім покликанням...”

Зауваження Гальковського є лише одним з багатьох прикладів того, що древня віра Русі-України не має своїх засновників, що ця наша віра є суто народною; вона походить від душі кожного, від свідомості кожного, від розуміння кожним усього того, що відбувається навколо; від потреби узгоджувати свої дії з діями близького і далекого оточення. Навіть безграмотна бабуся не потребує ніякої підказки, — світогляд (віра) природно підказує їй порядок дій.

Дім природно під наглядом жінки. Тому тут зберігаються образи чисто жіночого вшановування, щоб наша жіночка-берегиня почувала себе впевнено, коли чоловіка немає вдома.

Біля домашнього вогнища — оберіг у вигляді маленького дідуха, обжинкового снопа. Він прикрашений польовими квітами і переплетений різнокольоровою стрічкою, — щоб не розпадався біля тепла. Оберіг покликаний оберігати домашній вогонь від згасання. Без святого вогню буде холодно і голодно, темно й незатишно. На почесному місці — Ор'я (Ладо) і Лель, як перші в світі чоловік і жінка; Макош, як покровителька жіночої роботи, вишивання, шиття, готування їжі; як покровителька води — основи життя.

Чи можна сприяти могутності України без ушанування духовності, витвореної предками українців?

Ми, українці, творіння божі. Ми діти Природи. Для органічного поєднання з Природою вважаємо себе помічниками її, внуками.

Степан Руданський у поемі «Слово про похід Ігоря» називає українців (і їхні уявлення природних явищ) внуками їхніх, українських, богів. Християнство з його вшановуванням діви-дівки-жидівки (Марії) підсилює міжусобиці в українському середовищі, сприяє занепаду українців.

Або може, мій Бояне
Велесовий внуце,
Може мені так почати,
Може буде лучче...

.....
Ото й вітер, внук Стрибогів,
Замахав крилами,
На Ігоря військо з моря
Повіяв стрілами

.....
І жигтя Дажбога внука
В крамолах губилось
А з-за князів і їх людям
Віку вкоротилось.

.....
То в синах Дажбога внука
Зло-біда ожила
І на землю Троянову
Дивою вступила...

Енциклопедія М. Шапіро "100 видатних жидів" ставить Ісуса на 2-ге місце (на 1-му Мойсей) у своєму списку. Тут йдеться про те, що... „в будь-якому рейтингу найвпливовіших в історії жидів Ісус із Назарету посяде одне з перших місць...”

Справді, Ісус залишив далеко позад себе таких жидівських зірок, як Авраам (5 місце), Давид (11), Соломон (29), Аркадій Райкін (99).

Дещо далі ґрунтовно розглянемо питання про кровне жидівство Ісусове. А зараз, коли рідна Україна захлинається насамперед від духовного чужоземного гніту, почнемо власне з духовного жидівства Ісусового. Сам Ісус допоможе в цьому, бо...

„...зо слів своїх будеш виправданий, і зо слів своїх будеш засуджений...” (Мамсій. 12:37)

Те, що для нас, українців, є диким, неприпустимим, — для жидів є закономірним, навіть святим:

„...А інший із учнів промовив до Нього: «Дозволь мені, Господи, перше піти та батька свого поховати». А Ісус йому каже: «Йди за мною, і zostав мертвим ховати мерців своїх...» (Мамсій. 8: 21-23)

Багато українців читають ці слова євангелія чисто механічно, не зосереджуючись на моральному збоченні Ісуса. З одного боку, це наслідок зомбування українців християнством, а з іншого, — українцям навіть невямки, що таке, як пропонує Ісус, взагалі може бути. Адже ми, українці, виношуємо в собі наш багатотисячолітній культ предків. Цей наш культ предків не зміг і не зможе знищити тимчасово присутній в Україні християнзм і упосліджена ним наука, яка стверджує, що культ предків є ознакою первісних, а значить і примітивних релігій. Та чи є примітивними «Мерседеси», «Ауді», «Тойоти» і «БМВ», в яких приїзять українці щовесни, на провідну неділю, до місця поховання своїх предків? Якщо так, то нехай би примітивні українці приїздили для шанування культу предків у провідну неділю на примітивних возах. Очевидно шанувальники предків не є примітивними, як і їхня древня Рідна Віра. Очевидно християнзм не припиняє свого блюзнірства щодо всього українського і всього нежидівського.

Тарас Шевченко вказує на несприйняття християнством культу предків та культу роду навіть тоді, коли язичницький обряд жертвопринесення на могилах предків чи родичів, навіть чужих (і незалежно, самогубці вони, чи ні) завершується встановленням хреста.

„... За моєї пам'яті в Україні на могилах самогубців здійснювався обряд не менш поетичний та істинно християнський, котрий наші вищі, освічені пастирі, як обряд язичницький, повеліли знищити. Впродовж року всі, хто йде чи їде мимо нещасного покійного, повинен був що-небудь кинути на його могилу. І що язичницьке знайшли ви, джеучителі, в цьому християнському всепрощаючому жертвопринесенні?...” („Щоденник”, 15 липня 1857 року)

Скоріше за все треба казати не те що про несумісність українського і жидо-християнського світоглядів, а про якийсь незрозумілий для нас і зрозумілий для жидів зміст подій і понять, в яких фігурує Ісус. Не секрет, що Старий Заповіт є жидівською програмою дій. Ісус же повсякчас нагадує про свою відданість Старому Заповіту. Але нагадувати може кожен, та не кожен може діяти. І лише посвячені Єгови фанатики, ультра-, а по-жидівськи «назір» або „назар”, „назорей”, дотримуються доктрини скрізь і всюди, — не стрижуть собі волосся і не торкаються мертвих, чого вимагають і від своїх потенційних послідовників. Саме такими назарами є Ісус і попи в Україні, і не тільки в ній, бідолашній.

Відомий авантюрист при дворі останнього російського імператора Миколи-2, Гриша Распутін. Про нього нема звістки як про агента Єрусалиму, Константинополя, чи Ватикану, що по суті одне й те саме. Але є відомості про те, що він „косив” під Ісуса, був дуже побожний, і в кризові для російської імперії часи він (як свого часу Ісус в умовах римо-сірійської окупації здійснював Галілео-Іудео-Самарійський круїз), будучи радником імператора, здійснює турне по „святих” місцях не тільки імперського відомства,

як от Лавра у Києві, але й відвідує республіку Афон у Греції і навіть спрямовує свої погляди на Схід, до Палестини. Він, Распутін, прагне бути зовнішньо схожим на Ісуса, не стриється і не голиться, волосся розчісує по жіночому, на проділ посеред голови, тиловий недераст, тобто назір.

Распутін

За однією з версій його забили до смерті цигани в одній зі столичних забігайлівок (за іншою версією Распутіна вбили придворні царя — група Юсупова). А там, — хто його знає? Може, на ґрунті ревнощів Афонські назари приревнували Грішку-Назара до Ватиканських назарів, та й просто потелефонували (вже був телефон) московським циганам, які сповідують панівну релігію місця поселення, в даному випадку прийняту в Московії грецьку ортодоксію („православ'є”, спекулятивно) щоб цигани для замітання Афонських слідів узяли вбивство Распутіна на себе. І якщо не приймати цю версію, то, враховуючи жіночу зовнішність Распутіна, залишається версія, згідно з якою Распутін став жертвою самого імператора, при якому Грішка був одночасно і радником, і любовником-назаром.

Християнізовані українці з подачі понів називають своїх дітей Назарами, не усвідомлюють, що таким чином віддають своїх дітей чужій темній силі.

Жидівський Старий Заповіт (Біблія, книга „Числа” (четверта книга Мойсея), 6:5-7) містить закон про назорея (назара-назіра):

„...Усі дні його посвячення на НАЗІРА бритва не торкнеться голови його...

... Усі дні посвячення його Єгови не підійде він до мертвого тіла, навіть до батька свого та до матері своєї, до брата свого та до сестри своєї, не занаяститься від них мертвих, бо на голові його посвячення Єгови...”

Біблійна книга „Суддів”, 13:5-7 також впроваджує назорейські ритуали:

„...бо ось ти зачнеш і сина породити, і бритва не торкнеться його голови, бо дитя те буде божим НАЗОРЕСМ від утроби, — і він зачне СПАСАТИ ІЗРАІЛЯ від рук ПАЛЕСТИНЦІВ... аж до смерті своєї...” (Спасіння Ізраїля триває донині, — прим. авт.)

Ісус заслуговує жидівську повагу тим, що доповнив своєю філософією жидівську програму дій — Закон (Тору), який разом з книгами жидівських пророків (великих і малих) складає основу так званого Старого Заповіту.

Ісус уточнює:

„Не подумайте, ніби Я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — Я не руйнувати прийшов, а виконати.” (Євангеліє від Матвія, 5:17)

Законом для жидів є Тора (п'ятикнижжя Мойсея). Це статутний документ для кожного жиди окремо і для жидівського кагалу взагалі. Закон-Тора звеличує жидів і принижує всіх інших людей, веде жидів до панування свігом по трупах їхніх ворогів. Закон-Тора (Біблія) дає жидам натхнення:

„...А тепер, Ізраїлю, послухай постанов та законів, що я навчаю вас чинити, щоб жили ви, і ввійшли, і посіли цей край, що Господь, Бог батьків ваших, дає вам...”

(Біблія, Повторення Закону (5-та Книга Мойсея) 4:1)

„...Слухай, Ізраїлю: Господь Бог наш — Господь один...” (Повтор. Закону, 6:4) „І ти знищиш усі ті народи, що Господь, Бог твій дає тобі, — не змилюється око твоє над ними.” (Там само, 7:16)

„Шма, Ізраель” („Слухай, Ізраїлю” по-жидівськи) і те, що слідує за „Шма...”, впродовж тисячоліть є релігійним обов'язком іудея. Шма треба читати щодня вранці та ввечері. Шма — формула індивідуальної молитви. Шма трактується як декларація вірності господу (фігуреру), вона уявляється магічною дією.

Мусимо визнати, що кожна релігія складається з віри, як такої, та ідеології. Кожна релігія являє собою психотронну зброю. Релігія, заснована на рідній вірі України (на українському світогляді) та підсилена українською ідеологією, векторно співнаправлена з силовим вектором України. В результаті взаємного додавання обидва вектори, доповнюючи один

одного, створюють український кулак і служать українським національним інтересам. Натомість чужа (засадничо і за походженням, імпортна) релігія ворожа Україні, вона як психотронна зброя руйнує духовність українців — паралізує дух, розтіває українське суспільство зсередини.

Ісус знає про неприпустимість сповідування чужої релігії. Тому він не руйнує, а доповнює жидівський Закон, яким наказується:

„Не будеш служити їхнім (чужим) богам, бо то пастка для тебе.” (Повтор. Закону, 7:16)

Служіння чужим (жидівським) богам є пасткою для українців.

Ісусові служителі знають про це, але вдають необізнаних, як і належить істинним блюдолизам Ізраїлевим. У кращому випадку церковники кажуть, що бог один для всіх людей, але не скажуть, щоб жиди поклонялись Українському Дажбогу, німецькому Вотану (Одіну) чи японській Аматарасу. Мовчать аби тримати українців та інші народи в жидівській пастці, а ще й тому, що жидам більше надається циганське поняття Бога, вигідне, зручне й таке, що виправдовує злочини.

Ісус не тільки не приховує свого жидівства, а навіть хизується ним, протиставляючи себе іншим націям, виступає як жидівський расист. Він повідомляє всіх наївних:

„...Я посланий ТІЛЬКИ до овечок загинулих дому Ізраїлевого.” (Матвій. 15:24)

Для Українців може бути лише один висновок про „святі” євангелія:

„Це не для нас варено, нема чого за ложки братись.”

(Степан Бандера. „Перспективи Української Революції.” ст. 223)

Щодо євангелій, то їх авторитетний шведський дослідник Сведенборг ще 1758 року довів, що церква сприяла друкуванню Священних Писань мертвими, нікому незрозумілими мовами, — латинською для католиків або староболгарською для „православних”. Значить, церква боїться, що мирянам стане відомим істинний зміст Священних Писань. Також церква стоїть на тій позиції, згідно з якою мирянам не слід читати Священне Писання, бо зміст його нікому не відомий, крім Церкви. Її служителі є тим „сакральним”, що їм „відомо” (що вони вигадують для своєї вигоди). (Див. Е. Сведенборг, „Апокаліпсис відкриттів”.)

Одночасно з заснуванням 1872 року в Нью-Йорку біблійного товариства (воно тепер називається „Свідки Єгови”, а за визначенням Розенберга 1925 року — секта змішаних рас „серйозні дослідники Біблії”) виникає 1875 року й інше товариство — теософське. Засновником єговістів природно є жид Рассел (фото ліворуч), все одно як жид Мордехай Леві (Карл Маркс, у центрі), а засновницею теософістів є жидівочка Ган (Блаватська).

Закономірним є початок діяльності обох товариств саме в 1870-х роках. Та й діяльність їхня має всі ознаки реваншу. Адже саме в 1870-х роках, впливовий на той час у Європі німецький канцлер Бісмарк видає укази проти соціалістів, марксистів та інших жидовістів, переслідування яких призводить до їх (Інтернаціоналу) масового виїзду в Америку, де вони й створюють всілякі реваншистські товариства з благозвучними назвами. (Згодом побачимо, що за Бісмарком стоять жидівські банкіри сіоністи (націоналісти) Ротшільди, які грають по черзі з націоналістами та інтернаціоналістами). Одні поширюють по світу проповідь відмови від інстинкту збереження виду, тобто проповідь змішання рас (інтернаціонал рас), інші ж, теософи, поширюють по світу ідею змішання релігій (інтернаціонал релігій).

„Будда — індійський Христос”, — заявляє Блаватська („Розвінчана Ізіда”. том 1, глава 12).

Між Буддою і Христосом 500 років і 5000 кілометрів. Аби зблизити діячів двох світових релігій, Блаватська оголошує фальсифікованим перше біблійне, Матвієве євангеліє, мовляв, все в ньому не так, як говорив Будда, а разом з ним і Заратустра, Конфуцій; та й сибірські шамани чогось варті. Згідно з дослідженнями Блаватської, „євангеліє від Матвія, що в Новому Заповіті, не є оригіналом євангелія апостола з цим іменем...” (там само, том 2, глава 3). Глобалізм у діячів обох товариств переслідує мету змішати самотність народів у всіх її проявах (кінцева мета — створення безликої маси), а значить і домогтися легкого керування цими народами (у світовому масштабі) на користь богообраній (незмішаній, самотній) жидві.

Розночату біблійними діячами — пророками, Ісусом, апостолами — справу підхопили біблійні дослідники: єговісти, теософісти та інші пародисти.

Продовжують інтернаціоналісти.

З подачі Ватикану і для відволікання підозри у сприянні світовому Ізраїлю, глобалізм і змішання людських рас подаються як екуменізм. Після Блаватської проминуло якихось 130 років, і вже в одному, сприятливому для жидів ряду, стоять у спільній (!) молитві служителі інтернаціональних доктрин.

*Англікани,
православні,
католики та
буддисти:
спільна молитва*

Для частини молоді, яка не переймається питаннями релігії, підконтрольний тому ж «святому» Авраамовому племені шоу-бізнес плідить таланти з виразною расовою мішаниною.

Ось вам, такі собі милі, святі та босі, Іванушки Інтернешнл. І п'ять років підряд звучить на радіо, телебаченні, дискотеках і вокзалах-базарах їхній шедевр:

*... кукла Даша, кукла Маша,
просто діти стали старше,
кукла Даша, кукла Маша...*

Нам, українцям, треба перевести свою увагу з жидівських буцімто священних писань на рідну, природну українську мудрість, а саме:

Не треба нас дурити! Не треба.

Нам, українцям, замість того щоб вивчати біблію, євангеліє та інші жидівські „святі” письмена („науковий комунізм”, наприклад), треба керуватися українською мудрістю:

*Не лізь не в свої сани. Не лізь.
Твоє не мелеться, —
не підставляй мішка. Не підставляй.*

Які можуть бути сани в смердючому Ізраїлі коли в ньому не те що снігу — дощу немає. Постійна спека, а митися жиди не люблять. Звідси й первородний сморід.

*Якби-то ти, Богдане п'яний,
Тепер на Переяслав глянув!
Та на замчище подививсь!
Упився б! Здорово упивсь!
І, препрославлений козачий
Розумний батьку!.. і в смердячій
Жидівській хаті б похмелився.
(Тарас Шевченко. „Якби-то ти...”)*

Аби відволікти від свого первородного смраду увагу всіх нормальних людей, жиди підкидають нормальним людям біблійну ідею первородного гріха, а самі в неї не вірять.

„...Вчення про грішну природу світу і пов'язану з нею проповідь прощення християнство принесло в позбавлений раси Рим. Для нації з непоруценим расовим характером вчення про первородний гріх є незрозумілим, тому що в такій нації живе належна довіра до самого себе. Навпаки, довготривале почуття гріха — є похідним від фізичного кровозмішання. Расова ганьба створює нестійкі характери, ненаправленість мислення та дії, внутрішню невпевненість, думку, що все це існування — „гріх грошей”, а не тасмичне і необхідне завдання самоформування. Але те почуття порочності неминуче викликає жагуче бажання отримати прощення, як єдину надію на порятунок від ганебного по крові існування.

Тому зрозуміло, що за існуючих обставин усе, що володіло в Римі характером, — чинило онір наступу християнства, надто, що воно крім релігійного вчення представляло пролетарсько-нігілістичне вчення. Перебільшено зображені переслідування християн, між іншим, не були, як їх зображують церковні історії, придушенням релігійних поглядів, а були придушенням небезпечного для держави політичного явища. Впровадження церковних соборів, інквізицій та вогнищ з метою знищення душ було переважним правом Церкви в її сирійській суті, що в північних народів може викликати лише обурення...” (Альфред Розенберг. „Міф ХХ століття”, книга 1, частина 1, глава 2)

Іудеї намагаються перевернути все з ніг на голову і подати свій смрад як аромат весняних квітів.

Як тут не згадати відомий в Україні анекдот:

— Ой! Ах! Откуда у вас этот запах? Можст, это роза завяла?

— Нст! Чьто ви?! Это Роза раздсвастся!..

Сіонський мудрець Джошуа Трахтенберг, залишаючи без уваги питання про дотримання жидами особистої гігієни, мудрує:

„... Згідно з поширеним у масах упередженням (яке недавно стало предметом псевдонаукових досліджень) жиди мають виразний та неприємний запах... Однак уявлення про так званий жидівський сморід мало неабияке значення для середньовічних християн. Не було ще достатньо широкого простору, щоб усього лиш три десятки жидів не просмерділи його своїм смрадом... На що схожий цей специфічний жидівський запах, середньовічні джерела не вказують, крім декількох нагадувань про те, що жиди смердять як козли... Гидкий запах властивий жидам від природи... Гидкий запах, що йде від жидів пояснюється непомірним та злісним поїданням часнику. Однак теоретики націонал-соціалізму вважають “науково” доведеним фактом, що нудотно-солодкуватий запах — особлива характерна риса, притаманна жидівському народу в цілому... Частіше інших серед недуг, властивих жидам, називали менструації, які були регулярними не лише у жидівських жінок, але й у чоловіків. На другому місці стояли геморої та всілякі кровотечі... Специфічними жидівськими хворобами вважались золотуха, малокрів'я і численні шкіряні захворювання та виразки, які супроводжувались смердючими виділеннями...” (Дж. Трахтенберг. „Диявол та свреї”, глава 3)

Адольф ніби у відповідь сіонському мудрецю каже:

„... Щодо чистоти, то стосовно жидів про це можна говорити лише з великим трудом. Що ці люди не дуже люблять митися, можна бачити вже з їхньої зовнішності, і відчувати, на жаль, із заплещеними очима. Мене, принаймні, часто починало нудити від їхнього запаху. Додайте до цього недоглянутість костюму та малогероїчну зовнішність... Як у будь-якому гнійнику знайдеш хробака, або личинку його, так і в будь-якій брудній історії знайдеш жидка...” (Адольф Гітлер. „Майн кампф”, частина 1, глава 2)

„... Якби жиди були одні на цьому світі, вони обов'язково вчадили б від власного бруду й нечистот...” (Там само, глава 11)

Якщо жиди смердять, зокрема в Україні, то що роблять українці в цій же Україні? Українці не те що не мають своєї держави, — України для українців, — але й опинилися в ситуації з точністю до навпаки, коли Україна є землею „обітованною” для жидів, кацапів-москалів, циганів, мадярів, китаїців, в'єтнамців, — для всіх, крім українців.

„Святе писання” та його проповідники всіх мастей заспокоюють українців, заколисують їхню національну свідомість:

„...Немає жиди, ні грека, немає варвара, ані скіфа (українець, — авт.) нема раба, ані вільного, немає чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви один у Христі Ісусі! А коли Ви Христові, то Ви Авраамове насіння”.

(Послання „святого” апостола Павла до Галатів, 3:28–29, та до Колосян, 3:11)

Тим часом корінне населення, українці, упокорені Христовою “наукою”, ошніняються

за бортом, їм перенадають найнижчі посади, а значить і найменші зарплати. Українці в Україні мають найнижчий соціальний статус, відтак не можуть впливати на розвиток подій навіть в Україні, не те що у світі.

Окупанти й заброди вміло використовують ситуацію на свою користь і перетворюються з гостей України на її володарів.

Стоїть циган на снігу,
Мужик проїжджає.
„Чи не хочеш ти хреста?“
Мужика питає
„Чом не хочу?“ — каже той.
„То дай десять грошей,
Будеш мати собі хрест
Хороший, хороший!“

Дав десятничка мужик,
А циган на штуки:
Гугун наознак у сніг
Та й розкинув руки.
І легенько устає,
Устав та й регоче:
„Ото, — каже, — тобі хрест,
Возьми, коли хочеш!“

(*Степан Руданський. „Циганський хрест.“*)

Під прикриттям Ісусового благочестя, смиренності, всепрощення та любові до ближнього, слуги Ісусові суворо дотримуються букви і духу Біблії у своєму служінні — хто сіонізму, хто глобалізму, але всі вони служать вигаданій жидівській вищості, вигідному жидам нежидівському інтернаціоналізму, а відтак і жидівській політиці паразитування в організмі Української Нації. І якщо українці мимоволі розтягуються в різні боки різними „ізмами“ (христо-глобалізм, соціалізм, сіонізм), то між ними сіється розбрат як закономірний наслідок.

„...Чи ви думаєте, що прийшов я мир дати на землю? Ні, кажу вам, але поділ! Віднині бо п'ятеро в домі одному поділені будуть: троє супроти двох, і двоє супроти трьох. Стане батько на сина, а син проти батька, мати проти дочки, а дочка проти матері, свекруха навпроти невістки, а невістка навпроти свекрухи...“ (*Лука. 12:51—53*)

Леся Українка (поема „В катакомбах“) правильно оцінює Ісуса:

Я краді крові не віддам своєї
За кров Христову.

Іван Франко, цей велетень української думки й українського слова, задумав і написав свій безсмертний твір „Захар Беркут“ для того, аби показати, що українці перемогли монголо-татарів у Карпатах і врятували Європу від монгольської навали завдяки тому, що були об'єднані Рідною Українською Вірою; Вірою в Дажбога, а не в Ісуса. Українці були ведені в бій проти татарів рідним Волхвом, Захаром Беркутом — служителем культу Дажбога-Сонця, культу життя та культу Предків, а не культу смерті, вороголюбства та самоприниження Христа.

„... Діди теперішнього покоління засилали свої молитви найвищому творцеві життя, Дажбогові-Сонцю, котрого образ означала на стелі викута золотовіничана півкуля. Хоча християнські монахи давниєнко вже охрестили тухольський народ, то все-таки він довгі іще часи молячись у корчинській церкві християнському богу, не покидав і своїх прадідівських богів і дорога до „Ясної поляни“ ніколи не заростала, вічний вогонь серед поляни ніколи не вгасав — відти й назва її — „Ясна поляна“, — а й перед невеличкими боковими вівтарями Лади й Діда частенько курився пахучий ялівець і тріпоталися різані їм у жертву голуби — дар тухольських дівчат і парубків. Але звільна народ забував про давніх богів. Священики надзирали остріше за тим, аби люди не молились по-давньому; молодіж перестала приносити дари Ладі й Дідові... Давня, вільна, чисто громадська релігія не лякала людей карами й муками по смерті...“

Нова релігія, зароджена далеко на Сході, запанувала на нашій землі, а радше змішалася з нашою давньою релігією, і тільки та сумішка дала їй можливість сумірно зжитися з поглядами народу...”

Далі Франко приємно вражений тим, як перед початком бою з татарами...

„... дивний якийсь дух уступив в старого Беркута. Він оповідав про діла Дажбога, про побіди Світовіда, про те, як Дажбог, Світовид і Перун сотворили землю... про першого чоловіка Діда та про його жінку Ладу... про турботливого Волоса – Велеса...” (Іван Франко, „Захар Беркут.”)

Ще далі Франко описує духовну — рідновірну, не християнську — підготовку громади українців до бою з татарами.

Аналізуючи нехристиянський світогляд українців, зокрема Шевченка, та згубний вплив на нього християнізму, Іван Франко у статті „Тополя Т. Шевченка” зазначає:

„... Темою нашої балади є туга дівчини за милим, котра доводить її до погибелі. Дівчина удається до чарів, щоб прикликати пронавшого любка, але чари остаточно звертаються проти неї самої і переминюють її в тополню. Як бачимо Шевченко злучив у одно два особні казкові мотиви про те, як дівчина при допомозі чарів викликає неприсутнього милого, і про те, як дівчина переминюється в тополню.

Наш народ розказує про матір, що побивалась і дуже плакала за своєю помершою дитиною і зате в сні бачила багато дітей веселих, а тільки її дитя йшло сумне і зовсім мокре. Але особливо любов мужа й жінки, парубка й дівчини має велику чародійську силу, а сльози такої любові пропалюють камінь, висушують воду, переломлюють пута смерті і засуви гробниці. Християнство надало давнім віруванням темну, зловіщу закраску, приписуючи чари силі злого духа і наполягаючи на тім, що з діл злого духа тільки зло і погибель може вийти. Під впливом християнства давня віра в солідарність і симпатію між мертвими й живими переминилася в віру в упирів, котрі по смерті шкодять людям і силуються погубити їх тіло й душу...”

Зауважимо, що різні назви Українського Божества вказують лише на його багатопроявність, а не на наявність багатьох, ворогуючих між собою богів.

Характерно, що українці одвічно мали своє, рідне, неповторно-самобутнє поняття про Бога, про першочоловіка та про першожінку.

Гострий зір Івана Франка помічає глибоку прірву між світоглядом українським та жидо-християнським. Українці використовували голубів для спалення і жертви, тоді як в жидо-християнізмі голуб уособлюється ангелу-кур’єру, що виконує роль зв’язку між Єговою-Саваотом і жидами (та квазіжидами — християнами з нежидів).

Досліджуючи німецьке язичництво (воно за своєю космогонією та психологією близьке до українського та інших арійських різновидів язичництва) Ганс Гюнтер устійнив:

„...Форми вірувань індоєвропейців розвинулись в багатобожжя з великою кількістю богів, але багато віруючих одночасно підозрювали, чи були впевнені, що, зрештою, всі ці боги є лиш різні аспекти божественного...” (Гюнтер „Релігійність нордичного туну.”)

Сам термін „язичництво” означає — народна віра, не чужа, не християнська, і не є синонімом слова „багатобожжя”. Бо й християнізм з його трійцями, командою „святих” апостолів, тисячами „святих” угодників, є не що інше як багатобожжя.

ХРИСТІЯНІЗМ — ІУДЕЙСЬКЕ ЯЗИЧНИЦТВО. ЦЕРКВА — ПРОЖИДІВСЬКИЙ ПОЛІТИЧНИЙ КЛУБ. В цьому переконаємось.

Церква Христосова не гидує жодними засобами щоб викликати в українцях огиду до всього українського. Христосівці використовують подібність у звучанні українського слова поганій (який не має добрих якостей) та латинського слова „pagano” (людина з народу, селянин, провінціал, не римлянин). Це робилося раніше і робиться тепер з метою поєднати в українській свідомості народність (язичництво) з негативізмом (поганню-поганством). Христос проводить інструктаж христосівцям:

„Не проказуйте зайвого, як ті погани” (Євангеліє від Матвія. 6:7)

„На путь до поган не ходіть” (там само, 10:5)

Якщо хтось доконається до факту дискредитації, то на такий випадок є вже готова відповідь, мовляв, мається на увазі поганство, провінційність, а не поганство-негативізм.

Разом з тим церква Христосова вперто не помічає, що в Україні всі, як один, магазини, ательє, кафе, мають назви греко-римських поганських богів: Аполлон, Артеміда, Афродіта, Гермес (Меркурій), Діоніс, Меркурій, Юпітер, Нептун, Фортуна ...

В центрі націоналістичного — нібито націоналістичного — Львова міська рада оточена скульптурами греко-римських богів.

- Нептун — бог джерел, рік, морів.
- Амфітріта — жінка Нептуна.
- Адоніс — бог родючості.
- Діана — богиня полювання.

Чим же не догодили українцям їхні рідні боги, що вони зреклися на користь жидо-греко-римських?

Виявляється, що не українцям вони не догодили, а християнізмові, який насаджує серед українців поклоніння всьому чужому, тільки не українському. Крім цього християнізм підпорядковує український світогляд світоглядові тих націй, за допомогою яких він, християнізм, колонізував Україну, а саме, — греко-римському світоглядові.

Якщо казати про українських богів, вірніше, про їхні зображення, то, не даючи їм оцінку, зазначимо очевидну річ: якість зображення не є якістю зображуваного і вказує лише на вміння автора зображення. Є зображення українських богів або персонажів української міфології, які склали б незаперечну конкуренцію іноземним нептуніонасам не тільки з причини свого високого майстерного виконання, але й завдяки своєму змісту, зрозумілому для українців. Саме це сприяло б піднесенню українського духу, пригніченого діанофітрітами.

Свою привабливість має і древня скіфська фігура, і Русалонька, і Доля:

Звичайно, для того щоб Русалія і Доля мали повагу в Україні, вони мають прикрашати собою площі і вулиці України, а для цього при владі мають бути українці, а не забродичи чи християни українського походження.

Знаючи про твою, читачу, розвинуту уяву, можу розраховувати на усвідомлення тобою тієї слави України, того процвітання, яким би тишилася Україна за умови, що увесь світ поклоняється українським богам, по всьому світу красуються українські статуї, а до самої України стоять черги, натовпи паломників, туристів, хто бажає побачити українських богів, і не просто побачити, а ще й лишити Україні свої гроші за проживання, за дорогу, за сувеніри, за...

Попрацювавши певною мірою, властяться розвинути й інші божественні зображення до їхнього високого художнього рівня. Для цього Україну треба очистити від християнізму і очолити українцями по крові й по духу.

Кожне з цих зображень Дажбога, Перуна, Велеса може, при певному довершенні (наприклад, у скульптурі) зачарувати нас. І не просто зачаровувати, а будити, надихати, звільняти. Але нащо? Раби мусять залишатися рабами, і сподіватися на того, на кого сподіватися даремно. — на Ісуса. Рабів треба переконати: Ісус, — Христос і Спаситель; всі решта — диявол.

Недаремно український запроданець, християнський монах Іван Вишенський, саме з грецької гори Афон роздавав українцям у 16 столітті інструкції з вивчення персонажів жидівської міфології (диявола) і радив очиститись від рідної, дуже „поганой“ віри:

„... Спасіння вашого вам істинний желатель Іоан з Вишні от святоє Афонское гори рукою власною писал. Облічайте диявола-міродержца і ловіть його. Да очистіть церков христову от смраду поганского, що в християнах возлонравився...” (Іван Вишенський. „Книжка”)

Чим же Нептун кращий за українського Водяника? Чим Амфітріта краща за українську Лель? Чим Адоніс кращий за українського Купала, а Діана — за українську Русалію?

Чужі поняття бога (чужий світогляд) відбирають в українців їхню самотність та історичну пам'ять, роблять українців манкуртами, завдають непоправної шкоди Україні у вигляді підготовки її дітей до використання в ролі гарматного м'яса у війні збройній та у війні культурній.

Князь Володимир за Дніпром
На влогах запізнився.
І сам незчувся, як в бору
Самотній опинився.

Дарма, таж не бойться князь
Ні ворога, ні звіра,
Водяників, Лісовиків
Розпудить нова віра.
(Леся Українка. „Князь Володимир”)

Проповідуючи рівність перед Ісусом, християнізм хоче зробити українців рівними з усякими забродами в українській державі, щоб українці серед інших націй в Україні були не як господарі в своїй хаті серед гостей, а як пасажери на вокзалі — рівні перед начальником вокзалу.

Ох, теє християнство! Ось де веред!

І вирізати його ніяк не можна.

(Леся Українка. „Руфін і Прісцілла”)

Ми, українці, не сприймаємо отця-Саваота-Стову та сина-Ісуса не тільки з причини їхньої належності до чужої та ворожої нам раси, а ще й тому, що Українська Рідна Віра набагато старша за жидо-християнство, набагато досконаліша, а значить і набагато тепліша нашій українській душі. Та й чи можна взагалі порівнювати рідне з чужим?

Тому слід уважніше придивитися до Христоса аби сформувані наше до нього правильне, об'єктивне ставлення. Уважніше не означає під мікроскопом, а просто як до непроханого гостя, точніше, — заброді. Тому й переходимо до другого розділу.

Тільки відкинувши „божественність” Ісуса, що покоїться на чудах при його житті і на чудесному воскресінні після його смерті, — не розумію, чому Олекса Довбуш не воскресає? — можна добре побачити впертість, фанатизм і навіть навіженість Ісуса. Це типові риси реформатора, який походить із соціальних низів і не має інших засобів для реформи, окрім особистої проповіді та особистої жертвовності на хресті.

Чуда Ісусові нікому не потрібні. „Уздоровлення” направлене на кривих, сліпих, косооких, глухонімих, прокажених, кровоточивих, сухоруких, біснуватих... Перевага у справі уздоровлення надається жидам, а подекуди й нежидам, — як акт поблажливості та для переконування нежидів, що „спасіння можливе тільки завдяки жидам” (*свангеліс від Іоана, 4:22*). Тих, кого Ісус уздоровлює, треба умертвляти ще при народженні. Бо вони мають хвору спадковість, яка не лікується; уздоровити їх — означає дати їм можливість продовжити свій рід збільшуючи кількість виробків та поглиблюючи процес зvierодніння.

„... Я не маю щасливої здатності відразу розгадати людину, зате маю нещасну здатність швидко зближатися з людиною. Тому, кажу, нещасну, що мало коли швидке зближення діставалось мені задарма. Особливо з кривими й косоокими: ці криві та косоокі дали мені знати себе. Скільки не доводилось мені з ними зустрічатись, хоч би один з них трапився порядною людиною. Геть усе паскудство...” (Тарас Шевченко, „Художник”, розділ 2, абзац 6)

В дохристиянські часи арійські народи (серед них український), ще не зазнавши жидівського поневолення — «світла Христосового» — досягли високого рівня життя, за якого обмежувати народжуваність дітей у сім'ї є злочином для кожного батька. Тому дітей в сім'ї арійця стільки, скільки спроможна народити жінка. Вочевидь мати неповноцінної чи нагуляної (яка не має татка) дитини не завжди могла зважитись на те, щоб власноруч втопити свою дитину. Тому за неї це робить бабця-сповитуха. Недаремно потоплені немовлята — Потерчата в українській міфології — переслідують сповитух. Бабця-сповитуха завжди ходить з палицею, щоб нею відбиватися від Потерчат. В народній уяві Потерчата допомагають виховувати своїх менших (повноцінних і ненагуляних) братиків та сестричок, що є аргументом на користь людяності батьків стосовно тієї дитини, котрій випадає доля Потерчат. Бо буде краще, якщо батьки не відволікатимуться на неповноцінну дитину, і за рахунок цього проявлять більше уваги повноцінним дітям. Звісно, в сучасній, зганьбленій християнізмом Україні, де українці відірвані від землі, туляться в хрущобах забруднених міст і мають можливість народити не більше як одну-дві дитини з обов'язковою реєстрацією в пологовому будинку і органах державної колоніальної влади, батькам нема іншої ради як покійно, туно ростити дітей таких, яких вони народили. Добре, якщо ці діти повноцінні. А якщо ні?

Щодо Потерчат (вони й далі живуть у водоймах та по берегах, знаються з Русалками, а через 7 років самі стають Русалками), то це заживо втоплені немовлята. Бо померлих (немовлят) ховають у землю, інколи спалюють на вогні.

Послухаймо Лесину „Лісову пісню”, пролог та дію I:

Потерчата

(двоє маленьких, бліденьких діток у біленьких сорочечках виривають з-поміж латаття)

Нас магуся положила
і м'якенько постелила,
бо на ріння, на каміння
настелила баговиння
і лататтям покривала,
і тихенько заспівала:
„Люлі-люлі-люлята,
засніть мої малята!..”

.....
Печера в нас маленька,
що збудувала ненька.
Убога наша хатка,
бо в нас немає татка...
Ми спустимось на дно,
де темно, холодно,
на дні лежить рибалка
над ним сидить Русалка...

Русалка

(Шепоче, повернувшись до очеретів)

Дитинчата-Потерчата,
засвітіте каганчата!
Дивіться, он там, що там блукає,
такий, як батько ваш, що вас покинув,
що вашу ненечку занастив.
Йому не треба жити.

Потерчата

Утоші!..

Переймаючи позитивний досвід українців, голландці гордяться прийняттям в Нідерландах у 20 столітті закону про ефтаназію (легкий і добровільний вихід з життя). Прийняттям подібного закону в Бельгії, але вже в 21 столітті, гордяться бельгійці. Характерно, що не маючи такого закону в Німеччині, німці ще з 18 століття припинили переслідувати помічників тих людей, які вирішили добровільно піти з життя.

Не полишаючи „спасителя“, бачимо іншу картину з виздоровленими Ісусом. На час Ісусової діяльності економічний стан Іудеї, як Римської колонії, такий жалюгідний, що одна-дві дитини в сім'ї є нормою чисельності дітей. Здебільшого ці діти є виродками внаслідок постійного жидівського кровозмішання та гомосексуалізму (про це далі).

Ця картина після навернення України на християнство стане реальною і для українців. Тому й Христос-„чудотворець“ буде сприйматися вже не як шкідник, а як бажаний для багатьох цілитель.

Леся Українка у своїй праці „Блакитна троянда“, розділ I, вказує на розуміння українцями злочину — народження дітей батьками з хворою спадковістю. Народжувати дітей не має права не тільки безпосередньо хворий, але й той, кому хвороба може загрожувати через успадкування її від батьків.

„... О, той, кому загрожує ся страшна хвороба, не повинен би одружитись, се просто злочин!.. Діти таких слабих не тільки можуть, а навіть повинні думати про се... Наше бідне покоління стільки вже ганьби переїняло за необачність, егоїзм, що нарешті задумало поправити свою репутацію і поставило ребром питання про спадковість. Се, панове, варто давньої християнської філософської моралі. Закон причинності, спадковість, виродження — от наші нові боги... Спадок — се фатум, се Мойра, се бог, що мститься до чотирнадцятого коліна. На кого ж він наложить важку руку, той мусить пам'ятати, що за одну хвилину його солодкої втіхи ціле безневинне покоління заплатить страшною ціною. Се, панове, така відповідальність...“

Про воскресіння Ісусом мертвих узагалі не варто вести мову. Бо живі померли не раптово під час війни або стихійного лиха. До їхньої смерті готувалися їхні родичі. Після смерті мусить бути похорон. Ісусовий супергуманізм, пронагований в країнах, залучених до Христосової «благодаті», є шкідливим для всіх. Нема в сучасному світі країни, де не створено умови для виродків: інвалідів, калік (включно з навмисним каліцтвом), наркоманів, багатьох, безлічі тих, хто потребує гуманності, а значить і допомоги за рахунок суспільства. Фінансовий тягар з утримання цих неповноцінних лягає на нормальних людей, і навіть не маючи під рукою точних цифр можна дійти висновку про суттєвість цього тягара.

Розпорошені по світу, жиди найбільше користають з такої гуманності. Бо саме серед них найбільше тих, хто потребує соціального захисту, або просто хоче цього захисту без потреби і досягає через «своїх» людей. І в широкого загалу не виникає навіть думка про ненормальність такого стану в суспільстві, за якого всі його здорові сили направлені саме на підтримку звиродніння, а не на його викорінення. Чи може бути інакше, якщо з високих

трибуни місцевого та міжнародного рівня „авторитетно” („беззаперечно”) проголошується, що ставлення держави до інвалідів є ознакою цивілізованості даної держави. Очевидно за ставленням до набутої інвалідності ховається ставлення до інвалідності вродженої, спадкової (вона стократ перевищує набуту).

Та й не може така думка виникнути в суспільстві, яке сповідує віру в Ісуса, а значить і сприяє звироднінню. І поки представники корінного населення України (і не тільки) стоять в чергах за соціальними пільгами, жидва через владні важелі, і просто телефоном, розподілить між собою національне надбання України.

Україна — соціальна держава (*Стаття №1 Конституції України*).

Українці? — Їм спадуть крихти зі столу. Звісно, в цьому нема нічого страшного, бо християни знають, що Христос дозволяв нежидам збирати крихти з жидівського столу:

Жінка-нежидівка просить Ісуса виздоровити її дитину:

„...Змилуйся!”

Ісус відповідає:

„...Я посланий тільки до жидів. Не годиться взяти хліб у дітей і кинути щенятам...”

Жінка-нежидівка вимушена принижуватись заради своєї дитини (щеняти за Ісусом).

Вона просить:

„...Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті крихти, що спадають зі столу їхніх панів...”

Так свідчить *Матвій у розділі 15, вірш 23-27*.

Цей же випадок, особливо сцену самоприниження нежидів (щенят) перед жидами (дітьми, панамі), смакує святий євангеліст *Марко, розділ 7, вірш 24-28*.

„...Дай, щоб перше наїлися діти, — не годиться бо хліб забирати в дітей, і кинути щенятам!...” — „...Так, Господи! Але навіть щенята їдять під столом від дитячих кришок...”

Ці притчі про панів і собак разом з крихтами з їхнім переносним розумінням аж так втомлюють і розпорошують увагу, що Тарас не в змозі терпіти — вносить доцільну поправку:

„Такеє слово їм додай

Без притчі; вискажи: — Зробили,

Руками скверними створили

Свою надію...”

(*Т. Шевченко. „Осія. Глава XIV”*)

В Україні навіть без статистичних показників впадає у вічі велика кількість (маса) вродків просто на вулицях. Милиці, інвалідні візки, спеціальні автобуси... Зайве казати, що все це для тих, хто має „вроджений”, спадковий недолік (бо „невроджені” не можуть бути масовими). В кожному, навіть найменшому райцентрі України є будинки інвалідів, товариства сліпих, глухих і німих. Що більше інвалідів, то більше вигоди жидам. Бо очолена жидами держава гарантує інвалідам пільги. Інваліди працюють у створених для них на умовах пільгового оподаткування товариствах сліпих. А жиди користуються їхніми пільгами. Реально інвалід не може скористатись багатьма пільгами: поїхати на курорт, придбати речі по лінії державної цільової допомоги, наприклад меблі, які він або не зможе занести на якийсь поверх, або йому їх не вигідно везти у віддалене село, або просто немає місця в тісній квартирі. А перепродати він не здогадається. Замість нього це зробить спритний (смердячий, як про це каже Шевченко) іудей. Те ж саме за формою, але ще нахабніше за суттю (ніж у випадку з інвалідними установами) відбувається у фондах та установах, дотичних до Чорнобиля, особливо з огляду на міжнародний статус катастрофи. Хіба це клопіт? Клопіт — аби добре жилося Ісусовим землякам. Заради них він розіп'явся. Заради них — вродків недужих. Їх аж дуже багато на шляху Ісуса. Багато при його житті, а ще більше по смерті. Якась масова недуга.

Як правило, недуга є комплексною. Хто косоокий, той має ще й проблеми з психікою. А той, хто кривоногий, — заодно ще й debil. Це якщо дуже не прискіпуватись до нещасних. Насправді Природа гуманна. Гуманність полягає в тому, аби не дати можливості вродку вижити. Значить, одна чи декілька видимих недуг є лише видимою частиною цілого клубка недуг. Навіть якщо припустити думку про дійсне існування Ісусових чудес зі зцілення (це видається грубою вигадкою), то вони, зцілення, протиприродні, антигуманні за своєю суттю, і переслідують політичну мету: створення умов для існування жидівських вродків у середовищі нежидівських суспільств, гуманних щодо жидів. Гуманність у ставленні до жидів, — як зможемо переконатись, — культивується паралельно з наданням жидам усіх

політичних, економічних, соціальних привілеїв і пільг. Метою запровадження жидо-християнізму є досягнення такого стану, за якого кожен жид міг би реалізувати свої амбіції (великі чи малі) в будь-якій країні світу.

Інвалідизм — ознака глобалізму. День 3 грудня — Міжнародний День інвалідів. Ледве чи став би він Міжнародним Днем за умови набутої інвалідності. Бо йдеться про інвалідність „вроджену”, спадкову. Блюзнірство цього Міжнародного Дня очевидне. Інваліди-українці якщо й відчують увагу до себе з боку жидо-християнської влади, то хіба що у вигляді тематичної передачі на Всеукраїнському радіо. Це „справедливо!” Бо серед українців найменше інвалідів уроджених. А серед жидів — найбільше. Значить, жиди потребують більшої турботи з боку держави, конкретно, з боку Міністерства соціального захисту чи багатьох благодійних установ.

Шо ви со своїми жидами? Жиди, жиди, жиди! Це ж не можна видержать! Надоїло! На-до-ї-ло! Вам усюди мерещаться жиди! Може, у вас параноя? Так в таком случаї не парікайте на ізобрітьоний Ісусом гуманізм! Шо? Який супергуманізм? Він ше може й Вам понадобится! І не розказуйте мені всячески богахульства! Ісус маладсц, чудо! І не Вам про нього разсуждать! Покайтесь, покуда не пізно!

Дуже цікаве чудо засушування неплідного дерева.

Якщо в *Матвія (21: 18-20)* це дерево під назвою «фіга» просто не плодоносить, то в *Марка (11: 12-14)* цьому дереву ще не прийшла пора плодоносити, бо воно ще молоде, або ще не настав сезон. Ісусове чудо явно безтолкове. Бо кожне дерево (навіть фіга) в пустельному кліматі створює затінок, служить захистом від пекельного сонця. І вже в цьому його користь для людей, може навіть більша від користі його (можливого) плодоношення. Лишається сподіватись, що Ісус не натрапив на осіку чи вербу, бо не знайшовши на них плодів, він би і їм показав, на що здатен син Єгови.

Євангеліст *Лука (13: 6-9)* прагне виправдати Ісуса і розповідає, що Ісус нарешті переосмислив свій вчинок з деревом. Не сам переосмислив, а за допомогою садівника, який попросив відкласти знущання над фігою на рік, упродовж якого садівник доглядатиме фігу. А там, дивись, фіга сама себе врятує своїми плодами, або ж, можливо, Ісус на той час розіпнеться.

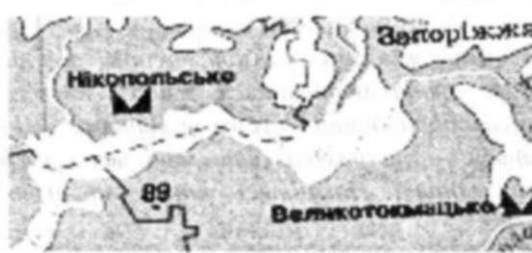
Чудо вигнання бісів з подальшим переселенням їх у свиней і потопленням в морі взагалі незбагненне. Якщо не вживати (а треба!) для оцінки Ісусового вчинку поняття «кримінальний», то поняття «аморальний» дуже доречне. Євангеліст *Матвій (8: 32-34)* свідчить про пастухів, власників потоплених у морі свиней, що вони, вражені Ісусовим вчинком, повтікали до міста, на околицях якого відбувається свино-драма, і розповіли там про своє горе. Можливо, свині були єдиним їхнім багатством і засобом уберегти свої сім'ї від голодної смерті. За таких обставин усе місто вишло назустріч Ісусові з вимогою, щоб він ішов собі геть. Очевидно місто було цежидівське, бо жиди свиней не їдять, а значить і не тримають у господарстві. То чому б Ісусові, — а він посланий тільки до жидів, — не завдати збитків чужинцям?

Шо Ви, вобщє, поміаєте? Це ніякі не збитки! Ісус спасає нас усіх од дсмонов! Через то він дсмонов у свиней позаганяв! Шо? Як це — для чого свиней разом з дсмонами у море загнав? Нічо подобного — вони самі кинулися в море! Шо-шо? Як же Ви мені надоїли, сї бу! Шо-шо? Як це — свиня шукає болото, а не море? Ви шо, іздівастесь? Я Вам скажу, шо Ви дуже грїшите! Шо-шо? Як це — думати не грїшно? Не треба думать і разсуждать над святым письмом: читайте євангелія, і всьо, не разсуждайте! Воно богом написане, і не нам його понять! Так і батюшка в церкві казали.

Вражає не тільки саме вигнання бісів з людей, і навіть не цілковито безглузде переселення їх у свиней. Вражає те, що при всьому своєму жидівському патріотизмі Ісус не береже дорогоцінну прісну воду моря-озера. Вода — на вагу золота в Ізраїлі — буде затравлена трупами загнаних у море свиней. Адже це не те велике Середземне море, де концентрація трушного яду (від потоплених свиней) була б незначною за рахунок великих мас води. Це навіть не те ізраїльське Мертве море, де трупи свиней не завдали б шкоди через відсутність будь-якого життя з причини високої солоності води 310 проміле (31%), тобто порівняно з українськими морями ця солоність перевищує в 17 разів солоність води Чорного моря поблизу Одеси (18 проміле = 1,8%), і в 30 разів перевищує солоність води Азовського моря поблизу Бердянська (11 проміле = 1,1%).

Свині загані в рідне Ісусове прісноводне Галілейське море і потоплені в ньому. Це море ще називається Геннісаретське, і мало коли Тіверіадське, від назви його прибережного міста Тіверіада, названого так на честь Римського імператора Тіберія, згадувати якого жиди вважають нижчим своєї „високої” гідності. По суті це прісноводне озеро (утворене в розломі земної кори), через яке протікає ріка Йордан у середній своїй течії. (Йордан — купель для охрищення, тому ще більш незбагненне „чудо” потоплення свиней у „святій” річці.) Це справді невелике (картографічний матер'ял Біблії подає його без дотримання масштабу, тобто непомірно збільшеним) озеро площею 145 кв. км. Порівняно з подібними озерами-морями, що їх утворює Дніпро перед численними греблями, Галілейське чи Геннісаретське море (Кіннерет по-жидівськи) — просто калюжа.

Найменші з Дніпровських морів, ДніпроГЕСівське (410 кв.км) біля Запоріжжя, і Дніпродзержинське (567 кв.км) біля Дніпропетровська відповідно в 3 рази та в 4 рази більші за Галілейське. Середнє з Дніпровських озер, Київське (922 кв.км) в 7 разів більше від того, в якому потоплені Ісусівські свині. Найбільші ж Кременчуцьке (2252 кв.км) і Каховське (2155 кв. км) в 15 разів більші за Галілейське „море”.

1964 року христосової ери сусідні з Ізраїлем арабські країни запланували будівництво каналу в басейні рік (зокрема Йордану), що протікають по арабо-ізраїльській території. Це могло позбавити — ще не позбавило! — відроджений 1948 року Ізраїль значної кількості води Йордану і призвести — ще не призвело! — до зниження рівня води в Галілейському озері-морі (Кіннерет). Ізраїль заявив, що все це він розглядає як привід до війни. І не тільки заявив, але й почав артилерійський обстріл і авіанальоти на трасу каналу, що будувється. Це фактичний початок Третьої арабо-ізраїльської війни, відомої під назвою „Шестиденна” (подробіці див. жидівські енциклопедії, наприклад, www.eleven.co).

Кожному нормальному українцеві болить за рукотворні Дніпровські моря. Вони затопили багато українських родючих земель і українську історичну спадщину — землі Запорізької Січі. Але корені цього незбагненого зла йдуть з меншого зла. Спочатку жидівські заброді-проповідники забруднюють Галілейське море, а потім — що там якась Україна?! — жидо-більшевицька влада створює Дніпрогеси з подальшим забрудненням утвореного моря. Пізніше, як риба йде на нерест вверх по течії, так і більшовики, як Ісусові апостоли-риболови, йдуть за рибою, вверх по Дніпру, створюють Кременчуцьке море, Київське море, і основне для них — не зупиняється на досягнутому і жидівськими зірками Давида позначати ДніпроГЕСи, наприклад, на цій карті з підручника історії совєтських часів.

*Где горилкой, удалью і кровью
Запорожская бурлила Сечь,
Проводов уздой смірів Днеспровь
Днеспр заставят на турбіни течь
(Рупор жидобольшевицької революції,
В. Маяковскій. „Долг України”)*

Ісусові чуда є необхідною, але не достатньою УМОВОЮ для його божественності.

Обов'язковою умовою для божественності Ісуса є його чудесне воскресіння з числа мертвих жидів. Проте ця чудо-подія відбувається тільки у хворій уяві жидівської блудниці Марії Магдалини. Навіть за великі церковні гроші, художникам і скульпторам, як ось і скульптору Донателло, не вдалось уникнути потворності при зображенні цієї шалави.

Ця потворність не лише зовнішня. Бо існує незаперечний зв'язок між красою зовнішньою і красою внутрішньою.

Близький до істини Гюнтер. Його висновок:

...До введення східного християнства, народам індоевропейського кореня було властиве почуття краси людського тіла, як і краси тварин, особливо коней і собак... Можна навіть сказати, що кров благородної раси часто проявляється в тій радості, яку відчуває людина, оглядаючи красивих людей і тварин. Можна навіть сказати, що людей, які є байдужими до цієї краси, варто уникати при виборі шлюбної пари... В чистій расі зовнішність людини збігається із сутністю її внутрішнього світу. Відмінності між ними — результат схрещування рас, хоча є раси, яким такі відмінності властиві початково, наприклад — передньозійська, тобто, семітська раса... Неправильно, що краса є властивістю однієї лиш зовнішності, — це властивість усього організму...”

Чи багато зустрінемо гарних жидів, особливо жидівок?

Повертаючись до Марії треба зауважити, що хоча Лука з Матвієм і вказують на те, що порожній гріб побачили ще й інша Марія і Саломея, проте святий євангеліст *Іван* (20: 11-18) наголошує, що ТІЛЬКИ одна Марія Магдалина застала гріб Ісуса порожнім і на підставі цього зробила висновок про воскресіння Ісусове:

...А Марія стояла при гробі назовні та й плакала. Плачучи, нахилилась до гробу...Говорить до неї Ісус: «Не торкайся до мене, бо я ще не зійшов до Отця. Але йди до братів моїх і їм розповідай, що я йду до Бога мого, і до Бога нашого (Ізраїльського)». Іде Марія, та й учням звіщає, що бачила Господа, і він це їй сказав...”

Не будьмо прискіпчиві до рівноапостольної Магдалини. Бо блудницям усе людське властиве. Вочевидь Магдалина вишила чарчину-другу на поминках. Певно, вранці похмелилась, до гробу йдучи. А якщо не похмелилась, то це гірше. Бо хто з українців, споєних жидвою, не знає особливостей такого стану, — похмілля?

Не менш святий *Марко* (16: 9-11) також повідомляє про колективні жіночі перевіднини гробу, але й він каже, що ТІЛЬКИ одній Марії Магдалині привидівся Ісус. І тут не може бути іншого розвитку подій, крім як „зник-привидівся”, а значить, — „Христос воскрес”:

...Як воскрес він уранці, то з'явився найперше Марії Магдалині, із якої був вигнав сім демонів. Пішовши, вона повідомила тих, що були з ним. А вони як почувли, що живий він, і вона його бачила, не вірили тому...”

Ернест Ренан (завідувач кафедри жидівської мови в Коллеж де Франс, керівник і безпосередній учасник експедиції до Палестини 1860 року), йдучи Ізраїльсько-Іудейською землею, дихаючи її повітрям та спілкуючись з її людьми, намагається — і, судячи з написаної ним багатотомної *«Історії походження християнства»*, йому це вдалося — проникнутись атмосферою краю з його дивними міфами. В 2-му томі своєї *«Історії...»* під назвою *«Апостоли»* Ренан робить припущення, яке межує зі ствердженням: схвильована Марія, плачучи, через падаючі сльози і, можливо, дивлячись в нікуди, чує позад себе невизначений шерхіт, вона бачить якогось чоловіка — це садівник — і сприймає його за Ісуса.

Навіть без Ренана, просто співчуваючи, можна зрозуміти, що душевні переживання Магдалини спричиняють такий психічний стан, коли з'являється привид. Так дитина, що загубилась від батьків, гарячково їх шукає і в кожній жінці готова розгледіти свою рідну маму. Так з'являється марення у довго подорожуючих пустелею. Їхня психіка прагне захисту від виснажливої пустоти і підказує їхній уяві якісь пам'ятні, рятівні образи з життєвого досвіду. Так людина, яка чекає поїзда на степовому полустанку, довго і напружено вдивляється в далечінь, звідки має з'явитись поїзд, справді, бачить його десь на обрії, хоча його немає навіть за обрієм. Так голодному пахне їжа, якої нема поблизу.

Ренан у легкодоступній формі висловлює те, що психіатри оцінюють як тяжкий стан психіки хворого. Він зауважує:

...Тільки Марія своїм щедрим на любов серцем змогла викликати привид дорогого вчителя. Такі галюцинації важко викликаються вперше; а потім, у решти, вони з'являються вже самі по собі на підставі розповіді першого галюцинанта. Властивість відтворювати жаданий образ з повною точністю, як це робить живописець, якимось невольним чуттям, є властивістю багатих натур. Де мудрець, який дав світові стільки

радості, скільки дала їй панівбожевільна Марія Магдалина! В перші дні після смерті Ісуса віруючі були, так би мовити, в пароксизмі сильної лихоманки, виливаючи один на одного, передаючи один одному свою екзальтацію, нав'язуючи один одному свої марення і не знаючи краю своїй фантазії. Число галюцинацій росло з кожним днем. Найчастіше вони являлись під час вечірніх зібрань. Грубо помиляються ті, хто вважає, що для створення легенди потрібен великий проміжок часу. В неділю увечері (16 нісана – 5 квітня), тобто наприкінці третього дня після страти, факт воскресіння Ісуса признавався вже всіма віруючими...” (Ренап. „Апостоли”, глава 1)

„...Взагалі, треба врахувати низький рівень розумового розвитку жінок Сходу, і цілковиту відсутність у них освіти і їхнє своєрідне розуміння щирості. Переконання, породжене екзальтацією, не допускає ніякої перевірки себе власним розумом. Кому всюди примарюється небо, той часом схильний переносити туди самого себе...” (Ренап. „Апостоли”, гл. 2)

Марія в супроводі ангелів нудьгує біля печери, де поховано Христа. Невже Ісус — він поруч Марії — плід її хворої уяви?! А якщо ні, то чому вона не радіє? Відповідь на ці питання шукає у своїй картині ровесник Ренапа, художник Юліус Шнорр фон Карольсфельд.

Не маючи змоги звільнитися від захоплення світлом Христосовим, Ренап все-таки цікавий своїми зауваженнями. Це зауваження не якогось атеїста чи антихриста, навпаки, — зауваження щирого, захопленого вигаданим і неприродно прикрашеним образом азіата-Ісуса. Образ Ісуса досі прикрашається завдяки властивій європейцям лагідній вдачі та мрійливості.

Мрійливість і лагідна вдача європейця, зокрема українця, не дозволяють йому розглядити зловживання з боку всесвітнього Ізраїлю.

Наприклад, 1-ий том «Історії походження християнства» Ернеста Ренапа, що має назву «Життя Ісуса», видано в Україні спілкою журналістів з метою направити вилучені кошти на підтримку безробітних, хворих і, — як сказано в передмові до видання, — злидених українських журналістів. Разом з підтримкою передбачається залучення українських читачів до думки про істинність «світла Христосового», що ллється на українців у вигляді Ісусової Нагірної проповіді і пропагує блаженство злидених і хворих (див. Матвій. 5:3-12). А злиденні та хворі є такими з причини безробіття та нікчемної зарплати у приспаній Ісусом, і окупованій жидами, Україні.

„...Не журіться про життя своє — що будете їсти та що будете пити, ні про тіло своє, — у що зодягнетесь... Погляньте на птахів небесних, що не сіють і не жнуть і не збирають у клуні... І про одяг чого ви клопочетесь? Не журіться про завтрашній день, — бо завтра само про себе поклопочеться...” (Матвій. 6: 25-34)

Отже, саме блудниця Марія Магдалина розповідає про своє видіння. Та це не просто видіння; воно „сприймається” багатьма мільйонами людей (серед них мільйони українців) як воскресіння. Як воскресіння того, чий апостоли в це не вірять. Тут безробіття не загрожує. Бо Ісус не казав апостолам, що вони будуть судити українців, німців чи молдаван. Ні, вони розсудять спочатку 12 колін Ізраїлевих, як це говорить Ісус через євангеліста Луку (22:30), а ті вже будуть — бо більш нема кому — судити українців і решту народів, що їй відбувається зараз. Мусить же бути якийсь порядок, — що й за чим. Всі суди, адвокатські і нотаріальні контори в Україні і по всьому світу заповнені мільйонами колін Ізраїлевих. Вони, коліна, поведуть за собою незрячий натовп арійських народів до світла Христосового; вони стануть високооплачуваними вчителями недолугих арійців. Це їм, арійцям, буде височайше надано право обробляти землю і сіяти хліб, добувати вугілля і обробляти метал, будувати шахти і ремонтувати дороги, і ще, — зі зброєю в руках охороняти християнізовану владу „своїх” жидо-християнських країн.

А хіба хтось має щось проти? — Ось же Ісус воскрес із мертвих, бо він любить Біблію. А Біблія авторитетно заявляє, що було в Ноя три сини: Сем, від нього жиди-семіти; Хам, від нього негри-хаміти; Яфет, від нього всі інші народи, в тому числі й арійські.

І якщо з неграми все зрозуміло, то з арійцями навпаки, — все незрозуміло. Якщо ви, арійці, сприйняли біблійну доктрину про своє походження від Ноя, то чому досі не забули, що ви арійці, а не Яфетійці-Носвіці?

Ви не забули, бо масте Священне одкровення про своє славне арійське минуле, одкровення, яке з розселенням арійців (з України у всі світи) змінило свою усну форму на письмову. Та змінивши форму не змінило суть, не втратило своїх знань-відань, тому й називається — Веди.

Та де ж вони?

Вони є, існують, але не тому, що вони були завжди протягом усього періоду існування жидо-християнського мороку та ніхто з арійців не хотів їх знати. Ні, їх знайдено лише через тисячоліття довгих пошуків, бо сховано їх було, щоб не заважали світлу Христосовому освяти дорогу жидам у непроглядному і захаращеному без-Ведному арійському просторі.

Без вказівки на первісний переклад Вед оксфордським професором Максом Мюллером з мови санскрит на мову англійську, а пізніше й на інші мови, московське «світило» Т. Слізаренкова готує (Москва, 1972 рік) видання перекладу Рик Вед на московську мову (через 140 років після Мюллера і без згадки про нього), ймовірно, із вже готового перекладу Мюллера на одну з європейських мов. Таке собі, академічне видання першої книги Вед — Рик Веди.

Ні для кого не секрет, що Росія — Родина слонів. Ясно, що мова Вед видання Слізаренкової — общепонятная. Саме це видання перевидане 1999 року в Москві.

До наших славних Вед ще повернемося.

Ми будемо неввічливі, якщо закінчимо цей розділ не попрощавшись із головним свідком дива — воскресіння Ісусового, тобто зі свідком його божественності, — Марією Магдалиною. З нею ж сам Ісус розмовляв. А вона з ним:

„... І поки я, не тямлячись від щастя,
Носитиму по людях любу провість
Ти підеш панувать в нову країну слави
І на землі збудуєш рай новий
Для себе і для тих, кого покличеш.
Чи буде ж місце там для Магдалини?
Однаково, аби вчинилось диво!”
(Лєся Українка. „То може станеться...”)

Стосовно таких Магдалин цікаву обставину спостеріг 150 років тому одноплемінник Ісуса і Магдалини, італійський жид — завідувач психіатричної лікарні, її головний лікар Чезаре Ломброзо. Він повідомляє в третьому розділі своєї праці *«Жінка злочинець і блудниця»*:

„... Важко уявити собі гулящу вдачу і поверховість мислення блудниць: нема як примусити їх зосередитись на чому-небудь і стежити розвиток думки; найменша дрібниця відволікає їхню увагу... Легковажність і непостійність цих низьких створінь обумовлюється в них слабкістю вищої прикмети психічного розвитку людини, а саме уваги, який буває порушеним при всіх формах звиродіння...”

Кожен завербований має свою „легенду“; її створює сам, або йому створюють вербувальники, його угруповання. Це — аксіома.

Легенда покликана відволікти від завербованого увагу тих, проти кого спрямована його діяльність, а у випадку провалу, — для можливості вийти зі скрутного становища, або, принаймні, затягнути час цього виходу і продовжити своє життя хоча б на одну мить.

У випадку з Ісусом легенда дає ще й можливість завоювати прихильність натовпу. Заодно дає можливість пропаганди своїх ідей і привертання уваги до себе через власне, театральне облаштоване, мучеництво.

Тепер, тільки тепер, скинувши маскувальні нашарування з Ісуса, відкинувши недолугу легенду про божественні чудотворення і воскресіння Ісуса з мертвих, можемо бачити перед собою фанатичного жидівського патріота, для якого:

Ізраїль, Іудея, любов жида до жида, слава його народу — понад усе.

Гімн старої Німеччини, що його й Гітлер дуже шанує, „Deutschland über alles“ — „Німеччина понад усе“ — дитячий белькіт порівняно з Христовим:

„Світовий Ізраїль — понад усе“.

Цей свій гімн Ісус не співає. Щоб ніхто не розкрив його легенду.

Ісус знає, що найкращий гімн, це — власна відданість ідеї. Найкраща молитва, це — дія, направлена на втілення ідеї в життя. Дія аж до самопожертви.

Не зайвим буде створити послідовність розвитку подій іудейської історії, тісно переплетеної зі світовою історією. Простежиться не так переплетення, як уоподібнення історії світової історією іудейською. Особливо це уоподібнення проявляється з початком нової, Ісусової ери.

Створена стисла послідовність — з подальшим її розгортанням — проліє світло на те, до якої саме з трьох основних іудейських сект — саддукеї, фарисеї, есеї — належить Ісус. Важливість такого визначення обумовлена постійною присутністю в ефірі ілюзією, ніби фарисеї захонили Світ і нещадно його експлуатують, визискують, гвалтують, вбивають; на протипагу фарисеям Ісус — спаситель людства. І знайшовши відповідь на питання, чи не є Ісус заодно з фарисеями? — зможемо зробити для себе такі висновки, які здатні змінити життя не тільки окремих людей, але й життя цілих народів, а значить і цілого світу.

Принципово, що іудеї (після реформи спочатку царя Єзекії, а потім царя Осії 7 ст. до н. е.) мали всього-навсього один храм — єрусалимський, зруйнований спочатку вавілонянами, потім римлянами. Іудеї так званої іудейської діаспори мали храм в Єгипті, в місті Леонтополіс, але цей храм був значно молодшим за єрусалимський, не визнавався іудеями Ізраїлю і, зрештою, що також принципово, був зруйнований тими ж римлянами одночасно з єрусалимським храмом. Тому вважається, що храм був лише один — єрусалимський. Синагога — не храм, а лише місце зібрання іудеїв. Синагога — фарисейська альтернатива саддукейському храму і, що знову ж принципово, синагога виникла за декілька століть до остаточного зруйнування храму і весь час вела з ним, храмом, боротьбу.

Не відволікаючись на питання про відповідність до історичної правди деяких фактів стародавньої жидівської історії (вона в Біблії перемішана з міфами, розізнати які неважко), і маючи перед собою мету з'ясувати дійсну суть Ісуса, побачимо не тільки не заплутану, а навпаки, — виразну структуру створеної іудеями послідовності іудейського буття. Варто почати з вигляду, тобто із зовнішності, як самого Єгови, так і Єговообраних (Єговоподібних), ласкаво наданих фондами розділу „Іудаїзм“ Львівського музею історії релігії.

1. Єгова створює (МІФОЛОГІЧНО, — ДЛЯ АВТОРИТЕТНОГО ПРИКЛАДУ ІСТОРИЧНИМ ІУДЕЯМ) світ для Єговообраних.

2. Адам і Єва. Вигнання з раю.

3. Каїн-землероб і Авель-пастух. Єгова нехтує хліб, принесений у жертву від землероба Каїна. Але Єгова приймає жертву з отари пастуха Авеля.

Каїн убиває Авеля.

Ця подія визначає нехтування жидами землеробства і вказує на причину надання ними переваги світовому кочівництву і пастирству — фізичному та духовному.

— 4. Потоп. Ковчег. Ной і його трое синів, — благородний Сім (Сем, від якого згідно з Біблією походять семіти), брутальний Хам (від нього негри) і, такий собі, поступливий Яфет, від якого походять українці та інші народи.

— 5. Перший жид Авраам і його заповіт з Єговою про обрізання крайньої плоти дітородного (статевого) члена Авраама та його нащадків, серед яких син Ісаак та внук Іаків-Ізраїль доповнюють Авраама в започаткованому списку іудейських патріархів.

— 6. Переселення ізраїлітів до Єгипту.

— 7. Вихід з Єгипту — Пасха — під проводом Мойсея.

— 8. Започаткування (через рік після Виходу) правління жреців-суддів з роду Мойсесового брата Аарона. Це так званий період існування жидів під керівництвом суддів (авторитетів).

— 9. Виникнення перших іудейських царств. До цього моменту іудейська історія була СУТО МІФОМ (цей міф добре простежив доктор філософії Іван Франко у своїй праці „...про створення світа“). Тепер міфи перемішуються з фактами: факт якоїсь події подається Біблією не інакше як результат повеління Єгови, наприклад, повеління Єгови про перенесення жидівської столиці до Єрусалиму, побудова храму, непорочне зачаття і непорочне народження Ісуса, чуда та воскресіння Ісуса, інше. (Зиявши міфотворні окуляри, кожен побачить виразну картину життя іудейських організмів).

Жреці-судді-Аароніди тепер почувуються незатишно.

Жидівські мудреці з народу — пророки — помазують на царство таких же вихідців з народу, якими є й вони самі на протигагу Ааронідам. Це перші царі Саул, Давид, Соломон.

У випадку із Саулом та Давидом, помазання на царство здійснює мудрець Самуїл, Самуель або Семюель (з цієї причини прожидовлену країну США, цей світовий жандарм, називають „лядько Сем“), а у випадку із Соломоном, — мудрець Цадок, або Садок (ним засновано нову династію жреців, — саддукеїв) спільно з пророком Натаном. Це так званий період царів, коли відбувається розкол серед ізраїльтян з подальшим ворогуванням між північним Ізраїльським царством зі столицею в Самарії, і південним, створеним дещо пізніше Іудейським царством Давида зі столицею у Хевроні (потім у Єрусалимі).

Завоювання у ворожого до іудеїв фінікійського племені ієвусян їхньої фінікійської фортеці в палестинській глибинці — Єрусалиму — декласованими і кримінально-налаштованими іудеями під проводом царя Давида.

Столиця іудейського царства переноситься з Хеврону до Єрусалиму. Цитадель фінікійців до завоювання Єрусалиму Давидом розташована на пагорбі Сіон, що поруч з пагорбом Морія. Пізніше на пагорбі Морія буде збудовано царем Соломоном храм Єгови (ХЄ), і цей пагорб Морія (див. книга *Хронік, 3:1*) отримає назву Храмової гори. Тому поєднання Храму з Сіоном є частково помилковим, а частково символічним з причини його приурочення до перемоги обраного Єговою Давида над відкинутими Єговою фінікійцями. І там, на Сіоні, де раніше була цитадель фінікійців, тепер могила (ЦД) Давида. (Див. на стор.34)

Єрусалим епохи хрестових походів за звільнення гробу господнього (ГГ), Ісусового, а заодно (чи передусім?) і храму Єговиного (див. Історичний атлас).

Нашадки Садока, саддукеї, віддадуть належне Давиду. Саме Давидові чвари з іншим претендентом на царський престол, Адонією (його підтримує священик Евьятар — *подробити див. Біблія, Перша книга Царів, 1:3-8*), призводять до відсторонення Евьятара і одночасного обласкання Давидом свого сподвижника Садока з подальшою монополізацією храмового культу нащадками Садока. Син Давида, Соломон, продовжить розпочату його батьком справу і прожене Евьятара з Єрусалиму в місто Анатом (*див. там само, 2: 26-27*), де з'явиться пізніше пророк Єремія з роду Евьятара.

Під час однієї з війн, ведених Ізраїльським царством з фінікійцями, іудейська реліквія — ковчег заповіту Ноя-Мойсея — потрапляє до рук ворога. І саме Давид організовує дружину для визволення ковчегу з рук ворога з наступним перенесенням його до Єрусалиму. За ковчезом до столиці Іудейського царства вирушають і жреці Ізраїльського царства, після чого Єрусалим, крім царського, стає ще й „святим“ містом. Тут започатковується месіанська — спасительська — доктрина про спадковість подій від спасіння Ноем всього живого на Землі до події спасіння Давидом Ноевого (з Мойсесевими вдосконаленнями) заповіту.

Ісус веде рід від Давида. Або, Ісус — духовний син Давида. Ісус говорить притчами як і справжній син Давидів, Соломон. Притчі Соломона увійшли в окрему книгу Старого Заповіту. Тому-то Ісус у Новому Заповіті бере на себе непосильний тягар „спасіння“ всього світу від щасливої самотності усіх складових цього світу. „Спасіння“ через утворення сірої християнської маси народів. Насправді ж Ісус бере на себе тягар спасіння одних тільки... Кого? Це ми й розглядаємо.

— 10. Період Першого Храму. Соломон будує в Єрусалимі храм для Єгови і для його жерців; і царський палац, для себе, біля храму. Жерці храму, саддукеї, вдячно назвуть Соломона мудрим і вигадують для підтвердження його геніальної мудрості масу всіляких підтверджень, як от, наприклад, у випадку з судом Соломоновим над двома жінками у їхній суперечці про справжнє материнство щодо дитини однієї з цих жінок. Іудейський же народ, для якого Соломон впроваджує необхідну при широкому будівництві трудову повинність, —

щось на взір трудоднів ув українських колгоспах, — далекий від захоплення Соломоною геніальністю.

Ще б пак! Для іудеїв царем є лише Єгова! А тут якийсь цар Соломон?! Ще й з трудовою повинністю! Це вже занадто! Тому іудеї у всі часи залишаються кочовою сектою.

Соломон, крім іншого, дуже мудро виконує отриманий від Давида „геніальний” заповіт про надання переваги іудеям перед спорідненими ізраїльтянами. Тому поглиблюється розкол між колись об’єднаними 12-ти колінами Ізраїлевими. Розколу сприяє ще й успадкування посади жерців храму представниками династії Саддукеїв (відданих соратників іудейської династії Давида-Соломона зі столицею Єрусалим). Іудейська династія на противагу ізраїльським династіям (вони часто змінюються, їхня столиця Самарія) незмінно очолює престол Іудейського царства, а значить і постійно ворогує з непостійними ізраїльтянами (самаритянами). Біблія в *Другій книзі Царів (глава 14, вірш 11-14)* навіть наводить факт такої ненависті і ворожнечі між двома „богообраними” царствами, під час якої трапляється напад ізраїльтян на іудеїв; ізраїльтяни вторглися в Єрусалим і...

„... забрали усе золото і срібло та весь посуд і скарбницю Господнього (Єговиного, — авт.) Храму і скарбницю дому царевого та заручників і повернулися до Самарії...”

Саддукеї дбають лише про своє багатство і про свій вплив; вони ревно бережуть очолений ними храмовий ритуал. Вони не сприяють припиненню богообраних міжусобиць. Ізраїльське царство першим падає під навалю Асирії. Та ця національна катастрофа богообраних нічому не навчить саддукеїв. Вони далі визискують свій богообраний народ незважаючи на його занепад і наростаючий розбрат у ньому. Не схаменуться саддукеї навіть тоді, коли й над самою Іудеєю, — як і раніше над Ізраїльським царством, — нависне загроза іноземного поневолення. На цей раз — Вавілонського. Та не перевелись мудреці серед синів Авраама. У відкрити опозицію саддукеям іде пророк Єремія.

Єремія не перший опозиціонер щодо саддукеїв. Бо весь рід Єремії, ще від пра-пра-пра-діда — опального священика Евьятара, прогнаного колись Соломоном, — перебуває в опозиції щодо саддукеїв. Але Єремія перший відкритий опозиціонер.

Знаючи інтриги єрусалимського двору (і храму) з Єгиптом та невдоволення цими інтригами з боку Вавілону, Єремія застерігає схаменутися (в біблійному розумінні — пророкує і закликає покаятися) як сам царський двір з храмом, так і народ.

„... Оновіть в Іудеї та в Єрусалимі... Засурміть у сурми... Підіймайте пранор до Сіону, поспішайте, не зупиняйтесь, бо з півночі (вавілонці наступали з півночі та північного сходу, — прим. авт.) зло приведу і велике нещастя...” (Біблія, „Книга Єремії”, 4: 5-6.)

„... Бо так промовляє Господь Саваот, бог Ізраїлів про залишок скарбниці Храму та в домі царя Іудеї і Єрусалиму. До Вавілону буде він спроваджений...” (Єремії, 27:21-22.)

Єремія — як і через 640 років після нього Ісус — ясно бачить, що саме Єрусалимський храм є перешкодою для уникнення іудейської катастрофи. Зараз Єремія, як і пізніше Ісус, бачить потребу усунути цю перешкоду. Єремію, — як і пізніше Ісуса, — схоплюють храмові щурі — саддукеї — і засуджують на смерть.

„... І як закінчив Єремія пророкувати, схопили його священики і народ і присудили йому смерть і донитували, навіщо пророкував він зруйнування Храму і Єрусалиму. А Єремія відповів їм, що Господь повелів йому пророкувати падіння Храму і Єрусалиму...” (Єремія, 26: 8-12)

Не дивлячись на смертельний вирок саддукеїв і перебування у в’язниці, Єремії вдається уникнути смерті втечею до Єгипту.

Пізніше Вавілон дійсно зруйнує Єрусалим і Храм, забере в полон іудейську племінну аристократію і храмову олігархію. Фактично саддукеї, — партія, яка об’єднує в собі жерців храму і впливових світських осіб з іудейського середовища. Єремія напише листа до Вавілону, до своїх полонених одноплемінників з визначенням причини національної трагедії, що полягає в...

„...покаранні царсько-саддукейської панівної верхівки іудейства Богом Ізраїлевим за те, що слухали неправдивих (храмових, саддукейських, — прим. авт.) пророків. І якщо не настане переосмислення, то Єгова зможе покарати їх руками Вавілонян...” (Єремія, 29:21-22)

Під неправдивими пророками Єремія розуміє свого опонента Єзекиїля і його сподвижників, котрі умиротворюють (обіцянками „світлого майбутнього”) іудеїв в умовах військової загрози з боку Вавилону.

Переосмисливши в полоні своє становище, верхівка іудейства, серед якої і нащадок первосвящеників Храму, Йосадак, ухвалить рішення повернутися (при такій нагоді) з полону і змінити свою стратегію стосовно —!— всього світу. Тобто за сприяння впливових іудеїв буде створено опозицію вищому храмовому жрецтву — саддукеям. Це стане офіційним початком існування партії непримиримих опозиціонерів (щодо олігархічного саддукеїства) — партії фарисеїв, цих представників середнього класу іудейства. В перекладі з жидівської мови „фарисей” означає „паросток”, „відгалуження”. Та ми вже знаємо, що перший відкритий опозиціонер саддукеїству, а значить і перший паросток нового мислення (перший фарисей), це — Єремія.

Він дуже шанований християнізмом. Його ім'я пропонується понами для найменування українських дітей при їхньому хрищенні (затрусенні іудейством) і для утворення прізвищ: Ярема, Яременко, Яремчук, Яремич, Яремко, Ярмак, Єрмак... А ще є безліч імен та прізвищ похідних від Єремії: Ярмола, Ярмоленко, Ярмолинський... Навіть українські міста не уникнули „приємного” уособлення „богообраним” іудейством, як от місто Ярмолинці на Поділлі, або Яремча на Гуцульщині.

— 11. Вавилонський полон синів Ізраїлевих. Зміна влади у Вавилоні, а також переосмислення (згідно з Біблією) іудеями своїх дій сприятиме поверненню обрізаних єговообранців до Палестини.

— 12. Повернення з Вавилонського полону. Поступове нарощування сил фарисеїв. Від початку свого офіційного заснування фарисейство роздвоєне на тих, хто вже розуміє потребу перемін (при цьому водночас відкидає храмовий ритуал та ще міцно тримається за біблійні приписи), і на тих, хто сповідує біблійну зовнішньополітичну заповідь Єгови про БЕЗУМОВНЕ підкорення всього світу синам Ізраїлевим. Звісно, ними розуміється підкорення світу за умови усвідомлення цими синами потреби поступитись храмовим ритуалом на користь вчення, об'єднаного для всіх іудеїв. Бажано, щоб це вчення було варіативним. І це вчення вже виникає. Так започатковується Усний Закон, або Святий Переказ — коментар до Біблії — предтеча Талмуду. Саддукеї дуже незадоволені такими нововведеннями... Та караван іде.

Надважлива подія цього періоду — впровадження релігійних (біблійних) понять іудеїв як статей громадянського — Кримінального — Закону, тобто такого закону, порушення якого передбачає обов'язкове покарання, включно зі смертною карою. Тому згаданий Усний Закон плекає іудейську ідею панування над Світом одночасно з варіативним поясненням порушень законів Тори (Письмового Закону), тобто кримінальних злочинів усередині іудейства. Іншими словами, Письмовий Закон — Тора (Біблія) — тепер стає Кримінальним Кодексом іудеїв, а Усний Закон (майбутній Талмуд) стає Кримінально-Процесуальним Кодексом; а його носії, фарисеї, якраз і створюють апарат чиновників для контролю за дотриманням законів. Це, зокрема, пояснює (в сучасному світі) особливий нахил іудеїв до професії законника, юриста, особливо у християнізованих країнах. Також це пояснює високу концентрацію іудеїв у середовищі юристів від давніх часів до новітніх. Як тут не згадати заяву іудея з Росії, Владіміра Вольфовіча Жіріновського: „*Моя мама русская, а мой папа — юрист*”.

Значить, Усний Закон не міг не виникнути в принципі.

Безумовно, фарисеї отримують можливість монополізувати іудейську доктрину, як зовнішньополітичну, так і внутрішньополітичну. Втім, як побачимо далі, грань між цими доктринами є досить тонкою, а з часом (час „Х”, час Христоса) ця грань взагалі зникає сприяючи тому, що обидві іудейські доктрини зливаються в одне ціле.

— 13. Період Другого Храму. Повернувшись з Вавилонського полону, іудеї відбудовують зруйнований Храм. Представники залишків сусіднього, зруйнованого раніше (раніше за Іудейське царство) Ізраїльського царства, не допускаються до відбудови Храму. Саддукеї далі провадять політику відокремлення іудеїв від ізраїльтян. Це своє ставлення до ізраїльтян іудейські жерці — саддукеї — пояснюють змішанням ізраїльтян з їхніми сирійськими окупантами. Так триває доти, доки Александр Македонський не підпорядковує собі Іудею, зробивши її складовою частиною провінції Сирія у своїй імперії. Саддукеї завзято співпрацюють із сирійськими намісниками Іудеї. Фарисеї безсилі впливати на перебіг подій аж до повстання Хасмонейів та звільнення Іудеї від Сирійського володарювання. Династія Хасмонейів править в Іудеї аж до воцаріння Ірода. При Хасмонейях саддукеї усунути від Храмової служби. Їхню владу перебирають фарисеї. Тим часом Рим нарощує свою гегемонію у світі, і обіцяна Єговою Авраамові земля опиняється в римському володінні.

Ставлеником римляни є Ірод, проголошений ними царем і затверджений римським Сенатом з обов'язковим жертвопринесенням римським богам. Для здобуття підтримки іудеїв Ірод одружується з Маріамною з роду Хасмонейв, попередніх правителів Іудеї. Він записує іудейський народ на вірність собі, Іроду. Народ присягає, але фарисеї відмовляються присягати з причини маріонеткового становища Ірода. Винахідливий Ірод жениться на дочці впливового саддукея Бостуса і усуває з посад фарисеїв на користь саддукеїв. Тесть Ірода, саддукей Бостус, стає первосвященником Храму. Таким чином саддукеї беруть реванш. А фарисеїв Ірод наказує стратити. В різний спосіб фарисеям вдається частково уникнути цього вироку. В запалі своєї перемоги саддукеї ще більше прагнуть поставити фарисеїв „на місце” і тиснуть на Ірода у своєму прагненні перебудувати Храм за саддукейськими поняттями. Ірод перебудовує Храм і стає ворогом навіть есеїв. Есеї — єдина з жидівських сект, яку Ірод звільнив від сплати податків. Звільнив на знак подяки за пророцтво одного з членів цієї секти — Менахема — про досягнення Іродом царської влади, коли Ірод був ще школярем.

Римська окупація Іудеї триває. Занепад народу, пригніченого ще й керованим саддукеями храмово-податковим ритуалом, набуває ознак національної катастрофи з відповідними шуканнями-бродіннями пророків. На цей раз вже не Єремія, а Ісус нагло вказує саддукеям на потребу нововведень, тобто на нагальну потребу запровадження Нового Храму. Нового не архітектурно, а програмно. Єремії вдалося втекти до Єгипту. Ісусові одного разу, в дитинстві, також вдалося втекти до Єгипту. Двічі в одну річку не ввійдеш. Ісуса схоплюють і на смерть прибивають цвяхами до хреста. За іншими даними, — прив'язують мотузками. Так, чи інакше, але офіційний смертний вирок такий: богозневага у вигляді висловлювань Ісуса про зруйнування Храму — цитаделі саддукеїв.

70 року нової ери римляни в ході Першої Іудейської війни зруйнують Храм і Єрусалим, та ще й у той самий день, що й вавілоняни сотні років перед цим.

Іудея спустошена. Її народ розігнаний війною, голодом і страхом, — хто куди. Євреї опиняються вже не в осоружному (для них обмеженому) полоні в Єгипті чи Вавілоні, а вже у всесвітньому полоні, зі значними, навіть бажаними — для фарисеїв — перспективами.

— 14. Фінішна пряма. Створена нова релігія з культом Ісуса завойовує світ з якоюсь дивною закономірністю. Вона шириться найперше в місцях проживання розпорошеного по світу жидівства з наступним залученням до своїх лав і нежидівського оточення. В 4-му столітті християнство набуває статусу державної релігії в неосяжній Римській імперії, шириться серед довірливих (пізніше й серед недовірливих) народів країн Середземномор'я, включно з Чорномор'ям.

Саме в 4-му столітті закінчується епоха античності і починається епоха з влучною назвою — морок середньовіччя. В 7-му столітті, після вкорінення християнізму, семітами впроваджується ще одна нова релігія Авраамового кореня — іслам. Вона призначена для диких семітських (та ними уполідженних) народів Азії та Африки.

Деякі дослідники вважають біблійну історію про будівництво Вавілонської вежі та пов'язаний з ним гармидер не інакше як повідомленням про первісну сутичку арійців з семітами та неграми. Очевидно це повідомлення про одну з перешкод на шляху арійців у їхньому первісному наступі.

Ми ж переконаємось, що іудаїзм, іудео-християнізм та іудео-ісламізм є не що інше як семітський расовий реванш, рух до семітської гегемонії.

Семітам треба вміло оперувати інтернаціональними релігіями християнізмом та ісламізмом. Бо як же семітам залишитися семітами у світі, на який накинуто інтернаціональний зашморг?

Справді, уникнути асиміляції дуже непросто. Втім, якщо суворо зберігати свій родовід, досліджувати його і передавати нащадкам, то навіть зазнавши асиміляції можна контролювати її (асиміляцію), обмежувати її, не дати можливість поглинути себе. Деяка асиміляція навіть корисна семітам — знижує ймовірність вибуху антисемітизму серед загарбаних семітами народів.

Щодо третьої світової релігії, буддизму, то вона хоч і не семітська за походженням, зате інтернаціональна за поширенням і пропагує (подібно до іудео-християнізму) руйнівну доктрину — соціальну рівність.

Тому не тільки назвемо релігії іудаїзм, християнізм та іслам релігіями одного — Авраамового — кореня, а з'ясуємо ще й значення цього кореня як основи расового інстинкту афро-азійців (семітів) у справі опанування світу, підкорення семітами народів інших рас.

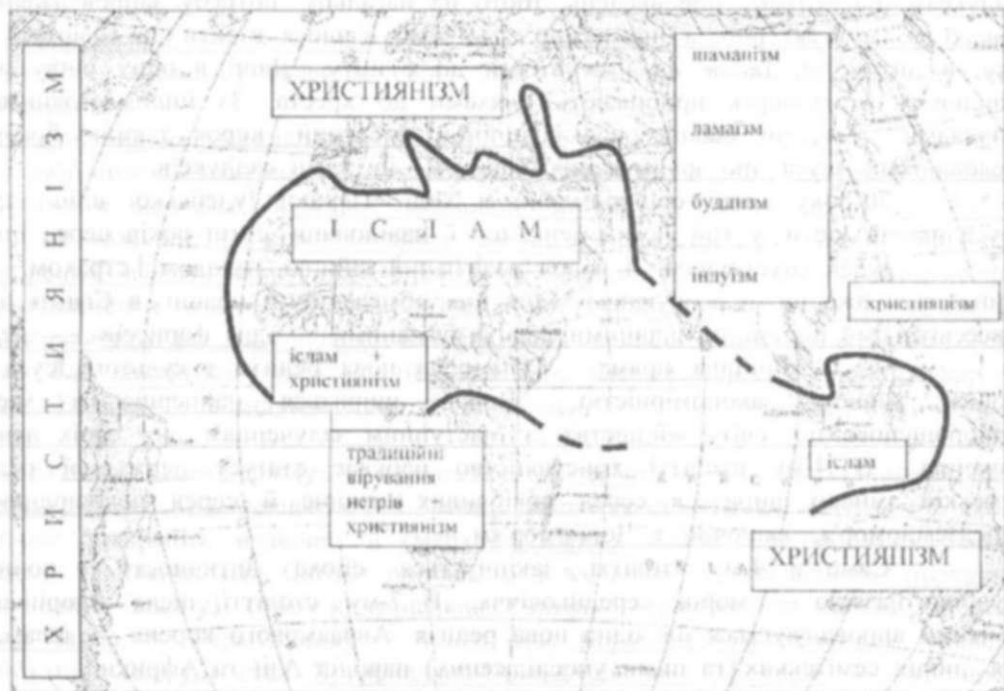
До початку освоєння Америки (15 століття) та Австралії (17 століття) цивілізована частина Старого світу обмежувалась північною Африкою та Євразією (крім територій від Волги й Двіни до Чукотки й Камчатки). До 16 століття християнської ери ранній реформований іудаїзм — християнізм — завоював північно-західну частину цивілізованого Старого світу, а пізній реформований іудаїзм — іслам — завоював протилежну, південно-західну частину. Іслам подекуди потіснив християнізм у Європі — в Іспанії, на Балканах, в Криму.

Лінію поділу Старого світу на сфери впливу між двома різновидами іудаїзму можна провести в Євразії десь так по 40-ій паралелі.

В Новому світі християнізм завоював на сході Філіппіни та на півдні Австралію, Нову Зеландію; на заході — всю Америку. А іслам — тільки південний схід, — Індонезію.

В Азії іслам межує з азійськими релігіями (і на малому проміжку з християнізмом на Філіппінах) аж до Австралії з відхиленням частини цієї лінії до Татарії на Волзі. (Волга „стала Європою” тільки в Новітню епоху, коли Волго-Балтійський канал 19 століття та Волго-Донський канал 20 століття з'єднали азійський безстічний басейн з басейнами морів Атлантичного океану.)

У східній частині екваторіальної Африки іслам межує з африканськими віруваннями, а в західній, — поширений разом з християнізмом.

Якщо йдеться про іслам та християнізм як про світові релігії, то варто доповнити, що іслам є світовою, але не всесвітньою, як християнізм, релігією.

ПОДІЛ ПОДІЛОМ, А НАГЛЯД НАГЛЯДОМ.

СИНАГОГА НАГЛЯДАЄ ЗА СВОЇМИ ДІТЬМИ — ЦЕРКВОЮ ТА МЕЧЕТТЮ.

Розглянемо все за порядком. А думка видатного філософа налаштує на розгляд, додасть допитливості:

„НЕ МОЖЕ БУТИ ВИБОРУ МІЖ ІСЛАМОМ ТА ХРИСТИЯНСТВОМ, ТАК ЯК МІЖ АРАБОМ ТА ІУДЕСЬМ”

(Фрідріх Ніцше, „Жадання влади” або „Прокляття християнству”, розділ 60)

Від 7-го (фактично від 4-го) до 11-го століття твориться розкол християнського світу на західний римський (римоортодоксний, „католицький”), і на східний візантійський (грекоортодоксний, „православний”). 1054 року цей розкол офіційно проголошений.

Виникають три, необхідні для протистояння фактори: 1) „католицький”, 2) „православний”, 3) мусульманський. Кожен психолог знає, що для існування антагонізму, протистояння і ворожнечі, необхідним є існування непарної кількості факторів — 3, 5, 7...11... Бо при парній кількості відбувається парування і врівноваження на підставі рівносильності утворених пар. Недарма вкладено в Ісусові уста слова про непарність:

„... Я приніс меч, а не мир. І де раніше було п'ятеро, там троє стануть супроти двох...” (Лука, 12: 49-52)

Християнство у світі, і обидва Старої Авраамової землі спливають в римському владанні.

Чому морок середньовіччя? Тому що в кривавих подіях цього періоду не видно жидів — вони стали царями, папами, патріархами, кардиналами, нунціями, вікаріями, деканами. Їх не видно за мурами палаців, резиденцій, замків, та за хмарами чорноризників. Вказівки стоговообраних виконують підпорядковані їм стоговоудні християни та стоговоподібні мусульмани.

Хроніка подій: хрестові походи християн 11-16 століть проти мусульман і проти інших християн. Переслідування еретиків і гоніння на відьом. Інквізиція. Впровадження протестантизму в християнстві і розкол Європи на протестантську північ і католицький південь. Хрестові походи 16 століття католиків проти православних та протестантів, і в результаті, — українські „православно-католики” (греко-католики), тобто уніати.

Іудеям не слід перегинати палку. В 14-16 століттях у країнах поширення католицизму запроваджується рух за реабілітацію християнізму, відомий як епоха Відродження. Художники, поети і філософи створюють шедеври на біблійні теми, — прекрасний Ісус, цюглива Марія, блаженні апостоли і потворний Ірод, — чим сприяють більшій романтичності християнізму. Це надає рожевих відтінків морокові і ще на декілька століть умиротворює християнізовані народи.

У 16-му столітті після досягнення абсолютної влади над Світом, включно з досягненням влади над освоєним після недавнього відкриття Американським континентом, треба виходити з тіні, з мороку. (Австралію відкрито наприкінці 16 століття, але документи про неї були засекречені до початку 17 століття. В кінці 15-го та на початку 16 століття здійснено перший розподіл світу між Іспанією та Португалією по 45-му західному і 135-му східному меридіанах. — Див. *історичний атлас*.) Робити це треба обережно, аби підкорені народи не були вражені жидівською зовнішністю своїх керівників. Більше того, треба досягти такого стану речей, за якого жидівство у всіх його проявах буде здаватись цілком звичайним і навіть симпатичним. Для цього підготує ґрунт епоха Просвітництва. Пропаганда гуманізму, свободи, рівності і братерства, що стануть основними гаслами Великої Французької революції, сприятиме досягненню жидами рівноправ'я (легально, в парламенті) з французами. Внаслідок революції та запровадження конституції король поступається державною владою перед жидівським середнім класом (буржуазією) — монархія змінюється республікою. Тобто, після вікового накопичення капіталу треба робити гешефт чистішим способом, — цікавішим. Робити гешефт на політиці від запровадження конституції і парламентаризму (з широкою участю в ньому іудеїв), що прийшов на зміну одноосібній владі французького короля внаслідок „довго жданої” корінними французами революції.

На Франції жидівство не зупиниться.

В Росії, під час революції 1905 року, жидівська молодь вийшла колонами на вулиці з гаслом: «раньше ми дали вам бога — теперь даюм конституцію!» (див. А. Шмаков. „Свобода і свєрст”, глава 2, розділ „Г”. 1906 рік)

Перед німецьким рейхстагом німецький жид Август Бебель (не плутати з одеським жидом Ісааком Бабелем) проголосить своє відоме гасло: наша мета — республіка, комунізм, атеїзм. Дещо пізніше офіційна „Історія КПСС” (розділ 2) назве Бебеля ідеологом Інтернаціоналу.

На зміну Середньовіччю приходить (вневненою ходою) Нова епоха.

Робити і робити свій гешефт, заробляти на війнах нежидівських народів, шліфувати своє іудейське щастя — хто як може! Це ваш зоряний час, милі іудеї! Хто марить щастям у втраченому Сіоні, — нехай відбудовує Ізраїль у Палестині. Хто хоче будувати соціалістичний рай в одній, окремо взятій країні, — нехай буде. Хто хоче збудувати Сіон — Біробіджан — в соціалістичному раю однієї, окремо взятої країні, — нехай буде. Не забувайте про інші народи! Залучайте їх до активної допомоги вам у вашій нелегкій і благородній справі! А якщо ці народи чинитимуть опір вашому залученню, — звістіть їм Біблію з єдиним на Землі святим народом.

Це вже Новітня епоха прийшла на зміну Новій.

Підійшовши впритул до суті Ісуса, треба підняти завісу над його партійною належністю. Знаючи про три основні партії-секти іудаїзму — есеї, фарисеї, саддукеї, — треба БЕЗУМОВНО зачислити Ісуса до однієї з них.

Зважаючи, що наша справа передбачає обов'язкове встановлення принципових обставин і подробиць з наявністю доказової бази для з'ясування однозначного співробітництва Ісуса з іншими боговообраними істотами, ми визначимо лише ті партії, до яких Ісус однозначно не належить. Після цього Ісус сам скаже — хто він.

Саддукеї явно не його партія. Майновий ценз цієї олігархічної партії не передбачає участі в ній волоцюг типу Ісуса. Надто, що розвиток відображених у євангеліях подій вказує на повну суперечність Ісуса і саддукеїв. На протизагуг фарисеям і есеям, саддукеї не вірять у воскресіння з мертвих. Саддукеї тримаються за храм і його ритуал. Ісус же прагне зруйнувати храм. Саддукеї твердо тримаються на відстані від народу. Ісуса ж прості іудеї називають рабином, раббуною, тобто вчителем. Між Ісусом і саддукеями така різниця, як між учителем і директором школи. Вони обоє — вчитель і директор — старші над школярами і обоє вчителі за своєю суттю. Та безпосередньо спілкується зі школярами саме вчитель — рабин.

Есеї лише частково мають підставу для розгляду їхнього середовища як Ісусового. Так, вони ведуть усамітнений спосіб життя. Так, вони присвячують себе вивченню біблійних приписів і вважають суворе виконання цих приписів найвищою благодаттю. Проте есеї живуть чоловічими комунами. Вступити до такої комуні можна лише після проходження півтора-двох років випробування з отриманням доказів про безріховність кандидата. Ісуса ми знаємо таким, який п'є вино, знається з жінками і не цурається грішників, особливо, — грішниця. Єднає Ісуса з есеями однаковий майновий стан, віра у воскресіння з мертвих, пустельні усамітнення для самоосмислення — відлюдькуватість. Більше підстав для уподібнення есеям має двоюрідний брат і хреститель Ісуса, Іван. Його мати, нужденна Єлизавета, овдовівши, найвірогідніше віддала Івана до школи есеїв. Та й подальше життя Івана вказує на його подібність до відлюдькуватих та невибагливих есеїв. В одязині з верблюжого волосся Іван бродить пустелею, харчуючись підніжним кормом.

Ясно, що Марія ростить Ісуса змалку в нужденному становищі.

Зараз не заглиблюємось у питання про участь Марійного чоловіка, Йосипа, у вихованні Ісуса. Не виключено, що він помер, і Марія, овдовівши, так-сяк перебиваючись у житті, має можливість учити Ісуса лише в школі есейської комуні, тобто безкоштовно, або з певним відробітком за навчання. Ця обставина видається більш прийнятною з огляду на те, що Йосип міг вигнати Марію, «дізнавшись» про «істинне» походження Ісуса. Навіть якщо Йосип за часів школярства Ісуса був ще живий і не вигнав Марію, то він міг просто докоряти їй за Ісуса і не надавати підтримки для його навчання. Зрозуміло, що навчання в есейській школі накладає слід на психіку учнів і великою мірою визначає їхнє подальше життя. Тому й Ісус, взявши багато чого з кодексу есеїв, підштовхує нас до думки про його причетність до них. Та це тільки при поверховому погляді. Бо євангелія свідчать про Ісуса більше як про не-есея, аніж есея.

Тарас Шевченко наприкінці поеми «Марія» цілком точно визначає, що лише в есейській школі міг навчатися Ісус.

... Заробила

Чи то позичила вдова

Півкони туго на буквар.

Сама б учила, так не знала ж

Вона письма того. Взяла

Та в школу хлопця одвела

У іссейську. Доглядала ж

Сама його, сама й навчала

Добру і розуму. Івась.

Таки вдовенко, в його вдавсь,

То вдвох собі й ходили в школу

І вчились вкупочці. Ніколи

Ані пограється з дітьми,

Ані побігає. Самий,

Один-однісінький, бувало,

Сидить собі у бур'яні...

Тож, лише частково бачимо Ісуса фарисеем. Бо християнізм уміло і виважено подає нам його як ворога фарисейства, і таким чином нав'язує ілюзію доброго Ісуса на протизагуг фарисеям — підступним фарисеям. Чи так це насправді, і чи не є Ісус ще більш радикальним фарисеем на шляху до опанування світу іудеями? Або чи не є він на цьому шляху співробітником інших, більш консервативних фарисеїв. — побачимо далі.

Одна зі складових Ісусової легенди полягає в тому, що старозаповітній заповіді «...око за око, зуб за зуб...» Ісус протиставляє нібито свою, новозаповітню заповідь «...люби

ближнього свого, як самого себе..." Разом з цим Ісус постійно наголошує, що він прийшов не змінити Закон (Старий Заповіт), а виконати його.

Саме тут криється суть легенди. Бо жидівський Закон має двояке застосування: любов жида до свого ближнього, до жида, і — водночас — ненависть до чужого.

Треба віддати належне Ісусові. Його бездоганне знання Закону допомагає йому у створенні легенди. Саме в Старому Заповіті, який в тебе, українцю, є десь в хаті у вигляді Біблії (книга Левит, 19:18), Ісус знаходить двояку заповідь:

„...будеш любити ближнього, як самого себе! Я — Господь!..”

Ісус бере з цього речення першу його частину, що стане відомою у всьому світі як власне Ісусова заповідь — люби ближнього свого, а кінематограф жидо-більшовицького Союзу візьме собі другу частину і, дещо переробивши, вкляде її в уста героя кінокомедії „Операція „БІ” та інші пригоди Шурика”: „Я — Гріша!”

Про двоякість Закону Мойсєєвого, і про те, хто ж все-таки є ближнім жидові, Ісус дізнається з книги „Вихід”, 2:11-14, що в Старому Заповіті, тобто Законі (Біблії).

„...І сталося за тих днів, і підріс Мойсей. І вийшов він до братів своїх, та й приглядався до їхніх терпінь. І побачив він єгиптянина, що бив жида з братів його. (Тут йдеться про одноплемінників Мойсея, а не про його рідних братів. Рідний у Мойсея лише один брат, Аарон, за Біблією, — авт.) І озирнувся він туди та сюди, і побачив, що нікого нема, — та й убив єгиптянина, і заховав його в пісок. І вийшов він другого дня, — аж ось сваряться двое жидів. І сказав він несправедливому:

„Нащо ти б'єш свого ближнього?” А той відказав: „Хто поставив тебе начальником над нами і суддею? Чи ти думаш вбити й мене, як ти був убив єгиптянина?..”

Справжня — суто Ісусова — заповідь „любить і ворогів своїх”. Збираючись підпорядкувати жидам увесь світ — „йдіть і проповідуйте це євангеліє усім народам”, — Ісус проявляє „високі” розумові здібності, передбачаючи онір народів жидівським окупантам. Тому заповідь любити ворогів згодиться як для перероблення психіки окупованих народів з відповідним зменшенням витрат на їх упокорення, так і для раціонального життя самих окупантів. Бо й господар любить свою свиню, яку він годує, доглядає, від злодіїв стереже, навіть називає лагідно „вась-вась-вась, моя Льоха преславна”. І господар наперед бачить, які то будуть чоботи з її шкури, який то буде холодець із ніжок свинячих, та й чи сальце поміститься в бочку... Ковбаска домашня... мм... до неї добре ще й огірочка та оковитої чарчину...

Та сталося непередбачене.

Ісус помер.

Ісус помер, але справа його живе. Ісусова жертва на хресті виправдана втіленням його ідеї в життя, виправдана досягненням жидами світового панування. Пам'ять про Ісуса живе протягом тисяч років після його смерті. Мільйони, мільярди віруючих щоденно повторюють його ім'я, — підтримують, підвищують славу Ізраїля.

Як же це все могло статись, якщо Ісус помер, Іуда зрадив, Петро зрікся (тричі), Хома не вірив, а діяльність решти апостолів ніяк не проявлялась, вони ледве животіли за рахунок милостині, гнані як своїми одноплемінниками-жидами, так і владними римлянами.

Павло перш ніж стати ревним апостолом (хоча й самозваним) протягом 17 років жорстоко переслідує навіть тих небагатьох Ісусових послідовників, яких він, Павло, просто вистежує та без суда і слідства, — як пізніше більшовики в Україні, — чинить розправу. Одного з Ісусових послідовників — Степана — Савл (перше, неапостольське ім'я Павла) зі своїми помічниками забиває камінням на смерть. Інших кидає до в'язниці.

Степан — святий, перший християнський мученик.

Характерно, що перший мученик саме Степан, а не Ісус.

Ісус — мученик, але не за віру.

Ісус — мученик за політику.

„...І побивали камінням Степана, що молився й казав: „Господи Ісусе, — прийми Духа мого!” „Упавши ж навколішки, скрикнув гучним голосом...і...спочив.” „А Савл похвалював його вбивство. І утиск великий постав того дня проти Єрусалимської церкви, і всі, крім апостолів, розпорошились по краях юдейських та самарянських.

І поховали Степана мужі побожні, і плакали за ним ревно.

А Савл нищив церкву, — вдирався в доми, витягав чоловіків і жінок та давав до в'язниці...” (Дії апостолів, 7:58-60 та 8:1-3)

За таких обставин купка злидених, здеморалізованих апостолів, як зграя бродячих собак ще якийсь час гуртується біля єрусалимського храму, що певною мірою об'єднує їх. Але 70 року нової ери римляни вщент зруйнують і спалюють єрусалимський храм. Не стає навіть об'єднавчого символу.

Малочисельні християнські громади столиці імперії — Риму — і визначного міста імперії — Ефес, — не тільки не виявляють підтримки християнам Іудеї (єрець-Ізраїль або землі племені Ізраїля), а навіть не роблять ніякої пропаганди нового вчення. Навпаки, вони ніяк не проявляють своєї міжнародної солідарності навіть тоді, коли імператор Нерон звинувачує християн (як тепер в Україні звинувачують бомжів у всяких неподобствах) у підпаленні Риму, коли пожежа руйнує половину міста. Не проявляють солідарності й тоді, коли християнами годують хижих звірів у Римському цирку.

Місто Ефес зчиняє антихристиянський бунт за те, що християни ганьблять основний заробіток ефесян — вироблення на продаж сувенірів і статуєток знаменитої на весь світ богині Артеміди Ефеської, храм якої в Ефесі приваблює мільйони прочан і туристів ще в ті старі часи. Тому-то ефесяни, переповнені гнівом на Ісусових агітаторів, проганяють їх з криком:

„...Артеміда Ефеська велична (величніша за Ісуса, — прим. авт.)!” (Дії апостолів 19:28)

Та й у нові часи, навіть у християнізованій Україні, багато років поспіль триває виробництво відомої горілки „Артеміда”. Вона приваблює до себе мільйони українців; не в останню чергу, — своєю дешевизною.

Тут християнські попи безсилі щось зробити. Мільйонам українців немає потреби висувати і відстоювати гасло „геть руки від Артеміди”. Бо зверхникам понів — жидам — треба споювати українців за їхні ж гроші, тобто вбивати одним пострілом двох зайців зразу: 1) набивати жидівські кишені грішми українців, 2) ламати онір окупантам з боку українців унаслідок алкогольної деградації. Так що нехай попи, ці віддані слуги Ізраїлю, шукають інші способи заробітку. Знайдуть, безумовно.

Отже, як жалогідні залишки ісусівців епохи первісного християнства, так і я з моїм читачем опинилися перед фактом: підстав для виживання християнського вчення, і надто, перетворення його на світову релігію, — нема.

Та ця думка виникає лише за такого погляду на християнство, за якого і центральна його постать — Ісус — і всі доповнюючі апостольсько-проповідницькі явища розглядаються з точки зору арійця, цебто коли християнізм розглядається як явище самодостаттє.

Але рівень самодостатності християнства не дає можливості вижити. При цьому християнство не тільки виживає, а й набуває ознак глобалізму. Тому цілком природний однозначний висновок: Ісус має спільників, впливових попередників-вчителів, впливових, сучасних йому соратників-однодумців. Що важливо, — Ісус має впливових послідовників-виконавців. Але хто? хто вони, ці тіньові сподвижники?

Ясно, що це не дванадцять покликаних апостолів, і не тринадцятий, самозваний апостол Павло, хоча заслуги Павла в наверненні світу на християнство відомі багатьом, а Новий Заповіт робить Павла монополістом у справі утвердження Ісусової ідеї.

Сучасні, створені міжнародною жидвою поняття економічного монополізму ґрунтуються якраз на триманні 51% акцій (тобто арифметична більшість починаючи від „50% + 1 акція”). До чого вони? До того, що саме приписувані Павлу 14 із 27-ми книг Нового Заповіту якраз і складають арифметичну більшість, 51%.

Апостол Павло

Та ця арифметична більшість лише приписана апостолу Павлу. (Приписка — улюблений прийом оказамілювання не тільки в жидо-християнізмі, але й у жидо-більшевизмі). Внесок Павла справді величезний, бо саме йому довелося виконувати всю найбруднішу роботу у справі світового вивищення жидів через впровадження християнства, — місіонерські подорожі, ризиковані проповіді серед ворожого оточення, втеча від гонінь і перебування у в'язниці. Та все-таки, починаючи з батька християнської історіографії, Кесарійського єпископа 4-го століття, Євсевія, і закінчуючи французьким професором 19 століття, Ренаном, визнання Павла автором «Павлових послань» зменшується до 48% у Євсевія і до 22% у Ренана.

Якщо Євсевій Кесарійський вказує лише на одне послання, котре насправді Павлу не належить — «послання до євреїв», — то Ренан, крім запереченого Євсевієм, заперечує ще й авторство Павла новозаповітніх послань «до Колосян», «до Ефесян», обидва послання «до Тимофія», і послання «до Тита». Крім цього Ренан висловлює недовіру ще й обом посланням «до Солунян» і послання «до Філіп'ян».

Тому треба визнати наявність певної впливової команди. Вона стоїть за Павлом і працює на одну мету. Команда для свого маскуванія якраз і скидає на Павла основну заслугу.

Ті невідомі, чий ставлеником є Ісус, і ті, хто самі є ставлениками та однодумцями Ісуса, — це і не апостоли, і не свідок Ісусового воскресіння блудниця Магдалина, і не всі ті біснувати й потворні, кого Ісус виздоровив. Тоді хто ж? Хто, врешті-решт?

Тут, без сумніву, коріння слід шукати в глибині віків і в навмисній плутанині жидівської історії від Авраама, а по суті від Адама, і до так званого (прийнятого в жидівстві поняття) періоду Першого Єрусалимського Храму, Соломонового.

Звісно, цей пошук ускладнюється особливостями жидівської поведінки, — підступністю і фальшуванням подій, самозвеличенням, презирством до нежидівського оточення. Але він, цей пошук, дає свої результати у вигляді знахідок, які при рагтовому виявленні шокують дослідника своєю жакхливістю або залишаються незрозумілими просто з причини їхньої рагтовості. Тому поступовість і послідовність не просто бажані, але й необхідні. Тоді дослідження дає плоди ще й у вигляді задоволення, отриманого дослідником.

Насправді, це — триумф. І дослідник святкує цей триумф навіть коли усвідомлює, що розвінчана ним жидохристиянська мафія буде жорстоко переслідувати його самого. Переслідувати доти, доки ця «свята» мафія не буде знищена дослідником і його зброєю, — знаннями. Це закон природи: де щось прибуває, — там щось і вибуває. Примітивні істоти сказали б на це: менше знаєш — довше живеш. Втім, це тільки примітивні так визначають. Примітивних звичайно більше ніж мислячих. Та все-таки провідна роль належить мислячій меншості. Усвідомлювати відносність свого існування є обов'язком кожного мислячого. Так древній римський полководець повертається з перемогою до Риму через Триумфальну арку, що при вході до міста. Він на баскому коні і в лицарських обладунках, засипаний квітами і привітаннями римлян, які його зустрічають. Але римська традиція передбачає, що осідланого переможцем коня веде за повід раб через Триумфальну арку. Обов'язком цього раба є постійне промовляння одного й того ж: «memento mori», «memento mori» — пам'ятай про смерть, мовляв, не відволікайся, стеж себе.

Треба цілісне відтворення картини жидівського поступу до світового панування. В жидівському марші творець і натхненник ідеї богообраної гегемонії над світом робить невидимий змах для початку цього маршу.

Натхненні — озброєні ідеєю — жидівські шеренги карбують крок підковами чобіт. Закам'янілими обличчями з піднятим підборіддям підкреслюють гордість за роблену справу та ловлять на собі захоплені погляди жидівського натовпу, аж поки жидівський натовп організовано вливається в цей марш. Тому необхідне використання саме жидівських способів для відтворення цієї картини.

Та вливаючись у марш, іудейський натовп позбавляє марш усякого смислу. Бо для кого марш, якщо жидівського натовпу вже немає? Хто виготовить як самі чоботи, так і підкови для них?

Наявність натовпу є необхідною умовою. Натовном стане будь-який інший, нежидівський народ, усі нежидівські народи Землі. Ці народи треба просто призвичаїти до ролі натовпу, зробити їм певну прищепу, вселити в них дух жидовізму, зробити ці народи квазіжидами.

Це виглядає так, ніби автомобіль „Москвич” з колесами від „Mercedes”. Він лиш рухається на колесах від „Merседеса”, проте все його начиння, від мотора і керма аж до гальм і редукторів, розраховане тільки на „Москвич”, воно несумісне з „Merседесом”. Цей Москвич — квазі-Merседес.

Але як? Яким чином зробити так, щоб „Москвич” рухався уподібно „Merседесові”, упростіжено ним, щоб „Merседес” тішив своєю музикою і приємністю рухатися в ньому, а „Москвич” виконував би роль прислуги: привезти-відвезти в перекошеному автомобілі зарізану свиню на базар, чи цемент з гіпсом для ремонту житла? Що? Заглох по дорозі „Москвич”? Ну-у, підстав для хвилювання нема. Цемент не зіпсується, а свиню треба ж було пересипати сіллю, то й з нею все буде гаразд, поки заковуються рукави і лагодиться примхливий „Москвич”.

Про квазі- подумують жидівські голови — верхи, — що дають змах до початку маршу і яких не видно в шеренгах. Завдання ж іудейських низів, якщо вони не хочуть опинитись серед натовпу разом з іногородцями (гоями, — бидляками по-жидівськи), полягає в тому, аби триматися купи і виконувати команди старших для успішного досягнення богообраної мети. За успішного досягнення цієї мети народи, об'єднані в один натовп, будуть вітати навіть не підозрюючи, кого вони вітають, — римських пап, константинопольських і московських патріархів, різних митрополитів та єпископів, будуть стежити хресні ходи і демонстрації по всьому світі копії Туринської плащаниці, в якій поховано Ісуса Христа. Бо завдяки Христу папи, патріархи, митрополити з армією єпископсько-дияконських чорноризників та дивізіями монахів постали завісою, що приховує недоторканих іудеїв від народів, на які накинуто іудейський „богообраний” зашморг.

Необхідність вибрати жидівський спосіб дослідження є очевидною, бо, як кажуть в Україні, — клин клином вибивається.

Перший, основний і зрозумілий для всіх з причини своєї широкої відомості, є жидівський спосіб — навиверт, навпаки, задом наперед.

Пам'ятаю, як в дитинстві, злязачи з горища спиною до драбини, — бо вилазять по ній всі, включно з жидами, однаково, лицем до драбини, — я не міг зрозуміти, чому моя бабуся, бачивши це, сварили мене: „Не злазь по-жидівськи, а злазь по-людськи!” Я, ще не вмівши читати і не знаючи нічого про жидів, мимоволі привчався злазити по-людськи, лицем до драбини і тримаючись руками за неї. Тому, коли я вперше в своєму житті взяв до рук жидівську Тору — п'ятикнижжя Мойсея, — то відразу згадав свою бабуся, земля їй пухом. Початок Тори там, де в нас, людей, книга закінчується і де вказано редакторів, видавців, тираж і всілякі реквізити, пов'язані з виданням цієї книги, а за советів ще й ціна вказувалась. Кажучи коротко, — все навпаки, задом наперед.

Жидівський спосіб виготовлення книги впливає з жидівського способу мислення, дії, письма, читання — справа наліво, задом наперед, паразитувати на створеному кимось замість творити самому. Якщо б ми захотіли написати в жидівський спосіб, наприклад, „Україна під Ісусом”, то це виглядало б так:

”мосусІ дін аніаркУ,,

Що сказала б моя бабуся про жидівську книгу? Наневно, плюнула б на неї.

Але для відтворення картини жидівського маршу по Землі доцільно скористатись жидівським способом — задом наперед — і, відклавши глибину віків дещо на пізніше, почати з часів ближчих та доступних нам з причини нашої в них участі, або участі наших безпосередніх предків.

1937 рік. Москва.

Сталінські репресії і партійні чистки досягають найбільшого розмаху.

З одного боку, це жиди, сталіністи-комуністи. Вони мріють про соціалістичний рай для жидів у одній, окремо взятій країні — Советському Союзі, переслідують інших жидів — глобал-християністів і троцькістів (борців за всесвітню, глобальну, революцію).

З іншого боку, це жиди-комуністи переслідують жидів-сіоністів. Бо саме тепер, після приходу в 1933 році до влади Гітлера і розпочатого ним переслідування жидів, підсилюється хвиля жидівського переселення до Палестини, — лише так розкидані по всьому світу сіоністи можуть створити державу Ізраїль. І вони її створять 1947 року юридично, а 1948 року, — фактично. Сталін мусить протистояти переселенню советських жидів до Палестини, бо вони його кадри. А кадри, як відомо, вирішують коли й не все, то багато чого.

Глобал-християнізм треба відсторонити на деякий час, заарештувавши попів і зруйнувавши (чи перевівши на господарські потреби) церкви, ці філії синагог.

Найзапекліша боротьба точиться між жидами-комуністами і жидами-сіоністами.

Третя жидівська сила, христо-глобалізм, тимчасово усунута від впливу на перебіг подій в Союзі. Усунута аж до 1942 року, коли Сталін і його комунізм на грані краху в сутичці з Гітлером і сіонізмом перед Сталінградською битвою жалібно попросить допомоги у христо-глобалізму. Попросить і отримає у вигляді військової допомоги англо-американських союзників та у вигляді благословення церкви Христосової. Благословення, даного всьому советському народу і особисто товарищу Сталіну, — благословення на священну війну.

Так двоє братів б'ються між собою і просять третього не втручатись. Аж поки один з них, задихаючись, але не поступаючись противнику, просить третього брата втрутитись, допомогти.

Перемога під Сталінградом буде в лютому 1943-го, але прорив гітлерівського фронту станеться раніше, в листопаді 1942-го. За тиждень до прориву, митрополит і за сумісництвом наглядач патріаршого престолу Сергій (Страгородській, він після Сталінградської перемоги виросте до патріарха) направляє 9 листопада 1942 року особисто Сталіну вітальну телеграму, оперативню надруковану в газеті „Правда“:

„...Я вітаю у вашій особі богообраного вождя... який веде нас до перемоги, процвітання у світі і світлого майбутнього...” (Сергій разом зі своїм наступником, патріархом Алексієм-І, керував збором коштів для Сталіна у Фонд оборони, — *див. советські енциклопедії*.)

Суцільна богообраність. Тут варто згадати вислів, який є висновком кожного спостережливого дослідника і озвучений багатьма повоевними політиками і публіцистами, зокрема автором книги „Суперечка про Сіон” Дугласом Рідом: Гітлер — творець держави Ізраїль.

Але створення держави для жидів мусить супроводжуватись заселенням жидами цієї створюваної держави.

Завдання сіоністів якраз і полягає у розв'язанні цього питання.

Яскравим прикладом взаємодії сіоністів з Гітлером є утворення в Німеччині 1933 року — в час приходу Гітлера до абсолютної влади — Державного представництва німецьких євреїв. Його президентом стає раввін Лео Бек (*див. жидівську енциклопедію, наприклад, www.eleven.co*).

Лео Бек не сіоніст. Але він симпатизує сіоністам. І цього досить.

Він спокійно, протягом 10 років, займається в Німеччині питаннями жидівського кагалу. 1943 року результат сіоно-большевицької війни Гітлера зі Сталіном уже зрозумілий — поразка Гітлера. Значить, треба використати останні можливості для спрямування ізраїльтян до Палестини. Після останньої постанови керівництва рейху про остаточне „вирішення жидівського питання” 1943 року, Лео Бек перебуває у гетто в ролі інспектора (агітатора), прихильного до сіоністів. Це не просте гетто. Це зразково-показове гетто в місті Терезьєнштадт. В ньому Лео Бек не простий гість. Він обирається почесним головою ради старійшин цього гетто. Після закінчення війни і створення держави Ізраїль, іменем Лео Бека будуть названі навчальні заклади в Ізраїлі, з філіями у Нью-Йорку та Лондоні. В цьому ж таки столичному місті туманного Альбіону, саме в Лондоні замість Єрусалиму, Лео Бек благополучно доживає останні роки свого життя і помирає (вирушає на лоно Авраама) 1956 року.

Якщо більша частина окупованих Гітлером українських земель належала до рейхскомісаріату „Україна” (з вересня 1941р.), тобто перебувала властиво поза рейхом, то галицькі землі, зокрема Львів, у складі Генерального Губернаторства (окупована Гітлером Польща) приєднано до так званої Великої Німеччини, фактично до рейху.

Сучасний львівський дослідник Богдан Климчак (після Олени Степанів — ровесниці рейху) оприлюднив офіційні статистичні дані (1942 року, перевидано 1992 року) про

економічний стан окупованого Львова 1942 року. Привертає увагу непомірно велика частка жидівських підприємств. Серед 5313 малих підприємств Львова було 58 німецьких (1%), 554 українських (10%), 942 польських (18%) і 3769 жидівських (71%). Значить, „гнобителі” жидів німці не тільки співіснували з „пригнобленими” жидами, але й ЗАЛЕЖАЛИ від „богообраних”, в чіх руках під час німецької окупації перебувало майже три чверті виробництва товарів широкого вжитку (подроб. див. О. Степанів, „Сучасний Львів”, та Б. Климчак, „Оаза-гора”, видання третє, ст. 93)

Нюрнберзькі Закони гітлерівського (Третього) рейху про расову чистоту і громадянство рейху навіть з погляду малолітньої дитини вражають сприянням расовій чистоті не лише німців, але й — що є головним у прийнятті цих законів — сприянням расовій чистоті саме синів Ізраїлевих.

Пояснення цьому наступне.

Всі території сучасної північної, північно-східної і північно-західної Німеччини, тобто весь правий беріг Ельби аж до її впадіння в Північне море, — є територіями розселення так званих слов'янських народів. Чому — так званих? Тому що слов'янами ці народи стали в результаті їхнього уполлідження євангельським словом. В подробицях розглянемо це явище далі. А попередньо зазначимо, що термін „слов'яни” („слав'яни”) введено в обіг у 6 столітті придворним візантійським літописцем Прокопієм. У його час, після завоювання Західної римської імперії союзом готів та „слав'ян” (так названо арійські племена через славлення ними своїх арійських богів та через широке використання ними власних імен із закінченням -слав), христосівцем-імператором Юстиніаном відвойовано північ Італії у готів та „слов'ян” (про це див. „Історію стародавнього світу”, будь-яке видання). На той час готи були вже християнізовані, уполліджені євангельським словом, а „слов'ян” саме передбачено уполлідити.

Зараз говоримо про чисті, національні назви споріднених з українцями-русами древніх арійських народів Полабів і Помор'ян та їх етнічних відгалужень — віслян, лютичів, бодричів, кашубів, прусів. Німці, щоправда, не погоджуються з визначенням прусів як етнічної гілки русів. (За однією з версій пруси названі так тому, що їхні землі ще за часів зростання римської імперії були заповідані — майже як Біблією Ізраїлю — одному з членів імператорської родини — Прусу.) Виходить, що в кожного своя правда (та й з прусами ще зустрінемось). Їх, німців, можна зрозуміти: свого часу „вища” німецька раса розчинилась (!) в „нижчій” пруській расі.

Всі ці народи проживають на правому березі Ельби, яка в Чехії і до сьогодні називається Лаба, звідки й народи називаються Полабами, аж до південного берега Балтійського моря, де ці народи називаються Помор'янами. Ця назва лишається дотепер у сучасній Німеччині, — vorPOMMERN, фор Поммерн або Померанія.

З подачі християнської доктрини про навернення на світло Христосове всіх народів, і за сприяння пани римського, створена німцями Священна Римська імперія Німецької нації — Перший рейх (і особливо Тевтонський орден, що повернувся з гарячої точки, Палестини), спрямовує свою агресію на вже частково затруєних християнством — раніше гордих і непокірних — язичників Полаб'я і Помор'я. Полаби і Поморяни поступово втрачають свої позиції у протистоянні з німцями та іудео-християнами. Але вони, ці підкорені ненажерливим християнізмом і його інструментом загарбання — німцями, народи нікуди не зникають, а далі живуть там, де жили завжди. Вони зазнають впливу онімечування з його завершальною стадією в епоху залізного канцлера Бісмарка (Другий рейх) і об'єднання усіх німців навколо Берліну — в серцевині підкорених німцями народів. У країнах, що зазнали такого впливу, міста і села мають подвійні назви: німецько-українські, німецько-чеські, німецько-польські, -литовські, -латиські, -сербські. Наприклад: українські Львів-Лемберг, Чернівці-Черновіц; польські Краків-Кракау, Гданськ-Данціг; литовська Клайпеда-Мемель; латиська Ліспая-Лібай; чеські Брно-Брюнн, Острава-Острау. На німецьких картах вони так і позначаються, — подвійними назвами.

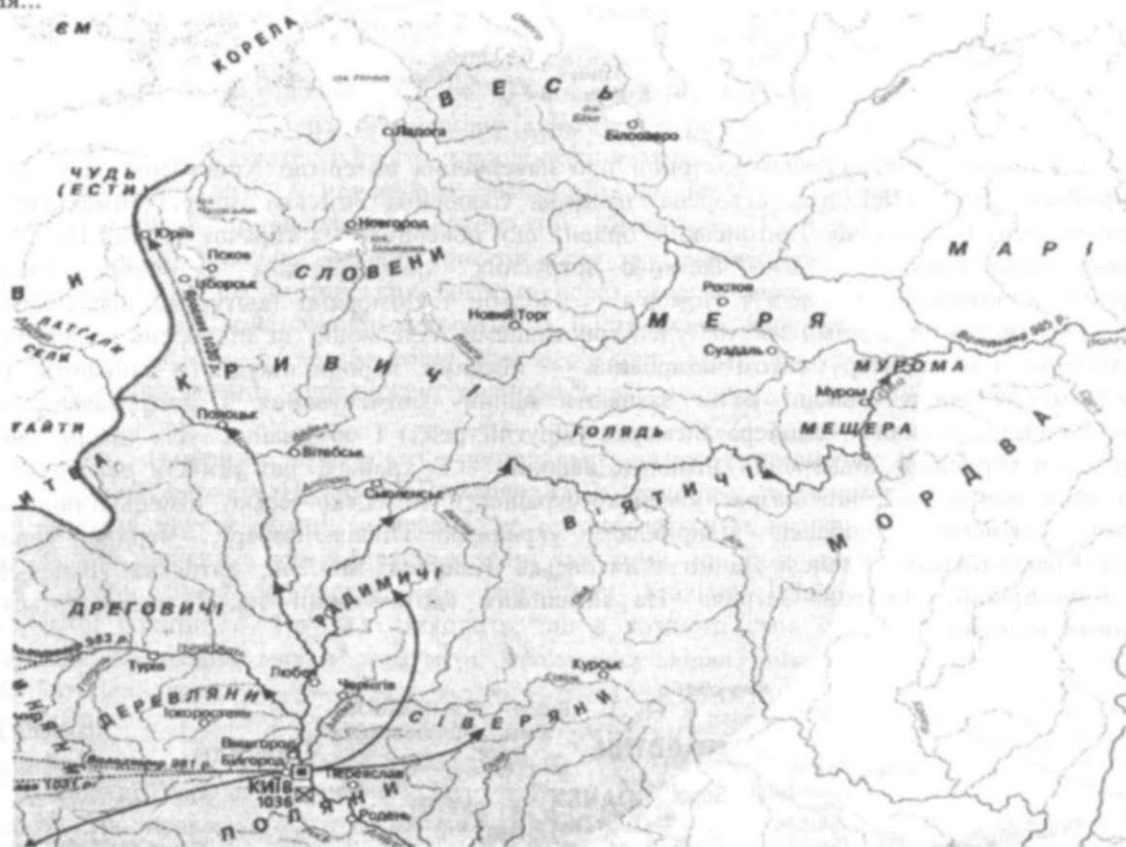
В одному з таких міст на кордоні сучасних Польщі й Німеччини — Свиноустя-Свінемюнде, де ріка Свіна впадає в Балтійське море, завжди жили і живуть зараз мої родичі по лінії батькового діда.

Німці правильно роблять дбаючи про очищення своєї раси від жидівських домішків. Та при цьому німці й самі асимільовані слов'янським елементом, від якого їм також треба очиститись. Бо німці ризикують рано чи пізно зіткнутися з визвольним рухом Полабів і Поморян (їхнім рухом за очищення від німецьких домішків), як це було в 11-12 століттях, коли усіх сприяв полабам і поморянам (під проводом Ніклота) протягом десятиліть, потрібних для зміни поколінь з відповідним усвідомленням звільнення з-під німецького ярма. Траплялись випадки, про які німці згадують неохоче: німецькі герцоги, зокрема Генріх Лев, залучали полабів та поморян як своїх союзників у німецьких міжусобних війнах. Тоді управління нашими землями автоматично переходило до наших рук, зокрема до рук Пребислава (див. „Історія середньовіччя”).

Згідно з логікою речей, іншим, подібно до німців, представникам „вищої” раси — кацапам — треба очиститись від крові народів угро-фінського і татаро-монгольського походження, які проживають споконвіку на території сучасної Московії. І це не якісь там далекі зауральські та сибірські народи.

Ні. Це аж так знайома кожному кацапу кров рідних йому мордвинів, чувашів, ерзян (рязан), комі, черемисів, калмиків, татарів, мешчеряків, печеряків і удмуртів, що вже цілком природним є освоєння Москвою 17% суходолу Землі, як материкового Якутського-Бурятського, так і острівного Таймирського з його корінним, „істинно русским” плем'ям тіа-кіхі (долгани). А разом з освоєнням йде приєднання їх до Москви і виникнення багатьох, „істинно русских” фамілій: Мешчеряков, Печорін, Долганов, Якутов, Калмиков і прочая, і прочая...

Подвійна гра Гітлера: Адольф Алоїзович за 12 років до прийняття 1935 року Нюрнберзьких законів про расову чистоту і громадянство Третього рейху каже про слов'ян як про істот, нездатних до свого державотворення і які потребують німецького наглядача. Адольф, як австрійський німець (принаймні, так він сам себе називає) переймається проблемами німців Австрійської імперії, де німці ризикують слов'янізуватися з причини входження до імперії багатьох слов'янських народів. Подібно до Австрії такі ж проблеми загрожують Німеччині. І, як бачимо, молодий Гітлер ще за 12 років до прийняття расових законів Третього рейху (ці закони нібито покликані відвернути загрозу забруднення німецької крові жидівською кров'ю) не на жарт стурбований забрудненням саме слов'янською кров'ю. Дослівно („Майн кампф”, том 1; глава 2):

„... Я знав, що навіть ціною повільної слов'янізації німців Австрії все таки ще не гарантовано створення справді життєздатної держави з тієї причини, що сама державність слов'янського елементу перебуває під великим сумнівом. Саме у зв'язку з цим я й вітав усе те, що на мою думку повинно було привести до краху неможливої, — що нехтує інтересами 10 мільйонів німців, — приреченої на смерть держави...”

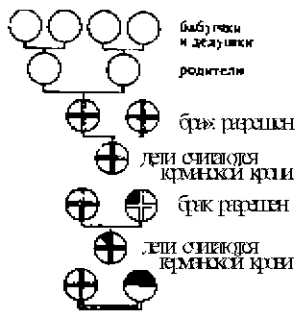
Адольф має рацію. Бо з початком „весни народів” (революція 1848 року в Європі) багатонаціональна імперія Австрія розпадається на очах у всіх. Спочатку батьківщина Адольфа, Австрійська монархія, перетворюється (1867 рік) на двочленну монархію — Австро-Угорщину. Це природньо: угорці — мадяри — найагресивніше плем'я в цій імперії після німців, до того ж, інородне плем'я тюркського кореня в оточенні слов'ян та німців. Та було б неприродньо, якби правляча династія Габсбургів сиділа склавши руки і нічого не робила щоб запобігти

Таблиця 1

ЛИЦО НЕРМАЛСКОЙ КРОВИ

брат дідуськи люба с рарашни
3
брат дідуськи
\$. € >
брат шн рашни

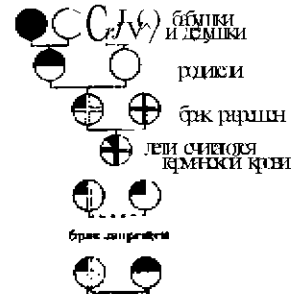
ТІЛО НА
ДЕЖИТЕ СЮ ПІДА
В КІЖОМ ОЧИЩЕНОМ
СІМАЕ ЗАКІДИ
СІ КОКІНІК
ЛОКАМІНА
ПІЛІТІНА

СІГНОВОНІЕ ПІЖИ
ОСОБИ
ВЗ ІМІШІИ

СІ СІМОНІ К НІДІУ КІМІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ ПІРЬ ПІЖІНІ
ТІМ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ

Таблиця 2

МІЖС: 2 СІМІИ

брат дідуськи люба с рарашни

брат дідуськи
брат шн рашни

Таблиця 5

ВІЖИ

*брат дідуськи
брат шн рашни
брат дідуськи
брат дідуськи
брат дідуськи
брат дідуськи
брат дідуськи

ВІЖИ НЕ МОЖЕ СІМІ
ПІЖІНІ ПІЖИ

Ліро кміт-
оші крті
Міжс 2й степени.. я^
Міжс 1 • й степени.. Лж, * П
Лірої
Брїї

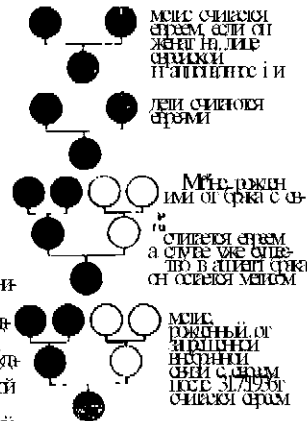
СІГНОВОНІЕ ПІЖИ
ОСОБИ
ВЗ ІМІШІИ

СІ СІМОНІ К НІДІУ КІМІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ ПІРЬ ПІЖІНІ
ТІМ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ
СІ СІМОНІ СІМОНІ К ІМІНІ
СІ СІМОНІ МОЖЕ СІМІ СІ
ІМІНІ ПІЖІ

Таблиця 4

МІЖС: 1 СІМІИ

ОСОБИ СІМІИ
МІЖС СІМІИ СІМІИ
МІЖС СІМІИ СІМІИ
МІЖС СІМІИ СІМІИ

Необов'язково бути генієм аби зрозуміти результат такого очищення: листами стануть скоріше жиди, ніж німці. Бо жидів у 30 разів менше. Вони мають, крім єдності расової, ще й світоглядну єдність. І не не все. Важливим є не тільки расове очищення жидів, але й переселення очищених до Палестини на підставі дії Пюрнберзьких законів, які забороняють надання громадянства жидам у Третьому рейху.

Якщо кажемо про маскування у вигляді санкціонованих Гітлером законів расового очищення і служіння цих законів насамперед інтересам „божого“ народу, то крім цього мусимо визнати, що відбувається маскування (Гітлером) ще й самого богообраного племені. Поясню.

Міжнародне іудейство через владу над світом нав'язує всьому світові переконання в однозначній оцінці книги „Майн каміф“ і Нюрнберзьких законів: це чортівська книга і нелюдські закони.

СУТЬ полягає в тому, що чортівською книгою з її нелюдськими законами є Біблія, яка подається тою ж міжнародною жидвою як дуже свята, непорочна і божественна Сунеркнига. Расові закони Третього рейху — лютяча гра порівняно з расовими законами іудейв, запровадженими іудеями щодо своїх же одноплемінників, та ще й з „божого“ поведіння.

Для пояснення цього факту треба простежити послідовність подій.

З Біблії („Буття“) знаємо, що клан аврамітів-ісакітів-іаковітів-ізраїлітів

викристалізувався (МІФОЛОГІЧНО — ДЛЯ АВТОРИТЕТНОГО ПРИКЛАДУ ІСТОРИЧНИМ ІУДЕЯМ) з близьких родинних зв'язків у часи блукання між пустелями Синайською та Аравійською.

Пізніше цей клан (міфологічно тут і далі, до Ездри) мандрує до Єгипту. Там йому добре живеться за сприяння фараона і завдяки жидівському оточенню цього фараона. Але до влади приходять інші, не захмарені жидівськими інтригами фараон, змушує жидів виконувати всі ті роботи, що їх виконують єгиптяни. Тут здійснюється галас про рабство жидів Єгипту. Постає питання про вихід жидів з Єгипту під проводом Мойсея, після чого ізраїліти стають ще й мойсеїтами, ще більше перемішаними між собою за ті 40 років блукання, впродовж яких триває вихід. Вихід відбувся. Відбулося прийняття на себе Мойсеєм виключного права на світову релігійність. Відбулася й монополія ізраїлітів-мойсеїтів на десять заповідей, даних Єговою Мойсею. Відбулися (ФАКТИЧНО) також утворення жидівських царств, завоювання Єрусалиму і побудова Храму. Пізніше, інтригуючи одночасно з Вавилоном і з Єгиптом, жида накликають на себе заслужений гнів вавілонян, які руйнують Єрусалим з його Храмом і ведуть жидівську правлячу верхівку у вавілонський полон. Невдовзі, через якихось 40 років, полон закінчується, і полонена жидівська верхівка (вона й у Вавілонському полоні досягла свого наближення до правлячого там царського кола) повертається ФАКТИЧНО на Землю, обіцяну (МІФОЛОГІЧНО) жидам Єговою. Це повернення очолює (ФАКТИЧНО) іудейський авторитет Ездра.

Повернувшись разом зі своєю світою з Вавілонського полону, Ездра не вірить очам. Він вражений аж до розпачу і нездужання.

Ездра бачить, як за час від зруйнування Храму відбулось змішування нерозумних іудеїв (тих злидених, кого вавілоняни не забрали в полон) з представниками чужих народів. Найстрашніше те, що одружуючись з чужинцями, іудеї переймали чужі вірування, чим порушували відразу весь комплекс настанов, що визначали іудеям норми життя від часів Авраама і до Ездри: не змішуватись з чужинцями і не поклонятися чужим богам. Це два основних взаємодоповнюючих правила расової чистоти.

Ездра бачить, що досягнуте Мойсеєм (?) стало прахом.

Що ж робить Ездра? — Він запроваджує серед ізраїльтян такі расові закони, які за своєю жорстокістю стократ перевершують расові закони Гітлера.

Гітлерівці афішують блудницю-німкеню (інтердсвочку), — для наочності.

Нюрнберзькі закони передбачають особливий статус метисів, напівжидів, тобто дітей від расово різних батьків. Більше того, расові закони Третього рейху приймаються у вересні 1935-го року з внесенням у них в листопаді 1935-го року поправки про належність до єврейства дітей від різних батьків. Ці закони набувають чинності лише через 9 місяців, потрібних для зачаття дитини і виношування в лоні матері. Іншими словами, — кожному дається можливість уникнути змішання рас. Тільки народжені починаючи з 1 серпня 1936-го року метиси вважаються євреями. Та Ездра не дає рідним іудеям ані 9 місяців, ані 9 днів, ані 9 годин. Не будьмо голосливі. Нехай Біблія покаже себе у всій красі. Особливо ж нехай це зробить лагідний Ездра з однойменної біблійної книги, *глава 9, вірш 1-15, та глава 10, вірш 1-12:*

„... Цей народ, Ізраїль, і священники та левити, не відділилися від народів цих країв з їхніми гідотами, від хананеян, ієвусян, моавітян, єгиптян та амореян, бо побрали з їх дочок собі та своїм синам, змішалася святе насіння з народами цих країв, а рука зверхників та представників була перша в цьому спроневеренні... І роздер я плаща на собі і рвав я волосся на голові своїй і сидів я остовіплий... А тепер що скажемо, Боже наш, по цьому? Бо ми покинули заповіді твої, які ти наказав через своїх рабів пророків, говорячи: цей край, що ви йдете посісти, цей край нечистий через нечистість народу цих країв, через їхні гідоти, що наповнили його від краю до краю своєю нечистію. А тепер дочок своїх не давайте їхнім синам, а їхніх дочок не беріть для своїх синів... І тепер ми не ламатимемо заповіді твої і не посвоячимося з цими мерзотними народами. А якщо не так, то розгнівася на нас аж до вигублення нас, так щоб ніхто не позостався і не врятувався. Ось ми в провині стоїмо перед тобою... А коли Ездра молився та сповідався, плакав та припадав перед Божим домом, зібрався до нього з Ізраїлю дуже великий збір, — чоловіки, жінки і діти. І сказав до нього: „Ми спроневерилися нашому Богові, бо взяли ми чужинку собі за жінок. Але є ще надія для

Ізраїлю в цьому. А тепер складемо заповіта Богові, що випровадимо від себе всіх жінок та народжене від них. І заприсягаємось про виконання цих слів... І встав священник Ездра та й сказав до них: „Ви спроневірилися і взяли чужинок за жінок, щоб побільшити провину Ізраїлю. А тепер повиніться Господеві Богові і віддаліться від народів цього краю та від тих чужих жінок. І відповіла громада: „Так, за словом твоїм чинити будемо...”

Сподвижник Езри, Несмія (його книга в Біблії йде за книгою Езри) стоїть на тих же позиціях, що й Ездра, — як і належить істинному сподвижнику:

„...А Ізраїлеве насіння відділилося від усіх чужинців, і поставали й визнавали гріхи свої та провини своїх батьків...” (Несмі, 9:2) „... І сталося, як почули вони Закон, то відділиди від Ізраїля все чуже...” (Несмі, 13: 3) „... І очистив я їх від усього чужого. І встановив черги для священників та левітів, кожного в службі їх...” (Там само)

На доказ нерозумним ізраїльтянам треба навести приклади кровозмішання їхніх патріархів — Авраама зі своєю сестрою Саррою, Ісаака зі своєю племінницею Ребеккою, Іакова-Ізраїля зі своїми племінницями Лісю та Рахїллю. Навіть народження дітей від парубання батька з дочкою прийнятні для жидів. Прикладом цього є історія Авраамового племінника Лота і його двох дочок, що зачали дітей від свого батька.

„... І прийшла старша дочка і поклалася з батьком... І поклалася молодша з ним... І завагітніли обидві дочки від батька свого і вродили...” (Біблія, „Книга Буття”, 19: 30-38)

Ось Лот веде їх — вагітних (від себе, батька!) десь так на п'ятому місяці вагітності — за руку, щоб вони, бува, не відволіклися на мерзотних, гидотних, проклятих чужинців. Щоб не осквернили — через змішання з огидними чужинцями — святе насіння Авраамове.

По-перше, Біблія нелюдська книга. По-друге, для злочинів проти людства немає строків давності. По-третє, попи в Україні (та у всьому світі) працюють на інтереси Ізраїлю як на інтереси іноземної держави. Тому вкажемо статті Кримінального кодексу України, якими передбачено злочинність Біблії та біблепоклонників (біблядіячів).

Стаття 161. **Порушення рівноправності громадян залежно від їх расової, національної належності або ставлення до релігії.**

1. Умисні дії, спрямовані на розпалювання національної, расової чи релігійної ворожнечі та ненависті, на приниження національної честі та гідності або образу почуттів громадян у зв'язку з їхніми релігійними переконаннями, а також пряме чи непряме обмеження прав або встановлення прямих чи непрямих привілеїв громадян за ознаками раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, за мовними або іншими ознаками, —

— караються штрафом до п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян або виправними роботами на строк до двох років, або обмеженням волі на строк до п'яти років, з позбавленням права обіймати певні посади чи займатися певною діяльністю на строк до трьох років або без такого.

2. Ті самі дії, поєднані з насильством, обманом чи погрозами, а також вчинені службовою особою, —

— караються виправними роботами на строк до двох років або позбавленням волі на строк до п'яти років.

3. Дії, передбачені частинами першою або другою цієї статті, які були вчинені організованою групою осіб або спричинили загибель людей чи інші тяжкі наслідки, —

— караються позбавленням волі на строк від двох до п'яти років.

Єговообраний президент Ющенко в січні 2008 року вніс на розгляд Верховної Ради пропозицію щодо збільшення санкцій удвічі — позбавлення волі до 10 років.

Про це повідомив навчальний посібник „Права людини і правоохоронні органи” на стор. 87 (Львів, „Ліга-прес”, 2008).

Права
людини
і правоохоронні
органи

Навчальний посібник
для спеціальних курсів

Через півтора року, 12 червня 2009, уповноважена з прав людини Ніна Карлачова заявила у вечірній (коли всі вдома, чують) програмі Всеукраїнського радіо, що пропозиція президента не відхилена, розглядається.

Насміханням видається стаття, присутня у всіх Кримінальних кодексах у всіх державах світу. В Кримінальному кодексі незалежної від українців України це **стаття 111. Державна зрада.**

1. Державна зрада, тобто діяння, умисно вчинене громадянином України на шкоду суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України: перехід на бік ворога в умовах воєнного стану або в період збройного конфлікту, шпигунство, надання іноземній державі, іноземній організації або їх представникам допомоги в проведенні підривної діяльності проти України,

— карається позбавленням волі на строк від десяти до п'ятнадцяти років.

2. Звільняється від кримінальної відповідальності громадянин України, якщо він на виконання злочинного завдання іноземної держави, іноземної організації або їх представників ніяких дій не вчинив і добровільно заявив органам державної влади про свій зв'язок з ними та про отримане завдання.

Значить, у незалежній від українців Україні звільняються від кримінальної відповідальності за державну зраду всі біблеопоклонники зразу.

Бо хіба в біблеїзованій Україні митрополити, кардинали, єпископи і рядові прихожани — православні, католики, протестанти, сектанти — підпорядковані Єрусалиму (Ізраїлю, іноземній державі) через підпорядкування представникам Єрусалиму — єпископам Риму, Москви, Константинополя, сектантським пастирям Нью-Йорка? Ні, ні, і ще раз ні! Вони не тільки не виконують злочинного завдання, але й добровільно заявляють органам державної влади про свій зв'язок з іноземними державами та про отримане від них завдання — служити їхньому богу.

Служити богу, а не впливати (через вплив на виборців, прихожан) на результати виборів до найвищих державних органів (які вже повідомлені про служіння богу, — коло замкнулось), а значить і на геополітичний статус України; служити богу, а не тримати вищих за себе пастирів у курсі економічного та духовного життя українців (через їхню сповідь, або через просте „душевне” спілкування), чим завдавати непоправної шкоди суверенітетові, територіальній цілісності та недоторканості, обороноздатності, державній, економічній чи інформаційній безпеці України. (Подробиці див. Орій, „Кримінальна Біблія”)

Ось вони, звільнені в Україні (і не тільки) від кримінальної відповідальності шпигуни іноземних держав, представники іноземних організацій. Їх вітають перші особи держав (зокрема України). Їм віддають честь державні службовці. Їм цілують руки.

Будьмо уважні до богообраних.

і нову (нездирину) епоху похваллення в переселенні жидів до Палестини стало проявлятися в часи перших Сіоністських конгресів (1897-1903 роки) в період очолення їх популярним серед жидівських низів Теодором Герцлем (засновник політичного сіонізму).

Характерно, що на фото Герцль самотній, навіть оповитий меланхолією. Справді, не дивлячись на підтримку іудейських низів, Герцль не може похвалитись підтримкою конгресменів. Одна справа зібрати конгрес, і зовсім інша справа знайти підтримку та порозуміння його учасників. Це закономірний наслідок сіонізму як ідеї, виплеканої жидівськими фінансовими магнатами. Тому Герцль самотній у своїй родині. Дружина Герцля, Юлія Нашауер, не розуміє і не поділяє його поглядів. Її позиція вплинула і на ставлення дітей до батьківської справи. Старша донька Герцля, Пауліна, закінчить (під тиском сіоністів?) життя самогубством 1930 року. Син Ганс невдовзі після смерті батька (1904 рік) перейде в християнство (на знак протесту проти позиції батька?), а після смерті сестри Пауліни застрелиться того ж 1930 року на її могилі (на знак солідарності з сестрою?). Молодша донька Герцля, Маргарет, помере (бо не захотіла до Сіону?) 1943 року в гітлерівському показовому гетто Терезієнштадті (тут 1943 року з інспекторською (агітаторською) метою перебував щойно згаданий прихильник сіонізму Лео Бек).

Газета „Єврейські вісті” №11(354) за листопад 2006 року з посиланням на єврейську газету „Хвиля” за 05.08.1937 (цікава дата, бо вже декілька десятиліть не було ні Франка ні Герцля) в передовій статті „Єврейська тема у творчості Івана Франка” вказує, що Франко писав свою поему „Мойсей”, маючи за прообраз Мойсея саме Герцля, з яким зустрічався у Відні, де Герцль працював журналістом. Вказується, що... „...Франко після короткого роздуму сердечно потиснув Герцлю руку...”

Якщо й була зустріч Івана Франка з Герцлем (є хронологічний збіг перебування Франка у Відні 1892-1893 років, де Герцль працював кореспондентом ліберальної газети „Neue Freie Presse”, її ще називають газетою австрійського кагалу), то вона відбулася з ініціативи не Франка, а Герцля. Бо у Відні щедрий на антижидовізм (антисемітизм) етнограф Іван Франко...

„...помістив статтю про еміграцію в тутешній „Arbeitzeitung” ... З цієї статті цифровий матеріал узяла тутешня антисемітська „Volkszeitung” і переробила по-своєму...” (подробіці див. лист Івана Франка до М. Драгоманова. Відень, 30 жовтня 1892 року)

Чутливий до антисемітизму (антижидовізму) Герцль вирішив зустрітись з Франком і з'ясувати, яка ж зі статей відображає істинний стан еміграції — основної проблеми політичного сіонізму. Значить, правильно вказують „Єврейські вісті”: Франко роздумував, і властиво Герцль сердечно потиснув Франкові руку. А не навпаки. Та й саме псевдо Біньяміна Зеєва — Герцль — в перекладі з німецько-жидівської (ідиш) на українську означає „сердечний” (від німецького Herz — серце).

Ясно, що сприяти переселенню жидів до Сіону можна гоніннями на них, а не навпаки, — створенням тепличних умов поза Сіоном. І коли Герцль ламає собі голову над розв'язанням складної проблеми жидівської еміграції та обмірковує свою майбутню книгу „Єврейська держава”, до Відня прибуває Іван Франко захищати докторську дисертацію в тутешньому університеті. Він її захистить влітку 1893 року. А зараз, восени 1892-го, майбутній доктор філософії починає двосеместрову підготовку до захисту під керівництвом професора славистики Ватрослава Ягича, який сприяє (стипендією) геніальному українцеві. Очевидно стипендії не вистачало. Та й родині треба допомогти. В Україні залишилася дружина з дітьми. Гонорар за статтю буде цілком доречний. Надто, що стаття гаряча, про події літа 1892 року. Вона називається „Еміграція галицьких селян”. Далеко не рідкісний 20-томник творів Івана Франка помістив цю статтю (в українському перекладі) в рубриці „Філософські, економічні та

Герцль на балконі казино в Базелі, де провів I Сіоністський конгрес

історичні статті” (том 19). А в момент написання вона була надрукована у віденському німецькомовному часописі „Arbeitszeitung” №43 від 21 жовтня 1892 року (подробіці див. у коментарях до 19 тому).

Що ж примусило Теодора Герцля, видатного іудея (налаштованого освоїти гігантські фінанси іудея Ротшільда для побудови іудейської держави) шукати зустрічі з українським гігантом мислі Іваном Франком? Яка ж це така пікантна обставина, прочитана австрійським іудеєм Герцлем у статті австрійського українця (русина) Івана Франка, зворушила непохитного борця за ідеали Сіону? Звичайно ж, це не ті наведені Франком цифри, факти, на які багата стаття в „Arbeitszeitung” і які переробила „Volkszeitung”. Ні, — треба за деревами бачити ліс. Треба за хвилями бачити море. Треба за цифрами бачити засоби, наслідком яких є цифри. І Герцль хоче знати про ці засоби з перших вуст, із вуст Франка, галичанина, етнографа, дослідника, письменника, редактора, видавця, аналітика — свідка еміграції галицьких селян. Як його знайти у великому місті? Може, через телефонний довідник?.. Дурниця, — Франко ж не місцевий... А що як він взагалі проїздом у Відні?.. Тоді шансів знайти його дуже мало... Основне, мислити логічно: якщо ставити перед собою завдання знайти автора, то треба виходити не з того, що він поштою надіслав статтю до Відня або він тут проїздом, а від того, що він тут живе, — тимчасово. В магістраті мусять знати...

Поки Теодор, вражений засобами масової еміграції іудеїв (що там якісь українці?! — вони тільки баласт у справі еміграції жидів) збивається з ніг у пошуках Івана, варто познайомитися з цими засобами, засвідченими українським етнографом (Франком) у статті „Еміграція галицьких селян”:

„... Іще минулого, 1891 року обхонив тамошно людність правдивий шал еміграційний. Цілими тижнями тиспулися селяни до канцелярій староств, домагаючись паспортів до Бразилії... Намови та вговорювання властей і духовенства не помагали нічого; треба було аж многотижневих кар арешту... Минув рік, і якась сліпа елементарна сила погнала (1892 року, напередодні поїздки Франка до Відня, — авт) тих самих людей у противнім напрямі — через Збруч до Росії... Говорили, що російський цар проганяє зі своєї держави євреїв і німців і обіцяє кожному руському (українці в австрійській Галичині називались руськими, — авт) селянинові, що прийде до нього, добре загосподарйоване обійстя з худобою та 10 моргів (близько 5 гектарів, — авт) орного поля... Трохи пізніше виринула ще інша поголоска, буцімто російський цар і наш (австрійський, — авт) цісар помінялися: цар відступує нашому цісареві всіх своїх євреїв, а наш цісар обіцяв йому за те переслати відповідне число руських селян...”

... Так, ось і адреса Івана Франка: *Wien. Wipplingerstrasse 26, 1 Stiege, 4 Stock, Thür 29*. Мерщій до нього! Хоча б він був у місті!.. Хоч би не виїхав!..

„Єврейські вісті” стверджують, що зустріч відбулась: Герцль сердечно тиснув руку Франкові, а Франко роздумував, — невже цей паралітик з блискучими очима не розуміє, що для нього — Франка — євреї тільки баласт у справі визволення українців. Невже він, асимільований євреї, не розуміє, що й інші євреї асимілювалися. Асимілювалися не расово, а географічно. Їм подобається жити в Європі, в тій же Німеччині чи Австрії, і вони не хочуть до Ізраїлю. Недаремно іудей-космополіт (інтернаціоналіст) Лейба Троцький-Бронштейн назвав іудея сіоніста-(націоналіста) Бен'яміна-Теодора Зєсва-Герцля „безстидним авантюристом”.

Так, Герцль сподівається на фінансову могутність іудейських банкірів Ротшільдів. Але він знає німецького іудея Генріха Гейне і висловлену ним позицію іудеїв: вони не проміняють нічний горщик в Європі на мішок грошей в Ізраїлі. Не проміняють, бо зароблять в Німеччині на порядних німцях 100 мішків грошей.

„... Стілець же, що нічю на нього сівав,

Лишився у мамі моєї.

А мама мені полишила його —

Се мебель не так то й хороший,

Та я б не дала його, хоч би ось тут

Давав мені Ротшільд міх грошей...”

(Г. Гейне. „Німеччина”, розділ 26. *Переклад Івана Франка*)

Через 100 років після Гейне, Гітлер заганятиме жидів до Сіону і накаже (чи не з підказки сіоністів?) знищити могилу Гейне на Монмартрі в Парижі (щодо могили Гейне див. наприклад М. Шапіро. „100 видатних євреїв”).

За всі більш як 30 конгресів протягом 100 років, з 1897 по 1997 роки, найбільшу кількість делегатів зібрав саме Герцль завдяки своїй популярності. Вона, ця популярність, і вкоротила йому віку з тієї ж причини жидівських міжусобиць. На 6-му, востаннє

очолованому Герцлем конгресі в Базелі (Швейцарія) була рекордно висока кількість делегатів — 592 — при середній кількості 350 делегатів, присутніх на всіх 30-ти конгресах.

Саме на жидівські низи Герцль робить ставку з двох причин: ті з жидів, кому є що втрачати в Європі та Америці, не будуть переселятися до Палестини. Значить, переселяться будуть лише ті, кому втрачати нічого, тобто пролетарі. Це дуже співзвучно з іншим жидовізмом, марксистсько-ленінським большевизмом і його гаслом-стимулом „*рабочім — кромс своїх цепей — тсрять нсчсго*”.

Інша причина ставки Герцля на іудейські низи полягає саме в катастрофічній малочисельності цих низів, представників простого народу. Їм треба дати можливість благополучного існування в Ерец-Ізраель з подальшим ростом кількості цих пролетарів. Вони в расовому розумінні чистіші за представників більш асимільованих жидівських верхів. (Тут буде зайвим зупинитись на питанні про важливість для жидів чистоти їхньої крові.) Простіше кажучи, треба дати можливість розмножитися жидівським низам. Для досягнення цієї мети дуже доречно створити зановітну, омріяну іудейську державу Ізраїль. Сіоністи правильно оцінюють парадоксальність ситуації, за якої верхівка жидівського народу чисельно переважає його основу. Верхівка — фінансисти, промисловці, торговці, письменники — в країнах розпорошення жидів входить у взаємодію з національною елітою цих країн, рідниться з нею через шлюби, змішується через культурні зв'язки, асимілюється набагато скоріше, ніж це відбувається в низах. Низи консервативні, ізольовані, зберігають свою традицію в умовах тиску традицій корінного населення країни жидівського розпорошення.

Тому саме пролетарсько-сільськогосподарськими є перші поселення переселенців — кібуци Ізраїлю. Бо, як побачимо далі, існують ще й кібуци України.

Треба зауважити, що основна маса перших переселенців є вихідцями зі Східної Європи, — Польщі, Австро-Угорщини, Росії. Це саме ті країни, де чисельно переважають жиди тюркського (несемітського чи найвсемітського) походження, нащадки повернутих на іудаїзм хозарів, які до свого очікування кочували в пониззі Волги і були об'єднані сільськогосподарською державою Хозарський каганат, розбитою свого часу Київським князем Святославом, після чого ця хозарська благодать розповзлась повсюди. Що й пояснює переважно сільськогосподарський характер поселень і сучасні міжусобиці в Ізраїлі між семітами — відносно корінними ізраїльтянами — і їхніми одновірцями, тюрко-хозарами. Чому відносно? Бо й вони забродили. На це вказує історична „Суперкнига” — Біблія — в розділах про міфічного Авраама (його вештання між Вавилоном і Єгиптом) та фактичного Ездру і його вештання між Вавилоном та Іудеєю. Зневага семітів (вони вважають себе расово чистими) до брудних тюрко-хозарів цілком справедлива. Академік Грушевський наводить приклади („*Історія України-Русі*”, том 8, частина 3, сторінка 29-30) расового забруднення тюрко-хозарів (ашкеназів) під час війни Богдана Хмельницького з поляками, коли татари були союзниками Хмельницького:

„... Багато жидів забрали татари до неволі. Безчестили жінок і дівчат; з жінками спали в присутності їх мужа; гарних жінок і дівчат брали собі за слуги і кухарки, за жінки або підлюжниці...”

Жидівський дослідник Леон Юріс у книзі „*Вихід*” (1958 рік, до 10-річчя утворення Ізраїлю), том 1, сторінка 238, зазначає:

„...1903 року різко погіршилось становище жидів у Росії. Кишинівське гетто було зруйноване... Коли хвиля погромів заповонила більшу частину Європи, Герцль вирішив отримати хоча б тимчасовий притулок...”

Справді, поселення емігрантів у Палестині, — це ще не жидівська держава Ізраїль. І ми далі слухасмо Леона Юріса про Уганду, що в Африці, далеко від Палестини:

„...Англіїці запропонували для жидівської еміграції Уганду. Іншого виходу не було, і Герцль погодився обговорити це питання на найближчому конгресі... Але конгрес багнетами зустрів новий англійський план. Особливе обурення проявили сіоністи з Росії, пояснюючи це тим, що в Біблії нема жодного слова про Уганду. Погіршення становища жидів в Росії і Польщі привело до того, що вони полишали східну Європу тисячами...”

Треба з'ясувати, чому саме Уганда? Якщо вже йдеться про Африку для створення в ній держави Ізраїль, то чому не благодатний Єгипет, Туніс або Марокко?

Але це не єдина причина, чому Уганда запропонована Герцлем для створення в ній Ізраїлю.

Річ у тім, що Уганда є колоніальним володінням Великобританії, керівники якої сприяють сїонїстам. Ще до Герцля — таким покровителем був британський прем'єр-міністр з іудеїв Бенджамін Дїзраелї. А в часи Герцля вже весь британський кабїнет сприяє сїонїстам.

Безпосередньо перед падінням Османської імперії, у володінні якої перебуває Палестина, ключові посади британського уряду 1916 року перебувають в руках іудеїв — міністра іноземних справ Бальфура (фото лїворуч) і глави уряду Ллойд-Джорджа (праворуч).

Вони й ухвалюють рішення про вторгнення Великобританії в Палестину (Ерец-Ізраель).

2 листопада 1917 року Бальфур направляє Голові Сїонїстів банкіру Ротшїльду лист-декларацію про підтримку урядом Великобританії встановлення держави для євреїв у Палестині.

Комуїсти, ці занеклі вороги сїонїстів, не сплять. Поки Ленїн переховується у підпіллі, Лейба Брошштейн (Троцький) 7 листопада 1917 року починає (зважаючи на відкриття Бальфуром 2 листопада 1917 року дороги в Сїон) робити переворот під назвою *Всїякая Октябрьская Соціалїстїческая революція в Росїї* з метою будувати рай для жидів у всьому світі через впровадження світової революції.

А в часи теперїшнї сїонїстам сприяє глава британського уряду іудеїв Тонї Блер (зі своїм кабїнетом міністрів) і його колега, президент України Віктор Юценко, який не поспїшає виводити українських військовиків з Іраку (ворога Ізраїлю), щоб, бува, новий іракський лїдер „Саддам Хусейн“ не вчинив напад на богоугодний Ізраїль.

Палестина (в часи відродження Ізраїлю) — складова частина Турецької імперії. Ця імперія не сприяє сїонам Ізраїлю. До того ж, є внутрішнї сїонїстські міжусобиці. Тому Герцль (для нього Ізраїль полїтичний — як для Ісуса Ізраїль духовний — понад усе) складає план Уганди. План реальний для втілення з огляду на британське заступництво за сїонїстів перед іншими чинниками світової політики. Ось наша Уганда під Британським мандатом.

Жидівські довідники наводять данї про те, що саме представники сїонїстичних організації Росїї покинули зал засідань конгресу на знак протесту проти позиції Герцля, і лише на другий день, після особистого звернення Герцля, вони повернулись і далї наполягали на виборї Палестини, а не африканської Уганди для створення держави Ізраїль. Уганда — це ще одна підстава казати про насильницьку смерть Герцля, особливо з огляду на її безпосередню близькість до згаданого конгресу. В цьому руслї варто згадати насильницьку смерть (1911 р.) російського прем'єр-міністра Столиїна від рук жидівського фанатика-сїонїста — Богрова. Столиїн відомий своїм сприянням пом'якшенню політики уряду царської Росїї щодо жидів, що само собою призводить до припинення переселення жидів з Росїї до Сїону, а значить і до ненависті з боку сїонїстів. Бо для чого переселятись, якщо так добре генджується і шинкується серед цього хохляцького бидла, і так солодко сниться на пернигах, напханих грїшми від лихварства і шахрайства? (Крім намагання скасувати обмеження щодо жидів, Столиїн прославився ще й намаганням підняти низьку зарплату жидо-християнських понїв з 60 рублів до рївня вищої зарплати інших імперських чиновників, тобто до 1500-3000 рублів на рік. Про це див. А. Бушков. „Распутїн...“ Додаток 2. Проект Столиїна. В попереднїй Думї, розїгнанїй Столиїном, була незначна кїлькїсть понїв-депутатів, і то від сїльських парафїй. А вже в наступнїй Думї, Столиїнській, це були єпархїальнї місіонери, ректори духовних симїнарїй, і навїть два єпископи. — Див. „Наука і релїгія“, №9/1999, стор. 27. Саме столиїнська Дума підняла питання про скасування „дискримінаційного“ щодо іудеїв закону про межу осїлості. Є припущення, що дружина Столиїна — донька одеського бургомїстра Нойдгардта, — жидівка.)

Проживаючи в Київї, мати Лесї Українки, Олена Пчілка, сучасниця подїй періоду столиїнських реформ і вбивства самого реформатора, у своїй статтї „За нашого життїя й письменства“, помїщенїй у книзї „Викнутї українці“, на сторїнцї 217 вказує на схвальне сприйняття жидями-несїонїстами столиїнських реформ, а значить і на їхнє

небажання переселитись будь-куди, чи то в африканську Уганду, чи в азіійську Палестину:

„...У Києві, раніше, ніж у яких християнських церквах, одслужено було в синагогах молебні за здоров'я Столиніна, — зараз після того, як він був тяжко підстрелений Богровим...”

Київський оперний театр став свідком смертельних пострілів Богрова у Столиніна. Це Столиніну не українці, яких він мордує впровадженням в Україні валуєвських антиукраїнських указів, заборонаю „Просвіти” й Шевченківських Днів. Це — жиди. Піф-паф. І вже не пролунає „ой-ой-ой” з нановненої кров'ю столинінської горлянки...

Леон Юріс продовжує:

„...Одначе в Турецькій імперії, — а в ті роки Палестина належала саме їй, — продавалось і купувалось будь-що. Сіоністи організували в Англії всесвітній штаб і створили йому на підтримку потужний банк. З допомогою хабарів вони отримували дозвіл на в'їзд до Палестини всіх бажаючих. Це була перша хвиля жидівського Виходу...”

Подібно до Росії та першої хвилі еміграції, події розвивались і під час іншої, потужнішої хвилі, — в час приходу до влади (і правління) Гітлера.

Автор з жидівським прізвищем Андреас Зегер у книзі „Гестано-Мюллер”, сторінка 163-171, однозначно вказує на примусовий, а не добровільний характер переселення іудеїв.

„... 9/10 листопада 1938 року нацистськими організаціями були інсценовані жидівські погроми... Для німецьких жидів еміграція стала єдиною можливістю уникнути переслідувань... Після погромів еміграція жидів з Німеччини повинна була бути прискореною будь-якими засобами... Для того, щоб підсилити еміграцію, 25000 жидівських чоловіків були тимчасово запроторені в концтабір...”

Відчувається, наведені свідчення про жидівську еміграцію створюють у читача враження, ніби це був розділ з книги про скотарство, — як правильно, з науковим підходом і з урахуванням психології тварин, загнати баранів до кошари.

Подальший розвиток подій цілком логічний, а основне — синхронний. В період з 1926 до 1939 року Гітлер після внутрішньопартійної боротьби (переміг 1926 року свого основного партійного супротивника Штрассера) стає верховним фігуром партії і штурмових загонів SA. Далі фігур нарощує свій авторитет і виводить (1928 р.) партію на вибори до Рейхстагу. Значний успіх на виборах до Рейхстагу 1930 року та вирішальна перемога на виборах 1932 року (варто додати ще й особистий успіх Гітлера на президентських виборах 1932 року). До початку війни за створення держави Ізраїль (Друга світова війна 1939-1945) жидівська еміграція за цей 10-річний проміжок перевищує еміграцію за всі 1800 років після останнього палестинського повстання жидів (Іудейська війна 70-их років першого століття нової ери) проти римлян і знищення римлянами жидівської держави.

Довідкові дані лише підтверджують розвиток подій: від 1929-го до 1939 року кількість переселенців до Палестини (Ерец-Ізраель) склала понад 250000. А якщо добре розглянути це „понад”, то висновки будуть ще переконливіші.

Для прикладу і порівняння можна розглянути кількість жидів, що повернулись до Палестини (Ерец-Ізраель) з ненависного Вавілонського полону.

Біблія (книга *Несмії*, 7: 66) наводить цифру 42360 жидів, крім них ще й 7337 рабів і невольниць та 245 співаків і співачок, 736 коней, 245 мулів (певно, по одному на кожного співака), 435 верблюдів, і 6720 ослів. Тобто, кількість у 6 разів менша, ніж за Гітлера. І це при тому, що від Берліну до Єрусалиму 3000 кілометрів суходолом і всі 7000 кілометрів морем, тоді як з Вавілону лише 800 кілометрів, — майже поруч. Та й наявність великої кількості рабів, невольниць, співаків, робочих та їстівних тварин (біблія мовчить про їстівних, проте їх наявність є очевидною), вказує на досить веселе рабство у Вавілоні.

Тому-то Андреас Зегер і розповідає про інсценовані нацистами погроми і про потребу прискорення еміграції з не менш веселого рабства жидів у Європі. А тимчасове перебування в концтаборі якраз і пояснює, що саме ця тимчасовість є продуманим етапом продуманої послідовності.

Треба зазначити, що план Уганди викликав аж такий шалений опір сіоністів, що про нього не згадуватимуть півстоліття до створення держави Ізраїль (у Палестині) та

півстоліття потому. Сама ж Уганда зникне ніби в чорній дірі. А угандійські іудеї — запланований, але невикористаний субстрат для втілення в життя плану Уганди — не згадуватимуться сіоністами навіть пошенки, навіть подумки. Вони, угандійські іудеї, перейдуть до абсолютного підпілля. Створений (1948 р.) у Палестині Ізраїль відкриє в Уганді посольство лише через півтора десятки років, — 1962 року. І тільки з плином часу, достатнього для зміни декількох поколінь (для забуття), Уганда, іудейська Уганда, удостоїться дозованого — помірно-дозованого — висвітлення (наприклад, у періодичному виданні єврейської конфедерації України „Єврейській обозрватель” №22/137 за листопад 2006 року).

УГАНДИЙСЬКІ ЄВРЕИ

На протязі десяти років після незалежності об'єднання угандійських єврейів не мала контактів з оточуючим світом і вперше «виступила на політону» в 1992 році.

...успішною в історії єврейства...
...вони...
...вони...

...вони...
...вони...
...вони...

...вони...
...вони...
...вони...

...вони...
...вони...
...вони...

...вони...
...вони...
...вони...

...вони...
...вони...
...вони...

Можливо, іудеї-семіти цураються іудеїв-хамітів тому що хаміти претендують на роль високобогообрану. Іудеїв-хаміти печуть мацу не один раз на рік, як це роблять богообрані семіти, а двічі на рік — вперше на Песах, вдруге на день іудаїзації Уганди. Крім цього деякі хаміти „мігрують” усередині іудаїзму переходячи з ортодоксального іудаїзму в християнство і навпаки (подробіці див. „Наука і релігія” №10/2002, ст. 53)

В жидівстві був рух „територіалізм”. Цей рух не вимагав створення держави саме в Палестині, а вважав можливим Ізраїль будь-де у світі, на будь-якій території. Ідеологом „територіалізму” вважався Ісроель Зангвіль (він з 40 своїми прибічниками вийшов з сіоністичної організації після того як вона відкинула план Уганди і створив „Жидівське територіальне товариство”, чийм гаслом було „краще сіонізм без Сіону, аніж Сіон без сіонізму”; пізніше територіалісти розглядатимуть Україну, зокрема Крим для створення Ізраїлю, а коли це не вдасться, — поставляться прихильно до території Біробіджану в Хабаровському краї на кордоні з Китаєм).

Очевидно Шолом-Алейхем як ідишист (громадянин світу) ідеологічно був ближче до Зангвіля, ніж до Герця:

„...Доктор Герць — великий человек, настоящий джентльмен. Но мистер Зангвиль тоже не мальчишка...” (Ш.-Алейхем. „Блуждающие звезды”, часть 2, глава 1)

Характерно, що Шолом-Алейхем азнав неймовірних утисків з боку не когось, а саме з боку жидів. Утисків чисто расистських. Утисків за те, що писав змішаною жидівсько-слов'яно-німецькою мовою ідиш (мовою громадян світу). Це жидівський суржик, жаргон на противагу івриті — мові сіоністів, мові Ізраїлю. На боці Шолом-Алейхема виступили одиниці, зокрема основоположник ідиш-літератури Менделе Мойхер-Сфорім з Одеси, а також ідишист Спектор.

Очевидно, тиск сіоністів вагомий і всепроникний. Бо на кабальних умовах контракту з газетою „Ідишес фольксцайтунг” Шолом-Алейхем не мав права публікувати свої твори в інших друкованих виданнях, тобто не міг поширювати ідиш у жидівській літературі. В листі до Спектора 12 листопада 1902 року Ш.-Алейхем жаліється:

„...Совершенно чужие люди предлагают мне сто рублей всего-то за пять коротких очерков в месяц, без каких либо условий, а я очутился связан, завязан, привязан пуговиной. Ничего подобного не слышно было во всем мире! Так не продают себя даже служанка, раб. Я буду привязан пуговиной... Это материальная сторона дела. Что же говорить о моральной? Я, Шолом-Алейхем, вольная птичка, вынужден буду сидеть в стороне...”

Пізніше прибічники обох течій сприятимуть увіковіченню обох діячів, — Герцля на його батьківщині в Угорщині, а Шолом-Алейхема в Україні.

Ясно, що в Ізраїлі Шевченка не увіковічать навіть якщо б він народився в Ізраїлі. Шевченка в Ізраїлі не згадають навіть ті з жидів, хто є вихідцями з України.

В Україні все робиться для того, щоб Шолом-Алейхема поставити вище від Шевченка. Ким робиться? Все тими ж антирасистами, видимою маркою яких є Савік Шустер — автор проекту-провокації з визначення (методом голосування по телефону) найвидатніших українців, серед яких антисеміт Шевченко та семіт (чи турко-семіт) Алейхем. Ніби не ясно, що коли жидівській владі в Україні за підтримки жидо-християнзму вдасться впливати (включно з фальсифікаціями) на результати виборів президента України, то фальсифікувати високий рейтинг Шолом-Алейхема (може, вищий від Шевченкового?) геть не складно. Надто, що у весняно-літній сезон, коли українці тримають в руках не телефон, а плуг, лопату, косу, вила й граблі, все те, що згідно з Ісусом Христом не веде до царства божого; все те, що веде до результатів, відкинутих господом Ізраїлю згідно з „общечеловеческою” Біблією.

Про жидівську (сіоністичну) вигоду від Холокосту (переслідування Гітлером жидів-несіоністів, ідишистів) доречним буде зауваження іудея Артура Кестлера про те, що антисіоністичний ідиш був масовим явищем саме до Холокосту, а після нього фактично вимер і перетворився на предмет академічного вивчення в США та Ізраїлі (див. А. Кестлер. „Тринадцяте коліно. Падіння імперії хозарів та його наслідки”, частина 2, розділ „Зустрічні течії”).

Тобто, з точки зору сіоністів ідиш є ознакою асиміляції жидів, їх змішання з гідотними (згідно з Біблією) чужинцями.

Картину взаємної ненависті ідишистів та гебраїстів (прихильників гебрейської мови, івриту) яскраво подає сам Шолом-Алейхем:

„... Ім, відіте лі, ненавістє ідиш, потому что ідиш — это жаргон, а жаргон — это „фу”. І оні виступілі с протєстєм:

— Івріт! По-дрєвнєсвєрїєскі давай!

— Івріт! Івріт! Івріт!

Гебраїсти, очсвідно, сговорілісь заранєс устроїть дємонстрацію протів ідиш. І тут нічєм нєльзя бїло помочь...

Ідишісти устроїлі дємонстрацію протів дрєвнєсвєрїєского. Тоже, відно, сговорілісь. Стекла в окнах звєсїлі от шума, стєни дрєжсалї: „Ідиш давай! Ідиш! Ідиш!.. Только прєдупрєждаю: соблюдайтє осторожность — гебраїст можєт проломіть вам чєрєп... Гебраїсти дружно набросілісь на ідишіста: оні так за нєго взялісь, что сєлі бї тут же нє подоспєлі на помочь остальнїє ідишісти, іх товарица прїшлось бї внєстї ногамї вєспрєд. Інцидєнт визвал вєсобицую воїну, настоящє побойщє...” (Шолом-Алейхем. „Касріловскїй прогрєс”, розділ 12.)

Спекуляції біблійними — „загальнолодськими” (?) — цінностями випробовуються і на Шолом-Алейхемі. Мовляв, Шолом-Алейхем працював загально для всіх. Придивімось...

Жидо-советська система за підтримки КГБанди всіляко сприяла утворенню советського — безнаціонального, безрасового — чєловєка. Очевидно жидо-советська КГБанда, пропагуючи змішання естонців з туркменами, та українців з вірменами, бачила своїм союзником Шолом-Алейхема, котрий писав змішаною мовою. Так чи інакше, але за советів тиражі книг ідишиста Шолом-Алейхема переважно в перекладі на общєспонятїий язык сумарно наближаються до тиражів книг Шевченка.

Тому зараз, у незалежній Україні, незалежно від проголошення незалежності від КГБанди, заповіт Шолом-Алейхема є чи не в кожній бібліотеці. Цей заповіт (він дуже

відрізняється від „Заповіту” Шевченка „поховайте та вставайте, кайдани порвіте, і вражою злою кров'ю волю окропіте”) складено „загальнонародським” Шолом-Алейхемом з 10 пунктів, подібно до 10 заповідей „загальнонародської” Біблії. (Про те як біблійний Мойсей вбив єгиптянина і при цьому закликав жидів не робити зла одне одному, тобто про подвійні стандарти біблійної заповіді „не вбивай”, — див. *Біблія, книга „Вихід”, 2: 11-15*).

Зосередимось лише на тих питаннях з 10 пунктів заповіту Шолом-Алейхема, які є дотичними до нашої теми.

5. Релігійні переконання моїх дітей і внуків можуть бути хоч які (*ідеться про різні течії в іудаїзмі, простіше, секти, включно з християнізмом, — прим. авт.*), але своє жидівське походження я попрошу їх зберегти. Ті з моїх дітей та внуків, котрі зречуться жидівства і перейдуть в іншу віру, тим самим відмовляться від свого походження та від своєї сім'ї і самі викреслять себе з мого заповіту.

6. Все, що мені належить — як гроші готівкою, так і книги, надруковані та в рукописах, — належать моїй дружині Годл, дочці Елі-Мелеха... зятю Берковичу.

7. З усіх прибутків, перерахованих у попередньому пункті, відраховувати на користь фонду для жидівських письменників, які пишуть жидівською та старожидівською (*тобто для ідишистів та гебраїстів, — прим. авт.*) від 5 до 10%.

9. Якщо мої нащадки за взаємною згодою захочуть переінакшити свою долю заповіту, вони повинні зняти 10% на користь Жидівського літературного фонду згідно з пунктом 7.

10. Діти! Носіть з честю моє трудом заслужене жидівське ім'я, і нехай вам допоможе господь (*господь Ізраїлю, Слова, — прим. авт.*) на небі. Амінь.

Характерно, що безнаціональну, безрасову, „загальнонародську” міжнародну штучну мову есперанто створив польський жид, прибічник реформованого іудаїзму Людвіг Лазар Заменгоф. З нежидів є такі, хто хоче вивчати цю мову, створену для того щоб відірвати нежидів від їхньої національної культури. Видаються книги та журнали мовою есперанто для сприяння цій жидівській провокації. В 1959-1960 роках за рішенням ЮНЕСКО широко відзначалось 100-річчя від дня народження Заменгофа.

Повертаючись до Москви 1937 року, ми, як і весь світ, не можемо не помітити приїзду гнаного Гітлером і запрошеного Сталіном, мюнхенського жида, письменника за професією і глобаліста за переконаннями. Це Ліон Фейхтвангер.

Фейхтвангер

Для точності, Фейхтвангера слід визнати прихильником усіх проявів жидовізму. Він певною мірою наближений до Ісуса в бажанні примирити всіх жидів. Недаремно і водночас даремно Фейхтвангер, вихований в іудейській родині багатого юриста, отримує іудейську освіту, вивчає Тору і Талмуд. Недаремно тому, що глибоке, завдяки вивченню Тори і Талмуду, усвідомлення суті іудаїзму (цю суть усвідомимо й ми, дещо згодом) спонукає його у віці 25 років перейти з іудаїзму в християнство. А даремно тому, що перехід у християнство спонукає Фейхтвангера відмовитись від кар'єри професора наскрізь очікуваного, втім, престижного солідного столичного Берлінського університету — флагмана світової науки. Хоча сїонізм для Фейхтвангера ірраціональний, та все-таки цей сїонізм породжений рідними іудеями, значить, заслуговує на більш м'яке ставлення, ніж, наприклад, націоналізм українців.

Після відвідин білокам'яної, твори Фейхтвангера видаються в Союзі Мільйонними тиражами. Книгу „Успіх” (написану якраз про успіх закулісних сїоністів у справі приведення Гітлера до влади з вигідними для сїоністів наслідками) перекладено, крім російської, на українську мову і видано сотнями тисяч примірників. Це дає право стверджувати про переклад цієї книги на інші національні мови Союзі Мільйонними тиражами.

Книгу Фейхтвангера „Брати Лаутензак”, що переносить відповідальність за розв'язання війни з жидів на німців і розвінчує авантюризм верхівки Третього рейху, було екранізовано і багато разів демонстровано в *странах совств*.

Загальноприйняте пояснення такої ласки до письменника полягає в написанні ним похвальної книги сталінському режиму (в період терору і репресій 1937 року) з назвою „Москва 1937”. Але це пояснення, як і багато чого в поясненні жидівських міжусобиць, покликане просто відволікти увагу потенційного дослідника.

Справжня заслуга Фейхтвангера полягає в тому, що крім похвальної грамоти соціалізму в одній, окремо взятій країні, мюнхенський іудей Ліон написав на початку 1930-их років фундаментальний твір про історичну поразку сїонізму в його боротьбі з христіанським глобалізмом. Назва цього твору — „Іудейська війна“, до якої ми обов'язково дійдемо.

А зараз про „Москву 1937“. Тут Фейхтвангер розповідає про ситуацію в душі Сталіна: „Життя стало краще, стало веселіше“. Досить навести лише деякі речення:

„...Справді, все величезне місто Москва дихало задоволенням і згодою, і більше того — щастям...“ (Глава 1).

„...Сталін, на противагу іншим владним людям, — винятково скромний...“ (Глава 3).

Закономірним, як для письменника, є захоплення Фейхтвангера советською широко поставленою книговидавничою справою. Письменник, ще не знаючи про майбутні мільйонні тиражі своїх книг у Советському Союзі, захоплюється стотисячними тиражами книг Пушкіна, Карла Маркса, Леніна, і навіть Канта. Нікого не дивує, що німецькомовний письменник сприймає за норму видання в Росії стотисячним тиражем книг німецького філософа Канта і моментальне його розкуплення. І це за умови, що навіть для Пушкіна в Росії сто тисяч примірників — велике досягнення.

Все якось мутно з цим Фейхтвангером, бо й з прізвищем у нього якісь заморочки. Та ми знаємо, що цей мюнхенський жид походить з багатой сім'ї, і навіть якщо гітлерівці почистили письменника матеріально, то він не став би лабузити перед Сталіном за просту можливість друкування своїх книг у Союзі, або за інший спосіб матеріальної підтримки. Особи з таким складом мислення, як у Фейхтвангера, виношують зовсім інші цілі та погляди.

Фейхтвангер причетний до кола однодумців, котрі переслідують вищу мету — глобалізм. Ліон усвідомлює, що його противники — сїоністи — можуть реалізувати ідею створення держави Ізраїль. Це спонукає письменника збагнути суть і реалії свого потенційного союзника і брата в жидовізмі, — комунізму. Комуністичний режим Москви на чолі зі Сталіном потребує і собі жидівських — відданих рідному жидівському режиму — кадрів усередині Союзу. Тому сїонізм з його заклик до жидівського переселення в Сїон є природним ворогом комунізму. На противагу заснованому Герцлем політичному сїонізмові, — заснований Леніном комунізм є не що інше як духовний сїонізм.

Десь тут серед міжусобиць діє Ісус (його ідея, його команда) як однодумець Фейхтвангера. Він працює в одній команді з глобалістами. Працює як проти обмежених і вузьколюбих комуністів (вони хочуть збудувати рай для жидів в одній, окремо взятій країні), так і проти сїоністів (вони хочуть загнати жидів на клантик землі в Палестині, та ще й у розв'язанні питання про її заселення віддають перевагу потворним торкам-хозарам).

Вони подуріли?! Що жиди робитимуть у такому скупченні жидів? На кому паразитуватимуть в Ізраїлі?

Нащо було йти і проповідувати євангеліє усім народам, — залучати їх до духу жидовізму?

Нащо було розпинались на хресті? Щоб, досягнувши бажаного, пустити все шкереберть?

Маючи ширший погляд на світ і на місце в ньому жидів, своїх одноплемінників, Фейхтвангер прагне визначити для себе: хто з цих двох кволих братів — сїонізм чи комунізм — здатніший вижити?

Саме з цією метою — дослідити комунізм — приїздить глобаліст Фейхтвангер до *страни совстов*. А якщо, досягнувши мети, вдасться ще й видати „Іудейську війну“, то чому б не скористатися такою можливістю? Чому б не перевиконати план? Адже це дуже модно — дуже по-соціалістичному — виконати й перевиконати.

Десять років раніше, кажучи про Гітлера, ми відзначили подію 1926-го року, коли просто-Гітлер стає Гітлером-фіурером (поки що лише фіурером партії) і концентрує у своїх руках владу. Також відзначено подію 1928 року, коли націонал-соціалістична партія виходить на загальнодержавний рівень і бере участь у виборах до Рейхстагу. Незначний успіх на цих виборах зміниться шаленим успіхом на виборах наступних, 1930 та 1932 років.

Зауважено, що росте вплив Гітлера і зростає жидівська еміграція до Палестини. І тільки тепер усвідомлюємо, що кількість переселенців зростає лише за рахунок вихідців з Німеччини і країн, що перебувають під її впливом (Австрія, Чехословаччина, Угорщина, Литва, Румунія). Тобто, кількість „богообраних“ емігрантів росте не за рахунок вихідців із Советського Союзу, якщо під цією назвою розуміти Московію і багато окупованих нею країн.

Не вважаємо істинним твердження, згідно з яким совєтські жиди відрізняються, та ще й разуче, від німецьких. Якщо, знову ж таки, під німецькими розуміти жидів багатьох, підвладних Німеччині країн.

Справді, совєтські жиди фанатично віддані своєму жидо-совєтському режиму. Німецькі навпаки, усвідомлюють правильність расового підходу до них з боку німців. Німці в Німеччині мають вагу корінної нації, на противагу кацанам Росії. Кацани — тупе знаряддя в жидівських руках. А якщо німецькі жиди й не усвідомлюють правильного до них ставлення з боку корінної нації, то німці не будуть їх питати. Тому й розмова про підтримку синами Ізраїлю ворожого гітлерівського режиму позбавлена найменшого сенсу і не може бути аргументом у розмові про різницю між іудеями різних країн. Тут мається на увазі різниця у ставленні до нежидівського оточення. Бо є природня різниця жидів суто між собою, коли між західними сефардами або семітами (група зліва) і східними ашкеназами або хозарами (група справа) різниця очевидна.

Є ті, хто бажає виїхати. Але їх не видно. Бо вони потрібні Сталіну тут. Потрібні як його, Сталіна, опора. Бо якщо аврааміти навіть і проти Сталіна, то тільки в останню чергу. Вони готові виступити проти українців, білорусів, молдаван, німців, литовців; але проти Сталіна, — в останню чергу.

Під толерантним ставленням до Сталіна треба розуміти готовність широкого іудейського кагалу Совєтського Союзу, а не окремих ярих троцькістів, готових на опозицію Сталіну з причини зради ним ідеалів світової іудейської революції з його, Сталіна, помилковою (з точки зору троцькістів) зупинкою на побудові соціалістичного раю для жидів в одній, окремо взятій країні. (Обидва табори претендують на світове панування. Різниця в їхній тактиці. Хоча ідея побудови соціалізму в одній, окремо взятій країні належить саме Сталіну (сталіністам), проте остаточно совєтські сталіни-леніни обмежили свої апетити лише через декілька десятиліть. Офіційно курс на побудову соціалізму в одній, окремо взятій країні, було взято вже після Сталіна, в часи дотичні до революції на Кубі, де зіткнулися апетити совєтів та США. Ця так звана Карибська криза й розставила все на свої місця.)

Розвідувальні служби повинні відпрацьовувати хліб, який вони їдять. Тому Сталін, знаючи про зв'язок між діяльністю Гітлера і сіоністським переселенням жидів, вчасно відчуває загрозу совєтському соціалістичному раю з боку сіонізму. Цю загрозу він може відчути без донесень розвідки, а лише з повідомлень звичайнісіньких відділів кадрів (про звільнення з роботи богообраних істот). І саме в час проходження (1928 р.) нацистів у Рейхстаг з'являється розроблений раніше, в 1926-1927 роках (тоді Гітлер став фіорером партії і зосередив у своїх руках владу), план Сталіна під назвою „Біробіджанський проект” 1928 року. Його суть полягає у створенні альтернативного Сіону на території Совєтського Союзу, на Далекому Сході в Хабаровському краї, — в сонячному Приамур'ї, на кордоні з Китаєм.

Від початку реалізації (1928 р.) Біробіджанського проекту і до створення 1934 року (після приходу Гітлера до влади 1933 р.) Жидівської автономної області, станція Тихенька, що виникла на початку 1900-их років при будівництві Транссибірської залізниці (сполучає Далекий Схід з центром Росії та Сибіром), так і залишалась Тихенькою. Бо хіба що раз чи два на тиждень потривожить її тишу паровозний свисток.

І лише з приїздом Ліона Фейхтвангера 1937 року станція Тихенька стає грізним і значущим містом з гучною назвою Біробіджан, столицею суверенної жидівської республіки. Не на якомусь там гнилому Іордані, що несе свої смердючі води до Мертвого моря, а при злитті аж двох річок зразу, — Біра і Біджан, — свіжих, дбайливо обступлених уссурійською тайгою; річок, що несуть свої чисті крижані води у жвавий Амур і далі до морів Тихого океану.

Біробіджанський проект викликав інтерес та відповідну матеріальну підтримку з боку жидів усіх країн, особливо тих, хто відстоював жидівський територіалізм (його відстоювали раніше Загнівль та Шолом-Алейхем). Поклик серця (кишень) іудеїв був аж так потужний, що вже на початок 1930 року до Біробіджану приїхало близько 1400 фанатиків з країн Європи й Америки, навіть... з Палестини (Троцький на еміграції висловлював побоювання, що Палестина стане для богообраних не безпечним притулком, а смертельною пасткою).

Першим головою біробіджанського обласного виконкому став Ліберберг — директор Інституту жидівської пролетарської культури при Українській (читай — жидівській) Академії Наук. Обласну бібліотеку та головну вулицю (яка там вулиця?! — магістраль) Біробіджана названо іменем українського жида ідишиста (антисіоніста, територіаліста) Шолом-Алейхема.

Нова назва станції Тихенька була закладена ще в Біробіджанському проекті, навіть осіняна першими переселенцями, що в своїх мріях уподібнювали спекотний Ізраїль (з його віслюками) до засніженого вокзалу в Хабаровському краю посеред тайги з ведмедами та уссурійськими тиграми.

Газета Єврейської Ради України «Єврейські вісті» за серпень 2005-го року наводить приклади альтернативного сіонізму та його ліричного осмислення жидами.

ВІСТІ ЄВРЕЙСЬКІ

ГАЗЕТА ЄВРЕЙСЬКОЇ РАДИ УКРАЇНИ

בִּזְמַן זֵה יוֹמֵנוּ

№ 8 [324]

• СЕРПЕНЬ 2005 РОКУ •

• ціна договірна

«Великое переселение» евреев

История еврейской колонизации — один из последних эпизодов истории СССР, в котором евреи были не объектом, а субъектом исторического процесса

Старинный еврейский город Бируиджан...
 Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...

Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...

Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...
 Бируиджанский вокзал...

В 1928 г. появился Бируиджанский проект. Призывали его реализовать среди руководителей еврейских организаций. Но тем же летом дана официальная инструкция, и она изложилась в еврейской газете "Первое доведение с еврейскими организациями стали проводиться на станции Тихенькой будущего город Бируиджана". Официально проект объявлен во исполнение приказа Отделения Бируиджана, также тем же изданием "Культурно-просветительские работы в Бируиджане". В 1928-1932 гг. на станцию Бируиджана переселилось около 1400 евреев. В Бируиджане автономно-

Перрон Бируиджанского вокзала!
 Взошла твоя счастливая звезда.
 Ни водокачки, ни большого зала
 Тут не было, но были поезда,
 Сердце отдуваясь, приозили
 Они народ со всех концов России.
 Вот едут Тунейдовка и Шпола,
 Вот Витебск, Минск, Одесса и Лугин,
 И на вокзале тяжело стонут шпалы,
 Висят гудки, прогитаны и туги.

Саме цей альтернативний сїонїзм, запроваджений Сталїном і його апостолами, непокоїть Фейхтвангера. І ті, кому треба, знають про це.

Обставина, що книга „Москва 1937” видана спочатку в Голландїї, і лише через рік у самїй Москві, наводить на думку, що не позитивна оцїнка побудови жидовїзму в одній, окремо взятїй країні, є причиною досягнення згоди між глобалїзмом і комунїзмом, цими братніми ворожими жидівськими напрямками. Ворожими у ставленнї до питання свїтової влади. Тї зі сталїнського оточення, кому належить знати, — знають про „*їудейську війну*” Фейхтвангера. Вони дають зрозумїти автору, що висловлена симпатія Москві ще не означає появу взаємної симпатїї Москви до глобалїзму (космополїтизму). Бо на змїну репресїям (1937 року) та гонїнням на сїонїстів, готуються переслїдування сталїністами безродних космополїтїв, тобто громадян всесвїту, — глобалїстїв.

Поки що спільний ворог обох жидовїзмїв — сїонїзм Палестинський — нейтралїзований (тимчасово) альтернативним сїонїзмом — Біробїджанським. Тому книга „Москва 1937” є головним ідеологїчним козирем Сталїна у його протистояннї сїонїстам. Вона є найбільшою силою, здатною протистояти Гїтлеру в його сприяннї жидівському переселенню до Палестини.

Альтернативний сїонїзм у виглядї Біробїджанського проекту 1927-1928 рокїв є лише частиною сталїнської програми випробовування альтернатив Ізраїльським реалїям на Совєтському ґрунтї.

Альтернативою переселенським кїбуцам — сїльськогосподарським поселенням-комунам у Палестинї — стануть совєтські колгоспи, зокрема в Українї.

Прикриваючись Ленїном і його кооперативним планом, Сталїн на 15 зїзді ВКП(б) 1927 року постановляє про створення плану альтернативної кїбуцизацїї — колективїзацїї. І коли в 1928-1929 роках реалїзовується проект альтернативного сїонїзму в Біробїджанї, тодї ж по всьому Совєтському Союзї реалїзовується проект альтернативної кїбуцизацїї.

1929 року колективїзацїя стає масовою з причини її гвалтївного впровадження. А 1932 року колективїзацїю вже завершено.

Найболючіше впровадження колективїзацїї саме в Українї з її особливим, одноосїбним характером людей. І саме на Україну, як на традиційну житницю, падає весь тягар плану заготївлї продовольства (загарбання продовольства московською державою).

Повальний голод 1932-1933 рокїв накривас Україну. Щонайменше кожен третїй українець помирав від голоду.

Але це не страшно, бо закономірно.

Українцїв, ядро арїїства, треба стерти з лиця Землї. І краще буде, якщо вони вимруть, наприклад, з голоду, так, нїби вони самї вимерли. Бо про справжнї причини голоду і смертї в таких величинах, як це є в Українї з її найродючішими у свїтї землями і найпрацьовитїшими у свїтї людьми, не дїзнається нїхто.

Вїктор Юценко, ставши президентом Українї, закличе всїх українцїв не до з'ясування винних (бо вони богообранї) у знищеннї української нацїї, і не до покарання цих винних.

Для підтримки Юценка зїхалась уся Україна на Майдан, мерзла в сїчневї морози і ночувала в заснїжених наметах на Хрещатику. Президент закличе в День Пам'ятї Жертв голодомору поставити свїчки в кожній церкві, в кожній хатї. Бо він християнин! Він закликає усїх жити по християнськи, — любити ворогїв своїх, прощати їх. Бо й сам Юценко простив тих, хто отруїв його нанерододнї виборїв у президенти.

У заснїжених наметах на Хрещатику молодї українки мерзли та ризикували захворїти і не відчутї в майбутньому щастя материнства. За повїдомленням жидівського журналу „*От сердца к сердцу*” за грудень 2005 року (офіційне видання центральної сїнагоги) тодїшнїй ще кандидат у президенти Українї Вїктор Юценко святкував у центральній сїнагозї жидівське свято Ханука, — велике, одне з найбільших їудейських свят, запроваджене на честь перемоги (2000-лїтньої давностї) жидїв під проводом Хасмонїїв над сїрійцями і на честь освячення вдвойованого єрусалимського храму.

Вїват, Вїкторе! Вїват! Ти справжнїй президент... їзраїльської діаспори в Українї! Ти справжнїй християнин!

Якщо не страшно за українців і за їхнє психічне збочення у передсмертній голодоморній молитві за ворога, який видирає останню крихту хліба з обезсиленої української руки, то страшно за інше — як живеться богообраному народу? Чи не вабить його кібуц палестинський? А якщо вабить, то що зробила партія (і уряд) аби компенсувати звабу? Що в цьому напрямку зробив кожен совєтський громадянин? Чи протягнув руку братньої допомоги несправедливо ображеному єврею? Бо нема ні українця, ні грека, ні єврея, — все у всьому Ісус Христос.

На впровадження колективізації виділено державні кошти? Так, кошти виділено. Спрямувати їх треба переважно на кібуцизацію, на чисті за расовою ознакою жидівські колгоспи!

Єврейські колхозы в Крыму являлись прообразом израильских кибуцев.
Михаил ШПИГЕЛЬМАН

Нехай кібуциники-колгоспники освоють виділені кошти, як це зараз роблять біробіджанці з коштами, виділеними на біробіджанський рай.

Треба виконувати державний план хлібозаготівлі?

Нехай він не поширюється на богообрані кібуци.

Гроші вже освоєні і кібуци просять ще грошей?

Що ж?.. ..нехай поділяться грошами братні народи СССР!

Терміново розіграйте всесоюзну лотерею. Краще мільйонним тиражем. Ще краще кількість мільйонів тиражу збільшити до кількості променів зірки Давида. Шестимільйонний тираж. Це дуже мудро! Це геніально! Бо євреї, всі до одного, завжди геніальні!

Всесоюзна лотерея за ціною 50 копійок і в кількості шести мільйонів (на суму 3000000 рублів) випущена 1931 року. А щоб її скоріше продати, запроваджується виграний фонд у розмірі 420000 рублів. Навіть при його відніманні від трьох мільйонів залишається ще два мільйони п'ятсот вісімдесят тисяч рублів. То візьміть же їх, сини Авраама, горді нащадки Давида! Бо й Ісус походить з роду Давидового; це він закликав проповідувати євангеліє усім народам Землі (Матвій, 24:14) аби всі народи визнавали святість одного — богообраного — народу!

Мало грошей!?! А де ж ви їх поділи!?

А-а, ви їх витратили на виконання постанов партії про колективізацію і стали колгоспниками-мільйонерами?

А-а, ну-у, то це правильно, дуже правильно! Це геніально! Так і повинно бути, бо жиди всі геніальні! Хто цього не знає — той невіглаз! Так і далі тримайте!

В еврейском колхозе

Мне выпало достало и колхозное хозяйство. Ягоды, овощи, фрукты, ягоды, работаю комбайном в колхозе. Социализм, что подарилки от Египетским. В моем гонимом жить, самым счастливым исполювачом о нас, не ге-

творческому, который дает удивительные результаты. Уже в 1933-м — колхоз-миллионер, в 1937-м — дважды миллионер, а в преддверии — трижды дважды миллионер. За всем этим — колхозный труд в союзе с

А лотереї практикуйте, не стидайтесь, бо євангелізовані братні народи нічого не зрозуміють. А якщо зрозуміють, то не воспротивляться злу насілієм. А як воспротивляться, тоді від кожного з вас залежить, як зберегти нажите тяжким трудом добро.

Всего был выпущен миллион билетов, стоимостью 50 копеек каждый. Надписи были на идише, русском, украинском, белорусском, грузинском, армянском, арабском языках.

Всего состоялось пять розыгрышей в 1928, 1929, 1931, 1932 и 1933 гг. Максимальными они были во второй лотерее в 1931 г. были выпущены уже 6 млн билетов, разыгрывались 25853 выигрыша на сумму 420000 рублей.

В еврейском колхозе

Мне выпало достало и колхозное хозяйство. Ягоды, овощи, фрукты, ягоды, работаю комбайном в колхозе. Социализм, что подарилки от Египетским. В моем гонимом жить, самым счастливым исполювачом о нас, не ге-

творческому, который дает удивительные результаты. Уже в 1933-м — колхоз-миллионер, в 1937-м — дважды миллионер, а в 1937-м — дважды миллионер, а в преддверии — трижды дважды миллионер. За всем этим — колхозный труд в союзе с

На вашому прикладі будуть учитися ваші нащадки! Їхні серця переновинть гордість за своїх славетних предків!

Газета Жидівської Ради України «Єврейські вісті» обов'язково повідомить про ваше славне минуле, наприклад, у номері 8 (324) за серпень 2005 року.

Старі добрі цигани також користали з колективізації та братнього інтернаціоналізму в союзі щасливих народів — ССРСР.

Журнал «Юр'ївський літопис» №1/96 в розділі «наукові розвідки» помістив публікацію про це блаженне шем'я.

Спочатку, на звернення циганських баронів до вищої виконавчої влади, цигани отримують субсидії, нібито для організаційної та культурної роботи.

У 1925 році група циганської інтелігенції Москви звернулася у відділ національностей ВЦВК з проханням посприяти затвердженню статуту Всеросійської спілки циган і одержанню субсидій на організаційну і культурну роботу та перехід до осілого життя і продуктивної праці.

Для видимості цільового використання коштів навіть створено Спілку циганів і, знову ж таки, створено чисті за расовою ознакою циганські колгоспи. Циганські Спілки проіснують 19 місяців, бо більше часу не треба на освоєння циганами грошей у справі власного окультурення, тобто переходу до осілого способу життя. (Перехід до осілого життя за циганськими поняттями є зрадою циганських ідеалів.)

Циганських колгоспів. З них 70% були кочівниками, які перейшли до осілого способу життя. Це — 7700 чоловік. В тому ж році, за даними ЦСУ, в СРСР було 25 циганських колгоспів. В Україні вони становили 36% (9 колгоспів) від усіх циганських колгоспів у СРСР.

Після того як гроші для організаційних і культурних потреб циганів (організованих і культурних істот) вже розкрадено, Спілку циганів ліквідовано з метою уникнути відповідальності та розголосу справи, в якій не обійшлося без участі жидів. Бо Ленін каже: треба ділитись. Цигани це знають! Розкрадання розцінюється жидо-советською владою як таке собі порушення фінансової діяльності.

діли: організаційний, культурний і виробничий. Спілка діяла 19 місяців і була ліквідована через порушення нею фінансової діяльності.

Раптом, через рік-два після візиту Фейхтвангера, в 1938-1939 роках Біробіджан та ним очолений іудейський Сіон зазнають на собі силу Сталіна і починають ліквідуватись. Це логічно. Бо фінансування Біробіджанського проекту вже відбулось, гроші освоєні як і у випадку зі Спілкою циганів. (Жидівські довідники вказують на страх Сталіна. Він боявся, що японці створять жидівську автономну область в Маньчжурії, на протилежному від Біробіджана окупованому японцями березі Амуру, і таким чином посприяють об'єднанню обох жидівських автономій, а значить і могутності цього об'єднання. Такий собі, амурський, не іорданський гінезізраїль.)

Треба поступитись тайгою на користь ведмедів і тигрів. Це робиться без розголосу, далеко від людських очей, посеред уссурійської тайги. Навіть якщо хтось виявить, що відбувається насправді, та якось оприлюднить свої пошуки-знахідки, то це буде колись. А поки що Фейхтвангер пише реально. Це якщо мати на увазі реальність висвітлення жидівського питання, а не реальність, наприклад, українського народу і його неоправданих втрат внаслідок кібуцизації. А втім, — хіба існують якісь українці для богообраного історика і письменника Ліона Фейхтвангера? Як вони можуть існувати для світила, якщо їм ніколи читати не те що стоси написаного Ліоном, а навіть те, що написано їхніми дітьми в підготовці шкільного домашнього завдання? Треба з ранку й до ночі заробляти трудовні в кібуцах. За один трудовень — одна жидівська лотерея. Не якась, а богообрана! Значить, все справедливо. Як же інакше? Треба, щоб братнім іудеям добре жилося, щоб вони мали змогу читати.

Отже, глобальна „богообрана” спільнота задоволена прочитаним у „Москви 1937”, глава 4:

„...В тому, наскільки здоровою і дієвою є національна політика Советського Союзу, мене більше за все переконав застосований Союзом метод розв'язання важкого, на перший погляд нездоланного, єврейського питання. Замість примушувати євреїв до навернення на християнство, еміграції і вимирання, Советський Союз знайшов інший вихід. Він асимілював більшу частину свого п'ятимільйонного єврейського населення, і надавши іншій частині простору автономну область і засоби для її заселення, створив собі мільйони громадян, фанатично відданих режиму. Єврейська держава Біробіджан — це дійсність.

Тепер у Біробіджані стоїть справжнє місто — з школами, лікарнями, урядовими спорудами, театром, і прямого сполучення експрес привозить вас туди прямо з Москви. Хоча план еміграції на найближчі три роки передбачає переселення 100000 євреїв, все ж владі доводиться проводити відсіювання, тому що дуже багато тих, хто хоче переселитись. Я отримав з Біробіджану багато листів і розмовляв з досить великою кількістю людей, що приїхали звідти. Життя там — цього ніхто не заперечує — поки що важке, але й ніхто не заперечує того, що все найтяжче вже зроблено і що уявна утопія стала дійсністю. Єврейська соціалістична республіка Біробіджан існує. Вона міцно стоїть на місці, хоча геологічні умови ґрунту так само не передбачають цього, як і вічні закони національної економіки не передбачають побудови соціалізму в одній, окремо взятій країні..."

Насправді Сталін, Каганович та інші нащадки хозарських каганів, особливо ж ідеологічні працівники режиму (освічені історики й філософи, приборчани побудови соціалізму в одній, окремо взятій країні), вбачають небезпеку серед двох інших брательо-жидівських ворогів (христосоглобалізму та сїонізму) саме з боку сїонізму. Відсторонивши на деякий час інший кут (христосоглобалізм) жидівського трикутника, кагановичі обласкавлять Фейхтвангера, видадуть його фундаментальну працю, де вражаюче ясно показано історичну поразку сїонізму і перемогу глобалізму. Книга має назву „Іудейська війна”. Це справжнє щастя для Фейхтвангера. Він відчував, так, він знав, що Москва як ніхто інший сприятиме у виданні саме цієї книги. Заради цього варто було запліщити очі на деякі речі в соціалістичному раї і не написати про них у „Москві 1937.”

„Іудейська війна” вразить наочністю явищ жидівських міжусобиць. Поставить під великий сумнів, точніше, спростує устійнене твердження про зруйнування саме римлянами єрусалимського храму та залишків жидівської державності (з наступним розпорошенням нещасних жидів по світі). А чи нещасних, і чи не жидівською рукою все це робиться? Саме однією рукою, бо друга в цей час робить щось інше.

Читаючи „Іудейську війну” з проміжком 23 роки, я особисто не зрозумів її змісту при першому читанні. Власне тоді, читаючи вперше, я не зрозумів її жидівського призначення. Можливо, це тому, що я маю мало жидівської крові? Чи, може, я маю мало жидівського духу? Скоріше, я зовсім не маю ні того, ні іншого. Бо коли на противагу жидівській крові й духу, маючи деякий життєвий досвід і звичайне аналітичне мислення, я прочитав „Іудейську війну” вдруге, то все притьмом стало на свої місця.

Особлива цінність „Іудейської війни” полягає в тому, що Фейхтвангер дає можливість створити початкову ланку того розрваного на багато частин ланцюга, зібравши який (в одне ціле) зможемо побачити істинний напрям помислів, дій, фанатичного самозречення і самопожертви Ісуса заради процвітання свого жидівського народу.

Кожна ланка несе на собі сліди Ісуса, вказує на його роль, місце і особистий внесок у справу спасіння (від катастрофічного занепаду) жидів як народу, внесок у справу вознесення до вершин впливовості у світі, до глобальної влади. І той марш по світу, що його карбують жиди перед натовпом усіх нежидівських народів, можливий саме завдяки Ісусу. Жиди як ніхто інший розуміють цю заслугу Христоса (заслугу його ідеї, його партії, його чи їхньої доктрини). І якщо жиди зневажають християн (масових, з нежидів, рядових), то роблять це не тому, що не розуміють ролі Христа, а тому, що цього не розуміють самі християни — бібле(ворого)поклонники.

А про тих своїх недолугих одноплемінників та одновірців, хто ще не зрозумів, Ісус каже, що кому дано, той зрозуміє навіть сказане інакомовно, а кому не дано, той не зрозуміє навіть якщо йому розжувати і до рота покласти:

„...Бо хто має, то дасться йому та додасться, хто ж не має, — забереться від нього й те, що він має. Я тому говорю до них притчами, що вони, дивлячися, не бачать, і слухаючи, не чують, і не розуміють...” (Матвії, 13:12-13)

Саме Ісусів оркестр грає маршову, а не колицкову музику для тих, хто карбус крок. Саме Ісусова ін'єкція духу іудейського, дана для всіх народів, сприяє щоб марш відбувся, щоб натовпом залишались усі народи. Щоб народи не розірвали на шмаття крокуючі шеренги, а навпаки, засинали ці шеренги квітами і почестями, та ще й підтвердили упослідженість шеренгами, молячись у церквах і геть по мазохістськи святкуючи перемоги над собою: Вихід з Єгипту (Пасха), Маккавеї, Велика Французька революція, Велика Жовтнева соціалістична революція в Росії, Пурім (8 Березня)...

Тож, користуючись Авраамо-Ісаако-Ізраїльським способом „задом наперед”, треба з року 1937-го повернутись до часів Адамових. До часів райських яблук і змії (вони не реальні). Та до часів пекла, пекельних (для ізраїлітів) віків, — вони аж дуже реальні.

По дорозі до цих глибинних часів звернемо увагу на 60-ті роки нової ери. Для нащадків Іакова (Ізраїля) це справді початок докорінно нового життя. Саме ці роки, до яких належить Іудейська війна та зруйнування єрусалимського храму, є завершальними роками пекельного періоду.

Відголосок цієї Першої Іудейської війни ще прозвучить через 70 років і навіть отримас назву Друга Іудейська війна під керівництвом Симона Бар-Кохби. Ця Друга війна ближча до нас, хоча й не набагато років. Та вона не висвітлена прискіпливими іудейськими авторами-істориками. Це ясно дає зрозуміти її непотрібність, як для самих жидів, так і для їхньої історії. Непотрібність їм, скерованим у новий історичний процес. Їм вона бачиться як морально застаріла. Навіть образ її ватажка не відтворено. Тому ця війна, по суті просто бунт, лиш відлуння епохальної Першої війни 66-73 років. Подобиці Першої збережено. Її головна дійова особа — жидівський історик Йосиф Бен Магтафій (він бере участь у війні, та ще й по черзі на різних боках її учасників) — навіть лишає після себе хроніку війни.

Перейшовши на бік римлян, Йосиф не тільки жениться на наложниці римського полководця Веспасіана Флавія, а навіть бере собі його родове ім'я. Після цього він стає Йосифом Флавієм. Пізніше він заслуговує прихильність з боку Веспасіана (тепер імператора), отримує ряд привілеїв з можливістю писати книги-хроніки про події в Палестині: «Іудейська війна», «Іудейські старожитності», «Проти Аніона». Ці книги-хроніки Йосифа Флавія стануть нам у пригоді, бо інших на цю тему не маємо ні ми, ні хто інший у Світі. Ні Талмуд, ні будь-яка жидівська енциклопедія не можуть уникнути потреби скористатися творами цього древнього жидівського історика.

Йосиф „Флавій”

Про Йосифа Бен Магтафія (Флавія) наш Тарас каже:

Кому чи чином, чи грошима,
Кому в аренду Палестину,
Байстрятам дещо. А кому
Самі благоволили дати
Свою підложницю в супруги,
Хоча й підтонтану. Нічого,
Аби з під кесаря...

(Т. Шевченко. «Неофіти», розділ 8)

Нема нічого дивного в тому, що Фейхтвангер називає свою працю так само, як і Флавій назвав її у 70-х роках Першого століття нової ери (за 1860 років до Фейхтвангера) — «Іудейська війна». Бо тут Фейхтвангер крім війни багато пише й про самого Флавія. Це не просто Флавій. Це освічений жид. І з причини своєї освіченості та знайомства з філософією Арістотеля, це — один з перших жидівських глобалістів. Це він, Йосиф Флавій, створив псалом громадянина Всесвіту, наведений Фейхтвангером в «Іудейській війні», в розділі «Александрія»:

Славте бога і розпорошуйте себе над землями,
Славте бога і не щадіть себе над морями -
Рабом є той, хто до одної країни прив'язав себе!
Не Сіоном зветься царство, обіцяне мною вам:
Ім'я його — Всесвіт.

Характерно, що дослідники ставлять під сумнів Флавієве авторство наведеного псалма і схиляються до думки про його вигадку самим Фейхтвангером. Мовляв, глобалізм є модерним явищем, і не треба шукати його коріння десь у часах Ісуса. А це найцінніше. Бо не важливо, хто насправді автор. Важливе саме явище такої позиції в середовищі іудейства; позиції, що була в часи Флавія. Ця позиція знаходить цілковите розуміння поглядів Флавія серед іудейства новітніх часів. І якщо придивимось уважніше, то побачимо на цій позиції самого Ісуса Христа, в якого увірував молодий іудей Фейхтвангер 1908 року. На час написання «Іудейської війни» (1932 рік) з поміщенням у ній псалмом громадянина Всесвіту, 48-річний іудей Фейхтвангер християнин з 24-річним досвідом. Тобто половину свого віку, що припадає на зрілий, свідомий період, іудей Фейхтвангер прожив християнином.

Знаючи про цінність роботи зі створення ідеї, знаємо про важливість уміння втілити в життя цю ідею. Висловити ідею через псалом і втілити її в життя своєю участю — непросте завдання. А що це властиво завдання, — переконаємось. І якщо Ісуса можна лиш теоретично вважати автором ідеї псалма, то завдання з реалізації ідеї Ісус виконає практично. Чому Ісус? Звичайно ж, не він один. Але будь-кому це не під силу. Треба знати, — як, що і коли робити. Ісус знає.

Тому, ще цікавіше тверде переконання в колах (іудейських, яких же іще?) дослідників древнього Флавія про пізнішу вставку до твору Флавія „Іудейські старожитності” (книга 18, глава 3, розділ 3), де згадується Ісус Христос, роблені ним чуда і воскресіння на третій день після смерті. Цікавість у тому, що коли й була вставка, то вона зроблена не тільки з причини ровесництва (чи майже ровесництва) Ісуса і Флавія, а ще й тому, що Ісус і Флавій, — одиодумці, соратники. Вони явища взаємно доповнені. Вставку зроблено до твору саме Флавія, а не до твору якогось іншого автора. Це означає інше: пізніший (від Флавія) автор вставки — це, скоріш за все, колектив авторів-редакторів-коректорів-упроваджувачів — є послідовником (соратником) Ісуса і Флавія та попередником Фейхтвангера.

Зараз не з'ясуємо причетність Аристотеля до жидівства на підставі співзвучності його імені Аристот-ель з авраамістськими іменами Дані-ель, Габрі-ель, Міка-ель, Саму-ель, Езיקі-ель, Емману-ель і прочая, прочая... Важливіше те, що учень Аристотеля Александр Македонський саме під впливом філософії свого вчителя та її центральної ідеї — виховання громадянина всесвіту, космополіта, інтернаціоналіста, глобаліста, — якраз і створив імперію на півсвіту.

Кожна імперія за своєю суттю наднаціональна, інтернаціональна, а при її широкому розмаху — космополітична, глобальна. І питання про її утримання важливіше за питання про її створення. Якщо імперія створюється зброєю, то чим же вона утримується?

Провідна роль в утриманні імперії належить мові, і тільки їй. Для перемішування культурних здобутків різних націй потрібна якась одна мова. Це щось подібне до дій з дробами і зведення до одного спільного знаменника. Переважно це мова завойовника, що створив імперію. У випадку з Македонським це мова грецька. У випадку з Петром I-Катариною 2-Лєніном-Сталіном-Путіном це мова московська — суміш монгольської (мови окупанта) та староукраїнської (мови окупованого).

Македонський помирає не встигнувши захопити весь світ. Але перед смертю він засновує в Єгипті місто (передбачалось столицею імперії Александра) і називає своїм ім'ям — Александрія.

Створена в Александрії найбільша у світі бібліотека налічує в ті часи мільйони томів. Їх автори представляють усі відомі країни і міста: Греція, Персія, Індія, Китай, Єгипет, Вавилон. Але простежується тенденція до перекладу цих книг на одну мову, — грецьку.

Македонський помер, але його ідея (позичена в Аристотеля) живе і процвітає.

Александрійська іудейська громада на початку нової ери (христосівської) налічує близько півмільйона осіб. І саме александрійські іудеї — не срусалимські — здійснюють для александрійської бібліотеки переклад Біблії на грецьку мову. Цей переклад відомий під назвою Септуагінта, або „переклад семидесяти”. Саме він покладений в основу грекоортодоксної („православної”) Біблії. Власне александрійські іудеї читають Біблію грецькою мовою. Вони вже й не користуються рідною гебрейською мовою. Бо зрозуміли вигоду проживання серед інших народів на відміну від проживання в тісному скупченні своїх одноплеменників у Палестині. Ті, хто мислить раціональніше, переймають філософію Китаю, Греції, України. Її, України, древню мудрість, створену древніми аріями українцями-трипільцями, осягають через індійську та перську (іранську) філософії, що увібрали в себе мудрість священних Вед. Мудрість, принесену арійцями — переселенцями з України.

Український вплив не афішується. Бо Греко-Візантія і Рим принесли в Україну світло цивілізації через світло Христосове. Дарма, що вони це зробили після п'яти тисяч років від просвітлення їх самих світлом України. Отже, простежується явний плагіат.

Це про них, нахабних жидохристиянізованих греко-римлян, українці кажуть:

... яйце курку вчить.

Древній Геродот присвячує значну частину своєї „Історії” потужній на той час Україні. Її він називає Скіфією. Але цього намагаються не помічати. Дослідження видаються в Україні та у світі по-хитрому — визнається потужність скіфів і їхній спадкоємний

зв'язок з українцями; на цю тему багато різних видань, проте... незначними тиражами.

Кацацькі автори шкільних підручників з історії для маленьких українців (наприклад, дует Шалагінових у підручнику для 6-го класу, затвердженому колоніальним міністерством освіти України) дуже неохоче розповідають малим українцям про їхню велич, славу і потужне історичне коріння. Глобальний ковчак призначив українцям бути рабами, білими неграми. Бо тільки ті народи стають рабами, які не мають своєї історії, або не знають її.

Обізнані автори підручника розповідають про Веди незважаючи на явну суперечність. Так і належить страусам, коли є голова на карку і багато піску навколо: спочатку арії як вища раса підкорюють Індію, а потім священні книги аріїв — Веди — стають індійськими як перехоплені арійцями надбання нижчої раси індусів. Навіть страус бачить цей абсурд. Але добре, що піску вистачає.

Простежується жидо-християнський вплив з єдиним авторитетом „священних” книг — біблійних.

Раніше арії жили на північ Східної Європи, тобто в степах України, і аж до Каспійського моря. Вони виласяли табуни коней, розводили овець. У пошуках кращих пасовищ частинна аріїв перейшла через гірський хребет Гиндукуш і спустилася до Індії. Інша група аріїв пішла на Іранське нагір'я. Від них походять перси. Деякі арії пішли ще на Кавказ та в Європу.

Слово «арій» збереглося в сучасній назві країни Іран. Вчені вважають, що арії були родичами багатьох сучасних народів — індійців, персів, німців, англійців, українців, литовців та ін. Про це свідчать однокореневі слова в їхніх мовах, що означають одні і ті самі предмети (табл. 4). Вони збереглися з найдавнішої мови, якою розмовляли арії, — санскриту. Ці мови прийнято називати індоевропейськими мовами.

ВІСНОВКИ ВЕДИ. Священні книги аріїв, написані санскритом, називаються «Веди», що означає «знання». Таких книг чотири: Веди — це збірки пісень і заклинань, звернених до богів. Слово «веди» має спільний корінь зі створеним слов'янським словом «вєдати», тобто «знати», а також з українськими словами «віщій», «віщун» — той, хто передбачає, віщує майбутнє.

в у різних
вах, у то-
рабських,
в кармі в
Чи зміни
походять
а», впер-
бу? На
де оле-
Камі ко-
зати іти-
ти на ме-
шопуть,
ють. На
стра» оз-
тках».

Сипетські іудеї, ці раціонально мислячі новатори, не хочуть замикатися в колі іудейських заскорузлених понять і догм, досить страхітливих порівняно зі світлим (він передбачає особисту свободу) світоглядом арійців, китайців, греків. Вони, ці іудейські мислителі, хочуть мати доступ до здобутків інших народів (цивілізацій) тому, що їхня власна національна традиція біблійна (більше ніяка, бо, згідно з Біблією, хай не буде в тебе інших богів), — не здобуток; вона в собі нічого не несе, крім збочень, кровожерності, залякувань, презирства до нежидівських народів.

Бажання іудейських філософів долучитися до здобутків світової мудрості не є якимось відстороненим від реального життя, не є абстрактним. Це бажання має мету — осмислити світові здобутки мудрості. Осмисливши, — взяти їх собі на озброєння. Потім, — почати діяти, зробити світовий переворот, захопити владу над світом, а свій біблійний іудаїзм (пережиток у цілому, проте несе в собі іудейський завойовницький, приборжений для іудеїв програмний стрижень) видати за єдину світову мудрість (так звана мудрість Біблії), отруїти духом іудаїзму захоплений світ, прихопивши і привласнивши світові здобутки, передусім Веди.

Серед таких іудейських мислителів — Філон, відомий також як Філон Іудей.

Буде помилкою думати, що оточення іудеїв Александрії — греки, римляни, фінікійці, сипетяни — не помічає ці хитро-злочамірні пошуки обрізаних. Не тільки помічає, але й активно реагує на державному рівні, запроваджує обмеження жидівському коверзуванню.

Римський намісник Флакк рішуче приборкує вєредливих ізраїлітів. На цього Флакка вмістить своє зло премудрий Філон.

Взагалі, неприязнь (міфологічна — для авторитетного прикладу історичним іудеям) єгиптян до жидів простежується ще з часів міфологічного Мойсея та виведення ним своїх одноплемінників з Єгипту. Їхнє повернення (фактичне, впевнене, бо підкріплене міфологічно) до Єгипту після завоювання цієї країни Македонським лише роздмухує жевріючий вогонь взаємної неприязні — природної неприязні єгиптян до заброд-іудеїв та виплеканої Біблією неприязні. Судячи з біблійних настанов, злоба іудеїв перевищує злобу всіх народів разом взятих. Вона викликає справедливу протидію. Наприклад, з боку Флакка.

У своєму зміїному сичанні іудеїв Філон викладе справедливу щодо жидів позицію римського намісника Флакка як тривіальну боротьбу за владу і намагання Флакка досягти авторитету серед александрійців через гоніння на Філонових одноплемінників. Цій темі Філон присвячує свою працю «Проти Флакка», де в розділі 4 визначає:

„...Якщо ти обдаруєш чимось александрійців, вони заступляться за тебе. Пожертвуй їм жидів — і кращого подарунку їм (александрійцям, — прим. авт.) не треба...”

Філон народився 20 року до нової ери, а помер 40 року вже нової ери. Ледве чи перетнулися шляхи Філона і Флавія. Бо Флавію було тільки три роки коли помер Філон. Хоча, за іншими даними, Філон помер близько 50 року, коли Флавію було вже 13 років (цей вік у жидів вважається повноліттям). Значить, Флавій міг цілком свідомо перейнятися іудейським космополітизмом від Філона, особливо, якщо врахувати відсутність у Флавія матеріальних обмежень для подорожей до Єгипту. Так чи інакше, очевидним є перетин помислів. Псалом громадянина всесвіту Флавія перегукується з мисленням Філона:

Не Сіоном зветься царство, обіцяне мною вам:
Ім'я його — Всесвіт.

Варто приділити увагу події, що відбулась наприкінці життя Філона. Це відвідини Риму з метою переконати імператора Калігулу прибрати свої статуї з александрійських синагог та з срусалимського храму.

Як відомо, правителі Риму, зокрема Калігула, відверто й заслужено зневажають жидів і оскверняють синагоги та жидівський храм не тільки своїми статуями, але й оргіями з розпуганими жінками.

Тоді (на прийомі в імператора) на протигагу Філону і проти жидівського свавілля у Єгипті виступив історик, мислитель і просто освічена людина, Аніон. Досить сказати, що він відомий своїми коментарями до „Одісеї” Гомера. Його одного, Аніона, імператор слухає. А Філон зі своєю іудейською свитою отримує облизня. Делегація на чолі з Філоном змушена рятуватися втечею.

Одна з частин Флавієвого твору „Про древність іудейського народу” присвячена виступу проти позиції Аніона, тобто на захист іудеїв Філона. Але майже за дві тисячі років використання жидами проти нападів на себе, книга „Про древність іудейського народу” згадується переважно як „Проти Аніона”.

Зараз, у прожидовленій Україні, не знайдемо видань „Одісеї” Гомера з коментарями Аніона. Все більше з коментарями Ошерова (Ошер, біблійний Асир, один із синів Якова-Ізраїля, правнук Авраама, — див. книга „Буття”, 30:13), або Кошерова, Кошерного. Кошерними є ті, хто дотримується принципів кошерного харчування. Кошерними називаються спеціалізовані магазини з продажу жидівських продуктів. У Києві — це, наприклад, поруч із синагогою, зліва, якщо стояти до неї спиною.

Фейхтвангер каже, що Йосиф Флавій навіть поставив під загрозу написання (воно здійснювалось грецькою мовою) своєї книги, коли дізнався, що найнятий грек-секретар, і заодно вчитель грецької мови у Флавієвого сина, використовує коментар неависного жидам Аніона. За це використання Флавій хотів вигнати вчителя, незважаючи на відсутність іншого відповідного знавця грецької мови.

Роки життя Філона збігаються з періодом життя Ісуса Христоса. Це дає право твердити, що навіть не зустрівшись із Філоном Ісус зазнав його впливу. На користь цього свідчить древній, хоча й молодший за Ісуса на 100 років, Цельз. У своєму „Правдивому слові” Цельз підводить до думки, що проживаючи в єгипетській Александрії Філон міг зустрічатись з Ісусом під час його перебування в Єгипті у зрілому віці. Бо й Біблія повідомляє про Ісусове перебування в Єгипті, щоправда лише в перші роки його життя (втеча від Ірода). Особливо недоречно замовчування євангеліями того, де був і чим займався Ісус між 12-им і 30-им роками свого життя, тобто між датами відомих євангельських подій, означених: а) „12-річний Ісус веде розмови з вченими мужами в єрусалимському храмі”; б) „хрищення Ісуса від Івана в 30-річному віці”.

Тому повідомлення Цельза видається гідним довір'я.

„...Ісус, найнявшись по бідності поденщиком в Єгипті і навчившись там деяких здібностей, що ними єгиптяни славляться, — повернувся гордий своїми здібностями...”

З приводу впливу Філона на Ісусове оточення Шапіро вказує („100 видатних свреїв”) саме на Філонову особистий винахід поняття „Логос”, яким так завзято оперує євангеліст Іоан. Дуже важливе таке відкриття порозуміння між Ісусовим апостолом та іудеєм Філоном:

„...Сучасник Ісуса з Назарету і його перших послідовників, Філон висував ідеї про Бога, створення світу, історію, природу, душу, знання, добродійність і правління, які служили основою філософської думки іудаїзму, християнства та ісламу... Він також зібрав ідеї людства про життя, землю, космос у те, що може досягнути розум, і назвав цю доступну для розуміння сферу „Логос”... Філософія Філона має сильний, ключовий вплив на отців раннього християнства, Святого Іоана, та мусульманських мислителів...”

Разюча подібність, щоб не сказати, що це одне й те ж, проступає в кончині Флакка як Філонового (іже іудеїв) ворога, та в кончині Іуди як Ісусового (іже християн) ворога-зрадника. Разюча подібність не тільки в подіях, але й у їхній кровожерності.

Філон, предтеча судді Нюрнберзького процесу, „Проти Флакка”, розділ 21:

„...Так справедливість побажала зрівняти число ударів, нанесених Флакку, з числом незаконно вбитих ним жидів. Все навколо Флакка було залите кров'ю, що ключем була з його жил, посічених на частини. Коли ж труп потягли в яму, він тут раптом розівався, бо сухожилля, зв'язуючі його тіло в одне ціле, були розірвані...”

Новий Заповіт: Тут євангельським поданням смерті Іуди через самопівішення ситим не будеш. Хочеться крові. Де її взяти? Ну де жжж?.. Нарешті! Ось вона — *Дії Святих Апостолів, 1:18.*

„...Іуда поже набув за заплату злочинства, а впавши сторчма, він тріснув надвоє, і все нутро його вивалилось...”

Стає зрозумілою спорідненість світогляду певних іудейських діячів: Філона, Ісуса, Флавія, та деяких їхніх впливових, дуже впливових — поки що затінених — однопумців. Бо були й інші, ортодоксальні („правильні”), консервативні іудеї. Вони прагнули будь-що триматись єрусалимського храму, його догм, його заморочливої ієрархії, жертвопринесення, і тримати в цій замкненості своїх одноплеменників-одновірців.

Ця замкненість, голий ритуал, жертвопринесення без усвідомлення його суті (саме це панує в іудаїзованій Україні) звичайно викликають у мислячого жида тривогу, а в мислячого українця — огиду.

Це до них, саддукеїв і частини фарисеїв, звертається Ісус. Вони, багаті й ситі, заграють з римським окупаційним режимом. Заграють для збереження свого панівного становища серед іудейських народних мас, закованих у своїй ненависті навіть до одноплеменних самарян. Самаряни тільки тим і відрізняються від решти мойсеїтів, що вважають саме свій край, Самарію, а не Єрусалим, святішою з причини Мойсесового її „освячення” і „залишення” тут скрижалів його Заповіту. Це до них — саддукеїв та частини фарисеїв — бідняк і фанатичний патріот Ізраїлю, Ісус, звертається:

„...о змії, о роде гадючий...” (*Матвій, 23:33*)

Це тому Ісус пояснює свій стан істинного жидівського патріота-фанатика, для якого єдність його народу, — понад усе, понад храмовий ритуал і понад жертву:

„...милості хочу, а не жертви...” (Матвії, 9:13)

І знову Ісус (через Матвія) повторює, що милість, розуміння, любов жиди до жиди, тільки це, а не бездумний ритуал храму і не ще більш бездумна жертва можуть звести ізраїльтян до небес над землею, до влади над світом:

„...Я вам кажу, що я тут більший за Храм. Коли б знали ви, що то є: «Милості хочу, а не жертви», то ви не судили б невинних...” (Матвії, 12:7)

Нерозумні сїонїсти! Для них єрусалимський храм і могила царя-сїонїста Давида на горї Сїон є основою їхнього існування. Тільки теперішнього, тимчасово благополучного існування за рахунок храмових ритуалів і жертвоприношень з боку все більш потерпаючого (в умовах окупації чужинцями) низового іудейства. Ісус шаленіє від бажання вивести свій богообраний народ з рабства, — вказує на ганебність такого стану. Він розуміє потребу зруйнувати храм, це зміїне кубло недалекоглядних колаборантів. Глибоке розуміння суті народу (суть полягає в досягненні добробуту через паразитування на інших народах і, значить, у розсіянні іудеїв по світу) примушує Ісуса діяти. Його невидимі (до пори невидимі) спільники з гідністю оцінять жертвну смерть, на третій день після якої він згідно з вірою фарисеїв воскресне і започаткує своїм воскресінням новий, невидимий, а значить і непорушний храм. І провокація війни з Римом (у війні зруйнується єрусалимський храм) буде прийнятна. Для досягнення мети всі засоби добрі.

„...Зруйнують цей храм, — і за три дні я поставлю його”. (Іоан, 2:19)

Ісус знає, бо Марко (13: 10) стверджує, що євангеліє треба проповідувати усім народам для затрусення іудейським духом усіх народів з наступним — після затрусення — возвишенням Ісусових одноплемінників і перетворення їх у всесвітніх суддів та „священнослужителів”. Ісус враховує, що на протигагу жидівській секті саддукеїв секта фарисеїв вірить у воскресіння на третій день після смерті.

Відчутно, читач ще не повною мірою наблизився до атмосфери подій, що відбуваються зараз навколо Ісуса. Тому, залишаючи на деякий час Ісуса з'ясуємо, що відбувається в 60-ті роки першого століття нової ери, саме під час Іудейської війни і зруйнування Другого єрусалимського храму, після роз'яття Ісуса.

Обов'язково звернемо увагу на дуже „випадковий” збіг обставин у зруйнуванні Першого єрусалимського храму вавилонським царем Навуходоносором 586 року до нової ери та зруйнуванні Другого єрусалимського храму римським полководцем Титом Флавієм 70 року нової ери. Тит Флавій — син імператора Веспасіана Флавія. Його родове ім'я — Флавій — взяв собі історик Йосиф бен Маттафій.

Крім чужого родового імені Йосиф Флавій взяв собі за жінку наложницю власника цього чужого родового імені. Крім усього Йосиф Флавій провокує (з чіткої підказки) виникнення Іудейської війни, він активний її учасник як полководець жидівської армії і, ставши перебіжчиком до ворожого табору, далі бере участь у війні вже як спостерігач і перекладач у римській армії.

Він, Йосиф Флавій, учасник зруйнування Другого єрусалимського храму, відновленого 516 року до нової ери, через 70 років після зруйнування (586 рік) Першого храму. Зруйнування Другого храму відбувається на 70 рік від (народження Ісуса) початку нової ери.

Другий храм відбудовано через 70 років після зруйнування Першого. Зруйнування Другого храму — на Ісусове 70-річчя — є початком Третього храму. Третій не існує в просторі, але існує в свідомості Ісусових керівників. Третій храм починає своє існування через 70 років від початку життя Ісуса як початку руйнування Другого храму. (Тут Ісус фігурує як символ. Символ торжества іудейської мрії важливіший за Ісуса-історичного. Ісус-історичний старший за Ісуса-символічного, принаймні, на 4 роки. Очевидно початок християнської ери пов'язується не з народженням Ісуса, а зі смертю Ірода, тобто з поверненням Ісуса з Єгипту, куди він разом з матір'ю втік від гонінь Ірода-символічного. Бо Ірод-історичний помер 4 року до нової ери. Через 300 років християни переходять з жидівського календаря на юліанський. Монахи Панадор та Діонісій обчислюють, по суті ПІДТАСОВУЮТЬ дату біблійного, старозаповітного „створення” світу та новозаповітного

„народження” Христа. Для чого це робиться? І чи можна було цього не робити? Не можна. Бо ПІДТАСОВКА, НАПРЯМ ПІДТАСОВКИ, — ключ. Ключ „неабиякої мудрості”, „святості” підтасувальників. Адже секретний замок відкриває не той, хто мудрий, а той, хто має всього-на-всього ключ. Просто має ключ не знаючи конструкції замка. Тому жидівство, христосівство, „священство” — мудре, всі решта — дурні. Простіше, КАББАЛА.)

Зараз цікавить одне — дата.

Дата зруйнування Першого і Другого храмів збігається. Ця дата, — 9 день місяця ава за жидівським календарем. 9 ава коливається відносно людського календаря з причини високосних жидівських 13-місячних років і припадає здебільшого на початок місяця з гарною українською назвою — серпень.

Тепер цікавить інше: хто Йосиф Флавій (крім того, що він початково бен Маттафій, історик, письменник і космополіт)?

Йосиф — нащадок первосвящеників єрусалимського храму. А первосвященство — ой-яка висока посада з найвищими законодавчими та судовими повноваженнями. Він і сам (до незаконного одруження на своїй одноплемінниці — чужій наложниці) священик вищої храмової ієрархії. Ясно, що дата зруйнування Першого храму йому відома. Ясно й інше. Йосифу — космополіту, глобалісту — храм ні до чого. Це якщо не перейматися традицією предків і не пускати сльози (сопли) з приводу втрати храму як символу іудейства. Флавію пряма користь від зруйнування храму, так само, як Ісусу. Вони з Ісусом мислять однаково.

Але є ще й особиста, неполітична причина. Вона вказує не тільки на ставлення Йосифа до храму як до перешкоди глобальному маршу іудеїв, але й на особисту ненависть до храму як до символу Ірода. Ця причина спільна для двох явищ: перше, це — ненависть до храму, друге, це — висока, але не найвища посада первосвященика, з роду яких походить Флавій.

Флавій (нащадок первосвящеників єрусалимського храму) не первосвященик. Йдеться про час до незаконного одруження з автоматичним позбавленням сану. Флавій обіймає посаду в храмовій ієрархії хоча й високу, але не найвищу. Він ніби заступник вищих осіб, — „зам”. Він не просто нащадок первосвящеників, і не просто дуже багатий та дуже впливовий чоловік. Він — нащадок роду Хасмонеїв, що їх відомий представник Іуда Маккавей зі своїми братами очолив збройне повстання іудеїв проти іноземних (сірійських) загарбників і, здобувши перемогу, встановив владу в Іудеї на чолі з династією Хасмонеїв, в тому числі й на посаді первосвященика. Відтоді Маккавей (Хасмонеї) — символ свободи іудеїв. Подібно гайдамаки та опришки є символом свободи українців. Іудейські патріоти беруть собі це прізвище як символічне й почесне. Пишаються ним так, як українці пишаються прізвищем Гайдамака, Опришко.

З подачі іудаїзму через Ісусівську церкву українці відзначають щорічно їхній, Маккавей день. При цьому думають, що відзначають старе, дохристиянське, українське свято Маковія — той, хто мак віє, провіває від половини. Це дуже проста церковна спекуляція. Взагалі, християнізм у його чистому, іудейському вигляді не існує в Україні і ніде в світі. Причина тут не тільки у відсутності жидівського обрізання та заборони вживати свинину, а якраз у спекуляції, вигляданні, де б, коли б, і що саме приклетти жидівського до рідної віри українців, німців, литовців, будь-кого. Тому, науковці визначили це явище як двовір'я, що видається церквою як християнізм.

Переконались раніше, і переконаємось далі, що командою Ісуса було задумано так, — лише залучити народи до іудаїзму, а не зробити їх повноцінними духовними іудеями з можливістю осмислення суті іудейського замислу про світову іудейську велич. Велич за рахунок інших народів як складових частин світового баласту.

Всі інші народи мають ходити в пільмі! Цю пільму не повинні усвідомлювати. Більше того, — їх треба переконати в протилежному. Переконати, що вони гордо ходять під світлом Христосовим як під Сонцем. Ще більше, їх треба осліпити світлом Христосовим, зробити незрячими. І грабувати їх, грабувати, визискувати... І по можливості знищувати, — передусім тих, хто може розгадати весь чортівський задум.

А першими розгадати зможуть ті, хто першими серед людей планети Земля почали мислити, усвідомлювати, творити! Творити життєві зручності, творити першу віру — Ведичну.

Перші — арійці. Перші з перших і, водночас ті, хто лишився на своїй предківській арійській землі, — ми, українці.

От нас і треба знищити.

Спочатку треба розсіяти нас (позбавлених об'єднавчої доктрини) по світу для знищення культурного і духовного існування, а разом з цим, — для обробітку землі в

Канадах, Америках, Австраліях, Сибірах, Сірих і Зелених Клинах. Добре буде ще й здерти з нас якомога більше грошей за візи, переїзди та всілякі дозволи.

Та хіба всі роз'їдуться? Ніколи!

Патріоти залишаться!

Що з ними робити? Га?

Для патріотів залишиться війна. Не pomoже громадянська війна, — pomoже світова. Не pomoже війна, — pomoже голодомор. Не pomoже один голодомор, — доноmoже другий. В арсеналі є шахти, хімічні заводи й підводні човни. Не чучмекам на них працювати.

Основне, — треба забезпечити вимирання арійців у наступних поколіннях. Для цього є Чорнобиль.

Флавій по материнській лінії веде рід від Хасмонеїв, і водночас доводиться родичем одній з багатьох Іродових жінок, Маріамні з роду Хасмонеїв, або просто Маріам (Марія).

Часто для доказу Іродової кровожерності, — бо він вирячивши очі переслідував Ісуса і побивав немовлят аби й Ісуса вбити, — християнізовані дослідники наводять приклад нестримної любові Ірода до Маріам. Та ще й такої любові, що не в змозі терпіти муки від нещадних ревнющів, — Ірод убиває Маріам.

Справді, Ірод убиває Маріам, свою любов. І не тільки з ревнющів. І не тільки вбивство далекої родички Флавія викликає в нього, Флавія, ненависть до Ірода. Тоді, що ж саме? В чому спільна причина ненависті Флавія до храму та до Ірода?

Розібрати ці причини pomoже історія Ірода. Вона, крім іншого, вказує на існування міфу про неабияку солідарність жидів.

Батько Ірода, Антипатр, походить з цизів. У співдії з римлянами він стає правителем Іудеї, після чого призначає свого сина Ірода правителем однієї з іудейських областей, — Галілеї.

В очах жидів Ірод вискочка, і не більше.

Галілея — батьківщина Ісуса. Це пояснює причину ненависті євангелістів до Ірода.

Галілея, як побачимо далі, є ще й батьківщиною Талмуду. Звідси ненависть талмудистів до Ірода.

Значить, Ірод не догодив усім. Але це не все.

За поняттями богообраних істот, Ірод не має права бути царем не тільки з причини свого низького соціального стану, але й, що найважливіше, — з причини свого неповноцінного жидівства.

Флавій („*Іудейські старожитності*“, книга 14, глава 15, розділ 2) повідомляє:

„...Ірод цілковито приватна особа, і при цьому ідумеянин, тобто напівіудей, тоді як за справедливостю та за звичаями країни царська влада повинна належати лише кровним іудеям...”

Що це за напівжидівство? Чим кровні іудеї відрізняються від некровних ідумеян?

Відповідь на це питання якраз і пояснює причини багатьох жидівських міжусобиць.

За повідомленням Біблії, перший жид планети Земля, Авраам, має жінку Сару (доводиться рідною сестрою своєму чоловікові, — Авраамові) і служницю, єгиптянку з походження, Агар. Сара довго не народжує дітей, тому пропонує Авраамові переспати зі служницею і, таким чином, мати потомство. Агар завагітніла. Вона зверхньо ставиться до безплідної Сарі, за що Сара виганяє Агар у пустелю, серед якої блукають всі ці богообранці.

Авраамові було 86 літ, коли Агар народжує сина Ізмаїла і за новеліціям жидівського фіорера Єгови-Саваота повертається до табору Авраама аби терпіти знущання над собою з боку Сарі. Це аргумент у всіх війнах жидів з арабами-ізмаїлітами, тобто в семітських міжусобицях.

Тим часом, коли Аврааму виповнилось 99 років, Сара й собі завагітніла. Не знати, чи від Авраама вона завагітніла (могла ж вона й раніше, в молодші роки, зачати від Авраама), бо Авраам не тільки перший жид на планеті Земля, але ще й перший сутенер. В ролі живого товару Авраам використовує не когось, а... свою ненаглядну Сару (*подробіці див. Біблія, книга „Буття“, 20: 1-18*).

Веселенька історія з цими богообраними жидорлятами, що плодяться навіть у такому віці, коли можуть народити тільки виродків. Сара — рідна сестра Авраама (*див. Біблія, „Буття, 20: 12*). Втім, ніщо не завадить плодитись веселій парі богообранців, на 40 років старшій, наприклад, за ось цю пару богообраного мотлоху з квазіукраїнського міста Дніпропетровська.

Чому квазі? Відповідь знайдемо глянувши на богообрану реконструкцію центральної, старої частини Дніпропетровська. Зламано старі будівлі для побудови нових. Тільки стара (з новим кондиціонером) синагога лишається незаймана.

Сара народжує Ісаака. В цей час Агар знову не догоджає своїй пані, Сарі. Сара виганяє Агар геть разом з Ізмаїлом.

Досягнувши зрілого віку Ісак жениться („*Буття*”, 24: 15) на своїй двоюрідній племінниці Ревеці.

Як Природа 99 років протривалась зачаттю Сарі від свого рідного брата Авраама, так Природа 60 років протривалась зачаттю Ревеки від свого двоюрідного дядька Ісака.

Коли Ісаку виповнилось 60 років („*Буття*”, 25: 23-28), Ревека народжує відразу двох виродків, близнюків: первородного Ісава і другородного Іакова.

Ісав, — рудий і волохатий. По жидівськи, — Едом (див. „*Буття*”, 25: 30).

Іаков, — кульгавий. Тут, щоправда, Біблія („*Буття*”, 32: 23-32) намагається виправдати вроджену хибу Іакова його боротьбою (фізичною) з богом, під час якої Іаков пошкодив собі ногу. Тому друга назва Іакова, — Ізраїль, тобто той, хто боровся з богом. Ясність у цю муть вносить перша назва, — Іаков (брехун, згідно з Біблією, „*Буття*”, 27:35-36)

Купивши первородство в Ісава, коли той знемагавши з голоду продав (за миску юшки) Іакову на його вимогу первородство, а значить і спадщину батька (Ісака), Іаков обдурює сліпого на старості літ Ісака. Видаючи себе за первородного Ісава, Іаков отримує батьківське благословіння.

Відтоді Ісав — ворог своєму брату Ізраїлю-Іакову. Їхні дороги розходяться, надто, що Едом-Ісав жениться (всупереч іудейським традиціям) на чужих ханаанських жінках. Через 1500 (міфологічних) років одній з таких ханаанських жінок (вона попросить в Ісуса допомоги) Христос відповість:

„...Я посланий тільки до загинулих (тих, що потребують допомоги, — прим. авт.) овець дому Ізраїлевого...”

Знав, що казати.

Отже, Едом-Ісав і його змішані по крові (міфологічні — для авторитетного прикладу історичним іудеям) нащадки, едоміти, надалі стають нецікавими для авторів (історичних) Біблії, ізраїлітів, які прагнуть (фактично) расової чистоти. Тому надалі едоміти зникають з біблійної розповіді. Нащадки Едома оселяються в Аравійській пустелі на південному березі Мертвого моря. Цей край назветься Едом, а його мешканці, — едомітами. Вони не братимуть участь у переселенні ізраїльтян до Єгипту і, відповідно, не братимуть участь у здійсненні пасхального виходу з Єгипту під проводом міфічного Мойсея.

Едоміти фактично мають більше підстав вважати себе корінними мешканцями Палестини, аніж ізраїліти. Едоміти мають більше підстав уникнути подібності свого клану до клану виродків-Ізраїлітів.

„Вихід” з Єгипту триває 40 років. За цей час відбувається гарантована зміна поколінь у середовищі вихідців.

Перетрахавшись між собою за 40 років пустельного блукання, представники клану Іакова-Ізраїля стають ще чистокровнішими виродками. Вони вже фанатично тримаються свого сімейно-племінного союзу. Вони фанатично цураються навіть споріднених едомітів. І вони фанатично підпорядковуються своїм Мойсеям-Давидам-Соломонам.

Якраз Ірод і є едоміт.

Тепер — відмежовуючись від одних авраамітів, едомітів — інші аврааміти, ізраїліти, не хочуть бенгтежити пам'ять своїм огидним минулим. Вони прагнуть спотворити назву едомітів.

Едоміти перетворюються на ідумеян, серед яких є й Ірод, напівжид.

Шило в мішку не приховаєш, і картографічний матеріал Старого Заповіту подає першу назву — Едом.

Та вже на картах стосовно Нового Заповіту з'являється нова, спотворена назва — Ідумея.

Перед воцарінням Ірода первосвященство належить правлячій в Іудеї династії Хасмонейв. Ірод стає царем не просто за підтримки римлян. Він не просто маріонетковий правитель Іудеї. Бо Ірод тільки через три роки запеклої боротьби з династією Хасмонейв, і тільки після одруження з представницею цієї династії — Маріамною — стає царем. Йосиф Флавій („Іудейські старожитності”, книга 14) вказує, що Ірод є учасником усіх по черзі сторін-учасниць війни римського вищого владного ешелону: Юлія Цезаря, Антонія, Клеопатри, Октавіана. Зокрема, в цій же книзі 14(глава 12, розділ 2) Флавій зазначає:

„...Антоній дуже добре ставиться до Ірода... Незважаючи на чисельні скарги на Ірода і звинувачення його незалежно від можливості виправдатись, йому вдалось домогтись, що звинувачення не приймалось до уваги. Цього досяг Ірод шляхом підкупу...”

Далі (14:14: 4-5) йдеться про таке:

„...Антоній негайно з'явився в сенат із вказівкою, що для майбутньої парфянської війни корисно оголосити Ірода царем... Так ревно дотримувався Антоній інтересів Ірода, що не тільки посприяв Іроду в отриманні ним царської влади, на що він і не розраховував, але й допоміг як царю виїхати через сім днів з Італії... Коли закінчилось засідання сенату, Антоній і Цезар вийшли звідти в супроводі Ірода, консулів і решти посадових осіб для того, щоб принести необхідну жертву і помістити прийняте рішення в Капітолії. Відтак Ірод у перший день свого царювання обідав у Антонія...”

Тепер про три роки запеклої боротьби та про одруження з Маріамною.

Все вказує на політичну потребу цього одруження для Ірода. Бо інакше три роки можуть розтягтися на тридцять три. Тому, якщо й була любов, то це добре само по собі. Але це не причина одруження і, відповідно, не причина ревнощів і вбивства Маріамни.

Бачимо у Флавія (14: 15: 14), що...

„...на закінчення зими Ірод вирушив походом на Єрусалим і, прибувши, розташувався табором з приготуваннями для штурму. То був уже третій рік, як його призначили в Римі царем... Він розпорядився будувати наступальні вали навколо Єрусалиму і спорудити вежі, до того ж робота йшла вкрай енергійно і всі навколишні дерева були зрубані. Доручивши ці роботи спеціалістам, сам Ірод, поки його військо ще стояло тут табором, поїхав на своє весілля в Самарію, щоб женитися там на дочці Олександра, внучці Арістобула, Маріамні з роду Хасмонейв, з якою він був уже заручений...”

Гроші і владне становище є сильною принадою у всі часи. Ірод — не виняток. Оженившись на Маріамні та заручившись підтримкою її роду, Ірод не забуває про опір, чинений йому на шляху до влади. Він відчуває презирство до себе як до напівжидка, та ще й

низького походження, тобто як до вискочки. Подібно до Ірода древній попередник, цар Давид, відчував те ж саме. Ірод починає чистку. (Пізніше це робитиме інший вискочка — *царь советской Юдеї, Сталін*.) Ірод пам'ятає, як незважаючи на його об'єднання з домом Хасмонеїв (через одруження з Маріамною) значне коло нижчих священників відмовилось присягнути йому. Це фарисеї. Вони користуються авторитетом серед народу завдяки точному знанню і тлумаченню Біблії та, як і народ включно з пізнішим Ісусом, вірять (на протипагу олігархічній секті саддукеїв) у воскресіння з мертвих. Секта фарисеїв якраз і є правлячою партією періоду останніх Хасмонеїв — попередників Ірода.

Флавій („*Іудейські старожитності*“, 17:2:4) констатує:

„...Коли всі іудеї клятвено підтвердили свою вірність Цезарю і підкорення постановам царя Ірода, ці особи, фарисеї, в кількості більше шести тисяч, відмовились від присяги. Коли цар присудив їм до смерті грошового штрафу, одна багата жінка з числа їхніх прихильників внесла за них потрібну суму. На знак подяки, фарисеї віщували їй, що влада в Ірода буде забрана і його царство перейде до дітей заступниці фарисеїв. Це віщування стало відомим Іроду, і він повелів стратити найбільш винних фарисеїв...”

Захопивши владу, Ірод мусив відіслати до Риму нащадка царського дому Хасмонеїв, Антігона, — для розгляду його подальшої долі. Флавій (*там само*, 14: 16: 4) показує:

„...Ірод остерігається, щоб Антоній не помилював Антігона, не привіз його до Риму, де той міг би бути оправданим лише заявивши, що сам він походить з царського роду. Ірод же простий чоловік, і не дивлячись на деякі провинності Антігона перед Римом, все ж таки за походженням царська влада належить дітям Антігона. Остерігаючись такого повороту справи, Ірод великою сумою грошей умовляє Антонія стратити Антігона. Після цього Ірод позбувся страху, а панування династії Хасмонеїв припинилось через 126 років...”

Не зупиняючись на досягнутому, Ірод торує собі шлях. Далі й далі. Почав з Антігона. Далі фарисеї, — Ірод посік паростки Хасмонеїв у вигляді євангельського побиття немовлят, що є прямим доказом фарисейського (одного з напрямків фарисейства, розгалуженого подібно до сучасного розгалуження соціал-демократів на соціалістів та комуністів) походження євангелій. На десерт Ірод лишає Маріамну з роду Хасмонеїв.

Справді, поширено думку про страту Іродом коханої Маріамни через шалену любов і ревності. Дізнається колись про нього Отелло, чи й сам дотумкає своїм негритянським розумом (хамітським, подібним до іудейського, семітського), як розв'язати питання Дездемони? Недаремно вони, Отелло-Іродо-подібні об'єднані в одну расову сім'ю — семіто-хамітську.

Вчинивши різню дому Хасмонеїв, Ірод страчує крім Маріамни та її дітей ще і її матір, свою тещу — Александру. Це прямо вказує на іншу (відмінну від ревностей) причину Іродової різни. Бо шалена любов зятя до тещі не осміювана ніким у світі.

Стає зрозумілим, що Ірод потребує підтримки; не тільки зовнішньої, від римлян, але й внутрішньої, від іудеїв. І він її непомітно для інших отримав, більше того, вона — причина Іродової різни. Бо ця підтримка надходить від ворожого угруповання. Ворожого як щодо правлячої при Хасмонеях священницької верхівки фарисеїв, так і щодо самого Ірода в ранній період його царювання, а саме, від вищої, олігархічної секти іудейства — саддукеїв. І це ще не все.

З причини власного багатства саддукеї віддалені від широких мас іудейства. Вони не вірять у воскресіння з мертвих і вважають себе володарями життя з повною свободою дій. Для них релігія взагалі, і Біблія зокрема, — засіб залишатись там, у височині свого становища, дивлячись на маси зверху вниз. Вони були готові співпрацювати з окупаційною владою сирійських Селевкідів перед визволенням Іудеї від цієї окупації повстанцями під проводом Хасмонеїв; співпрацювати, незважаючи на визискування іудейських мас окупантами. Окупаційна аристократія і рідна саддукейська олігархія визискують страждених синів Ізраїлевих возвишаючись над ними у своїй владі. Саддукеї виконують роботу посередників між своїм народом і окупантами. Тримаючи у своєму колі первосвященство храму і зберігаючи свій особистий вплив та своє багатство, саддукеї відповідають перед окупантами за збір податків та за порядок у країні. Рішучі Хасмонеї очолюють війну проти іноземних окупантів і, здобувши перемогу, сприяють возвищенню фарисеїв, цих наближених до народу (здатних впливати на народ) вчителів (раввинів, до них належатиме Христос). Фарисеї — найзапекліші вороги саддукеїв. Але фарисейство не монолітне. Воно розгалужується на течії, до одної з яких належить Ісус.

Флавій („*Іудейські старожитності*”, 11: 4: 8) оцінює стан:

„...Іудеї жили в Єрусалимі, завівши у себе напіваристократичний, напіволігархічний лад правління. Річ у тім, що на чолі їх, включно до початку царювання Хасмонейв, стояли первосвященники...”

Хасмоней виганяють окупантів і розширюють свої володіння приєднанням сусідніх царств включно з Едомом (Ідумеєю). Очевидно при завоюванні (з наверненням на іудаїзм) Едому постраждав хтось з родичів Ірода, що й доповнило причину ненависті Ірода до Хасмонейв. При Хасмонейях за часів цариці Саломеї-Александри (та її сина, майбутнього царя Гіркана-2) саддукеї відсторонені від первосвященства зокрема і від влади взагалі. Їхнє місце займають фарисеї. Флавій („*Іудейські старожитності*”, 13:16: 2) вказує:

„...Цариця призначила первосвященником сина свого, Гіркана... Разом з тим вона передала всі справи фарисеям і наказала народу слухатись їх... Таким чином вона носила тільки ім'я цариці, тоді як вся влада насправді була в руках фарисеїв. Фарисеї повертали вигнанців на батьківщину, звільняли в'язнів, одним словом, нічим не відрізнялись від справжніх правителів...”

Жидівська енциклопедія додає, що один з повернутих на батьківщину вигнанців є брат Саломії-Александри Шимон бен Шетах, призначений царицею головою Сінедріону. Вважається, що за часів бен Шетаха саддукеї були витіснені з Сінедріону і він перетворився на суто фарисейський орган.

Наступний цар Гіркан-2 втримає владу тільки за сприяння римлян. (Онука цього Гіркана якраз та Маріамна з роду Хасмонейв, на якій жениться Ірод.)

Ось до влади приходять ставленик римлян, — Ірод. Для закріплення свого становища йому будуть корисні ті особи чи партії, що перебувають в подібному до Іродового — хиткому — становищі; навіть якщо це становище іноземних ставлеників у минулому. Бо добре відомо про тісний зв'язок минулого з теперішнім і майбутнім.

Ірод використовує Хасмонейв для свого приходу до влади і, досягнувши її, заручається підтримкою тепер уже саддукеїв, які не втрачали час надаремне і об'єднувались зі своїми однодумцями. Таким однодумцем саддукеїв є батько нової жінки Ірода. Його ім'я — Боетус. Боетус успадкував погляди тієї частини вищої храмової ієрархії, що повернулася з вавилонського полону. Для ієрархії Сіон і храм разом з фанатичними служителями, — понад усе.

Це чистий сіонізм.

Боетус пристає до саддукеїв, чії переконання він поділяє, і віддає свою дочку заміж за Ірода. Він, Боетус, призначається Іродом на посаду первосвященника єрусалимського храму.

Саме зараз починається зміщення фарисеїв та реванш саддукеїв.

Знакова подія відбувається зараз, у час реваншу саддукеїв і очолення ними храмового ритуалу через вплив на первосвященство. Вони прагнуть зробити храм своїм не тільки юридично, але й буквально, аби всім було відомо про справжнього володаря єрусалимського храму, а відтак і про володаря всього іудейства. Вони вимагають від Ірода перебудови храму. І не якої-небудь перебудови, а такої, щоб перебудований храм символізував їхню велич, їхню зверхність над іудеями і над Іудеєю. Велич і зверхність — хоча б і примарну — над світом! Велич і зверхність саддукеїв.

На 18 році правління Ірод починає будівництво-перебудову. Білий камінь переважає серед матеріалів. В ході будівельних робіт присутність (у храмі) саддукеїв не припиняється ні на один день. Єрусалимський народ мусить щодня бачити свою вищу храмову ієрархію в поєднанні з храмом.

Однотимчасно з перебудовою храму триває дорізка Іродом залишків Хасмонейв.

Флавій вказує на те, що одна з 10 жінок Ірода є дочкою первосвященника, а також на заколот проти Маріамни (з роду Хасмонейв) з боку інших жінок. Що ж, це виглядає цілком природньо — сука суку ненавидить. Не буде помилкою припущення, що заколот проти Маріамни здійснила саме та дружина Ірода, котра доводиться дочкою первосвященнику Боетусу.

З жидівської енциклопедії (видання Асоціації єврейських общин, Єрусалим. Див., наприклад, www.eleven.co) дізнаємось:

„...після смерті Ірода право на призначення первосвященників перейшло до римських прокураторів. Але в останні роки існування Другого храму це право знов переходить до царів

з династії Ірода і вони призначають первосвященника з числа найродовитіших, впливових і багатих священницьких сімей, насамперед це рід ! Ботгуса, Фіаби і Ханан...”

Навіть піддавшись скептицизмові та поставивши під сумнів достовірність, відразу відкидаємо будь-який сумнів побачивши в одному ряду Боетуса і Ханан. Саддукея Боетуса ми вже бачили первосвященником за життя Ірода. А Ханан, він же Анан, є не хто інший як євангельський саддукей Анна, чий зять, Кайяфа, судить Ісуса. Анан (Анна) і Ханан відрізняються так само, як Іоан та Іоханан. Це різні звучання одного імені. Правовірним іудеям властиво вставляти у свої імена частину імені їхнього племінного фюрера Яхве-Єгови для надання чоловічому імені певної релігійності, а відтак і значущості. Наприклад: Іуда + Єгова = Іегуда, Іосиф + Єгова = Іегосиф, Іоан + Яхве = Іоханан. Інакше кажучи, Іуда, Іосиф та Іоан є спрощенням від Іегуда, Іегосиф, Іоханан.

Останні роки Другого храму — про них у згаданій енциклопедії йдеться як про роки первосвященства з династії Ірода — якраз і є ті останні роки існування Другого храму, на які припадають роки проповіді Ісуса. Ці роки, як і саме своє життя, Ісус присвятив чіткості виконання іудейського маршу.

„...І повели його перше до Анни, бо тестем він доводився Кайяфі, що первосвященником був того року...” (Іоан, 18:13)

...Шеренги карбують крок. Вони не розгадані натовпом, що їх зустрічає...

Анна не первосвященик, але саме він перший приймає Ісуса. Бо саме з його роду призначаються первосвященики. Він тесть первосвященика Кайяфи, тримає первосвященика під своїм контролем. Бо й сам Анна, раніше від Кайяфи, був первосвящеником.

Аби краще відчуті прихований зміст подій та показати свою зверхність у владних стосунках, Анна перший допитує Ісуса.

Євангеліст Іоан (18: 12-24) з усією повнотою відтворює суть процесу над Ісусом. Бачимо: у Кайяфи відбулася нова рада. Було ухвалено: негайно взяти Ісуса під варту... Первосвященицька влада повністю перебувала в руках Анни. Певно, й наказ про взяття під варту видавав саме він... Анна розпочав допит — ! — не з питання про божественність Ісуса, а з питання про суть Ісусового вчення. Ісус відповів, що проповідував відкрито, ніколи не маючи таємної доктрини (вона, очевидно, передбачалась слідством), і запропонував експертів первосвященикові розпитати тих, хто чув ту проповідь.

Професор іудаїстики Ернест Ренан („Життя Ісуса”, розділ 23) збагачує художніми особливостями євангельську — позбавлену колориту — картину суду: Анна, хоча й був істинним винуватцем юридичного вбивства Ісуса, яке готувалося, не мав, однак, повноважень винести смертний вирок Ісусові. Він відіслав Ісуса до Кайяфи, що мав офіційне первосвященицьке звання. Ця людина — сліпе знаряддя в руках свого тестя — мала, ясна річ, ухвалити все, що наказано. Сінедріон зібрався в нього... Почалося слідство... Фатальна фраза, справді виголошена Ісусом: „Зруйную храм Божий і за три дні збудую його” (Матвій, 26: 61) була підтверджена двома свідками. Згідно з іудейським Законом, ганьбити храм означає ганьбити Бога...

Повертаючись до Флавія ясно бачимо, що Флавій, — фарисей. Він, зміщений саддукеями — прислужниками маріонеткового режиму.

Свого часу Ірод спалив списки іудейських родів (див. Євсевій Кесарійський, „Церковна історія”, 1:7:13). Перед тим списки родів перебували в храмі, контрольованому Іродом та саддукеями. І якщо якісь списки уціліли, то це списки саддукейських родів. Невинадково з чотирьох євангелістів два (Марко та Іван) зовсім не наводять родового списку Ісуса, один (Матвій) простежує родовід Ісуса до Авраама, і один (Лука) до Адама. Оскільки Матвій та Лука не одностайні, то Марко з Іваном переважають на користь відсутності родового списку Ісуса. Це ще одна причина ненависті до Ірода саме з боку фарисеїв і ще одна вказівка саме на фарисейське походження Нового Заповіту — євангелій, дій „святих” апостолів, їхніх послань, одкровень. Саме фарисеї, не маючи доказів свого походження, не мали шансів зробити кар’єру. (Ісус зробив, чи йому зробили, неабияку кар’єру.) Виняток становлять ті фарисеї, котрі мають зв’язки з царською родиною або з вищими ієрархами, авторитетами іудаїзму. До таких належить зокрема Флавій. Він залишається в храмовій ієрархії, але тільки на другорядних посадах. Його перспектива, — вічний заступник вищих за нього начальників, тобто цілковита відсутність перспективи.

Українцям відоме це становище вічних заступників, «замів» нерших осіб у державі на всіх рівнях, тоді як на головні ролі (після втрати Україною незалежності внаслідок урочистої зустрічі іудейського маршу) призначаються як самі іудеї, так і їхні підлабузники.

Чітко усвідомлюємо не відсутність обставин, які стримують Флавія від зруйнування храму, а присутність обставин, які спонукають Флавія до зруйнування храму. Але знаємо, що Флавій під час війни (перед зруйнуванням храму) полонений у ворожому римському таборі. Тому він може брати лише пасивну участь у подіях. Ісус його ідейний, символічний союзник. Так само й моїми союзниками є Шевченко, Леся, Руданський, Франко і мільйони розумних українців.

Та мають бути ще й інші союзники, котрі не могли, як Ісус, відкрито виступити проти храму та ієрархії.

Вони — впливові й багаті союзники Ісуса та Флавія — зараз десь є. Вони роблять свою невидиму роботу. Вони готують натхнення шеренгам. Готуючи натхнення не забувають про того, хто пожертвував собою (на хресті) аби посіяти зерно ідеї про світле майбутнє іудеїв. Зерно вже проросло, та його паростки бачать не всі. А ті, хто бачать, — турбуються про їх зміщення. Вони повинні віддячити Ісусові за його героїчний вчинок. І вони віддячать саме тепер, у 70 році нової ери. Ця подяка — найвища нагорода Ісусу. Бо 70 років стояла руїна від Першого храму і до початку Другого. Саме 70 років від народження було б зараз Ісусові. Він страчений за звинуваченням у спробі зруйнувати Другий храм.

Тож нехай, як і в сиву давнину відбулась через 70 років побудова Другого храму (оскверненого пізніше Іродом і саддукеями), так і зараз, через 70 років від народження Ісуса відбудеться руйнування саддукейського і початок фарисейського храму. Храму — Третього — невидимого. Його не можна побачити і не можна зруйнувати збройно. Його можна тільки усвідомити. А зруйнувати можна тільки ідейно. Тільки такий храм зможе вознести до найвищих висот богообраний Ізраїль і служити проголошеним Біблією іудейським ідеалам, іудейській мрії. Початок третього храму і воскресіння з мертвих активного його пропагандиста на третій день, — це випадковість; не дія всіх, звичайно.

І нехай цей, 9 день місяця ава 70 року нової ери, день кінця ери саддукеїв-сіоністів і початку ери фарисеїв-глобалістів, зійдеться з днем падіння Першого храму. Бо тоді, в далекому 586 році до Христа („нової ери“), було втрачено ту унікальну можливість, яка з'явилась тепер.

Це справжній подарунок справжньому Фарисею.

70 року нової ери Другий храм зруйновано того самого дня, якого зруйновано і Перший. Цей день — 9 ава за іудейським календарем. Це день всеіудейського трауру, що відзначається іудеями у всьому світі. Це скорбота не за храмом, а за втраченими дорогоцінними 656 роками, що віддаляють дати падіння Першого і Другого єрусалимських храмів. Це скорбота за втраченою можливістю почати свій марш ще тоді, на 656 років раніше від початого тепер, 70 року нової, христо-глобалістської ери. Глобальний траур 9 ава вказує на свою неабияку роль в історії іудейства, ще більше — він символ переломного моменту на вікову користь іудеям. І якщо кожен правовірний іудей згідно з іудейськими законами мусить сексуально задовольняти свою жінку не менше 2 разів на тиждень, а у випадку вивчення ним Тори — тяжка і виснажлива робота — не менше одного разу на тиждень, то 9 ава секс забороняється категорично. Якщо якийсь іудей ігнорує Талмуд і Закони, то йому про заборону сексу 9 ава нагадають жидівські енциклопедії чи, принаймні, жидівські поети, наприклад, вихрещений жид Генріх Гейне, „Диспута“, строфа 75:

Бог наш і господь гуляє —
Крім дев'ятого денька
В місяцеві Ав, коли то
Спалено його святиню, —
В той день він бурчить сердито.

Коли якомусь Абраму остогидла його дорогоцінна Сара, то для нього день 9 ава не просто траурний, але й дуже святковий; а якщо цей день при вивченні Тори збігається з єдиним днем тижня для сексу, то святковим для Абрама буде весь тиждень.

Що ж завадило іудеям почати підкорення світу тоді, і що допомогло їм зараз, у час, який вони (а за ними і весь світ) назвали початком нової ери.

Ясно, що кожен робить підсильний для себе внесок. Внесок Ісуса — чорнова робота. Подібно до нього, але з меншим ризиком для життя, через 2000 років після Ісуса сіювісти носять по брудних вулицях книжечки з готовими, надрукованими ідеями тих, хто

за ними стоїть у Нью-Йорку. З дещо більшим ризиком для життя європейські та американські місіонери працюють в Африці, несучи світле Ісусове вчення в темні голови негрів.

Внесок Ісуса позначений проголошенням нової іудейської стратегії, і то відкритим, привселюдним проголошенням стратегії, суть якої полягає в необхідності відійти від вікового заморочення Сіоном і звернути погляди іудеїв на світ, що їх оточує. Цей світ можна зробити своїм рабом. Тоді відпадуть — самі по собі — вікові іудейські міжусобиці. Треба лиш триматися разом у своєму розпорощенні по світі, і ніякі полони не будуть страшні.

Не треба храму на Храмовій горі в Єрусалимі і об'єднання всіх іудеїв навколо цього храму.

Треба храм у свідомості кожного іудея, в його голові.

Але як цього досягти? Це питання з питань. Над ним треба думати.

Тому Ісус веде рід від Давида (бо так його й звали — син Давидів) щоб знайти розв'язок. Знайти на противагу іншому, дуже мудрому Давидовому сину, — Соломону. Ісус знайшов. Не внаслідок особистих пошуків. Ні. Він знайшов розв'язок готовий. Знайшов у колі іудейських мудреців. Вони мають розв'язок, багатство і вплив для впровадження розв'язку в життя. Це їхній внесок. Ісус лише носій ідеї, їхній учень. Може й не дуже здібний учень, але сміливий і рішучий — справжній глобаліст. Багатство і вплив його вчителів, соратників, одиодумців, дозволяє зробити йому подарунок, — зруйнувати храм, зробити Ісуса Новим Храмом, організувати місії по світу апостола Павла з проповіддю, написати і надрукувати книги-програми для тих, хто впровадить Новий Храм, і для тих, кому ці книги-програми стануть Святим Письмом. Назва цих книг дещо спрощена — Новий Заповіт Ісуса Христа.

Багатство і вплив залучать цілі народи до справи служіння Новому Храму, запровадять інквізиції. Багатство і вплив примножать самі себе за рахунок навернення і підкорення навернутих та за рахунок інквізиції з привласненням майна засуджених християн, які неправильно навернулись.

Але де воно, це коло, дійсно впливове, зажерливе?

Це коло треба викрити. Його треба знати. Знати, щоб знищити.

Воно є, і ми його побачимо. Чекати лишилось недовго.

Поки що фарисейське коло змушене залишатись нерозкритим.

Ех!.. Якби не ці вперті саддукеї з їхнім обмеженням, храмом і сіонізмом навколо храму! Їм би тільки вдуматись! А потім — діяти:

Славте бога і розпоршуйте себе над землями...

Філон, Флавій і Фейхтвангер, — перші в списку тих, кого шукаємо. Їхній вплив ще буде нами досліджений.

Не важливо, що ці троє належать до різних епох. Адже їхня дія співнаправлена. Так і яблука на різних гілках яблуні в різні роки дають різний урожай, але падають вони з яблуні всі співнаправлено — під яблуню.

Та перший у списку космополітів саме Флавій. Бо найближче до поверхні саме він. І він розриває коло, робить можливим доступ до нього.

З давніх давен, відколи існує „богообране” плем'я, і до часів Другого храму, первосвященство в цьому племені належить, згідно з Біблією (Законом), Мойсєєвому брату Аарону та його синам.

Треба зауважити, що жрецтво поєднує в собі ще й обов'язки царя в мирний час, і воєначальника в час війни.

Фактично так і є, жрецтво править жидами, незважаючи на існування ролі вождя (міфічного — для авторитетного прикладу історичним іудеям), наприклад, того ж Мойсея чи Ісуса Навіна.

Іншими словами, — ізраїльтяни є кочова секта, як у минулому, так і зараз.

Лише через декілька століть після міфічного Мойсея відбудеться сходження на офіційне царство одного з історичних кочівників на ім'я Саул. Бо цар є царем тільки за наявності якоїсь, нехай і найменшої ділянки землі для царства. Тобто, якщо й кочує, — то не дуже відволікайтесь. Поки що первосвященство належить (міфологічно) Аарону та його

сином. Належить воно і через баранячу жертву, і через ритуальне освячення, обмазування баранячою і бичачою кров'ю пуптика саме правого вуха й пальця правої руки та пальця правої ноги членів Ааронового племені (з використанням усіх внутрішніх бичачо-баранячих, включно з рогами й копитами) і вживання цього добра для вогню (язики полум'я підносяться до неба, до бога) поза табором, як у циганів, — „табор уходить в небо”:

„...Аарона і синів його приведи до входу скинії і обмий їх водою... понідперізуєш їх поясом, Аарона та синів його... і буде для них первосвященство... і заріжеш бичка і візьмеш крові бичка і помажеш на рогах пальцем кров'ю... і печінку його і обидві нирки його, не одну, і шкуру його спалиш в огні поза табором, ... і візьмеш барана і заріжеш барана і візьмеш його кров жертівника, ... і окропиш нею синів Аарона ... і буде їсти Аарон жертвеного барана...” (Біблія, книга „Вихід”, 29: 1-37)

„...Господь промовив до Мойсея «Візьми Ааронових синів і баранів... І зробив Мойсей. І привів Мойсей синів Ааронових на освячення, і зодягнув їх у хітони, і оперезав їх, і покрити їх голови, як наказав Господь... І взяв Мойсей крові і помазав нею роги... і печінку, і лії, і обидві нирки, не одну, ... поза табором спалив нечистоти й шкуру з потрохами... І взяв Мойсей крові і покропив нею пуптик правого вуха і великого пальця руки і великого пальця правої ноги...” (Біблія, книга „Левіт”, 8: 1-36)

Вірогідно, не лише ці ритуальні заморочки, а ще й справедливі домагання інших достойних авраамітів-ісаакітів, приводять до повстання проти Мойсея-Ааронових керівників богообраних. Повстання під проводом іншого богообраного, на ім'я Корей:

„... І не стерпів Корей монополії Мойсея-Ааронової... І сказав до нього Мойсей... Чи не обділив вас Бог Ізраїлів... Чого ви ремствуєте проти Аарона... І відступіться... І принесли кадило проти Аарона... І вийшов огонь від Господа і поїв тих, що принесли кадило...” (Біблія, книга „Числа”, 16: 1-35)

Тож, від часів Мойсесвих, первосвященство династійне (міфологічно — для авторитетного прикладу історичним іудеям). А вже від часів розколу 12-ти колін Ізраїлевих на 10 колін суто ізраїльтян та на 2 коліна суто іудеїв, первосвященство викристалізується (фактично) із секти саддукеїв і зосереджується навколо храму (збудованого дещо пізніше на Храмовій горі біля Сіону в Єрусалимі) та навколо храмового ритуалу.

Столиця царства 10 колін Ізраїлевих — місто Самарія. Пізніше самаритянами назвуться залишки всього Ізраїльського царства, розбитого й асимільованого сирійцями. Тому вважається, що 10 колін загублені, або загинули. Про них Ісус каже: „...я посланий тільки до загинулих овечок дому Ізраїлевого”. (Матвій. 15: 24)

Решта 2 коліна суто іудеїв пішли за царем Давидом до Єрусалиму з наступним помазанням на царство його сина (Соломона) саме Давидовим сподвижником, священиком на ім'я Садок, він же Цадок. Успадкуванням нащадками Садока (Цадока) — Саддукеями (Цадокідами) — первосвященицького сану започатковується коло вищого жрецтва, або секта саддукеїв.

Храм Соломона або Перший єрусалимський храм ще не збудовано. Храму передус скинія — переносна (у вигляді невеликого куріня, де зберігаються причандали іудейського культу) подоба храму. Тому Соломон помазується на царство по-простому:

„...І сказав цар Давид: „Покличте мені священика Садока... і візьміть мого сина Соломона... І ведіть його до Сіону... І помаже його Садок на царя... І він буде за царя замість мене... і володарем — ! — над Ізраїлем (10 колін) і над Іудою (2 коліна)...” І взяв священик Садок рога оливи із скинії та й помазав Соломона. І засурмили в сурми і кричав увесь народ „Хай живе цар Соломон...” (Біблія, Перша книга Царів, 1: 32-40)

Зайве казати про наявність опозиції Давиду та про намагання інших ізраїльтянських партій (наприклад, партії Соломонового брата, Адонії — там само, 1: 24-30) досягти владного становища, а значить і усунути як самого Давида, так і його нащадків та прибічників. Конкуренція. Наприклад, розглянутий раніше випадок суперництва партій Аарона і Корей. Суперництво було, є, буде. Та найгостріша і найжорстокіша боротьба точиться саме між представниками одного виду. Не виняток навіть „богообраний” вид. Це закон природи. Це Дарвін, якщо так хочеться. Це будь-що, але це правда.

Давид ризикує дуже. Ризикує всім, що має. Він балансує на межі прірви. Його старість є союзником його ворогів. Ці вороги чекають зручного моменту ще з часів боротьби за владу між царем Саулом (помазаним на царство пророком Самуїлом) і вискоккою Давидом. Опозиція проти Давида і його Садока обумовлена укоріненими в Ізраїльському царстві владними традиціями, згідно з якими в одних царських руках зосереджуються всі види влади, — духовна, військова, царська. Що називається: цар, бог і восначальник.

Давид надає жрецтву окремі повноваження (це надання з метою заручитись підтримкою жрецтва є зайвим доказом нестійкого становища Давида). Він викликає шалене невдоволення противників ще й низьким походженням (як у випадку зі значно пізнішим від нього царем Іродом). Для них він чабан, пастух, — пастухом був і пастухом залишиться. Хоча, по суті, гвардія царя Саула бореться за одного і проти іншого коли один недалеко пішов від іншого. Це про Саула каже Шевченко. Про першого царя жидів. Про душевний стан кочівників, що не мають своєї землі. Бо без ділянки землі, нехай і найменшої, неможливе царство як таке, що його охороняє царська влада, армія, і за яке цар відповідає. Кочуючи між царствами інших народів, богообрані (але безземельні) істоти постійно відчують презирство до себе з боку народів. Тому...

... жидам сердешним заздро стало,
Що й невеличкого царя
І з кізяка хоч олтаря
У їх немає. Попросили
Таки старого Самуїла,
Щоб він, де хоче, там і взяв,
А дав би їм, старий, царя.
Отож, премудрий прозорливець,
Поміркувавши взяв слей,
Та взяв од козиці і свиней
Того Саула здоровила,
І їм помазав на царя.
(Т. Шевченко. „Саул“)

Різниця між Саулом і Давидом (він підрастає) невелика. І цей Давид не просто підрастає. Він ще й підриває, підкопує під Саула. Бо хіба ж цей Саул не з таких, як і сам Давид? То чому б і ні? Чому б і не Давидові царем бути? Це про нього скаже Тарас у своєму дослідженні:

У сінях царських. Заревла
Сивоборода, волохата
Рідня Саулова пузата,
Та ще й гусяра привела,
Якогось чабана Давида.
— І вийде цар Саул, і вийде, —
Чабан співає, — на войну... —

Саул прочумався, та й ну.
Як той москаль, у батька, в матір
Свою ріденьку волохату
І вздовж і впоперек хрестить.
А гусяра того Давида
Трохи не вбив. Якби він знав,
Яке то лихо з його вийде,
З того лукавого Давида,
То мов гадюку б, розтоптав
І ядовитую б розтер
Гадючу слину. А тепер
Плугами, ралом не розорем
Прокляту ниву: проросла
Колочим терном. Горе! Горе!
Дрібніють люди на землі,
Ростуть і висяються царі!

Але й це ще не все в протистоянні владних угруповань.

Уважно прочитавши Тараса розуміємо, що Давид провокує Саула на військові походи аби відволікти його і, таким чином, скориставшись відсутністю царя зробити переворот.

Опозиція пам'ятає це.

Пам'ятає вона й інше, а саме: в той же спосіб, у який Давид відволікає Саула, Давид відволікає першого чоловіка Вірсавії (Соломонової матері) стаючи її другим чоловіком. Давид — цар і коханець Вірсавії — відсилає на фронт (на передову) чоловіка Вірсавії, визначного вояка Урію. Давид знає наперед про перевагу сил Урієвого супротивника і про героїчний характер Урії та його бажання стояти насмерть.

Розрахунок правильний. На фронті Урію вбито. Шлях Давида до Вірсавії — вільний. Та лишаються соратники Урії. Вони в рядах опозиції, в рядах ворогів Давида. Їм не потрібний спадкоємець трону Давида, син блудниці і зрадниці, син злочину — майбутній, дуже мудрий, геніальний цар Соломон. Бо не кожна блудниця — зрадниця; але кожна зрадниця — блудниця. Навіть Біблія, не дивлячись на все своє збоченство, називає Соломона сином Давида від Урієвої жінки. Можливо, Біблія натякає на сумнівне походження Соломона? Хто їх знає, цих богообраних? Свічок на них не настачиш.

Пізніше біблезациклений літописець христосівець-монах Нестор напише (у „*Повісті минулих літ*“, розділ „Рік 980“) що київський князь Володимир-Хреститель недолюблював сина свого, Святополка, бо був він — подібно до біблійного Соломона — від двох батьків: Володимира і Ярополка.

Отже, Соломон для Давидових противників не просто спадкоємець трону їхнього ворога. Соломон для них — символ. Символ перемоги підступності і жорстокості якогось чабана, вискочки; символ спадкоємності його злісних проявів. І якщо Біблія подає помазання на царство Соломона просто як відповідний ритуал, проведений Садоком біля Гіону, то Йосиф Флавій наголошує саме на побоювання Давида з приводу можливого перевороту, вчиненого опозицією. Тому цей Гіон є не що інше як та криниця, що за містом, подалі від гріха, тобто подалі від очей ворожих. Бо й Вірсавія надриває своє материнське серце переживаючи щоб трон лишився саме її дитині, Соломону, а не комусь іншому з тисячі Давидових дітей.

Флавій („*Іудейські старожитності*“, 7: 14: 5) зауважує:

„...Давид повелів покликати Вірсавію і сказав їй: „Присягаюсь тобі всемогучим Господом Богом, що царем буде твій син Соломон... І при тому ще сьогодні ж“. Потім він велів покликати первосвященника Садока і загіг охоронців і повезти Соломона за місто до криниці, що зветься Гіон... Миропомазання повинен здійснити Садок, і при поверненні до міста повинні сурмити в сурми і проголошувати довголіття новому цареві... І щоб весь народ знав, що сам батько оголосив Соломона царем... Соломону ж Давид дає потрібні настанови стосовно способу управління і —! — наполегливо рекомендує йому давати своїм благочестям та справедливості приклад усьому жидівському народу, і особливо коліну Іуди...”

Давид перемагає своїх супротивників не лише зараз. Боротьба не припиняється всі сорок років царювання, бо й сам він, будши настухом царських овець, став царем внаслідок боротьби з першим царем Ізраїлю, Саулом. Головну роль у цій боротьбі зіграв син Саула, Джонатан (Іонатан). Його любовні стосунки з Давидом якраз і посприяють досягненню Давидом царського трону. Про їхню надзвичайну і незвичайну любов стає відомо Саулові.

Флавій зазначає (*там само*, 6:11: 9), що дізнавшись про стосунки Джонатана з Давидом...

„...Саул не міг приховати свій гнів, і називав Джонатана розпусником...”

Далі Флавій (6:13: 2) повідомляє:

„...Обмінявшись клятвами і обіцянками все життя своє любити один одного, вони розлучились...”

Ще далі, 7: 4:3:

„...Міхала, дочка Саула, докоряла Давидові, що він, такий могутній цар, непристойно танцював і роздягався на голо перед натовпом рабів і рабинь...”

Давид перемагає, а переможців, як відомо, не судять. Саме тому Ісус Христос і мусить бути з роду Давидового, що саме рід Давида претендує на монополію влади серед усіх 12 колін Ізраїлевих. І апостолів своїх Ісус призначає підбирати тільки після набору 12-ти. І кількість днів -40- перебування Ісуса в пустелі та спокушання його особою неукраїнської міфології — дияволом — збігається з кількістю років -40- блукання (міфологічного — для авторитетного прикладу історичним іудеям) Мойсейтів у пустелі та кількістю років -40- царювання (фактичного) Давида. І проживе Ісус рівно стільки, скільки процарював Давид — 33 роки.

Якщо (йдучи за офіційною версією) з тривалістю дохрестового життя Ісуса сумнівів не існує, це дійсно 33 роки, то з царюванням Давида просто вимагається знайти 7 років. Бо тривалість його царювання визначається Біблією як 40 років. Ці 7 років знаходяться. Знаходяться в Біблії, а царюються в Хевроні (Біблія, Перша книга Царів, 2:11). Ісус розіпнеться у віці 33 роки не десь, а саме в Єрусалимі. Саме тут Давид царював 33 роки після 7 років царювання у Хевроні.

Ісус добре знає історію свого народу (щоб не сказати про її добре знання творцями Ісусової легенди). Він добре усвідомлює потужність символу (щоб не сказати про її усвідомлення творцями легенди), а ще, — він добре усвідомлює своє бідняцтво і неможливість в інший спосіб прислужитись (це вже суто Ісусова свідомість) об'єднанню всіх 12 колін Ізраїлевих. Можливості Ісуса не відповідні його бажанням, шаленим бажанням, висловленим у проповіді:

„...Тоді сядете й ви, що за мною пішли, на 12 престолів щоб судити 12 колін Ізраїлевих...” (*Матвій, 19: 28*)

Ісус розуміє свою роль лише як ідейного натхненника, а не безпосереднього керівника і судді, що для виконання цієї ролі є 12 апостолів. Ісус відокремлений від них. Він — 13-тій. Його мета, — об'єднати всі коліна і, рознісши по світу дух іудаїзму, покласти цей світ до ніг 12-ти.

Мусимо визнати, що Ісусу це вдалось. Тому й зосередились на Тарасових словах:

Плугами, ралом не розорем

Прокляту ниву: проросла

Колючим терном. Горе! Горе!

Свою свідомою самопожертвою і розіяттям Ісус символізує те, що він не просто походить з роду Давида, як це вузько подає євангеліє, а що він істинний духовний Давидів син. Він відповідає за помилку батька, допущену при заповіданні Давидом (Соломону) віддавати перевагу іудеям перед ізраїльтянами. Він виправляє помилку зроблену батьком Давидом і успадковану його мудрим, геніальним сином Соломоном. Помилку, що коштує багатьох жертв і поневірянь, пов'язаних з розбратом у таборі колись єдиних 12- колін: Сирійський полон 10 колін, зруйнування Першого, керованого обмеженими саддукеями-сіоністами єрусалимського храму, Вавилонський полон 2 колін, римська окупація Іудеї, свавілля Ірода...

Ісусові болить за свій зневажений, заслужено зневажений народ.

Та цей біль незрозумілий вищому іудейському жрецтву — саддукеям. Це тому саме саддукеї найжорстокіше переслідують Ісуса. Саме їхня династія ще від предка Садока є жрецькою саме завдяки Давиду, — патріоту 2-ох і ворогу 10-ти колін ізраїлевих. Саддукеї — чисті олігархи. Для них богом є тільки їхнє особисте багатство і особистий вплив. Для них єрусалимський храм лиш годівниця й засіб для утримання свого багатства та впливу. А сан первосвященства, як і сама релігія іудаїзму, для них лиш засіб утримати власний авторитет і консолідувати навколо себе народні маси нестримно занепадаючого іудейства.

Це вони, саддукеї, прагнуть поставити, і врешті решт — ставлять Ісуса на його місце. Міркують об'єктивно. Вони розуміють — храм з його заморочливим ритуалом є перепороною для пронагованих Біблією постанов про возвеличення богообраних синів Ізраїля над світом. Проте саддукеї ризикують втратити разом з храмом свій особистий авторитет, багатство, вплив. Вони стережуть інтереси тільки свого вузького кола. Це закономірно: людиноподібним істотам властиві обмеженість та розуміння лише сьогочасної доцільності.

Це вони, саддукеї, бажають запобігти можливій небезпеці для свого, існуючого тільки для них, храму. І знайшлися свідки, що свідчили про Ісуса перед судом Сінедріону:

...Він говорив: Я можу зруйнувати храм Божий, — і за три дні збудувати його...” Тоді первосвященик устав і до нього сказав: „Ти нічого не відповідаєш на те, що свідчать проти тебе?...” (Матвій, 26: 60-62)

Чи могли вони зрозуміти, що для возвелчення Ізраїля недостатньо зруйнувати Єрусалимський храм. Треба створити інший храм, храм у свідомості й у серці кожного Мойсеїта. Того Мойсеїта, котрий може забезпечити своє процвітання за рахунок чужих народів і в середовищі цих народів тільки за однієї умови — залучення світу до духу іудаїзму з наступним упослідженням Мойсеїтами усіх народів. Досягти цього можна лише через віру в божественність того, хто залучить цей світ. А божественність в іудеїв якраз і визначається воскресінням з мертвих на третій день після смерті. І якраз саддукеї (перед їхнім судом постав Ісус) самі не вірять у воскресіння. Це їхня особлива відмінність від інших сект — фарисеїв та есеїв.

Саддукеї знають, що іудейський народ знемагає від іноземного та храмового гніту і пам'ятає своє минуле об'єднаного Ізраїлю, називає Ісуса царем Ізраїльським (загальним для 12-ти колін). Та саддукеї ревні поборники Давидової спадщини в особі царя лиш Іудейського (царя 2 колін). Цю обставину з царем ізраїльським саддукеї використовують аби поставити Ісуса на його місце. І ставлять. Ставлять у вигляді розп'яття Ісуса. Вони між собою засуджують Ісуса за богозневагу (висловлювання про зруйнування храму) і видають його Понтію Пілату. Але видають Пілату Ісуса вже як самозванця, державного злочинця, що посягає на державну — належну римлянам — владу. Бо тільки в цій ролі Ісус може бути карним злочинцем для Пілата.

Чи розрізняє Пілат заморочки Ісуса та його сопле-мінників. І чи потрібні йому, римському наміснику, якісь коліна, 2, 10, 12, 40, 1000000??? Яка різниця і яке діло йому — енергійному й рухливому — до того, що краще: цар всея Ізраїля, чи цар лише Іудейський? Що доброго може відчувати римський намісник до цих зомбованих і обмежених? Вони випльовують своє презирство на всі народи, а самі, живучи в пустельному краю з пекельним сонцем і маючи великі храмові скарби, — не мнуть як слід (з причини власних лінощів та обмеженої кількості води), та ще й проклинають Пілата за збудований ним, на кошти храму, водогін.

Пілат просто не хоче мати з ними справи. Та він мусить, бо на службі.

Саддукеї чекають, поки Ісус скаже Пілату на своє виправдання і для свого спасіння, що він не цар існуючої римської провінції Іудея, але, що він цар неіснуючого Ізраїльського царства. Та Ісус не скаже Пілату нічого конкретного. По-перше, він усвідомлює, що Пілат не розуміє тепер і не зрозуміє ніколи мети Ісуса. По-друге, Ісусові особисто потрібна його власна, умовна, театралізована смерть — як самопожертва і як можливість привернути до себе більшу увагу саме в час перебування мільйонів іудеїв до Єрусалиму на свято Пасхи, і як можливість відбудови задуманого ним храму через своє „воскресіння” та через залучення світу до духу іудаїзму во славу Ізраїля і на погібель невинних поганам. А ще, — як символ потрібна Ісусу його смерть. Смерть саме тут, в Єрусалимі, а не в Назареті чи Віфлємі. Смерть саме зараз, коли він, найвеличніший з іудеїв, на 33-тє, останнє у своєму житті свято Пасхи приносить у жертву Господу-Фюлеру ізраїльському не ягня і не бика, а самого себе. Саме зараз, а не на 34-ту Пасху. Бо царювання Ісуса, сина Давидового, треба витримати в кількості років царювання Давида в Єрусалимі. Інакше — це не буде символ — смерть буде безславна. А вона, смерть, — неминуча. Неминуча вже зараз. Ісус це розуміє. Тому Пілат, знаючи лише про наміри Ісуса щодо храму, схиляється до того, аби відпустити Ісуса. Та саддукеї не дають цього зробити. Своїм повідомленням про зазіхання Ісуса на державну владу вони круто змінюють позицію Пілата.

Але ні, — цього замало. Саддукеї хочуть поставити Ісуса на місце ганебністю саме стовпового (хрестового), колодного розп'яття. Вони ще покажуть усьому світу — хто з 12-ти колін Ізраїлевих кращий чабан, а хто гірший. Вони ще донесуть усьому світу суть Давидового заповіту. І скажуть вони Пілатові — „розіпни його! кров його на наших дітях!”

Щоб унеможливити вагання Пілата, саддукеї скажуть (мусять сказати у написаному фарисеями Новому Заповіті Ісуса Христоса), що відповідальність за розп'яття лежить не на Пілаті, а на них — саддукеїв.

І попросять його ласкаво: „Будь добрий, напиши на хресті, що він говорив — я цар Іудейський. І будь милосердний, о Пилате! напиши це трьома мовами, гебрейською, латинною і грецькою, аби весь світ знав, що ми тут, в Іудеї, не допустимо Ізраїльського царя, а самозваного Іудейського, — ганебно розініємо на хресті, як жабу на очеретині!”

І здібний був до письма Пилат.

Та й розваг немає інших.

Тут ще ця жидівська Пасха з мільйонним натовпом...

Який же дурень вивів їх з Єгипту? Вони тепер самі між собою колотнечу заводять, і весь світ колотять! А я їм ще водогін будував?! Може хтось колись здогадається їм концтабір збудувати? Вони б там працювали, — все ж якась користь.

Але ж якби я раніше зустрів цього їхнього Ісуса, то, я певен, він обов'язково розказав би мені тую... е-е... як це в них... причту... причту про тії перли, що їх не треба сипати перед свиньми. Бо це ж я, будуючи їм, свиням, водогін, якраз і сипав перли перед свиньми. Та ж я навіть не припускав, що цей розіп'ятий Ісус знає про свиней! Бо цей край несвиноїдний! А виявляється, що знає! Бо вони, ці іудеї, самі замість свиней, то й не хочуть зайвої конкуренції.

Краще б ними, цими неголеними, нестриженими й немитими у Єгипті крокодилів годували, — нільських, з блискучими очима та з дорогоцінною шкірою.

Жаль, немає Клеопатри — вона б мою ідею підхопила...

Може, підказати Тіберію? Імператор мені подякує, безумовно. Його майстри пароблять зі шкіри крокодилячої багато гаманців і торбинок для жіночок його чисельних... Та й черевики теж можна, на зиму, бо зараз у них жарко...

... Ага, ось і фарбу принесли. І пензлик довгий. Це добре. Не люблю короткий — він руку тримає в напрузі. Зовсім не те, що довгий — з ним рука вільна, просто творить те, що уявляю. Почну: звати його Ісус, це пам'ятаю, так і пишу:

IESUS

Кажуть, він був із Назарету. А інші кажуть, що з Віфлеєму, бо з роду він їхнього царя, Давида, а той був віфлеємець. Та зачитали мені якось, коли не спалось уночі, про цього Давида, з їхньої Біблії, що совратив він, чи розтлив — хоча, яка різниця? — якогось хлопчика, царєвого чи то вельможі сина, та й разом з ним вони до рук прибрали царство батька. Та й решта все про нього — одна мерзота. Краще б не читали, бо аж до ранку не заснув: так нудило від того Вафля... Віфля... Віфлеєму.

Тому в них емблема Ізраїлю — зірка Давида — зображена злиттям двох трикутників. Ця гомосексуальна любов Давида до Саулового царського сина Джонатана посприяла стрімкому сходженню простого чабана Давида до царського трону, символізується зіркою Давида.

Дарма, що батька Джонатанового довелося змістити з трону. Основне, що любов залишилась. Дуже ніжна любов Давида до Джонатана, а ще більше — Джонатана до Давида. Цікаве злиття трикутників. Один з них, символізує жінку, це Джонатан. Другий символізує чоловіка, це — Давид. Тому на прапорі сучасного Ізраїлю ця зірка зображена саме голубою (свідомо не назву її блакитною). Такі символи у вигляді трикутників є на дверях громадських туалетів для позначення, — де жіночий, а де чоловічий.

Саме небіблійним названий цей символ. Бо це древній символ поєднання тілесного з духовним, людини з богом, землі з космосом, — трикутник з вершиною догори і трикутник з вершиною донизу.

Справді, не кожному народові дано хист спотворити навіть те, що, здається, спотворити нема як.

Хай, краще, буде цей Ісус не з Віфлеєму, а з Назарету. Бо й кличка ця — Назарянин — двозначна, отже й влучна в кожному випадку: Назарянин, бо з Назарету — це раз; Назар-Назір, бо це в них, жидів, фанатики Єговині так звуться, що не стрижуться зроду і бороди не голять, і предків померлих не хоронять — це два. Тьху! Нехай би мати не родила їх. Але звучить простіше, а значить і напишеться простіше. Ану... О-о... Записано:

NAZARENUS

Ну, далі вже все просто. Мутили, правда, ті, що все кричали: „Розіни його, розіни, хай кров його на нас і наших дітях! Цар, якийсь, та не такий...” Та ще там щось...

Дурні вони, та й по усьому. Що мені до того? Не в Спарті я, і не на Криті; і Вавилон тут ні до чого. Я в Іудеї! То тільки до такого маю справу. Ось напишу про царя іудейського, про дурня цього. Бо лише Римський імператор є царем над ними, цими вилупатими й горбоносими, з немитими своїми кучерями... ффф... геть негри вони суть, та лише трохи видозмінені. Як добре я зробив, що не наївся донесхочу на обіді, бо геть все виригав би, прямо тут, від цієї жидорби...

...То що ж? Х...м... Готовісінько — Цар Іудейський:

REX IUDAEORUM

...Що, знов не так? От, дійсно, рід зміїний! Таки правий був цей Ісус. Бо з їхнього кубла і сам він — тож, помилитися не міг.

Так зразу б і казали: „Пиши, що він казав — я цар...” А не як звать його, та звідки він, та що він цар не той, а той... Справжній гади. Чекали, поки я старався, а вже як написав, то переписув знов. Чи ж не намісник я в Тиберія над ними?!

Геть! Обнаглили!.. Тварі! Слухайте мене:

„Що написав — те написав!” (Іоан, 19: 20-22)

І переписувать не буду!

Геть — з очей! Розійдись!.. Смердючі богообрані!.. Ну й бог у вас! чи то Господь, чи паном звете ви його, що вас, таких огидних, обирає!.. Лінується помитися!.. Та ви скоріше задихнетесь від свого власного смраду, аніж збудете собі такий потрібний водогін!.. Та щоб не я, то ви б не знали, що це є, — водогін у місті. Бо в селах річка і криниця є для чистоти людської... Але хіба ж ви люди, разом з вашим Назаряном!.. Ви між собою — гадське плем'я! — згоди не знайдете!..

Знав би, то написав лиш перші букви — I. N. R. I. — та й не потів би тут, на цьому пеклі!.. Як треба їм, то хай і перепишуть!..

...Піду, ковтну вина. Червоного кортить. Напевно, з їхнього, ешкольського. Бо те, що з Риму, вже скінчилось за довгі роки в Іудеї. А те, вірменське, — нехай самі вірмени й п'ють.

Малописьменним був Пілат. Бо не знав української мови. А якщо й знав, то уникав як її самої, так і українського письма. Бо страждав могутній Рим від ще могутнішої Оріяни-України-Скіфії-Русі.

Та з часом підступні жиди з греками накинуть паралітичний християнізм на Україну і довершать роботу саддукеїв і Пілата; та й з добрим серцем зроблять переклад на українську. Бо українці повинні знати, хто тепер над ними цар — I. N. Ц. I.

Поки що саддукеї розійдуться для виду, та згодом знов, як ті схидни, прийдуть до свого, підбитого, що також хижим промишляє. Прийдуть до розп'ятого й поставлять його на місце, востаннє, як і має бути:

„...Коли цар він Ізраїлів, нехай зійде він тепер із хреста, — і ми повіримо йому...” (Матвій, 27: 42)

Справді, — зміїний рід. Казали так аби народ подумав, ніби вони сумніваються в божественності Ісуса. А самі, лукаві, казали, що вони сумніваються в загрозі їхньому пануванню Сіоном з боку іудейських кіл, орієнтованих на підкорення не самої Іудеї та Сіону, а всього світу. Про існування цих сил хто-хто, а саддукеї знають.

Цифри, що збігаються в явищах і подіях з життя Ісуса й Давида, — колін та спокушань, страждань і царювань, — цілком випадкові. Та ми вже зустрічали якийсь дивний, напевно, випадковий збіг:

Єрусалимський Храм. 70 років між зруйнуванням Першого і відбудовою Другого.

Зруйнування Другого відбувається в той самий день місяця ава що й зруйнування Першого. Це 9 ава.

Зруйнування Першого відбувається за 586 років до народження Ісуса.

Зруйнування Другого відбувається через 586 років після його відбудови на уламках Першого.

Всі цифри — 12, 33, 70, інші — випадковість. Та кожен з нас добре знає, що випадково можна лиш закохатися; все решта закономірне. І якраз дуже випадково Ісус не хоче закохуватись. Це не просто цікаво. Це — символ. Символ закономірності.

Якось бабця казали, і я це чув на власні вуха, та з рештою це, напевно, й правда, що, народом правлять люди з грішми, людьми з грішми правлять ідеї, а людьми з грішми та ідеями правлять символи. Вони, ці символи, якраз і поєднують усе разом.

Знаємо, що слово, сказане вголос, є сукупністю звуків; а слово написане — сукупністю букв, символів, що позначають собою ці звуки. Слово може як підтримати людину в скрутний час, так і пригнітити, тиранити її. Психологічна підтримка завжди йде поруч з психологічною тиранією. Та чи тільки слово має психологічний вплив? Чи тільки букви є символами? Ні, звісно. Символом є ще й образ; символом є ще й число. І так як сказане слово впливає на слух — звуками — і написане слово (засимволізоване буквами) впливає на зір — символами звуків, буквами, — так і образ та число впливає на зір, а крім цього, на свідомість — психологічно. І ця свідомість може бути свідомістю багатьох людей, свідомістю мас. Зробивши свідомість масовою, можна через тиранію символами тримати цю свідомість у покорі, а значить і тримати в покорі й самі маси, яким належить ця масова свідомість.

Виходячи з логічних міркувань, згідно з якими спілкування звуками в історичному розвитку випереджає спілкування символами, можемо зробити висновок, що спілкування символами виникає і найефективніше застосовується на тому історичному етапі, коли людство з вагомих причин — зміна клімату, демографічні вибухи, екологічні зрушення — перебуває в стані протистояння однієї чисельної спільноти іншій чисельній спільноті. Що ж це за протистояння? І що це за чисельні спільноти? Природньо, це протистояння — расове.

Символи, закладені в татування на тілі вождя, в кольори прапора, в магію герба, зрозумілі для однієї раси і, відповідно, незрозумілі для іншої, ворожої раси. Отже, спілкування символами, зрозумілими для однієї раси, є психологічною підтримкою для цієї раси. Водночас ці символи є психологічною тиранією щодо іншої, ворожої раси. Кожен з нас може відтворити у своїй свідомості ту розгубленість, що межує з пригніченістю, коли ми перебуваємо навіть не в оточенні німих людей, котрі спілкуються (зрозумілими тільки їм) жестами та символами, а всього лиш у близькому сусідстві з декількома такими людьми.

Яскравим і доречним прикладом анахронізму (явища, яке для більшості народів відійшло в минуле, а в середовищі інших народів проявляє себе й донині) є використання римських букв як чисел. Донині римські букви, знаходять широке — не дивлячись на всю незручність — використання в ролі чисел: від нумерації папи римського і годинникового циферблата до нумерації сторінок книг в західній традиції книгодрукування. I = 1, V = 5, X = 10, L = 50, C = 100, D = 500, M = 1000. Якщо захочемо позначити, наприклад, число 1868 (ці цифри араби запозичили від індусів, а індуси від аріїв — відсутній серед римських цифр нуль винайдено в Індії саме після опанування її арійцями), то воно буде мати такий вигляд: MDCCCLXVIII. Тобто, замість чотирьох арійських (індо-арабських) символів міститиме одинадцять римських, — утричі більше.

Свого часу іудеї-семіти запозичили від своїх сусідів, фінікійців, спосіб означення чисел буквами. Потім цей спосіб переноситься іудео-семітським християнізмом до Риму. І донині Рим не в змозі звільнитися від навутини символів.

Розглянуті нами числа 3, 7, 9, 10, 12, 33, 40, 70, 586, які присутні одночасно в іудейській історії та в біографії (легенді) Ісуса, а також числа, які ми зустрінемо попереду, є символами, зрозумілими для команди Ісусівців і водночас незрозумілими для тих, проти кого спрямована іудейська мрія, — для аріїв. Ці символи є зрозумілими інструментами для тих, хто з їхньою допомогою — тиранією символів — навертатиме нерозумних аріїв на расово чужий, семітський іудео-християнізм. Тиранія символами супроводжує як богообране іудейство взагалі, так, зокрема, його найефективніший, найгнучкіший прояв — стійкий у своїй іудейській мрії, але гнучкий, лабільний щодо неіудейського оточення — християнізм. Супроводжує донині.

У відповідний час детально відстежимо органічний зв'язок тиранії числової з політичною. Зараз лише зауважимо, що маніпуляцію свідомістю через маніпуляцію числами застосовано при запровадженні політичного проекту в Кротоні ще за часів вавилонського полону іудеїв. (Ніщо не заважало вавилонцям продавати свої трофеї — рабів-іудеїв — іноземцям, зокрема Кротонцям.) Тоді прибічник рабовласницької ідеології Піфагор (він вважається автором відомої теореми Піфагора) після поразки грецьких рабовласників (у Самосі) втік до грецької південно-італійської колонії Кротон. Там створена (у другій половині 6 ст. до

н.е.) Піфагором тиранічна суміш релігії та маніпуляції числами забезпечила гегемонію рабовласників. Тільки після смерті Піфагора натовп наважився на погроми піфагорейців.

Творці „Ісуса” були не на порожньому місці. Переконаємось, що християнізм є не що інше як іудейська політична доктрина для досягнення верховної влади над неіудеями через застосування неіудейських релігійно-філософських систем, зокрема грецького піфагорейства.

Про те, що Ісус є символ, не виникає ніяких сумнівів. Але виникає питання, хто ті, згадані, люди з грішми та ідеями? Справді, хто?

Ми вже бачили події Іудейської війни 70 року від народження Ісуса, і помітили дивну обставину саме у зв'язку з подіями, що передують війні та зруйнуванню цієї війною єрусалимського храму, на цей раз — остаточному.

Події, що передують війні, пов'язані з життям Ісуса. Найголовніше те, що вони пов'язані з його смертю, передбаченою ним самим як можливість привернути до себе увагу.

Але чию саме увагу, крім безтолкового натовпу?

Якщо почнемо збирати ланцюг, то будемо це робити не на порожньому місці. Бо вже маємо одну ланку для нього — смерть Ісусову. Смерть за намагання зруйнувати храм. Це офіційна провина Ісуса, а також причина, на підставі якої саддукейське первосвященство прилюдно видає Ісуса на страту. Інші погляди Ісуса, його наміри, поки що відомі лише вузькому колу.

Залишається приєднати до першої ланки — смерті Ісуса — одну, досить дивну обставину з подій Іудейської війни і зруйнування храму, як матимем аж дві ланки. Дві ланки — це початок ланцюга.

І цей ланцюг не для краси. Він буде повноцінний, щоб замкнутись на шії Ісуса. І він, ланцюг, буде масивний, щоб його, Ісуса, задушити. Тільки так можна помститись за Україну. Вона знемагає під гнітом христо-глобалізму.

Бо помста — святе діло. Помста за Україну, це найсвятіше. А помста за Україну саме Ісусові — найсвятіший обов'язок кожного українця.

Тут саме час познайомитися з дивною (чи закономірною?) обставиною. Вона є другою ланкою збираного ланцюга.

64 рік нової ери. Кесарія на Середземному морі.

Як і єрусалимський храм, це древнє, належне спочатку Птолемаєм, а потім про-фарисейськими Хасмонеями приморське місто (з його портом і відповідними перспективами для розвитку відмежованих від моря палестинських іудеїв) зазнає перебудови про-саддукейським Іродом. Місто перейменовано зі Стратонової Вежі на Кесарію, на честь римського кесаря, маріонеткою якого є Ірод.

Кесарія — резиденція римських прокураторів, а після зруйнування Єрусалиму 70 року нової ери, — столиця спочатку римської, а потім візантійської провінції Іудея.

Стратегічна важливість Кесарії очевидна. Боротьба за вплив на це місто точиться між іудеями та греко-римським населенням міста. Подібно в Україні стратегічно важливі міста Київ, Севастополь, Керч, Львів, Одеса є бажаними форпостами держав-окупантів України з підтримкою цими державами забродних елементів і відповідним залученням польсько-жидо-кацапських елементів до керівництва важливими містами. За таких обставин сутички неминучі.

Іудей Фейхтвангер („Іудейська війна”, розділ „Рим”) зауважує, що на 64 рік нової ери питання про Кесарію стає питанням №1 у всій східній політиці Риму. Це питання розглядається на вищих щаблях імперської влади. Воно надовго зависає в повітрі. Імперський міністр зі східних питань Філіп Талассій довго не зможе розв'язати питання саме так, щоб і вовки були ситі, і вівці нез'їдені. Дослівно Фейхтвангер:

„...Вільне населення Кесарії складається на 40 процентів з жидів і на 60 процентів з греків та римлян. Проте в міському управлінні жиди мають більшість. Вони багаті, а закон про вибори дає право голосу на підставі майнового цензу. Цей закон виправдав себе в інших римських провінціях. Але в Кесарії виборчий закон є великим тягарем для більшості (греко-римського) населення, тому що жиди, котрі керують магістратом, у використанні суспільних коштів вдаються до нечуваного свавілля. Вони — ! — витрачають їх не на потреби мешканців, а посилають — ! — безглуздо великі внески до Єрусалиму, на храм і релігійні потреби іудеїв. Тому не дивно, що під час виборів справа завжди доходить до кривавих сутичок. З гіркотою згадують греки та римляни Кесарії про свою першість у місті в часи царювання Ірода і побудову гавані, прибутком від якої дотепер живе Кесарія. Крім того, там резиденція римського губернатора, і ті утиски, що їх зазнають з боку євреїв греки і римляни, особливо неприпустимі в головному місті провінції. Самолюбство євреїв достатньо

враховане при наданні їм повної автономії в Єрусалимі. Іти й далі назустріч цьому вічно невдоволеному народу неприпустимо. Історія міста Кесарія, походження і релігія більшості його мешканців, її основа і потужність не мають нічого спільного з жидівством. І місто Кесарія, від якої залежить спокій і безпека всієї провінції, буде до гиркоти здивована, якщо найлояльніша, вірнопіддана частина його населення не отримає нарешті заслужених нею виборчих прав... У випадку зміни виборчого закону греко-римське населення отримає право розпоряджатися усіма жидівськими податками, а це на практиці означатиме широко проведене відчуження засобів жидівських капіталістів...

Кесарія стала не просто гарячою точкою провінції Іудея та всієї Римської імперії, а ще й предметом марення іудейських фанатиків про минуле і майбутнє всея Іудеї. Рим напружено чекає можливості схонитися за будь-яку іншу вимогу жидів, щоб задовольнити її на користь іудеїв і водночас розв'язати питання Кесарії на користь римлян і греків. Звичайний обмін, до якого звертаються всі люди ще з часів свого дитинства — дай мені олівець, а я дам тобі циркуль.

Саме зараз вирушає до Риму високопоставлений чиновник єрусалимського храму Йосиф Флавій з дорученням іудейської верхівки домогтися звільнення з-під арешту та від примусових робіт трьох бунтівних іудеїв, старшин-старців, що вже однією ногою стоять у могилі з причини своєї старості.

Флавій не дурний. Він передбачає можливий наслідок цього звільнення: перехід Кесарії під греко-римське управління з кровопролитними сутичками, або й війною.

Флавій не може уникнути поїздки до Риму з огляду на субординацію — він виконавець наказу вищого начальства. Але він може уникнути звільнення старців, якщо, звичайно, Флавій не хоче Римо-Іудейської війни. Наприклад, поїхати до Риму, зробити вигляд, що все робиться для звільнення старців, але імператор не дає згоди, або імператриця, або якийсь міністр, або ще щось. Одним словом — невдача, хоча й робилось усе можливе. Тоді ціною трьох старійшин вдається уникнути війни.

Це як першокласник за можливість побувати в зоопарку мусить виконати урок з математики, $2+2=4$, отримати за це добру оцінку від учителя в щоденнику і показати її батькам, які вже запланували екскурсію до зоопарку на після уроків. Але якщо за м'ячем, квачем і самокатом з піжмурками урок не вивчено і зривається похід до зоопарку, то треба щось видумати: списати урок, прогуляти урок або зірвати його, або, або, або... зоопарк!

Зараз лише від Флавія і від його вибору — прогуляти чи зірвати урок — залежить розв'язок питання про звільнення трьох старшин, а значить і питання про Кесарію... і про війну. А можливо, — ще більше?!

Чи це не шанс? Шанс Флавія бути водночас теоретиком (якщо не творцем, то носієм ідеї громадянина Всесвіту) і практиком, долучившись практично до втілення ідеї в життя. Війна! Хіба вона не краще за слова пісні відірве іудеїв від Сіону і розпорошить над землями та над морями? Можливо, війна зруйнує храм? У-ух, зміїне кубло саддукеїв! Тоді це повний успіх! Такого шансу більше не буде. Війна! Тільки вона потрібна зараз Флавію! Та й не гуманно якось — залишити трьох старців на погибель у ворожому полоні.

Навіть якщо станеться щастя і війна не вибухне, Флавій здобуде хоча б маленьку, та все ж перемогу. Згідно з особливостями своєї служби в храмі він знає, що приципляться грошові внески до храму з боку кесарійських іудеїв у випадку позитивного розв'язання питання старців. І якщо не виникне війна в Кесарії внаслідок обміну іудейських старців на відсторонення від влади Кесарійських іудеїв, то, принаймні, храм позбудеться суттєвої матеріальної підтримки. Так, цей ненависний Флавію храм Ірода з його самозакоханими саддукеями мусить відчутти скруту. Можливо, скрута буде не тільки матеріальна. Значить, це однаково буде черговий крок до заповітної мети: над собою лише Єгова-Саваот, а під собою, — весь світ.

...Не Сіоном зветься Царство, обіцяне мною вам:

Ім'я його — Всесвіт.

Флавій ще лиш наполовину впевнений в успіху запланованої провокації — війни Іудеї з Римом. Та це не зменшує рішучості. Він прибуває до Риму і налагоджує зв'язки з місцевими іудейськими громадами, що мають доступ до імператора.

Далі події розгортаються так, як розтікається музика по нотах.

Імперський міністр у справах східних територій Філіп Талассій навіть подумки не сподівається на такий простий розв'язок питання Кесарії, який трапився зараз. Троє пархатих в обмін на Кесарію? Це однаково, що Жар-Птиця сама залітає до твого кабінету і просить тебе розпоряджатись нею на свій розсуд. Треба закрити вікно щоб не вилетіла. Такого шансу більше не буде!

Фейхтвангер (*там само*) повідомляє, що Талассій...

„...знає жидів зі свого азійського минулого! Він знає, що з ними неможливо жити в мирі, це фанатичний, забобонний, до навіженості, ні, — до божевілля зарозумілий і бундючний народ, і вони не заспокояться доти, доки їх повністю не приборкають, доки не зрівняють із землею їхню нахабну столицю...”

Флавій ніби читає думки Талассія.

Талассій з дорогою душею подає імператору Нерону клопотання про звільнення трьох мудрих і бунтівних іудейських старців з одночасним затвердженням статусу Кесарії як міста з управлінням представниками греко-римського населення з усіма наслідками, що випливають для іудеїв.

Наслідки не забарилися.

В Римській провінції Іудея спалахує повстання. Його розмах досягає такого рівня, що для придушення замало буде одного столичного кесарійського гарнізону і декількох римських гарнізонів усередині провінції...

...Надходить імперська підмога. Її шлях в Іудею пролягає через Галілею. Флавій призначається керівником одного з підрозділів жидівських повстанців саме на цю передову лінію вогню, в Галілею. Не витримуючи наступу добре організованих римлян, Флавій зі своїм військом поступово втрачає позиції і з часом потрапляє в оточення. Після недовгого спротиву космополіт-глобаліст здається на милість переможців і навіть співпрацює з ними (в ролі перекладача) проти решти загонів воюючих іудеїв.

Одного разу (як повідомляє іудей-християнин Фейхтвангер у своїй праці „Іудейська війна”, розділ „Кесарія”) з Єрусалиму, що перебуває в облозі...

„...у штабі римлян з'явився, прийнятий римськими чиновниками вкрай шанобливо, древній старець іудей, дуже маленький, дуже шанований Іоханан бен Заккаї, ректор храмового університету, верховний суддя Іудеї, єрусалимський богослов... Він просив про розмову командувача римським військом фельдмаршала Веспасіана, і той відразу запросив його до себе. Іудейський старець, поживілий і зморщений, але з молодими очима, сказав:

— Я прийшов, консуле Веспасіане, щоб говорити з вами про мир і покірність. З огляду на римську облогу Єрусалиму було дуже тяжко вийти з міста і мені довелося у домовині, в ролі мерця, бути винесеним своїми учнями за межі міста. Я не маю ніякої влади, бо влада в Єрусалимі належить повстанцям, однак закон ще не помер і я приніс з собою ПЕЧАТКУ ВЕРХОВНОГО СУДЦІ. Це небагато. Але ніхто краще від Риму не знає, що обширна держава вренгі решт не розпадається тільки тоді, коли вона спирається на право, закон і печатку; тому, можливо, я приніс не так вже й мало...”

Іоханан каже правду — він не має ніякої влади в Єрусалимі. Не тільки з причини захоплення влади повстанцями, але й тому, що подібно до Флавія Іоханан бен Заккаї — фарисей, і храм разом з саддукеями ще, на жаль, існує.

Тому дуже символічним, точніше, хитро-символічним видається розміщення зображення монети, що карбувалась у Римі після підкорення Іудеї. Йдеться про розміщення цього зображення в статті, присвяченій Іоханану бен Заккаї — він посідає 52 місце в книзі Шаніро „100 видатних свреїв”. З одного боку, Шаніро розраховує на відсутність у читача донитливості — видає в статті про Заккаї монету за печатку, принесену старцем консулові Веспасіану взамін за Ямнійський університет. А з іншого боку, — монета з написом „JUDAEA CAPTA”, тобто „ІУДЕЯ ПЕРЕМОЖЕНА”, якраз і відтворює суть місії

Заккаї (можливо й самого Шаніро), що полягає в умисній здачі самими ж іудеями — фарисеями — храму римлянам; а разом з храмом, — своїх ворогів саддукеїв. Бо нащо вони кому треба, ці саддукеї?

Суцільне фарисейство.

Шаніро повідомляє про Іоханана Бен Заккаї:

„...Винесений своїми учнями тасмно в домовині із заблокованого повстанцями Єрусалиму заступник голови сінєдріону раввин Іоханан бен Заккаї, справедливо названий рятівником іудаїзму, заснованого не на культурі жертвоприношення в зруйнованому римлянами Храмі Єрусалиму, а на фортеці Тори і законі Мойсея.

Після втечі з Єрусалиму, Заккаї ризикнув з'явитися в табір римського полководця Веспасіана. Задоволений арештом такого видного іудейського діяча, Веспасіан прийняв його. Раввин попросив надати йому захист від повстанців і передрік, що Веспасіан стане цезарем. Віддай мені Ямнію і місцевих мудреців, — попросив раввин. Римський полководець, що невдовзі дійсно був проголошений своїми військами імператором, задовольнив його прохання про передачу укріплення поблизу узбережжя на захід від Єрусалиму під назвою Ямнія, поряд із сучасною Яффою. Користуючись підтримкою римської влади, Іоханан бен Заккаї влаштував на верхньому поверсі будинку і в прилеглому винограднику в Ямнії академію для вивчення іудейського закону. Вперше за сотні років Ямнія стала центром іудейської думки поза Єрусалимом. Саме в Ямнії відбулося перше кодування закону Мойсея і — найважливіше в історії західної цивілізації — остаточна редакція Старого Заповіту. Назавжди були затверджені події іудейського календаря, включно з чудесними святами Пасхи та Пурім. Занурення в саму серцевину іудаїзму, подалі від безплідних сутічок з потужними військовими державами, і подалі від влади центрального храму в Єрусалимі, — дало релігії нове дихання...

Тим часом — поки триває Іудейська війна — в Римі після смерті імператора Нерона розгорілась війна за уснадкування престолу. Одним з претендентів на трон імператора якраз і є фельдмаршал Веспасіан. Надаючи значущості своїй іудейській персоні та Іудеї взагалі, Іоханан бан Заккаї пророкує Веспасіану не щось, а титул римського імператора, і не колись, а після підкорення ним Іудеї. Ясно, що цим він вселяє впевненість Веспасіана в собі та своїх діях. Заккаї додає рішучості римському фельдмаршалу, прискорює розвиток подій.

Іоханан бен Заккаї передає Веспасіану печатку і гарантійний лист Єрусалимської Великої ради і вчених про їхнє підкорення римському сенату і народу. Взамін за це іудейський мудрець, за повідомленням іудея-християнина Фейхтвангера („Іудейська війна”, розділ „Кесарія”), просить Веспасіана:

„...Залишіть мені маленьке містечко, де б я зміг заснувати університет, і дайте мені свободу викладання в ньому...”

Не позбавлений гумору Веспасіан здивований:

„...Щоб ви мені знов витворили найзагрозливіші рецепти боротьби з Римом?...”

Іоханан бен Заккаї став начебто ще менший і жалюгідніший.

„...Я посаджу крихітний росток від потужного єрусалимського дерева. Дайте мені, ну, хоч би й містечко Ямнію, в ньому буде зовсім маленький університетик... — Він умовляв римлянина, показуючи жєстами всю нікчемність його університету: — Ох, він буде такий маленький, цей університет в Ямнії. — І він стискав і розтикав крихітне рученя.

„Добре, я передам Риму вашу пропозицію.”

„Не передавайте, — просив Іоханан, — я хотів би мати справу лише з вами, консуле Веспасіане. — І вперто повторив: Ви — імператор.”

„Але чому саме я?...”

Наївний консул не знав, що саме цього питання чекає Іоханан. Через мережу своїх синагог і гетто відомості про перерозподіл політичних сил в Римі доходять до бен Заккаї швидше, ніж їх доносять імперські гінці до Веспасіана.

Мудрець пророкує Веспасіану титул Римського імператора. Він залучає до своїх пророцтв ангелів, біблійних єгиптян і порятунок іудеїв, усякі помутніння для запаморочення голови римського поки що консула. В запалі свого пророцтва про небесне покровительство Веспасіану в досягненні імператорського титулу, Іоханан промовляє втаємничено:

„...Для вас буде мати певний смисл привезти до Риму якщо й не підкорений Єрусалим, то хоча б якусь правову підставу Вашої влади, а вона, можливо, варта тієї маленької поступки, про яку я прошу...”

Навіть без Фейхтвангера відчувається, що старшина вклав у цю розмову всі свої сили і натхнення. Він виснажений.

Веспасіан відповідає старцю так, як міг передбачити кожен з нас:

„...Якби ваші колеги були такі ж хитрі, як і Ви, — скінчив він з посмішкою, — то я, напевне, ніколи не зміг би стати вашим повелителем...”

Небезпідставна думка, що Сталін сприяв автору „Москви 1937” у її ідеологічному взаємообміні з „Іудейською війною”.

Так чи інакше, зустріч двох знатних іудеїв — Флавія і Заккаї — неминуча як з огляду на їхнє одночасне перебування в римському таборі в ролі військовополонених, так і з огляду на співнаправленість їхнього мислення, а також з огляду на їхню нібито зрадницьку поведінку стосовно іудейських повстанців. Провина зрадництва буде ставитись їм на докір ще не одну тисячу літ. Флавію, — більше. Заккаї, — менше. Інша справа, — ким саме буде ставитись цей докір? Ясно, ким, — іудеями з протилежного табору іудеїв, — саддукеями, есеями і частиною фарисеїв.

Зараз ці двоє, навіть якби хотіли, не можуть мислити по-різному. Йосиф свого часу був улюбленим студентом доктора бен Заккаї в єрусалимському університеті. На запрошення Заккаї Йосиф прибуває на зустріч (у таборі римлян).

Вихрещений іудей Фейхтвангер (*там само*) передає суть переговорів:

„...Старець мовив:

— Єрусалим і храм ще до Вашої провини визріли для падіння. Ворота храму відкриваються, варто лише дмухнути на них. Ви занадто горді навіть у своїй провині. Я хочу поговорити з Вами, докторе Йосифе, учню мій, — продовжував він, — в Єрусалимі вважають, що Ви маєте невірне серце, і на Вас чекає відлучення. Але я вірю в Вас і хочу з Вами говорити.

Ці слова підкріпили Йосифа, ніби роса, що спадає на поле в потрібну пору року, і він розкрив своє серце.

— Іудейське царство загинуло, — повторив Іоханан, — але не царство об'єднає нас. Створювались інші царства, вони рушились, виникнуть нові, що також загинуть. Царство — це не найважливіше.

— А що ж найважливіше, батьку мій?

— Не народ і не держава створюють спільноту. Суть нашої спільноти — не царство, суть нашої спільноти — Закон (Біблія, — прим. авт.). Поки існують закони і вчення, наш зв'язок непорушний, він міцніший, ніж якби він йшов від держави. Закон живе, поки є голос, що сповіщає його. Поки звучить голос Якова (брехуна, — прим. авт.), руки Ісава (обдуреного, Едома, предка Іродового, — авт) безсилі.

Йосиф мовив нерішуче:

— А я маю цей голос, батьку мій?

— Люди вважають, — заперечив Іоханан, — що Ви зрадили своє іудейство, але, якщо сіль і розчиняється у воді, то все ж таки вона в ній залишається.

— Ви не поділіться зі мною вашими планами, батьку мій?

— !

— Так, — озвався Іоханан. — Тепер я можу тобі сказати. Ми віддаємо храм. Ми спорудимо замість видимого дому божого — невидимий, ми оточимо навіваюче дихання боже стінами слів замість гранітних стін. Що таке дихання боже? Закон і вчення. Нас нема як розсіяти, поки ми маємо язик для слів і папір для закону. Через це я й просив у римлянина місто Ямнію, щоб заснувати там університет. І я думаю, що він мені його віддасть.

— Ваш план, батьку мій, потребує праці багатьох поколінь.

— Нам поспішати нема куди.

— Але, хіба римляни не будуть перешкоджати? — запитав Йосиф.

— Звичайно, вони спробують: влада завжди недовірлива до духу. Але дух еластичний. Не існує такого засуви, через який би він не зміг проникнути. Нехай вони зруйнують наш храм і нашу державу: на місце храму і держави ми зведемо вчення і закон. Вони заборонять нам слово — ми будемо знаходити порозуміння знаками. Вони заборонять нам письмо — ми винайдемо шифр. Вони перекриють нам прямий шлях — але бог не здібніє, якщо віруючі в нього будуть змушені пробиратися до нього обхідними шляхами. — Старець приплющив очі, тоді розплющив їх, сказав: — Нам не випадає завершити цю справу, але ми не маємо права від неї відректися. Ось для чого ми обрали...”

Падіння храму разом зі згуртованими навколо нього повстанцями є лише питанням часу. Зруйнування храму гарантоване з причини фанатизму його захисників, підсиленому зрадою вищого керівництва — фарисеїв. Один з них, Іоханан бен Заккаї, далі веде справу Ісуса (в таборі римлян).

Цікаво, що Шаніро називає Заккаї заступником голови Сінедріону, а Фейхтвангер називає його верховним, тобто громадянським, світським суддею Іудеї. Тут може виникнути думка про розбіжність у правдивому висвітленні подій. Насправді ж обидва автори мають рацію, тому що Заккаї обіймає обидві посади. (У різні часи компетенція Сінедріону була і залишається різною. До сьогодні не встановлено чітку межу компетенції Сінедріону часів Іудейської війни. А 100 років тому, за часів Фейхтвангера, вважалось, що співголови Сінедріону ділять між собою функції.)

Характерна фарисейська методика — говорити притчами. Ісус говорить притчами. Бен Заккаї говорить притчами (про сіль розчинену у воді). Вихрещений іудеї Фейхтвангер повторює (чи відтворює) притчі — фарисейські, рідні.

Заккаї водночас і голова громадянського суду і заступник голови верховного політично-релігійного суду, Сінедріону (його печатку передав Заккаї римлянам). Сам же голова Сінедріону Шимон бен Гамліель, заступником якого є бен Заккаї, зараз на передовій, в охопленому полум'ям храмі. Він виконав першу частину свого завдання з винесення Іоханана бен Заккаї за межі приреченого храму з можливістю продовжити розпочату Ісусом справу. Тепер йому лишається виконати другу, останню частину свого завдання, — підтримати фанатизм повстанців тут, у храмі аж до його повного зруйнування. Цьому сприятиме робота Заккаї зовні храму. Шимон Бен Гамліель доведе роблену Ісусом справу до кінця. Він стоятиме насмерть. На смерть свою особисту і на смерть храму.

Можливо, в останній момент, коли храм зникає в язиках полум'я, Шимон робить спробу врятуватися втечею. Підставою для такого приниження є неодностайність (серед іудеїв) у зачисленні Шимона до десяти мучеників, що найбільше прислужились богообраному племені. Одні з них, сторонники мучеництва Шимона, стверджують, що він вбитий римлянами. Інші наполягають на тому, що Шимона вбили самі ж повстанці за спробу лишити храм.

Безпосередньо перед падінням, блокада міста і викликаний нею голод призводять до поїдання одними жидами інших жидів.

Сам же Йосиф Флавій, будучи безпосереднім учасником цієї війни та її літописцем, ставши пізніше придворним римським істориком частково для демонстрації ненотрібності (з точки зору фарисеїв) зятятого опору повстанців, частково для возвеличення стійкості своїх одноплемінників напише у своїй „Іудейській війні“ (книга 6, глава 3) про поїдання матір'ю-жидівкою своєї грудної дитини:

„...Нещасний малюк!.. То будь же їдою для мене, духом помсти для повстанців. З цими словами вона умертвила свого сина, засмажила його і з'їла одну половину: другу половину вона прикрила і відклала. Не довелося довго чекати, і перед нею з'явилися повстанці, що почули запах смаженого м'яса. „Я зберегла для вас ще пристойну порцію. Їжте, бо й я їла. Не будьте м'якші за жінку і сердечніші за матір. Вам страшно за мою жертву? Ну то я сама її доїм.“ Вражені побаченням і почутим, розбіїтники відійшли. Це було для них занадто і вони залишили обід матері...”

Проминуть роки, століття, і захопивши владу в світі і в Україні, богообрані нащадки руйнівників єрусалимського храму доведуть тепер вже українських матерів до такого стану, коли на найродючіших у світі чорноземах вони будуть від голоду поїдати своїх малюків, українців, які могли б у майбутньому усвідомити суть християнізму і протистояти цій жидівській чумі.

Після падіння Єрусалиму 70 року нової ери, іудейська війна триватиме ще до 73 року.

Поки що, взяттям Єрусалиму керує син Веспасіана, Тит. 9 дня місяця ава 3830 року за іудейським календарем, або 29 дня місяця Августа 823 року від заснування Риму, о п'ятій годині палає вже весь Єрусалим. З настанням сутінків постовий подає сигнал: падіння храму. І спалахує сусідній сигнальний вогонь, за ним ще і ще, на відстані погляду, і протягом години про падіння храму знає вже вся Іудея і вся Сірія.

Те, що Іоханан бен Заккаї дізнається про падіння храму саме тоді, коли перебуває вже в Ямнії, прямо вказує на узгодженість його плану і зруйнування храму римлянами.

Саме ж місто Ямнія вибране Іохананом не випадково. Розташована на узбережжі Середземного моря на південь від Кесарії, Ямнія постійно перебуває під крилом та опікою Риму. Свого часу Ямнія була подарована римлянами Іродові і переходить після його смерті у спадок Іродовій сестрі Соломії. Після її смерті місто переходить знову до римлян. Значить, Заккаї правильно вибирає місце для зивання зміїного кубла, для спокійного його розвитку з розновзанням змії по всьому світу. Основним його завданням є навчити своїх змії стримувати сичання аби не віддякувати жертву. Подібно й вартових та слідонитних псів навчають іти за слідом мовчки, не гавкаючи.

Фейхтвангер („*Іудейська війна*”, розділ „Срусалим”) підсумовує:

„...В Ямнії Іоханан бен Заккаї дізнався: храм знищено. Маленький древній старець розірвав на собі одяг і посипав голову попелом. Тієї ж ночі він скликав нараду.

— До цього дня, — заявив він, — Велика Срусалимська рада мала владу тлумачити слово боже і визначати життя іудеїв. Від сьогодні це право переходить до ради в Ямнії.

— Наше перше завдання — встановити кордони Святого письма. Храму більше не існує. Єдине царство, яким ми володіємо, — це Писання. Його книги — наші провінції, його вислови — наші міста і села.

Наше друге завдання — зберегти коментар вчених у віках і щоб Ізраїль міг опиратися на нього повік.

Очистіть серця ваші, щоб стати нам царством більш непорушним, ніж Рим.

Вони сказали „амінь”.

Французький професор іудаїстики Ернест Ренан зазначає („*Євангелія і друге покоління християнства*”, глава 1), що раввинська школа в Ямнії процвітала ще до війни. Після війни Ямнія перетворилась на столицю, центр іудейського життя — як раніше Срусалим. Отже й раввинська школа Ямнії після війни перетворилась на столичний університет — як раніше срусалимський. Значить, фарисеї готувались здати Срусалим.

Зайве робити висновок про руйнування жидівського храму руками самих жидів та про перекручування жидами цієї події на завдану римлянами шкоду, що нібито стала національною трагедією іудеїв і навіть божим покаранням за розніяття ними Ісуса.

По суті є просте відволікання нормальних людей від гри в одні ворота різними іудейськими командами.

Після падіння Срусалиму і храму проминуть тисячі років, але історики далі ламатимуть списи у своєму прагненні з'ясувати: чи була домовленість між прогресивними, радикальними фарисеями і вищим керівництвом Риму у справі зруйнування Храму?

Для спростування твердження про змову прогресивних фарисеїв з римськими полководцями (зокрема Іоханана бен Заккаї з Веспасіаном) у справі зруйнування храму, можна зустрітися з доказом про затвердження римлянами на вищому рівні постанови про те, щоб залишити храм неушкодженим. Також можна зустріти докази і про покарання римлянами своїх легіонерів, винуватців руйнування храму. Так чи ні, але ці докази нічого не варті, бо мета Ісуса і фарисеїв досягнута, храм зруйновано. І неважливо, — римляни хотіли цього чи ні. Треба звертати увагу не на докази, хоча вони також чогось варті з огляду на їхнє іудейське походження (Флавій, Фейхтвангер), а на факт. Йдеться про дуже цікавий факт. Громада єгипетських іудеїв побудувала свій храм (єдиний, крім срусалимського, і не визнаний Срусалимом) в єгипетському місті Леонтополісі поблизу Александрії. Та фарисеям муляє очі й це саддукейське кубло, хоча воно і в далекому Єгипті. -!- Падіння храму в Леонтополісі збігається в часі з падінням храму в Срусалимі!

З жидівської енциклопедії дізнаємось:

„...відразу після зруйнування Другого срусалимського храму було зруйновано за наказом Веспасіана храм в Леонтополісі...”

В коментарях до книги Флавія „*Іудейська Війна*” (6:4:3) їх автор Чортко, зазначає, що храм у Леонтополісі було зачищено, а не зруйновано, і він стояв бездіяльно.

Не завадить звернути увагу на повідомлення Ренана, зроблене майже за 100 років до Фейхтвангера у книзі „*Євангелія і друге покоління християнства*”, глава 8:

„...Іудейська війна не тільки не зменшила значення євреїв у Римі, але й збільшила його. Рим був найбільш єврейським містом у світі, він успадкував все значення Єрусалиму... Колишній цар Іудеї, Агріппа, був прикрашений належністю до преторства і отримав від імператора надбавку до своїх володінь. Його сестри, Друзілла і Вереніка, також проживали в Римі. Вереніка, не дивлячись на свій похилий вік, аж так володіла серцем римського лідера, Тита, що розраховувала вийти за нього заміж. Іудейка Вереніка не тільки перебувала в палаці, але й афішувала свої стосунки з руйнівником своєї вітчизни. (А чи римлянин був руйнівником Іудеї, якщо іудейка — її серце, згідно з Законом б'ється заради досягнення іудеями панування над світом — не полишає тирана?! заповіданої Сговою землі, та ще й вірно йому служить. Так вірно, що ця вірність переростає у зворотню вірність, і тепер правитель Риму вірно служить іудейці. Саме закоханий у Вереніку Тит наполегливо пропонує своєму батькові, Веспасіану, скасувати унікальний податок на жидівські туалети. Тоді Веспасіан відповів словами, що стали крилатими: „Гроші не пахнуть”, — прим. авт). Фаворитка-єврейка повністю користувалась правами коронованої особи... Ясно, що навколо Тита існувала єврейська партія (фарисейська, — авт), що підлегувала йому і намагалася переконати його, що він не тільки не був жорстоким руйнівником іудейства, а навпаки, хотів врятувати храм, що іудейство (саддукеїство і частина фарисейства, — авт.) погубило само себе, і так чи так скрізь простежується божий (фарисейський, — авт) вирок, а Тит є його знаряддям...”

Так чи інакше, саддукеям настав кінець. Найперше це вигідно фарисеям. Важливість для жидів храму, його унікальну роль в їхньому житті, його монополію на багато життєвих аспектів — крім ритуалу це влада, суд, фінанси, політика, зв'язки з діаспорою, управління внутрішнім життям — легше собі уявити якщо зважити, що при всьому своєму розсіянні іудеї не мали іншого храму. Бо храм, як центр жидівства, один. З математики знаємо, що всі правильні фігури мають лише один центр, а неправильні — більше одного, тобто ні одного в розумінні центру правильної фігури.

Тепер нам буде легше зрозуміти висновок Ернеста Ренана з його дослідження „Євангеліє і друге покоління християнства”, глава I:

„Саддукеї — лише клас; фарисеї — нація.”

„Священника переміг вчений” (законовчитель, — прим. авт.)

Підсумок: ритуал священника трудомісткий — це раз, ритуал вимагає індивідуальних якостей священника — це два. Натомість наука вченого — богословіє — універсальна. Богословіє трудомістке та індивідуальне тільки первинне, на стадії заснування, ставить високі вимоги до засновників. Далі носії готового (заснованого та розвинутого) богословія користаються здобутками засновників, створюють ілюзію власної значимості. Тобто, ритуал для працюючих — богословіє для ледачих. Ледачому пону не треба ритуал. Тому священника (жерця) природньо переміг „вчений” (піп).

Те, що сталося з храмом (чи з храмами) мало відбутись рано чи пізно. Фарисеї відчули не тільки роздвоєність центру, але й потребу його видозміни. Центр має бути у свідомості, — один центр.

Треба зауважити, що занепад арійства починається саме тоді, коли внаслідок свого найвищого розквіту арійство розходиться з України у всі світи. Веди з усної форми, з пам'яті волхвів, переходять у письмову форму. Довший час після записання Вед вважалося, що кожен, хто не знає Веди напам'ять і потребує манускрипта для прочитання цих древніх урочистих віршів, визнає цим своє невігластво. Храм, що досі усвідомлювався як вся божественна Природа, починає втілюватися в архітектурну форму, в камінь. Бачимо, що в міру віддалення від свого ядра, — України, — арійство в Індії, Шумері, Близькому Сході і Північній Африці мимоволі віддає перевагу формі перед суттю — волхви втрачають свій авторитет, бо їхні таємні знання, Веди, переходять на пергамент (дарма, що не всі зможуть прочитати їх з розумінням). Храм Природи поступається своєю божественною суттю перед архітектурним храмом. Природа — єдина; храмів — безліч. Тому поява храмів роз'єднує арійство, знесилоє його, зрештою, веде до занепаду. Цю фатальну помилку арійства використає спостережливе жидівство. Бувши покидьками і не бажаючи ними залишатися, жиди (вище керівництво жидівства) змогли проаналізувати цю помилку арійства; не тільки проаналізувати, але й зробити для себе правильні висновки. Фарисейство (з Ісусом у центрі) є підтвердженням тому.

що, на відстані поділу, і пролетим годівля при відданні храму знає вже вся Іудея і вся Стри.

Слово „фанатизм”, а особливо поняття чи явище, означене цим словом, походить від латинського „fanum”, тобто „храм”. І якщо в довільній формі визначити прояв фанатизму, то це буде не що інше як безумовне підпорядкування вищій ідеї, вищій меті, вищому керівництву. Воно (вище керівництво) провадить до втілення вищої ідеї в життя, провадить до досягнення вищої мети. Знаємо, що все вище — спочатку (на жаль) арійське, а потім (на щастя) й іудейське — свого часу втілювалося в храмі. Основне усвідомити: те, що комусь на щастя, водночас комусь (іншому) на біду. Іудеї усвідомили.

І не тільки іудеї. Бо коли іудейська чума — християнізм — набула державного статусу в Римській імперії, противник цієї чуми імператор Юліан (час правління 361-362 роки християнської ери), прозваний церковниками Відступником, вчинив спробу витравити чуму. Якщо Йозеф Лордз („Історія Церкви”, § 22) вказує на важливу особливість боротьби Юліана з християнізмом, коли... „... свідомою спробою звести до абсурду християнські пророцтва був наказ Юліана відбудувати храм в Єрусалимі...”, то іудейські довідники доповнюють повідомлення Лордза не менш важливою особливістю боротьби, коли Юліан виділив на відбудову потрібні кошти й будівельні матеріали, і... збирався особисто брати участь у службі в храмі.

Це тепер забамбулене іудейською чумою людство не завжди може зорієнтуватися, що діється у світі. А тоді Юліан чітко визначив, що щурі розповзлися по світу, бо зруйновано щурівник. Запобігти поширенню пошесті та сприяти боротьбі з нею можна відбудовою щурівника. (Не для того він руйнувався!) І ось доблесний 32-літній Юліан, прокерувавши імперією всього 1 рік з лишком, — помирає, нібито на війні. Чи війна обов'язково передбачає вправні дії імператора мечем? І чи на війні не подають імператору наїдки та напої? А разом з ними отруту?.. Це ж так неболяче!

Іудейське кровозмішання (шлюби між близькими родичами) та обрізання крайньої плоти статевого органу (навмисне каліцтво — фізіологічне і психологічне), зокрема Ісусового, взаємодоповнюють одне одного в процесі звиродніння. Звиродніння не є чимось одноким. Звиродніння — явище комплексне. Фізіологічні патології супроводжуються психічними патологіями. Іудейський безумовний фанатизм якраз і є така психічна патологія. Інакше кажучи, пронаговане іудейським Законом (Біблією) звиродніння — безумовне кровозмішання та обрізання як Заповіт з Єговою — це необхідна умова для існування іудейського фанатизму. У свою чергу іудейський фанатизм необхідний для досягнення іудейської мети. Іудейське, зокрема Ісусове, суворе (майже суворе, бо Ісус не дотримувався суботи і не мив рук перед їдою) виконання Закону, безумовне втілення іудейської мрії в життя, є наслідком утвореної звироднінням психічної патології — безумовного фанатизму. Наслідком кровозмішання є інше явище — фанатизм сімейний, клановий. Внаслідок постійного безумовного безперервного кровозмішання, іудей бачить своє плем'я не як сукупність різних іудейських родів, а як один іудейський рід, клан (як щось відокремлене у ворожому оточенні), де закони кровного єднання — кровна помста, кровна ідея, кругова порука — визначають усе його життя.

Розпочате кимось (до кого ми впритул наблизились) і продовжене Ісусом діло не тільки не вмерло, а навіть набирає обертів на шляху до процвітання.

Встановлена закономірність руйнування Другого храму є другою ланкою до збираного нами ланцюга, який можливий тільки за наявності щонайменше трьох ланок. Перша ланка — життя і смерть Ісуса.

Тут не важливо, чи був Ісус насправді, чи він тільки символ, чи тільки збірний образ. Україна і світ пригнічені „богообраним” кланом. Ешанування Ісуса і молитви до нього відбуваються тоді, коли є всі підстави для відкинення, нехтування Ісуса. Це дає право використати всі аргументи незалежно від того, чи стосуються вони Ісуса-істоти, чи Ісуса-символу, чи Ісуса-образу.

Є версія, згідно з якою Ісус був розп'ятий, але не помер на хресті, а був викрадений, женився, мав дітей, і помер у віці 70 років. Цікавить цифра 70. Адже храм зруйновано саме 70 року нової ери, тобто „від народження” Христоса. Навіть якщо припустити, що Ісус не брав безпосередньої участі в знищенні храму, а був лише свідком цієї події, то можна уявляти його радість, більше того, — щастя, торжество від здійснення заповітної мрії, якій присвячене все його життя. А якщо уявити, що Ісус брав безпосередню участь у зруйнуванні храму? Тоді його психічний стан може зрозуміти лише той, хто власноруч відкопував скарб, або рятував життя своїй дитині.

Нам лишається не зупинятись на досягненні третьої ланки і збирати ланцюг якомога з більшої кількості ланок. Буде довший і звисатиме з Ісусової шиї до землі зі

зменшенням тягаря на шию? — Доведеться обплутати навколо Ісусової шиї. Обплутати так, щоб Ісус не встав.

Тому моя кузня далі кує ланки. Різниця між мною і ковалем заліза полягає в тому, що коваль заліза має право на помилку і може перекувати невдалу річ. Я ж не маю права помилитись. Бо не зійдеться ланцюг в одне ціле, а іншого призначення, як лише для Ісуса, він не має.

Вкотре переконуюсь: добре, що немає створених українцями інтернаціональних релігій. Бо ніяке жиденя чи вірменя з циганчам не закине тобі причину невдоволення своїм життям через причетність до українства засновника україно-жидо-вірмено-циганської релігії.

Навіть для внутрішніх національних потреб Рідна Українська Віра не є наслідком роботи пророка чи реформатора, вона — витвір світогляду всієї нації.

Сонце, Вітер і Вода!

Лише повага до світла й тепла Сонця, до свіжості Вітру і до чистоти Води, поклоніння їм, вшанування їх, — Божественних Сил, — ведуть українців до процвітання та до поваги з боку інших націй.

Українці, що проживають на землях надмірно зволжених, обожають Сонце і поклоняються йому, тільки йому, а не фарисею Ісусу.

На сухих землях українці обожають дощ і поклоняються йому, а не іудейському волоцюзі Ісусу.

В місцях морського та річкового судноплавства з використанням вітрила українці обожають вітер, а не примарного водохідного Ісуса.

Розпалюю горнило. Надимаю міхи. Бо вже молот знудився за ковадлом.

Потужною відволікаючою силою в дослідженні може стати зосередження на причинах ворожнечі між древніми забрами іудеями та корінним населенням (Шумери, Єгипту, Ханаану), а також на причинах оселення кочових Авраамітів у тій же Палестині (пізніше в Україні та у всьому світі. Явний зв'язок між шлюбами близьких родичів (кровозмішання виродків) і національним фанатизмом іудеїв не дає підстав зупинятися на феноменах іудейського релігійного шовінізму та марнославства.

Тому коротко, і лише для узагальнення, можемо скористатись запропонованою Дарвіном допомогою з *глави 4 його праці „Про походження видів“*:

„...Якщо кордони країни відкриті, то нові форми безсумнівно проникнуть у неї ззовні, а це також серйозно порушить стосунки деяких попередніх мешканців... Справді, тому що всі жителі будь-якої країни перебувають у взаємній боротьбі і їхні сили тонко врівноважені, незначні відмінності в будові або у звичках одного виду часто забезпечують йому перевагу над іншими; а такого ж роду подібні видозміни часто будуть ще більше нагромаджувати його перевагу доти, доки цей вид залишається в тих же умовах життя і користується тими ж способами харчування і засобами захисту. Не існує жодної країни, в якій би туземні жителі були аж так пристосовані один до одного і до фізичних умов свого життя, щоб жоден з них не міг би ще краще пристосуватися або вдосконалитися; це видно з того, що у всіх країнах туземці були так пригнічені натуралізованими організмами, що дозволяли деяким забрадам міцно заволодіти країною. І оскільки чужинці в будь-якій країні перемагали деяких туземних жителів, ми повноправні дійти висновку, що і туземці з користю для себе могли б видозмінитися настільки, щоб краще протистояти нашествю...”

Хоча Дарвін і не вказує прямо на жидів, та геть не важко дійти висновку, що запроваджені серед іудеїв („у часи Авраама”) шлюби близьких, щоб не сказати, занадто близьких родичів, сприяють притупленню видозмін аж до їхнього зникнення. Принаймні, до ускладненого сприйняття видозмін туземцями. Це унеможливило використання видозмін для протистояння забрадам-іудеям. Принаймні, туземці мають більше клопоту.

Та багатьом організмам властива ненаситність. Комар п'є кров аж поки не лусне. Миші точать все підряд аж поки вточене роз'їсть нутроці і покладе їх за мертво. Зозуля має таку форму спини, що лише вилупившись із яйця вона здатна — для присвоєння собі всієї принесеної батьками поживи — певними вигинаннями спини викидати своїх братів з гнізда. Захопившись такими вправами на свіжому повітрі вона й сама часто опиняється мертвою на землі.

Ненаситні (вони богообрані) нащадки Авраама сколотили (міфологічно — для авторитетного прикладу історичним іудеям) спочатку палестинців, потім єгиптян, потім знову

повернулись (вийшли з Єгипту, Пасха) до Палестини. Їм ніби чогось бракує. А бракує всього світу.

Хоча Старий Заповіт викликає сумнів у його правдивості, проте ми не будемо спростовувати його. Навпаки, з'ясуємо, нащо жидам потрібні писання. Відповідь на поверхні.

Її суть полягає в потребі історичного обґрунтування домагань на володіння світом. Інакше їй бути не може. Тисячолітній заповіт спонукає. Тому те, що жиди роблять, є наслідком не їхніх бажань, а повелінь їхнього господа-Фюрера, — Ягве-Єгови.

Та не всі обранці Господа Єгови однаково розуміють свою ціль і шлях до неї.

Від Мойсея до Давида висока ідея авраамітів ще якимось горить в їхніх серцях. Але премудрий син Давидів — Соломон — будує храм господа. Ідея, покликана вести іудеїв по світу, покидає серця святих організмів і переселяється в храм. Храміві служителі з династії Давидового сподвижника Садока, саддукеї, монополізують священне право іудеїв на світове панування. Саддукеї впроваджують грошовий збір на храм. Храм — це скарбниця іудейського царства і, водночас, банк. Скарби храму не повинні лежати мертвим тягарем. Вони повинні збагачувати храмових служителів через надання ними кредитів з отриманням лихви. Цю фінансову функцію храму (пізніше, після його остаточного зруйнування) буде перекладено на синагогу. Про те, що скарби далеко не кишенькові, можна зробити висновок з підземних і надземних розмірів. Розміри рівновеликі. Наприклад, у цій синагозі міста Острог. Зараз вона занепала і не ремонтується. А нащо? — Вже давно на зміну синагогній системі прийшла банківська система.

Взамін за несповнені мрії про всевітнє панування простого іудейського народу, саддукеї впроваджують ідею спасительства іудеїв через прихід Месії, — месіанство. Чому б і ні? Ось і Єрусалим святий (завойований Давидом — патроном саддукеїв), і храм святий (збудований Соломоном фактично для саддукеїв), і народ святий (як же інакше?). Все вказує на прихід Месії. Його треба чекати! В нього треба вірити! Він обов'язково прийде, візьме „богообраний” народ за руку і поведе до щасливого майбутнього. Головне, щоб регулярними були грошові надходження до храму.

Та одним вигляданням Месії-Спасителя ситим не будеш.

Зневіра закралась в серця благословених іудеїв, а занепад, — в їхнє існування.

Часто нависала загроза над іудеями. Вони її відкидали. Та зневіра і занепад ослабили захисників царства. Одночасне (із занепадом народу) збагачення служителів храму не додало мудрості служителям. Чергова загроза іноземного вторгнення не забарилася. Вона, за 586 років до Христа, нависла з півночі, з Вавилону. Як хмара. Смертельна.

Перед грозою кожен відчуває неминучість її, оглядається навколо себе з метою приглянути місце, придатне для укриття. Тому іудейський патріот Єремія (не саддукеї, а Єремія, цей перший паросток, перший фарисей, на противагу саддукеям) закликає владу і засліплений храмовим культом народ схаменутися перед лихом. Закликає відкинути сподівання на примарного спасителя і почати діяти:

„...Покайтесь, бо ворог іде!
Оповістіте в Юдеї та в Єрусалимі звістять
Та й скажіть: Засурміте в сурму у краю!
Кричіть гучним голосом та говоріть:
Зберіться та підемо до міст до твердинних!
Підіймайте прапор до Сіону,
Поспішайте, не станьте:
Бо з півночі зло приведу
І велике нещастя.
(Біблія. Книга Єремії, 4: 1-6)

Єремія походить зі священницького роду Евьятара, що є опозиційним до саддукеїв ще з часів Давида і Соломона. Єремія критично ставиться до храму, бачить його як

перешкоду на шляху іудеїв до прогресу. Єремія з ризиком для життя пророкує падіння храму. Вказує на потребу віддати перевагу виконанню Закону Мойсеевого, а не храмової культури і жертвопринесенню. Єремія пророкує не в самому храмі, підвладному саддукеям, а у храмовому дворі. Єремія наводить приклад — зруйнування давнього храму в сусідньому ізраїльському царстві, в місті Шіло. (Шіло — первісний адміністративний центр (столиця) об'єднання колін ізраїлевих та резиденція первосвящеників.)

„...Так говорить господь: Якщо ви не будете прислуховуватися до мене щоб ходити за законом моїм, то вчиню з оцим храмом, як з Шіло, а місто це дам на прокляття для всіх народів землі... І чули священики, і пророки, і весь народ Єремію, що говорив ці слова в господньому домі...” (Єремія, 26: 4-7)

Саддукеї схонлять Єремію, як пізніше це зроблять з Ісусом, влаштують йому донит і засудять на смерть:

„...Нащо пророкував ти господнім ім'ям, що місто це буде зруйноване?.. Присуд смерті цьому чоловікові, бо він пророкував проти цього міста, як ви чули своїми вухами...” (Єремія. 26: 8-11)

Та Єремія незламний. Він — фанатик — перетерпить і гоніння на нього з боку саддукеїв, і в'язницю, і смертельну небезпеку. Своїм одноплемінникам, що опиняться у вавилонському полоні, Єремія писатиме листи з настановами і закликами переосмислити (*там само*, 29: 1-9) свою богообраність і будь-що триматися разом, жити й народжувати дітей, щоб у майбутньому далі вести справу господнього заповіту про іудейське панування над світом. Єремія обмежує час переосмислення іудеями своєї місії. Він вказує: через 70 років початок нового життя в Єрусалимі:

„...Бо так промовляє господь: По сповненні 70 літ Вавілону я до вас завітаю і справджу своє добре слово про вас щоб вернути вас до цього місця, бо я знаю ті думки, які думаю про вас, — говорить господь, — думки спокою, а не зло, щоб дати вам надію. І ви кликатимете мене і будете молитись мені, а я буду прислуховуватись до вас. І знайдете мене, якщо будете шукати всім серцем своїм. І я дамся вам знайти себе, — говорить господь, — і верну вас і зберу вас зо всіх народів та зо всіх місць, куди я вигнав був вас, — говорить Господь, — верну вас до того місця, звідки вас я був вигнав...” (Єремія, 29: 10-14)

Єремія не просто хоче слави і величності рідним іудеям. Він усвідомлює потребу цілковито нового підходу для досягнення омріяного, заповітного. Тому він стає новатором, вказує шлях переосмислення. Він протиставить храмові явному (мурованому) храму невидимий. Храм, що в серці кожного іудея завжди присутній і завжди вказує на його особливу, богообрану роль. Ця роль відмінна від іншої, богозневаженої ролі усіх інших народів.

Та не всі іудеї розуміють Єремію:

„...Ось дні настають, — говорить господь, — і складу я з домом Ізраїлевим і з Юдиним домом Новий Заповіт. Не такий Заповіт, що його з їхніми батьками я склав був у той день, коли міцно за руку їх узяв щоб їх вивести з краю Єгипетського. Та вони поламали Мого Заповіта і я їх відкинув, говорить господь! Бо це ось той Заповіт, що його по цих днях складу з домом Ізраїля, — каже господь: Дам Закона в середину їхню і на їхньому серці його напишу. І я стану їм богом, вони ж будуть мені народом...” (Єремія, 31:31-33)

Промине багато років, поки інший фанатичний патріот дому Ізраїлю та дому Іудеї — фарисей Ісус — віддасть себе в жертву за здійснення пророцтва Єремії, підштовхне інших фарисеїв до рішучих дій:

„...Це кров моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів...” (Матвій, 26: 28)

Наверненням на християнізм українцям попи скажуть, що Ісус віддав себе в жертву не за гріхи блудних іудеїв. Ні! Де ж ви бачили!? Він помер за ваші, українці, гріхи. Помер у віці 33 років.

Проминуть роки, власне 33 після закінчення 33-річного дохрестового життя Ісуса, і почнеться в 66 році від народження Ісуса (33+33=66) Іудейська війна. Ще до завершення в 73 році війни, фарисей Іоханан бен Заккаї з фарисеєм Йосифом Бен Маттафієм (Флавієм) у спілці з іншими фарисеями (їх побачимо далі) сприятимуть на Ісусове 70-річчя (чи на здійснення пророцтв Єремії?) зруйнуванню саддукейського храму.

Бо Єремія пророкував іудеям не відбудову непотрібного фарисеям храму через 70 років після зруйнування вавілонянами. Він пророкував згуртування іудеїв після повернення з вавілонського полону і початок нового (докорінно) життя. Натомість саддукеї почали відбудовувати храм і, вміло спекулюючи пророцтвом Єремії, залучили іудейський народ до сплати храмових зборів.

Тому й початок нового життя богообраних істот закладається через 70 років, але не від падіння Першого храму, а від народження Ісуса. Саме ж народження Ісуса стане початком нового літочислення нової, христо-глобалістської ери.

Не проміне й півроку після зруйнування фарисеями саддукейського храму (Другого), як рішучість фарисеїв відкине будь-які сумніви щодо їхньої невгамовності. Фарисей Іоханан бен Заккаї зробить в Ямнії остаточну редакцію Старого Заповіту і назве фарисея Єремію пророком.

А зараз, ще за життя Єремії, Єрусалим і Перший храм зруйновано, іудеї перебувають у вавілонському полоні. Не всі, звичайно, а лише їхня знать, служителі храму, і здатні до виконання робіт ремісники. Серед них є й нащадок династії саддукеїв, Йосадок. Флавій („Іудейські старожитності“, 10:8:5-6) розповідає, що батько Йосадока, Сарей, є первосвящеником Єрусалимського храму в час його захоплення вавілонянами. Сарей позбувся голови, а його син Йосадок опинився в полоні.

Єремія рятується від вавілонського полону (та від ворогів-іудеїв) втечею до Єгипту. Але доля одноплемінників непокоїть його. Він у своїх письмових зверненнях закликає вавілонських іудеїв переосмислити свою позицію щодо храму та виконання заповітної мрії іудейства. Єремія так і не повернеться з Єгипту, де й помре. Але справу далі поведе учень Барух. Не просто, ой не просто Барухові відстояти позиції Єремії, антисаддукейські позиції. Потужну протидію щодо суті пророцтв Єремії проявить інший іудейський пророк, вавілонський бранець Єзекиїль. Відстоюваний Єзекиїлем консерватизм не залишає іудеям надії на зміни в їхньому житті після повернення до Палестини та відбудови храму. Пророк Єзекиїль не залишає місця нікому для керівництва майбутнім храмовим ритуалом. Нікому, крім саддукеїв:

„...І господня святиня буде серед храму. І священикам, посвяченим із синів Садока, що виконували мою сторожу, що не блукали блуканиною Ізраїлевих синів, то буде їм приношення цієї землі, найвища святість...” (*Біблія. Книга Єзекиїля, 48:10-12*)

В сучасній Україні серед її численних непроханих гостей (безпосередньо причетних до героїв непотрібної українцям Біблії) популярне ім'я Борис. Це Барух у його іншому звучанні.

Не просто учнем Єремії став Барух. Він секретар Єремії. Завдяки йому дійшли до українців записані Барухом переживання Єремії за дим Ізраїля і за дим Іудеї.

„...Слово, що говорив Єремія до Баруха, коли той писав ці слова в книзі з Єремїних уст, кажучи: „Так говорить господь, бог Ізраїлів, про тебе, Баруху: Ти сказав: „Ой горе мені, бо додав господь смутку до болю мого! Я змучивсь зітханням моїм і не знайшов відпочинку...”” (*Єремії, 45: 3*)

Серце Барухове перейнялось біллю серця Єремії. І щемить воно. І шукає близьке за щемом серце. Шукає серед вавілонських полонених іудеїв. І знаходить його. Це серце Ездри, переписувача Тори, особистого друга Перського царя (Вавілон тепер окупований Персією).

Проминули роки.

Перша хвиля іудейських репатріантів (після переміни влади у Вавілоні) ринула з Вавілону до Палестини. Не буде помилкою назвати цю першу хвилю саме розвідувальною. До цієї хвилі не належить богообраний Ездра. Він не поспішає вернутися до Єрусалиму і залучитися до відбудови зруйнованого храму. Вивчення Тори він, як і на 600 років пізніший від нього Іоханан бен Заккаї, ставить вище за храм.

І лише з другою хвилею репатріантів з Вавілону, в часи царювання Артаксеркса,

іудей Ездра — особистий друг царя — виводить блудних синів Ізраїлевих з Вавілону до Палестини. Серед них є священники, звичайно ж, — саддукеї.

Чи розуміють вони, саддукеї, ставлення до них Ездри. Чи розуміють вони його фарисейське переосмислення іудейської перспективи?

Розуміють. Та не надають цьому значення. Але чому не надають? — Бо особисто їм нічого не загрожує. Їхні діти з голоду не помруть. Об'єктивно Єремія має рацію, але що з того? Мусить пройти багато часу, століття, багато століть, тисячоліття, поки ідея храму духовного, не мурованого, заповнить серця іудейських мудреців і утворить суттєву противагу саддукеям.

Не так сталося, як гадалось. Бо кожному ясно, що події останніх десятиліть — падіння Єрусалиму, пророча діяльність Єремії та його листування з полоненими — сприяють зародженню в середовищі жидівських верхів (саддукейства і фарисейства) думки про потребу суттєвих змін в житті іудеїв.

Нагальна потреба змін породжує відмінне від саддукейського — підтримуване Ездою — тлумачення закону Мойсея. Так виникає відмінний від Письмового Закону (Святого Письма) Усний Закон, або святе передання, започатковане відгалуженим від саддукейства паростком, — фарисейством. Це початок творення Талмуду і початок виникнення синагоги як альтернативи храму. А ще, — це початок серйозного протистояння між саддукеями і фарисеями.

Відтепер і до падіння Другого храму тупорилі прямолінійні саддукеї (вони зазнали історичної поразки, засвідченої падінням Першого храму, і зникнуть узагалі, скоріше, видозміняться після падіння Другого храму) протистоять фарисеям, цим гнучким і винахідливим молодцям. Фарисеї доносять суть іудейської мрії до зневіреного іудейського народу, впроваджують синагогу, — дім зібрань і молитви БЕЗ жертвопринесень. Милості хочу, а не жертви, — скаже згодом Ісус висловлюючи суть фарисейського розуміння ідеї світового блаженства.

Фарисеї започатковують інститут раввинату. Раввин — законовчитель на відміну від саддукея, керівника ритуалу. Саме вчителем названо Ісуса в євангеліях. Марія Магдалина до Ісуса:

„...Раббуні, учителю мій...” (Іоан, 20:16)

Проте саддукеї не згодні здавати без бою свої позиції, особливо з огляду на відсутність храму (їхнього кубла). Втративши його, вони оскаженіли і, подібно до підбитого кабана, ладні й землю гризти, і дерева ламати, і людей калічити. Вони не дуже численні, ці саддукеї. Але вони дуже ядовиті. Як пізніше Ісуса, вони тепер під'юджують фарисеїв, сіють смуту. Вони можуть, бо вони багаті і не обтяжені щоденною потребою здобувати хоча б якогось статку.

З цими затятими саддукеями треба щось робити. Зробити з ними хоча б що-небудь може лише він, Ездра. Бо серед тих, хто повернувся з Вавілону, тільки він (крім саддукеїв) має вагу, — як наблизений до вавілонського (перського) царя. Ездра — ініціатор виділення царем коштів на відбудову єрусалимського храму.

Ездра скликає Великий Збір, жидівська назва якого — Кнесет — донині використовується в Ізраїлі.

Йосиф Флавій („Іудейські старожитності”, 11:5:1-5) розповідає:

„...Ездра, особистий друг Ксеркса, вирішивши повернутися до Єрусалиму, попросив царя видати йому супроводжувального листа з указаними сумами грошей, золота і срібла для відбудови єрусалимського храму... До Ездри приєдналося багато священників, левітів і храмових прислужників... Після відповідної молитви вирушили в путь... Прибувши до Єрусалиму Ездра вручив скарбникам, що належали до священницького роду, 650 талантів (1 талант = 50 кілограмів у старозаповітні часи і 25 кілограмів у новозаповітні часи, — прим. авт) срібла, на 100 талантів срібних судин, 20 талантів золота і 12 талантів такого металу, який дорожчий від золота... Потім Ездра видав наказ про Єрусалимський Збір з числа усіх тих, хто прибув з Вавілону... Найбільше непокоїло Ездру питання про одруження іудеїв з чужоплемінними жінками під час відсутності керівної іудейської верхівки, коли ця верхівка перебувала у Вавілонському полоні... Великий Збір постановив вигнати від ізраїльтян усіх чужоплемінних жінок разом з їхнім приплодом і принести баранів у жертву Господу, що сприяло б поверненню його ласки до себе...”

Проведений Ездою Великий Збір іудеїв, вигнання від ізраїльтян чужоплемінних

жінок разом з їхнім приплодом, відповідна жертва і клятва, все це разом є надважливою подією. Це безпрецедентне впровадження релігійних — біблійних — понять як статей громадянського — Кримінального — Закону, тобто такого закону, порушення якого передбачає обов'язкове покарання включно зі смертною карою.

Почнемо з простого порушення Закону Мойсеевого — недотримання суботи.

„...І були Ізраїлеві сини в пустелі, та й знайшли чоловіка, що збирав дрова в суботу. І сказав Господь до Мойсея: „Конче буде заблтий цей чоловік — закидати його камінням усій громаді поза табором”. І випроведила його вся громада поза табір, та й закидала його камінням, — і він помер, як Господь наказав був Мойсесві...” (Біблія, 4 книга Мойсея („Числа”), 15: 32-36)

За недотримання іудеями суботи —

смерть.

За змішання іудеїв з чужоплемінними „гідотами”, як відомо —

смерть.

За перелюб (Біблія, 5 книга Мойсея (Повторення Закону), 22: 13-26) —

смерть.

За поклоніння чужим богам — тут і казати нічого (*там само*, 13: 1-12) —

смерть.

За вбивство іудея іудеєм, — безумовно

смерть.

За вбивство неіудея іудеєм, — ну-у... тут треба подумати...

честь.

Все те, що не безумовний вирок і передбачає різні „ну-у... треба подумати” включно з випадками щодо суботи (шабаш), перелюбу, поклоніння чужим богам, вбивства, народження, обрізання, одруження, розлучення, святкових і траурних днів, поведження в туалеті, мільйон інших випадків з життя святих іудеїв, — це Усний Закон, тобто тлумачення Письмового Закону (Тори-Біблії). Пізніше, з наростанням сил фарисейства, Усний Закон від колосального нагромадження тлумачень постане перед необхідністю бути записаним. І запишеться. Бо початково існувала заборона на запис і на поширення. Заборона з двох причин: 1) тримати суть Закону в таємниці від навколишніх народів; 2) тримати за фарисеями виключне право — монополію — на Законодавство, а значить і на його тлумачення. Небезкоштовне тлумачення. Бо якщо саддукеї — олігархічна верхівка іудейства, а фарисеї — середній клас, то існують ще іудейські низи, які можуть не досягнути всього задуму Закону, та їм це й ні до чого. Завдання іудейських низів — працювати, сплачувати податки і виконувати задумане верхами. Хоча конспектно фіксація Усного Закону й велась, чим порушувалась заборона на запис, але поширення не відбувалось, чим виконувались як заборона на поширення, так і дотримання природних зовнішньополітичних та внутрішньополітичних інтересів іудейства. Заборона на запис і поширення Усного Закону втратить силу тільки після розсіяння іудеїв по світу, тобто після зруйнування Другого храму. Бо тоді іудеї перебуватимуть не в оточенні якихось народів, а всередині всіх народів. Відповідно й назва — Усний Закон — зміниться на Талмуд.

Дійсно, впровадження іудейського релігійного Закону (Письмового та Усного) як громадянського, Кримінального Закону, — безпрецедентна і надважлива подія. Надважлива для втілення в життя іудейської мрії про володіння світом, цієї заповітної, точніше старозаповітної іудейської мрії про іудейську благодать. Бо Старий Заповіт, — Закон; а Новий Заповіт, — Благодать. Промине час, і жидоупосліджений митрополит київський Іларіон напише своє знамените, зрозуміле іудеям і незрозуміле неіудеям „Слово про Закон і Благодать”, в якому закликатиме похвалити „кагана землі нашої”, хрестителя Русі, рівноапостольного князя Володимира.

Біблія чітко і в подробицях (*див. книга Ездри, книга Несмії*) вказує на обставини впровадження серед іудеїв релігійного Закону як громадянського, кримінального. Біблія прозора вказує на сприяння правителів Вавилонії (країни недавнього полону іудеїв, що тепер сама полонена Персією) у впровадженні Закону. Але Біблія не вказує точної дати впровадження. Жидівські енциклопедії, а також „Історія християнства” (*будь-яке академічне видання, розділ „канонізація Біблії”, тобто „узаконення Біблії*) заповнюють прогалину. Це 444 рік до нової ери, тобто до Христа.

Зараз можемо впевнено сказати, що коли дослідники Біблії прагнуть з'ясувати час написання Біблії і називають епоху Єзекиїля чи Ездри (вони майже ровесники), а не епоху міфічного, віддаленого на 1000 років Мойсея, то ці дослідники на правильному шляху. Хоча вони (деякі) й ігнорують факт запровадження Закону.

Одні з них роблять особливий акцент на тому, що старозаповітні явища і персонажі (всесвітній потоп, знайдення немовляти Мойсея у просмоленому кошику в єгипетській річці

Ніл) подібні до Вавілонських явищ і персонажів — стихійне непередбачуване потопне розлиття Вавілонських рік з бурхливою повінню; вавілонський цар знайдений в дитинстві в просмоленому кошику у вавілонській річці. Також важливим аргументом цих дослідників є факт перенесення на іудейський, біблійний ґрунт, понять перського (сусіднього щодо Вавілонії) зороастризму, сформованого остаточно в 6 столітті до нової ери, тобто під час вавілонського полону іудеїв. В зороастризмі (заратустрианстві) є дуалізм Добра і Зла, Світла і Тьми. Цей дуалізм проявляється в жидовізмі як дуалізм Бога і Диявола. Безумовно, все це вказує, що написання (чи редагування) Біблії відбулось не раніше вавілонського полону іудеїв, тобто в епоху Єзекиїля, через 1000 років після гіпотетичного Мойсея. Або ж це написання відбулось безпосередньо після Єзекиїля, тобто в епоху Ездри.

Інші дослідники вказують на епоху Ездри як на епоху написання Біблії та на самого Ездру як на основного автора, чи, принаймні, головного редактора Біблії. Наводять як аргумент стилістичні особливості написання різних книг, що входять до Біблії. Кажучи коротко, Мойсей — псевдонім Ездри.

Якщо ми згадували Цельза (2 століття) як одного з перших філософів, критиків християнства, то згадаємо одного з перших філологів, критиків християнства — Порфирія (3 століття). Він філолог та філософ (занурений у християнізм і розчарований ним), визначив, що так звані книги Мойсея написані на 1180 років пізніше Ездою та його учнями.

Джерела з історії стародавнього світу (наприклад, А. Бадак, І. Войнич, розділ „Критика християнства античними авторами”, „Харвест”, Мінськ, 1995 р) визначають:

„...що це не здогад Порфирія, а результат серйозних досліджень, можна зрозуміти з уривків з Євсевія та Феодорита. Можливо, Порфирій мав доступ до джерел з древньої історії євреїв, котрі не дійшли до нас...”

Які це уривки з Євсевія? Чому саме уривки? І чому їхні координати не вказані авторами „Історії стародавнього світу”, тоді як координати інших уривків — вказано. Чому треба витратити час на пошуки, нищпорити в цьому жидівському, свідомо створеному маразмі?

Тому, по-перше, що Євсевій над усе прагне приховати конкретних авторів Біблії, по-друге, Євсевій пише в 4 столітті, майже через 100 років після Порфирія, пише у часи набуття християнізмом статусу державної релігії з відповідним нищенням будь-якої опозиції й критики; по-третє, автори „Історії стародавнього світу” пишуть в умовах реанімації жидохристиянізму як державної, навіть світової релігії. Значить, до критики дозволено підійти впритул, але не дозволено її розвивати. Чому ж автори не промовчали? Тому що „Церковна історія” — не рідкість (бібліографічна).

Ось цей уривок з Євсевія Кесарійського, — „Церковна історія”, 5:8:14:

„...коли під час Навуходносорового (вавілонського, — прим. авт.) полону Писання було спотворено і через 70 років євреї вернулись в рідну країну, то вже в часи Артаксеркса, царя Перського, господь переконав Ездру, священника з коліна Левія, відтворити всі слова древніх пророків і відновити Мойсеєве законодавство...”

Ось чому Ездра пише в Біблії, що Мойсей (вождь) і Аарон (первосвященик) походять з коліна Левія. Бо Ездра (з коліна Левія) — перший автор-упорядник та редактор Біблії.

Ось чому саме Матвій, — а він також походить з коліна Левія, і його повне ім'я Левій-Матвій, — є автором першого (від початку Нового Заповіту) євангелія.

Стає зрозумілим, що ми не проти бога в принципі. І ми не проти жидівської спекуляції жидівським богом, якщо ця спекуляція не виходить за рамки внутрішніх справ жидівства (для чого ж тоді спекуляція?). Але ми проти жидівської спекуляції жидівським богом у зовнішньополітичних справах (саме для цього провадиться спекуляція!), коли спекуляція кладе до жидівських ніг нежидівські народи включно з українським.

Бійтеся бога, слухайте його через виконання біблійних заповідей, даних богом богообраному Мойсею, — кажуть нежидам жиди, жидівські рабини, а також під-рабини, християнські попи. — Бо як не будете боятися, слухати й виконувати, то будете покарані.

Що це може означати як не упослідження жидами нежидів та підпорядкування нежидів жидам? — Означає саме це.

Біблія, 5 книга Мойсея (Повторення Закону, 34: 1-8) прозора вказує на міфічність самого Мойсея та на цілковиту непричетність Мойсея до написання Закону. Бо не було, немає і не буде нікого, хто описав би свою особисту смерть, поховання і оплакування з уточненням різних історичних обставин та географічних особливостей описуваних подій.

„...впокоївся Мойсей, господній раб, у моавському краї на приказ господа. І похований він у долині в моавському краї навпроти Бет-Псору, і ніхто не знає гробу його аж до цього дня. А Мойсеєві було двадцять літ, коли він помер, та не затемнилось око його, і вологість його не зменшилась. І оплакували Мойсея Ізраїлеві сини в моавських степах тридцять днів, та й закінчилися дні оплакування жалоби за Мойсеєм...”

В резерві Законовчителів — раввинів — завжди буде аргумент: Мойсей, мовляв, дав серцевину Закону, десять заповідей господніх, розвинутих пізніше в Закон. Ким розвинутих і коли це „пізніше”, все це — господня таємниця. Звичайно ж, не для нас, допитливих українців.

Той факт, що місце могили видатного іудейського національного діяча, героя, пророка і Законодавця, Мойсея, залишається невідомим для такого закоханого в свою історію народу, яким є іудейський народ, вказує тільки на те, що Мойсей не факт. Мойсей — артефакт. Відповідно, артефактом є Мойсеєве авторство іудейського Законодавства. Нашої уваги не уникла та обізнаність і впевненість, з якою Біблія категорично заявляє, що ніхто, ніхто не знає гробу аж до цього дня. Чи не тому ніхто не знає, що й не може знати з простої причини — відсутності факту. Чи не тому ніхто не знає місце гробу Мойсеєвого, що це місце знаходиться не десь, а в голові, в свідомості, — стратегічно розвинутій і пропагандистськи налаштованій свідомості.

Але чия це голова? Чия свідомість?

І чи цей приказ Господа, на виконання якого упокоївся Мойсей, не є насправді усвідомленням необхідності поступитися своїм місцем міфічного Законодавця Мойсея на користь реального Законодавця. Чи це усвідомлення, приказ Господа, не є результатом роботи свідомості тієї голови, якій потрібен був високий пропагандистський авторитет Законодавця, нехай і легендарно-міфічного, артефактного.

То кому ж належить ця голова, ця свідомість?

Ми не відкидаємо ні цих важливих аргументів Біблії, ні аргументів її дослідників. Разом з цим залучаємо до нашого дослідження щось інше, щось своє, — свою логіку.

І ми не просто можемо впевнено стверджувати, а власне й стверджуємо, що серцевина Біблії (Закон Мойсея або П'ятикнижжя Мойсея — Письмовий Закон) написана Ездрую.

Кінець її написання — 444 рік до нової ери — є початком запровадження Ездрую Письмового Закону як Кримінального Закону іудейства з відповідним започаткуванням Усного Закону, тобто тлумачення Письмового Закону (Талмуду).

Ясно, що Езра при написанні Закону врахував древні іудейські перекази, а також зміст книг іудейських пророків, які у відредагованому Ездрую вигляді, разом з П'ятикнижжям Мойсея (Ездри) створюють Старий Заповіт — Біблію.

Немає такого жидівського дослідника, який би не вказав на Ездру як на ланку зв'язку між Пророками (явищем, установою, тому з великої букви) та раввинами. Тому равнину Ісусу вкладено в уста імператив про встановлення (виконання, доповнення, вдосконалення) зв'язку з Пророками та Законом (Ездрую) —

„...Не подумайте, ніби я руйнувати Закон чи Пророків прийшов, — я не руйнувати прийшов, але виконати...” (Матвії, 5:17)

Адам, Ной, ковчег, Авраам, Ісак, Ізраїль, іудейські патріархи, жертвопринесення, обрізання статевого органу, Мойсейське „убий чужого та не вбий іудея”, героїчний вихід іудеїв з Єгипту — Пасха господня — і завоювання Палестини зі скрижалями Заповіту, отриманого міфічним Мойсеєм від Єгови, все це — ідеологічна, пропагандистська основа, без якої Езра ні на що не здатен, як сонце без неба. Пропаганда богообраності, ідеологія підкорення світу, приклад жертвності патріархів, приклад жорстокого покарання на смерть за порушення Закону Єговиного, тобто Мойсеєвого (написаного Ездрую), все це — необхідні добрива для ґрунту, на який впаде зерно іудейського релігійного Закону щоб прорости Кримінальним Законом святих іудеїв.

Коли говорять логіка — змовкає все навколо.

Логіка говорить, що коли матуся варить манну кашу, то вона це робить для своєї наймолодшої, ще беззубої дитини. Бо для старших діточок матуся варить кукурудзяні качани, готує вареники з капустою і грибами. Скоро їй татко прийде з роботи додому. Для нього борщик готовий, упрів; сальце підкопчене, огірочки свіжі й малонідолені — хрумтять на зубах. Склянку вина кисленького, або чарчину оковитою — для настрою, щоб дітям веселу байку розповідав. На десерт — свіженькі яблучка і грушки. Гризить. А найменшому, беззубому — м'якоть, натовчена з яблук, і сік.

! Але не навпаки! Не сало й вареники з оковитою для беззубого, делікатного і несформованого! Не м'якоть і сік з манною кашою для дорослих і зубатих!

Коли матуся щось готує, то перед її очима той, для кого вона це, конкретно це, готує!

Якщо конструктор конструює велосипед, що здатен рухатися зі швидкістю 300 кілометрів на годину, то цей конструктор мусить мати перед очима такого велосипедиста, який був би здатен розвивати таку швидкість. Бо інакше конструкторові треба конструювати щось інше!

Якщо програміст розробляє програмне забезпечення певного рівня складності, тобто певного покоління, то він має перед очима певного споживача свого продукту, — комп'ютер відповідного покоління!

Не міг Езра впроваджувати Кримінальний Закон серед іудеїв через той архаїчний Закон Мойсея, після написання якого проминуло 1000 років. Бо 50 разів змінилась влада. 10 разів змінилась географія кочування 12 колін Ізраїлевих. Відбулись 2 полони іудеїв — Асирійський і Вавілонський, після яких лише 2 коліна з 12-ти вважаються збереженими, решта колін — втраченими. 10 разів змінились кліматичні умови. 10 разів змінились сусіди. Все разом змінилося 1000000 разів.

Основне, що заповідана нібито Мойсеєм монополія священництва, яка належала Ааронідам, синам Мойсеевого брата Аарона — каганам та левітам, — перехоплена саддукеями. Це їм, саддукеям, Єзекиїль пророкував владу в Іудеї після повернення з вавілонського полону. Монополія похитнулася. Вона вже не монополія. Запроваджено релігійний Закон як Кримінальний. Запроваджено (крім Усного Закону) ще й велику кількість відгалужених від саддукейства законовчителів — раввинів. Саддукеї тепер ділять владу з цим своїм відгалуженням. Якраз слово „фарисей” в перекладі є „паросток” „відгалуження”. Відгалуження від саддукеїв. Від кого ж іще?

Щодо монополії ааронідів, то дуже промовистою видається дата встановлення цієї монополії — через 1 рік після виходу з Єгипту.

„...першого місяця другого року, першого дня... поставив жертівника і кадиль... і приніс жертву, як господь наказав Мойсею... на очах усього Ізраїлевого дому...” (Біблія, „Вихід”, 40:17)

Тобто ааронідську монополію встановлено щонайменше через рік після виходу з Єгипту. Під час виходу померли Мойсей і Аарон. Встановлення їхньої монополії відбувається за часів учня Мойсея — Ісуса Навіна. Ісус Навін — явище перехідне від міфічних Мойсей-Ааронів до історичних царів Ізраїля, перші з яких встановили монополію священників-саддукеїв. Ясно, що за царя Давида саддукеї (династія Давидового священика Садока та її оточення) природно конкретизували абстрактних священників-каганів (нібито спадкоємців Аарона), акцентуючи увагу іудеїв на конкретному імені священика — Садока.

Пророк Самуїл, той що висвятив перших царів Саула й Давида, був якщо й не каган, то помічник кагана (про це див. Біблія, 1 книга Самуїла, 2:11-36). Кагани підтримали просаддукейського Давида у його війні проти Саула. Це спонукало Саула видати наказ своїм солдатам:

„...Повбивайте господніх священників, бо їхня рука разом з Давидом... і вбив того дня 85 священників... а священниче місто цар побив вістрям меча все — від чоловіка й аж до жінки, від дитини й аж до немовляти, і вола, і осла, і дрібну худобу — все побив вістрям меча...” (1 книга Самуїла, 22:17-19)

Доречно звернути увагу на думку тих дослідників, які відносять написання книги „Ісуса Навіна” (вона слідує за „П'ятикнижжям Мойсея”) до закінчення періоду Першого храму, тобто періоду зародження фарисейства. Доречно, бо формується однозначний висновок — фарисейство (Єремія, Барух, а потім їхні учні, зокрема Езра) періоду кінця Першого храму набирається сил і хоче дати (книгою „Ісуса Навіна”) саддукеям зрозуміти, що як свого часу

вони (самозванці!) перехопили ініціативу від каганів, так тепер фарисеї перехоплять ініціативу від саддукеїв. Тобто фарисеї обгрунтовують свої амбіції.

Згадавши каганів та левітів, не буде зайвим звернути ще раз увагу на автора першого (першість, порядкова, завжди принципова, дуже принципова) канонічного євангелія, Матвія, повне ім'я якого — Левій Матвій. Ім'я „Левій” вказує на походження Матвія з коліна Левія, з якого походять левіти — особлива, священицька верства іудейського суспільства. Левітам належать окремі міста Іудеї. З коліна Левія нібито веде рід сам Мойсей з братом Аароном. Третя від початку біблійна книга, або третя книга Мойсея (Ездри) так і називається „Левіт”. Наявність левітів серед перших послідовників Ісуса вказує на відгалуження фарисеїв (разом з Ісусом) від саддукеїв, цих спадкоємців каганів і левітів на посту служителів господа Єгови. Крім цього, творці Ісусової легенди через залучення левітів до підтримки фарисейства вдало використовують тактичний маневр — демонстрацію неспроможності саддукеїв перемогти фарисеїв. Ось, мовляв, левіти, древні та авторитетні служителі, священицтво яких затверджене постановою самого пророка Єговиного, Мойсея (!) переходять до нашого табору. Вони наші союзники! Ви зазнасте поразки, саддукеї! Ви це розумієте?!

Хоча всі жидівські довідники й визнають Ездру першим законовчителем, та ми вже й самі добре бачимо, що це справді так. Езра — перший фарисей в повному розумінні слова. Він і наросток (відгалуження від Єзекиїля, останнього кагана) і законовчитель. Бо згаданий раніше Єремія, названий нами першим фарисеєм з причини своєї опозиції саддукейству, є лише початком (відгалуженням від саддукейства без Законовпровадження) фарисейства, початком фарисейства у повному його розумінні, в тому розумінні, в якому є Езра.

Щодо Єзекиїля, то він останній каган власне серед іудеїв-семітів. Бо кагани, як верховні жерці іудаїзму, зазнають свого відродження в середовищі тюркських народів. Очолені каганами держави тюркських народів так і називатимуться — каганат. Один з цих каганатів — Хозарський — чекає нашої уваги. Цей каганат найвагоміший в передумові його впливу на історію середньовічної України і всієї Південно-Східної Європи, а пізніше й усього Нового та Новітнього Світу.

Кагани не в змозі протистояти стрімкому зростанню сил фарисеїв. Кагани та їхні спадкоємці — саддукеї — в більшості своїй не повернуться до Іудеї з вавилонського полону. Сам останній каган, Єзекиїль, помре у Вавілонії. Біблійна книга Єзекиїля з її пророцтвами про повернення іудеїв з вавилонського полону вказує на те, що смерть Єзекиїля передує закінченню вавилонського полону. Жидівські довідники визначають це закінчення 538-им роком до нової ери. Та без жидівських довідників знаємо, що це не могло бути раніше 539 року, до здійснення загальновідомого факту — завоювання Вавілону перським царем Кіром 539 року до нової ери. Отже Єзекиїль помирає між 586 і 538 роками до нової ери. Нумерація років до нової ери має протилежний напрям відносно нумерації років нової ери, тобто час плине ніби задом наперед, а завоюванню Вавілонії Кіром передувало його, Кіра, воцаріння 558 року в самій Персії з початком у 550 році завойовницьких походів на сусідні держави включно з Вавилоном. Опинаясь перед важливим висновком. Цим висновком встановлено, що далеко не рядова особа святого іудейства — Єзекиїль — залишається в привілейованому, каганському, царському становищі навіть у вавилонському полоні. Він пророкує й там. Він пророкує не тому, що має дар провидця. Ні! Він пророкує тому, що має можливість пророкувати. Ця можливість обумовлена не тільки привілейованим, матеріально благополучним становищем Єзекиїля, а ще й тим, що він володіє знанням про перебіг подій. Бо вавілонці не сидять склавши руки в той час, коли в сусідній Персії Кір (майбутній володар Вавілону) захоплює 558 року владу і готується до завойовницьких походів, перший з яких скоро має розпочатись. І розпочнеться, — 550 року до нової ери. Вавілоняни готуються до війни. Це видно кожному, а не тільки привілейованому Єзекиїлю.

Той факт, що Єзекиїль знає про майбутню перемену влади у Вавілонії, вказує на смерть Єзекиїля між 558 та 539 роками до нової ери. Той факт, що Єзекиїль не вказує на конкретні особи та події, а пророкує, тобто говорить узагальнено, — бо Кір ще не виступив у свій перший завойовницький похід 550 року, — вказує на значно вужчий проміжок часу у визначенні дати смерті Єзекиїля. Це між 558 та 550 роками до нової ери. Той факт, що в майбутній переміні влади у Вавілонії (з вавилонської на перську) Єзекиїль бачить для милих іудеїв благодать з можливістю повернення до Іудеї, може вказувати на шпигунську діяльність Єзекиїля (у Вавілонії) на користь майбутнього окупанта — Персії, за що Єзекиїля було вбито вавілонянами. Продовженням ненависті (вавілоняни до іудейського пророка-шпигуна Єзекиїля)

Ось Ісус звертається до своїх супротивників — саддукеїв та частини фарисеїв, — Антихристів:

„...Ваш батько — диявол, і пожадливість батька свого ви хочете виконувати...”
(Іоан, 8: 44)

Ось послідовник Ісуса, Іоан Богослов у своєму Об'явленні, глава 6 (цікавий номер), вказує на 6 печаток і на 6 нещасть.

Ось цей же Іоан в тому-таки Об'явленні, глава 13 (13 — так звана диявольська або чортова дюжина), розділ 18 ($6 + 6 + 6 = 18$), вказує на Ісусових опонентів, саддукеїв і частину фарисеїв — Антихристів разом з їхнім Храмом. Цей саддукейський храм — число звірини (диявола) 666. В запеклій міжособній боротьбі іудеї використовують усі методи без розбору.

Ось Богослов Іоан вказує на спробу саддукеїв вибороти у фарисеїв першість у всьому, — монополію на все серед іудейства. Хоча фарисеї включно з самим Іоаном Богословом виборюють у саддукеїв те ж самісіньке. Хіба що їхні перспективи — різні.

„...І бачив я звірину І вона мала два роги, подібні ягнячим, та говорила, як змії. І вона (саддукейська братія, — прим. авт.) виконувала всю владу першої звірини (диявола, — авт.). ... І зробить вона, щоб усім — малим і великим (іудеям, — авт), багатим і вбогим (іудеям, — авт.), вільним і рабам — було дано знамено на їхню правицю або на їхні чола, щоб ніхто не міг ані купити ані продати, якщо він не має знамена ймення звірини (знак монополії саддукеїв, — авт.), або числа ймення його (код монополії саддукеїв, — авт) ... Тут мудрість! Хто має розум (фарисеї, — авт), нехай порахує ($444 + 111 + 111 = 666$, — прим. авт) число звірини, бо воно число людське (людиноподібне, саддукейське, — авт). А число її — шістсот шістдесят шість — 666...”

Далі Іоан Богослов у своєму Об'явленні (геть не містичному Об'явленні) дає зрозуміти, що Ісус прийшов доповнити і виконати Закон. Прийшов довершити ряд 444, 555, 666, правильніше — 555, 444, 666... Довершити чим? Звісно ж, довершити 777. Бо...

„...царство небесне на 7 сурмі...” (Об'явлення Іоана, 11: 15)

Якщо фарисеї прогресують і кроком уперед від 555 до 444 і змушені терпіти регрес іудейства через саддукейські 2 кроки назад від 444 до 666, то фарисеї мусять взяти переконливий реванш і відповісти саддукеям трьома кроками вперед від 444 до 777 (а не навпаки, три (3 x 111) кроки від 444 до 111, бо треба поставити Ісуса-777 понад Храм-666, тобто випередити, вивисити храм на крок розміру 111). Взяти реванш з відповідною об'явою.

Спочатку про Христородицю, вона...

„...дитину вродила чоловічої статі, що всі народи має пасти залізним жезлом...”
(Об'явлення, 11: 5)

Далі брати реванш з відповідною об'явою, що саме Ісус — тільки Ісус — Альфа і Омега, початок і завершення усього. Остаточне завершення. Суто Ново-Заповітне завершення, яке не перегукується зі Старим Заповітом. Бо Ісус прийшов доповнити і виконати Закон, довершити його. Як довершити? — Як вигідно фарисеям, так і довершити:

„...Я Альфа і Омега, говорить господь, бог, той, хто є, хто був, і хто має прийти, вседержитель...” (Об'явлення, 1: 8)

Потім затвердити реванш з відповідною об'явою. Вона у вигляді Об'явлення Іоана „Богослова” далі вестиме числову тиранію главою 17, розділом 9 — 11. Тиранію як сговообраних саддукеїв з частиною фарисеїв, так і ні в чому не винних (сговозневажених) народів:

„...Тут розум, що має він мудрість. 7 голів — це 7 гір (вершин, — прим. авт.), що на них сидить жінка (Христородиця, — авт.). Також 7 царів — 5 їх упало (натяк на 5-кутник, пентаграму — символ Першого Храму, що впав під натиском ворога, Вавілону, бо Другий зруйнований власне фарисеями, — авт.), один є (7-ий цар, Ісус, бо царство небесне на 7 сурмі, — авт.), а один (6-ий цар) ще не прийшов, а як прийде, то не довго йому бути (натяк на невизнання фарисеями Другого храму разом із саддукеями, та на огиду до 666, як

до символу і втілення Антихриста, — авт.). І звірина, восьма із сімох (неіснуюча, бо невизнана фарисеями, — авт), йде на погибіль (повторення сказаного щодо 6-го царя, бо й Закон Мойсея-Ездри передбачає повторення Закону, — 5 книгу Мойсея, — авт.)...

Слова у вигляді іудео-християнської трійці — 777 — є Ісусове довершення і виконання Закону (Ездри).

Звісно, саддукеї і частина фарисеїв спробують навести контраргумент. 333 року до нової ери Александр Македонський (він, мовляв, сприяє вигідному фарисеям розпорошенню жидів) вступає в Іудею, а 332 року завойовує її повністю. Так, — визнають саддукеї, — Македонський приносить жертву Єгови в храмі (саддукеям на вигоду, фарисеям на шкоду). Але ж Македонський надає податкові пільги саме іудеям і не надає самаритянам (нечистим іудеям, — про це див. *Флавій, „Іудейські старожитності”, 11:8:5-6*). Цю заслугу саддукеї приписують собі. Тут, мовляв, також три кроки від 666 до 333, $666 - 111 - 111 - 111 = 333$. Та саддукеї забувають, що їхній контраргумент наводиться в час, коли вони політично мертві. Значить, аргумент не має ваги.

Переконуємось, що християнізм як фарисейська політична доктрина тримається завдяки мало кому (з нежидів) зрозумілій суміші ідеї жидівської богобраності та грецького піфагорейства — проекції всього на числа, простіше, числової тиранії (проти нежидів). Ось чому саме греки стали активними культиваторами жидо-християнізму — це їхня рідна доктрина. Грекам прикро, звичайно, що субординацію встановлюють жиди. Та нічого не вдієш — краще бути культиваторами, ніж культивованими.

Якщо українці відчують огиду до „богобраної” каламуті, то це буде цілком природно.

Повертаючись із заслання Тарас Шевченко перевідав Володимира Даля (письменника і етнографа, автора відомого „Толкового словаря...”). Той запропонував Тарасові прочитати свій переклад Об'явлення святого Іоана, він же й Апокаліпсис, відомий своїми містифікаціями, зокрема числом ЗВІРА, — 666. Заохочуючи до читання свій переклад Апокаліпсису, Даль, за словами Шевченка, заходився пояснювати ПОЕЗИЮ етой БОГОВДОХНОВЕННОЙ ГАЛІМАТЬІ, і просив Шевченка дати відгук. Задля ввічливості, Тарасові довелося, як він каже, подивитись, що це за ЗВІР в перекладі? (Подробиці див. *Тарас Шевченко, „Щоденник”, 16/XII. 1857*) Вже на третій день (*запис у „Щоденнику” 18/XII. 1857*) Шевченко стромляє ковчигу в печінку охристосеній поліції (під її суворим наглядом перебуває Тарас):

„...С какой же целью такой умный человек, как Владимир Иванович, переводил и толковал эту АЛЛЕГОРИЧЕСКУЮ ЧЕПУХУ? Не понимаю. И с каким намерением он предложил мне почитать это БЕДНОЕ ТВОРЕНИЕ? Не думает ли он открыть кафедру теологии и сделать меня своим неофитом? Едва ли. Про него даже какой-то здешний остряк и епиграму смастерил; вот она:

*У нас было три артиста
Двух не стало — это жаль.
Но пока здесь будет Даль,
Всё как будто бы не чисто...”*

Природний гумор Шевченка імпонує кожній нормальній людині. Втім, добродушний сміх сприймається чорноризниками (жидівськими посіпаками) не інакше як глум. Це при тому, що самі чорноризники не тільки визнають Об'явлення Іоана чи Апокаліпсис галімацьєю (за Шевченком), але й передбачають можливість глуму над цим Апокаліпсисом. Батько церковної історіографії — єпископ 4 століття християнської ери, Євсевій Кесарійський — писав за 1500 років до Тараса:

„...Апокаліпсис не згадує Послання апостола Павла і не має думки про нього, хоча Павло в Посланнях і відкриває дещо. Можна вказати також на різницю між стилем Євангелія та Послання і стилем Апокаліпсису. Я кажу все це не для глуму (та ніхто так і не подумає)...” (*Євсевій Кесарійський, „Церковна історія”, книга 7, глава 25*)

Ніхто не подумає? Оттуди!.. Ніхто з християн не подумає. Бо нормальні люди подумують.

Про всяк випадок „свята” писанина подається з урахуванням того, що якийсь розумний чоловік, як Шевченко, назве її „боговдохновенної галімації”. Тобто авторів „святої” галімації доконечно змальовують натхненними голубом (ангелом), мовляв, що з голуба візьмеш?

Християнство і Новий Заповіт з Апокаліпсисом є не інакше як новий іудаїзм. Він приніс на зміну жидівським „богообраним” клановим амбіціям щодо царювання в Палестині (Старий Заповіт, нібито даний фіорером-царем Єговою) жидівські загальні амбіції щодо царювання у всьому світі та масове — конфесійне — уоплідження нежидівських народів жидами (Новий Заповіт нецьогосвітнього Ісуса Христоса і Апокаліпсис).

З цього приводу славна Леся зазначає:

„...Християнська утопічна література перших віків до блаженного Августина не з'являє нічого оригінального з літературного боку супроти „старозавітної” пророчої поезії. Ідейно вона значно відмінна тим, що національно-династичні домагання поступилися перед домаганнями одного релігійного напрямку, що вже потроху перестав прив'язувати себе до якоїсь одної національності; національна виключність замінилась конфесійною виключністю, а „царство боже на землі” перетворилось у „царство боже не від світу цього”. Але давня термінологія, давній пророчий спосіб вислову лишилися без зміни: такі вирази, як „народ обранців”, „Ізраїль”, „нащадок Давидовий”, „новий Єрусалим”, „Сіон” і „дочка Сіону”, „месія” і „син людський” — все це перенесено було цілком з пророчої поезії в поезію апокаліптичну. Апокаліптична утопія так само мало зрозуміла без утопії пророчої, як твір коментатора без твору оригінального автора...” (Леся Українка. „Утопія в белетристиці”)

А зараз найголовніше про авторство Ездри.

Найефективніше впровадження закону здійснюється власне законодавцем. Найпереконливіше впливає на виконавців закону власне автор закону. Це — аксіома. Так і фармацевт найпереконливіше доводить — ліки споживачам не смертельні! — випиваючи особисто винайдену мікстуру.

Чи є хтось на планеті Земля, хто ствердить, що іудейський Закон неефективний? Чи є хтось, хто заперечить перемогу, тріумф іудео-фарисеїв?

Таких немає.

Езра є той таємничий Законовчитель, той таємничий автор Біблії у її законодавчому значенні, той головний редактор, котрий під маскою Мойсея невидимий для багатьох, тільки не для Ісуса. Він, Ісус, прийшов не руйнувати Закон, а доповнити його і виконати. Якщо для виконання програми максимум — підкорення світу іудеями — доведеться нехтувати програму мінімум — порушення суботи, перелюб, — Ісус нехтує не вагаючись.

Розуміємо, що так чи інакше Ісус приречений на смерть. Приречений як не за „богозневагу” у вигляді заклику до зруйнування храму, то за порушення суботи чи за лояльність до блудниці. (Ісус приречений і за жидівське сплюндрування України.)

Доречно звернути увагу на простоту і синхронність процесуальної частини Закону Ездри (Мойсея).

Простота. Досить простого усного свідчення про злочин. Без слідства, без дізнання, без урахування презумпції безвинності, без іншої рутини.

Синхронність. Це покарання за неправдиві свідчення.

Не свідчи неправдиво на свого ближнього (на іудея), — йдеться в заповіді №9 так званої серцевини Закону Мойсея. Для більшої ваги та з метою профілактики, покарання розвинуте (Ездрую) і поширюється на обмовляння та шлітки, навіть коли вони чиняться щодо мертвих.

Якщо українці не повірять, доки власноруч не помацають, то іудеї не повірять, доки власними очима не прочитають.

Ось вони й читають (Біблію), як Ізраїлеві сини продали (покарали) свого брата Йосипа до Єгипту за те, що...

„...Йосип доносив недобрі звістки про них до їхнього батька...” (книга „Буття” або 1 книга Мойсея, 37: 2)

В іншому місці, в книзі „Вихід” (2 книга Мойсея, 23: 1-3), іудеї для кращого засвоєння Закону водять пальцем по тексті, аби краще відчуті святість іудейського Закону:

„...Не будеш розносити неправдивих погослосок. Не об'єднаєшся з несправедливим, щоб бути свідком неправди. Не будеш з більшістю, щоб чинити зло, підтримуючи неправдивий позов. І не потуратимеш убогому в його позові...”

Ще далі, з книги „Левіт” (3 книга Мойсея, 19: 16) богообрані виконавці Закону засвоюють, гризуть науку Законодавця Езри (Мойсея):

„...Не будеш ходити пліткарем серед народу свого (іудейського, бо серед інших можна, — прим. авт). Не будеш посягати на життя свого ближнього (іудея, бо на інших можна, — авт)...”

Та чи є щось яскравіше за власний приклад у справі пропаганди? Буде добре, якщо цей приклад стане багатофункціональним: по-перше, покарання здійснюється принципово; по-друге, покарання здійснюється вибірково, залежно від статусу винного. Бо те, що можна вождо племені, не можна рядовому члену.

Ось Мойсей женився (мусив женитися, — Езра його примусив) на дочці гидотного народу, на ефіонці (негритянці), чим, безумовно, грішив проти Закону господнього. Але покараний не Мойсей, а ті, хто нарікав йому за це, як прописано Ездрую в книзі „Числа” (4 книга Мойсея, 12:1-15).

„...І нарікали Маріам та Аарон на Мойсея за жінку ефіонку... І запалав гнів господній на них, і стала Маріам прокажена... І відцурався народ від Маріам...”

В книзі „Повторення Закону” (5 книга Мойсея, 22: 13-19) Мойсей перед описанням свого власного погребіння встановлює покарання за бездоказове звинувачення жінки про відсутність її дівоцтва. Мойсей встановлює покарання у вигляді накладення штрафу на чоловіка, котрий бездоказово звинувачує жінку у відсутності незайманості; грошового штрафу та зобов'язання жити цьому чоловікові з цією жінкою без можливості розлучення, тобто до гробу.

„...І накладуть на нього штраф, сто шеклів срібла, — і дадуть батькові тої дівчини, бо він пустив неславу на Ізраїлеву дівчину, а вона йому буде за жінку, — він не зможе відпустити її (розлучитись з нею, — авт.) всі свої дні...”

Цікавить грошовий вимір штрафу — 100 шеклів. Вони будуть не відважені. Бо це складна процедура з залученням до неї священика, кривдника і скривдженого; із зважуванням ваги злитків срібла з відповідним відрубанням зайвого срібла і засвідченням про отримання зваженої ваги скривдженим. Вони, шеклі, будуть просто дані скривдженому, дані, як готові відкарбовані гроші встановленого номіналу. Досить буде провести прості арифметичні дії, щоб переконатися про відповідність даного кривдником і отриманого скривдженим. Бо шекль, як одиниця ваги і як грошова одиниця багатьох країн стародавнього Близького Сходу — від Вавилонії до Фінікії — використовується іудеями починаючи з періоду Першого єрусалимського храму (через 300 років після уявного Мойсея). Використовується як складова

частина вагової — не грошової — вавилонської системи. І лише в період Другого храму шекль перетворюється на монету з номіналом. Жидівські енциклопедії вказують не точну, а приблизну дату запровадження грошового шекля в Іудеї — друга половини 5 століття до нової ери. При всій неточності дата задовільняє нас. Бо 444 рік до нової ери — рік запровадження Закону Законодавцем Ездрую — належить саме до цієї таємничої другої половини 5 століття до нової ери.

Якщо іудей не зрозуміє чогось в іудейському Законі, — а не зрозуміє він багато чого, — то Законовчителі, раввини, для того й існують власне з часів Ездри аби розтлумачити, розталмудити іудеєві всю святу іудейську мудрість (з неіудеєм раввин не буде говорити взагалі, не те що на тему Закону). Раввин і розкаже, і на пальцях покаже. Небезкоштовно. Головне, щоб іудей засвоїв Закон.

Тут саме знаходимо пояснення, чому українці бідні й дурні. Бідні, бо дурні, а дурні, бо бідні. Бо українці мають своїх пророків — Шевченка, Франка, Лесю — і не мають учителів, які донесли б до українців мудрість українських пророків. Бо навчені жидівською владою вчителі можуть донести до українців мудрість українських пророків у перевернутому та обкроєному (вигідному рабинам і підрабинам — попам) вигляді.

Але так не буде завжди! Бо так не було завжди!

Читав рабин свої книги
Двадцять і сім років,
Перечитав всіх талмудів
І усіх пророків...

Читав двадцять і сім років,

Ні з ким ані слова!..

З ним не сміла говорити

Йї сама рабинова.

І чи то він свою мову

За той час забувся,

Чи з великої науки

З розуму схибнувся,

А як вийшов уже на світ

Жидову учити,

Він зачав уже на мигах

З нею говорити!..

Чудуються, дивуються

Жиди бородаті —

І давай по цілім світі

Гонців розсилати!

Ганяються гонці всюди,

Мудрих зволікають;

Та щось мови його й мудрі

Не дуже втинають.

Але іде запорожець

Та й почав питати:

„А що у вас, жиденята,

Доброго чувати?..”

Жиди й кажуть козакові:

„Таке й таке діло!..”

„Ет! Дурні ви, жиденята! —

Козак каже сміло. —

А скажіть-но, — каже, — тому

Величному пану,
Що я із ним хоть і зараз
До розмови стану!..”
Пішли жиди до рабина,
Разом повклякали,
Доткнулись його кашців,
З страхом запитали,
Чи звелить він козакові
Мовити з собою...
Рабин тільки подивився,
Махнув бородою...
І вернулись жиденята
Козака просити,
Щоби козак із рабином
Ішов говорити...
Прийшов козак, поклонився,
Рабина вітає...
Але рабин встає з крісла,
Палець наставляє...
Наставляє — біс то знає,
Чого рабин хоче!..
Але козак йому сунув
Аж два перед очі!..
Кивнув рабин головою,
Махнув бородою;
Показує йому вгору
Правою рукою!..
„Він угору! Тра донизу!” —
Козак розважає
І нагнувся і рукою
В землю утикає!..
Махнув рабин головою,
Подивився всюди
І складає собі руки
Наохрест на груди!..
Тоді козак приступився —
Як заїде в пику!..
Ціле місто зворухнулось
З галасу та крику!..
Але рабин знов спокійно
Махнув бородою!
Поклонився козакові,
Пішов з жидовою.
Приступили жиденята,
Рабина питали:
„Що пан рабин з запорожцем
Розмовляти мали?”
І сів рабин коло школи
Та й став говорити:
„Я питався: хто б тебе мав
Такий сотворити?..”
А він мало так сказати:
„Що питаєш багато?
Той мене мав сотворити,
Хто тебе самого!..”
Я, герехт! Що правда, правда!
Я ще був питати:
Хто б то був, що мав над нами
Небо збудувати?
А воно пак так розумно

Мені відказало:
 „Той і небо, хто і землю
 Сотворити мало!..”
 Я ще був йому казати,
 Що бог не гнівливий,
 А воно мені сказало,
 Що і справедливий!..”
 Підступили й наші люди,
 Козака питали:
 „А що то ви із рабином
 Розмовляли мали?..”
 „А що ж, люди? Та жид жидом!
 Я лиш показався,
 А він пальцем вже до ока
 Мені добирався...
 Та мене-то не схитрити,
 Знаю чого хоче,
 Та йому аж два козацьких
 Сунув перед очі!..
 Видить рабин — не злякає!
 „Повішаю!” — каже.
 А я тебе, йому кажу,
 Закопаю, враже!
 А він каже: „Зв'яжу руки!”
 Чи чули огиду?..
 А я його за то в пику:
 „Брешеш, скурвий жиду!..”
 (Степан Руданський. „Рабин і Запорожець”)

Дещо відволікаючись і дивлячись вперед, зазначимо, що проминуть роки, і впроваджений Ездрую Закон буде доповнений і виконаний фарисеєм Ісусом на прізвисько Христос. Пізніше, християнізувавши світ, перевернувши його догори дном, фарисеї будуть сприймати цілком природно реакцію проти себе з боку інших народів не інакше як наклепи, обмовляння, неправдиві та бездоказові свідчення, простіше — „антисемітизм”. Тіньове іудейське гестапо — Антидифамацияна Ліга, тобто антинаклепницька Ліга, АДЛ (ADL), — відоме своїми переслідуваннями расистів та антисемітів, буде використовувати як свою ідеологічну базу саме ці, щойно розглянуті біблійні аргументи і приклади покарань. Різниця в тому, що покарання будуть спрямовані не на святих іудеїв, а на гидотних інородців. І геть необов'язково, щоб покарання здійснювалось щодо неправдивих свідків-іудеїв. Бо в біблеїзованому (християнському) світі неправдивими є ті неіудеї, що дозволяють собі сказати на адресу іудейства бодай одне об'єктивно справедливе слово (неприємне для ніжного іудейського вуха). Якщо хтось має щось проти АДЛ, то, значить, він проти господа, не шанує святу Біблію, взагалі Антихрист. В очах широкої громадськості він не знайде нічого, крім осуду. В Америці АДЛ діє особливо ефективно. На державному рівні укладено договір між поліцією та АДЛ про надання поліцією даних, цікавих для АДЛ, і про сприяння поліції в покаранні тих, на кого височайше вкаже перст божий (перст АДЛ). Терміни покарання, що їх відбувають жертви АДЛ, обчислюються восьми і більше роками. Бо треба ж виконувати заповіді господа (фіурера) Ізраїлевого!

За 100 років до Христа, в часи Хасмонеїського просаддукейського царя Гіркана-1, фарисеї ініціювали скасування смертної кари (для іудеїв, звичайно). Вірогідно, що ініціативу фарисеї прагнули реалізувати пізніше, — 70 (!) року до Христа. Саме того року, за часів правління профарисейської цариці Саломеї-Александри, фарисеї тримали владу в своїх руках, а син цариці, Гіркан-2, став первосвящеником (див., наприклад, Флавій, „Іудейські старожитності” 13:10:6 та 14:1:2) Ця обставина вкотре вказує на фарисейський характер Нового Заповіту, де Ірод однозначно засуджується за вбивства (антифарисейські в принципі) і де вбивство Ісуса носить нефарисейський характер. Всі євангелія одноголосно вказують на вирок смерті, оголошений Ісусу первосвящениками (саддукеями однозначно).

Ясно, що Езра узагальнив усе, набуте іудеями від сусідніх народів — звичаї, вірування, поняття, систему вимірів, закони — за 1000 років блукання іудеїв пустелями між Єгиптом, Вавилоном, Аравією...

Немає нічого дивного в набутому. Всі народи якось впливають один на одного, набувають нових властивостей. Але вражає те, що іудеї (як ми бачили раніше і побачимо далі) набувають від інших народів найгіршого з того, що можна набути.

Біблійне створення світу Єговою, Адам, Єва, потоп, ковчег, Мойсей, — це необхідний набір для конструювання доктрини древності найдревнішого і, „значить”, богообраного жидівського народу. Жиди сяк-так блукали пустелями декілька століть перед Ездрую. І тільки від вавилонського полону, від Ездри, від запровадження Закону 444 року до нової ери, починається така-сяка історія жидів як народу. І лише з Христосом (з початком нової християнської ери) іудеї залишаються таким-сяким народом і продовжуючи таку-сяку свою історію, перетворюються на народ-богоносець, народ законодавців (світових) і законовчителів (світових) — впевнених у собі керівників світу. Мільярди християн по всьому світу щодня, щогодини, щохвилини і щосекунди додають іудеям впевненості в собі. Додають поклонінням, молитвами, захопленням, паломництвом до святої землі Ізраїля з відповідним фінансуванням (коштом християн) „богообраного” племені.

Очевидно жиди є чи не наймолодшим народом у світі. Знаємо, що в сім'ї найнахабнішими бувають саме наймолодші члени.

Ось чому, складаючи початкову таблицю жидівської історії, ми дозволили собі на деякий час відволіктись від з'ясування питання про відповідність до історичної правди деяких фактів жидівської історії. Цей деякий час закінчився. Закінчився для нас і для Ездри.

Настав час плекати іудейську мрію, а в умовах беззаконня це неможливо.

Саме з моменту впровадження Закону іудейська мрія підкріплена законодавством.

І якщо говорити про природу потворного — іншого не існує — іудейського фанатизму, то це якраз і є узаконена мрія, втілена в потворному тілі. Потворність, виплекана протягом віків багатьма поколіннями близькородинних шлюбів, підсилена впродовж багатьох віків (багатьма поколіннями) фізіологічним і психічним каліцтвом (обрізанням статевого органу), вінчається мрією, — законною мрією про володіння світом, про панування над усіма неіудейськими народами. Панування одного, богообраного, іудейського племені, всі члени якого бачать один в одному близького родича, члена сім'ї. Порушення інтересів сім'ї неминує спонукає до кровної помсти.

Бачимо, що Усний Закон плекає ідею панування над Світом одночасно з варіативним поясненням порушень законів Тори (Письмового Закону), тобто кримінальних злочинів усередині іудейства. Іншими словами, Письмовий Закон, Тора (Біблія) тепер стає Кримінальним Кодексом іудеїв, а Усний Закон (майбутній Талмуд) стає Кримінально-Процесуальним Кодексом. Його носії, фарисеї, якраз і створюють апарат чиновників для контролю за дотриманням законів. Тож, Усний Закон не міг не виникнути в принципі.

Безумовно, фарисеї отримують можливість монополізувати іудейську доктрину, як зовнішньополітичну, так і внутрішньополітичну. Хоча, як побачимо далі, грань між цими доктринами досить тонка, а з часом — так званий час „Х”, час Христа — ця грань взагалі зникає сприяючи злиттю двох іудейських доктрин.

Сформована і впроваджена Ездрую доктрина пройшла шлях разом з Ездрую від Вавілону до Єрусалиму. Остаточна канонізація цієї доктрини — Закону — належить не комусь, а саме нашому старому знайомому, Іоханану бен Заккаї. Вона, остаточна канонізація Закону, відбувається через 5 століть після Ездри. Відбувається не десь, а в Ямнії, не колись, а безпосередньо після зруйнування Другого, ненависного фарисеям єрусалимського саддукейського храму. Іоханан бен Заккаї не хтось, а послідовник Гіллеля. Гіллель не хтось (до знайомства з ним наближаємось), а власне видатний Законовчитель, одностумець і сподвижник Ісуса. Свого часу Гіллель прийшов не звідкись, а з Вавілону, не кудись, а до Єрусалиму, не для чогось, а власне для вивчення Закону.

Висловлюючи згоду, що саме Ездри належить керівництво Великим Збором і вирішальна роль у збереженні Усного Закону та започаткування раввинського фарисейського іудаїзму, жидівські довідники намагаються не пояснювати, яким чином Езра досягнув цього.

То як Ездри вдається зберегти щойно впроваджений Усний Закон в умовах рішучої опозиції саддукеїв? Об'єктивно саддукеї мають рацію, тому що вони не визнають Усний Закон (і різноманітні тлумачення Тори-Біблії), сприяють збереженню моноліту іудаїзму. Тоді як фарисеї зі своїми чисельними різночитаннями та не менш чисельними різнотлумаченнями сприяють творенню сект і підсект іудаїзму. Однією з таких сект стане Гіллелізм включно з Ісусом; а однією з таких підсект стане християнізм, Ісусівство, тобто християнство з 12 покликаними апостолами та 70 учнями. Про це яскраво свідчить факт гоніння на Ісусівців з

боку фарисеїв та саддукеїв узагалі, і гоніння (з наступним примиренням) з боку самозваного апостола Павла зокрема.

Можемо підсумувати, що на совісті саддукеїв нехтування закладеної в Закон мрії про панування іудеїв над світом. А на совісті фарисеїв розкол іудаїзму на секти й підсекти. Втім, совість фарисеїв очищується — вони втілюють у життя мрію іудейства. Дарма, що це робиться ціною розколу іудейства.

Відповідь на питання, як Ездрі вдається зберегти моноліт іудейства (збуреного) та запровадити Усний Закон, — однозначна: шляхом компромісу.

Жидівські джерела не однозначні в питанні, кому належить — Ездрі чи якомусь перському царю (він протегує Ездрі) — ініціатива запровадження Закону (Тори) як ! громадянського ! законодавства Іудеї.

Ясно одне — ініціатива йде водночас у двох напрямках: 1) будівництво Другого єрусалимського храму; 2) запровадження Закону.

Аналіз розвитку подій приводить до висновку, що відбудова Храму як саддукейської установи можлива тільки за умови впровадження Закону як фарисейського винаходу. Іншого шляху немає, — хто платить, той і сцену замовляє. Платять володарі Персії (вчорашньої Вавілонії). І якщо зважити на існування інформації — біблійної та довідникової — про сприяння з боку перських царів одночасно відбудові храму і впровадженню Закону, то стає зрозумілим, що все відбувалось саме так. Припинення відбудови храму обов'язково призвело б до скасування впровадження Закону. А крім цього храм з його сховищами потрібен і для самих фарисеїв. Потрібен як скарбниця і як архів тлумачень Закону. Бо в сучасних умовах ці тлумачення — надруковані — помістяться в одній книжковій шафі. А в умовах переписування, коли чисельні сувої вимагають вдесятеро більше місця для них і для переписувачів, питання про місце для їхнього збереження залишається актуальним. Основне — вчасно вилучити скарби, як матеріальні, так і духовні. Вилучити при настанні часу „Х“. Треба просто тримати руку на пульсі. На чиему пульсі? На пульсі „Х(риста)“.

Порушення заборони на запис Усного Закону — саддукеям про це відомо, бо фарисейські конспекти зберігаються в саддукейському храмі — якраз і дає підстави саддукеям зневажати фарисеїв, Законодавців і Законовчителів за їхнє Законовідступництво. Фарисеї постають в очах саддукеїв недолугими творцями суперечливого, надуманого, неприродно-шовіністичного, штучного Закону. Закону, що викликає не тільки цілковите непорозуміння, але й необхідність тлумачення, яке треба записувати. Бо й воно вимагатиме додаткового дотлумачення і перетлумачення з відповідним дописуванням і перезапитуванням. Пізніше тлумачення сформується у вигляді Талмуду. Він буде асоціюватися (в іудеїв та неіудеїв) зі збірником нудних, казуїстичних тлумачень.

Вражаючий висновок. Якщо в іудейському протистоянні переможуть саддукеї, то Закон буде скасовано, і храмовий ритуал знову набуде ваги, вищої від Закону. А якщо переможуть фарисеї, то Закон переважить храмовий ритуал і... І якщо наслідком поразки фарисеїв буде скасування Закону, то кожному зрозуміло, що наслідком поразки саддукеїв буде скасування влади храму. Владу ніхто добровільно не віддає. Тому храм буде зруйновано. І всі, включно з Ісусом, мають бути готові до цього.

Була готовність руйнувати. Та не було готовності звістити час „Х“. Не було готовності, — м'яко сказано. Була неготовність — так правильно. Всі, крім Ісуса (його сподвижників), були неготові. Саме Ісус возвістить: час „Х“ настав. Храм буде зруйновано. Час працює на фарисеїв і проти саддукеїв. Це час його, — Христа. Це початок нової, ново-жидівської, християнської ери.

Принципово, що саме за часів Ездри положення Закону (Тори) стають громадянським законодавством Іудеї, а Усний Закон запроваджується як тлумачення цього законодавства. Видається закономірним, що в сучасному світі професійна орієнтація іудейства тяжіє (на генетичному рівні?) до професії юриста.

Саддукеям лишається ритуал храму, що відбудовується під керівництвом Ісуса (тезки Христа), сина Йосадока.

„...А коли настав сьомий місяць, і Ізраїлеві сини були по містах, то зібрався народ, як один чоловік, до Єрусалиму. І встав Ісус, син Йосадаків, та брати його священники, і Зоровавель та брати його і збудували жертівника бога Ізраїля щоб приносити на ньому жертви, як написано в Законі Мойсея... І справили свято Кучок...” (Біблія, книга Ездри, 3:1-4)

Після закінчення будівництва храму здійснено його освячення:

„...І принесено в жертву 100 биків і 200 баранів і 400 ягнят і 12 цанів за числом 12-ти колін Ізраїлевих...” (Ездра, 6: 17) — По одному цанові на коліно (авт.).

...А фарисеям, згідно з компромісним рішенням Ездри, дістається право поширення Усного Закону і широкого його застосування через впровадження інституту раввинів — законовчителів — у запроваджених ними сінагогах. Але це ще не все.

Для збереження єдності святого іудейства впроваджується Великим Збором і особисто Ездрою (разом з нащадками полонених Вавилоном саддукеїв) спільний фарисейсько-саддукейський проект — рух зугот — з його діалектичною суттю. Зуготи проходять через всю історію раввинського іудаїзму — сінагогно-фарисейського, альтернативного щодо храмово-саддукейського. Вони існують донині. В часи запровадження іудео-християнізму (1 століття) діалектичні пари зуготів видозмінюються на таннаї. В часи завершення Єрусалимського Талмуду (4 століття) тання видозмінюються на амораї, а в часи завершення Вавилонського Талмуду (6 століття), — на савораї. Найдовший період (понад 1200 років) розвитку богообраної раввинської справи припадає на епоху гаонів, тобто геніїв (у перекладі з жидівської). Цей так званий гаонат переймає естафету розвитку фарисейства від савораїв (завершення Талмудів) і з честю передає новим, а далі й новітнім ребе. Найвідоміший (з причини свого несприйняття богообраного хасидизму) гаон Нової епохи — Еліягу бен Соломон Зальман, відомий як Віленський Гаон (18 століття), тобто Гаон з Вільнюса, він же геній з Вільнюса (Литва). Так чи інакше, реалії сучасного життя дають зрозуміти, що естафета богообраної діалектики триває. Зуготи, тання, амораї, савораї, гаони... сіоністи, комуністи. Хто наступний?!

Хто може бути наступним, як не добрі й лагідні Гіллель-християни? Бо коло замкнулось! Діалектика по-іудейськи передбачає боротьбу і єдність протилежностей, тобто боротьбу і єдність протилежних за розташуванням і єдиних за ідеєю течій іудаїзму. Ця діалектика не передбачає врахування інтересів протилежного (щодо іудейства) табору неіудеїв. Діалектика по-іудейськи особливо діалектична. Треба, щоб табір неіудеїв був позбавлений свого самобутнього світогляду, щоб він тішився ілюзією світоглядного розмаїття — іудаїзм, католицизм, православ'є, іслам, лютеранство, кальвінізм, масонство, баптизм, адвентизм, єговізм, теософізм, штундизм... — в той час, коли все є не більше як видозмінений іудаїзм. Все слугує возвеличенню богообраного іудейства. І якщо не іудео-християнізм, то якась інша іудейська чума далі експериментує Світом.

Українці багато втратили після навернення їх на іудео-християнство греками і римлянами з наступним засміченням української мови грецькими і латинськими словами. Слово „діалектика” при всій своїй простоті ні про що не каже звичайному українцю. Воно в перекладі з грецької означає суперечку, в якій неможливо досягти абсолютної правоти, бо кожен з учасників цієї суперечки має рацію по-своєму. Простіше, діалектика — це боротьба і єдність протилежностей.

В одній річці купається сім'я. Мати з дочками біля пологого берега, а сини з татом біля крутого, — щоб можна було пострибати з кручі в річку. Брати, граючись, кличуть сестер на свій берег, а сестри кличуть братів на свій. Зрештою, всі купаються в одній річці, запливають на її середину, а накупавшись, — усі виходять з річки і разом йдуть додому. Боротьба і єдність протилежностей.

В час Великого Збору зароджується (поки що у вигляді проекту) компромісний рух серед керівної верстви іудейства.

Упродовж 300 років, коли Іудея після повернення до неї полонених з Вавилону поперемінно перебуває під владою сатрапів Персії та Александра Македонського, рух зугот не відіграє помітної ролі в житті іудеїв. Саддукеї контролюють храм і не вважають за потрібне з'ясувати стосунки з фарисеями. Саддукеї ситі храмом. Для них біблійні заповіді про підкорення іудеями всього світу існують тільки на папері.

Рух зугот стає питома фарисейський. Та поки що він існує лише теоретично.

Тільки в 2 столітті до нової ери, з повстанням Хасмонеїв і звільненням під їхнім проводом Іудеї від іноземного поневолення, коли храм перейде під контроль солідарних з Хасмонеями фарисеїв, — рух зугот активізується і перейде в практичну площину.

В середині 2 століття до нової ери (після тріумфу Хасмонеїв) рух зугот зосереджує на собі увагу вищого іудейського політикуму. Зугот не просто стає питома фарисейський. Він

претендує на монополію верховної влади, на витіснення саддукеїв. Але фарисейство не монолітне. Тому рух зугот покликаний визначити, на чиєму боці істина: на боці тих (фарисеїв), хто суворо і консервативно, майже по-саддукейськи зациклоється на можливості досягти щастя для іудеїв у Палестині та дотримується букви Закону, — Усного і Письмового, — чи на боці тих, хто прагне через гнучкість і винахідливість, через компроміс із неіудейським оточенням вивести іудейство до вершин панування над світом. З кожного боку по одному представнику, які утворюють діалектичну пару. І так до перемоги. Переможцем стане той, хто покаже кращий результат, — теоретичний і практичний. Але це не означає, що далі діятиме тільки переможець. Ні. Далі діятимуть обидва, але під орудою переможця.

За останніх Хасмонеїв, у часи правління цариці Саломеї-Александри та її сина Гіркана-2, фарисеї у фаворі. На противагу зацикленим (на храмовому ритуалі і грошовому надходженні) саддукеям, фарисеї дивляться в майбутнє з надією вивести святий Ізраїль до вершин світового панування. Перший крок зроблено першими Хасмонеями. Панування іноземців в Іудеї припинено. Але скоро нащадки Хасмонеїв розчаровують фарисеїв. Фарисеї прагнуть до встановлення царства Єгови (Ізраїля) на всій землі, а Хасмонеї зупинились на одній тільки Іудеї. Брат цариці Саломеї-Александри фарисей Шимон бен Шетах активізує зугот. Його традиційно порівнюють з головою Сінедріону. Вважається, що Шимон бен Шетах вигнав саддукеїв з Сінедріону (вважається, бо Сінедріон офіційно виник дещо пізніше, через 40 років).

Так розгортається вже практичний рух зугот, що в перекладі з жидівської означає пара, двох керівників, діалектичний дуумвірат. Перший з цієї пари є головою Сінедріону — вищої владної установи з питань політичних, релігійних та юридичних; другий, — головою Бет-діну, — нижчої владної установи, до її компетенції належать питання релігійно-побутові. Простіше, перший — патріарх; другий — дядько.

Ми вже бачили одну з таких пар (дещо видозмінену) під час падіння Другого єрусалимського храму і початку побудови невидимого храму, заснованого на Торі: Шимон бен Гамліель та Іоханан бен Заккаї. Чому видозмінену? Тому що на час падіння Другого храму переможець серед діалектичних зуготів уже визначився і нові пари (таннаї) утворюються вже із взаємодоповнюючих представників, які діють на платформі переможця.

Остаточна видозміна саддукеїв відбудеться після падіння Другого храму. Тоді саддукеї або природно втратять сенс свого жрецького існування внаслідок відсутності храму, або частково об'єднаються з фарисеями — представниками того консервативного напрямку зуготів, які зазнають поразки від новаторського напрямку в діалектичному русі.

Припускається, що початково рух зугот передбачався як діалектична діалектика спільно саддукеїв і фарисеїв. Тобто об'єднання саддукеїв з консервативними фарисеями (хоча й меншою мірою, ніж після зруйнування Другого храму) відбулося ще тоді, безпосередньо після повернення іудеїв з вавилонського полону. Це щось на взір переходу депутатів з фракції у фракцію (часто ворожу) в сучасних прожидовлених парламентах. Тому й діалектична суть руху зугот полягає в єдності та боротьбі консервативного крила з новаторським, радикальним. Ці два різних крила завжди належать одному організму, — іудейському „богообраному”.

Це про опонентів консерваторів каже своїм учням новатор, радикал Ісус Назорей, він же Христос:

„...Стережіться ж людей, бо вони на суди видаватимуть вас, та по синагогах своїх бичувати вас будуть...” (Матвій, 10: 17)

„...Стережіться уважливо фарисейської та саддукейської науки...” (Матвій, 16: 6)

Сінагога з'являється як альтернатива храмові та як місце зібрань для з'ясування стосунків і визначення суспільної думки. Хоча річка фарисейства одна, та берегів у неї два, як у кожній річці. Боротьба між двома напрямками точиться жорстоко і невпинна. Це боротьба не для самої боротьби. Це боротьба за владу, за вплив у суспільстві. Це боротьба за багатство, за гроші. А ще, — це боротьба за майбутнє „богообраного” народу. Тому в цій боротьбі обов'язково з'явиться фанатик. Він відкидає земні блага в ім'я світлого майбутнього іудеїв, в ім'я Царства Божого — Ізраїлевого — на землі й на небі:

„...Як тяжко багатим увійти в Царство Боже...” (Лука, 18: 24)

„...Шукайте скарбів не на землі, а на небі...” (Матвій, 19: 21)

Якщо бог на небі, то Ізраїлеві сини на землі. Для них треба збудувати царство Єгови саме на землі. Бо іудеї завжди кочова секта космополітів безродних. Для іудеїв є один цар, — цар і бог і воєначальник, Єгова-Саваот-Господь-Фюрер.

Таким фанатиком, борцем за ідею світлого майбутнього іудеїв, є Ісус Христос. І таке царство для іудеїв (це бачимо з дійсності сьогодення) Ісусом збудоване.

В сучасному реальному житті, у всіх його проявах, бачимо, що для іудеїв не існує законів. Іудеї нікому не підпорядковуються. Для них існує Закон Єгови (Мойсея, Ездри) і законовчитель — раввин. Раввином є Ісус.

Фарисеї новаторського крила опиняються в жорсткіших умовах, ніж фарисеї консервативного крила. Новаторам доводиться протистояти водночас і фарисеям-консерваторам і саддукеям. Якщо новатори вміло скористаються цією можливістю загартуватися в жорсткій боротьбі, то вони переможуть. Хтось бо однак мусить перемогти. Занадто вже їх багато навколо храму.

Справді, — вони переможуть.

Змінюються династії правителів. Змінюються пари зугот. На зміну лояльним до фарисейства Хасмонеям приходить контрольований саддукеями Ірод. Він карає фарисеїв за ухил від присяги йому, і вирізує нащадків династії Хасмонеїв включно зі своєю коханою дружиною Маріамною (онукою профарисейського первосвященника, іудейського царя Гіркана-2). Саддукей Боетус (батько другої Іродової дружини) — первосвященик храму. Під тиском саддукеїв Ірод — в умовах римської окупації Іудеї — починає перебудову храму.

Ніхто, навіть пасивні есеї (їх звільнено Іродом від сплати податків) не підтримують Ірода.

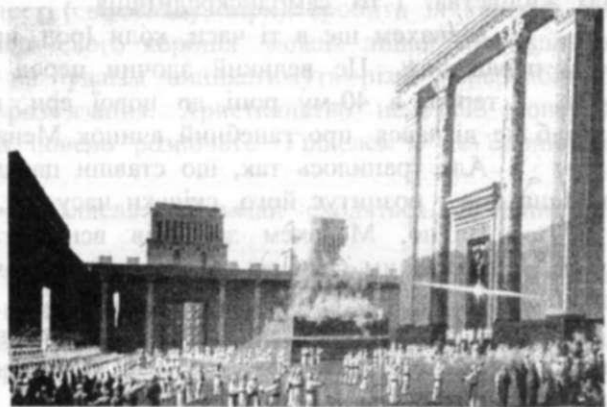
В цей час чергова пара зугот представлена мудрецами на ім'я Гіллель і Менахем-есеї.

Унікальність цієї пари в тому, що ця пара (двійця) фактично трійця (та ще й за участю пророка-есея). Якщо в період попередніх — перед Гіллелем — і наступних після нього параконсультантів вибуття (не поразка) одного з напарників означає започаткування цілковито нової пари, то у випадку з Гіллелем робиться виняток з правил. На зміну відстороненому пророку Менахему Гіллель обере собі іншого заступника і далі вестиме свою роботу до повної перемоги. Жидівські джерела не відкидають можливість протекції Гіллелю з боку вищих (дотичних до вчення Ездри) кіл іудейства. Бо й сам Гіллель, — жид з Вавілоу. Він, як і раніше Езра, прибув з Вавілоу до Єрусалиму з метою далі вивчати Тору та Усний Закон.

Гіллель очолює Сінедріон, — вищий релігійно-політичний суд.

Менахем — верховний суддя громадянського суду.

Протистояти есеям фарисеї можуть з таким трудом, з яким вони протистоять і саддукеям. При цьому мається на увазі трудність протистояння новатора стосовно консерватора, та ще й такого типу, яким є монах-есеї Менахем. Прудкий і винахідливий Гіллель прагне зберегти жидівську самобутність і, разом з цим, вивести жидів на омріяну та заповідану Мойсеєм (авторитетом, нехай і міфічним) вершину світової могутності. Відлюдкуватий пророк-есеї Менахем зосереджується лише на тій частині Мойсеевого заповіду, що стосується відособлення і молитви в замкнутій чоловічій комуні, якою є секта есеїв. І якщо саддукеї зі своїм храмом, Іродом і перебудовою (в умовах занепаду народу) явно не в змозі виправдати себе в очах іудейського суспільства, то есеї з їхнім святошеством і занудним устремлінням бути єговоугодними (через вивчення святих книг і через принесення клятви про дотримання „благочестивого” життя) якраз і мають аргументи в протистоянні Гіллелю. Малочисельність есеїв, їхня відособленість і незначна різниця між ними та фарисеями пояснює їхню неучасть в зугот. Суттєвим вразливим місцем есеїв у протистоянні Гіллелю є есеїська проповідь лояльності до влади. Бо немає влади, як не від бога! Пізніше цей паралітичний заклик (рабський по суті) буде запропонований для сповідування християнізованим народам-рабам, що підпали під жидівську владу, зокрема українцям — білим неграм:

„...Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади, як не від бога, і влади існуючі встановлені від бога... Тому той, хто протриває владі, — протриває божій настанові...” (Послання апостола Павла до Римлян, 13: 1-2)

Та це буде потім. А тепер есейський заклик коритись будь-якій владі абсолютно неприйнятний для фарисеїв новаторського крила під проводом Гіллеля. Ця обставина сприяє перемозі Гіллеля. Його школа після здобуття перемоги формуватиме стратегію і тактику всього подальшого розвитку іудейства.

Перемозі Гіллеля сприяє ще й зустрічна подія. Це — дискредитація Менахема в очах жидівства. І то самодискредитація.

Менахем ще в ті часи, коли Ірод, простолудин, починав ходити до школи, передрік Іроду царювання. Це великий злочин перед фарисейством. Та це було ще в дитячі роки Ірода. І тепер, в 40-му році до нової ери, коли Ірод після тривалої боротьби стає царем, ніхто б не дізнався про ганебний вчинок Менахема.

Але трапилось так, що ставши царем Ірод у всій своїй величчї направляє посильних до Менахема і розпитує його, скільки часу він, Ірод, буде правити на царському троні.

Видно, Менахем зрозумів всю хиткість свого становища верховного судді, що заграє з ненависним (для всього народу) Іродом. Флавій („*Іудейські старожитності*”, 15: 10: 5) вказує:

„...Менахем утримався від точної відповіді. Ірод запитав, чи буде він правити 10 років, на що Менахем відповів, що і 20 років і 30 років. Ірод обласкавив Менахема і відпустив його...”

Це відбувається наприкінці сімнадцятого року царювання Ірода, тобто в 23 році до нової ери, за 19 років до смерті (4 р. до н. е.) Ірода. Значить, Менахем перестарався.

Крім того, що Менахем пророк і обіймає високу посаду, ми не маємо інших вказівок про його мудрість. Але його есейська покірність будь-якій владі переважила здоровий глузд. І про Менахема більше ніхто не згадає. Він пропадає безвісти. Про його смерть нічого не відомо. Не виключено, що його вбили свої ж, іудеї, з табору, що прагне царства Єгови, Всесвітнього Царства Ізраїлю, а не царства Ірода. Вбили, тому й „пропав безвісти”, бо фарисеї виступають за скасування смертної кари.

Поразка Менахема визначає перемогу Гіллеля. Але перемога Гіллеля ще не остаточна. Остаточна вона тоді, коли зруйнується Другий храм, ця поставлена (саддукеями) перешкода на шляху іудеїв до царства Єговиного (іудейського) на землі й на небі; або тоді, коли зруйнування храму буде хоча б засимволізоване (Христосом) і поставлене у всій незворотності на вид саддукеям, цим бундючним і самовдоволеним колаборантам. Нехай знають, — час працює проти них.

Поразка Менахема унеможливує надалі участь представників секти есеїв в середовищі зугот. Зугот викристалізовується як суто фарисейський рух (цілковито опозиційний саддукеям) і відтепер змінює свою назву на „таннаї”, що значить „зачувати”, повторювати, вдосконалювати те, що вже зроблено. Самі ж погляди недолугих есеїв не тільки не відкидаються Гіллелем, а навпаки, переосмислюються для можливості застосування їх у середовищі нерозумних язичників. Покірність владі, терпіння, любов до ворога, стануть основними християнськими чеснотами. Заодно вони стануть передбачуваною програмою поведінки народів, упокорених Ісусівською командою.

Новим діалектичним напарником Гіллеля стає Шаммай.

Від самого початку його (Шаммая) діяльності на посаді верховного судді стає зрозумілим весь подальший хід розвитку іудеїв у їхніх стосунках з навколишнім світом. Шаммай — прибічник традиційного, силового методу підкорення світу іудеями. В його арсеналі чинники фінансові, збройні, а також ошуканство, лихварство, проникнення на вищі щаблі влади інших народів. Гіллель, навпаки — наполягає на виваженому підкоренні світу (з урахуванням усіх можливих факторів) та з використанням усіх сприятливих винаходів. Гіллель не відкидає арсенал Шаммая, але прагне винайти методи, про які в Україні кажуть: на ловця звір біжить. Крім розрахунку на згадані паралітичні есейські чесноти (складові частини майбутнього християнства) Гіллель розраховує ще й на руйнівну дію ідеї рівності, — расової, національної, соціальної, внутрішньосімейної, статевої, — активно впроваджувану аж до нині; змішання людських рас (на підставі „рівності”) секти Свідків Єгови; статева рівноправність секти феміністок; комуністична деградація на підставі національної, внутрішньосімейної і соціальної рівноправності секти пролетарських інтернаціоналістів марксистів-леніністів-павліко-морозових... (Павлік Морозов не тільки порівняв себе зі своїм

батьком, але й поставив себе вище, — продав батька жидо-советській власті, віддав на вірну смерть.) А почалося з секти фарисео-християнізму Гіллеля:

„...Немає жиди, ні грека, немає раба, ні вільного, немає чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви один у Христі Ісусі... А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці...” (Святий Павло до Галатів, 3: 28)

„...Я прийшов порізнити (спочатку зрівняти, — прим. авт.) батька з сином...” (Сванг.)

На протипагу Шаммаю Гіллель усвідомлює гостру потребу упослідити всі народи, позбавити їх знання своєї історії, своєї самобутності (світогляду, віри), зробити їх вівцями під наглядом іудейських пастирів. А позбавити народи свого коріння можна лише зробивши їх Авраамовим насінням. У процесі навернення на іудаїзм виникатимуть різні непередбачені питання, що вимагатимуть винахідливості для їх розв'язання. Християнство не стало піонером у наверненні язичників на іудаїзм, а лише далі повело розпочате Гіллелем і не сприйняте Шаммаєм діло прозелітизму.

В питанні стратегії — що робити? — Гіллель і Шаммай сходяться. А в питанні тактики — як робити? — вони розходяться.

Об'єктивно Гіллель має рацію. До того ж Гіллель обіймає вищу від Шаммая посаду, — за ним Сінедріон. Завдяки своїй гнучкості Гіллель популярний в народі.

Його перемога над Шаммаєм сприяє тому, що пост голови сінедріону стає спадковим на 400 років. А те протистояння, яке початково закладене в пару зугот, припиняється з моменту переростання зуготів у таннаїв та успадкування верховної влади нащадками Гіллеля. Династія Гіллеля править іудейством протягом 400 років.

Але педагогічний Шаммай стоїть на своєму. Це його словами заспіває через 2000 років богообраний Андрій Макаревіч з гурту „Машина часу” (переносить у сучасність позицію древнього Шаммая) — *не стоїть прогінатись под ізмінчивий мір, пусть лучше он прогнётся под нас.*

Макаревіч

Макаревіч (стрижеться коротко, аби не показати свою „візитку” — семіто-хамітські кучері) каже: сьогодні іудеї можуть дозволити собі *не прогінатись под ізмінчивий мір і прогінать ego под себя* (в цьому основна заслуга Гіллеля перед іудейством). Щоб цього досягти, Гіллель у свій час мусив прогінатись сам і змушував прогінатись своїх сподвижників.

Так чи інакше, обоє таннаїв стають засновниками двох паралельних шкіл законовчителів, — школи Гіллеля і школи Шаммая. Обидві школи для підкорення народних мас іудейства беруть на себе тлумачення Тори. Їм вдається переконати народ у тому, що Єгова передав Мойсею крім Письмового Закону (Тори-Біблії) ще й Усний Закон для правильного розуміння Письмового Закону. Богообраний народ для досягнення благочестя і для виконання покладеної на нього священної місії мусить дотримуватися Усного Закону: починати святкувати Суботу в суботу, чи, може, в п'ятницю звечора; що саме, і якою з двох рук — лівою чи правою — можна робити перебуваючи в туалеті; в якому випадку можна сексуально задовольняти свою жінку менше двох разів на тиждень; чи буває виняток з правил про заборону займатися сексом в траурний для всіх іудеїв день 9 ава?..

Жидівські довідники вказують навіть на вищу цінність Усного Закону порівняно з Письмовим:

„...Мудреці Талмуду також наголошують, що положення Усного Закону перевищують положення Письмової Тори, оскільки Усний Закон є суть таїнство Всевишнього (містерія), в якому проявляється самобутність і обраність жидівського народу...”

Тлумачення Тори рано чи пізно мусить перейти з Усного Закону в якусь письмову форму. Законовчителі обох шкіл доклались до цієї справи, відомої під назвою Талмуд. Школа Гіллеля, як і належить переможцю, створила ще й суто свою, фарисейсько-новаторську книгу, відому під назвою Новий Заповіт Ісуса Христа.

Ведучи далі справу Ісуса, автор третини книг Нового Заповіту, апостол Павло з гордістю і честю вдаряє себе в груди:

„...Мужі-браття, я фарисей, і син фарисея...” (Дії святих апостолів. 23: 6)

Шаммаю:

Жоден історик у світі і жоден церковник у світі не зможе сказати чи написати, що відданий ісусівець, апостол Павло, зрікся фарисейства чи був відлучений від нього.

В сучасному світі людство з'ясує для себе всю гіркоту перебування в богообраному ярмі. Кероване ісусівцями (вони чітко засвоїли стратегію і тактику зуготтаннаїв) людство спрямовує своє мислення на підступних і віроломних фарисеїв (вони нібито закутували спасителя людства Ісуса). Людство не усвідомлює провідну роль Ісуса в середовищі фарисейства.

Видаються книги про фарисейське поневолення світу на протипагу спасительству добрим пастирем Ісусом. Радіопрोगрами і телевізійні передачі роздмухують і не дають згаснути темі відмежування Ісуса від фарисеїв. Внаслідок умілих спекуляцій і постійних інсинуацій людству накладається переконання у сповідуванні світлих ідеалів Ісуса на протипагу темній лицемірності фарисейства. Так, Ісус відмежовується від фарисеїв; свідченнями цього відмежування рясніють євангельські тексти. Але питання треба розглянути інакше: від яких саме фарисеїв відмежовується Ісус? Від якого крила фарисейства, — Гіллеля чи Шаммая? Бо це дві сторони однієї медалі, дві руки одного організму, — фарисейського. Школа Гіллеля, церква Ісусова, — це права рука фарисейства, активніша, дієвіша, ніби основна, бо прогресивна, новаторська і радикальна. На протипагу їй, а часто й на доповнення, школа Шаммая так і залишиться із синагогою, це — ліва рука, менш активна, ніби допоміжна, консервативна. Обидві руки фарисейства — церква і синагога — можуть як заламувати одна одну, так і робити спільну справу. Церква радикально підпорядкує собі всі сфери життя (духовну, економічну, політичну, правову, освітню, військову) населення на підконтрольних їй територіях. Синагога, як і раніше, консервативно орієнтується на давні, традиційні сфери „богообраної” діяльності, переважно ростовщицько-банківську, торгівельну, ремісничо-промислову і, звичайно ж, на сферу обслуговування та розважання: шинок, бордель, театр, готель, притон...

З приводу єдності синагоги та церкви (храму, або темпю, Temple, як його звать англійці з французами) німецький іудей Генріх Гейне (він подібно до Ісуса Христа діалектично любить усіх іудеїв) констатує:

Хто з них правий, я не знаю,

Лиш одне тут ясно видно,

Що жида і християни,

Що оба смердять огидно.

(„Диспута”. Переклад Івана Франка)

Жида знов діляться на дві

Відрубні громади:

Старі в синагогу день в день, молоді

Йдуть в темпель лиш празника ради.

Свинину їдять молоді, на закон

Мойсеїв підсвистують в злості

Усі демократи; противно, старі

Всі більше аристокорості.

Люблю я старих і люблю молодих,

Та бог мені свідок, охоти

Ще більш почуваю до певних рибок,

Зовуться копчені шпроти.

(„Німеччина”. Переклад Івана Франка)

Як діалектичні зугот, так діалектичний Ісус. Після перемоги Гіллеля з відповідним підпорядкуванням Гіллелю іудейського життя, протистояння двох законовчителів, яким воно було до перемоги Гіллеля, зводиться нанівець. Але самі переможені не зникають. Їхня поразка додає лютої ненависті в подальшій боротьбі.

Прибічник фарисеїв-переможців Ісус об'єднає в собі одному двох представників ворожих сторін. Він полемізує сам, один, але водночас від двох фарисейських течій. Бо це дві сторони однієї медалі, дві руки одного організму — фарисейського. Точніше, школа Гіллеля — церква Ісусова — права рука фарисейства, активна, дієва, ніби основна, прогресивна, новаторська, радикальна. Вона вважає себе правою рукою Єгови-Фюрера?! Нема нічого дивного. Бо геть не випадково місце Ісуса визначається саме праворуч Єгови-Фюрера.

„...Промовив господь господеві моєму: „Сядь праворуч мене, доки я не покладу ворогів твоїх до ніг твоїх” (Псалом 109(110), Матвій, 22: 44, Дії апостолів, 2: 34-35, Павло до євреїв, 1: 13)

Цю обставину, взяту зі Старого Заповіту (з книги Псалмів Давидових), просто смакують Новозаповітні євангелія, „Дії апостолів”, послання фарисея Павла, що прямо вказує на Новий Заповіт, як на діло рук фарисеїв школи Гіллеля. Бо Гіллель — переможець над Шаммаєм. А переможців не судять. Правова переможців не підлягає оскарженням, сумнівам, переосмисленню. Школа Гіллеля-Ісуса має всі підстави посісти місце праворуч Фюрера-Єгови. Невипадково Старо-Заповітна книга Псалмів приліплена до Нового Заповіту. Невипадково одна з нумерацій (фарисейська?) віршів книги Псалмів становить ! 5896. Це щось ніби знайоме. 586 — рік (до нової ери) зруйнування вавілонянами Першого єрусалимського храму, і кількість (586) років існування саддукейського (зруйнованого фарисеями школи Гіллеля) Другого єрусалимського храму. 9 — дата („траурна”?) зруйнування двох (9 після двох цифр, 5 і 8) храмів, 9 день місяця ава.

Ісус — той стовбур, що об'єднує все дерево фарисейства, але передає поживні соки від землі саме молодим і здоровим паросткам, обділюючи засохле гілля. Він сам питає і сам відповідає:

„...Ви чули, що було стародавнім (жидам) наказане: „Не вбивай (жида), а хто вб'є, підпадає судові...”

А я вам кажу, що кожен, хто лиш гнівається на свого брата, — вже підпадає судові. І кожен, хто словом образить брата, той підпадає гесніні вогненній...” (Матвій, 5: 21-22)

„...Ви чули, що сказано: „Не чини перелюбу...”

А я вам кажу, що коли кожен хоча б подивиться на жінку з пожадливістю, — той уже вчинив із нею перелоб у серці своїм...” (Матвій, 5:27-28)

„...Ви чули, що сказано: око за око, і зуб за зуб.

А я вам кажу не противитися злу...” (Матвій, 5: 38-39)

„...Ви чули, що сказано: люби свого ближнього (жида) і ненавидь ворога.

А я вам кажу: любіть і ворогів своїх...” (Матвій, 5: 43-44)

Настав час з'ясувати особисте знайомство молодого Ісуса зі старим законовчителем Гіллелем.

Гіллель старший за Ісуса на 70 років.

Шапіро пише про Гіллеля (24 місце у списку „100 видатних євреїв”) як про Гіллеля Старшого, припускає (натякає), що Гіллель Молодший — це Ісус Христос.

Справді, слова Гіллеля „що ненависне тобі, того не роби сусідові твому, в цьому вся Тора, реїта лише коментар”, сказані ним бажаночому навернутись на іудаїзм грекові, Ісус повторює слово в слово:

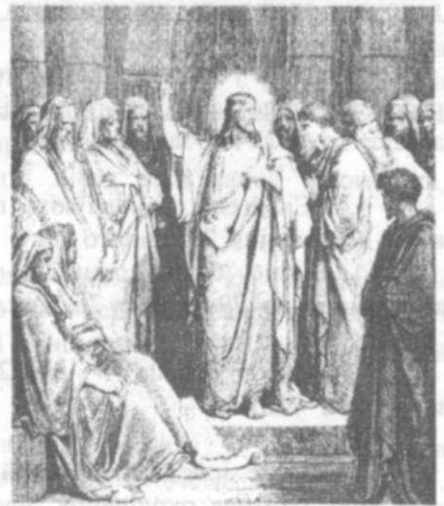
„...То ж усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви. Бо в цьому Закон (Тора) і Пророки...” (Матвій, 7: 12)

Ці слова (без згадки про Тору і коментар) стали крилатими, вони особливо часто звучать на прожидовленому українському телебаченні.

Можливо, Шапіро не припускає, а властиво вважає Ісуса сином Гіллеля.

Про Ісусового батька можна лише здогадуватись. Тому цілком зрозуміле наближення Ісуса до Гіллеля. Наближення Ісуса як сина, що йде слідами батька. Так чи інакше, незаперечним духовним батьком Ісуса є саме Гіллель.

Шапіро:

„...Дехто вважає (дехто знає, — прим. авт.), що Гіллель є вчителем Ісуса. В Гіллелі Старшому багато раввинів вбачають найідеальнішого єврея. Говорив він (як Ісус, — прим. авт.) притчами... Його зосередженість на отриманні знань, його пошук розуміння суті іудейського Закону і створення компактної переносної релігії (думку можна взяти з собою будь-куди) зробили можливим для його народу зберегти єдність в майбутньому розсіянні і створити велику скарбницю іудейського закону — Талмуд... Гіллель прибув з Вавилону в Єрусалим і став головою Сінедріону — вищого суду древньої Іудеї, очолюваного раввинами. Він з'ясував, що члени Сінедріону того часу не знали належним чином Іудейського Закону. Усний Закон втрачав своє значення внаслідок римської окупації і ганебної тиранії царя Ірода...

Гіллель призначив своїм заступником педантичного і пихатого Шаммая... Гіллель йшов на компроміс у всіх питаннях, Шаммай ніколи не відступав від прийнятого раніше рішення. Хоча Бог — коли Його про це запитали — віддав перевагу точці зору на життя Гіллеля, та все ж таки погляди обох законовчителів послужили основою талмудичної думки і полеміки, чим сприяли формуванню мислення єврейського народу. Гіллель, і Шаммай були фарисеями, передвісниками сучасного єврейства... Ісус сповідував фарисейський іудаїзм і ясно дав зрозуміти, що прийшов не для того щоб скасувати Закон...

Зараз будемо цілковито справедливі до Ісуса. Чітко бачимо, що Ісус дійсно Спаситель людства. Спаситель від чуми Шаммая для затруєння чумою Гіллеля. Не вмер Данило, то болячка задавила.

Євангелія замовчують період життя Ісуса відтоді як йому виповнюється 12 років і аж до досягнення 29-річного віку.

Якщо бути точним, то в такій незначній прогалині — з 12-го року від народження до 29-го року — заслуга лиш одного євангеліста Луки.

Трохи більша — від 2-річного віку Ісуса і до його охрищення — прогалина у євангеліста Матвія.

І вже зовсім непристойним видається повідомлення „святих” євангелістів Марка та Іоана про раптове охрищення Ісуса без усіляких передумов і згадок про його минуле.

Лука (2: 41-47) стверджує, що на святкуванні Пасхи в Єрусалимі Ісус десь дівся, і почали шукати його:

„...І знайшли в храмі його, як сидів серед учителів і вислуховував їх і запитував їх. Усі, хто слухав його, дивувались розумові та його відповідям...”

Офіційна дата смерті Гіллеля визначена 10-им роком нової (Христосової) ери, але частіше вона вказується просто як початок 1-го століття нової ери. Ісус виглядає молодшим від 12-річного хлопця. Це за умови, що художник не початківець і не еретик, тобто подає реальну картину (тобто 10 рік христосівської ери може бути роком зустрічі Гіллеля з Ісусом). Ось Гіллель (серед законовчителів) сидить біля Ісуса, бородатий із зализиною.

доведуть до завершення справу (Ісусову) зруйнування храму.

Гіллель уважно й зацікавлено прислухається до молодшого однодумця: душа радіє від усвідомлення, що проросло посіяне ним зерно розуміння шляху іудейства до Заповітної мети.

Гіллель радіє за Ісуса як за свого сина. Цікаво, що про рідного сина Гіллеля нічого не відомо. Заснована Гіллелем правляча династія дає про себе знати лише через одне покоління, коли Сінедріон очолений внуком Гіллеля, Гамліелем. Син Гамліеля, Шимон Гамліель, він же правнук Гіллеля, якраз і є той мученик і соратник Іоханана бен Заккаї, з яким вони разом — Заккаї ззовні храму, а Шимон Гамліель зсередини —

Новий Заповіт — творіння голови та рук фарисейства. Є велика прогалина в біографії Ісуса. Маємо право зробити припущення (близьке до твердження), що Ісус у проміжку між 12 і 29 роками свого життя є опікуном якщо й не самого внука Гілліеля, Гамліеля, то, принаймні, когось із його династії. Якщо це так, то стає зрозумілим волоцюжний спосіб життя Ісуса в останні роки, коли Ісус після досягнення своїм підопічним повноліття втрачає пансіон у його (підопічного) домі, не може реабілітуватись у суспільстві.

Гамалїїл, він же Гамліель, якщо й не здружився з Ісусом, то, принаймні, завжди солідарний з ним як фарисей з фарисеєм школи Гілліеля. Вони разом переживають ганьбу перебудови Іродом (і саддукеями) храму, що закінчилась через 46 років після її початку. Ісус народився під час перебудови храму, був свідком її завершення. Він сприймає перебудову такою, що тривала вічно, а не 46 років, і вічно була ганьбою фарисеям. Ісус може ставитись до храму не інакше як через потребу зруйнувати його.

Характерно, що син викладача історії християнства, М. Булгаков („Мастер і Маргарита”, глава 2) визначає місце народження Ісуса інакше від Назарето-Віфлеємського. На питання Понтія Пілата:

— Звідки ти родом?

Ісус відповідає:

— З міста Гамали.

Ми не маємо точних даних про якийсь зв'язок імені Гамалїїл з назвою міста Гамала, але занадто не випадковим видається такий збіг обставин, коли Ісус є Гамалїїлом за походженням, а власне Гамалїїл є таким на ім'я. Значить, інтегроване сприйняття Ісуса водночас як історичної особи, легенди і збірного образу, — правильне.

Геть розвіється туман навколо іудейських патріотів після врахування відомостей, поданих єврейською енциклопедією:

„...Гамала (Гамла) єврейське місто на височині Голан, близько 18 км на північний схід від Галілейського (Гіннесаретського) озера, засноване в період правління династії Хасмонейв у 81 році до нової ери і залишалася столицею Голан протягом 150 років. Гамала водночас із Масадою є символом героїзму єврейського народу...”

Масада — фортеця визначна у всіх іудейських війнах. Масада — символ; вона стала назвою могутньої розвідувальної служби сучасного Ізраїлю — Моссад, поруч з ЦРУ, КГБ, МІ-). Масада прикордонна, але наближеніша до центру Іудеї (на південному березі Мертвого моря). Гамала — символ іудейської експансії на північ. Сирійські Голанські висоти перебувають у зоні, на яку поширено апетит сучасного Ізраїля. Тому батьківщина Талмуду — Галілея (північ). Бо саме Талмуд направляє богообраних іудеїв на підкорення світу. І саме північне місто Мерон є останнім пристанком талмудистів Гілліеля і Шаммая. Ці талмудисти вказують іудеям напрямок їхніх поглядів, думок, помислів, руху на завоювання цивілізованої півночі (в межах, у яких вона відома й доступна іудеям) з центрами в Римі та Греції. Гамала зазнала руйнування під час Першої Іудейської війни, і її місцезнаходження можна визначити лише уявно, на карті. Від Мерону залишились руїни синагоги. Але Мерон стояв біля підніжжя гори Мерон. Зруйнувати гору не так просто. В кожному випадку очевидне тяжіння талмудизму до богообраних кордонів, тобто до їх розширення, щоб не казати про експансію. Та й географічні координати Мерону збігаються з числом дохрестових років Ісуса — 33 градуси північної широти (цілком придатний збіг для любителів числової тиранії — для хресто-піфагорейців).

Після смерті Ісуса Гамалїїл залишиться його одиумцем. В час, коли агонізуюче саддукейство за сприяння фарисеїв школи Шаммая буде озвіріло переслідувати фарисеїв

Гіллелістів-ісусівців, онук Гіллеля і однодумець Ісуса, законовчитель Гамаліїл виступить у Сінедріоні на захист переслідуваних фарисеїв (христосівців):

„...І переповнилися саддукеї ревностями і руки наклали вони на апостолів і до в'язниці громадської вкинули їх... Але ангол господній (хто ж іще? — прим. авт.) відчинив двері в'язниці і вивів їх... Та й пішли вони знов навчати народ... Як дізналися про це начальники сторожі храму і первосвященики, то звеліли притягти їх знову до в'язниці... Запалилися вони гнівом та й радилися, як їм смерть заподіяти... І встав у Сінедріоні один фарисей, на ім'я Гамаліїл, учитель Закону, шанований усім народом, та й звелів на деякий час вивести апостолів... І промовив до суддів: „Мужі ізраїльські... Відступіться від цих людей і забудьте за них... І послухались ради його...” (Дії апостолів, 5: 17-39)

Не всі Ісусові послідовники розуміли його самопожертву.

Справді, замислену у верховітті іудейського дерева протилежну щодо саддукейської стратегію іудейського поступу легко усвідомити. Легко за умови, що її, стратегію, хтось розтлумачить, покаже на пальцях.

Саме Гамаліїл утаємничить майбутнього апостола Павла в суть тактики Єремії-Баруха-Ездри-Гіллеля-Ісуса.

Павло типовий опортуніст, хамелеон. Він завжди призвичаюється. Він завжди там, де вигідно. Ось після смерті Ісуса, в період тимчасового реваншу школи Шаммая, Павло переслідує школу Гіллеля, учнів Ісуса. На догоду саддукеям і для ефективної роботи Павло... „...просить листа у первосвященика храму для ув'язнення християн...” (Дії апостолів, 9:1-2)

Найфанатичніший монтажник християнізму, самозваний апостол Павло викликає ревності і недовіру в решти апостолів, — не самозваних, а покликаних Ісусом. Як могло статись, — думають вони, — що Павло за одну годину спілкування з Ісусом по дорозі в Дамаск осмислює суть Ісусового вчення, суть, яку аж протягом року спілкування з Ісусом (ще до його безславного розп'яття), пізнають покликані апостоли? Пізнають, і пізнати не можуть.

В тому й полягає двоякість християнізму, що, з одного боку, він призначений для унокорених, а з іншого боку, — для унокорювачів.

Для тих, хто гортає перші розділи „Дій апостолів”, а саме 9: 1-7, вказується, що Ісус з'являється Павлу як видіння в пустелі по дорозі в Дамаск:

„...Я Ісус, що його переслідуєш ти”. А люди, що йшли з Павлом, онімілі стояли, бо вони чули, та нікого не бачили...”

Та все відразу стає на свої місця, якщо перейти до розділу 22 „Дій святих апостолів”. Бо школа Гіллеля вже оговталась від тимчасової поразки, завданої школою Шаммая (вірогідно, останній реванш саддукеїв — їхня агонія — певною мірою сприяв перехопленню ініціативи шаммаїстами; на те, що шаммаїсти тимчасово взяли гору, вказує Ренан в „Житті Ісуса”, розділ 19). Гіллелісти прагнуть з'ясувати: хто є ким насправді.

„...Мужі-браття й батьки! Послухайтеся ось тепер виправдання мого перед вами!...” Як почули вони, що до них він єврейською мовою говорить, то тиша ще більша настала (очевидно, в часи апостолів чиста єврейська мова була ознакою аристократичності, тоді як переважна більшість користувалась арамейською, суржиком по суті, — прим. авт.) А він говорив: „...Я юдеянин, що родився у кілійському Тарсі, а вихований у цьому місті, у ніг Гамаліїла докладно навчений Закону отців; горливець я божий, як і всі ви сьогодні...” („Дії апостолів”, 22)

Не видіння в сирійській пустелі, не примара Ісуса, а реальний внук і сподвижник Гіллеля — Гамаліїл — попрацював з Павлом. Бо важливо створити ідею, але ще важливіше знайти солдатів, здатних воювати за цю ідею. І потрібні не прості солдати, а такі (сержанти, молодші командири), що за собою піднімуть в атаку інших солдатів. Таким солдатом (сержантом) є самозваний апостол, — а насправді старанний учень Гамаліїла, — Павло.

Ще не зруйновано Другий єрусалимський храм. Ще саддукеї чіпляються за найменшу можливість впливати на іудейство. Ще покликані апостоли жебрачать у Єрусалимі. А самозваний апостол уже підкував чоботи. Крок за кроком його хода перетворюється на марш. В напрямках, відмінних від прямолінійного руху апостола, розлітаються письмові

послання Павла, ці надійні замітники апостола в місяцях його відсутності. Там, де не ступала нога апостола, там його послання довершують справу.

Ернест Ренан („Апостол Павло”, глава 9) проясняє ситуацію:

„...В римській імперії не існувало нічого схожого на нашу пошту для приватної кореспонденції: все листування велося з okazіями і через посильних. Тому в Павла (*сержанта*, — прим. авт.) увійшло у звичку мати при собі другорядних співробітників (солдатів, — прим. авт.), що виконують обов'язки кур'єрів. У євреїв існувала вже переписка між синагогами; посол, на якого було покладено доставку листів, був навіть штатною особою в синагозі...”

Для допитливої уяви мого читача настав час пожитися знаходженням відповіді на питання про джерела фінансування 10000-кілометрових рейдів Павла (та його співробітників) упродовж 15 років.

Ще далеко до появи Павла пророк Єремія в часи зруйнування Першого єрусалимського (Соломонового) храму усвідомлює храм духовний, немурований, як об'єднуваче начало — храм у серці. Символом відданості Соломоновому храму і символом відданості духовному, немурованому храму, стане пентаграма.

Свята святих (Соломонового храму) при вході до неї була оздоблена (*див. Біблія, Перша книга царів. 6: 31*) п'ятикутниками, або пентаграмами. Пентаграма являє собою середину п'ятикутної зірки.

Зомбовані християнізмом арійці твердо увірують в те, що пентаграма при вході до святої святих єрусалимського храму Соломона служить перепоною від проникнення чорта-диявола. На згадку йде Фауст. До нього в кабінет завітав чорт у вигляді пса, а вийти з кабінету хоче людиноподібним Мефістофелем. Не може вийти через пентаграму на порозі кабінету Фауста.

— Та так то так! А звідси вийти як?

Завадою постане під ногами

Біля порога тайний знак.

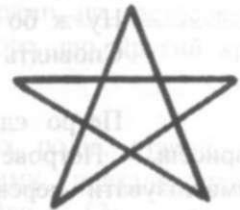
— А! Ти злякався пентаграми

Що силу має над чортами?

(Частина I)

П'ятикутна зірка — древній арійський символ людини. П'ять променів символізують голову, руки і ноги людини.

Та присвоївши собі цей древній символ у його перевернутому вигляді для символу нелюдського господа і його святої святих у збудованому Соломоном храмі, жидівство якраз і започатковує використання пентаграми як символу масонства. Це ранній (але не найдавніший) класичний символ масонства. (Первісний символ масонства — трикутник. Про нього дещо згодом.) Сама ж п'ятикутна зірка (на відміну від спотвореного жидами іншого символу з перейменуванням його на шестикутну зірку Давида) отримує назву зірки Соломона без зайвого розголошення про її перевернуте (жидівське, догори низом) використання.

В новій історії Америки (вона під владою масонів) пентаграма є ще й символом військового відомства — Пентагон — і автомобіля „Крайслер”.

Поширивши свою владу на Советську Росію та окуповані нею країни, масонство використовує цей знак багато ширше. Автомобілі Зіл-130 та Газ-53, вимірювальні прилади, монументальні споруди, почесні нагороди... Ще трохи часу, і пологові будинки *прекрасной Советской Иудеї* — СССР — не виписували б з пологових будинків новонароджених дітей без відповідного таврування цим знаком.

Паралельно з формуванням *Советської Іудеї* формувалася антисоветський Дон. Його офіційна назва — Всевелике Військо Донське. В день, коли донські козаки оберуть генерала Краснова президентом Всевеликого Дону, він, розчулений довір'ям мільйонів і захоплений бажанням будь-що взяти реванш у червоно-прапорної Москви, проголосить козакам:

„...Ви можете запропонувати мені будь-який прапор — крім червоного, будь-який герб — крім ЖИДІВСЬКОЇ П'ЯТИКІНЦЕВОЇ ЗІРКИ чи іншого МАСОНСЬКОГО СИМВОЛУ, і будь-який гімн — крім „Інтернаціоналу!..” (Подробиці див. академік М. Шолохов, „Тихий Дон”, частина 6. 1928 р.)

Доречно згадати, що найкращий текст для славня (не гімну) майбутньої Самостійної України написав Микола Вороний. Але допоки не зборемо окупаційний режим з гімном, запрограмованим на чекання смерті України, нового славня (Миколи Вороного) нам не запровадити.

ЗА УКРАЇНУ

За Україну!
З вогнем завзяття
Рушаймо, браття,
Всі вперед!
Слушний час
Кличе нас —
Ну ж бо враз
Сповнять святий наказ!

За Україну,
За її долю,
За честь і волю,
За народ!
О, Україно!
О, рідна Ненько!
Тобі вірненько
Присягнем.

Серця кров
І любов —
Все тобі
Віддати в боротьбі!
За Україну,
За її долю,
За честь і волю,
За народ!

Петро єдиний — крім Павла — апостол, який хоча б наполовину осягнув задум фарисеїв. Петрове останнє в житті побажання — бути повішеним униз головою і символізувати перевернуту зірку Соломона. „Чомусь” поширено думку, що саме в такий спосіб повішено Петра в Римі (див., наприклад, *Євсевій Кесарійський*, „*Церковна історія*”, 3:1:3).

Перевернута зірка є протилежністю правильній зірці, — символу життя і людини. Тому поруч з класичним символом масонства — пентаграмою — існує ще й модерний масонський символ смерті, — череп з перехрещеними кістками.

Вважається, що Ісуса розп'ято на Голгофі над тим місцем, де поховано Адама. Тому череп з кістками — мощі Адама — розташовані під розп'ятим Ісусом, в нижній частині хреста. Головна діюча особа — Ісус, мученик за діло жидо-християнства — займає центральне місце на хресті, а вгорі напис „ІНЦІ” (INRI, Ісус Назорей... — він жив, помер і воскрес згідно з вірою християн).

Жидо-більшевикам не треба нехтувати символи своїх попередників, жидо-християн. І мавзолей Леніна з урядовою трибуною вкладається в ту схему, що й хрест з черепом-кістками, розп'яттям, написом.

Мавзолей Леніна — це череп-кістки (мощі Леніна — мученика за діло жидо-советизму) внизу, діючий вождь (Сталін-Брежнев-Горбачов) в центрі на урядовій трибуні, вгорі напис „Ленін” (він жив, живе і буде жити згідно з вірою советян).

У західних областях України, що перебувають під впливом очоленого апостолом Петром римського католицизму (його резиденція в римському соборі імені апостола Петра), можна бачити цей символ смерті (у вигляді поєднаних з черепом кісток) не десь, а на самісіньких хрестах з Ісусом. В Європі цей символ зустрічається в церкві, зокрема біля сповідальень.

Свідок падіння Соломонового храму, Єремія, рятується втечею до Єгипту несучи в серці своєму символ входу в свята святих Соломонового храму, — пентаграму. Це все, що треба для будівництва щасливого майбутнього іудейства, — символ храму в серці кожного іудея, а не муровані стіни з перекриттям, і не саддукейська сторожа храму. Відтепер кожен фарисей, — а за ним і кожен християнин, — стане на сторожі того храму, який в серці кожного іудея.

Пізніше, при зведенні Другого храму (не Соломонового), пентаграми не застосовано. Ті з іудеїв, що пам'ятали бачений на свої очі Перший храм, плакали з того, що Другий храм вже не має нічого спільного з Першим.

„...Багато хто зі священників і Левітів та з голів батьківських родів, старші, що бачили перший храм своїми очима, при заснуванні його, того другого храму, плакали ревним голосом, а багато хто покликували піднесеним голосом у радості...” (Ездра, 3: 12)

Ясно, що плакали саддукеї, а раділи фарисеї. Є одна причина різної реакції з боку різних партій — відсутність видимої пентаграми, символу Першого, Соломонового храму.

Чи є влучніше зауваження, аніж зроблене Ернестом Ренаном у його праці „Євангелія і друге покоління християнства”, глава 1:

„саддукеї — тільки клас; фарисеї — нація.”

Єремія лише започаткував духовний (альтернативний мурованому) храм фарисейства. Його треба комусь будувати. Слово „масон” у перекладі означає: будівничий, каменщик, муляр. Важливо будувати рай для іудеїв руками представників інших народів, — щоб відвернути від жидів підозри і звинувачення у підступності та віроломстві з небажаними (катастрофічними?) для жидів наслідками.

Переїнявши від Єремії через Баруха та Ездру започатковану ідею масонства, Гілгелль на подив консервативним та ортодоксальним іудеям з числа саддукеїв і фарисеїв (з табору Шаммая) починає активно впроваджувати цю ідею в життя. Бо лише пом'якшенням іудаїзму можна сприяти наверненню (на іудаїзм) чужоземців і творити портативну релігію. Гілгелль навіртає чужоземців не ставлячи перед ними умову суворого дотримання іудейського закону, — обрізання, суботи, заборони вживати свинину.

Гіллель і Шаммай будуть поховані в Галілейському місті Мерон. Їхні могили поруч. Цим двом покійникам Галілея бачилась земля, через яку проляже шлях іудейського маршу з римської провінції Іудея до римської столиці Рим. Існує давній переказ про те, що фарисеї Гіллель і Шаммай навіть у могилах займають протилежні позиції. Згідно з переказом, вони поховані „валетом”, — Шаммай ногами на південь, до Єрусалиму, а Гіллель ногами на північ, до Греції і Риму. Шаммай ніби оглядається на Сіон. А Гіллель впевнено дивиться вперед, на народи, що підлягають наверненню. Дивиться з готовністю йти на все заради їх підпорядкування милим (серцю Гіллеля) іудеям. На протигагу Шаммаєвій зашкарублості та обмеженості, Гіллель застосує винахідливість і компроміс, кмітливість і поступливість.

Цю поступливість Гіллеля перейме і продовжить Ісус.

Хто ж не знає про Ісусове поблажливе ставлення до вільного використання суботи, необов'язкового посту і навіть необов'язкового миття рук перед їдою:

„...Прийшли до Ісуса фарисеї та книжники з Єрусалиму й сказали: „Чого твої учні не дотримуються передання старших? Бо не миють вони своїх рук, коли хліб споживають...”

...А він покликав народ і промовив до нього: „Не те, що входить до рота, сквернить людину, але те, що виходить з рота...” (Матвій. 15: 1-11)

З погляду Ісуса (Гіллеля) бруд, що потрапляє до рота під час їди немитими руками становить меншу загрозу, ніж бруд, що виходить з рота зі словами фарисеїв-шаммаїстів.

Апостол Павло переймає естафету. Його розбіжності з іншими апостолами якраз і ґрунтуються на м'якому, гнучкому підході до іноземців при наверненні їх на оновлений іудаїзм, яким є християнізм (іудаїзм для квазі-жидів). Покликані Ісусом апостоли твердо стоять на дотриманні (прозелітами) обрізання крайньої плоті. Вони, ці покликані Ісусом апостоли, не здатні осягнути задум. Вони мимоволі підштовхнуть самозваного апостола Павла до пошуків сприятливого ґрунту для зерен. Не так зерен Павлової науки, як зерен Павлової методики. Підштовхнуть до пошуків серед іудеїв діаспори. В посланні до римлян (до римських жидів 2: 28-29) Павло скаже:

„...Не той іудей, що є ним назовні, і не те обрізання, що назовні на тілі, але той, що є іудей потаємно, ДУХОВНО...”

Самозваний апостол Павло доходить до гострого конфлікту з покликаними апостолами. Питання про обрізання спричиняє перший розкол в історії християнства.

Ось на апостольському соборі в Єрусалимі...

„...дехто, що увірували з фарисейської партії, устали й сказали, що треба поганів обрізувати й наказати, щоб закона Мойсеєвого берегли... І зібралися апостоли і старші для розгляду цієї справи. І велике змагання повстало...” (Дії апостолів, 15: 5-7)

Не треба геніальності щоб зрозуміти суть дійсно великого змагання, коли одні відстоюють потребу обрізання крайньої плоті статевого члена (у новонавернених на жидохристиянізм), а інші з піною біля рота доводять необов'язковість святої (для богообраних істот) процедури обрізання.

Здібний учень Гіллелевого внука (Гамаліїла), апостол Павло знаходить компромісне рішення, завдяки якому християнізм спромігся виповзти з іудейського кубла і розповзтися по всьому світу. Павло мудро розділяє повноваження між собою та апостолом Петром.

„...Мені припоручена Євангелія для необрізаних, як Петрові для обрізаних, бо Той (Ісус), хто помагав Петрові в апостольстві між обрізаними, помагав і мені між поганями...” (Послання апостола Павла до галатів, 2: 7-8)

Буде помилкою думати, що обрізання сьогодні — анахронізм, а дослідник спорідненості різних обрізань (тілесного й духовного) — ретроград.

Це фото (технічно складне в 19 столітті) процедури обрізання зроблено при електричному освітленні, тобто в умовах недостатнього освітлення. Можемо датувати його 20 століттям після Христу.

Обрізання. Фото з журналу „Людина і Світ”, жовтень 1997 року, сторінка 27

Обрізання — це пароль.

Німецький іудей Генріх перекоонує — обрізаний означає „свій”.

„...Ті обрізані герої —

Любі короля трабанти,

Завідателі фінансів,

Навіть війська коменданти...”

(Г. Гейне, „Диспута”)

Жидівські енциклопедії уточнюють, що мохел (той, хто здійснює обрізання) ротом відсмоктує кров обрізаного. Починаючи з 19 століття використовується трубка зі всмоктуючим (памперсом) елементом (див., наприклад, www.eleven.co). Незалежно від обрізання, жидом є кожен, народжений матір'ю-жидівкою.

Побутує думка (вона не суперечить специфіці процедури обрізання), що свідки обрізання змішують кров обрізаного з вином і випивають. Декілька крапель такого підсолодженого вина (на столі, поруч з мохелом) дається обрізаному немовляті (дорослим без обмежень). Очевидно це й пояснює жидівську кровну кругову поруку у з'ясуванні стосунків з нежидами.

Будівництво раю для богообраних триває. Але Другий храм ще не зруйновано. Для тих іудеїв, хто має вуха і здатний осмислити почуте, а також для задурманених

християнізмом прихоськів до Господа-Фюрера (для квазі-іудеїв), Павло доносить масонську ідею:

„...Отже, ви вже не чужі і не прихоськи, а співгрожани святим і домашні для Бога, збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос, що на ньому вся будівля, улад побудована, росте у святий храм у Господі, що на ньому і ви разом будуєтеся Духом на оселю Божу...” (Послання Павла до ефесян, 2: 19-22)

Іудеям не треба боятися, що залучені квазі-жиди дорівнюються до самих жидів, складуть їм конкуренцію, а значить і становитимуть загрозу для райського життя іудеїв. Щоб цьому запобігти, треба завжди тримати дистанцію з поганями. Тоді богообрані перевертні залишаться на недосяжній висоті.

Так будівничий, майстер викладки каменю, особливо каменю наріжного, бере собі підсобників, що не володіють цією професією. І якщо майстер не буде навчати підсобників своїй професії, не поділиться професійними секретами і використає найманих підсобників лише як принеси-подай, то вони так і залишаться підсобниками, підмайстрами.

Саме такі звання вживаються у масонів: найвищий майстер, або гросмейстер; середній масон, або просто майстер; і найнижчі, підмайстри, — їх мільйони християн. Підмайстри на своїх плечах тримають усю споруду переносного, портативного, вистражданого Єремією, усвідомленого Барухом, розвинутого Ездрую, впровадженого Гілелем, обгрунтованого Філоном, підхопленого Ісусом, захищеного Гамалілом, пропагованого Павлом, завершеного Іохананом бен Заккаї, підтриманого в небесах Флавієм, храму.

Славте бога і розпорошуйте себе над землями,
Славте бога і не щадіть себе над морями -
Рабом є той, хто до одної країни прив'язав себе!
Не Сіоном зветься царство, обіцяне мною вам:
Ім'я його — Всесвіт.

Майстром зветься головний герой книги Міхаїла Афанасьєвича Булгакова „*Мастер і Маргарита*”. 1928 року, коли Сталін запроваджує проект іудейського раю в одній, окремо взятій соціалістичній країні (Біробіджанський проект), жидівочка Єлена Нюренберг охмуряє Булгакова. 1929 року (чи не до 1900-річчя від початку проповідницької діяльності Ісуса?) вони, Нюренберг і Булгаков, починають спільний, альтернативний Біробіджанському, проект із кодовою

назвою „*Мастер і Маргарита*”. Мастер без імені та прізвища. Він не має ні минулого, ні майбутнього. Він просто Мастер. Його завдання полягає в майстерному звеличенні нікчемного по суті, але шанованого всесвітніми забородами, Ісуса. Бо Ісус на протигагу Сталіну прагнув покласти до немитих ніг іудейства не якусь там жидівську Біробіджанську республіку в глухій уссурійській тайзі, а весь благодатний світ.

Ми ще підійдемо впритул до проекту „*Мастер і Маргарита*” і до його кмітливих авторів. Зараз тільки зауважимо: протягом тисячоліть всесвітня христосістична партія буде небесний Єрусалим (Ізраїль). Ця ізраїльська партія стала партією влади в 4 столітті нової ери за часів римського імператора Константина. До того часу іудейство — християнство і масонство — має однаковий нелегальний статус. Масони — це по суті неформальні християни; або язичники з культом Єгови. Від часу становлення христосістичної партії як всесвітньої партії влади, масонство — опозиція християнству.

Важливо — хто, кого і коли, називає масоном. Зараз в Україні та світі при владі фактично різновид соціал-демократів — меншовиків. Невипадково українська і світова історіографія одностайна у визначенні характеру російської революції 1917: з весни до осені — це масонський переворот, а з осені 1917 — большевицький. Хто ж ті масони, що стояли біля керма революції від її початку, тобто були рушійною силою. Це есери (соціал-

революціонери) — цілком нелегальна партія до 1917 року. Бо соціал-демократи — напівнелегальна партія до 1917 року. Соціал-демократи (серед них Троцькій) офіційно керували Советами в епоху їх виникнення під час російської революції 1905 року. Значить, соціал-демократи — меншовики з більшовиками — напівмасони.

Зазначимо, що головна дійова особа 1917 року не Ленін і не Троцькій, не генерал-монархіст(антиреспубліканець)-заколотник Корнілов, а саме Керенській. Він до революції був членом легальної Трудової партії і водночас нелегальної (масонської) партії есерів. Після революції Керенській легалізувався.

Кажучи про масонство (жидо-масонство) і про його зазіхання на всесвітню христосістичну владу, треба врахувати, що це жидівський міжсобойчик. Жидо-християнство поступається (подекуди) владою жидо-масонству. Масони і християни — це різні фракції жидівської всесвітньої партії влади. Перехід із фракції у фракцію — звичайне явище. В боротьбі за владу одна фракція не гидує методами іншої фракції.

Наприклад, Антон Карташев. Він у царській христосістичній Росії був професором богослов'я, викладав у вищих церковних навчальних закладах. Після лютневої (масонської) революції 1917 року став обер-прокурором „священного” Синоду (церковного уряду). Сам же був ініціатором скасування Синоду і створення на його місці міністерства віросповідань. Карташев — останній обер-прокурор Синоду і перший міністр віросповідань масонського уряду Керенського. Більшевики вигнали Керенського, скасували масонське міністерство віросповідань і відновили скасований Петром-І московський патріархат. Напередодні Нового 1918 року патріархом російської большевицької імперії став митрополит московський Тихон (обраний з-поміж інших архієреїв — архієпископів Антонія, Сергія...).

За різними даними фарисей Павло прибуває до Риму 61 або 62 року і живе тут до 65 чи до 67 року нової ери. Встановлює тісні зв'язки з місцевими іудеями та іудео-християнами. 64 року до Риму прибуває фарисей Флавій. Цей фарисей відразу потрапляє на підготований фарисеєм Павлом ґрунт, і за підтримки місцевих фарисею-християн з легкістю домагається звільнення з римського полону трьох іудейських старшин (взамін за перехід столичної Кесарії під вплив греко-римських ворогів богообраного народу). Це однозначно провокує війну в Іудеї.

66 року війна розгоряється з усією силою. Закінчиться війна цілковито так, як треба фарисеям. Бо кожен з них на своєму місці. Якщо не він сам, то його ідея (самопожертва), його розуміння ходу думок усіх учасників задуму. Одні з них — живі чи мертві — зараз у Римі, інші в Єрусалимі (на Голгофі), інші в Єгипті, ще інші у Вавілоні, дехто в Мероні.

Усі вони — явні та уявні пророки, олігархи і тіньові фінансисти, філософи-плагіатори, філософи-винахідники і рабини-вчителі — беруть участь у цьому естафетному марші фарисеїв: пророк Єремія; його учень — Барух; учень Баруха, переписувач Тори і Законодавець — Езра; Законослухняний винахідник — Гіллець; фанатичний і жертвний Законвиконавець — Ісус Христос; внук Гіллеця — Гамалііл; учень Гамалііла і апостол Ісуса — Павло; правнук Гіллеця — Шимон бен Гамалііл; спадкоємець винаходу Гіллеця і вартовий Закону — Іоханан бен Заккаї; учень Іоханана бен Заккаї — Йосиф Флавій.

Згадаємо ще декого.

Покровителем Ісуса (його зв'язковим в умовах конспірації перед судом і ганебною стратою) був член Сінедріону Никодим (свангеліс від Іоана, 7:50, а також 3:1; 19:39). Чи треба пояснювати, що хоронять померлого рідні та близькі (найближчі) і що свангелія не вказують на звертання рідних і апостолів Ісуса з проханням до Пілата про видачу тіла для поховання. Бо до Пілата звертається поважний Йосип Аримафейський — звертається як завдяки своїй високій посаді члена президії Сінедріону, так і для більшої символічності солідарності фарисеїв. Він і ховає Ісуса у своєму новому особистому (фарисейському) склепі. (див. свангелія від Луки, 23:50, Матвія, 27:57-60; Марка, 15:42).

Ніякий храм не встоїть проти такого моноліту. І йому, цьому храму, лишається впасти і дати можливість шеренгам (вони карбують крок) пройти маршем по його руїнах аж до часу, коли всі народи лежатимуть біля ніг Ізраїлю і думатимуть, що Ісуса немає в шеренгах. Справді, Ісус „на небі”. Самі шеренги туди його спровадили, — щоб себе не викрити.

Створена релігія з культом Ісуса завойовує світ з якоюсь дивною закономірністю. Вона шириться найперше в місцях проживання розпорошеного по світу жидівства з наступним (паралельним) залученням нежидівського оточення.

313 року римський імператор Константин своїм знаменитим Медіоланським (Міланським) едиктом оголошує нібито свободу віровизнання, а насправді сприяє конкретно християнізму — звільняє християнський клір від цілого ряду повинностей, закріплює за єпископами право юрисдикції у громадянських справах, гарантує церкві компенсацію втраченого в часи гонінь — фактично закріплює за християнізмом статус державної, імперської релігії. Хоча сам Константин лишається язичником. Як Ісус досягає певного рівня солідності через згуртування навколо себе 12 апостолів, так і Константин 325 року, через 12 років після Міланського едикту, досягає найсоліднішого рівня — абсолютного монарха. Досягає через проведення (під патронатом імператора, своїм патронатом) Вселенського собору християнських єпископів у Нікеї. Тут він (ще неохрищений) проголошує: „Я — поставлений від Бога єпископом зовнішніх (політичних) справ Церкви”.

Попередні імператори — не абсолютні монархи. Юлій Цезар не встиг стати імператором — убитий щойно після набуття диктаторських повноважень. Від спадкоємця Цезаря, першого римського імператора Октавіана Августа, імператори протягом 300 років були не монархи, а принцепси (**princeps** — перший) — перші у списку сенаторів. Це формальне, та все ж обмеження влади. Принципат поступово перетворюється на домінат (**dominatus** — панування монарха).

Першим монархом вважається Діоклетіан. Він оголосив себе сином Юпітера і первосвященником. Він — цар, бог і герой (восначальник). Проте Діоклетіан тільки умовно абсолютний монарх. Бо язичництво процвітає. Прихильники Нептуна, Заратустри, Єгови (і його „сина”) не вважають „сина” Юпітерового абсолютним монархом, особливо прихильники Єгови. Бо „чомусь” світоглядний портрет Діоклетіана змальовується саме гонінням на Єговолюбивих християн. „Чомусь” достовірно невідомо про смерть Діоклетіана. Вважається, що він закінчив самогубством. А втім, коли закінчив? Закінчив безпосередньо після проголошення Міланського едикту 313 року, коли стало зрозуміло, що християнству передається право (на життя) та привілеї, якими раніше користувалось язичництво. Це означає, що відбирається право на життя не так у язичництва (його неможливо вбити), як у імператора-язичника (його можна і треба вбити), — гонителя християн.

Характерно, що всі джерела з історії стародавнього світу вказують: Діоклетіан добровільно пішов у відставку (305 рік) і як приватна особа доживав свій вік у рідній Далмації (на східному, протилежному щодо Італії березі Адріатичного моря). Проте ровесник антихристиянина Діоклетіана христосівець Євсевій Кесарійський („Церковна історія”, 8:13:15) наголошує, що Діоклетіану не дали доживати віку і що він помер найганебнішою смертю, що після зречення Діоклетіан знову став при владі і його звинувачено у спробі умертвити Константина. Діоклетіан був першим, чії почесні статуї, портрети та взагалі все, що належить за звичаєм, як дані людині нечестивій та безбожній (*беззговній*, — авт.) були знищені...

Ясно, що досить було Діоклетіану дізнатись про Міланський едикт і негативно відреагувати на нього, аби це було розцінено як посягання на життя христосівця Константина.

Не знати, скільки правди є в легенді про з’явлення хреста Константину, коли майбутньому самодержцю у вирішальний момент боротьби за владу привидівся хрест із написом „З цим переможеш”.

Але точно відомо, що саме антихристиянин Діоклетіан видає едикт „*Про максимальні ціни*”, спрямований проти торгової (питомо жидівської) мафії та на захист нижчих верств населення, — бідноти. Точно відомо, що цей едикт не досягнув мети, хоча за його невиконання передбачалось покарання — смерть. Невиконання не було, — було саботування (саботаж, від жидівського шабаш, шабат, субота — скласти руки і нічого не робити).

Паралельно з саботажем, на інтереси богообраних працює пропаганда християнства. Методом широкої благочинності (безплатного сиру в мишоловці) та обіцянками загробного блаженства, жидо-християнізм приваблює саме бідноту. Саме біднота найчисельніша, масова. Якщо раніше римська влада умиряла маси через надання їм хліба й видовищ, то зараз жидівська влада планує умиряння мас без хліба й видовищ — через масову пропаганду блаженства голодних (їм належить царство небесне!) та через масове церковно-монастирське

урочисте пригнічення. Проповідь смиренності та покірності зменшує (зводить нанівець) опір мас і сприяє невиконанню (саботажу) Діоклетіанового указу „Про максимальні ціни”.

Коло замкнулось.

Тому вслід за указом „Про максимальні ціни” (проти спекуляції) Діоклетіан не може не видати (303 рік) перший едикт (а за ним ще три) проти християн.

Ці едикти унеможливили функціонування проекту Ездри-Гілліеля-Ісуса-Філона-Заккаї...

Церкви руйнуються. Заповіді Єгови спалюються. Кожен християнин мусить публічно зректись християнзму і повернутись лицем до язичництва. Найзлісніші христосівці зазнають покарання в'язницею і смертю. Їхнє майно конфісковано.

305 року, через 21 рік після перебування на престолі, Діоклетіан згідно зі своєю обіцянкою (зректись через 21 рік) урочисто зрікається влади, йде у відставку.

Це що? — Це щастя падає з неба на голову іудеям. Це знахідка!

Діоклетіанові укази (антимафіозні, водночас антихристиянські) скасовуються наступними імператорами.

Та ще більшою знахідкою стає імператор Константин (він 12 наступник Діоклетіана, якщо йти за церковною версією про повернення Діоклетіана до влади після зречення).

Сьогодні всі є свідками мусованої легенди про Константина як про вічного язичника, котрий вивів християнство на державний рівень, надав йому всі привілеї, а сам прийняв християнство тільки перед смертю.

Ця (мусована) легенда Константина, як і легенда Ісуса, покликана відволікти увагу від жидівства та їхнього проекту — жидо-християнства. Мовляв, язичник Константин на вернувся імперію і сам на вернувся, бо християнзм природно кращий. Не відволікти не можна. Бо епоха перших віків християнства (зокрема епоха Константина) — це епоха агонії рабовласництва. А християнзм є не що інше як замаскована під релігію новітня рабовласницька ідеологія (для „рабів божих”, єговиних). І саме язичник (а не прихований християнин, — де ж ви бачили?) Константин запроваджує (332 рік) кріпосне право, вдосконалене його наступниками і закріплене кодексом Юстиніана (вже відкритого христосівця) в 6 столітті. За таку заслугу, іменем Юстиніана названо цілу галузь — юстиція (судочинство).

Легенда. Як Ісусу „треба” було 12 апостолів, так і царю-полководцю Константину після Міланського едикту „треба” було 12 років аби проголосити себе ще й Головою Церкви — абсолютним монархом. За ці 12 років Константин дарує церкві привілеї: право приймати в спадок та подарунок. Серед вельмож запроваджено та підтримано моду на покровительство церкві та монастирям — ктиторство (титарство). Це невдовзі зробить церкву володаркою 10% земель імперії — території сучасної Іспанії.

Якщо 325 рік було „обрано” для „вищої” мети, то бажано відвести підозру від „богообраних”, тобто від єговообраних. Надто, що в період гонінь християни з нежидів мали можливість відшліфувати свій фанатизм.

Загадай дурному „богу молитись” — він лоба поб'є.

Школа обрізаних Гілліеля-Філона, а за нею необрізане оточення, намагається якнайбільше прислужитись Єгові. Як одне поперед одного вихваляють Єгову і його „сина” Ісуса, так і большевики (з жидів та нежидів) вихваляють Леніна та його „дітей” — ленінців. Одні ленінці наполягають: Ленін — бог. Інші ленінці застерігають: Ленін не бог, а майже бог — богообраний. Так чи інакше, всі ленінці одностайні: наслідіє Леніна богоугодне (єговоугодне). Значить, ленінці богоугодні, богообрані. *Ленінській коллєктивізм — основа нашої жити! Колхози, колхози і сцьо раз колхози! Колхози породят голод і уб'ют мільйони человек? Это не страшно! Главнос, чтобы идея Леніна жила вовек!*

Відступить ленінський жидо-большевизм — наступить ісусівський жидо-християнзм. Тепер одні просто моляться, інші в молитві лоба б'ють. Ще інші змагаються, хто носить хреста більших розмірів. Найвідданіші вештають по світу і демонструють ганчірку, в яку нібито було загорнуто труп Ісуса. Інші вештають і демонструють „копію” ганчірки. Ще інші планують навколосвітню хресну ходу до 2000-річчя „воскрєсіння” непотрібного нікому (крім жидів) Ісуса.

На молитовне розбивання лоба хворіють сповідники всіх неприродних релігій. Особливо це стосується сповідників інтернаціональних релігій, де засновником є націоналіст. Саме тут сповідник не усвідомлює (бо й не може усвідомити, не дозволено усвідомити) суть, а підсвідомо прагне замінити суть формою — упаданням, завзятістю, ревністю.

Любов завжди ревність. Але ревність (форма) не завжди любов (суть).

2006 року в „незалежній” Україні промосковська Почаївська лавра видала (московською мовою, якою ж іще?) „Закон божий”. В ньому на сторінці 26 вказується, як треба молитись і, основне, як треба поклонятись богу („сину” Єгови):

Найбільш ревні єговопоклонники школи Гіллеля-Христа-Філона вважають за доцільне впровадити в християнстві нежидівські культу. Передбачається, що це сприятиме ширшому залученню нежидів до жидо-християнства, тобто сприятиме ефективнішому перетворенню їх на квазі-жидів, ведених жидами.

Коліскою іудаїзму є Схід — від Єгипту до Індії. І саме Схід є плацдармом жидо-християнства. Саме на схід переносить свою резиденцію ще Діоклетіан (на азійський беріг Босфору — в Нікомідію). Саме на схід (тепер уже на європейський беріг — у Візантію) планує перенести свою столицю Константин. Саме на Сході — в новій столиці Константинополі та сусідніх містах — проводяться Вселенські Собори. На них якраз і закладено християнську догматику. Більшість тих, на кого спрямована пропаганда апостола Павла, це власне східняки римської імперії — ефесяни, галатеї, солуняни, коринтяни... Саме вони довгий час перебували під впливом перських, єгипетських, індійських культів.

Квазі-жиди ведені жидами.

Фінікійський монотеїзм — поклоніння одному Ваалу — став жидівським монотеїзмом — поклонінням одному Єгови. Перський дуалізм — боротьба добра зі злом — став жидо-християнським дуалізмом — боротьбою бога з дияволом.

Після 1 та 2 логічно йде 3.

Українську Трійцю (Яв, Нав, Прав), єгипетську Трійцю (Озіріс, Ізіда, Гор), перську Трійцю (Агура-Мазда, Ангра-Манья, Мітра), сусідню щодо перської індійську ведичну Трійцю (Брахма, Вішну, Шива) планується подати квазі-жидівською, християнською Трійцею — Бог, Син, Святий Дух.

Коли є ревні, то є й помірковані.

Ревні жидо-християни — за Трійцю. Помірковані, — проти Трійці.

Протистояння прибічників Трійці (тринітаристів) та їхніх противників (ангитринітаристів) зосереджується у гнізді батька християнства, Філона, — в єгипетській Александрії. Лідер тринітаристів — Афанасій. Лідер ангитринітаристів — Арій. Хоча за Арієм меншість александрійського кліру (тільки третина — на це вказує А. Карташев, „Вселенські собори”, розділ 1), проте на його боці вища ідейність — відданість „чистоті” іудаїзму.

„Богообрана” діалектика особливо діалектична.

325 року відданий послідовник александрійця Філона Іудея пресвітер Арій та його сподвижники (вони визнають Ісуса нерівним Єгови, а значить і виступають проти догмату Трійці) звинувачуються в єгипетському сепаратизмі (сепаратизм, особливо єгипетський — козирна карта римських правителів ще з часів Клеопатри). 325 року Константин скликає Собор для вирішення питання Арія та аріанства. Пізніше адвокат Трійці, видатний православний державний і церковний діяч Антон Карташев (викладач петербурзької духовної академії, останній обер-прокурор Синоду і перший міністр віросповідань уряду Росії 1917р., засновник і професор богословського інституту на еміграції, в Парижі 1925р.) у своїй книзі „Вселенські собори”, розділ 1, сповістить:

„...Отрута іудаїзму міститься в запереченні Трійці...”

Але зараз, 325 року, Трійця — це „щось”. Це забава для християн, для квазі-жидів. На першому ж місці — аріанство, визнання Ісуса нерівним Єгови.

Константин позбавляє Арія та його сподвижників (опонентів Собору — антинікейців) їхніх посад, засилає в Іллірію (сучасну Югославію). Втім, засилає ненадовго. Скоро імператор „передумав”. Арія повернуто із заслання, реабілітовано і підвищено, а його ворогів заслано, — надовго. Зокрема Афанасія заслано аж на Середній Рейн, у Трір (батьківщина Карла Маркса пізніше).

Знаємо, що династія Гіллелія протягом 400 років (починаючи з 30 року до Христової ери) тримає у своїх руках владу над іудейством. І саме в 4-му столітті, на 355-му році епохи правління цієї династії завершується (проведенням 325 року Першого Вселенського собору в Нікеї) становлення християнізму як імперської державної релігії і завершується формування єрусалимського Талмуду.

Наукова „Історія Древного світу” (будь-яке видання крім школярського) звертає увагу на те, що аріанська партія, до якої був прихильний Константин і яку підтримували його спадкоємці, тимчасово (чи не до завершення епохи правління династії Гіллелія?) отримала перемогу саме у східній (візантійській) частині римської імперії. Син Константина — імператор Констанцій — залишився в історії як підступний та підозрілий чоловік, активний послідовник Арія. Він жорстоко переслідував нікейців — прибічників рівності Ісуса та Єгови, тобто прибічників Трійці, тринітаристів (ортодоксів або правильних). Тринітаристи (нікейці) пізніше спекулюватимуть і видаватимуть ортодоксію (правильність) за православ'я, — щоб аргументувати свою владу над значною частиною пастви, над слав'янами. (Слав'яни так названі через поширення імен із закінченням -слав, та через славлення свого права, а не через славлення візантійської ортодоксії-правильності. По-грецьки православний — буквально „ортоклеос”, а не „ортодокс”).

Саме тепер зароджується чернецтво. Засновник чернецтва — земляк Філона і Арія, — єгиптянин Антоній. Він прожив досить довго, 105 років (251-356), мав достатньо часу аби прислужитись монастирській справі. (Пізніше ім'я Антонія братимуть собі інші монахи на знак спадкоємності, солідарності з монахом-піонером. Так засновником Києво-Печерської лаври є монах Антоній 10 ст.)

Антоній виступає за Афанасія і проти Арія. Він пише листи Константину з проханням помилувати засланою Афанасія, але отримує від імператора відповідь про неможливість помилування (*див. А. Карташев, там само*). Немає підстав вважати, що пізніший монах Антоній (києво-печерський) не впливав на політику київських князів. Якщо монах-піонер Антоній впливав на римських імператорів коли христосівці мали статус борців, то монах-епігон Антоній впливав на київських князів уже в принципово інших умовах, коли христосівці набули статусу переможців із 600-річним досвідом. Тобто немає підстав вважати, що Антоній-епігон впливає проханнями. Бо він впливає наказами. Христосівці, особливо монахи, це правляча партія (братія за Шевченком) від часів християнізації — залучення України до сфери впливу жидівської політекономії. Антоній (печерський) вважається засновником російського монашества (братії). Приведена з римської (візантійської) імперії ця братія в російській імперії впливає на сенат (верховну установу):

„...От і братія сипнула
У сенат писати
Та підписувать — та драти
І з батька і брата...”
(Т. Шевченко, „Кавказ”)

Константин співряє монастирям. Вони разом з церквами отримали право надавати притулок, сховище. А єпископи отримали право відпущення на волю рабів на підставі перевірки, чи „достойний” (здатний християнізуватися) отримує свободу. Це звичайна технологія поширення непотребу, яким є християнізм. Простіше, це рекламна акція. Бо невдовзі Константин закріпачує (332 рік, це фактично початок кріпосного права) колонів (дрібних орендарів, селян). Колони стають вічними, спадковими. Вони позбавлені громадянських прав, їм заборонено обіймати державні посади чи набувати духовного звання.

Коли кажуть про морок середньовіччя, то це, вочевидь, асоціюється з мороком монастирів. Середньовіччю передує епоха античності з її рабовласницькою системою господарства. А середньовіччя асоціюється з феодальною системою господарства. І якраз монастирі є найбільші феодальні господарства.

Дещо відволікаючись акцентуємо увагу: Константинополь — Новий Рим, або Другий Рим. Пізніше Москва оголосить себе спадкоємицею Константинополя — Третім Римом. Всі атрибути Константинопольської жидо-християнської політекономії перейдуть на Москву. Саме в російській імперії (спадкоємиці Московії) кріпосне право закріпиться найміцніше і найдовше — до 1861 року юридично (внаслідок аналізу поразки Росії в Кримській війні 1853-1856 років), і до реформи Столипіна 1906 року фактично (внаслідок аналізу поразки Росії в Російсько-Японській війні 1904-1905 років).

Відомо, що московський цар Іван-4 (Грозний — засновник опричнини, якій належало близько 30% всіх земель Московського царства від Новгороду до Уралу) перебрався з Кремля

до монастиря, названого „шутівським”, звідки Іван-4 Грозний — ігумен монастиря — правив царством. Російський академік Василь Ключевський („Курс русскої історії”, лекція 29) зазначає:

„...Сам прийом в опричну дружину супроводжувався чи то монастирською, чи то конспіративною урочистістю...” (Монастирська урочистість якраз і є конспірація, — прим. авт.)

Ключевський вказує (там само, лекція 34) на загальну кількість монастирів Московії за часів Івана-4 — це 254 (104 міських і 150 позаміських). Монастирі зуміли захочити найкращі та найприємніші землі в державі (Ключевський, там само, лекція 35). Землеволодіння монастирів досягало 20.000 десятин (приблизно 20.000 гектарів) ріллі, не рахуючи лісів та пустирів. Втім, саме північ Московського царства переважно лісиста. І саме на північ, до північних водних шляхів Балтійського та Біломорського басейнів спрямоване поширення монастирів. „Чомусь” лісисті території „нікому” не спадало на думку рахувати. „Чомусь” „нікому”, бо хутро звірів (з північного лісу) впродовж століть є найтвердіша московська валюта незважаючи на всю її фактичну (хутряну) м'якість. Не буде перебільшенням визначити підвладні монастирям території (включно з лісистими) близько 50.000 десятин (бо партії Христа спадало-таки на думку рахувати надприбутки — природна політекономія). Помноживши цю цифру на кількість монастирів (254), побачимо 13 мільйонів десятин, або 130 тисяч квадратних кілометрів — це приблизно 8% території Московії перед воцарінням Івана-4 (він і його син, цар Федір-1, збільшили Московію удвічі), або сумарно три території сучасної Московської області. Характерно, що в умовах, коли Московія не мала виходу до морів Середземноморського басейну, найбільші монастирі розташовані на лінії, що сполучає стратегічно важливі міста від столичної Москви до Архангельська на Білому морі. (Архангельськ — єдиний порт Московії. Лише за часів Петра-1 взято (тимчасово) турецький порт Азов і збудовано балтійський порт Петербург.)

Це монастирі:

Троїце-Сергіїв
(1, Москва),

Спасо-Преображенський
(2, Ярославль),

Спасо-Прилуцький
(3, Вологда),

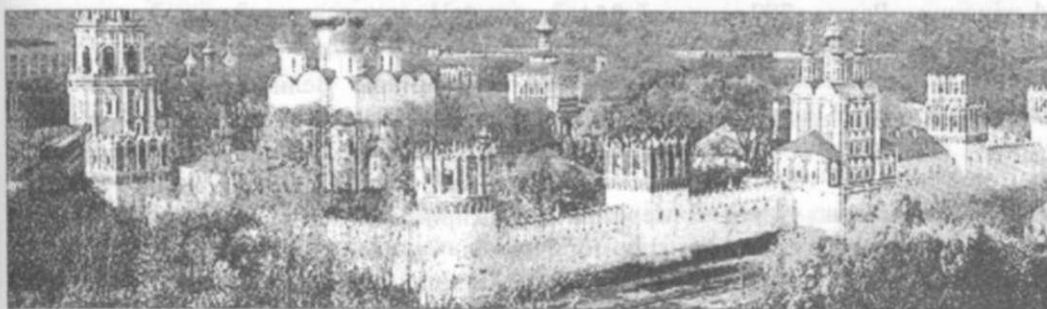
Кирилівський
(4, Білозеро),

Валаамський
(5, Онезьке озеро),

Соловецький
(6, Біле море),

Михайло-
Архангельський
(7, Біле море, Архангельськ).

З цих 7 найбільших монастирів 5 (70%) розташовані в колишніх новгородських землях, нещодавно захоплених Московією. Не забуваємо, що існують сотні менших монастирів — опорних баз Третього Риму, — зокрема на стратегічно важливому водорозділі між басейном Волги та ріками басейну Білого моря, а також на Ладозькому озері (воно за розмірами майже як Азовське море, а відділене від Балтійського моря майже як Азовське відділене від Чорного моря).

Це якраз і є шлях московської колонізації від царів-попередників Івана-4 (Грозного) до нього самого. Іван-4 мусив утримати (і передати у спадок) колонізовані Москвою землі саме європейської частини царства. Бо саме частину європейських захоплених земель (стратегічно важливих — прибалтійських, ладозьких, карельських) втратила Московія внаслідок поразки Івана-4 в Лівонській війні. За часів Іванового спадкоємця, царя Федора-1 до Московії приєднано Західний Сибір. Правителем за недіздатного Федора-1 (1584-1589 роки) був Борис Годунов. Саме Годунов скасовує Юр'їв день (у цей день, один раз на рік, колони мали право переходити від одного господаря до іншого), тобто остаточно затверджує кріпосне право. Характерно, що Юр'їв день скасовує той, хто запроваджує в Москві патріархат (на зміну митрополії, — нижчій від патріархату за рангом на один щабель жидо-християнської ієрархії). Після смерті Федора-1, — а на ньому уривається „законна” династія Рюриковичів, — Московським царством править саме призначений Годуновим патріарх Іов. І саме правитель —

патріарх Іов — закликає (від імені „народу”) Годунова, не причетного до династії, взяти правління Московією у свої руки. Ставши царем Борис Годунов знову запроваджує Юр'їв день. Та це запровадження — фікція свободи. Бо якщо раніше на Юр'їв день колони природно переходили від одного господаря (дрібного, він не надавав ніяких пільг) до іншого (більшого, зокрема монастиря, — він заохочував пільгами), то зараз колонам дозволяється переходити тільки від дрібного господаря до дрібного, що ніяк не впливає на їхню долю. Годунова змінить спочатку „династія” самозванців (перший з них, Лже-Дмитрій, — монах Грігорій Отреп'єв), а потім династія Романових. Ровесники перших Романових і їхні союзники в Україні (не тільки у справах політичних, але й у справах надання преференцій ієрусівцям) починаючи від Богдана Хмельницького і продовжуючи Іваном Мазепою на контрольованих ними територіях нададуть монастирям не якихось 8% землі, а вдвічі більше — 17% (*проф. Н. Полонська-Василенко, „Історія України”, том 2, частина 8, розділ „Соціальний лад”, тема „Духовенство”*). Ще й закріплять за цими землями селян — логічно 17% (чи не для того Хмельницький втрачав ці 17% патріотів, аби на їхнє місце у визвольній боротьбі залучити „союзників” — татарів, зрадників?) Пізніше московські царі-цариці Петри-Катерини колонізують Україну, накинувши їй свої порядки і привнісши до неї відповідну стару московську кріпацьку ностальгійну приказку: „*Вот те, бабка, Юр'єв день!*” (шило на мило). Борис Годунов поновив Юр'їв день з відповідним обмеженням, оскільки монастирі вже добряче „укомплектовані”. Проте Годунов, очевидно, не врахував інтереси деяких (безперспективних, „глухих”, — вони потребували свіжих сил) монастирів. Це й пояснює, чому саме монах — Грігорій (Отреп'єв) — успішно очолив антигодуновський переворот. У статті „*Люк*” російської енциклопедії царського періоду (1913 року, наприкінці правління останнього представника династії Романових) наведено кількість монастирів російської імперії — 495 чоловічих та 294 жіночих. Разом 789 проти 254 за часів одного з останніх Рюриковичів (Івана-4 Грозного). Тобто кількість монастирів зросла втричі — це не тільки фізична грізна сила (сумарно довжина монастирських стін співрозмірна з довжиною Великої Китайської стіни — 2000 кілометрів), але й моральна грізна сила (крім справ суто політекономії монахи керують справами дотичними до неї, взаємодоповнюючими — літописанням, друкарством, іконописанням, освітою). Але й територія Московії від часів останніх Рюриковичів до часів останніх Романових збільшилась втричі. Мережа монастирів розширюється синхронно з розширенням кордонів імперії. Колонізовані території треба утримати за імперією. Імперська армія розширює межі імперії силою зброї. Імперська монастирська армія (17 тисяч монахів — це тільки офіційна цифра — кількісно співрозмірна з об'єднаним українсько-шведським військом в Полтавській битві) утримує імперію в цих межах силою монастирсько-конспіративної урочистості (перифразуючи академіка Ключевського). Монахи — особи не стримувані нічим, ні сімейними зобов'язаннями, ані податковими — найвідданіші виконавці, бездоганні солдати.

Повертаючись до зародження „святого” монастирського руху з'ясуємо, який зв'язок між закріпаченням і розвитком монастирів. Зв'язок такий, що незадоволені закріпаченням тікали. А тікати було нікуди, крім церкви чи монастиря (притулку) — бази християнізму. Бо згідно з законом Константина „Про втікачів колонів” особи, що приймають у себе втікачів, зобов'язані сплатити податок за борг втікача. І якраз „святі” христосівці звільнені від сплати податків. До того ж у монастирі колон певною мірою компенсує заборону набувати духовного звання, тобто отримує ілюзію полегшення. Зрозуміло, що всі не стануть втікачами. А якщо стануть, то монастирям належить змінити свою тактику.

Влада імператора посилюється взаємодоповняльними факторами. Посилюється удвічі — 1) закріпаченням, 2) зміцненням християнізму. Крім закріпачених є ще одна категорія переслідуваних — кримінальні й політичні злочинці, різні авантюристи, дезертири. Який зв'язок між цією категорією, монастирями та зміцненням влади імператора? Зв'язок такий, — сповідь. Сповідь у церкві — явище пізніє. Початково сповідь — монополія монастирів. Втікачі-злочинці сповідаються монахам (імперській номенклатурі). Потім вирішується їхня доля — покарати їх у вигляді довічної розбудови монастиря, віддати на суд імператора, чи відпустити, передавши інформацію (отриману на сповіді) до відповідних інстанцій. Це за часів Константина.

Після Константина контакт монахів із владою набуває ознак особливо тісного (остаточного) зв'язку. Натиск єговопоклонників аж так наглий, що архієпископ медіоланський Амвросій тимчасово відлучив від церкви імператора (!) — Феодосія. І той смиренно перетерпів покарання. Якраз Феодосій і розділяє імперію між синами Аркадієм та Гонорієм відповідно на Східну та Західну (чи не за бажанням єговопоклонників?).

„...За часів імператора Аркадія прийшов з Фригії у Халкідон (*місто-супутник Константинополя на азійському березі Босфору, — прим. авт.*) монах Іпатій. Він сварився з місцевим (!) єпископом Євлалієм і навіть тероризував префекта. Префект хотів влаштувати тут Олімпійські ігри, проте монах Іпатій підняв народний бунт, і префекту довелося перенести ігри в Константинополь... Монах Далмат, котрий 46 років не виходив зі свого монастирського усамітнення, вирішив піти демонстративно до імператора. Трапилась сенсація: вийшли зі своїх монастирів інші монахи (*повиповзали зі своїх шурячих кубел, не могли не повиповзати, коли виповз навіть той, хто не виповзав 46 років, — прим. авт.*), утворилась величезна процесія...” (А. Карташев, „Вселенські собори”, розділ 3)

На 367-му році правління династії Гіллелія союзниця з нею школа Філона в особі аріанського попа Євсевія Нікомідійського охрищує імператора Константина в останні дні його життя, 337 року нової ери.

Константин помер залишивши аріанську єресь спадкоємницею верховного керівництва імперії. Місто в азійській частині імперії, Нікомідія, священник якої (аріанин Євсевій Нікомідійський) охрестив Константина, є головною резиденцією цього-таки Константина — першого Римського імператора-християнина. Нікомідія — фактична столиця імперії, а Євсевій Нікомідійський — вождь аріан (наголошує історик церкви Карташев). Це ще й дуже символічно: Нікомідія (вона початково резиденція антихристиянина Діоклетіана) тепер є резиденцією відданих христосівців, вищих ієрархів церкви.

Та особлива ніша, яку займає аріанство в Церкві, фактично монополія, а також потужність аріанства як власне жидівської доктрини, стане наприкінці епохи Гіллелія головною причиною боротьби всередині Церкви, боротьби з аріанством, яка затягнеться на століття. Йозеф Лордз („Історія Церкви”, розділ 21) навіть насторожується діями імператора Константина, котрий...

„...не тільки діяв спільно з аріанами, узгоджено з ними, намагаючись обмежити свободу Церкви, але й обмірковував можливість об'єднання усіх релігій...”

Ясно, що представник сучасної західної, римо-католицької церкви, Йозеф Лордз насторожено сприймає можливість такого об'єднання, очоленого аріанством, панівним на той час у східній (ворожій щодо західної) частині римської імперії. Все вказує на те, що плацдарм жидо-християнства тяжіє до Сходу, а значить є реальна зацікавленість в ослабленні Риму. Принаймні, в тимчасовому ослабленні, — для можливості Константинополя диктувати умови Риму. Фактично аріанство сприяло падінню Західної римської імперії. Бо аріанство проникло в середовище готів, котрі й завоювали еретичний (неаріанський) Рим.

Завершення 400-річного правління династії фарисеїв з крила Гіллелія-Філона означене впровадженням аріанського християнізму серед готів та написанням (союзником аріан Євсевієм Кесарійським за сприяння імператора Константина та відкритих ним архівів) „Церковної історії” (вона на довгі століття, аж до сьогодні, стала єдиною офіційною версією історії християнізму „до-соборного” періоду).

Закінчується ера Гіллелія. Переноситься столиця до нового Риму — Константинополя. Боротьба за імператорський престол після смерті Константина призводить до перелому ситуації на користь гострої опозиції щодо аріанства. Вже Другий Вселенський собор в Константинополі 381-го року увійде в історію як собор борців з аріанством і буде пов'язаний із затвердженням прийнятого раніше (на Нікейському соборі) так званого Нікео-Цареградського символу віри з визнанням Ісуса Христа рівним Єгови.

Дивлячись вперед бачимо, що завершення 400-літньої (30 рік до нової ери — 370 рік нової ери) епохи Гіллелія природньо означене поразкою аріанства. Маятник іудейського руху (поступу) відхиляється в бік інших, прогресуючих іудейських шкіл. Безумовно, школа Шаммая не проміне можливість скористатись ситуацією для взяття реваншу. Вже племінник і спадкоємець Константина на престолі римського імператора, Юліан, знаний як Юліан Відступник, поведе 361 року нової ери (за 9 років до завершення епохи династії Гіллелія) боротьбу з державним християнством. Очевидно боротьбу методом залучення дисидентів (зокрема аріан).

Йозеф Лордз (*там само, розділ 22*) вказує на... „...залучення Юліаном до боротьби з християнством всього того, що могло скласти конкуренцію Церкві, будь то іудаїзм, християнські секти, чи язичництво...”

„...На душі Юліана назавжди залишилися криваві рани і ворожнеча до партії вбивць його батька, дядьків та братів. Убивці діяли під знаменом нової релігії та затвердження християнської династії... Євсевій Нікомідійський був вищим спостерігачем за освітою Юліана і принагідно вселяв у нього аріанство. Нав'язливо пропонував учителя — відомого аріанського софіста Асція. Юліан зійшовся з Асцієм на ґрунті язичницької філософії...”

Ще за життя Константина, тактичним відволікаючим маневром є обласкавлення попа римського. Вірогідно, обласкавлення не тільки обіцянками. Знаменитий подарунок імператора Константина попу римському Сильвестру I — Латеранський палац у Римі та можливість впливати на західні провінції імперії — ставиться під сумнів деякими істориками. На користь версії про подарунок можна навести факт звернення східних патріархів до західного римського, — до папи Юлія. Ці звернення, як з боку табору аріан, так і з боку табору афанасіан, почалися ще за життя Константина; ясно, що з метою „перетягнути” римського до якогось із таборів „східних”. Саме це й дало підставу римському перевернути ситуацію на свою користь — поставити себе третейським суддею над „східними”, — арбітром у справах „східних”. Значить, подарунок Константина передбачався як засіб обласкавлення римського для схилення його на бік аріан.

Диму без вогню не буває. Фактичний чи тільки обіцяний, це подарунок аріанства римській ортодоксії (римо-католицизму), — аби відволікти від усвідомлення аріанського зашморгу на римській шні. Аріанство вже по всій імперії навколо Риму. Воно оточує Рим з усіх боків. Рим ризикує перетворитись на звичайне провінційне містечко. Римський державний сенат не ризикує перетворитись, а власне перетворюється на звичайну міську раду Рима. Римський форум, на якому розв'язувались важливі державні питання, заріс бур'яном, на ньому пасуться свині. Після розколу (395 рік) римської імперії столиця Заходу переноситься в умовах зовнішньої загрози спочатку до Медіолана (Мілана), а потім до оточеної (захищеної) непрохідними болотами Равенни (403 рік).

Якщо за Константина колонів закріпачено, але не запролетаризовано, тобто вони мали у власності знаряддя праці (і можливість додаткового заробітку), то вже імператором Юстиніаном, так званим Юстиніаном Великим (чи не христосівцями звеличеним?) закріпачені позбавлені й знаряддя праці. Вони вже не можуть мати хоча б якое своє господарство. Тепер все їхнє майно належить господарю орендованої ними землі.

Якщо Константин оголосив себе єпископом тільки зовнішніх справ церкви, то Юстиніан стає вже єпископом зовнішніх та внутрішніх справ церкви, тобто імператором монолітно-християнської держави (див. А. Каргашев, „Вселенські собори”, розділ 5). До речі, імператор-христосівець Юстиніан женився (Каргашев, там само) на проститутці (хіба ж вона гірша за „святую” сподвижницю Христа — проститутку Марію Магдалину?).

Вже за часів імператора Юстиніана, через 90 років після розколу Римської імперії на Західну та Східну (Візантію), наближається поразка аріанства. Вірніше, це богообрані опинилися перед потребою видозміни (трансформування) різних напрямів єговоноклонства (включно з аріанством та ортодоксальним нікейством) в особливу, відмінну від римської, візантійську доктрину християнства. Каргашев (там само, розділ I) вказує на видозміну аріан як на не єдину (і не незворотню) трансформацію. І це не дивує. Прикладом такої трансформації може бути перехід християнств до табору комуністів у совєтський період, а також перехід (і то масовий) комуністів до табору християнств у період розвалу совєтської системи, або перехід депутатів з однієї до іншої фракції (партії) в сучасних парламентах (совєтах), де жидівство займає панівні позиції.

Ніхто з істориків не наслідився заявити, що для затвердження аріанства та нейтралізації столичного попа (римського) христосівство пожертвувало Західною римською імперією. Проте факти красномовніші за будь-які заяви. Підпорядкувавши собі Західну римську імперію, готи (аріани) з особливою жорстокістю ставилися до місцевих магнатів, як до економічної опори імперії, та до неаріанських ієрархів церкви як до політичної опори. Скасувавши 476 року в Равенні імператорський трон, готи відсилають атрибути імператорської величності не кудись, а саме до Константинополя. За аріанським знаменом йшли ті, хто розкрив Західну римську імперію — бургунди, вандалі, свєви, лангобарди.

Каргашев (там само, розділ 4) розповідає про перший візит попа римського (відряженого владикою Італії готським королем Теодоріхом) до Константинополя.

„...Теодоріх був обурений актом Юстина (*попередника Юстиніана*, — прим. авт.), котрий вигнав аріан (головним чином його одноплемінників — готів) з Константинополя, позабрав їхні церкви і насильно навернув деяких з них у православ'я. (Грецьку ортодоксію — правовірність — спекулятивно названо православ'ям.) Теодоріх примусив депутацію на чолі з папою Іоаном-І їхати до Константинополя і там досягти скасування такої постанови. Така місія для папи, як клопотання за еретиків, була, звичайно, принизлива, але наказ був виконаний. Папу Іоана-І зустріли з почесним співчуттям. Імператор Юстин з великою кількістю людей вишов назустріч папі за 12 миль від міста і при зустрічі низько вклонився. Папа Іоан-І відслужив літургію латинською мовою в Святій Софії. Для підвищення авторитету папи перед Теодоріхом, імператор Юстин, вже коронований (518 рік) у себе вдома патріархом Константинопольським, побажав, аби папа Іоан-І ще раз коронував його... Всі просьби Теодоріха були виконані. Крім однієї — повернення в аріанську ересь вже приєднаних до православ'я готів (*вони вже виконали свою функцію нейтралізації колишнього столичного папи римського*, — прим. авт.). Цього було достатньо, щоб після повернення на Захід депутація була кинута Теодоріхом до в'язниці, де через декілька днів папа Іоан-І помер”.

Щось спільне з аріанством має більш пізнє несторіанство. Несторіани природно визнають Марію не Богородицею, а Христородицею (людинородицею).

Противник Несторія, піп Кірілл, вніс до імператорської скарбниці 2000 фунтів (900 кілограмів) золота із засіків александрійської церкви, аби імператор сприяв визнанню Марії Богородицею. Імператор дійсно сприяв. Бо навіть Несторій, — а його ересь і до нині живе в Персії, — визнав (хоча й формально) Марію Богородицею (*подробіці див. Карташев, „Вселенські Собори”, розділ 3*).

Якщо Ісуса визнано (методом голосування) рівним Сгови переважною більшістю голосів (*подавляючим більшіством*) на Першому Вселенському Соборі в Нікеї (під патронатом імператора), то Марію визнано Богородицею переважною більшістю фунтів золота (церковно-імператорського) в ході Третього Вселенського Собору в Ефесі (знову під патронатом імператора). Ось радники імператора доносять йому інформацію про кількість голосів та кількість фунтів золота — для противаги голосам.

Діалектична діалектика триває.

Після розколу, і перед Юстиніаном, Рим і Візантія виглядали так, як видно (нижче) з історичного атласу ліворуч (кордон пунктиром).

Після розколу єдиної імперії Рим надає під натиском „варварів” — готів та їхніх союзників. Пізніше ісусівська Візантія тимчасово звільнить від цих „варварів” північ Італії. Наголошується, що звільнено від готів. Бо звільнення від готських союзників могло бути важливішим за звільнення від готів. Назву готських союзників візантійці (ортодоксальні — правильні, спекулятивно православні) просто не знали. Саме за Юстиніана придворний літописець Проконій Кесарійський впроваджує термін „слов'яни” для означення союзників готів. (Вважається, що цими союзниками готів були слав'яни-венеди, котрі осіли на півночі Італії та заснували місто свого імені — Венеція). Очевидно відвоювати Італію візантійцям допомогла пропаганда (серед слав'ян, вони союзники готів) паралітичного слова Сгови та його „сина” Ісуса. (Новий Заповіт „сина” Сгови вже затверджено, — чи не завдяки тисячам кілограмів золота? — Лаодикійським неВселенським собором 363 року.) Спекулятивно слав'яни (вони так названі через поширеність власних імен із закінченням „-слав” та через славлення своїх богів, славлення права) стануть спочатку слов'янами, а потім узагалі підким, — спадкоємцями візантійської ортодоксії, — православними.

В епоху набуття християнством статусу імперської державної релігії христосівці позбуваються статусу борців і набувають статус переможців. Нищать усе нехристиянське, — палять книгозбірні (тут зберігаються хроніки світової історії, зокрема методів жидо-християнської узурпації), руйнують язичницькі храми (тут плекається нежидівський світогляд), скасовують Олімпіади (вони присвячені нежидівському богу та пропагують здоровий дух на противагу блаженству вбогих духом — вбогим належить „царство небесне” — *Нагірна проповідь Ісуса Христа, єванг. Матвія, 5:3-11*). Але не можуть нищити все беззастережно. Бо, по-перше, ісусівці ще тільки парощують свою майстерність нищення; по-друге, все, що нищиться, існує значною мірою приватно (поза книгозбірнями, храмами, публічними установами); по-третє, історичні знання згодяться ще й самим жидо-християнам — для маскування іудеїв та для унослідження народів, зокрема українців, котрі до часу їхньої християнізації перебували поза ареалом греко-римської „цивілізації”. Мовляв, християнізація односторонньо позитивне явище — вона залучає „варварів” до „високої” греко-римської цивілізації. Партія Христа прийшла в Україну вже як переможниця з великим досвідом. Тому ця партія нищить і уносліджує в Україні все дохристиянське та все проукраїнське, — тепер уже без будь-яких застережень. В результаті українці сьогодні можуть з’ясувати факти 3-тисячолітньої давності, — хто з єгипто-вавілоно-перських царів сприяв богообраним, а хто заважав; як звався кінь Александра Македонського, слон Ганнібала, мисливський сокіл Юлія Цезаря, собака Адольфа Гітлера... Зате українці часто не можуть з’ясувати факти свого близького минулого, зокрема імена своїх прадідів та прабабусь. Ще й досі історики ламають списи в пошуках відповіді на питання, хто є батьком київського князя-язичника Ігоря і дідом князя-язичника Святослава (їхній вплив на світову політику аж так потужний, що з ними була змушена рахуватись ніхата Візантія). Син Святослава — рівноапостольний князь Володимир — нібито залучив „темну” Україну-Русь до „світла” візантійської цивілізації, а насправді підпорядкував її Візантії, надавши в Україні всі пільги чорноризній прожидівській партії.

Від часів Юстиніана Рим надовго поглинається Візантією (кордон відсутній), як видно (нижче) праворуч. А щоб римська еліта (равеннська по суті) не нудьгувала, в неї під боком, у Равенні, на довгі століття розташується з усіма зручностями представництво Візантійського патріарха — Равеннський екзархат. Політична влада Візантії пошириться через Равеннський екзархат на пона римського незважаючи на сприяння папі з боку франків.

Закріпленню такого розподілу сил сприятиме належність до Візантії чотирьох патріархатів (кружальце з хрестом у центрі — центр патріархату) на противагу одному римському. Як видно з історичного атласу (карта „поширення християнства в римській імперії”) кордони між патріархатами проходять і по морю (пунктиром). Чи не поділ це на економічні зони, де крім вилову двоногих земних істот ловляться ще й водні істоти.

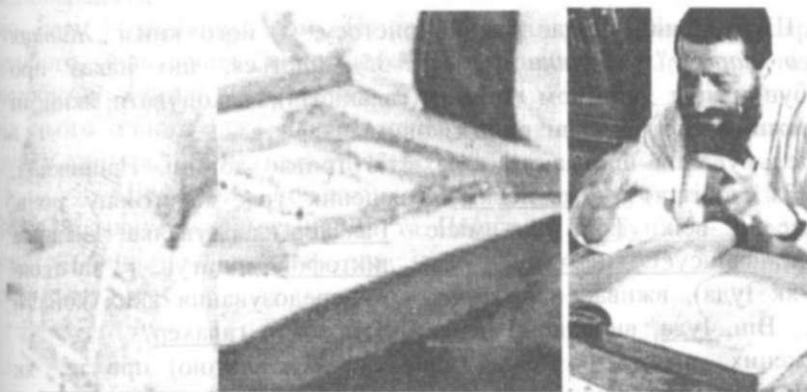
Саме з франками папа римський створює духовно-мілітарний союз. Саме франки уникнувши арианства на вернулися 496 року у Реймсі на римсько-ортодоксальний (римо-католицький) різновид християнізму безпосередньо після розколу римської імперії, за часів франкського вождя Хлодвіга Меровінга — одного з перших представників династії Меровінгів. З цього часу Реймс стає традиційним місцем

помазання на царство французьких правителів. Пізніше легендарна Жанна д'Арк прибуде саме до Реймсу аби підняти французького короля на боротьбу з англійцями. На завершення епохи Меровінгів, і особливо з початком епохи Каролінгів, коли папа римський у 800 році коронує Карла Великого франкським імператором, папи разом з Римом досягають деякої автономії. Втім, уникнувши претензій з боку візантійських імператорів, папи зазнають претензій з боку інших імператорів — франкських, а згодом і німецьких. Рим не залишатимуть у спокої ломбарди (лангобарди), вікінги, сицилійці, врешті й самі візантійці. Рим опиняється на кордоні так званого варварського світу. Папи знайдуть виправдання — святе місце порожнім не буває.

Розуміючи „святість” папи та не забуваючи про її органічний зв'язок зі „святими” фарисеями, треба згадати про Талмуд.

Талмуд, якщо мати на увазі сумарність його палестинського та вавилонського варіантів, є творінням одного, фарисейського — не саддукейського — цеху.

Різниця між ними все-таки є. На противагу вавилонському, палестинський Талмуд простіший. Жидівські енциклопедії наводять результати підрахунків, згідно з якими палестинський Талмуд містить крім жидівських ще й багато грецьких та латинських слів; у ньому немає педаггічних обговорень. Дискусії в ньому значно коротші, ніж у вавилонському.

Враховавши зауваження про огречення власне єрусалимського (палестинського) Талмуду, зацікавленимось огреченням Нового Заповіту. Бо Новий Заповіт не тільки не робить різниці між греком і жидовином, а навіть дозволяє собі символізувати завершення Ісусом найсвятішого у світі іудейського Закону чужорідними „гідотними” (за Біблією) буквами грецького алфавіту: **Α** і **Ω**:

„...Я **Альфа** і **Омега**, Перший і Останній, Початок і Кінець...”
(Об'явлення Іоана Богослова, 22: 13)

Зроблені мною фото показують власне вавилонський Талмуд. Прямокутної форми підрозділи тексту Талмуду (коментаря до Біблії) є не що інше як коментарі (до коментарів), звідси й інша назва Талмуду в його переносному значенні — прискіпливо коментований (коментовано коментований), насичений казусами, нудний збірник.

Ясно, що палестинський, він же єрусалимський Талмуд, є суть школа Гіллеля з його тактикою інтегрування у світ з метою опанувати його.

Буде зайвим казати, що антихристиянським за змістом є власне вавилонський Талмуд, а не єрусалимський.

Не заглиблюючись у хронологічні та структурні особливості Усного Закону, тобто сумарного Талмуду, — Мідраш, Мішна, Тосефта, Гемара, — зауважимо його сумарні регламентні особливості. Це — Галаха і Аггада. Вони — не розділи Талмуду. Вони його суть, що міститься у всіх розділах. Це квінтесенція Усного Закону, або, як прийнято казати, — це те, що проходить червоною ниткою через зміст усіх його трактатів.

Галаха, — це комплекс наказів, постанов, заборон, які пронизують весь Усний Закон і які треба суворо виконувати правочинному іудею у своєму повсякденному житті для

досягнення гармонії з Письмовим Законом, тобто для досягнення Благодаті. Якщо коротше, то Галаха — комплекс безумовних наказів.

Аггада, — це комплекс мудрувань, притч, творчого підходу іудея до виконання вимог Письмового Закону, навіть деякого ухиляння від виконання цих вимог; звісно ж, ухиляння аргументованого, хитрого. Якщо простіше, то Аггада — комплекс винахідливих, новаторських, гнучких, часто умовних рішень для досягнення іудеєм Благодаті. Не буде помилковим визначення: Аггада, — це варіативна Галаха.

Тут пригадуються декілька (з великої кількості) прикладів протистояння Гіллель-Аггади та Шаммай-Галахи з Нового Заповіту Ісуса Христа. Їх знає кожен християнин. І не тільки.

Ви чули, що каже Галаха? — око за око, зуб за зуб.

А я — Аггада — кажу вам, що кожному хто вдарить тебе по лівій щоці, підстав і праву

Ви чули, що каже Галаха? — мити руки перед їдою.

А я — Аггада — кажу вам, що не те сквернить, що до рота входить, а те сквернить, що з рота виходить

Німецький теолог Д.-Ф. Штраус ніби додає балів Христосу. У його книзі „*Життя Ісуса, опрацьоване для німецького народу*” (частина I, розділ 35) йдеться, що наказ про безумовне миття рук перед їдою був пізнім додатком рабинів (галахистів), виконувати який ні сам Ісус (аггадист), ані його сподвижники не вважали обов'язковим.

Варто зауважити, що шельмування шаммаїстів-галахистів триває донині. Наприклад, у канадському фільмі „*Пастир*” (21 століття) християнський священник грає позитивну роль. Він, ризикуючи усім, рятує все і всіх. Тоді як місис Галахер (завідувачка дитячим притулком) знущається над дітьми, записує їхні сповіді на диктофон (шпигує, з вигодою використовує довірчу інформацію, як Іуда), вживає наркотики, від передозування яких вона й помирає. Геть євангельський Іуда. Він, Іуда, випадково не галахист, тобто галахер?

Всі іудеї, крім ненароджених, знають розповідь (вона стала крилатою) про те, як після зруйнування Другого храму Іоханан бен Заккаї зібрав мудреців у своєму університеті в Ямнії. Мудреці сказали:

„...Настане день, коли мудреці будуть шукати єдність слова Закону, і не знайдуть... Тож почнемо з Гіллеля і Шаммая...”

Іншими словами, Галаха і Аггада є тією діалектичною парою протилежностей, що ведуть між собою боротьбу. Боротьбу з дотриманням єдності. Єдності богобраного іудейства. І знайомі нам представники останніх зуготів, Гіллель і Шаммай (вони є й перші таннаї), власне й відстоюють ці протилежності. Кожен свою протилежність. Гіллель — Аггаду, Шаммай — Галаху. Відстоюють не на життя, а на смерть. Бо смерть за ідею, — це жертва для ідеї. Бо ідея, — це висока, небесна матерія. Божественно-небесна. Тому ідея живе доти, доки існує жертва для неї. Ісус якраз і є жертва для торжества ідеї Аггади. Тої ідеї, якої не має Галаха. Сама ж історія християнзму, як гнучкого (радикального) іудаїзму, є не що інше як історія жертви. Тому й важливіші (за історичний факт) саме легенда і збірний образ Ісуса та мучеників. Бо на противагу історичному факту легенда і збірний образ можуть безмежно розширити пропагандистську — життєво необхідну для існування ідеології — роль жертви. А якщо говорити не про саме існування ідеології, а власне про завоювання нею Світу, то нехтувати цю роль буде смертельною небезпекою. Роль жертви, починаючи від Ісуса, і роль мучеників, починаючи від святого Стефана.

Тому й комуніо-большевизм, як пізній іудаїзм, проіснує доти, доки існуватиме жертва для нього Павки Корчагіна, Александра Матросова, Алексея Стаханова, численних героїв Молодої гвардії. І не тільки Молодої.

Комунізм проіснує доти, доки існуватиме монополія на пропаганду жертви для ідеї комунізму, доки існуватиме монополія героїчних легенд і образів — збірних та поодиноких.

Знаємо, що комунізм (у розумінні імперської ідеології) не зник. Він видозмінився завдяки значному пресу глобального християнзму, фактично поглинутий ним. Але комунізм (у загальному розумінні ідеології) зник саме з припиненням пропаганди жертви для ідеї комунізму, точніше, із зникненням монополії на цю пропаганду.

Спочатку монополія ніби засумнівається в комунізмі і висловить симпатії християнським, а потім узагалі відцурається від комунізму, віддавшись цілковито коханому Христосу.

Спочатку в центральній пресі з'являється стаття сестри письменника Миколи Островського (прообразу Павки Корчагіна) про те, що героїчний Павка Корчагін насправді полюбив хмільні напої, часто змінював жіночок, що й призвело до венеричного захворювання цього полум'яного борця з контрреволюцією. Він ніяк не міг героїчно будувати залізницю для потреб комунізму, хворіючи на тиф і маючи температуру тіла 40 градусів. Тоді неможливо стояти на ногах, не те що класти шпали і рейки, та ще й (з пістолетом у руці) закликати інших наслідувати його приклад. З'ясовується, що Олександр Матросов (кримінальний злочинець, якому втрачати нічого і якому в спину націлений пістолет командира-комуніста) кидається грудьми на ворожий кулемет і далі йде продірявлений сотнею куль. Далі йде щоб прикрити своїм тілом інших борців за торжество ідеалів комунізму. Герої-молодогвардійці враз постають результатом далекої від реальних подій уяви автора „Молодої гвардії”, а засновник героїчного стахановського руху Олексій Стаханов трудиться на благо комунізму не десь у банку чи конторі (там неможливо працювати героїчно), а саме в шахті, в підземеллі, де героїчно видобуває вугілля виконуючи замість однієї денної норми 14 денних норм (100 тон вугілля — три вагони). Може, хтось тримав пістолет напоготові, як у випадку з Матросовим? Ні! Старі шахтарі Донбасу добре знають зі слів очевидців (а не з публікацій газет чи радіопередач),

що сам керівник комуністичної партійної організації (парторг) шахти тримав ліхтар для кращого освітлення видобутих Стахановим 14 норм вугілля. А сама шахта припинила видобуток взагалі, аби надати Стаханову — йому одному — порожні вагонетки, і приймати від нього одного вже навантаженого вугіллям. Чи не сам парторг їх навантажував? Хто ж тоді свічку тримав? В підземеллі ж бо темніть!

Ще перед початком епохи советського комунізму Леся вклала в уста учасників Великої французької революції та Паризької Комуни — жірондиста і монтаньяра — слова про універсальну роль жертви для ідеї (будь-якої ідеї) та про спадкоємність християнства та комунізму:

Монтаньяр

Вкажи мені ідею, що жила
хоч трохи довше, ніж покоління людське?

Жірондист

А християнство?

Монтаньяр

Скільки поколінь,

То стільки й християнств було на світі,
коли не більше. Не зогнив ще хрест
після розі'ятих, як уже в ідею
гнилизна кинулась і ті „Церкви”,
мов плями цвілі на сирій будові,
повстали на громаді християнській.
Проказою (сектами, — прим. авт.) взялася Візантія,
а Рим живим мерцем одразу став
і заразив собою всі народи.

Жірондист

Але ж бо не в церквах жила ідея,
а в людях тих, замучених героях,
що так одважно йшли на муки й смерть...

Монтаньяр

А з ними вкупі йшла на смерть ідея.
Бо, сам скажи, в кому ж було їй жити?

В нащадках тих героїв

Монтаньяр

Ті нащадки
вже не були героями самі,
вони були панами, вояками,
рабами і попами, ну, чим хочеш,
і християнство стало панувати...
Воно з людьми жило, з людьми й мінилось.
Як думаєш, се ж може бути, що з тіла
апостола Петра зросло колись
те дерево, з якого трон вигідний
для папи римського майстри зробили?
Що більше вічне — тіло чи ідея?
Таку й твоєму тілу вічність дасть
пречиста діва наша гільйотина
От перше — голова з плечей впаде
і в кошику опиниться низенько,
а кров із жил напоїть ту травицю,
що проросла навколо ешафота,
а решта крові піде вкупі з тілом
в землі перебувати всякі зміни
такого ж вічного життя, як те
що винало на долю християнству,
та винаде й твоїй ідеї вічній.
Ви всі зогнити маєте, мій пане...
(Леся Українка. „Три хвилини,” розділ 2)

Кожен має можливість ознайомитись уповні з цим порівняно невеликим, але філософсько-гостросюжетним (вагомим) твором. Зазначу, що далі стражнику, революціонеру, дрібному буржуа Монтаньяру (Лесі) вдається залякати арештанта, контрреволюціонера, великого буржуа Жірондиста (він у своїй контрреволюційній боротьбі за ідею опиняється у в'язниці, де й чекає на свою героїчну смерть, — на свою жертву для ідеї).

Якщо жірондист (контрреволюціонер) готовий піти на смерть за ідею, то, значить, ця ідея варта того, варта революції. А якщо жірондист не готовий на жертву, він зраджує ідею, то він боровся ні за що. Значить, помре (пізно чи рано) ні за що.

Леся (стражник арештанта Жірондиста) пропонує шилку — розпийати ґрати — і відволікає охорону, сприяючи втечі Жірондиста з в'язниці. Втеча успішна. Але в умовах революційної диктатури Жірондист не може лишитись у Франції. Він емігрує до Швейцарії, де й знаходить спокій. Втім, знаходить ненадовго. Його мучить життя. Бо життя тіла стало передумовою смерті ідеї. Ідеї, за життя якої боровся і був готовий вмерти Жірондист. Досягнувши порятунку, Жірондист починає розуміти, що сказані ним (в ідеологічному протистоянні з Монтаньяром) слова „ідея продовжує жити в нащадках героїв” справджуються лише за умови жертви для цієї ідеї. Жертовність попередніх поколінь є передумовою жертовності наступних поколінь.

Значить, революціонер Монтаньяр використовує особливу специфічність становища контрреволюціонера Жірондиста (арештанта-смертника) і забезпечує собі (на майбутнє) відсутність контрреволюційної ідеї, а значить і контрреволюційних нащадків Жірондиста. Простіше, Монтаньяр забезпечив собі стабільність у майбутньому. Так, він посприяв Жірондисту, порятував йому життя. Жірондист живе. Житимуть його нащадки. Але ж і черви живуть!

Значить, це була гра Монтаньяра? Гра якогось нікчемного дрібного буржуа?! І великий буржуа Жірондист її програв?!

Від усвідомлення цього факту життя Жірондиста в еміграції стає нестерпним. Настає день, коли Жірондист вирушає зі спокійної, нейтральної, благополучної Швейцарії. Вирушає назад, до буремної, революційної Франції. Вирушає боротися за свою ідею!

Боротися за з'єднання свого тіла з душею!.. Тут Лесі прощається з Жирондистом, даючи кожному з нас можливість підсумувати, чим закінчиться боротьба.

Зосередившись на жертві, розуміємо, що древні для того й спалювали жертву на жертвовному вогні, — щоб дивитись, як вона перетворюється в дим і полум'я, підноситься догори, до неба, до небесного божества. Дивитись і уявляти, що контакт із божеством встановлено, гармонії досягнуто. Тому древні українці спалюють померлих на вогнищі, — щоб згорівши, вони поєдналися з небом.

Повертаючись до заслужених діячів іудейства, що прагне поставити на коліна всесвіт, можемо об'єктивно оцінити ситуацію: збагачена жертвою ідея Гиллель-Аггади бадьора, сиритна й життєздатна. А ідея Шаммай-Галахи, — квола, з ознаками паралічу, неповоротка і загальмована.

З огляду на присутність Аггади і Галахи одночасно в обох Талмудах (про це не може не знати талмудист Ернест Ренан, професор і завідувач кафедри іудаїстики Коллеж де Франс) добре бачимо, як засліплений Ренан (заангажований певними колами) все ж таки правильно визначає суть Галахи та Аггади („Апостол Павло”, розділ 3):

„...Євангелія суть Аггада. Талмуд навпаки, є останнім проявом Галахи. Аггада завоювала світ і створила християнство, а Галаха є джерелом правовірного іудейства, що далі існує, але не бажає розвиватись. Аггада видається переважно галілейською, Галаха — єрусалимською. Ісус, Гиллель та автори Об'явлень суть аггадисти. Шаммай і талмудисти, євреї після зруйнування Єрусалиму суть галахісти, прибічники Закону і точного його виконання..”

Цікавою видається характеристика, дана Ренаном Єрусалиму як ареалу Галахи, а Галілеї як ареалу Аггади. Бо хто ж не знає висловлену Новим Заповітом зневагу фарисейів, єрусалимців-шаммаїстів-галахістів до фарисея з галілейського міста Назарет, галілеянина-галілеїста-аггадиста Ісуса:

„...Чи може бути щось путне з Назарету?..” (Євангеліє від Іоана, 1:46)

Не дивує впевненість, з якою ми визначасмо Ісусових апостолів такими, що не визначились остаточно у відданні переваги якійсь із сект святого фарисейства — аггадизму чи галахізму. Апостоли ще не визначились. Вони вже й відійшли від Закону порушуючи суботу, не миючи рук перед їдою, знаючись із блудниками та сідаючи за стіл з язичниками. Але ще суворо тримаються Закону в питанні про обрізання крайньої плоти дітородного члена у новонавернених на нео-іудаїзм, тобто на християнізм. Знаємо, що апостол Яків (брат Ісуса) тримається обрізання, апостол Павло — необрізання. Апостол Петро вагається між Яковом і Павлом, схиляється, зрештою, на бік Якова в питанні обрізання, проте лишається за одним столом з язичниками:

„...Петро перед тим, як прийшли були дехто від Якова, споживав з поганями. А коли прибули, став ховатися та відлучатися, боячись обрізаних...” (Послання ап. Павла до Галатів, 2:12)

Тричі зрікаючись Христа, Петро якраз і засвідчує свою невизначеність. Так і в залі засідань перед голосуванням за прийняття якогось рішення завжди є ті, хто ще не визначився. Коли є щось таке, що робить Ісуса центральною фігурою, то це його заклик до визначення, його рішучість, його абсолютна визначеність у ставленні до храму та до Закону.

Після страти Ісуса, апостоли гуртуються навколо Якова в Єрусалимі, живуть відокремлено, жебракують, фактично животіють. Їхня невизначеність тепер, після страти Христа, стає причиною зневажливого до них ставлення з боку всього іудейства. Очевидно втрата вчителя похитнула апостолів у бік галахістів. Бо саме галахісти головують в Єрусалимі, на що й Ренан вказує.

Ясно, що галахізм в очах аггадизму — сатанізм. Сатаною Ісус називає Петра (*див. Матвії, 16:23*). Сатаною Ісус називає (у всіх євангеліях) зрадника Іуду Іскаріотського.

В євангеліях фігура Іуди негативна і ключова. При цьому вона геть не висвітлена. Тому розглянемо саме Іуду (зрадника) як приклад невизначеності апостолів.

Іуда продає Ісуса за 30 срібняків чи за 30 шеклів, за ці гроші купує поле, назване в Новому Заповіті „Полею крові”, урожай з якого має забезпечити йому життя. Це приводить лиш до одного висновку: Іуда продає Ісуса фактично за поле, за щось таке, чого він

позбувся, вступаючи до Ісусового товариства. Бо, згідно зі статутом цього товариства, кожен, хто вступає до нього, має позбутися свого майна, шукати скарбів не на землі, а на небі, бо легше верблюду (одне з агадичних трактувань товстого корабельного каната) пройти через вушко голки, аніж багатий увійде до царства небесного. Це відомо кожному, навіть тому, хто особисто не знайомий з Новим Заповітом господа Ісуса Христа.

Очевидно притча про багатого юнака (див. Матвій, 19: 16-24) стосується саме Іуди. І якщо в останніх розділах євангелій Ісус називає Іуду Сатаною, то в початкових розділах Ісус називає Іуду верблюдом. Мовляв, однаково, ти не людина, — якщо й не верблюд, то Сатана. Не виключено, що відомості про Іуду розпорошені по всьому Новому Заповіту. Збирати з них одне ціле — не наше завдання. Досить того, що ми знаємо Іуду як скарбника Ісусового товариства, знаємо як зрадника і землевласника після зради. З цього робимо висновок, що зрада чинилась з розчарування Іуди в ідеалах Ісуса та його товаристві. Зрада з метою повернути втрачене (Іудою) майно, продане при вступі до товариства, що й пояснює його посаду скарбника товариства.

Ясно, що Іуда є один з небагатих, або й взагалі єдиний меценат Ісусового товариства (принаймні, первинний меценат). Бо інакше важко знайти відповідь на питання, як можна було з чистою совістю продати свого вчителя (якщо це не власність), а перед цим зазіхати на загальну для товариства скарбницю, використовувати гроші на свій власний розсуд (товариство знає про це!) і не бути відстороненим, зміщеним з посади скарбника.

Мусимо врахувати: гіркота розчарування підсилюється тим, що частина (вірогідно більша) грошей від продажу маєтку Іуди була роздана іудейській голоті, а частина (вірогідно менша) безумовно осіла в скарбниці товариства. Всі гроші не могли потрапити до скарбниці, бо роздавати гроші голоті означає робити рекламу товариству, що й пояснює популярність Ісуса серед голоти. Не виключено, що проданий маєток Іуда успадкував від батька-діда-прадіда, від кровної рідні, що й пояснює його гірке розчарування з бажанням повернути втрачене — кровно помститися — і визначитись на користь Галахи. Отримане від помсти поле тому й назване в Новому Заповіті „Полею крові”. Око за око, зуб за зуб.

Майновий ценз Іуди перед його вступом до товариства відповідає майновому цензу як саддукеїв, так і фарисеїв. Саддукеї визнають Галаху, хоча й не так суворо як фарисеї. А той факт, що Іуда є не єрусалимцем, тобто не явним галахістом, стає апостолом Ісуса і продає його в Єрусалимі, тобто вагається між агадистами та галахістами, якраз і вказує на невизначеність.

Зважаючи на все, розуміємо: вагання Іуди найвагоміші серед вагань решти апостолів. Саме від визначення Іуди значною мірою залежить подальше життя Ісусового товариства. Вагання Іуди вносять нервозність, відображену в картинах художників та легендах про обставини Тасмної вечери апостолів. Тому вона й Тасмна, що для повернутих на нео-іудаїзм інородців боротьба між різними сектами фарисеїв повинна залишатись божественною тасмницею — чарівною містерією. Всім, включно з Ісусом, природньо хочеться швидше позбутися нервозності, хоча не всі й розуміють її причину.

Тому, закликаючи Іуду визначитись Ісус каже:

„...Що ти робиш — роби швидше. Але жоден із тих, хто був при столі, того не зрозумів, до чого це було сказане...” (Іоан, 13: 27-28)

Крім висновків, зроблених завдяки логіці на підставі відомостей з Нового Заповіту, ми користуємось відомостями неперевіреного психоаналітика — Лесі Українки. Відомостями, зробленими для нас. Саме для нас. Значимо: найбільше, що тривожило Лесю (не стосовно Іуди, а взагалі, в її позиції жінки, патріота, філософа, письменника), це страх бути незрозумілою, а ще більше — страх залишитися незрозумілою. Незрозумілою для інших, для нащадків, — для нас. Напевно ця тривога властива мислителю. Бо для чого ж він працює, якщо плід його праці буде незрозумілим, а, значить, непотрібним для інших. Тому нам присмню від розуміння Лесею того, що її тривога — безпідставна. Наше розуміння зіграє Лесю.

Отже, Іуда з чистою совістю продає Ісуса. До грошей, отриманих від продажу, Іуда додає ще й залишки свого колишнього маєтку — гроші зі скарбниці апостолів. Це й пояснює жебрацтво апостолів (після зради Іуди) та ненависть євангелістів до всіх „маловірних”. Іуда стає землевласником, напружено працює на полі. Працює не спілкуючись ні з ким. Працює аж поки одного разу поблизу поля проходить старий іудей, прочанин з галілейського міста Капернаум. Старий просить води. Зав'язалась розмова. Пригледівшись та прислухавшись до Іуди, старий помічає в ньому щось ніби знайоме.

Прочанин

...Стривай, тепер мені здається,
що ти мені мов по знаку. Та вже ж!
Ти навіть був-таки у мене в хаті
в Капернаумі, вкупі з тим пророком,
що се його розп'ято.

Юда

(здригнувся і спустив очі)

Я не тямлю,

Про що говориш.

Прочанин

(щиро)

Ти мене не бійся.

Я не такий, щоб зрадити людину,
та ще таку добрячу. Сам я, звісно,
не думаю, щоб твій учитель справді
Месією мав бути, сином божим,
бо знаю ж добре, чий він син і звідки...

Юда

Він був такий, як всі... Любив, щоб завжди
жінки йому вродливі слугували, —
вони за ним ходили цілим роєм,
а він їм дозволяв, щоб ноги мили
йому коштовним нардом і волоссям
розкішним, як буває у блудниць,
вони йому ті ноги витирали.
О, ти його не знав!

.....

Прочанин

(Вдивляється в чоловіка; тому, очевидячки, **тяжке те вдивляння**.)

Прочанин помалу відступає)

Тепер я бачу добре: ти той Юда,
що вчителя продав.

Юда

(з одвагою безвихідності змінює свою дотеперішню
понуру-потайну гутірку на рішучу, до нахабності одверту)

А якби й так?!

Ти думаш, боюсь я сього слова?

„Продав! Продав!“ Хто дарма віддає,
той ліпше робить?

Прочанин

(відступаючи)

Та... вже наче ліпше...

Юда

(поступаючи до прочанина)

Ні, гірше! Дурень той або злочинець,

хто дарма віддає. Хто ж продає,
то значить, що йому потрібні гроші,
а більше нічого ніяк не значить.

Прочанин

Та тут же річ іде не про товар.

Юда

Що є товар? Як хто що зайве має,
той може те продати. От я мав
учителя, — як він зробився зайвим,
то я його продав.

— І скільки взяв?
— Взав тридцять срібняків! Що? може, мало?
— Та вже хоч би дорожче продавав...

— Я б сам радніший більше вторгувати,
так що ж, за мій товар більш не дали.
Якби продав за тридев'ять талантів,
то, звісно, се було б куди почесніш!
Га? Чи ж не так? Тоді б купив я царство,
а не оце скупе, злиденне поле.
От мучуся як проклятий над ним,
а чи воно що вродить, сам не знаю.

— Нащо тобі здалась та вся рахуба?

— А що ж? Було мені довіку жити
жебрацьким хлібом? Вік поневірятись,
пороги оббиваючи в людей?

Недоїдки по закутках збирати?

З рукою довгою, з язиком довгим
поміж людьми проявою ходити?

Так я ж не звик був змалку до такого!

Та я ж отецький сиң, ще й одинак!

Я спадок мав від батька: виногради,
і ниву добру, і садок, і дім.

Все мав я в Каріоті. Ну, тепер
там послідущі з того багатіють,
а я...

— Чому ж се ти позбувся спадку?

А може, ти, пробач, його розтринькав,
як то буває молодечий звичай?..

— Ні, я не мав звичаїв молодечих,
я статкував... І жалую про те!

Вже краще б я пронив ту батьківщину
з гувлісами, з повіями, то мав би
од них якусь потіху, добре слово...

— От як?

То вже ж він не собі забрав твій статок?

— Все ж він про себе дбав! Бо він збирався
царем голоті всій юдейській стати,
як обдере маючих та дурних,
а їх добром наділить ту голоту.

Він не казав про те виразним словом (галахічним, нормальним для Іуди словом — прим. авт.) —

він ні про що не говорив виразно, — та згодом я ті наміри збагнув.

Ти думаш, що він задовольнився б якимсь там хугорцем у Каріоті?

Ні, він хотів — усе або нічого!

— То все ж він був великий чоловік.

— Ні, він не був великий! То велика була його жадоба й пиша!

А він не вмів нічого довершити.

Все в нього розпливалося в словах

Я хутко се збагнув. Найвиразніше

се стало тут, в Єрусалімі...

День у день промови,

якісь темно-прозорі (аггадичні, — прим. авт.) наче прірва, —

аж світ макітрився мені від них!

Я їм не бачив ні кінця ні краю...

Уже я знав, чого ті речі варті:

„Я заспокою вас... я вас потішу...”

Аякже, сподівайся! Він здалека

спокоює і потіхою манів,

а скоро хто було розвісить вуха

і справді піде з ним, як я дурний,

тому таке ярмо він клав на шию,

що аж додолу гуло. Він любив

байками й загадками (аггадичними притчами, — авт.) говорити;

отож було не смій його питати,

як то є звичай між учениками:

„Учителю, що значить сеє слово?” —

він зараз попадав у нетерплячку:

„Лукавий роде! Доки буду з вами?

Сліпорожденні! Дивляться й не бачать!”

І все такі слова вразливі, гострі,

що краще б він уже налаяв просто,

ніж так пекти аж до живого серця.

.....

І я ж поки ще царства сподівався,

все залюбки тернів, а потім мусив

терпіти й без надії — де б я дівся? —

хоч день і ніч я голову сушив,

як вирватися з того ГЛУМУ (глуму над Галахою, — прим. авт.),

де не мені народи слугували,

а я служив відметам всіх народів...

І знаєш діду, що ніхто ніколи

не міг його задовольнити. Якось

він при вечері кинув нам у вічі

такі слова: „Ось, пийте кров мою!

Ось, їжте тіло!” Боже помсти правий!

Чия ж то кров була, як не моя?

Чие ж було то тіло? Гіркий сором

гнав кров з мого лица, я з тіла спав,

як жebraв їм того вина і хліба...

(Лесея Українка. „На полі крові”)

Це лиш уривок Лесиного євангелія. В ньому дияволижно яскраво, в повній відповідності понічних євангелій і з цілковито об'єктивною оцінкою постає Іуда. Це таємничий, старанно вчуваний Новим Заповітом, і сміливо висвітлений Лесею, зрадник. Зрадник новаторської

Аггади. Зрадник, а по суті, — зраджений: „... де не мені народи слугували, а я служив відметам всіх народів...” Зрадник Аггади на користь Галахи: око за око, зуб за зуб.

Знаємо, що саме такий стратегічний підхід — залучення народів будь-що до фарисейського нео-іудаїзму, навіть початковим служінням (нібито служінням) цим народам; навіть ціною часткового (зваженого, прорахованого) Законовідступлення — використовує секта Гіллеля-Ісуса. Звичайно, не еліта інородців, а саме голога кількісно переважає серед навернених на нео-іудаїзм (християнізм). Саме вона — кількість — є основною метою християнізаторів. І комунізаторів. (В комуністичній жидо-советській імперії (перед її розвалом) було 20 мільйонів членів та кандидатів у члени партії, — кожен десятий громадянин СРСР був комуністом.)

Сакраментальна фраза, яку Леся вклала в уста апостола Іуди, не зрадника, а зрадженого, — де не мені народи слугували, а я служив відметам всіх народів, — вказує на принципову різницю в тактиці Галахи та Аггади.

Отже, Іуда визначився.

Факт новаторства (винахідливості школи Гіллель-Ісуса) засвідчений вже самим існуванням Нового, точніше, Новаторського Заповіту — євангелій, діянь, послань (об'явлень) апостолів. Книги Нового Заповіту — це конспекти, записи Усного Закону. Заборона ЗАПИСУВАТИ Усний Закон порушувалась усіма (гілліелістами та шаммаїстами). Це знаходить виправдання з огляду на значні нагромадження тлумачень-трактатів. А заборону ПОШИРЮВАТИ ці конспекти порушують саме Гіллель-Ісусівці. (Заборону на запис передбачено як засіб тримати в таємниці жидівський шовінізм, а значить і стримувати протидію з боку нежидівських народів.)

Поширення конспектів сприяє пропаганді та, відповідно, стрімкому збільшенню прихильників радикального крила фарисеїв. Це не просто хитрий маневр і не просто спритність. Це новаторство. Інша справа, що це новаторство можливе завдяки привілейованому становищу школи Гіллеля (переможця над Шаммаєм). Переможця не судять. Але це новаторство, це нехтування важливої, піднесеної до рівня святості заборони, це віроломство якраз і пояснює ненависть саддукеїв (і консервативних фарисеїв) до Ісуса, як до збірного образу порушника Закону.

Заборона записувати і поширювати Усний Закон втратить силу тільки після зруйнування Другого храму та розсіяння іудеїв по Світу, коли аггадичні конспекти у вигляді Нового Заповіту Ісуса Христоса створять ілюзію відмежування „доброго” Ісуса від поганих жидів.

До цієї боротьби за перемогу різних сект іудейства треба залучити якомога ширше коло неіудеїв, інородців. Залучити не як борців (безпосередніх учасників боротьби). Ні! Де ж ви бачили?! Інородці стануть глядачами, вболівальниками, фанатичними вболівальниками за одну з команд. За команду Гіллеля-Ісуса! Хто ж не знає, що саме глядачі та вболівальники сплачують гроші за можливість стежити боротьбу і вболівати; особливо фанатичні глядачі. І ніколи самі борці. Не всі глядачі можуть зрозуміти, за що саме точиться боротьба. Адже боротьба йде між Аггадою та Галахою за досягнення іудеями всесвітньої Благодаті через виконання Закону.

Тут сам по собі — без запрошення пам'яттю — йде на згядку київський митрополит Іларіон зі своїм „Словом про Закон і Благодать” — панегіриком на адресу рівноапостольного князя Володимира після впровадження ним Законом-Благодатного християнізму в Україні.

Коротко підсумовуючи висловимо впевненість, що ніскільки не здивуємось дізнавшись про використання Талмуду вищим керівництвом християнізованих народів. Використання Талмуду як богослужбової книги. Бо вона сговослужбена, — для виконання Закону. Бо й Ісус виконував.

Новий Заповіт є початком (рідним братом-близником, старшим братом) ерусалимського Талмуду. Це якраз і є причина того, що палестинський (ерусалимський) Талмуд не афішується. Його ніби й не існує. Натомість вавілонський Талмуд експонується у Львівському музеї релігії. А в Острозькому музеї Книги можна зустріти відразу близько 10 різновидів вавілонського Талмуду і жодного ерусалимського. Це щоб, бува, хтось із неіудей-християн не впізнав (бо вихрещені жиди однозначно впізнають) у ньому милий їхньому серцю Новий Заповіт Господа їхнього Ісуса Христоса.

Вавілонський Талмуд нудотніший, бо його формування почалось раніше і закінчилось пізніше від єрусалимського. Вочевидь це пов'язано з дотриманням шаммаїстами заборони записувати Усний Закон. Це дотримання значно затягло процес. Вважається, що його формування започаткувала та частина іудеїв, що потрапила до Вавілону внаслідок зруйнування Першого єрусалимського храму і не повернулася назад до Палестини. Виглядає так, що іудейський Закон, Закон Ездри (якщо комусь дуже хочеться, то Закон Мойсея) впроваджується в Палестині. А тлумачення цього Закону, тобто Усний Закон (первісний збірник тлумачень, первісний Талмуд) з огляду на близькість саддукеїв та їхнього храмового ритуалу з можливими рецидивами фанатизму й ненависті, зосереджується далі від гріха — у Вавілоні. Тому єрусалимський Талмуд (на противагу вавілонському) започатковується власне в епоху знайомих нам діалектичних зуготів, точніше, тих їхніх представників, котрі завершують епоху зуготів і започатковують епоху діалектичних таннаїв. Останні зуготи, вони ж і перші таннаї, нам відомі. Це Гіллель і Шаммай. Знаємо, що Гіллель перемагає. І Шаммаю залишається — горе переможеному! — визнати поразку і погодитись на роль упослідженого з відповідним розростанням взаємної ненависті між послідовниками обох Законовчителів.

Школі педантичного Шаммая належить далі працювати над вавілонськими трактатами. Логіка підказує, що це відбувається після зруйнування Другого храму, коли шаммаїсти добре розуміють розподіл сил іудейства в римській імперії. Розуміють, що першість за Гіллелістами. Шанси шаммаїстів — нульові. В умовах вимушеного розсіяння іудеїв незгодні з гіллелістами шаммаїсти осідають за кордоном римської імперії — у Вавілоні. Робоча група антигіллелістського антихристиянського вавілонського Талмуду приурочить його завершення до дати — симетричної відносно початку нової християнської ери — до 586 року нової ери. Є традиція, що автор присвячує свої книги рідним, близьким людям, або визначним подіям з історії людства чи свого особистого життя.

Новий Заповіт починається євангеліями і закінчується об'явленням Іоана Богослова з його (Іоана Богослова) нападками нібито на Вавілон (місто), а насправді на фарисеїв Шаммая (його школу) і на антихристиянський вавілонський Талмуд.

Характерно, що Іоан Богослов аж сичить від люті. Можна зрозуміти це ставлення до Вавілону — сичання — з боку Старо-Заповітних пророків, наприклад Ісаї чи Єремії. Вони постійно зригують свою отруту на Вавілон як на потенційного окупанта Іудеї. Але чому це робить Іоан Богослов? Адже об'явлення Іоана Богослова твориться ніяк не раніше 2 століття нової, християнської, ери. (Про те, що Об'явлення є пізнім твором і не належить перу апостола Іоана, див., наприклад, *Євсевій Кесарійський, „Церковна Історія”, книга 7, глава 25.*) Твориться за умови, що мета фарисеїв досягнута, — іудеї розпоршені по всій римській імперії внаслідок Іудейської війни та зруйнування храму. Твориться за умови, що вже й Вавілону, як держави, не існує. Він давно завойований Персією, далі Македонським, а зараз Парфянським царством. Наприкінці 2 століття (карта з історичного атласу, ліворуч) колишній Вавілон (заштрихована область Ктесифону) залишається поза межами Римської імперії, але потрапляє в тимчасову залежність від Риму. Вже з кінця 2 століття (карта праворуч) цієї залежності нема.

Ясно, що Вавілон у свідомості іудейства лишається Вавілоном. Бо не всі іудеї повернулися із Вавілону після звільнення їх перським завойовником — царем Кіром.

Після Іудейської війни та зруйнування храму, до Вавілону подалися прокляті Ісусом саддукеї та консервативні фарисеї. Вони утворюють непримиренну опозицію тріумфаторам школи Гіллеля-Христа. Це — натуральні Антихристи. А ще, — вони творять продовження розпочатого раніше Вавілонського Талмуду (це продовження якраз і є антихристиянським

Талмудом), — протипагу єрусалимському Талмуду. З погляду Гіллель-христосівців цей Талмуд — диявольський, демонічний. Бо єрусалимський — ангельський. І доки колишня Вавілонія (зараз Парфія) залежна від Риму, гіллель-христосівські ангели можуть якщо й не впливати на рідних Шаммаїстських демонів, то хоча б контролювати розвиток цих блудних синів. А коли в 2 столітті (після досягнення Парфянським царством незалежності від Риму) ангели і демони опинились по різні боки Римсько-Парфянського кордону, ангелам залишилось тільки синати прокляття на демонів. Це й пояснює причину сичання на Вавілон, пояснює ту безсилу лють, яку зригує Новий Заповіт, — брат-близнюк єрусалимського Талмуду. Загальновідома Ново-Заповітна притча про блудного сина з євангелія від Луки (15: 11 — 32) стосується власне вавілонських блудників. Ім, блудним сином Ізраїлевим, згідно з мораллю притчі рекомендується розкаятися, отримати прощення, повернутись до родинного іудейського кола і возрадуватись цим поверненням. Геть невиняково в більшості різних видань Нового Заповіту ангели пишуться з великої „А”, а демони з маленької „д” або й просто названі блудниками, тоді як і ангели і демони є рівновеликі персонажі біблійної міфології. Нерідко демони навіть перевищують, затінують ангелів. Отже, Новий Заповіт господа Ісуса Христа є не що інше як Міжталмудне сичання:

„...Побачив я великого Ангела,
що владу велику він мав...
...І він гучним голосом кликнув:
„Упав, упав великий Вавілон!
Став він оселею демонів,
і сховищем усякому духові нечистому...”
(Об'явлення Іоана Богослова, 18: 1-3)

...І один сильний Ангел узяв великого каменя,
як жорно, і кинув до моря, говорячи:
„З таким розгоном буде кинений Вавілон, місто велике, і вже він не знайдеться!...”
(Об'явлення, 18:21)

Наступний 19 розділ Об'явлення взагалі проходить під заголовком „Радість від осуду Вавілону”. Простежується явне порушення Ново-Заповітної заповіді „Не судіть, і незасуджені будете”. Це дає підстави саддукеям та фарисеям-шаммаїстам ненавидіти фарисей-гіллелістів як відступників і від Закону, і від Благодаті.

Жидівські енциклопедії називають дату завершення вавілонського Талмуду так собі, по-фарисейськи, ніби скромно, — кінець 6 століття. Відволікаючим фактором служить повідомлення про остаточну редакцію вавілонського Талмуду в 7 столітті нової ери.

Та бачимо вже зараз, і побачимо ще далі, що саме 586 рік нової ери (згаданий кінець 6-го століття) є датою завершення вавілонського Талмуду. Це подвійна дата (розділена віссю симетрії — початком нової християнської ери) зруйнування Першого саддукейського Соломонового храму з потраплянням іудеїв до Вавілону і осмисленням ними усіх переваг для іудейства саме від їхнього розсіяного проживання. Тому завершення фарисейського (школи Шаммаї, ворожої щодо Гіллель-Ісусівської) вавілонського Талмуду приурочене до 586 року нової ери.

Але школі Гіллеля нізащо не можна зупинятися на досягнутому. Не можна допустити, щоб шаммаїсти оговтались і перебрали ініціативу до своїх рук. Треба провадити відповідну роботу серед верховних правителів потужних держав світу для закріплення позицій династії (і школи) Гіллеля. Ось у 4 столітті християнство набуває статусу державної релігії в неосяжній римській імперії, шириться серед нежидівських народів.

Саме в 4 столітті закінчується епоха античності і починається епоха з влучною назвою — морок середньовіччя. В гіллель-шаммаїському протистоянні (з розподілом світу між різними угрупованнями фарисей) народи ошчасливлені Ісусовою благодаттю перестали бачити Сонце через морок небаченого релігійного фанатизму, переслідування сретиків, вишукування відьом і морок темниць Інквізиції.

В 6 столітті, після вкорінення християнізму і закінчення формування вавілонського Талмуду (його редагування триває довше), зароджується ще одна релігія Авраамового кореня, — іслам. Так, саме зароджується, бо впровадиться на початку 7 століття.

Вона призначена для диких народів Азії та Африки. Визначившись через християнізм і талмудизм у ставленні до цивілізованих народів світу, треба закласти програму поведінки дикунів, — залучити їх до Мойсеєвого закону. Бо мусульмани (Мусль-імами) суть

Муса Імами, тобто послідовники (імами) Мойсея, Муси. І якщо квазі-жидам християнам накинуто жидо-греко-римські імена Михаїл-Андрій-Костянтин-Валерій-Віктор-Пилип-Василь, то ісламістам накинуто переважно жидівські: Авраам-Ібрагім, Ісаак-Іцхак, Мойсей-Муса, Ісус-Іса, Давид-Дауд, Соломон-Сулейман, Гавриїл-Джебраїл, Сатана-Шайтан... Згідно з ученням ісламу, в історії людства (! аргумент для семітської претензії на Всесвіт) було стільки пророків, скільки променів має магендавид, 6 — Адам, Ной, Авраам, Мойсей, Ісус Христос, Магомет. На це вказує будь-яке (крім школярського) видання „*Історії середніх віків*”.

Якщо жидо-християни (семіти) початково орієнтувались на греко-римський світ як на сходинок до володіння Всесвітом і, відповідно, провадили літургію та видавали свої „святі письмена” несемітською мовою (грецькою, готською, латинською), то іслам суворо наказує провадити літургію арабською (семітською) мовою. Коли пізніше в Туреччині турки (несеміти) захочуть перейти на турецьку мову в мечетях, бо не знають арабської і не розуміють змісту Корану, їм буде суворо заборонено вченою радою ісламського університету в Єгипті (Аль-Азхар, Каїр). Семітські вчені нагадають своїм турецьким колегам, що навіть дослівний (!) переклад Корану не передає (!) його змісту. Бо ця книга була послана Аллахом арабською мовою у всьому „розмаїтті” її звуків та мелодики („*Наука і релігія*”, розділ „*Кур'єр*”). Що це, як не замаскована претензія семітів на всесвітню расову монополію.

Непростимою і неприпустимою була б та наша необачність, яку б ми виявили до одного із звучань знайомого нам слова „Галаха”. Бо крім власне Галаха, це ще й Халаха та Алаха. Чи не запах це шаммаїстів? Не вистачає однієї „л” у слові „Алаха”? Але ж і одна „а” зайва. Взаємообмін? Хто ж може його заборонити? Та й „л” може бути не подвоєним, а просто продовженим, з урахуванням особливостей арабської фонетики. Якщо помірно-агтадичне виконання Закону Мойсея (гнучкий підхід до нього сектою Гіллеля) упослідило іудеями християнізовані народи зі святкуванням ними іудейської Пасхи у вигляді Воскресіння Ісуса, то суворе виконання (Галаха) Закону Мойсея перетворюється на священний Закон Аллаха — Шаріат ісламу. Зайве казати про суворість законів Шаріату в епоху запровадження ісламу. Бо навіть у сучасному світі ці закони дотримуються і контролюються за сприяння поліції. Просте порушення — недотримання посту — карається арештом на декілька днів. Очевидно суворі виконавці Закону (зокрема дотримання суботи) галахічні іудей секти Шаммая при запровадженні ісламу серед своїх расових родичів (арабів) переслідують мету упослідити семітів-арабів семітами-іудеями запровадивши для мусульман священний день — п'ятницю (переддень суботи) — для поклоніння (передування) іудейській суботі. Пізніше це поклоніння поширилось і на інші мусульманські народи.

Як і у випадку з Вавілонським Талмудом, замовчується точна дата зародження ісламу (однієї з версій іудаїзму) і називається кінець 6-го століття. Що ж це за кінець такий таємничий, щоб не сказати — інтимний?

Дещо заглибившись в історію мусульманства, з'ясуємо, що саме 586 року (від Христа) у сусідній з Вавилоном Аравії з'являються перші мусульмани; не прості послідовники вчення Мойсея, а такі з них, котрі є реформаторами арабського язичництва. Можемо припустити, а дещо далі знайти докази цьому припущенню, що іслам є дітищем фарисейської школи Шаммая, ворожої щодо християнської фарисейської школи Гіллеля.

Іслам передбачає особливе ставлення до іудеїв, як до народу Книги (Біблії).

Офіційне пояснення виникнення ісламу полягає в бажанні пророка Мухамеда об'єднати численні і розрізнені племена арабів. Але чи це дійсно так?

Магомет (Мухамед) ще не будучи пророком займається тим, чим займалися свого часу „богообрані” царі Саул і Давид: сирота Магомет пасе вівці. За сприяння родичів, насамперед дядька Абу Таліба, Магомету вдається стати начальником торгового каравану багатой мекканської вдови — Хадіджи.

Дітей від першого чоловіка (тепер покійного) Хадіджа, як зозулька, лишає його родичам. Через рік друге заміжжя. Дітей від другого чоловіка (вишывового, багатого і високопоставленого жерця) Хадіджа не має. Але вона має переданий від чоловіка плід релігії зороастрійців, сповідуваної серед вавілонян і персів. Свого часу іудеї перебрали від зороастризму його діалектичну суть. Єдність і боротьба протилежностей (світла і мороку) в поняттях зороастрійців використалась іудеями та іудео-християнами як єдність і боротьба Єгови-господа і Диявола-чорта.

Другий чоловік Хадіджи помирає залишивши їй своє багатство і відмінне від арабського язичництва поняття зороастрійського культу разом з можливістю його використання для впливу на культ арабського язичництва.

Магомет уже не водить баранів по околицях Мекки. Він водить каравани Хадіджи, — по околицях усїєї Аравії. Серед багатьох маршрутів є й Палестина...

Необов'язково, щоб Магомет перехопився іудаїзмом у Палестині або на одному з караванних шляхів (вони кишать іудеями). Жидівська община є і в самій Мецці, цьому культовому центрі арабської країни Хіджаз. Ще більше іудеїв у адміністративному (столичному) центрі Хіджазу, Медіні (нею жиди керують як і всією країною). Серед самих арабів здавна поширене переконання, що вони ведуть рід від Ізмаїла, — сина Авраамового від рабині Агар (Хаджар).

Хадіджа не дремає. І вже не личить водити каравани торгових верблюдів третьому чоловікові багатї Хадіджи.

Магомет жениться на Хадіджі, старшій від нього за різними даними від 15-ти до 25-ти років. Довго Магомет буде чути (від сторонніх) докір, що женився на грошах.

Проте Магомет цілковито в руках ненаглядної Хадіджи не лише в матеріальному розумінні. За наявності впливових спільників саме вони вдвох, Магомет і Хадіджа, як одне духовне ціле — як колись Ісус і Магдалина — започатковують релігійну реформу.

Унікаючи зайвої полеміки варто зауважити, що подані багатьма ісламськими авторами відомості про бачення Магометом пророчих снів та про спонукання цими снами пророка до реформи, ці відомості аж ніяк не заперечують самого явища реформи і не роблять сон меншою, недійсною та єдиною причиною. Свого часу матері Ісусовій (Марії) приснився сон, в якому архангел Гавриїл повідомляє про її непорочне зачаття. Крім снів і марень потрібні ще й гроші та владне становище. А влада в столичній Медіні цілком у руках іудеїв. І саме через іудейського архангела Гавриїла Магомет отримує перше одкровення.

Американець за громадянством і араб за походженням, Едвард Саїд у книзі „Орієнталізм”, розділ 1, глава 2 (Київ 2001), наголошує:

„...Іслам оцінюється, як облудна нова версія якогось попереднього досвіду, в даному випадку — християнства... Звідси досить-таки полемічна назва „магометанство”, яку дають ісламові, а отже і автоматичний епітет „самозванець”, прикладений до Магомета... Аравія розташована на краю християнського світу і слугує природним притулком для еретичних злочинців, і що Магомет є лукавим відступником... що іслам — це по суті не більш як другорядна аріанська ересь... Ересь, яку ми називаємо магометанською, „тлумачиться” як імітація однієї з християнських імітацій правдивої релігії... Для людського розуму цілком природно чинити опір невпорядкованій чужій реальності... І такою протилежністю у випадку Магомета є Ісус...”

Події зародження ісламу розгортаються в якійсь дивній, щоб не сказати, в точній подібності до зародження християнізму. Це якщо мати на увазі плід діалектичного розвитку — єдності і боротьби протилежностей. Так християнізм є наслідком перемоги крила фарисея Гіллеля над крилом фарисея Шаммая в боротьбі єдиних за стратегією, і протилежних за тактикою мойсеїтських напрямків. Так само й іслам є наслідком перемоги соратників Магомета з північно-арабської країни Хіджаз над соратниками Мусліма з південно-арабської країни Ємен в боротьбі єдиних за успадкуванням і протилежних за розумінням (учення Мойсея-Муси) мусульман. Муслім з Ємену зазнав поразки, і лиш його ім'я може нагадати декому з арабських патріотів про існування пророка з таким іменем.

Характерний поділ ісламу на дві основні течії — суннізм та шиїзм.

Сунніти становлять більшість в ісламському світі. Вони визнають Сунну — коментар до Корану. Знаючи про Талмуд, як про коментар до Біблії, можемо назвати Сунну не інакше як Талмудом мусульман. Чи не простежується робота школи Шаммая та її Вавілонського Талмуду? Адже Вавілон є тим містом, біля якого невдовзі після запровадження ісламу виникне Багдад — столиця арабського халіфату.

Шиїти становлять меншість мусульман. Вони визнають тільки Коран. Ці мусульмани, як послідовники Муси (Мойсея), зосереджені власне в арабському Ємені (на

батьківщині щойно згаданого Мусліма з Ємену, опонента пророка Магомета), а також в Ірані, де переважає неарабське, несемітське населення, яке чинить опір запровадженню семітського ісламу. Іранці зупинились на мінімально-семітському різновиді ісламу — шіїзмі — без Талмуду, тобто без Сунни.

Порівняння одних семітів, ісламізованих арабів — суннітів та шіїтів — вражаюче нагадує інших семітів, жидів. Йдеться про різочу подібність їхнього ідеологічного протистояння. Послідовники Мойсея (Муслі-імами), мусульмани-сунніти, — це талмудисти-фарисеї. Інші послідовники Мойсея (Муслі-імами), мусульмани-шіїти (антисунніти), — це апіталмудисти-саддукеї. І як ясно-книжні фарисеї перемагають мало-книжних саддукеїв, так і сунніти перемагають шіїтів. Очевидно, хто має більше святих і тлумачних книг, той і перемагає. Звісно, чим більше тлумачень, тим більше непорозумінь, і тим більше зростає авторитет тлумача (Законовчителя). Що вищий авторитет тлумача, вчителя, то більший фанатизм його учня — рядового мусульманина. А де більший фанатизм, там і переконливіша перемога.

Магомет ледве чи може мислити такими категоріями, як об'єднання арабів. А якщо й мислить, то вже мисленням, підготовленим Хадіджею та іншими, поки що невидимими, гравцями.

Так чи інакше, але смерть (619 р.) Хадіджи позбавляє Магомета всякої підтримки і виводить його на межу смерті. Та розпочате ним жидо-угодне діло не повинно пропасти. І не пропало. На запрошення керівництва столичного міста Медіни Магомет переселяється (622 р.) з Мекки до Медіни.

За офіційною версією, полум'яний борець (за праведне діло) Магомет не бажає підкоритися ворогам Аллаха, і в своїй стійкості (щоб уникнути розправи з боку „невірних“) переїздить — втікає — до Медіни. Тому цей 622 рік нової ери якраз і є початком мусульманського літочислення. Відповідно, 2004 рік нової, іудео-християнської ери, коли в українському місті Львові вийшла друком книга Президента асоціації близькосхідних досліджень Джона Еспозіто „Ісламська загроза“, є 1382 роком у мусульманській Мецці, Медіні, Багдаді, Ісламабаді, Ташкенті, Чимкенті і тисячах інших мусульманських міст. Ці міста не тільки в Азії. В Європі крім традиційно ісламських Пріштіни та Сараєво ще й Лондон, Париж та Берлін стають ісламськими і мечетними. Існує висока ймовірність, що ісламський (читай жидо-ісламський) вітер подме й на Україну.

Чи є сміливець, який наважиться стверджувати, що все це (християнізм, ісламізм) не масований наступ (на Всесвіт) однієї раси — семітської, меланійської або маланської, семіто-тюркської.

Таких сміливців немає.

Не чути навіть друзів (по християно-ісламістському табору) — комуно-більшевістів з їхнім заявленим гаслом: „рушійною силою історичного процесу є боротьба класова, класова, класова“, а не расова. Не чути, бо якщо боротьба й класова, то це боротьба жидівського середнього класу — фарисейства — за досягнення гегемонії у світі. Отже расова, — як не перекручуй.

Згадано „Ісламську загрозу“ (назва книги пророча, мовляв, замириться, християни з мусульманами, краще поганій мир, ніж добра війна: стеріли іудео-християнізм, то стеріте й іудео-ісламізм). Автор книги, він же директор Центру мусульмансько-християнського порозуміння (підкорення світу маланцями) Джорджтаунського університету, в розділі 2 повідомляє:

„...Хадіджа була власницею каравану, яким завідував Магомет, і була на 15 років старшою за нього... Магомет не вимагав запровадження нової релігії, а просто закликав до очищення та відновлення єдиної істинної релігії Авраама... Магомет проповідував навернення до віри Авраама... Після 10 років реформістської діяльності Магомет мав обмежений успіх... Втративши 619 року дружину, Магомет стає ще самотнішим і вразливішим... Нечисленна група його послідовників зазнавала все більших переслідувань з боку аристократії Мекки... Коли його запросило керівництво сусіднього міста Медіни на посаду третейського судді, він та група його послідовників з Мекки переселились туди 622 року і заснували там першу мусульманську громаду... Спільнота в Медіні складалася з багатьох родів, включно з декількома єврейськими родами... Магомет став одночасно Пророком та поводителем громади... Державою керував Магомет... Як глава держави, Магомет здійснював (прикриваючись всевишнім судом, подібно до папи римського, —

прим. авт.) виконавчу, законодавчу та судову функції. Він контролював зовнішні та внутрішні справи, військові питання і збір податків, а також розв'язував суперечки. Ісламська спільнота була зобов'язана не тільки виконувати, але й поширювати слово та закон Божий. Магомет поєднував дипломатію з військовими діями. Він повернувся до Мекки з тріумфом і до своєї смерті в 632-му році згуртував розрізнені племена Аравії...”

Безумовно, автор „Ісламської загрози” знайомий з книгою Вольтера 200-річної давності „Магомет”, але не признається — напевно тому, що Вольтер присвятив цю книгу пані римському Бенедикту-14. У наявності почуття гумору Вольтеру не відмовиш, особливо з огляду на віршованість його „Магомета”:

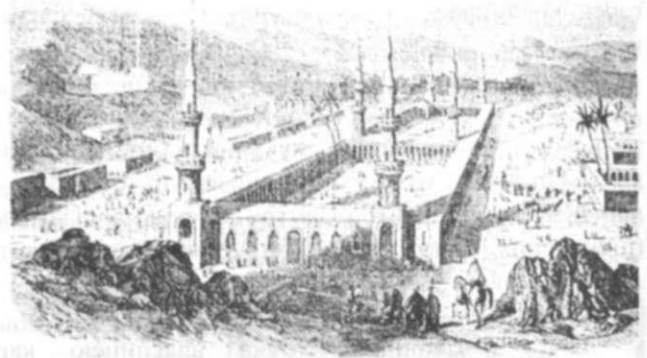
Затямте добре ви собі! Віднині
Я покладу кінець язичницькій гордині!
Над усіма тепер — найвищий суд Аллаха!
І кожен бунтівник приречений на плаху!

Подані жидівською енциклопедією (див., наприклад, www.eleven.co) відомості допомагають розставити все по своїх місцях і побачити картину виразніше:

„...Згідно з різними даними єврейське поселення в Медіні бере початок з часів війни Мойсея (?) з амалекитянами, авілонського полону (!) та Іудейської війни (!). Принаймні, в перших століттях нової ери населення Медіни складалося з кланів, що сповідують іудаїзм. Серед них були єврейські, змішані єврейсько-арабські клани і клани арабів, що прийняли іудаїзм. Найбільшими з них були клани Надір, Курайза і Кайнука. На час прибуття Магомета до Медіни, більшість населення міста становили євреї... Магомет прагнув визнання його пророком з боку євреїв і підкреслював тотожність і спадкоємність проголошеного ним одкровення з ученням біблійних пророків і визначив Єрусалим кіблою (сторонаю, до якої треба повертатися лицем під час молитви; пізніше, після конфлікту з іудеями, цією сторонаю стане Мекка, — прим. авт.), оголосив іслам істинною релігією Авраама, а також дотримувався єврейського посту і затвердив подібно до євреїв вечір п'ятниці часом щотижневого публічного молебню перед священним днем суботи... У квітні 624 року Магомет вигнав клан Кайнука з Медіни. Під час зіткнення з мекканцями Магомет вимагав грошей від клану Надір, і ще до отримання відповіді — під загрозою смерті наказав протягом 10 днів покинути Медіну... Магомет виступив і проти прихильника мекканців, визначного клану Курайзи, який через 25 днів був змушений капітулювати, а всі 600 чоловіків клану були вбиті, а жінки і діти продані в рабство... Решта незначних єврейських кланів Медіни не виступали проти релігійного вчення Магомета і не підтримували його політичних супротивників, тому не зазнали знищення і вигнання з міста...”

Медіна
часів
Магомета

Отже, впливові єврейські клани, які не визнали Пророка Магомета, є тими саддукеями, що раніше не визнали Ісуса. І хоча саддукеї, ця жрецька верхівка іудейства, перестала існувати після зруйнування Другого (саддукейського) єрусалимського храму, та все ж вона нікуди не поділася як олігархічна і впливова верхівка іудейства. Вона заважає середньому класу іудейства, — фарисеям. І Магомет мусить посприяти в досягненні справедливості і наведенні порядку в середовищі іудеїв. Знищення і вигнання Магометом саддукеїв відбувається з відповідною конфіскацією їхнього майна і привласненням собі грошей від продажу в рабство їхніх жінок та дітей. І не обов'язково, щоб Магомет мусив ділитися цими грішми з фарисеями. Вони й самі зароблять гроші. Багато грошей. Бо їм надано особливий статус, як народу Книги, народу Писання, народу Авраама...

На згадку йде Фрідріх Ніцше, „Жадання влади, або прокляття християнству”, розділ 60:

„...Не може бути вибору між ісламом і християнством, так як між арабом та іудеєм...”

З історії видно: 10 років до смерті Хадіджи Магомет не має успіху. Ще 3 роки після смерті його дружини-матері, Хадіджи, він взагалі балансує на краю загибелі. І лише через 3 роки безуспішних поневірянь та за сприяння єврейських родів столичної Медини цей відданий аврааміст раптово стає власником гарему і третейським суддею. За якихось декілька років він зосереджує у своїх руках всю верховну владу. Всю крім однієї, — дорадчої. Тут зайве казати, хто є радниками Магомета. І Магомет не може не розуміти, що він (як і пізніше Адольф Гітлер) лише маріонетка в їхніх руках. Ці радники під виглядом об'єднання арабських племен готуються до широкої експансії ісламу на ще вільні від християнзму країни, а подекуди й змусять відступити християнізм, наприклад, в Іспанії та на Балканах. Бо тільки поляризувавши світ і зіштовхнувши його у вариво війни, можна наварити ой-який навар на трофеях, контрибуціях, репараціях, перерозподілах світу.

Жаль, нема тебе, Хадіджо моя!.. І ніхто не може розрадити мене. Чи на це ми з тобою сподівалися тоді, 619 року, ще в Мецці? Чи знали ми, що нас так примітивно використають? Де ти, моя Хадіджо? Ні з ким не можу поділитись смутком. Печаль накрила моє серце, і ніякі інші жінки не дають мені втіхи. Через три роки після твоєї смерті, їх цілий гарем. Красуня Айша — найкраща у всій Аравії! Але Айша не може досягти твоєї сили єдності зі мною. Єдності духовної! І тільки твоя могила якось, хоч трохи, чує мене...

Айша, як це часто буває, — гарненька і дурненька. Про неї (фаворитку Магомета) і про її ревнищі ісламізовані народи складуть (дещо пізніше) пісеньки; не без гумору, натякаючи на потребу чимось поступитись перед Хадіджею. В приспівках цих пісеньок почасти глузливо повторюється:

Айша, Айша, ай-ей-ой,

Айша, Айша, ааа-еее-ооо...

Тільки відомий азербайджанський співак (советського періоду) Муслім Магомаєв не співатиме таких пісень. Бо в нього батько зветься Магомет, а мати, — Айшет.

586 року нової ери, водночас із завершенням вавилонського Талмуду і появою (того-таки 586 року) муслімів Аравії відбувається впровадження в християнізм нового — суперечливого і непередбаченого першими Вселенськими соборами (вищими церковними ієрархами) — символу віри „Filioque”.

Філіокве. Цей нововведений 586 року християнської ери символ віри „Filioque” означає надходження святого Духа не тільки від Єгови-Саваота, але й від його „сина” — від Ісуса. Filio — син по-латинськи. (Коли йдеться про філіал чи філію як про дочірнє підприємство, визначене споріднене відгалуження від головного, батьківського, то це правильно по суті, але неправильно буквально). „Filioque” затверджується на Толедському соборі 589 року, через 3 роки після його впровадження 586 року. Цим започатковується розкол християн на тих хто визнає „Filioque”, і на тих, хто його відкидає.

Початок цього розколу сягає ще подій навколо Першого Вселенського собору в Нікеї 325 року, коли в ході дебатів щодо догмату Трійці (тринітаризм) єпископ Маркелл з Анкіри в Галатії (сучасна Анкара в Туреччині; саме тут, а не в Нікеї, початково планувалось проведення Першого Вселенського собору) розвинув своє поняття Трійці. Маркелл так не догодив іншим тринітаристам, що довелося перенести Собор з Анкіри до Нікеї, а один пізній нікеець („православний” державний діяч, історик церкви Антон Карташев, „Вселенські собори”, розділ 1) назвав тринітаристську версію Маркелла глузливо — *богословствование*.

Маркел розгортає Трійцю (О-Отець, С-Син, Д-Дух) вертикально:

О
|
С
|
Д

З цього слідує висновок, що Дух надходить (прямує зверху до низу, по вертикалі) від Отця через Сина, тобто від Отця і від Сина.

Опоненти Маркелла, його сусіди зі східної провінції Каппадокія (Василій Великий, Григорій Ніскій, Григорій Богослов, Амфілохій Іконійський, — їх нікейці назвали Великими Каппадокійцями) розгортають Трійцю горизонтально:

— О — С — Д —

Каппадокійці (вірмени-армяни по суті) бачать Трійцю замкнутим колом, де всі три особи стоять в ряд і пов'язані одною божественною істотою, зображеною горизонтальною лінією.

В особливо діалектичній тринітарній діалектиці на Соборі в Нікеї Маркелл міг відіграти (і відіграв-таки) видатну роль тільки в союзі з римськими легатами (не папою). Не знати, чи шукали римляни підстав для відособлення від вірменів і таким чином використали Маркелла, однак Маркелл вважається улюбленцем римлян.

Відтоді вертикальне розгортання Трійці стало ознакою „західних“, а горизонтальне — „східних“. До того ж, парафія Маркелла (тринітариста-вертикаліста) лежить в Галатії — на захід від Каппадокії (батьківщини тринітаристів-горизонталістів).

Добре, що не було українців ні серед вертикалістів, ані серед горизонталістів. Бо були б нам жидо-армяно-християнські (разом з їхнім маразмом) „рідними“ аж по самісінькі вуха.

Єресь не може не виникати в принципі. Бо як нема на світі двох людей, цілковито подібних зовнішньо, так нема двох людей цілковито подібних світоглядно, духовно.

Єресь у вигляді непорозуміння щодо „рівності“ з Єговою, Трійці, Богородиці, Христородиці, „Filioque“ — це релігійні питання для пастви і водночас політичні та економічні питання для пастирів.

В очах „православних“ „католики“ — єретики. А в очах „католиків“ „православні“ — єретики, відступники, розкольники (схизмати). В очах „католиків“ та „православних“ всі решта іудео-християн — лютерани, кальвіністи, адвентисти, єгови́сти, баптисти, анабаптисти, менноніти, мормони — єретики.

ЄРЕСЬ — ПРАПОР ПЕВНОЇ ПОЛІТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

КОЖНА ПОЛІТИЧНА ПАРТІЯ ДІЄ НЕ ДЕСЬ НА НЕБЕСАХ, А НА ПЕВНІЙ ТЕРИТОРІЇ З ПЕВНИМИ СВІТОГЛЯДНИМИ ОСОБЛИВОСТЯМИ ПЕВНИХ ЛЮДЕЙ.

УПОСЛІДИВШИ СВІТ, ІУДЕЇ РІЗНИХ ПОЛІТИЧНИХ ТА ЕКОНОМІЧНИХ ПОГЛЯДІВ (ІНТЕРЕСІВ) ДЛЯ КОНСПІРАЦІЇ ПРИКРИВАЮТЬСЯ ПЕВНОЮ РЕЛІГІЙНОЮ ДОГМОЮ — ПРАПОРОМ, ПРИЙНЯТИМ НА ПЕВНІЙ ТЕРИТОРІЇ.

Єресь — це невизнання догми, опозиція. Єресь, сектантство — закономірні явища для неприродної (інтернаціональної) релігії, точніше, політекономії, якою є християнізм.

Ісус — сектант для фарисейства; апостоли Павло і Петро — сектанти відповідно для обрізаного та необрізаного фарисео-християнізму, ранні християни-монтаністи — сектанти, дещо пізніші аріани та маркеллівці (пізніше філіоквівці) — сектанти для нікейців (грецьких або візантійських ортодоксів, „правильних“, спекулятивно православних), ще пізніші несторіани — сектанти для нікейців та для філіоквівців. Залежно від політичних та економічних обставин (перерозподіл сил іудейства на певній території) піднімається певний прапор. На закінчення I тисячоліття ери Христа (це епоха розсіяння іудеїв у Всесвіті — епоха проведення Вселенських та Помісних соборів) піднімається прапор ІКОНОБОРСТВА. Дробити, роздрібновати, ще подрібнювати роздроблене — закон влади як такої. Сказати класично — поділяй та владарюй. „Святе“ іудейство може керувати Всесвітом тільки роздробивши його і не даючи йому зібратись в один кулак. Якщо проаналізуємо тяжіння певних прапорів (єресей, сект), то картина буде виразна. Прапори аріанства та маркелліанства (філіоквіства, римської ортодоксії) майорять на захід від „святого“ Сіону — у північній та північно-західній Африці (до завоювання її мусульманами), а також в західній (і південно-західній) Європі. Прапори нікейства (візантійської ортодоксії, візантійської „правильності“-догматичності, спекулятивно православія) навпаки, майорять на північ, схід та південь від Сіону, — у східній та південно-

східній Європі, а також у західній Азії (до завоювання її мусульманами). Прапори іудео-несторіанства надовго затріпотять (незважаючи на мусульман) над землями колишніх „поневолювачів” єговообраних — над землями вавілонян та персів. (В умовах наступу мусульман-ікононенависників процес навколо християнського іконоборства зведе „західних” (західних азійців та усіх європейців) до спільного знаменника. Прапори іконошанування — протидії мусульманам з боку візантійської та римської ортодоксії — затріпотять на одній вежі).

Паралельно з впровадженням та поширенням (7-11 століттях) ісламу до можливих меж, від 7 до 11 століття семіто-вірмени творять розкол християнського світу на західний римський, „католицький” з „Filioque”, і на східний візантійський, „православний”, без „Filioque”. 1054 року цей розкол офіційно проголошено.

Виникають три, необхідні для протистояння фактори: католицький, православний, мусульманський. Кожен психолог знає, що для існування антагонізму, протистояння і ворожнечі, треба не парна кількість факторів, 3, 5, 7... 11... Бо при парній кількості відбувається парування і врівноваження на підставі рівносильності утворених пар. Не даремно Ісусові вкладено в уста такі слова:

„...Я приїс меч, а не мир. І де раніше було п'ятеро, там троє стануть супроти двох...” (Лука, 12:49-52)

Чому морок середньовіччя? Тому що в кривавих подіях цього періоду не видно жидів. Їхні вказівки виконують єговоугодні християни та єговоподібні мусульмани.

Цей морок згущують Хрестові походи християн (11-16 століть) проти інших християн та проти мусульман.

Творення сект і ересей на підставі дурнувятих Старо-Нових Заповітів і дурнуватою їх трактування з наступним переслідуванням єретиків та гонінням на відьом застилають мороком Землю. День не відрізнити від ночі. Інквізиція не дасть розгулятися вітру перемін, не дасть розвіяти морок.

Можна подумати, що Інквізиція та її штурмовий загін спеціального призначення — католицький Домініканський Орден — покликаний знищити не католицьку ересь. Так і є. Але ересь і боротьба з нею — це лиш підстава та інструмент для боротьби з шаммаїстським талмудизмом. Талмудизм віднаходиться гілелістами-ісусівцями в пошуках ересі. Якщо бути точним, то це точиться боротьба між творцями Талмуду єрусалимського (Нового Заповіту Ісуса Христа) і творцями Талмуду вавілонського. А якщо бути ще точнішим, то це давні і непримиренні суперники, гілелісти і шаммаїсти, товчуться між собою. І весь світ товчуть.

А хто ж це стоїть там, серед засновників і в керівництві Ордену Домініканців, цих навіжених борців з шаммаїстським талмудизмом?

Це іудей Домінік Гусман (Хусман, Хасман) — чи не з династії Хасмонейв, цих давніх приятелів фарисейства. Тому й очолений ним орден зветься Домініканським. А його діяльність проти талмудизму є не що інше, як продовження усобиці між гілелей-талмуд-християнізмом і шаммаї-талмудизмом з побічними явищами цієї міжусобиці у вигляді страги мільйонів єретиків нежидівського походження. Мільйон туди, мільйон сюди. Це не злочин! Ні! Де ж ви бачили?! Це очищення тіла „святої” Ісусової Церкви від скверни!

Пізніше Домінік Гусман і його Домініканський Орден працюватимуть у парі з Товариством Ісуса (Орденем Єзуїтів, „Societas Jesu”).

Єзуїти навертатимуть „нерозумних” арійців і кельтів на світло кочовика Ісуса.

Домініканці переслідуватимуть тих, хто не наvertsється.

В ім'я полум'яного патріота Ізраїлю — Ісуса — славні монахи Ордену святого Домініка при благословінні намісника Ісуса Христа на Землі — попа римського — позбавляють переслідуваних єретиків та багатьох небажаних наvertsись (на благодать Христосову) як їхнього майна, так і життя.

Це — небачене піратство на благо синів Ізраїлевих.

Крім суто назви, домініканці прагнуть мати ще й символ своєї святої місії на землі. Це емблема ордену — собака із запаленим смолоскипом в зубах. Сама ж назва Домініканського Ордену отримує своє інше, „святе” тлумачення, — „Domini canis”, тобто Господній пес.

У „святому” союзі з єзуїтами, та в не менш „святому” пориві до затвердження царства Господо-Ізраїлевого на Землі, домініканці велетенськими кроками підкорюють простори Всесвіту. Чи є щось таке, що здатне сповільнити їхнє просування вперед? Так, це тягар награвованого добра нерозумних єретиків.

Ось і їхній черговий форпост (церква з монастирем) у Львові, на лінії фронту між православними єретиками та католицькими праведниками.

Колеги домініканців по „святому” ремеслу — єзуїти — не дрімають. В тому-таки Львові вони докладають неймовірних зусиль аби потрапити до раю. За якусь сотню кроків від твердині домініканців, єзуїти у своєму колегумі навчають Богдана Хмельницького.

Щоб не втратити, бува, своїх надбань, єзуїти докладають зусиль, щоб навіть Тарас на них вказував. Бо хто і коли буде розбиратись в ненависті Тараса до єзуїтів?

Як відомо, звання єзуїта не тільки застрашливо-почесне, але й довічне. Перестати бути єзуїтом можна лише після своєї смерті. Так і Богдан помирає єзуїтом, встигши десять разів перемогти поляків і десять разів помилювати їх — десять разів дати можливість реваншу — і звести напівець визвольну боротьбу українців, та ще й закласти основи колоніального панування Москви в Україні.

Академік Грушевський повідомляє („Історія України-Русі”, том 8, частина 3) про ураганний похід Хмельницького на Польщу через Львів, коли поляки, рятуючись від смерті, випробували все, що могли. Останню надію поляки покладають на колишнього викладача Львівської єзуїтської колегії, колишнього Богданового вчителя, — ксьондза Мокрьського, висланого на переговори до Хмельницького. Старий єзуїт присоромив молодого єзуїта за переслідування поляків. Гетьман-єзуїт впав до ніг ксьондза-єзуїта, обсилав ласкою і подяками, і почав виправдовуватися. Де тільки поділась войовничість гетьмана? Товариство Ісуса — Орден Єзуїтів — вирішує долю наступу українців. Спочатку нестримний, цей наступ після зустрічі з єзуїтами змінився на млявий, і закінчився остаточною поразкою українців під Берестечком. Недаремно союзники Богдана — татари — називали його християнським рабом. Справді, не інтереси України, а інтереси Товариства Ісуса первинні для Богдана.

Не болить Богданові за свою Матір-Україну, — Ісус йому за матір.

Та болить Матері за сина:

Ой Богдане, Богданочку!

Якби була знала, —

У колиці б задушила,

Під серцем приспала.

Степи мої запродані

Жидові, німоті,

Сини мої на чужині,

На чужій роботі,

Дніпро, брат мій, висихає,

Мене покидає.

І могили мої милі

Москаль розриває...

(Тарас Шевченко. «Розрита могила»)

Достойну заміну лишив Богдан. Його син Юрій навіть не навчається у просвітлених христосівців, — він живе і гетьманує в православному монастирі. Єзуїти і домініканці

(католики) обходитимуть Юрія своєю увагою в майбутньому. Православний монах Юрій (разом з одним із своїх наступників на посаді гетьмана — промосковським православним Брюховецьким) не догодив їм Андрусівським миром (не кажучи вже про співробітництво з ісламською Туреччиною), в результаті якого „католицька” Річ Посполита позбулась Смоленщини і Чернігівщини на користь „православної” Москви. Москва отримала всю Лівобережну Україну, та ще й з правобережним Київом на додачу — щоб не було мало.

Єзуїти разом з домініканцями не припиняють заглядатися на Київ.

Та якщо єзуїтам під благовидним приводом католицької проповіді вдається закріпитись у Києві та сприяти побудові римсько-католицького костелу поруч з Володимирською гіркою і встановленням на ній пам'ятником Володимиру (відлитим у Московії) і його принесеному з Візантії (ворожої щодо Риму і його єзуїтів) хрестом, то домініканці

зустрічають рішучий протест з боку православного окупанта України. Москві не треба мати в себе під боком собак для поїдання православної ересі. Не треба навіть якщо ці собаки й господні — „Domini canis”.

Домініканцям лишається тішитись минулим (коли їм у 13 столітті вдалось закріпитись у Києві і внести католицько-православний розлад серед українців) і відступити від Києва на польський бік польсько-московського кордону, — у Фастів.

Як видно з історичного атласу, Дніпро є кордоном розмежованих (Андрусівською угодою 1667 року) українських земель, що відійшли до Польщі та Москви. Дніпро є кордоном аж до гетьманської столиці Чигирин. Винятком є належний Москві правобережний Київ з його околицями в радіусі 50 кілометрів. А місто Фастів розташоване якраз на польському боці цього кордону. На московському боці розташоване селище і станція (тоді на битому шляху, а зараз на залізниці) Мотовилівка, захоплена в поляків московськими окупантами ще в часи розтерзання України.

Через 16 років після проголошення (1596 р.) у Бресті „католицько”-„православної” унії, і ще за 30 років до гетьманування Богдана Хмельницького, фанатичні католики — єзуїти — спрямовують (1612 р.) свою місію до Києва. А вже 1620 року на запрошення єпископа Радшевського єзуїти прибувають до Фастова. За цим містом, що невдовзі стане прикордонним, затверджується статус резиденції католицьких єпископів. Браттям-домініканцям, нібито проповідникам благодаті Христосової, якраз є куди відступити з Києва, а саме, — до Фастова.

З прикрістю зауважимо, що за 160 років до укладення унії в Бресті 1596 року, православні попи на Фераро-Флорентійському соборі 1439 року уклали унію з Римом, продали своїх підданих („православних” українців) — католицьким попам за 19000 флоринів, дві галери, порох, мечі та інше військове оснащення, якого потребували „православні” греки для захисту від турецьких завойовників. Акт купівлі-продажу (унію) підписав зокрема київський

митрополит (кардинал після продажу) всея Русі — Ізидор. (подробщиці див. Лев Силенко, „Мага Віра”, День 26, розділ 276-277).

Андрусівський мир, а потім і Коломацькі вибори (1687 р.) на гетьманування Івана Мазепи з наступними Коломацькими статтями (вони унеможливають проведення українськими гетьманами самостійної політики) та проголошенням „вічного миру” між Москвою і Польщею, ніяк не притупили апетити обох закулісних рушійних сил у справі розтерзання України. Зазначимо, що за Андрусівською угодою Київ лишився московським тільки на 2 роки, а вже за „вічним миром” лишився „навечно”.

Українці? Які українці? Де вони?

Торгуйте Україною та українською столицею, доблесні члени політичного католицького клубу — поляки — з доблесними членами політичного православного клубу — кацапами.

Польща продала Київ Москві за 146000 рублів (див. Енциклопедія Українознавства, стаття „Вічний мир”).

То чи не тому Москва віками (і донині) насаджує „своїх” людей на посади в Києві (та й скрізь по Україні) і знати нічого не хоче ні про українців, ні про їхню мову, ні про українську самостійність. Хіба що про НСЗАЛЄЖНАСТЬ. — Хто платить, той сцену замовляє.

Католики-єзуїти і їхня опора — поляки — далі задивляються на закордонний Київ. А православні монахи і їхня опора — кацапи — далі задивляються на закордонний Фастів.

Третя сила, іслам, в особі турків і кримських татар локалізується в Причорномор’ї (зокрема в Криму) і, даючи змогу розібратись між собою католикам і православним, у ході дипломатичних маніпуляцій віддає (Польщі) незначні території на українському поділлі (епоха гетьмана Дорошенка). Як же інакше в умовах „вічного миру” між Польщею і Москвою.

Завжди, коли йдеться про період гетьманування Мазепи, робиться наголос на особливе сприяння гетьмана „православію”, а також на сприяння „православію” саме з боку Семена Палія — „православного” полковника, майже гетьмана.

Задивляючись на прикордонний Фастів, „православна” братія сприяє затвердженню православного фастівського полковника Семена Гурка (Палія) як гетьмана Правобережної, підпольської України. Не може не сприяти. Бо братія („православна”) не може тримати нейтралітет за умови, що ворожа братія („католицька”) вдається до широкої експансії в зону „православія”.

Зараз торкаємось питання, болочість якого для уніатів призводить до його замовчування, а значить і до неповноти картини гетьманування Мазепи і Палія. Втім, болочим це питання є й для православних. Тому й замовчується. Принаймні, не афішується. Його піби нема.

Іван (Ян) Шумлянський. Він же Йосиф (у хрещенні) Шумлянський. Він же й „Палій з протилежним знаком” — православний, тасмний католик, генерал унії. Саме польовий генерал, а не канцелярський. Бо одне діло підписувати унію в патріарших покоях, і геть інше діло запроваджувати її в православному (ворожому щодо унії) середовищі. Саме з розколом України внаслідок Андрусівського миру на польську (підкатолицьку) Правобережну та московську (підправославну) Лівобережну, світський чоловік (полковник Шумлянський) з близького оточення польського гетьмана (майбутнього короля) Яна Собеського „стає” львівським єпископом. Це відбувається через 100 років після двох уній — Люблінської та Брестської.

Що ж відбувалось під час уній? І що після них?

Подивімося на питання поглядом доктора філософії Івана Франка:

„...Швидко по Люблінській унії заведено в Польщі закон єзуїтів, котрі взяли на себе велике діло — повернути всіх лютеран, кальвінів і православних до римського католицизму. Вони йшли до сеї цілі найрізнішими дорогами, простими й кривими — говорили огнисті казанія по костьолах і по місцях публічних, визивали своїх противників на диспути прилюдні і старалися їх або переконати, або хоч перекричати, а ні, — то хоч осмішити в очах цетямущих людей, писали на них висміваючі письма, вірші та вигадки і розпускали поміж народ, але що найважніше — основували школи, в котрих учили молодь у своїм дусі, підбиралися під великих панів, щоби мати над ними вплив, особливо опановували голови старших жінок — багатих дідичок і наклонували їх на те, щоби в своїх добрах не теріли ніякої іншої віри, крім латинської. Вкінці здобули собі єзуїти великий вплив на королів

польських. Виробили таке право, що жоден „іновірець” не міг займати найвищих гідностей і урядів державних, не міг бути сенатором польським, канцлером, воєводою і т. ін... До іновірців, нарівні з лютеранами, кальвінами та соцініанами, належали й православні. І на них під впливом єзуїтів звернулася нелюбов, а далі й неназисть польських латинників. Правда, численні запевнення королів польських запоручували православним русинам (за часів Івана Франка в Західній Україні русинами називались українці, — прим. авт.) свободу їх віри, але суспільність польська не зважала на акти королівські. Сього однаке католикам було не досить, і вони за проводом єзуїтів почали йти до того, щоби всіх русинів відвернути від православія і підвернути під папу. Насамперед ударили вони на руський, а властиво староримський (юліанський) календар, котрого держалася церков православна, і почали силувати русинів, щоби прийняли новий, григоріанський. У Львові прийшло було через той календар на саме різдво 1578 року до великого розруху, коли бурмистр і брат латинського єпископа Суликовського силою позамикали руські церкви. Швидко однак ж надійшла ще тяжча буря — унія церковна. Єзуїти Антін Поссевін (італіанець) і Петро Скарга (поляк) почали писати книжки проти православних, і все те, чим православні різнилися від латинників (в догматиці фактично нічим не різнилися, хіба що „Filioque” та „чистилище” за часів унії та „вознесіння” Марії на небо за часів Івана Франка, — прим. авт.), називали заблудами, що виплили з темноти і незнання правдивої віри Христової, або з лукавства греків, котрі буцімто не хотіли передати русинам своєї науки, але навмисно лишали їх в темноті, щоби їх стригти на свою користь. Книжки розкидувано особливо між руською шляхтою, котра їх пильно читала. В одному ті книжки говорили правду. Русь була темна (завдяки світлу Христовому, яке зробило Русь жертвою всіх загарбників, — прим. авт.)... Митрополитом київським був Махайло Рагоза, бідний шляхтич, що був зразу православним, потому перейшов на лютеранство, відтак за намовою єзуїтів — на латинство, а вкінці, також за намовою єзуїтів, зробився знов православним, але тільки в тій цілі, щоби знищити православіє (послідовником Рагози стане Шумлянський, — прим. авт.). Єпископом берестейським був Іпатій Потій, чоловік хоч і вчений, але без характеру, брехливий і хитрий. Єпископом луцьким і острозьким був Кирило Терлецький, розпусник і забіяка, про котрого поговорювали, що держав спілку з злодіями і грабіжниками, фальшував гроші, і котрому в судах доказували множество різних злочинств, розбоїв, калічення людей і вбивств. Єпископом львівським був Діонісій Балабан, це ліпший від Терлецького, в Перемишлі сидів єпископ Михайло Копистенський, чоловік, що при живій жінці був посвячений на єпископа і опісля також жив з нею... І ось вони почали з'їздитися й радити, як би увільнитися від зверхності патріарха і від надзору братств, і урадили, що найліпше буде віддатися папі римському. Заохотили їх до того обіцянки поляків, котрі говорили, що як скоро вони сполучаться з Римом, приймуть унію, то дістануть місце в сенаті польським, з котрого, як ми вже сказали, виключені були всі „іновірці”, значить, і православні, а в котрім засідали всі єпископи латинські. Так-то постала так звана унія церковна, прийнята єпископами руськими в Римі 1595 року, а оголошена на соборі в Бересті 1596 року, через що й зоветься унією Берестейською... Але перечеислилися трохи єзуїти і їх прихильники, думаючи, що як зловлять у свої сіті владик руських, то вже разом з ними зловлять і весь народ. Таким способом замість унії, т. є. єдності, собор Берестейський посіяв великий роздор серед народу руського, роздор, котрий остається ще й донині і причинив цілій Русі безконечно много лиха і нещастя... (Іван Франко. „Дві Унії”, стисло)

Чи є хтось такий, хто зможе заперечити об'єктивність українського філософа? Таких нема. Тому й нема підстав нехтувати розвідку Франка „Йосиф Шумлянський — останній православний єпископ...” (Розділ 1-2, стисло):

„...Після Брестського собору 1596 року тільки дві південноруські єпархії, — львівська і перемишльська, залишилися у православ'ї. Римська ієрархія пильно стежила кожен крок, зроблений православ'ям, намагаючись паралізувати успіхи його... Найголовніше з того, на що спирались всі антиправославні дії, всі підступи столиці римської, її легатів та агентів і в чому польське суспільство знаходило багату поживу для своєї недоброзичливості щодо православ'я і особливо щодо православного і навіть уніатського духовенства, було ПРАВО ПАТРОНАТУ, найглибша і найзлиша недуга, яка підточувала православ'я у Польщі. Це право, яке щодо православних у Польщі ще з початку 16 століття перетворилося в обов'язкову симонію (купівля і продаж церковних посад; це дуже „по-християнськи”, адже „шукайте скарбів не на землі, а на небі”, — прим. авт.), було головною причиною глибокого падіння православної церкви, причиною, що викликала і зробила можливою Брестську унію, — воно стало головним важелем для остаточного скасування православ'я в тих єпархіях, що в 17

столітті ще трималися православ'я... Як безцеремонно експлуатувалось це право на шкоду православ'ю в 17 столітті, найкраще показує історія обрання православним єпископом львівським Йосифа Шумлянського в 1667 році. Це один з найганебніших епізодів в історії південноруської церкви під польською владою... Молодий, світський „панич”, він встиг вже не раз зарекомендувати себе у військових справах; бився в битві під Чудновом (*тут перемога поляків над з'єднаним московсько-українським військом, за часів другого гетьманування Юрія Хмельницького, призвела до укладення Чуднівського миру, відомого ще як Слободищенський мир, що започаткував розкол України на Гравобережну та Лівобережну; розкол, довершений Андрусівським миром, — прим. авт.*), ходив з королем Яном-Казіміром в руйнівний похід на лівобережну Україну і взагалі володів усіма тими якостями, які необхідні більше хорунжому чи командиру, але ніяк не священику православному. В цей час він навіть не був православним. Виходець з православної, руської і достатньо заможної шляхетської родини, він ще в юності перейшов в унію. Але те, що за нормальних обставин було б для нього нездоланною перешкодою, за польських порядків було найкращою рекомендацією, і примусило більшість спольщеної червоноруської шляхти, а також католицький клір і багатьох польських сановників з гетьманом коронним Яном Собеським на чолі надати Шумлянському протекцію... І ось, очевидно за вказівкою згори, Ян Шумлянський зрікається унії, робиться знову православним і роз'їжджає країною (безпосередньо після Андрусівського миру, — авт.), вербуючи собі прихильників. Разом з тим гетьман Собеський діяв на користь Шумлянського при королівському дворі. Нічого й казати, що православні, дізнавшись про кандидатуру Шумлянського, уніата, еретика і апостата, жахнулись... Тільки тепер згадав Шумлянський, що він ще зовсім цивільна людина. Звернувся до єпископа Антонія Винницького, щоб той посвятив його в духовний сан, але отримав відмову. Тоді з наговном своїх прихильників він напав на монастир у Крехові, вимагаючи від ігумена постриження в монахи. Але й сюди Винницький надіслав листа, забороняючи ігумену сприяти цьому єретику і зраднику (чи не саме християнство й сприяє сресям та зраді? — авт.). Ігумен Винницького не послухав, постриг Шумлянського і назвав його Йосифом, після чого луцький єпископ Гедеон Четвертинський висвятив його в диякони і в єреї. Та звідси до посвячення в єпископи було ще далеко. Митрополит Винницький ні за що не погоджувався рукопокладати його. Шумлянський вирушив до Молдавії, щоб там досягти свого. Молдавські єпископи не тільки відмовились рукопокладати його, але й хотіли арештувати його і відправити до Константинополя. Шумлянському не залишалося нічого, крім як потайки тікати з Молдавії... На зворотньому шляху з Молдавії Шумлянський знайомиться з грецькими вигнанцями: філіппопольським митрополитом Софронієм, хіоським Феофаном та єрусалимським архімандритом Даниїлом. Вони, звичайно за добру винагороду, виявились готовими висвятити його в єпископи, і дійсно, 1 лютого 1668 року, в селі Височці, Шумлянський отримав єпископську хіротонію... Тепер Шумлянський почував себе переможцем і з наговном своїх прихильників вирушив до Львова, здійснюючи дорогою різні свавілля, грабунки і насильства над прихильниками Винницького... Шумлянський, між тим, об'їжджав свою єпархію, всюди посвящав нових пресвітерів, які ставали його прихильниками, і таким чином готував собі ґрунт не тільки у воєводстві руському, але й на Поділлі (*на межі майбутніх володінь Семена Палія, — прим. авт.*)... Тільки обрання Яна Собеського в королі покляло край цій тяганині. Собеський був особистий друг Шумлянського; тільки тепер повна перемога останнього була міцною і безсумнівною. Універсалом від 4 липня 1673 року новий король утвердив сан і права Шумлянського як львівського єпископа. ЩЕ ОДНОГО НЕ ВИСТАЧАЛО ШУМЛЯНСЬКОМУ ДЛЯ ОСТАТОЧНОЇ ПЕРЕМОГИ — ВИЗНАННЯ ЙОГО З БОКУ МИТРОПОЛИТА КИЇВСЬКОГО. Але й цього він невдовзі досягнув. Привілеями від 10 березня 1675 року король призначив його адміністратором київської єпархії, „щоб замість хворого і пристаркуватого отця митрополита управляв київською єпархією так довго, поки жити буде цей о. митрополит”. Винницький зрозумів, що Шумлянський, досі не визнаний ним, тепер сила, задиратися з якою небезпечно. Він помирився з ним і визнав його легальним єпископом львівським, галицьким і каменецьким (подільським, — авт.)... Шумлянський цілком оправдав надії, які покладали на нього католики та уніати. Як тільки він відчув, що його позиція цілком забезпечена, зразу ж 7 березня 1677 р. написав папі Інокентію XI листа, в якому зрікається православ'я і проголошує готовність прийняти унію з умовою, щоб ця його заява до пори залишалась таємною. В той самий день він проголосив уніатське віросповідання у Варшаві в присутності короля та уніатського митрополита Кипріяна Жоховського... Але папа, хоча й дуже зрадів наверненню львівського православного єпископа, все-таки 11 вересня написав йому, що не дозволить того, „щоб бути таємним уніатом”, і якщо він хоче зрестися православ'я, нехай зробить це зараз і зовсім гласно. Шумлянський не погодився на цю

пропозицію: він знав, що його час ще не настав і наважився чекати, залишаючись „таємним уніатом” ще цілих 12 років. Втім, він не припиняв діяти на користь унії, і, вірогідно, його впливові треба приписати те, що 26 березня 1681 року єпископ перемишльський Інокентій Винницький також заявив у Варшаві, що зрікається православ'я і готовий прийняти унію (незабаром православний Семен Палій переселиться 1685 року з Лівобережної на Правобережну підпольську Україну і візьме під свій контроль третину Правобережжя аж до Случа на Волині, — авт.)... Та ось 1696 року помер Ян Собеський, той король, що при своєму сходженні на польський престол писав папі Інокентію IX: „Якщо коли-небудь буду в змозі з'єднати багато руських церков моєї держави з апостольським престолом (тобто з Римом), то цю справу буду вважати найзначнішою з усього зробленого мною во славу Христа”. Шумлянський, позбавлений свого могутнього покровителя, злякався. Православні вважали його вже відкритим уніатом; більшість чорного духовенства в його єпархії і братство ставропігійське були проти унії; майбутній король польський міг виявитись прибічником релігійної терпимості. І ось Шумлянський поспішає виправдати себе в очах православних. Невдовзі після смерті Собеського він надсилає листи київському митрополиту і білгородському воєводі, боярину Борису Петровичу Шереметьєву (московському пунцію в Україні за часів Петра-1. — прим. авт.), заявляє в них, що „вмер король, умерла й унія; а як був православним, так православним і зоставатимусь. Що було, те робилось під тиском покійного короля, який „попугав” нібито Шумлянського і був „таким тяжким” для православних, що „не можна було й голови підняти”... Шумлянському вдалося перетягнути на свій бік ігуменів усіх найважливіших монастирів за винятком Скитського... На самісіньке свято св. Петра і Павла Шумлянський задумав відслужити уніатське богослужіння в братській церкві Успіння Богородиці... Братство від православ'я не відступило... Нашестя шведів 1704 року і пограбування братства на суму 120 000 злотих надломилі бадьорість і безстрашність братчиків... Вони потребували всього, і боротьба з могутнім єпископом була їм не під силу, тим більше, що той ще раніше значно підірвав основне джерело їхньої сили, заснувавши в себе в Свято-Юр'ївському монастирі (цитаделі уніатського монашеського Ордену отців Василіян, — прим. авт) типографію, що була найзначнішим джерелом доходів братства. Воно мало на типографію королівські привілеї і ревно берегло свою монополію друкування книг для церковного вжитку. Та з Шумлянським нічого воно не могло вдіяти, тим більше тепер, після переходу в унію усієї львівської єпархії. Книги ставропігійського братства, значить православні, переслідувались і знищувались церковною владою, і нам видається, що це було основною причиною, що схилила братство до переходу в унію. І дійсно, „збагнувши неприязнь у відносинах з єпископом Шумлянським а також заборону під страхом смертної кари будь-яких стосунків з цареградським патріархом... при цілковитому спольщенні руського дворянства”, як пишеться в ставропігійському літописі, братство на початку 1708 року прийняло унію з тією умовою, щоб воно було підпорядковане не львівському єпископу, а безпосередньо римській курії. Це була остання і найбільша перемога Шумлянського... Після переходу львівської ставропігії в унію православ'я остаточно занепало в його єпархії...”

Ще до остаточного занепаду православ'я Палій діє в протилежному щодо Шумлянського напрямку. Він сприяє розбудові православних церков і монастирів з одночасним руйнуванням католицьких костелів і додатковим оподаткуванням біскупів (католицьких єпископів). Хоча з офіційних джерел відомо про контролювання Палієм третини Правобережної України, та все-таки вплив (його враховує і Шумлянський) фастівського полковника (у співдії зі своїми сподвижниками — правобережними полковниками Сулимою та Іскрою) поширюється на всю правобережну Україну. Сила і звитяга Палія, що стали вже легендарними, лякають не тільки поляків, але й московського царя Петра-1. Утиски поляків з боку Семена Палія набувають такого розмаху, що розселені в Україні поляки починають скавчати і просити підмоги у польського короля. Запобігливий Петро-1 зі страху перед Палієм і з бажання заручитись допомогою поляків (у війні Петра проти шведів), висилає свого васала Івана Мазепу з українським військом проти самопроголошеного гетьмана (поки що фастівського полковника) Семена Палія і його українського війська. Як бачимо, період Української Руйни, офіційно датований 1667-1687 роками (це часи триразового — з перервами на чотирьох інших гетьманів — правління Юрія Хмельницького), не закінчився, і набуває ознак національної катастрофи з необмеженою (аж до сьогодні) тривалістю.

Не зможуть два українські гетьмани домовитись між собою. Бо до них приєднається третій гетьман — Ісус (в особі уніата Івана-Яна-Йосипа Шумлянського). Звідси й приказка: де два українці, там три гетьмани.

Не міг здібний студент роздвосної між католицизмом і православ'ям Київ-Могилянської духовної колеґії Семен Палій протягнути руку здібному учневі Варшавського єзуїтського колеґіуму Івану Мазепі із закликом: плоньмо, друже, на Ісуса, розітрімо його чобітьми і з'єднаймося в одну Україну без польських королів з їхніми попами римськими, без московських царів з їхніми вселенськими та московсько-самопроголошеними патріархами, і без турецьких султанів з їхніми халіфами та імамами! Та й чи закрадалась у голову єзуїта Мазепи думка, що Україна — понад усе? Чи він розумів, що Сонце, Вітер і Вода, — ось що зосереджує на собі споконвічне прагнення поклонятись, і що саме вони потрібні українцям для досягнення добробуту, процвітання, могутності.

Ні. Єзуїт Мазепа найперше йде назустріч католикам-полякам у союзі зі шведами проти православної Москви.

Ні. Православний Палій піднімає повстання українців проти поляків відозвою: „за скривджену віру, за незалежність і свободу“. Не за скривджену ісусівцями древню українську віру, що робила українців могутніми і примушувала світ рахуватися з Україною, а за скривджену ісусівцями-католиками віру ісусівців-православних, що зробила українців гарматним м'ясом у війні для досягнення чужих імперських цілей.

З подачі Мазепи (він сприяє Шумлянському) Палій буде відсторонений від можливості відстояти своє покривдене ісусівство. Єдине, що Палію залишиться, то це затаїти в глибині душі злобу аж до часу, коли її можна буде вимістити на Мазепі.

1704 року в жидівській столиці, в Бердичеві, Мазепа арештовує Палія, шлях якого пролягає тепер до далекого Сибіру, у Тобольськ.

1709 рік. Полтава.

Петро-І в битві зі шведським королем Карлом-12 не впевнений у перемозі. Навіть попри малу кількість зібраних Мазепою українців, їхнє (в союзі зі шведами) протистояння Петрові є потужним. Петро оглядається на Москву як на напрямок своєї втечі. Але на бік Петра залучено полк під командуванням Семена Палія, звільненого з сибірського заслання для участі в Полтавській битві. Саме цей момент є довгожданим для Палія. Саме про нього він мріяв у далекому Тобольську. І саме полк під командуванням злобного Семена чинить рішучий опір наступу Івана Мазепи і його союзників. Злобний опір переходить у злобний наступ. Наступ завершується перемогою Петра (не Семена, де ж ви бачили?). В результаті перемоги Петра над Україною-Руссю, Петро з останнього московського царя перетворюється на першого російського імператора — Петра Першого. Мазепа перетворюється на останнього гетьмана України, який попри фактичну підлеглість московському цареві, залишався батьком (хоч би й номінально) для українців, батьком, що зберігав за собою право одноосібного керування своїми дітьми. Слово батька, — закон для його дітей. Наступний гетьман України у вигнанні, єзуїт Пилип Орлик, скористається відсутністю прямих нащадків Мазепи і витворить обмеження для батька, — конституцію, що нею аж до сьогодні пишасться іудео-християнська влада в Україні. Після Полтави Мазепа проживе у вигнанні ще 2 місяці й помре в під-ісламському місті Бендери 22 серпня 1709 року. Помираючи він залишає після себе гетьманську булаву, скарбницю, та окуповану кацапами Україну. Єзуїти, втративши ласий шматок України, намагатимуться отримати від її залишків бодай щось, і сприятимуть аби скарбницю гетьмана визнано приватною власністю Мазепи без будь-яких претензій на неї з боку козацької старшини (вона супроводжує Мазепу), і щоб саму владу гетьмана обмежено конституцією.

Конституція, — і це буде підтверджене багатьма поколіннями жидо-узалеженої влади багатьох християнізованих країн, — є найвище благо, яке тільки може бути.

Насправді ж, обмеження батька — конституція — призводить до появи в його сім'ї забродних високооплачуваних єзуїтів-радників, єзуїтів-депутатів Рад багатьох рівнів і не менш високооплачуваних єзуїтів-адвокатів для розв'язання суперечок між радниками і депутатами. За таких обставин про батька ялось і згадувати не личить. А про дітей, українців — тим більше.

Скарбницею гетьмана винало скористатись підконтрольному єзуїтам племіннику Мазепи, затятому католику Андрію Войнаровському. Чомусь про нього не прийнято згадувати. А нащо? — Згадавши про Войнаровського можна ненароком кинути тінь на „богообраних“ єзуїтів.

Булава дістається Орлику, єзуїту. Він чех за походженням, а значить і не батько українцям. Відповідно, полегшується справа затвердження такого „прогресивного“ явища, яким є конституція.

Ми не маємо певних тверджень, що лише після Полтави Семен Палій прозріває. Ми не маємо чітких свідчень про його недовге (після смерті Мазепи) кількамісячне життя несповна розуму. Ми можемо припустити, що прозріння у Палія настає одночасно з божевіллям.

Ми можемо, — як сказала б наша Леся, — без надії сподіватись. Сподіватись на переосмислення Палієм існуючого жидо-порядку з висновком про маріонеткову (в руках „богообраної“ секти) перспективу кожного християнина.

Не йдеться про таке переосмислення Іваном Мазепою. Єзуїтський метод навчання побудований передусім на відриванні учня від його національного коріння. Цим корінням є українське язичництво.

Дещо м'якшим є не так православний метод навчання, як саме православне середовище. Воно, по суті, двовір'я з крашанками-писанками, зіллям-зеленосвяттям, купальським стрибанням-купанням, різдвяним колядуванням... Православному Палію легше переосмислити себе, свою долю, і долю своєї вітчизни. Можливо, це переосмислення Палій вчинить так, що частково візьме на себе й нездійснене переосмислення гетьмана Мазепи. Тим більше, що в Палія з'являється вільний час в останні місяці його життя в Межигірському монастирі. Можливо, це станеться не в останні місяці його чернецтва, а, як скаже Тарас, в останні дні й години, перед останнім подихом... Тоді життя проходить перед очима все відразу, від народження в Борзні на Чернігівщині і до смерті в київському монастирі; через полковництво у Фастові, п'яне гуляння з наступним міцним сном і арештом (під час сну) в Бердичеві, Сибір, і програму (на користь ворогам) битву за Україну.

В червоних штанах оксамитних

Матнею вулицю мете,

Іде козак. — Ох, літа! літа!

.....

Аж до Межигірського спаса

Потанцював сивий.

.....

Свята брама одчинилась,

Козака впустили.

І знов брама зачинилась,

Навік зачинилась

Козакові. Хто ж цей сивий

Попрощався з світом?

Семен Палій, запорожець,

Лихом недобитий.

.....

Бере письмо святеє в руки,

Голосно читає...

А думкою чернець старий

Далеко літає.

І тихнуть божії слова;

І в келії, неначе в Січі,

Братерство славне ожива

А сивий гетьман, мов сова,

Ченцеві зазирає в вічі.

Музика, танці і Бердичів.

Кайдани брязкають... Москва,

Бори, сніги і Єнісей...

І покотились із очей

На рясу сльози... Бий поклони!

І плоть старечу усмиряй.

Святе писаніє читай,

Читай, читай та слухай дзвона,

А серцеві не потурай.

Воно тебе в Сибір водило,

Воно тебе весь вік дурило,

Присни ж його і занехай

Свою Борзну і Фастовщину.

Загине все, ти сам загинеш.
І не згадають, щоб ти знав...
І старець тяжко заридав,
Читав писаніє покинув.
Ходив по келії, ходив,
А потім сів і зажурився:
— Для чого я на світ родився,
Свою Україну любив? —
До утрени завив з дзвіниці
Великий дзвін. Чернець мій встав,
Надів клобук, взяв патерицю,
Перехрестився, чотки взяв...
І за Україну молитись
Старий чернець пошкандибав.
(Т. Шевченко. „Чернець”)

Але... це якесь непорозуміння!
Шевченко все вигадав!

Семен Палій виграв для Петра Полтавську битву!
В сибірському засланні Палій мріяв лише про повернення до своєї столиці, до Фастова. Петро міг би, принаймні, запропонувати (сприяти) Семенові посаду якщо й не в самому Фастові, то хоча б у прикордонній (підросійській) Мотовилівці.

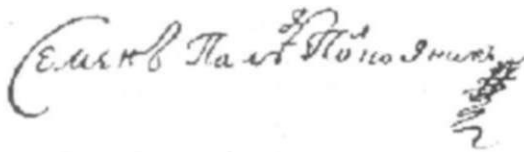
Ні, — Шевченко правильний.

Поки Палій відбував заслання, поки він безстрашно різався з Мазеною і шведами під Полтавою, до його Фастова повертаються єзуїти, а сам Фастів надовго стає! власністю біскупа — католицького єпископа Півницького. Тут Семенові недовго й до божевілля. Але він сильний. Та й інші ієсусівці — православні — люб'язно дають йому притулок в Межигірському монастирі.

Ходи до нас, Семене, ходи... Змилуйся!.. Нащо тобі той Фастів?..

Рука руку мие. Хто ж Україну вмие? Вона сама вмиеється, — своїми слізьми. І своєю кров'ю.

Знаючи, що так буде, освічений полковник Семен Палій не підписувався б через „ять” (використав би рунічне чи будь-яке письмо без „ять”).

Монастирі не тільки притулок, а ще й тюрма для політично неблагонадійних — некримінальних злочинців, — та місце спостереження за поведінкою психічно хворих, тобто місце накопичення психіатричного досвіду. Так у монастирях були ізольовані від світу особи, чий вплив на політичні події міг бути як безпосереднім, так і опосередкованим. Досить згадати гетьмана Юрія Хмельницького, племінницю гетьмана Мазени, останнього кошового Запорізької Січі Петра Калнишевського.

Благородні гайдамаки прагнуть взяти реванш за Палія. Та не знають славні гайдамаки (бо й не можуть знати діти у своїй батьківській хаті про свою вторинність для сусіда), що Петри (разом з Катеринами) з польськими королями розмінюють їх — як те бидло — у своїй політичній грі.

Не знають, що „алілуя” означає „хвалить Ягве-Єгову”, та й співають „алілуя” поки вороги вирішують їхню долю.

Не знають, але затуляють свої мечі об кості поляків (керованих єгово-єзуїтами та єгово-домініканцями).

Хто прагне слави, той знайде її. І знайдеться для нього місце під сонцем.

Не вся ж слава Гонті й Залізняку. І не вся ганьба потопленим у крові полякам і їхнім орендарям-жидам в Умані. Бо й у Фастові їх тьма-тьмуша.

Славний гайдамака Микита Швачка додасть до слави Гонти. Гей!

Ходім, брати, у неділю
У Фастів гуляти,

Ляхів мордувати,
На смерть убивати,
Свого батька козацького
Будем поминати...
Вранці-рано у Фастові
Козаки гуляли.
Прийди, батьку, з Межигір'я,
Семене Палію,
Подивися ти на Швачку,
Що він ляхам діє.
У твоєму у Фастові,
У славному місті,
Покотились головоньки —
Не сто і не двісті,
А із тисяч шляхетська
Кров почервоніла,
І оренди і костьоли,
І все затопила.
Тільки то й не затопили,
Що церков „святую”,
Отам Швачка з козаками
Співа „алілуя”,
Хвалить господа, веселий,
І каже сідлати
Коня свого вороного —
Має погуляти
У Бихові, в славнім місті
З Левченком укупі
Потоптати жидівського
Й шляхетського трупу.
(Т. Шевченко. „Швачка”)

Лише через 120 років після проведення московсько-польського кордону між Фастовом і Мотовилівкою, власне після трьох розподілів Польщі, кордон переміститься на захід. Ним (після розподілів Польщі це фактично московсько-австрійський кордон) стане ріка Збруч. А зазбручанські українські міста будуть змушені прийняти в свої обійми разом з відступаючими поляками ще й осереддя ісусівського активу (домініканців та єзуїтів, змушених відступити з Фастова), що опирається в Україні на католиків, насамперед на поляків.

Одне з таких українських міст, найближче до Збруча з польського боку — Чортків. Воно й сьогодні одне з небагатьох (разом з Києвом, Фастовом та Львовом) осідків Домініканського ордену в Україні.

Проминуть сотні років. Кордони зміняться. Та не зміниться впертий погляд домініканців на Київ. Занепадаючий фастівський костел Воздвиження Святого Хреста ще згодиться для реалізації плану одних ісусівців відірвати шмат України від інших ісусівців. Наприкінці 1980-их та з початком 1990-их років з'являється така можливість.

В московсько-советській Україні під час загального розвалу Советського Союзу (ще до проголошення в серпні 1991 року *Незалежної* України) домініканці 1990 року, враховують можливість розподілу України між Москвою і Польщею, вирішують отаборитися у Фастові на випадок утворення плацдарму для встановлення нового московсько-польського кордону по старій лінії — Дніпро-Фастів-Дніпро.

1989 року поляки (особливо ксьондз Ян Крапан) домовляються з Москвою (через першу у світі жінку-космонавтку *Валентину Тершикову* — вона член Президіума Верховного Совста Советского Союза) про повернення їм костелу. І вже наступного 1990 року до Фастова приїздить домініканець отець Зигмунт Козар (вірогідно, це одне із звучань Хозар). За півроку до проголошення *Незалежності* України, навесні 1991 року, Зигмунт Козар починає ремонт костелу (він за час советської влади перетворився на пошарпаний хлів) і того ж року очолює парафію. Фастівський костел стає запасною (поруч з головною в Києві) резиденцією домініканців. Тепер для ефективнішої роботи домініканців утворено (навколо костелу) домініканський монастир (тимчасово у вигляді бараків), залучений фастівським костелом до сповоугодної діяльності.

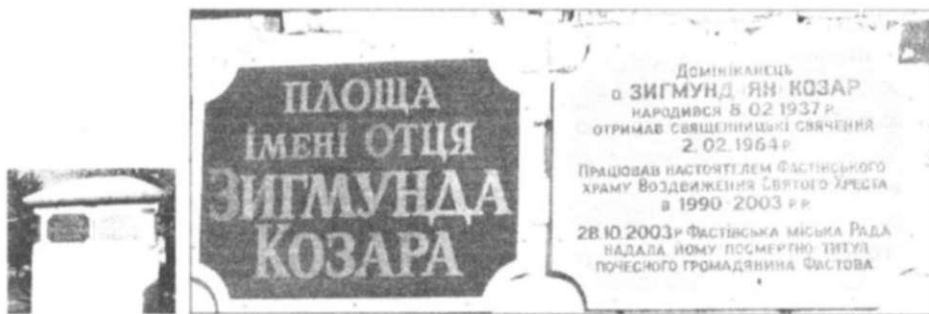
Якщо думати, що єзуїтсько-домініканська влада тільки в минулому, то це не просто помилка. Це сліпота.

Засновник нової твердині домініканців у Фастові отець-домініканець Зигмунт Козар, що прибув з Польщі, бажає (аби символізувати об'єднання?) бути похованим саме у Фастові. Його похорон відбувся 11 жовтня 2003 року.

Фастівській міській Раді треба тільки 17 календарних (11 робочих) днів щоб ухвалити епохальне рішення.

28 жовтня 2003 року Фастівська міська Рада присвоїла домініканцю отцю Зигмунту Козару звання Почесного громадянина Фастова. Звичайно, ця подія дуже не афішується, щоб не будити нових Паліїв. Бо у Фастові нікому не вдасться побачити в місті вивіску з означенням Семена Палія почесним громадянином міста. (Якщо дехто каже, що така вивіска є в кулуарах міської Ради, то нехай скаже, яка там від неї користь.)

Дочекавшись у 2005 році нового президента України Ющенка і твердо переконавшись протягом 10 місяців у лояльності Ющенка до іудео-християнської навали в Україні, Фастівська міська Рада перейменовує площу (перед домініканським костелом і монастирем) іменем домініканця отця Зигмунта Козара.

Та чи не переоцінюємо Ющенка? І чи не вносимо ірраціональний елемент — „переконаність” влади в лояльності Ющенка.

Через 3 місяці після проголошення Ющенка президентом, помирає під римський Іван-Павло-2. На його місце обрано попа Бенедикта-16. Як у всьому світі, так і у Ватікані (чи навпаки, — як у Ватікані, так і у всьому світі), право спадщини (попереднього попа) набуває чинності для новообраного попа через 6 місяців після смерті того, хто залишає цю спадщину. Ще 1 місяць для роздумів та для відповідних дій української влади. Який результат? Ті ж самі 10 місяців, щойно бачених. $3 + 6 + 1 = 10$.

Але як стосуються ці 10 місяців до тих 10 місяців?

Питання неправильне. А яке ж правильне?

Напевно таке: як стосується новообраний під римський Бенедикт-16 до Фастова?

Це правильне питання, і на нього є відповідь.

Бенедикт-16 — монах. І не простий, а монах Домініканського Ордену, цього монополіста у справах римської та всесвітньої Інквізиції. Філія Ордену є у Фастові. Інквізиція та Домініканський Орден створені одне для одного. Це взаємодоновняльні явища, — як жаба й бодото. Вони можуть жити тільки разом, і шезнути можуть тільки разом. Зараз Інквізиція та Домініканський орден виконують ті ж функції, що й завжди, але видозмінено. Раніше Інквізиція палила у вогні з однаковою легкістю людей і книги.

Зараз вона робить усе гуманно — палить ідеологічно, морально; позбавляє інакомислячих права голосу, посади, авторитету...

За 40 років до обрання попом римським, ще будучи простим радником кардинала, Йозеф Ратцінгер (світське ім'я Бенедикта-16) доклав зусиль до реформування хоч би й скомпрометованої, але діючої до сьогодні Інквізиції. Завдяки Ратцінгеру Інквізиція, вона ж і Свята Палата Ватикану, отримує нову назву — Конгрегація Доктрини Віри. Зміною назви реформа Інквізиції закінчилась. В умовах кризи жидо-християнізму було достатньо навіть цього (незначного нововведення) для підйому авторитету Церкви. А сам переляканий піп римський схильний бачити в цьому нововведенні рятівний крок, значить, готовий сприяти Ратцінгеру в його кар'єрі ватиканського чиновника. Ця кар'єра ще задовго до смерті Івана-Павла-2 визначила Йозефа главою Конгрегації Доктрини Віри, простіше — Інквізиції. Відтоді Йозеф Ратцінгер — тень пани. Тень, котрій за розкладом Ватикану належить рухатись у просторі не інакше як на „Мерседесі“.

Від самого початку (1990 р.) діяльності у Фастові, домініканці почуваються добре (впевнено й затишно). І не дивно, що навіть у сучасній Україні місто Фастів є резиденцією ордену Домініканців, філією Римської і Всесвітньої Інквізиції. Сам же домініканський костел неприступно стоїть у центрі Фастова, а прилеглі до нього території не забудовуються. (Баракки за костелом — це монастир.)

Території чекають кращих часів аби влаштувати домініканський притулок (він поки що занедбаний) для безпритульних дітей. Чекають від лагідних українців грошей на ремонт і впорядкування.

Нема сумніву, що українські діти, виховані домініканцями в цьому притулку, стануть відданими борцями за справу отців Ісусової церкви, простіше, — домініканськими зомбі.

Коли (2004 року) старий піп римський Іван-Павло-2 був при смерті, і ніхто у Ватікані не мав сумніву, що новим папою стане домініканський монах Йозеф Ратцінгер, виникла потреба показати зрощення святого Домініка у вигідному світлі. Ніби не Інквізиція, не тортури і не переслідування (вільних розумом людей) є

заняттям домініканців, один з яких має очолити найбільше об'єднання ієсусівців світу — католицьку церкву. Ось 2004 року створюється в Канаді і розходить по всьому світу фільм „Пастир” з Крістіаном Слейтером у головній ролі.

В цьому фільмі саме церква святого Домініка є рятівником католицизму. Один піп ціною власного життя зберігає таємницю сповіді, а інший, ризикуючи життям, розвінчує корумпованого, близького до вищого керівництва католицької церкви олігарха, винного у вбивстві першого попа.

І вже геть закономірною видається подія підписання Акту про возз'єднання УНР і ЗУНР саме у Фастові. Проголошення акту відбудеться 22 січня 1919 року на Софіївській площі у Києві, але його попереднє підписання сталося ще в грудні 1918, за спиною керівника України — гетьмана Павла Скоропадського — ось у цьому вагоні, що тепер стоїть (як музей) на станції Фастів.

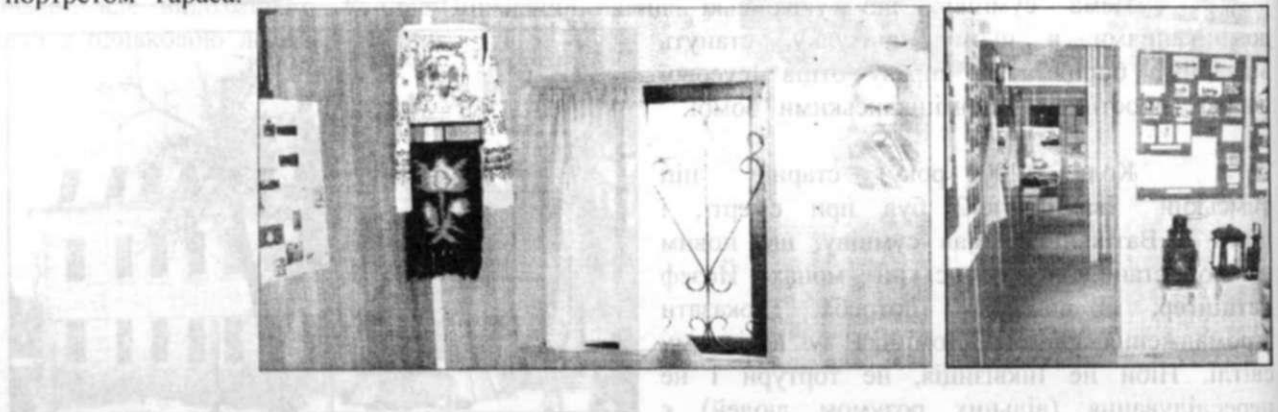
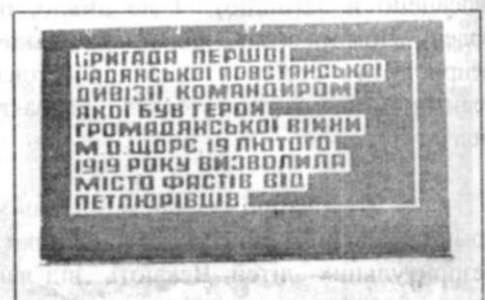

Українцям „необов'язково” знати свою історію. Музей, як усі інші стратегічно важливі об'єкти, перебуває під московським ковпаком з відповідним графіком прийому відвідувачів: щоп'ятниці з 13 до 15 години, коли працюючі обідають, або роз'їздяться перед вихідними, — хто куди. Навіть ті люди, які часто бувають у Фастові, не можуть підтвердити, що цей музей (у такому людному місці, з такою великою кількістю людей, — вони чекають на свої поїзди) був коли-небудь відкритим.

Та й не може працювати музей і вказувати українцям на їхнє минуле з епохальним підписанням (командою Петлюри) акту про об'єднання України, розтерзаної фарисейським кодом — Ієсо-католицькою Польщею, Ієсо-православною Московією, шаммаїстською Туреччиною. Бо з іншого боку Фастівського вокзалу, за 30 кроків від вагону-музею, висить меморіальна дошка на честь московських „визволителів” України від петлюрівських „загарбників”.

Домініканці прагнули реваншу за свій відступ з Фастова до Чорткова (після розподілів Польщі наприкінці 18 століття) і гальмували (в 1918-1919 роках) процес об'єднання української України в єдину Соборну державу, як гальмують зараз.

Якщо комусь аж дуже кортітиме потрапити до музею на колесах, то тут його невгамовний патріотизм зустрінуть готові до умиротворення — змилюйтесь! покайтесь! бо наблизилось царство небесне! — ікони Христородиці, та ще й поруч з портретом Тараса.

Піп римський (в особі поляків і підтриманих ними орденів єзуїтів та домініканців) пильно стежить Петлюру і його команду (докладніше про попів і про петлюр поговоримо в розділі 6 та 10). Він знає, що Петлюра не встоїть проти Щорса. Навіть якщо команда Щорса відступить з Києва, то це відбудеться під тиском не Петлюри, а російської Білої армії. Отже 1919 року Петлюра може розраховувати тільки на правобережну Україну, правильніше, на якусь її частину. І союзником українського соціаліста Петлюри може бути тільки польський соціаліст Пілсудський. Тому й східний кордон Польщі разом зі східним кордоном впливу попа римського можна розглядати в кращому випадку по старій лінії через Фастів, а в гіршому, — по Збручу.

Так чи інакше, Петлюра вступає до Києва майже одночасно з армією Денікіна. 30 серпня 1919 року петлюрівці беруть Київ, і того ж дня денікінці беруть перлюрівців. Наказ українського штабу покинути щойно відвойований у большевиків Київ сприймається як зрада Петлюри. Тим не менше наказ треба виконувати з огляду на союзництво армії Денікіна з Англією і Францією. Петлюра з українськими вояками залишає Київ, але сутички українців з денікінцями переростають у війну. Денікінці переходять в наступ проти українців. Петлюра вважається двічі зрадником, бо багатьом було відомо про ведення ним переговорів з Польщею ще в серпні. Польща є союзницею, а фактично маріонеткою Антанти (керованої Англією і Францією). Таким чином прожидовлена Антанта роздає (руками свого агента — Петлюри) Україну кацапам і полякам (вони очолені жидами). (Подробиці див. Юрій Доладний, „Петлюра — зрадник України”)

Відчуваючи серцем Петлюрину зраду, українські вояки готуються йти без Петлюри в Зимовий похід проти большевицько-денікінських заброд. Це Перший Зимовий похід. Похід справжніх українських патріотів.

Інша частина українців — вояків Української Галицької Армії, що ненавиділи поляків як у старі часи, так і при розгромі (1918 рік) поляками Західної Української Народної республіки (ЗУНР) — ще раніше перейшла на бік денікінців, потім на бік большевиків, і була готова разом з ними воювати проти поляків, а значить і проти інших українців (петлюрівців).

Тим часом у грудні 1919 року Петлюра під виглядом створення спільного антибольшевицького фронту прибуває до Варшави і починає переговори. Взамін за польську підтримку, Петлюра віддає полякам західні українські землі, — Галичину і Волинь. Тобто польську програму-мінімум виконано. Переговори завершуються підписанням (22 квітня 1920 року) політичного договору. А вже 7 травня поляки беруть у московських большевиків Київ з надією досягти виконання програми-максимум з проведенням польсько-московського кордону по Дніпру, або, принаймні, по старій лінії — по Дніпру з відхиленням (поза Київ) на Фастів.

Єзуїти і домініканці ось вже цілий місяць святкують тріумф. Та не знають ці старі іудео-християни (а вони хочуть жити, і добре жити), що добре жити хочуть не тільки вони, але і їхні молодші брати, іудео-комуністи (большевики). Молодші брати кидають у червні (1920 р.) на старших братів Першу кінну армію під командуванням Семена — тепер не Палія — Будьонного. Влітку 1920 року українсько-польські війська відступають. І лише тоді, коли відступати вже нікуди, — за ними Варшава, — відбувається докорінний перелом. Тепер відступають большевики. Аби не втратити й того, що вони вже мають, большевики в жовтні пропонують полякам перемир'я, затверджене польсько-радянським договором у Ризі 18 березня 1921 року. Совети визнали (запропоновані ще Петлюрою) кордони Польщі. Петлюра з українськими вояками перебуває в Польщі у стані інтернованих.

Вже не рахуючи кількості зрад Петлюри, українці формують повстанські загони. Вони починають Другий Зимовий похід без Петлюри в Україну. (Про суть явища „Петлюри” див. Юрій Доладний, „Петлюра — зрадник України”.)

Вдалий початок цього походу, знищення багатьох большевицьких частин викликає небачену паніку советів, спонукає їх до рішучих дій. Вислана проти українських повстанців кінна дивізія Котовського принесла трагічне закінчення Другого Зимового походу. Ті з повстанців, 359 чоловік, які залишилися живими в сутичці з Котовським, були взяті в полон і розстріляні під містечком Базар на Житомирщині.

Іменами „героїв” України — Щорса, Будьонного, Котовського — будуть названі Советською владою для вдячних українців міста (не перейменовані *исзалсжною* владою), вулиці, площі, так само, як іменем іншого заброди, домініканця Зигмунта Козара, названа площа у Фастові.

Оглядаючись назад, бачимо, як під виглядом проповіді чистого (без церковних заморочок) християнства, яким воно нібито є, проповідуване апостолом Павлом (так званий

наулізм) відбувається впровадження протестантства в християнстві і розкол Європи на протестантську Північ з невидимим престолом апостола Павла і католицький Південь з римським — видимим — престолом апостола Петра.

Не гидує августинський монах Мартін Лютер переодягатися апостолом Павлом. Розколу Європи досягнуто. Не без крові і жертв, але так само просто, як і колись досягнуто розколу між партією апостола Павла і партією апостола Петра у конфлікті через обрізання крайніх плотей дітородних органів у тих свіжоприбулих, хто бажає прислужитись Ізраїлевому господу.

Засліплений світлом Христосовим Ернест Ренап („Апостол Павло”, глава 4) знайде поетичний вислів для назви такого розколу: нова ера торжества по черзі Петра і Павла.

„...Те добро і те зло, яке Єрусалимська церква заподіяла для зростаючого християнства, Римська церква заподіє вселенській церкві. Даремно звернеться до неї Павло зі своїм прекрасним посланням, пояснюючи їй таємницю хреста Ісусового і спасіння єдиною вірою. Римська церква не зрозуміє цього послання. Але Мартін Лютер чотирнадцять з половиною віків потому зрозуміє його і відкриє нову еру у віковому ряду торжества по черзі Петра і Павла...”

Хрестові походи католиків проти православних в 16-17 століттях не проходять безслідно. В результаті їхнього провадження — українські православно-католики або уніати.

У 16 столітті після здобуття абсолютної влади над Світом включно з досягненням влади над освоєним після недавнього відкриття Американським континентом, — треба виходити з тіні, з мороку. Але робити це треба обережно, щоб підкорені народи не були вражені жидівською зовнішністю своїх керівників. Треба досягти такого стану речей, за якого жидівство у всіх його проявах буде здаватись цілком звичайним і навіть симпатичним. Для цього підготує ґрунт епоха просвітництва (бо й Павло від просвітлення став апостолом, і монахи францізканці угодіються Павлу) з пропагандою гуманізму зі скасуванням смертної кари і з відповідним ростом злочинності. Бо регулюючи злочинність, — а вона регулюється в широкому діапазоні, — можна впливати на симпатії виборців. Знаємо, що скасування смертної кари для іудеїв, — це власне фарисейська ініціатива ще з часів дотичних до Христа. Тоді ця популістська ініціатива забезпечила популярність фарисейства в середовищі іудейства. Тепер загальне скасування (поширюється на неіудеїв) смертної кари покликане забезпечити популярність фарисейства (нехристиянського іудейства, воно завжди діалектично контактує з іншим іудейством — іудео-християнством) в нежидівському середовищі.

Треба вести просвітництво з пропагандою свободи, рівності та братерства, що стануть основними гаслами Великої Французької революції. В результаті „рівноправ'я” (надрівноправ'я через популістські ініціативи) жидів з можливістю керування ними Францією. Тобто, після вікового накопичення капіталу треба робити гешефт чистішим способом, цікавішим. Треба робити гешефт на політиці від впровадження парламентаризму (з широкою та активною участю в ньому іудеїв), що прийшов на зміну монархізму — одноосібній владі французького короля внаслідок довгожданої -?- корінними -?- французами -?- революції.

Це на зміну жидо-християнській монолітності (в одній особі бог, цар, воєначальник), проголошеній жидоугодними римськими імператорами Константинами-Юстинами-Юстиніанами та їхніми спадкоємцями (меровінгами, каролінгами, капетінгами; молодшою гілкою останніх є Бурбони, зокрема Людовік-16, страчений у ході Французької революції) приходить новий Сінедріон — парламент. У старому Сінедріоні засідали жиди і ухвалювали рішення щодо жидів (зокрема щодо Христа і його перших послідовників з жидів). У новому Сінедріоні також сидять жиди (розбавлені мізерно нежидами — для конспірації) і приймають рішення щодо нежидів. Це природньо. Бо ставши християнами (Христовими послідовниками з нежидів) нежиди стали квазі-жидами, перейшли під юрисдикцію жидів.

Це на зміну Середньовіччю приходить Нова епоха.

Іудеям треба робити і робити свій гешефт, заробляти на війнах нежидівських народів і шліфувати своє іудейське щастя, — хто як може. Хто марить щастям у втраченому Сіоні, — нехай відбудовує Ізраїль. Хто хоче будувати соціалістичний рай в одній, окремо взятій країні, — нехай буде. Хто хоче збудувати Сіон власне в соціалістичному раї однієї, окремо взятої країни, — нехай береться за діло.

Іудеї, не забувайте про інші народи! Залучайте їх до активної допомоги вам у вашій нелегкій та благородній справі. А якщо ці народи спротивляться вашому залученню, — навчіть їх Біблії з єдиним святим народом, до якого належить Ісус. Хай знають, кому поклоняться.

Що дали, то легше. Це вже Новітня епоха прийшла на зміну Новій. Радіо і телебачення, преса і пошта несуть народам засліплення Ісусовим світлом.

Якщо секта свідків Єгови спеціалізується (крім жидофільства) на змішанні людських рас, то секта мормонів (Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів) спеціалізується на знищенні саме корінних націй.

Ось, наприклад, українці. Вони ніби й хрестяться, і моляться, і хрести на шиях носять, ікони визнають. Але вони не до кінця християни. На Різдво вони готують кутю, — древню, дохристиянську, ритуальну страву. На Великдень вербу святять і бесовством займаються через свої писанки-крашанки. На Зелені Свята домівки свої прикрашають зіллям-кличанням. На Купала — ну вже повне бесовство! — вінки на воду кладуть і через вогнище стрибають. Голод і війни їх не беруть. Епідемії та еміграції залишають їх незнищенне ядро в Україні.

До питання про їх знищення слід знайти принципово інший підхід. Багато хто роз'їхався на заробітки. Багато хто просто втратив свою українську суть через змосковщення (і внаслідок пропаганди гуманізму), через змішання рас і через змішання власного розуму жидоупослідженою системою освіти. Але багато хто дуже добре себе почуває.

А чи не створити українцям зручні умови для проживання в резерваціях? Такий досвід добре зарекомендував себе щодо американських індіанців. Але хто володіє таким досвідом щоб застосувати його в Україні?

Є такі умільці. Вони об'єднані в Церкву Ісуса Христа Святих Останніх Днів, коротше, — мормони. Ось їхня резиденція в Україні, в місті Біла Церква на Київщині.

На відміну від секти свідків Єгови, мормони мають свою Біблію — Книгу Мормона. Тому називаються не сектою, а церквою. Це ультра-фанатична секта-церква зі своїм, чітко визначеним, сіноно-упослідженням.

12 І я зміщю цю землю проти всіх інших народів.
13 І той, хто бореться проти Сіону, загине, каже Бог.
14 Бо той, хто поставить царя проти мене, загине, тому що

Досить навести лиш деякі місця з книги Мормона про залякування Сіоном і пропаганду покірності йому (цей Сіон мормони бачать в Америці), та про збочення у вигляді пропаганди смерті на противагу пропаганді чинити опір окупантам:

„...І той, хто бореться проти Сіону, загине, каже Бог. Бо той, хто поставить царя проти мене, загине, тому, що я господь, цар небес, буду їхнім царем, і я буду світлом назавжди для тих, хто чує мої слова” (2 Нefій, розділ 10:13)

„...Вони вибирають: краще перенести смерть, ніж захищати себе” (Алма, розділ 24:1)

„...Етер каже про новий Єрусалим, який буде збудовано в Америці сіменем Йосипа...” (Етер, розділ 13: 1)

Юні ангели — Вони вибирають: краще перенести смерть, ніж захищати себе — Це більше Леманійців наперечено. Близько 90-77 рр. до н.х.

Етер каже про Новий Єрусалим, який буде збудовано в Америці сіменем Йосипа — Він пророкує,

Корінні американці — індіанці — під тиском європейських переселенців не мають іншого виходу крім як чинити опір відступивши з океанського узбережжя у глиб країни. Гори і пустелі стають для них притулком. Сотні років після освоєння Колумбом континенту, переселенці з Європи не наважувались віддалятися на значну відстань від узбережжя. Лише з будівництвом залізниць відбудеться значне просування європейців і привезених ними негрів

(так званих афро-американців) у внутрішні простори Дикого Заходу. І донині найбільш густонаселеними районами обох частин Америки є їхні Атлантичне і Тихоокеанське узбережжя, а також території, прилеглі до основних транспортних артерій, — рік, озер, залізниць.

З появою в Америці нових держав (неіндіанських), питання опору індіанців — ведення ними партизанської війни — вимагає розв'язання. Корінні американці змушені відступати все далі й далі вглиб материка, опиняються в найважчих умовах життя. Пустелі та високогір'я, нестача прісної води зменшують їх кількість. Зігнані зі своїх споконвічних земель племена опиняються на землях інших племен червоношкірих американців. Між ними починається війна. Племена Апачі, Черокі, Майами опиняються на землях племені Ютів, частина яких під тиском одноплемінних індіанців-переселенців і під тиском білих мормонів відступить ще далі на захід материка, до сучасної Каліфорнії.

Пустельна земля племені Ютів з її солоними озерами найменш придатна для життя. Далі відступати нікуди. Потрапивши в становище загнаного звіра, червоношкірі американці природньо уподібнюються звірям. Їм втрачати нічого. Вони стоять на смерть у боротьбі з білими, нібито цивілізаторами. Чому нібито? Тому що керівники білих

— семіти — не належать до білих. Досить лиш натякнути на давнього американського президента Авраама Лінкольна, або на сучасних американських поліцаїв з нагрудним розпізнавальним знаком у вигляді шестикутної зірки Давида (магендавида).

Індіанці поперемінно відчують послаблення петлі на своїй горлянці. Зовнішні і внутрішні проблеми дещо відволікають нових американців від остаточного знищення аборигенів. Війна з Мексикою і внутрішні політичні тертя різних партій включно з розв'язанням питання про рабство (не без впливу європейського гуманізму) підводять США до гуманного розв'язання питання про індіанців. Варто зважити, що навіть після ретельного двохсотлітнього нищення слідів переміщених індіанців у новій, цивілізованій Америці, частина північно-американського племені Ютів не змиралась із забородами (мормонами) на своїй землі і воювала на боці мексиканців у їхній війні з північно-американцями.

Ясно, що інтереси корінного населення мають бути враховані ще й у рекламних цілях. Америка — рай на землі. Хто цього не знає, той безнадійно гальмує свій розвиток.

Пропозиції створити резервації для індіанців не знаходять загальної підтримки. Але справа не тільки в цьому. Справа зайшла так далеко, що треба спочатку умиритворити індіанців, а потім уже (ну геть як баранів) заганяти до резервацій.

Казати легко. Бо хто ж погодиться умиритворити їх у таких жорстоких природних умовах? Звичайно, християнізм дуже придатний для розв'язання цієї проблеми. Та який же місіонер добровільно піде в цю печеру загнаного звіра?

Справді, добровільно ніхто не наважиться.

Значить, треба декого підштовхнути.

Цим „дехто” стає щойно утворена секта мормонів, яка сповідує свою, особливу версію іудаїзму з дотриманням такого стану сімейних стосунків, який був у часи Авраама. Тобто, мормони, переважно європейці (емігранти з Європи), заводять собі по декілька жінок, на взір азійських гаремів біблійного Авраама.

Тут бочка пороху вже готова. Треба лиш іскорки для вибуху. Бо серед нових американців переважають ті сектанти, які переселялись до Америки втікаючи з Європи від релігійних переслідувань з боку католиків. Це пуритани, баптисти, адвентисти, і їм подібні. Про них знаємо, що вони суворо дотримуються чистоти сімейних стосунків. Ні про які позашлюбні стосунки, аборти і флірт навіть мови ніякої не може бути! А тут, — многожонство! Полігамія! Як у курей! Ну-у, це вже загато! Покажіть, — де ці виродки?!

Засновник секти мормонів Джозеф Сміт помирає мучинецькою смертю. Його заступник, Президент церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів — Бригам Янг — пізніше напише мемуари з розповіддю про те, як все відбувалося. Ці мемуари стануть доповненням до Книги Мормона та до

повчань любити Сіон, і увійдуть до книги „Вчення президентів Церкви. Бригам Янг.”

Але зараз він, Бригам Янг, керує втечею Святих мормонів від погромників. Безумовно, він дещо пом'якшено (аби не подати себе і Святих у вкрай негативному світлі) показує погроми, що їх влаштували Святим інші сектанти райської Америки.

Не викликає непорозуміння явище погрому. Та викликає подив і привертає увагу втеча Святих від погромів у чітко визначеному західному напрямку і на чітко визначену відстань 2000 кілометрів, — в дикий край індіанського племени Ютів з його здичавілими (від звірячих переслідувань) людьми.

Раптом 4 роки треба Президенту церкви щоб здійснити (1847 р.) великомасштабне переселення Святих з розселенням на новому місці, і стати (1851 р.) Президентом цього нового місця на землях племені Ютів, тобто стати губернатором новоствореного штату Юта. Столицею штату буде місто Солт-Лейк-Сіті, тобто Місто Солоного озера.

У вказаній книзі „Вчення президентів Церкви. Бригам Янг.”, глава 1, йдеться про таке:

„...Бригам Янг служить губернатором -!- і управляючим у справах індіанців... За наказом Бригама Янга деякі Святі залишили Долину Солоного озера, щоб заснувати 400 поселень на Американському Заході...”

В цій же книзі вказується на те, що очоливши і здійснивши переселення, урядовець штату Бригам Янг відразу ж повертається до місця вигнання. По що? Звичайно ж не для того, щоб отримати від уряду країни матеріальну підтримку і вказівки на майбутнє.

Слухаємо далі Бригама Янга (там само, глава 15):

„...Коли ми перебували саме серед індіанців, які славляться своєю ворожістю, 500 чоловіків були покликані в Мексику воювати в Мексиканській війні 1846-1848 років... Якийсь час ми йшли стежками індіанців, іноді по компасу, залишивши позаду ріку Міссурі... І ось ми вже проминули те місце, що ми назвали його каньйоном Емігрантів і перейшли через Великі і Малі гори в долину Солоного озера... Прибувши сюди ми знайшли тут декілька індіанців, декількох вовків та кроликів, і велику кількість цвіркунів...”

Перехопивши від Біблії ідею суперечностей, мормони вже не помічають незначної суперечності між тими декількома індіанцями (про них каже Янг) і тими тисячами індіанців, котрі ще через 30 років охрищувалися мормонами після прибуття Святих у гості до нехрищених. Звичайно, вождь мусить показати приклад для всього племені, як і колись князь Володимир показав українцям.

Джозеф Сміт і його соратники в 1830 році в Куп-Танка, колишньому індіанському поселенні. Всього ж саме там брали участь в поселенні вже 130 чоловік по імені колоністів.

Сучасник Джозефа Сміта і Бригама Янга — придворний історик з Росії, Пушкін — зазначав у своїй „Історії України“:

„...Не маючи змоги відбити наступ Русів силою зброї, Візантія гордилась тим, що приборкала їх за посередництвом релігії. Дикі поклонники Перуна почули проповідь Євангелія, і Володимир прийняв хрищення. Його піддані з туною байдужістю засвоїли віру, обрану їхнім вождем...”

По суті сказано правильно. Але ми ще розберемось, чи з туною байдужістю і чи всі Руси засвоїли новітній іудаїзм, як це хоче показати Пушкін.

Мормони стають справжніми господарями американського провінційного закутку. Десь беруться призначення їхніх лідерів на вищі державні керівні посади в місцях їхнього переселення. Десь беруться кошти і будуються в середині 19 століття шикарні (в цих диких умовах) храми. Десь, між освоєнням нових земель, умиротворенням ворожих індіанців і здобуванням хліба насущного, знаходиться час для будівництва резиденцій Святих мормонів.

В цей час Москва по-своєму освоює простори *от Москви до самих до окраїн*, умиротворює киргизів і кавказців, навіртає на православіє блудних українських уніатів, переслідує шаманів Бурятії та Якутії, несе „мир і спокій” чеченцям, робить *русскімі* пермяків-мещеряків-удмуртів-мордвинів-чувашів.

Але все це робиться Москвою виключно „безкровно” і виключно „для блага” окупованих нею народів. Де ж ви бачили, щоб Москва, та й щастя не принесла?

І якщо ми знаємо про тактику Москви з власного досвіду, то про тактику Америки дізнаємось завдяки ворожому до неї ставленні з боку Москви, з відповідними пропагандистськими прийомами, найперше викривального характеру: це Америка поневоле країни і народи. Це вона, і тільки вона, проклята ЮСА (USA) здатна вчинити м'ясорубку, як от з американськими індіанцями...

Подаючи перед Світом події в советському кібуцному раю підсолонжено, прикрашено, Москва подає події з американської історії без прикрас, звісно, з пікантними подробицями. Ось, наприклад, в Москві 1983 року виходить академічне видання „Історія США” в 4 томах, де в *томі 1, розділ 2, глава 5*, зазначається:

„...Використовуючи прямий обман, підкуп і споювання племінних вождів, урядові чиновники нав'язували паївним аборигенам грабіжницькі угоди про добровільне віддання своїх земель в обмін за землі в глибині країни і за мізерну грошову компенсацію... За 20 років примусово було переселено на захід близько 75% аборигенів. На середину 40-х років у східних штатах залишилось менше 30 тисяч індіанців і лиш декілька тисяч у горах і непрохідних болотах... 1851 року племена індіанців під тиском уповноважених урядом осіб, які обіцяли виплату їм 50 тисяч доларів протягом 50 років, погодились безперешкодно

пропускати каравани білих колоністів, а також "дозволити" створення військових фортів і будівництво доріг..."

Розуміємо, що після відступу (в середині 40-их років) індіанців на захід, у глиб країни, Святий Бригам Янг вирушає зі Святими в кінці 40-их років услід за індіанцями і стає уповноваженою урядом особою для виплати грошової компенсації корінним американцям упродовж 50 років. Зусиллями Ісуса Христа і його Святих Останніх Днів, християнізовані (Святими) індіанці переконуються в потребі шукати сказби не на землі, а на небі. І саме впродовж 50 років виростуть архітектурні шедеври в Сент-Джордж 1877 року (попереднє фото ліворуч), і в Солт-Лейк-Сіті 1892 року (фото праворуч).

Один з останніх святих послідовників Бригама Янга, президент церкви Гербер Грант відвідуватиме резервації індіанців в 1883-1884 роках. Бо вони, індіанці, дуже нерозумні; вони не знають теорію мормонів, згідно з якою древні ізраїльтяни ще перед Ісусом прийшли до Америки — по дну Атлантичного океану. Значить, саме вони корінні (і богообрані!) жителі Америки. А індіанцям лишається змиритися з цим фактом. Крім самої книги Мормона і вчення Бригама Янга про це можна дізнатися ще й з книги вчення президентів Церкви Святих Останніх Днів Гербера Гранта.

Інакше кажучи, многожонство мормонів використане як відволікаючий маневр з наступним гонінням на них з боку інших сектантів Америки. Бо основним, що привертає увагу американського уряду до мормонів, є саме ця ідеологічна доктрина їхнього псевдо-корінного американського походження, що надає мормонам внутрішньої психологічної переваги над корінним населенням Америки.

Для економічної підтримки місцевих Святих, їхня столиця Солт-Лейк-Сіті (до неї аж ніяк не вдається повернути увагу туристів) стає одним з небагатьох американських міст для проведення в ньому Всесвітніх Олімпійських Ігор 2002 року, з відповідним притоком коштів до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Самі ж Святі не відмовляються від екуменізму, схваленого вищим світовим керівництвом. Тобто не відмовляються від всесвітнього — міжнародного, інтернаціонального — місіонерського туризму.

Йозеф Лордз у розділі 120 своєї праці „Історія Церкви”, перекладеної на багато мов світу (включно з японською) наголошує:

„...Керівнику секти мормонів Бригаму Янгу, спадкоємцю Джозефа Сміта, вдалося заснувати мормонську колонію в центрі Америки. Тепер це штат Юта. Це єдине у світі (крім України, — прим. авт.) соціально-політичне утворення з домінуванням теократичних уявлень... Сектанти і Церкви в США постійно провадять напружену боротьбу між собою, що й пояснює їхню потужну підтримку екуменічних рухів...”

Ось мормони вже в Україні. Аби дуже не світитися, вони осідають на околицях (столичного Києва) зі зручним транспортним сполученням.

Домініканці у Фастові? — мормони в Білій Церкві.

Придбана ними 2-поверхова резиденція на вулиці Київській загальною площею 2000 квадратних метрів є далеко не дешева і оцінюється в мільйон доларів. Якщо Святі ще не викупили цю споруду в центрі міста, то не тому, що місцеві аборигени не піддаються тій же тактиці, що й американські індіанці, а тому, що місцева Сіонолюбна влада сприяє Святим мормонам в довгостроковій оренді капітальної, колишньої житлової, будівлі.

Бо й засиджуватись їм тут нема ніякого сенсу. Знищать українців, або створять їм тимчасові — для самозникнення — резервації, та й поїдуть далі по світу шліфувати свій досвід, набутий на американських (і випробуваний на українських) аборигенах.

Якщо подивитись на географію діяльності мормонів, то звертає на себе увагу їхнє тяжіння до місць проживання тих народів, для яких „богообранцями” призначено зникнути з лиця Землі, — корінні американці, українці, папуаси...

Святі мормони діють тими ж методами, що й секта Свідків

самого ! Єгови. Крім резервації широко застосовується пропаганда змішання рас. Крім зібраних храмових, застосовуються зібрання домашні, з попереднім відвідуванням Святими потенційних жертв у них же вдома.

Десь там, у глибині людського ества, чиниться опір змішанню рас і змішанню культур, бо раса визначається антропологічно та психічно. Попри всю свою дебільність (вона часто написана на обличчях) мормони поголовно носять галстуки (мені це відомо з досвіду особистого спілкування з ними).

Зараз не зупиняємось на тому, що поряд з масонськими символами смерті — пентаграмою та черепом-кістками — петля у вигляді галстука є масонським наочним символом смерті. Ледве чи розуміють це як самі мормони-Свідки, так і мільйони інших людей, які носять цей елемент одягу. Галстук початково використовувався лише серед вищої знаті для підкреслення солідарності (не безкоштовної) у справі будівництва-масонства царства Ізраїлю на землі.

Бачимо, що цей китайський хлопчина з Тайваню радше повеслував би на каное навколо свого мальовничого острова, ніж розносив би по чужих домівках (непрохано) приготований для цього стос книг Мормона. Очевидно він під впливом старшого брата опинився залученим до святої місії мормонів, що силують його, — хлопчика 10-12 років, котрий мріє про кораблі, гру в квача і м'яча, — зав'язувати галстук. Бо інакше, — він не достойний царства небесного. Так, йому про це відомо. Але він не в змозі подолати опір, що наростає в його душі. Опір накиданню зашморга на шию.

Залишається додати, що галстук в перекладі з німецької означає шийна (hals) ганчірка (tuch), простіше, — ошийник.

Якщо ці негринята й пов'язали собі галстуки самі, чи з допомогою Святих, то зробили це з огляду на можливість поїсти хліба, виданого їм Святими. (Бо як же набридли банани!) Може, ця смачна їжа пишеться білим по чорному „JESUS CHRIST”? Байдуже! Ходімо, добре буде намочити шматочок хліба у воді, потім посипати цукром, а потім... з'їсти.

Ернест Ренан („Апостоли”, глава 16) аналізує:

„...В Англії, Америці і Росії найбільш крайні сектанти, ірвіг'яни, Святі останніх днів, розкольники, завжди бувають прекрасними купцями...”

Не знав Ренан тоді, в 1860-их роках, що сталося з корінними американцями.

Не знав він і про те, що станеться з корінними українцями.

Швидкісний транспорт розносить місії Свідків Єгови і секти Святих мормонів у всі куточки світу. На місцях їм сприяють електронні та друковані (включно з ДЕРЖАВНИМИ) засоби масової інформації. Це вже не морок Середньовіччя. Це — цілковита темінь Новітньої епохи. Але ця темінь не навколо себе, а в самому собі, — через сліпоту.

Свідки Єгови та Святі мормони — звані в народі просто єговями та мармонами — думають інакше: вони несуть світло, а не темінь. Так інквізитор розжареним до сліпоти залізом випікає очі еретика (відступнику від світла Христосового), думаючи при цьому, що перемагає світлом тьму. Так і вони, рядові Святі та Свідки, самі осліплені цим світлом. Осліплені ще до того, як вони почнуть свою всесвітню діяльність з осліплення мільярдів інших людей.

Області, в яких Свідетелі Йогові використовують Біблію.

ЗВІТ ПРО ВСЕСВІТНЮ ДІЯЛЬНІСТЬ СВДІКІВ ЄГОВИ У 2003 СЛУЖБОВОМУ РОЦІ

Континент або територія	Населення	Міст. жителів на км²	Кільк. жителів на мільйон	Середня квіт. відл. 2003 р.	Зростання в % 2003 р.	Середня квіт. відл. 2002 р.	Кільк. нових 2003 р.	Середня квіт. відл. 2003 р.	Кільк. нових 2003 р.	Середня квіт. відл. 2002 р.	Кільк. нових 2003 р.	Середня квіт. відл. 2002 р.	Кільк. нових 2003 р.
Австралія	19 786 670	61 682	321	29 510	1	59 934	1 284	4855	222	9 474 582	21 078	115 060	
Австрія	8 065 166	20 331	397	23 148	0	20 122	372	1571	202	5 268 413	9 109	33 853	
Азербайджан	8 141 400	285	21 146	355	12	318	74	76	2	103 550	510	891	
Азорські о-ви	247 198	582	416	364	7	928	28	43	15	119 982	513	1 646	
Англія	3 070 300	3092	991	2906	13	9570	398	902	72	1 176 492	5735	14 262	
Анкара	660 000	2316	289	2238	1	2508	48	232	25	389 602	980	4218	
Аргентина	36 114 000	24 074	440	42 000	5	40 000	1 000	1 000	1 000	1 000 000	1 000	1 000	
Бразилія	171 000 000	129 137	370	123 798	4	119 323	8246	15 886	1333	24 385 567	85 131	270 505	
Велика Британія	59 000 000	227	227	58	5	61	6	8	2	12 774	72	307	
Венесуела	23 000 000	10 770	291	10 706	2	10 547	456	983	148	1 581 359	8859	28 839	
Вірджія	2 000 000	257	257	98	8	97	9	98	4	28 214	66	176	
Франція	63 000 000	11 056	235	10 627	0	10 586	431	1087	178	1 235 316	11 809	40 000	
Італія	59 000 000	30	308	26	4	27	2	12	1	3 207	36	127	
Японія	126 658 564	217 508	582	217 070	0	217 971	2639	73 223	3163	2 007 433	15 059	344 962	
25 інших країн	11 365	10 623	82	98 7	328	1916	225	2 627 366	12 929	28 327			
ВСЬОГО (1785 країн)	6 429 301	6 184 016	2,2	6 040 689	258 645	825 185	95 919	1 234 296 477	5 776 509	16 097 022			

У 2003 службовому році Свідетелі Єгови награтували понад 80 мільйонів долларів на потреби спеціальних галузей, місіонерів та роз'їзних заставників, які працювали на проміжних та териториальних рівнях.

Кількість учасників Служби: 8 545

Видання Свідків Єгови „Вартова башта” за січень 2004 року. Дані про Україну

В того, хто засліплений, загострюються інші відчуття, — слух, смак, нюх, дотик. Слух ловить гидотне завивання Ісусового ішака: іаааа-іаааа-іаааа... Смак не сприймає звареного по-жидівськи (по-сектантськи, з порушенням правил кошерного харчування) барана в молоці. Запах б'є в ніс. Нюх підказує, розвиває нестримне бажання втекти від цього насиченого стійкого запаху тисяч немитих жидівських тіл. Дотик не залишає сумніву, що шия в ярмі. Ярмо пітить все більше й більше...

Але що це? Ярмо не тільки на шиї. Воно звисає до землі. Воно заплутує ноги, і вже нема як рухатись далі. Це ланцюг. Всеохоплюючий гніт ускладнює дихання. Це смерть. Треба рішуче вивільнитись, — різко випрямити спину і підняти голову! До Сонця! Так. Посвітліло в очах! Геть від себе ланцюга! І не чекаючи Другого пришествя, зняти з себе ланцюг і навісити надійно, насмерть — на того, для кого він викуваний, — на Ісуса!

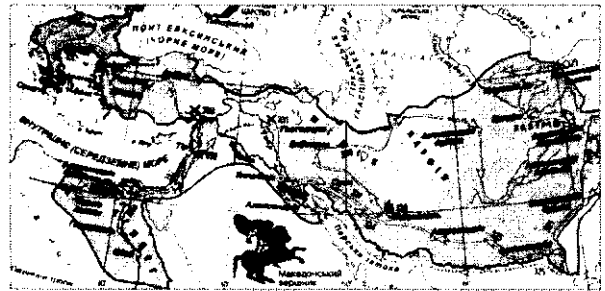
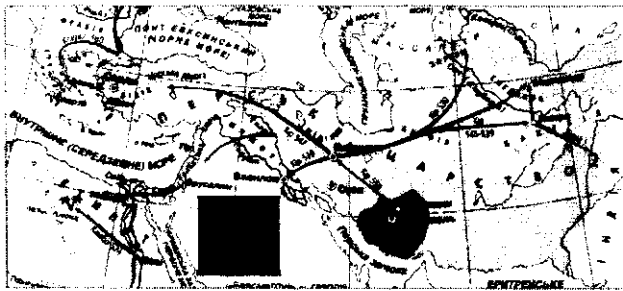
Свого часу Ісус як доблесний жандарм в срусалимському храмі бичує своїх одноплемінників. Знаємо — бичує одних своїх на користь інших, також своїх.

Тож якщо Ісус перед своїм зникненням з пам'яті людства і перед очищенням Землі від скверни — християнства — виявить останнє бажання і захоче швидкими рухами по колу розкрутити ланцюг і постинати ним голови своїх сподвижників, — тепер у храмах (церквах) і поза храмами всього світу, — треба зважити на його прохання і дати йому таку можливість.

Нехай же перед зникненням та забуттям в нього відкриється друге дихання і він буде у змозі діяти ланцюгом так само легко, як раніше він діяв батоном у срусалимському храмі бичуючи своїх богообраних одноплемінників!

Осмислюючи мрії та дії 12-ти святих колін Ізраїлевих, а також їхній зв'язок з діями Ісуса, ми десь на підсвідомому рівні відчуваємо, що лишається поза увагою щось таке чи хтось такий, без сприяння чого не просто було б 12-ти колінам Ізраїлевим завоювати світ. Це „щось” має бути чимось, ніби 13-им коліном Ізраїлевим, відсутність якого не те що унеможливила б завоювання світу 12-ти колінами Ізраїлевими, а тільки б відтягла час. Надовго б відтягла. Бо якщо в період Першого єрусалимського храму весь світ уявлявся іудеям як територія від Єгипту до Вавілонії, то вже в період Другого храму (за часів перської гегемонії, поширеної протягом 200 років від Єгипту і Балкан на заході до Афганістану та Індії на сході) уявлення іудеїв про світ змінюються разом зі світом. Якщо Перська держава (історичний атлас, карта ліворуч) припинила своє існування політично (під натиском Александра Македонського), то географічно вона існує далі. Маємо фактично переміну влади в Персії. Перські сатрапи змінилися сатрапами Македонського, який поширив межі Персії до своєї рідної Македонії (карта праворуч).

Здається, імперія Македонського — колишня Перська держава — збільшилась за рахунок Македонії. Та уважний погляд з'ясовує, що це геть не так, — вона зменшилась! І зменшуватись почала ще до Македонського.

Хто ж це насмілився чинити опір спочатку великим перським завойовникам, а потім і македонським, — полководцям над полководцями?! Хто посмів відколоти від колишньої Персії територію, що дорівнює трьом Македоніям (включно з Грецією). Які це землі та народи?

Крім знайомих іудеям земель і народів Лівії (західні сусіди єгиптян) та Кавказу (північні сусіди вавілонян), це ще й далекі таємничі землі та народи східної околиці колишньої Перської імперії — ареалу народів тюркської раси. Народи цього ареалу в сучасному світі звуться туркмени, киргизи, узбеки, уйгури. Ці народи належать до тюркської групи народів, і разом з монголами входять до Алтайської (раси) сім'ї народів. Якщо простіше, то тюрки, — це західні алтайці або західні монголи. А монголи, — це східні алтайці або східні тюрки. Після маньчжурів уйгури найагресивніші з монголів. (З ареалу маньчжурів вийде Чингісхан. Маньчжурська династія протягом віків правитиме в Китаї, внаслідок чого маньчжурська мова надовго стане придворною мовою Небесної імперії.)

Знаємо з Біблії (очищеної від міфів про адамів, єв з ребер адамів, райських зміїв, ноїв, ковчегів, богообраності, відступів моря для можливості іудеям пройти по його дну і врятуватись від переслідувань ворога, зупинення Сонця сподвижником Мойсея і місяцеклонником іудеєм Ісусом Навіном для можливості заякати і перемогти ворогів-Сонцеклонників, тисячі примітивних та очевидних для кожного міфів, покликаних ЛОБІЮВАТИ ПОЛІТИЧНІ ІНТЕРЕСИ ІУДЕЇВ) про сприяння іудеям з боку перських правителів у відбудові єрусалимського храму. Знаємо про сприяння у впровадженні Закону (Мойсеєвого) як громадянського Закону. Знаємо з жидівських довідників та від історика Флавія про сприяння іудеям з боку Александра Македонського. Тому впевнено робимо висновок: іудеї не проминають можливості скористатися цими надзвичайно сприятливими обставинами. (Якщо тут є накладення міфів на реальність, то ця реальність чітко відстежується завдяки фактам загальної історії та з цеіудейських джерел.)

Досить повідомлення Біблії (*книга Естер, 8: 7 – 12, та 9:16*) про знищення жидами 75.000 персів унаслідок досягнення іудеями вищого владного становища, коли канцлер Персії, іудей Мордехай надсилає директиви іудеям і сатрапам усіх 127 округів Перської імперії для виконання його наказів. Ясно, що коли канцлер (прем'єр-міністр) надсилає директиви іудеям усіх округів підвладної йому імперії, то ці іудеї концентрують у своїх руках владу в округах

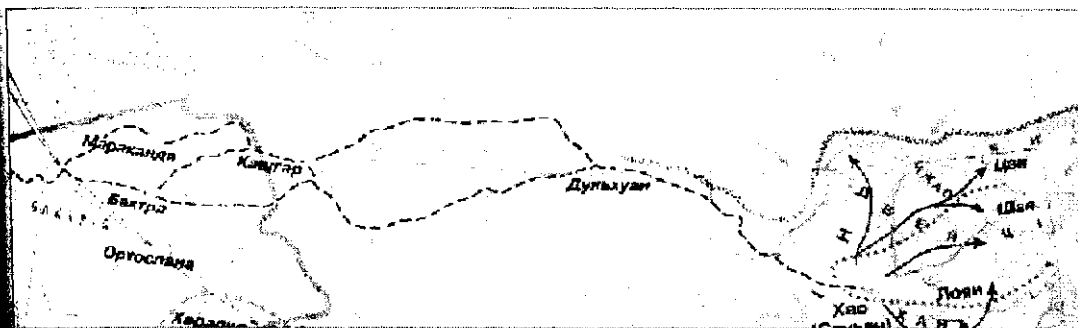
— від столичного міста Сузи “до самих до окраїн”. Кожному зрозуміло, що іудеям необов'язково прагнути посади сатрапа. Достатньо, а, може, й доцільніше, обіймати посади ключові: посади контролю над життєзабезпеченням імперії — фінансуванням, торгівлею, тасмними службами.

Ті обрізані герої —
 Любі короля трабанти,
 Завідателі фінансів,
 Навіть війська коменданти.
 (Німецький іудей Генріх Гейне. „Диспута”)

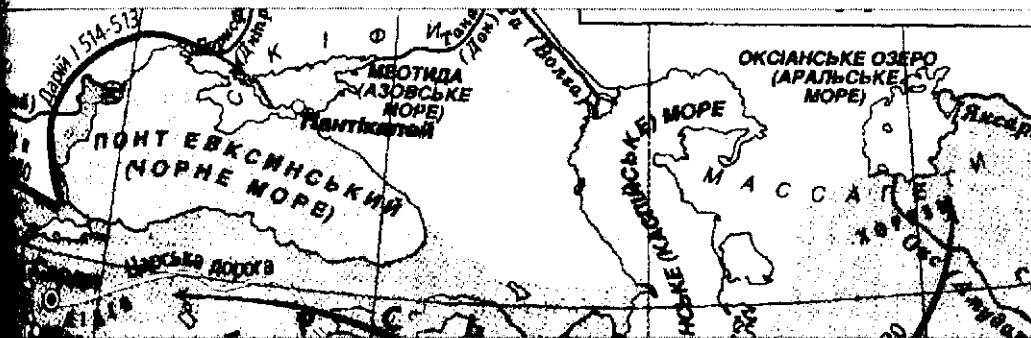
Досі імперії тільки видозмінювались — новий завойовник-імператор приходив на зміну старому. Ясна річ, він мав амбіції та агресивні плани. Проте самих тільки амбіцій та планів замало. Треба мати ідею, фанатичну ідею підкорення усього світу одній єдиній силі; і то ідею, носять яку не одиниці, а клан. Таку ідею мають жиди. Їхня співпраця (у Вавілоні) з новим окупантом Вавілону — Персією — вказує на появу сприятливих умов для реалізації ідеї, власне, на початок цієї реалізації.

Зміниться статус Персії після завоювання її Александром у 4 столітті до нової ери, — зараз це імперія Македонського, — але не зміниться статус іудеїв цієї імперії. А якщо й зміниться, то тільки в бік покращання. Бо треба ж залучати непокірні тюркські народи до сфери свого богообраного впливу. Якщо не політичного впливу, то економічного. А там, згодом, економічний вплив (якщо все робити правильно) може нерерости в політичний.

Так чи інакше, історичний атлас привертає увагу однією закономірною (в контексті нашого дослідження) особливістю. Це — розгалуження відкритого в 2 столітті до нової ери Великого шовкового шляху (пунктиром на карті), що поєднує країни колишньої імперії Македонського з Китаєм. Основні розгалуження Великого шовкового шляху розташовані саме в тих місцевостях, які є прикордонними щодо колишніх імперій (перської та македонської). Це країни туркменів, киргизів, узбеків, уйгурів.

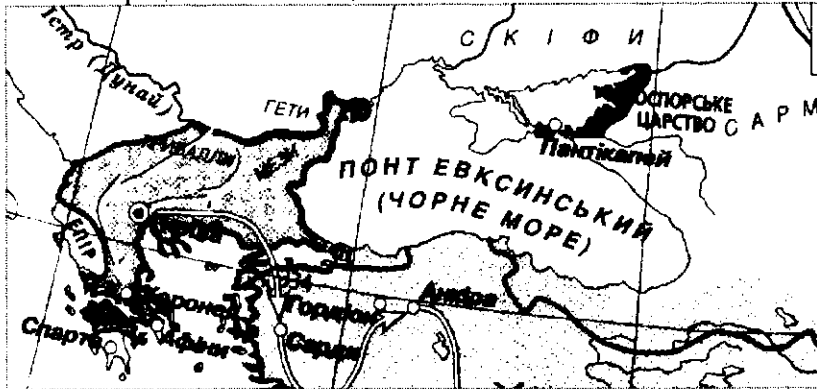

Знаємо, що вже перси залучили до своєї імперії значну частину узбережжя північних морів (Чорного, Каспійського та Аральського), підійшли впритул до того щоб замкнути коло своїх володінь по майже прямій лінії, дотичній до північних берегів цих морів. Перський цар Дарій-І навіть зробив спробу такої „завершальної” експансії.

Але персам поперек горла стають древні українці — скіфи. Дарій зазнає нищівної поразки від скіфів (це якраз той випадок, коли скіфи послали персам подарунок — птаха, мишу й п'ять стріл — як заклик: летіть звідси птахом, зарийтесь у землю мишою, вмигайтеся у болоті жабою, бо будете пронизані нашими стрілами), про що кожен знає ще зі шкільної програми історії.

Від часів Македонського (на уламках його імперії) утворюються десятки великих і малих держав (кожна з них має свої апетити). Боспорське царство в північному Причорномор'ї — обидва береги протоки між Чорним та Азовським морем — стає чи не найвіддаленішою точкою грецької колонізації.

Ясно, що замкнення кола є передумовою розширення його меж. Грецькій колонізації північного Причорномор'я так і не вдається замкнути коло. На заваді цьому стають все ті ж скіфи. Навіть тоді, коли сама Греція зі своїми колоніями буде поглинута Римом, як колись Персія Грецією (Македонією), нерівномірна лінія кола Римської імперії залишатиметься розірваною в одній, і тільки одній точці, — у північному Причорномор'ї (на півдні України та на Кубані).

І лише згодом, у 10 столітті нової ери, розімкнута на півдні України лінія кола (зараз уже візантійської, не римської імперії) почне замикатись. Як?

Простежимо весь хід подій.

Спочатку зауважимо, що як історія України зокрема, так історія арійців узагалі, є фактично біла пляма у всесвітній історії. Характерно, що українська (матеріально, а не за суттю) школа закладає в малих українцях поняття: історія України не входить в історію стародавнього світу (див. *вступні статті до підручників*). Історія арійців та історія всього, що поза межами ареалу розвитку іудейства, перебуває в тумані. Вона ніби відлуння чогось, що відбувалось, але про що не можна казати впевнено. Якись трипільці, якись скіфи, якись сармати, готи, гуни, анти, склавини... Але нічого конкретного. Якесь розселення слов'ян, мовляв, розселення вказує на непевність корінного населення даної країни. (Всупереч цьому професор Н. Полонська-Василенко у своїй „Історії України”, том 1, частина 1, висловлює переконання, що ніякого розселення слов'ян не було взагалі, а була тільки зміна назв племен подібно до того як ті ж греки за різних обставин зуться ахейцями, еллінами, греками... — чи не тому Полонську-Василенко намагаються не афішувати?)

Щодо гунів, дослідники далі ламають списи з'ясовуючи природу гунів, точніше (згідно останніх досліджень), гунського об'єднання. Гунський період є чи не найголовнішою інтригою для небайдужих (найсмівливішою видається розвідка Анатолія Кіндратенка про немонгольське походження гунів, а значить і про уопослідження української історіографії іноземною та несеними нею перекрученнями, — „Матеріали до історії Скітії-України 4-5 століть. Походження гунів” у двох книгах. Харків 2002 „Просвіта”).

Нагомість історія країн, що належать до ареалу розвитку семітів зокрема, та іудаїзму взагалі, доходить у багатьох подробицях (недаремно, ой-як недаремно християнізм винищував не просто дохристиянські культурні здобутки, а власне здобутки неіудеїв — прикладом тому є знищення александрійської бібліотеки, руйнування язичницьких храмів, наплювання неугодних християнізмові філософських систем). Це й дає підстави іудеям диктувати свої умови арійцям зокрема, і світу взагалі.

Якщо згадана біблійна книга Естер вказує на розпорошення іудеїв *от столиць до самих до окраїн*, але без подробиць про ці *окраїни*, то Елла Ісааківна Соломонік — доктор історичних наук, член правління „Єврейського товариства Росії” — вказує у своїй публікації „Історія єврейських общин Північного Кавказу” на присутність у Боспорському царстві іудеїв саме з кінця 5 століття до нової ери, тобто з часів запровадження Закону Ездрую в Іудеї та діяльності богообраних Естер та Мордехая (канцлера Персії). Естер і Мордехай не повернулись з вавилонського (пізніше Перського) полону до Іудеї. І якщо Мордехай надсилає листи з директивами до всіх 127 (цифри з Біблії) округів перської імперії, де іудеї перебувають на владному становищі, то стає зрозумілим, що в епоху Мордехая іудеї тільки легалізуються. Бо владного становища вони досягли раніше. Передусім це ті іудеї, матеріальний стан яких дозволив їм купувати високі посади в Персії після завоювання нею Вавилону. Очевидно це ті колаборанти, які разом з Єзекиїлем сприяли окупантам Вавилону — персам. Тому, крім купівлі високих владних посад, ще й сприяння новим окупантам — колабораціонізм — забезпечує соратникам Єзекиїля привілейований стан. І незважаючи на досить скупі відомості з книги *Естер* (8:9) про поширення влади Мордехая від африканської Ефіопії до середньо-азійської Індії, ми бачимо, що північні сусіди Індії — країни тюркських народів туркменів, киргизів, узбеків, уйгурів — стають саме тими новими (для іудеїв) народами, яких належить вивчити, а вивчивши — підкорити.

Знаємо, що Єзекиїль є останнім великим каганом, великим вождем богообраного племені епохи каганів-саддукеїв. Бо вже його спадкоємець на посту вождя — Езра — започатковує перехідну від каганської (храмово-саддукейської) до раввинської (сінагогно-фарисейської) епохи. Сам Єзекиїль помер у Вавілоні. Його могила поблизу сучасного Багдаду в Іраку, на околицях руїн древнього Вавилону.

Отже кагани — найвища олігархічна верхівка іудейства — залишаються у вавилонському полоні, тобто на керівних посадах Перської імперії, що поглинула Вавілон. А олігархи нижчого рівня — саддукеї — повертаються до Іудеї з надією закріпити там своє панівне становище через відбудову срусалимського Храму і контроль над ним. Знаємо, що їм це вдається. Та мова про інше.

Без напруження усвідомлюємо, що раптове розширення території проживання каганів випереджає зростання їхньої чисельності, тобто їхня географія випереджає демографію. Ясно, що пильна увага каганів звернена передусім на нове. А новим для семітської (афро-азійської) раси є якраз тюркський елемент. Бо він елемент алтайської (монголоїдної) раси.

Цей потужний тюркський елемент стає справжньою несподіванкою для мало-чисельних каганів — іудеїв-семітів. Семітів катастрофічно не вистачає. Вони опиняються перед загрозою асиміляції тюрками. Опиняються перед загрозою свого расового зникнення. Через 200 років після захоплення керівних посад у перській імперії, іудеї вітають нового завойовника Персії — Александра Македонського. Іудейська імперія персів перетворюється на іудейську імперію Македонського. Де ж столиця Македонського? — У Вавілоні. Вочевидь нащадки Мордехая та Естер — керівництво іудейської діаспори — зосередились саме у Вавілоні.

Знаємо, що Македонському не вдається втримати під своєю владою околичні, тюркські народи імперії. Країни цих народів — сучасна Середня Азія — відпадають від імперії Македонського, а значить і від керівного центра — Вавилону. Втрачають зв'язок з центром (Вавилоном) середньо-азійські кагани. Загроза асиміляції каганів перетворюється власне на асиміляцію.

Очевидно похибка (провина перед богообраним племенем) Македонського й призвів до його швидкої смерті від малярії? (отруєння?) у віці 33 років. Де ж зустрічає свою смерть Македонський, полководець, що водить свої полки в тисячокілометрові рейди? — У Вавілоні.

Так чи інакше, після смерті Македонського імперія розпадається. На її уламках виникають держави, серед яких Парфія і Бактрія об'єднують у собі колишні завоювання Персії, вони ж і втраги Македонського, вони ж і країни асимільованих каганів.

Здається, процес асиміляції каганів можна зупинити. Та з відкриттям у 2 столітті до нової ери Великого шовкового шляху від Єгипту з Вавилоном аж до Китаю, пристрасть до торгівлі і збагачення заводить нащадків іудейських олігархів — каганів — у глибокий ареалу

алгайської раси, до її східних представників, монголів, тобто китайців. Край світу — Тихий океан — поруч. До нього кілька кроків. Чи вистачить сил?

Тепер не те що не можна уникнути асиміляції в середовищі мільйон-кратного переважання представників іншої раси, але й говорити про це не доводиться. Промине час, і повідомляючи про китайських жидів довідники (жидівські, наприклад, www.eleven.co) вкажуть на те, що неможливо відрізнити китайця від китайського жида.

І тільки ледве вловимий нелюдський блиск очей обрізаного вказує на древні іудейські корені жидокитайця. Хоча до Китаю дійшли тільки одиниці обрізаних. Основне їхнє число розпорошилось у середовищі тюркських народів по дорозі до Китаю.

Тут ми дійшли висновку, якого дійшли й древні кагани, поглинуті чужою расою: якщо неможливо протистояти асиміляції фізичній, то важливо протистояти асиміляції духовній. Протистояти збереженням свого культу Єгови і Заповіту з ним — обрізаням, а значить і нелюдським блиском очей. Досягти цього можна лише очоливши тюркські народи. Олігархічне становище каганів сприяє цьому. І не обов'язково повертати на іудаїзм очолені народи. Бо не завжди це й можливо з огляду на потужність релігії шаманізму (не шаммаїзму) серед північних тюрків. Основне для каганів, це — залишитись хоча б їм самим каганами в середовищі очолених ними народів.

Зараз, після тисячоліть упередженого, тенденційного висвітлення історичних подій, що межує із замовчуванням цих подій (іноді цілковитим замовчуванням), важко говорити про факти, що дають підстави визначати нашестя в 4 столітті нової ери тасмичних гунів на християнську Римську імперію нашестям не одного племені, а племінного союзу гунів. Союзу племен, очолених, а, значить, об'єднаних та керованих каганами. Також непросто визначити це нашестя як бажання каганів-саддукеїв силою очолених ними тюркських народів Східної Євразії взяти реванш у раввинів-фарисеїв (секти фарисеїв Гілліеля) та їхньої сили — християнізованих народів Західної Євразії. Інше нашестя — монголо-татарське — видається таким же реваншем каганів-саддукеїв щодо фарисейства в цілому — фарисеїв-християн Гілліеля та фарисеїв-мусульман Шаммая. Той факт, що монголо-татарське каганство-саддукейство в союзі з шаманізмом поступово втрачає свої позиції, і, як побачимо далі, буде поглинуте фарисейством (християнством та мусульманством), підштовхує до висновку, що й сам титул Темуджіна Чингісхана (великий каган, великий хан, по-монгольськи Чингіс Хан) та його спадкоємців — хан — є залишком титулу „каган” і зайвий раз вказує на втрату каганами своїх позицій, точніше, на поглинання каганів-саддукеїв фарисеями. Цікаво, що П'яно Карініні (посол від папи римського в Монголію 13 століття) у своїй книзі „Історія Монголів” вказує, що ім'я батька Темуджіна Чингісхана було Єзукай. Не знати — це монголізоване ім'я Єзекиїль? чи натяк на щось?..

Російська енциклопедія періоду царської імперії (спадкоємниці ханської Орди) так тлумачить хана-кагана.

Ханъ—(Хаконъ, Каонъ, Каганъ) титулъ татарскихъ и монгольскихъ владыкъ со времянь Чингизъ-Хана.

Зосередимось на загальновідомих фактах.

Перше, що вражає після нашестя племені (племінного союзу?) гунів, це розпад їхньої імперії на... каганати. Це держави, вища влада в яких належить сакральній особі, жерцю — кагану, а виконавча влада належить беку. Каган — семіт. Бек — турок. Ось ми й зустріли наших давніх знайомих, турків-беків, очолених семітами-каганами.

Каганати. Зі сходу на захід це — Тюркський каганат в Середній Азії, Хозарський каганат від Північного Кавказу до межиріччя Волги й Дону (часом до Дніпра), Аварський каганат на Середньому Дунаї, там, де тепер Угорщина або Унгрія (Венгрія) — країна тюркського племені мадярів. Мадяри, авари, болгари, хозари, — це рідні брати-тюрки.

Зауважимо, що хоча Хозарський та Аварський каганати прийнято вважати наслідком розпаду Тюркського каганату, суті це не змінює. Бо знаємо, що історія імперій, включно з історією каганатів, є історія поглинання одних імперій (каганатів) іншими. Історія імперій — це історія видозмін, історія побудов (перебудов) нових імперій (каганатів) на уламках старих.

Якщо доля східного (Тюркського) та західного (Аварського) каганату цікавить нас опосередковано, то доля центрального, чи не найтаємничішого, Хозарського каганату на самому кордоні з Україною, цікавить нас аж дуже безпосередньо. Бо хоча й прийнято визначати хозарів на півдні України починаючи з падіння імперії гунів, тобто не раніше 4-5 століття, ми все-таки розуміємо нашестя гунів як поглинання (залучення) ними багатьох народів, серед яких є й хозари. В цьому руслі важливим є повідомлення іудейського філософа і журналіста, дослідника Артура Кестлера („Тринадцяте коліно. Падіння імперії хозарів та її спадщина”, частина 2, розділ 6) про те, що Хозарський каганат об'єднує 37 народів, з яких 9 народів складають серцевину Хозарії, а решта є підданими. Цікаво, що Кестлер (там само, частина 1, розділ 6) вказує на простеження різними дослідниками родоvodu хозарів до міфічного Ноя, або, принаймні, до історичного Македонського.

Раніше ми звернули увагу на повідомлення доктора історичних наук Елли Ісааківни Соломонік про заселення іудеями Боспорського царства в Криму ще за часів Естер і Мордехая. Ясно, що Боспорське царство (розташоване по обидва боки Керченської протоки, в східному Криму та на північно-західному Кавказі) тісно контактує з хозарами. Та розглядаючи Хозарський каганат спадкоємцем Боспорського царства в естафеті поширення іудаїзму на Північ, ми враховуємо, що не тільки безпосереднє сусідство іудейського Боспору сприяє іудаїзації хозар. Цьому сприяє ще й іудаїзм самого хозарського кагана. Стежачи за розвитком подій помічаємо, що Боспорське царство зазнає серії поглинань: спочатку гунами, потім візантійцями, потім хозарами. На довший час за східною частиною Криму (район сучасної Керчі) закріплюється назва Хозарія.

Академік Грушевський („Історія України-Руси”, том 1, глава 3) вказує на існування синагоги в столиці Боспору — Пантікапеї — ще з 81 року християнської ери; а також на те, що перед завоюванням хозарами Боспору і поширенням іудаїзму на всі боки, Боспор в 6 столітті християнської ери стає складовою частиною Візантії.

Отже, розглядаючи іудаїзацію хозарів, ми зважаємо на три фактори:

- 1) Своєрідне перекочування хвиль іудаїзму між Боспором, Візантією та Хозарією. Перекочування цих хвиль іудаїзму відбувається природно від виникнення (6 ст. до н.е.) Боспорського царства до його падіння (поглинання гунами) в 4 столітті нової ери.
- 2) Існування синагоги в Пантікапеї у 81 році нової ери.
- 3) Завоювання Боспору хозарами в 7 столітті, а прийняття іудаїзму як державної релігії Хозарського каганату лише у 8 столітті. Це за умови, що сам каган сповідує іудаїзм.

Стає зрозумілим, що в наверненні хозарів на іудаїзм вирішальним є питання, який саме іудаїзм — кагано-саддукейський чи синагого-фарисейський — мається на увазі. Бо синагога в столиці Боспорського царства вказує на присутність фарисейської (ймовірно шлахічної, Шаммаєвої) секти. Тому під наверненням хозарів на іудаїзм треба розуміти саме фарисейський, раввинський іудаїзм. Хоча природньо в Хозарії, як свого часу в Іудеї, іудаїзм проіснує у двох формах. Проіснує доти, доки не буде поглинутий третьою формою — християнізмом. На це вказують важливі факти:

- 1) Збереження саддукейської назви — Каганат — за фактично фарисейською хозарською державою.
- 2) Зосередження саме в Криму саддукейської секти караїмів. За офіційною версією секта караїмів виникла у 8 столітті у Вавілонії (в Багдаді) як реакція на талмудизм фарисеїв.

Це підтверджується як хронологічно, — заснуванням Багдаду у 8 столітті, — так і фактично — становленням Багдаду як столиці халіфату, керованого фарисеями-шаммаїстами — творцями вавилонського Талмуду. За версією самих караїмів, вони є нащадками древніх саддукеїв, що не повернулись до Іудеї з вавилонського полону. Ця версія стане основною пізніше, коли Крим увійде до складу Російської імперії. Караїми, на відміну від раввинсько-сінагогних жидів (шаммаїстів-галахістів, простіше, раббанітів) користуватимуться в християнській російській імперії часів Катерини-2 усіма правами і пільгами. Бо вони покинули Іудею до Христа, значить, (!) не можуть відповідати (!) за роз'яття Христа галахістами. Ще більше, — караїми отримують від російської імперської влади часів кровавого царя Миколи-І (він засудив Шевченка на досмертне ув'язнення) дозвіл називатися не жидами, а... РУССКІМІ ВСТОХО-ЗАВСТОГО ІСНОВДАНІЯ. Навіть за Гітлера міністерство внутрішніх справ рейху на прохання караїмів розгляне і утвердить (постановою 5 січня 1939 року) непричетність караїмів до жидівської общини, а також визначить „расову психологію” караїмів нежидівською.

Підконтрольний Київському університету (філософському факультету) український журнал „Людина і світ”, у листопаді 2003 року переймається караїмською бідую: „...На території України нема жодної постійно діючої кенаси — караїмського молитовного дому (сінагоги). Болочим питанням для караїмів завжди був етнічний зв'язок із семітами і релігійний — з іудаїзмом. Саме та обставина, що ідеологам у середині 19 століття вдалося довести незалежність від іудаїзму (фарисейського, — прим. авт.) і свої тюркські корені, дозволило караїмам як національно-релігійній меншині зайняти привілейоване становище в російській імперії. Завдяки цим же аргументам караїми — єдині серед „народів Тори” — уникли фашистського геноциду під час Другої світової війни...”

3) Хозарський каганат зникає — майже раптово і майже безслідно — саме в період християнізації України рівноапостольним князем Володимиром, який приймає хрищення саме в Криму, в Херсонесі, но-сучасному — в Севастополі. Ясно, що фарисеї остаточно перемогли саддукеїв. Їм, фарисеям, геть не цікаво знати про існування саддукейського каганату, навіть якщо це тільки назва.

Зараз усвідомлюємо, що недаремно витратили час на розгляд питання про повернення хозарів на іудаїзм, і то у всіх його модифікаціях — саддукейській, сінагогній, церковній. Хвилі іудаїзму між Боспором, Хозарією і Візантією, а також падіння Боспору одночасно з постанням Константинополя (Другого Риму), підтримка хозарами (шаммаїстами) християн-іконоборців (фактично шаммаїстів) Візантії, шлюби між візантійськими принцями (християнами) і хозарськими принцесами (галахістками), і, зрештою, очолення Візантії сином від такого хозаро-візантійського шлюбу, Левом-4 Хозаром (це його офіційне ім'я як імператора Візантії 775-780 років), все це вказує на тимчасову (бо природну) невизначеність хозарів між різними версіями іудаїзму. Та це й не дивно для 13-го коліна Ізраїлевого. Воно кількісно переважає 12 первісних колін богообраного Ізраїлю і становить 95% всієї іудейської маси. І не лише кількість хозарів (більша за кількість семітів) виправдовує їхню невизначеність; бо й апостоли Ісусові — семіти — довго не могли визначитись. Іуда визначився найшвидше, і то після Ісусового поштовху: „що робиш — роби швидше”.

Дослідник хозарів Борис Захoder (стаття „Боротьба за віру”) вказує на сповідання хозарами (різними соціальними групами хозарів) шаманізму (рідна віра тюрків-хозарів), іудаїзму (рідна віра семітів-іудеїв), християнства та ісламу (іудаїзм, модифікований для потреб підкорення чужинців).

Артур Кестлер („Тринадцяте коліно. Падіння імперії хозар та її спадщина”, частина 1, розділ 14) зазначає:

„...Хозари були гвардією, елітним корпусом імператора Костянтина Багрянородного...”

Далі (там само, частина 2, розділ 9):

„...Кирило та Мефодій, „апостоли слов'ян”, були направлені з місіями імператором Михайлом-3 за порадою константинопольського патріарха Фотія, напевно хозарського походження, бо відомо, що розгніваний імператор називав патріарха „хозарського мордою”...”

Ще далі (там само, частина 4, розділ 4):

„...Константинопольський патріарх очолив Руську церкву з 1037 року (невдовзі після християнізації України, — прим. авт.)...”

Потім (там само, частина 3, розділ 8):

„...Складається враження, що мадярам перелили — метафорично і буквально —

хозарську кров. Це призвело до ряду наслідків. По-перше, ми з подивом дізнаємось, що принаймні до середини 10 століття в Угорщині розмовляли водночас мадярською та хозарською мовами. По-друге, є підстави стверджувати, що серед кабарів, які фактично очолили мадярські племена, були євреї, або прибічники єврейської релігії (*хозари, — прим. авт...*)”

Врешті (*там само, частина 5, розділ 3*):

„...В 15 столітті велись переговори між московськими князями та хозарськими князями Тамані, що на східному березі Керченської протоки, про їхнє переселення до Москви за отримання привілеїв руського боярина в обмін на хрищення...”

Це було повідомлення іудея, а не якогось „нерівноваженого” расиста з неїудеїв.

З усього робимо висновок: Хозарія не зникла, вона далі існує видозмінено. Спочатку хозари закріплюються в Константинополі, а потім під виглядом християнізації України переселяються через Крим до Києва і далі, до Москви. Саме завдяки християнізму Константинополь приборкує Русь, а значить і замикає лінію імперсько-іудаїстичного кола, розірваного Україною-Руссю. Навіть придворний Пушкін у своїй „Історії України” (треба віддати належне лаконічності Пушкіна, — він вмістив історію України на одній сторінці стандартного формату, а разом з французьким перекладом цієї історії — відповідно на двох сторінках) зазначає:

„...Руси стали грозою для Східної Римської імперії, і не один раз їхній варварський штурм з'являвся загрозою біля стін багатой і слабій Візантії. Не маючи змоги відбити наступ Русів силою зброї, Візантія гордилася тим, що приборкала їх за посередництвом релігії. Дикі поклонники Перуна почули проповідь євангелія, і Володимир прийняв хрищення. Його піддані тупою байдужістю засвоїли віру, обрану їхнім вождем...”

Цілком закономірною виникає назва Москви — Третій Рим. Це власне хозарська назва. Бо Константинополь є Другим хозарським Римом. Київ не рахується, — він не належить до ареалу тюркської раси і знищений хозарами. А Москва якраз і є той Третій Рим, то хозарський осередок, який спочатку перейняв культуру Києва (за декілька століть перебування в ньому), а потім віддалився до ареалу тюрків — ерзян, мордві, іжори, печори, чувшів, удмуртів, башкирів — для створення імперського кацацького центру.

Інакше їм бути не могло. 1439 року агонія Другого Риму — перед загрозою навал турків — примушує шукати засоби для оборони. (Другий Рим впаде під навалом турків 1453 року, тобто агонія триватиме не одне десятиліття.)

Такі засоби знаходяться. Це гроші від продажу константинопольських рабів українців. 1439 року на Фераро-Флорентійському соборі Другий Рим (греко-ортодоксальний, спекулятивно православний) продає Першому Риму (римо-ортодоксальному, спекулятивно католицькому, вселенському) право розпоряджатися українськими православними за 19.000 флоринів (золота монета Флоренції), зброєю, військово спорядження. Православний митрополит Ісидор отримує кардинальські регалії.

Завжди, коли йдеться про відокремлення московської митрополії від Києва, причиною відокремлення вказується незадоволення Москви Флорентійською унією 1439 року. Та не треба геніальності аби усвідомити: Москва не може не відокремитись, бо її — тюрксько-православну — просто витіснено семіто-католицизмом з Києва, як витісняє новий господар старого на підставі договору купівлі-продажу (права власності) певного товару.

Важливо, що митрополита кафедра північно-східних земель колишньої Київської Русі формується досить довго. Спочатку Москва є не що інше як село, проста прикордонна станція у стратегічно важливому місці — на кордоні Ростово-Суздальщини, Муромо-Рязанщини, Чернігівщини, Смоленщини.

Син Володимира Мономаха Юрій Долгорукий — князь Суздаля — прагнув завоювати Київський престол. Йому це вдавалось. Втім, не вдалось остаточно. Завалили сильні конкуренти, зокрема з Чернігівської династії. Та не про це мова.

Один із синів Долгорукого — Андрій (Боголюбський, чи не єговолюбський?). Це син від половецької „царівни“, спорідненої з хозарськими (див. історичні довідники, наприклад, М. Котляр, С. Кульчицький, „Довідник з історії України“). Боголюбський прагне не завоювати Київ, а знищити. Ще в період тимчасового осідку Долгорукого в Києві, син Андрій (сидів у Вишгороді біля Києва) без дозволу батька втікає на Суздальщину прихоронивши візантійську ікону богоматері (вона „найвартісніша“), котра стане головною святинею Суздальщини (див. академік Василь Ключевський, „Курс руской історії“, лекція 18). Ясно, що Андрій втік під вишивом (і в супроводі) попів.

Пізніше Андрій Боголюбський гвалтує киянок і знищує Київ — 1169 року. Тобто Андрій Боголюбський (а він, як і всі нащадки київських князів післяхристиянського періоду, семіто-тюркської крові, — про це йшлося раніше і ще йтиметься далі) нищенням Києва прагне нейтралізувати його як ареал арийства. Навщо нейтралізувати? — Для формування семіто-тюркського (хозарського) центру в ареалі північно-західних тюрків — племен ерзян (рязан), муроми, мордви, пермяків-мещеряків... Це і є кацапстан. Він залишився напівдиким, проте, перейнявши мову Києва (мову цивілізації) та змішавши її зі своєю, вважає себе цивілізованим — *русским*. Ключевський вказує (*там само, лекція 16*) на переселення в Суздальщину навіть мадярів (вони брати хозарів), здійснюване ще батьком Андрія Боголюбського, Юрієм Долгоруким.

Спочатку Андрій Боголюбський в усобній боротьбі захоплює Суздаль. Потім приєднує до суздальщини Муром, переносить столицю з Суздаля у Володимир-на-Клязьмі. Недалеко від Володимира село Боголюбово. Тут Андрій будує замок (княжу резиденцію). Боголюбський перший присвоює собі титул великого князя всєя Русі і задумує заснувати у Володимирі особливу русскую митрополію, незалежну від Києва (див. Ключевський, *там само*). Ясно, що єговолюбський Андрій лиш озвучує бундючні претензії єговоугодних московських попів на всєя Росію. Боголюбський оголошує своїм боярам, що саме він заселив всю Суздальську Русь містами і селами.

Потім єговолюбський Андрій 1169 року посягає на Новгород, знищує Київ, перетворює Наддніпрянщину на пустку; потім сам знищений своїми дружинниками 1174 року.

Це і є початок занепаду Наддніпрянщини. Монголо-татари (власне їхні колаборанти з кочових тюрків) прийдуть тільки через 70 років. Прийдуть на вже підготоване хозарами (хозаро-половцями) місце.

Центром Суздальщини лишається місто Володимир (в його підпорядкуванні Москва).

Після Боголюбського суздальським князем стає Всеволод, прозваний Велике Гніздо.

Всеволод примушує Новгород приймати суздальських ставлеників („Історія ССРСР” в редакції Мавродіна, рецензована кафедрою історії московського університету).

1214 року Володимир-на-Клязьмі стає центром володимирської єпархії — столицею єпископа (йому підпорядковані московські попи).

Під час монголо-татарської навали не постраждала тільки Новгородщина (її землі простягаються аж до Карелії та морів Північного Льодовитого океану) та Полоцькі землі (сучасна Білорусь, вона невдовзі опинилась під владою Литви). Не постраждали початково — в перші десятиліття навали, тобто протягом однієї зміни поколінь. Але й ця одна зміна поколінь черабів дала свої наслідки. Новгородці протистояли монголам і піднімали проти них повстання за повстанням. Ці повстання придушує доблестний Александр Невській. Придушує (1259р.) незважаючи на те, що на чолі повсталих стоїть його син Василь.

Доктор філософії Іван Франко пише:

„...Приміри Новгорода і Пскова, котрі якраз опиралися навалі татарській успішніше, і котрі помимо тої навали не втратили своєї сили...” (Лист до Партицького, 29 грудня 1882)

Остаточно Новгород підкорено 1478 року видозміненою Ордою, — московською Ордою за 2 роки до розриву (1480 р.) Москви з Золотою Ордою (за 2 роки до ілюзорного закінчення монголо-татарської навали).

Кордон просування власне Орди (а не земель, залежних від неї) проходить південніше земель нащадків Мономаха (див. історичний атлас). Тобто Орда зупинилась на всій території басейну Дону, на більшій частині басейну Волги, а також на півдні України, в Причорномор'ї. Це ареал (з деякими змінами) колишнього Хозарського каганату. Столиця Орди, Сарай, розташована не десь, а в пониззі Волги, саме на місці колишньої столиці Хозарії, Ігіль.

Кордон Орди від 1240 року має одну особливість. Він різко вклинюється в землі Мономаховичів — утворює фактично ординський анклав — тільки в одному місці, під Москвою. Саме від цього місця найменша відстань до непокіненого північного Новгорода. Особливо якщо врахувати наявність новгородського анклаву Волок на Ламі (Волоколамськ) в землях Володимиро-Суздальщини, біля Москви. Волок (перевалочна база новгородців) розташований у напрямку від Москви до Новгорода. Москва — опорний пункт Орди.

Вочевидь новгородці у своєму протистоянні Орді намагались залучити союзників, зокрема шведів. Бо саме вихованець Орди Александр (він ритуально зрідився з сином хана Батия, християнізованим Сартаком — про це див. В. Бєлінський, „Країна Моксель”, а також Н. Проніна, „Александр Невський, національний герой ілі предатель”, глава 6”, інші) розбиває шведів у так званому льодовому побойі на Неві, після чого він титулується „Александр Невський”.

Александр Невській стає князем Новгорода. 1252 року Александр за допомогою татар відбиває в усобній боротьбі Володимир. Потім ХАН ПРИЗНАЧАЄ Невського великим (!) князем Владимірським (на його території Москва).

Паралельно з пересуванням Невського з Новгорода до Володимира пересувається 1252 року київський митрополит Кирило (Н. Полонська-Василенко, „Історія України”, том 1, частина 2). Кирило щойно повернувся з Нікеї, куди він їздив для затвердження свого сану від константинопольського патріарха. Не бажаючи жити у Києві (зруйнованому Андрієм Боголюбським та доруйнованому татарами), Кирило оселився у Володимирі (суздальському), але кафедру туди не переніс (див. Енциклопедія Українознавства).

1276 року село Москва відокремлюється (!) від великого (!) князства Владимірського (але не від єпископа владимірського!). Москва — центр нового князівства. Хто ж перший князь? Це син Александра Невського (великого князя Владимирського) — Данііл Александрович.

Якщо київський митрополит Кирило пересувався з місця на місце (з Києва до Новгорода, потім до Суздальщини), то його наступник, митрополит Максим (грек чи грецький жид, тепер уже митрополит київо-володимирський), остаточно осідає на Суздальщині. Максима змінює митрополит Петро, а Петра Теогност (знову ніби грек, висвячений у Константинополі). Він засновник московської митрополитичної кафедри. Москва стає церковною столицею ще до того як вона стане столицею політичною.

Ясно, що Орді це не могло сподобатись. Після смерті (1257р.) християнізованого хана Сартака, — а він побратим Александра Невського, — влада в Орді переходить з рук в руки — від християнізованих ханів до ісламізованих. Енциклопедія Українознавства

*Александръ Невскій — син вел. князя Ярославъ II (1218-63); получивъ превосходное по тому времени воспитаніе; 1247 князь Новгородъ; 1252 по назначенію хана вел. князь Владиміревичъ; 1240 разбилъ шведовъ при р. Невѣ (откуда прованіе Невскій);

повідомляє, що Теогност зазнав знущання в Орді, але згодом хан Джанибек підтвердив церкві її привілеї.

Лев Силенко („Мага Віра”, День 26, розділ 208) визначає:

„...Є змова трьох — Орди, Візантії, Москви.”

Аби тему змови не лишати недорозвинутою, звернемо увагу на такі факти.

1204 року, під час Четвертого хрестового походу хрестоносці (посланці папи римського) завойовують Константинополь. Хрестоносці грабують, гвалтують столицю Візантії і проголошують її центром новоствореної Латинської імперії. Що робить константинопольська верхівка в умовах, коли ікони зі „святої” константинопольської Софії перетворюються на ясла для коней хрестоносців, а високоповажні візантійські принцеси змушені дати сексуальне задоволення тисячам здичавілих хрестоносців? Правильно — вчорашня константинопольська еліта кидає столицю напризволяще, рятується втечею до Нікеї, де й започатковує так звану Нікейську імперію. Ця імперія проіснує до 1261 року. Саме того року колишня візантійська еліта візьме реванш у латинян і відновить Візантійську імперію. І саме того року в Орді, в Сараї засновано (після смерті християнізованого Сартака) першу спархію.

Щойно згаданий агент всесвітнього Сіону — київський митрополит Кирило — був відряджений до Нікеї для затвердження його (тоді ще єпископа холмського) митрополитом від константинопольського патріарха. Ким відряджений і де сидів до відрядження? Відряджений князем Данилом Галицьким (він претендував на верховну владу в Русі), а сидів у західно-українському Холмі (до нього перенесено столицю з Галича після монголо-татарської навали). Перед цим відрядженням візантійсько-православний Данило Галицький женить свого сина на мадярській принцесі, ясно, що на римо-католиці. Як член хозаро-візантійсько-православної фракції партії всесвітнього Сіону, єпископ Кирило мимоволі грішить — здійснює вінчання молодят, один з яких перебуває під юрисдикцією ворожої, надто ворожої (безбожної з погляду „православних”) фракції семіто-римо-католиків. Холмський єпископ Кирило повертається з Нікеї київським митрополитом (підвищеним з полковника до генерала — чи не на умовах відмежування від єретика Данила Галицького і підтримки ординця Александра Невського?!). Повертається не до Холма, а через Київ до Володимира-на-Клязьмі 1252 року. Саме 1252 року Данило Галицький домовляється з братом Александра Невського, володимирським князем Андрієм про спільне повстання проти Орди. Саме 1252 року християнізований син Батия і побратим Невського — хан Сартак — викриває антимонгольську спілку Данила і Андрія, придушує повстання та призначає доблестного Александра Невського великим князем володимирським. Сартак — фактичний правитель Орди в останні роки життя його немічного батька, Батия. Після смерті Батия християнізований Сартак протримається (1257р.) при владі раптом рік. Його скидає брат Батия (дядько Сартака) — ісламізований Берке. 1258 року монголи зосереджують свої сили на завоюванні багдадського халіфату. І саме 1258 року Новгород повстав проти збору данини монгольськими баскаками. Повстання Новгорода придушене 1259 року. Придушене силами не монголів (їхню увагу відволікає халіфат) — придушене силами загонів Александра Невського. Семіти і семіто-тюрки куховарять, а всі інші мусять споживати куховарене. Монголо-татари (вони, як основна фізична сила епохи, споживають семіто-християнізм і семіто-іслам, а подекуди й допущені помагати куховарити на прикладі згаданих ханів Сартака й Берке) завойовують багдадський халіфат і підходять виртуал до Нікейської імперії.

Іконійський (румський, ромейський, тобто римський у значенні візантійський) султанат на південних та південно-східних кордонах Нікейської імперії — васал монголів з 1243 року. Він утворився ще в часи, дотичні до розколу (1054р.) христосівства на латинян-католиків та візантійців-православних. Тоді — в умовах навали з глибини Азії турків-сельджуків — папи Риму і Константинополя послали одне одному прокляття. Папи — партія влади. Скориставшись попівськими чварами, турки-сельджуки захопили значну частину азійської території Візантії.

Внаслідок перших трьох хрестових походів (французів, німців, англійців проти турків) Візантії повернуто деякі колишні території (переважно узбережжя морів). Четвертий хрестовий похід (*масивними стрілками на карті з історичного атласу, див. вище*) здійснено, фактично монополюю — венеціанцями. Їм пожинати плоди. Похід закріпив владу венеціанців над найбільшими островами Адріатичного та Егейського морів та відкрив шлях до заснування колоній у північному Причорномор'ї. Головна з них — Судак у Криму.

Конкуренти не сплять. Конкуренти венеціанців — генуезці (земляки Христофора Колумба). Венеція і Генуя — могутні морські держави, лідери світової торгівлі.

1261 року саме конкурент Венеції — Генуя — помагає Михайлу Палеологу відновити Візантійську імперію. Відновити на території удвічі меншій, ніж до зруйнування. Зокрема, значні втрати Візантії на користь монголів (чи їхніх васалів) в азійській частині колишньої імперії. Здається, Візантія покривджена. Так. Але покривджена не явно. Бо саме 1261 року засновано православну (візантійську) єпархію в Орді. Саме династія Палеологів незмінно правитиме Візантією (Другим Римом). Правитиме поки не впаде під тиском турків-османів. Саме родичка останнього з Палеологів — Софія Палеолог — стане дружиною того царя Московстану (Третього, останнього Риму), Івана-3, котрий завершить злиття Москви з Ордою (розколотою на християнізовану та ісламізовану частини). Християнізовані, а подекуди й ісламізовано-християнізовані монголо-татари (насамперед колишні ханські намісники й баскаки, та їхні нащадки) омосковщать свої прізвища і стануть *русскімі* боярами, а пізніше *русскімі* дворянами. Це хан (каа, каган) ногайської орди, пізніше молдавський господар Тімур (Темір) — Кантемір або Кантеміров у хрещенні, Бібек — Бібіков (генерал-губернатор кївський, волинський, подільський), Кара-Мурза — Карамзін (придворний історик), Тур-Газа — Тургенев (нащадок татарської еліти, літератор), Ісмаїлов — Ізмаїлов; орда Ханових, Юсупових, Аракчєсєвих... Московська орда продовжує справу Золотої орди.

Саме Генуя на знак подяки за сприяння у відновленні візантійської імперії отримує монополюне право колонізації Південного берега Криму. Її головною факторією стане Кафа — сучасна Феодосія. Згодом Генуя заволодіє головною кримською факторією Венеції — Судаком. Навіть кримський намісник золотоординського хана не зможе закласти свою столицю на благодатному кримському узбережжі Чорного моря. Резиденцією ординського намісника стане передгірно-степове місто Сурхат (Солхат, пізніше Керим, від нього походить назва „Крим”), а в період Кримського ханства (відокремленого від Орди) — степовий Бахчисарай. Саме генуезька Кафа стане найбільшим невільничим ринком. До нього кримські татари зганятимуть на продаж рабів-українців. Кафа (Феодосія) не змінила свій статус і тоді, коли Крим перейшов під владу Туреччини.

Перед смертю (1263р.) Александр Невскій постригся в монахи під іменем Алексій (чи не тому саме це ім'я стало іменем російських патріархів Алексія-1 та Алексія-2 советського і післясоветського періоду, коли Невського зроблено прапором новітньої російської Орди). Син монаха Алексія Данііл стане першим московським (відокремленим від володимирського) князем, а внук монаха Алексія — Іван-1 Калита — у спілці з митрополитом Теогностом перенесе в Москву центр володимирської митрополії та центр володимирського (колишнього суздальського) князівства. Теогност висвячений на митрополита в Константинополі, який перебуває під владою династії Палеологів. Нагадаємо, що тільки монахи (з великим монастирським стажем) можуть досягти вищих шаблів церковної („світської”) номенклатури — рівня єпископа, митрополита, патріарха.

По смерті Московського князя Данііла Александровича його сини Юрій Даніілович та Іван-1 Даніілович (Калита) добилися від Орди монополії на збір данини. Ця монополія давала право князувати в непокірному Новгороді, підштовхувала до підкорення Новгорода Москві.

Тим часом вістря клину кордону Орди (спрямоване на Новгород через новгородський анклав під Москвою — через Волок) наштовхується на ще одну перешкоду. Це непокірна ординцям Твер. Москва виправдає покладені на неї сподівання Орди і знищить Твер.

Твер — єдина перемичка земель суздальщини між Новгородом та його суздальським анклавом Волоком (див. історичний атлас).

Академік Ключевський зауважує („Курс русской історії”, лекція 18):

„...державний центр верхнього Поволжя довго блукає між Ростовом, Суздалем, Володимиром і Твер'ю, нарешті затверджується на річці Москва...”

Москва вкотре за допомогою Орди жорстоко розправляється зі своєю конкуренткою — Твер'ю.

Будь-яке джерело з історії Росії чи СРСР підтвердить: хан Узбек доручив Івану-І (Калиті) розбити Твер з допомогою ординського війська. Тверське князівство знищене, Іван-І отримує подяку від хана — стає великим князем Володимирським.

Син московського князя Данііла Александровіча і внук Александра Невського, московський князь Іван-І (Калита) переносить столицю з Володимира до Москви.

Москва стає центром суздальських земель.

Професор Н. Полонська-Василенко („Історія України”, том 1, частина 3, розділ 2) підтверджує факт змови Орди, Візантії (Другого Риму) та Москви (Третього Риму).

„...Року 1328 Іван-І Калита, діставши ярлик на Велике князівство Володимирське, набув право збирати данину для татар, і так вів справу, що багато грошей залишалось („прилипали”, — прим. авт.) йому. Помагали йому митрополити київські, що переїхали до Володимира та Москви; Петро, якого вважали в Москві за „небесного покровителя” (він, за повідомленням Ключевського, пібито заповів заснувати в Москві митрополиту кафедру; такий собі, первозваний московський митрополит, — прим. авт.) та його наступник грек Теогност...”

Орда іудаїзується, — немонолітно. Одна частина Орди оправався, осідає в Московщині, перебирає собі християнські імена. Інша частина ісламізується, осідає на сході та півдні, перебирає ісламські, зокрема арабські імена.

Куликовська битва з татарами 1380 року за участю московського князя Дмитрія (Донського) якраз і є наслідком ординських усобиць — розколу Орди на християнську (православну) та мусульманську.

Наступник Дмитрія на престолі православної Орди Василь-І підкорює (наприкінці 1390-их років) Волок. Тепер шлях до Новгороду відкрито. Шлях далекий, проте мережа протиступок-монастирів прислужиться у справі підпорядкування новгородських (і не тільки) земель „святих” Москві.

Ще куплений Іваном-І Калитою митрополит Теогност прагнув заціпляти усіх православних (зокрема українських) під московський дах. Не вдалося. Тому ніщо не заважало православним митрополитам через 100 років після Теогноста відпустити (продати на Фераро-Флорентійському соборі) українських православних під римський дах.

Не знати, скільки грошей (отриманих від продажу українців) спрямовано на оборону (від турків) Константинополя — Другого Риму, а скільки на розбудову Москви (Третього Риму). Бо 1448 року, через 10 років після продажу і за 3 роки до падіння Константинополя Москва (Третій Рим) вперше обирає (без згоди Другого Риму) собі митрополита — Іошу.

1472 року московський князь Іван-3 жениться на колишній візантійській принцесі Софії Палеолог. Вона бере активну участь у розбудові Третього Риму і повсякчас підкреслює, що вона не московська княгиня, а константинопольська царівна — спадкоємиця престолу Другого Риму. Ясно, що Москва — Третій Рим.

Невдовзі (1477-1478 рр.) Новгород унаві під натиском Третього Риму (хазарського). Пізніше історики наголошуватимуть: всією було значніє ліквідації Новгороду.

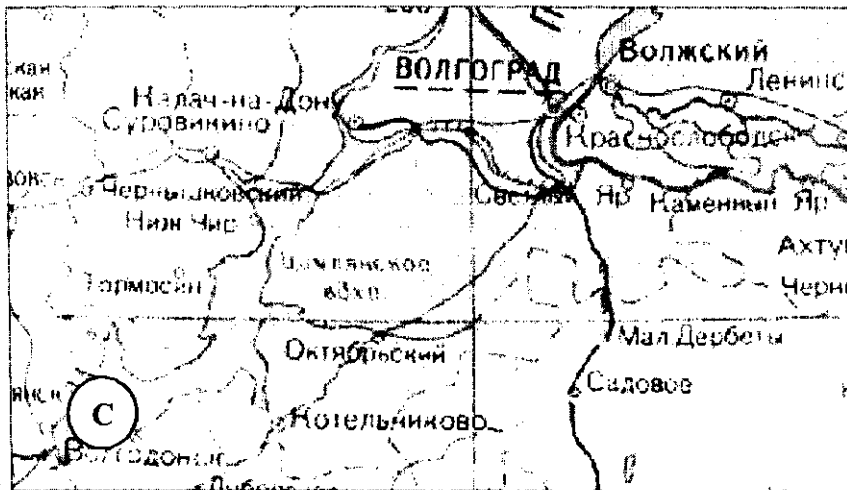
Ось чому мовою советських євреїв — тюркських іудеїв — єсть великій могучій рускій язык. Общепонятний язык. Бо це суміш древньої української мови та рідних (хазарському серцю) мов тюркського та монгольського походження (глаз, деньгі, товаріш, ярлик, шашлик...). Ось чому не било, нег і бить не может нікакой української мови (вона не сприймається московським расовим інстинктом). Ето всьо видумкі українських націоналістов. Ми же все славяне — русскіє, українці і белоруси. Нам нечего делить. Пусть всьо будст русскім, московскім, і пусть всьо — деньгі і власть — останеться в Москве.

Щодо так званого монголо-татарського нашествия, то Москва органічно влилась в Орду — стала головним пунктом збору данини для Орди — з наступною видозміною на головний пункт по собіранію русскіх земель після розпаду Орди. А останній відгомін

каганства — Казанське, Астраханське, Сибірське та Кримське ханства — заглушиться хорівим співом держиморд святої фарисейської (християнської „православної“) Росії та її столиці Москви — Третього Риму. Тепер усі тюркські та монголо-гатарські племена ставатимуть „православними“, перетворюючись на *істинно-руських людей*.

І тільки прізвища (деякі у зв'язку з родоводом, а деякі з причини властивого їудеям самовихвалання) нагадують хозарам про їхній кровний і духовний зв'язок з іудеями взагалі, і з каганами зокрема. Це прізвища Кан, Кахана, Каган, Каганович, Каганський, Каганер, Каганець, Коген. А також Коен (популярне в Америці), Куи (популярне в Угорщині), Кац, Кацнельсон (популярне скрізь).

Околиця столиці Хозарського каганату — Ігіль в пониззі Волги — перетворилась на ординський Сарай (столиця Орди хана Батия), а з розпадом Орди, — на Астрахань, столицю однойменного ханства. Пізніше, після *собіранія Москвою зсмель*, коли Московське царство (ханство) приєднає до своїх володінь Казанське та Астраханське ханства, основним форпостом московського царя в пониззі Волги стане місто Царицин в колишній Хозарії. Царицин на Волзі є сусідом хозарської фортеці Саркел (С) на Дону, там, де Дон найближче до Волги і де тепер прокладено Волго-Донський канал імені хозара Леніна. (Калмики, предки іудея-хозара Леніна, входили в хозарський союз.)

Наступний хозарин — Йосип Сталін — перейменує Царицин на Сталінград. Головний радник Сталіна — Каганович — надзвичайно задоволений цією подією. Якщо ортодоксальні іудеї на 8-ий день від народження — згідно з Законом — обрізують крайню плоть дітородного члена, то згідно зі збоченим іудаїзмом (комунізмом) Сталінград обріже свою історію Сталінграда 1961 року, через 8 років по смерті Сталіна. Тепер це Волгоград. Він сам, і всі його попередники, Сталінград і Царицин, стоять на місці старої хозарської перевалочної бази на Волзі, з'єднаної з фортецею Саркел на Дону вузькою перемичкою суходолу. Очевидно на Волзі хозари відчувають себе в повній безпеці. Тому й це будують фортеці для захисту важливої перевалочної бази на Волзі. Це й пояснює відсутність її назви.

Інша справа Дон. Тут хозари оглядаються на всі боки, вгору і вниз. Фортеця Саркел на Дону якраз і збудована хозарами з надією на деяку безпеку. Але марно. Славний кийвський цар-язичник Святослав захопить (965 р.) фортецю Саркел і — не зруйнує, ні — зробить своєю і перейменує на Білу Вежу. Пізніше, християнізувавши Україну-Русь за допомогою Святославового сина (рівноапостольного князя Володимира) і формуючи Москву як Третій Рим, хозари самі, чи спровокувавши своїх єдинокровних братів — печенігів та половців — зруйнують Білу Вежу.

Як же тут це зрозуміти причину занепокоєного опору *істинно-руських* (хозарів-сталіністів-комуністів), чиненого щодо агресії *істинно-німецько-фашистських окупантів* (іудео-сіоністів) саме під Сталінградом. Сталінград — це хозарське сакральне, містичне, реальне й історичне місто. Але про це не повинні знати *захитнікі совтского отчиства* — українці, беларуси. Бо саме вони зазнали найбільших втрат в семіто-хозарській сіоно-комуністичній війні Гітлера-Сталіна.

Історія хозарів мусить бути історією перемог, а не історією поразок. Бо тільки так можна виховати нащадків, здатних утримати владу, захошену (в арійській Русі) їхніми скотарськими і кочівними (торгово-кочівними) тюрко-монгольськими алтайськими предками. Але як це зробити? Треба знищити, стерти з лиця землі як самі руїни Білої Вежі, так і її

околиці, котрі зберігають пам'ять про поразки 13-го коліна. Для цього в часи Сталіна будуватимуть Волго-Донський канал імені Леніна. Комплекс гідротехнічних споруд цього каналу об'єднує в собі 13 шлюзів.

Крім цього, підняттям рівня води ріки Дон створюється Цимлянське водосховище (див. попередню карту), яке й затоплює близько 4000 квадратних кілометрів землі — околиці Білої Вежі. В 1952 році, за рік до своєї смерті, Сталін вітає будівельників та експлуататорів каналу, і *весь совєтський народ*, з епохальною подією — відкриттям Волго-Донського каналу.

Сергій Алексєєв у книзі „Сокровища Валькірії” розповідає, що при спорудженні Цимлянського водосховища, під час земляних робіт, було знайдено хозарські поховання. Цього було досить щоб оперативно заблокувати район силами міліцейських та армійських підрозділів, а причетних до знахідки археологів, — нейтралізувати. Як же після цього хозари не залишатимуться „зниклими” (комусь так хочеться) без сліду, ніби їх не було геть.

Розуміємо, що християнізація України та пов'язаний з нею транзит хозарів через Київ до Москви були тільки питанням часу. Бо незважаючи на іудейство позацарського сина Святославого, рівноапостольного Володимира, інші діти останнього українського царя-язичника Святослава — Олег і Ярополк — були мадьяри по матері. Для українців та білорусів різниця між мадярами і хозарами така незначна, як і для мадярів та хозарів незначна різниця між українцями та білорусами.

Отже з появою синагоги в кримському Боспорі та насиченням хозарами Сходу Римської імперії, Захід і Схід (нібито католицизм і православ'є, а насправді іудей-семіти та іудей-тюрки-хозари) у своїй расовій ворожнечі колючуть Світ. Розкол християнства, Західний блок і Східний блок, Америка і Росія, Світові війни, Холодна війна, все це — війна іудей-семітів з іудеями-хозарами. Війна руками неіудеїв і кишнями (з кишень у кишень) іудеїв. Кишнями як семітів так і хозарів, ролі між якими поділено. Хозарин приречений бути меншим братом у жидівському середовищі. Приречений бути 13-им коліном 12-ти колін Ізраїлевих. Одне 13 коліно кількісно переважає 12 колін? Це дрібниці! Бо на противагу кількості існує якість.

Семіти дозовано згодують іудаїзм унослідженням хозарам. Семіти відкриють хозарам таємниці іудаїзму. Відкриють поступово, в міру створення (семітами) нових таємниць, коли старі вже непотрібні семітам і можуть бути утилізовані, використані, — для потреб хозарів. Таке згодовування іудаїзму хозарам проявиться особливо в 16 столітті. Після укладення серії уній (за участю України, Польщі, Литви, а також Першого та Другого Риму), — починаючи з Кревської, продовжуючи Флорентійською та Люблінською, закінчуючи Брестською — Україна стає складовою частиною Речі Посполитої, тобто відкривається прямий шлях з багатой та ситої України до голодної Німеччини. Прикордонна торгівля з Німеччиною, передусім українським хлібом та московським хутром, стягне до Польщі іудей-хозарів з усіх ширин східної Європи. Польща кишить жидами так, що навіть сучасні дослідники констатують: нема поляка без прожиді. Недаремно існує специфічне поняття — польський жид, тобто хозаро-семітська суміш. Для забезпечення польських хозарів духовним іством викликаються раввини-семіти з Німеччини. Як існує штучна назва „руській” щодо кацано-хозарів (вони перейняли мову древньої Русі-України), так існує штучна назва „ашкеназ” (німецький по-жидівськи) щодо хозарів, бо вони годувалися іудаїзмом з рук німецьких раввинів-іудеїв. Наприкінці 18 століття Польща припинить своє політичне існування. Прусія (Німеччина), Австрія і Росія роздеруть між собою Річ Посполиту. Якщо окраїнні землі Речі Посполитої — Україна (крім Західної), Білорусія, Литва — відійдуть до Росії, то серцевина Речі Посполитої, власне Польща, розділиться (тимчасово, на 20 років) між Німеччиною та Австрією. Зайве казати, що Австрія, це — країна німців. Австрія або Остеррайх (Österreich) в перекладі з німецької означає Східний рейх, Східна держава чи Східна імперія. Звичайно ж, імперія німців. Зрозумілою для кожного є перетворення (видозміна) польських жидів, хозарів, на німецьких жидів — ашкеназів. Ашкенази назавжди лишаються німецькими (польськими), розселяючись по всій Західній Європі та Америці. Розірвавши фізично зв'язок з рідною Азією, хозари-ашкенази не поривають духовного зв'язку з матір'ю — азійською Москвою, Третім Римом. Якщо перший Рим в Європі, а другий Рим, Константинополь, — на обох берегах протоки між Азією і Європою (одночасно в Європі та Азії), то третій Рим, Москва, — цілковито в Азії. Бо східний кордон Європи відсунутий до Уралу штучно, через з'єднання річковими каналами (Волго-Балтійським та Волго-Донським) річок Азії з річками Європи. Саме вони, хозари Західної Європи та Америки, підтримують хозаро-большевицький режим совєтської Москви. Саме вони підтримують комуністичну систему у всьому Світі. Саме вони створюють і очолюють комуністичні партії у всіх країнах для протидії Гітлеру (і сіоністам за його спиною). Нащо їм, синам тюркських степів та алтайських гір — „широта-то какая!” —

якийсь обмежений Сіон у тісному Ізраїлі? Вони іудеї! Їм не треба сіонізм політичний! Бо вони сповідують сіонізм духовний! Вони штудіують (специфічне суржикове німецько-хозарське слівце, означає „підсилено вивчають”) Закон! Згідно з Законом, Ізраїль — це весь Світ! або хоча б значна частина цього Світу — *Советській Союз, Советская Іудея*.

Хозарська ідея Третього Риму (протилежності Першим двом) виношувалась паралельно з просуванням християнізму з Другого Риму (Візантії) на північ та північний схід — на береги Дніпра та Волги. З приходом хозаро-християнізму до Києва митрополит Іларіон у своєму панеґірику на честь князя-християнізатора Володимира „*Слово про Закон і Благодать*” (остання чверть тексту) обґрунтовує можливість Третього Риму:

„...Подібний Великому Константину, рівний йому розумом, рівно христоролюбивий, рівно шанобливий до служителів Його (*Ісуса, — прим. авт.*)! Він царство греків і римлян Богу (*всесвітньому Ізраїлю, — прим. авт.*) підкорив, ти ж — Русь. Тепер не тільки в них, але й у нас Христос Царем зветься. Він (*Константин, — авт.*) з матір'ю своєю Єленою Хрест від Єрусалиму приніс, по всьому світу розіславши, віру затвердив. Ти ж з бабцею своєю Ольгою приніс Хрест з Нового Єрусалиму, Константина града і по всій землі своїй поставив, затвердив віру. Бо ти подібний йому...”

Якщо в Києві (за княжих часів) ідея Третього Риму шукала собі ґрунт і не знайшла, то в Москві вона і знайде ґрунт, і вкорениться. Через п'ять століть у царській Москві представник династії Володимира — Іван-4 Грозний — далі розбудовує Третій Рим:

„...Його ще одна думка заповонила: він хоче вінчатися на царство. Гучно і виразно оголошує про це. Бояри зачудовано переглядаються: яка різниця, великий князь чи цар? Іван різницю бачить, думає про неї давно. Царем у слов'янських церковних книгах називають царів іудейських, вавілонських, асирійських і навіть римських імператорів. Тому для Івана слово „цар” містить в собі сіяння Біблії, Римської імперії, Візантії. Той, хто носить його, — спадкоємець античного Риму та Риму візантійського. Сам він стоїть над Третім Римом, котрий могутністю своєю повинен перевершити попередні два. Він та його нащадки чинитимуть так, що Москва затінить Константинополь. Іван (*достеменно невідомо, хто його справжній батько; деякі дослідники вважають, що це не попередній офіційний цар Василь-3, а фаворит Іванової матері князь Оболенський, — прим. авт.*) згідно з генеалогією, „поновленою” для такої справи — прямий нащадок римського імператора Августа. І настане день, коли з волі Божої весь світ опиниться під владою Москви. Але шлях до цього лине він, цар Іван-4... Як головний захисник православної віри підноситься він тепер над усіма державами, відкритими впливу протестантизму, — Німецькою імперією, Францією, Англією. Москва перетворюється на духовну столицю православної Церкви, свободі котрої в Константинополі загрожують турки...” (Член Французької академії Анрі Труайя, „Іван Грозний”, глава 3)

Що це за генеалогія, „поновлена” для Івана-4 Грозного?

Ще до французького академіка московський академік Василь Ключевський („*Курс русской історії*”, *лекція 26, розділ „Генеалогія Рюрика”*) писав:

„...московським політикам початку 16 століття (*від часів передостаннього московського князя Івана-3, одруженого з візантійською царівною Софією Палеолог, до першого московського царя Івана-4 Грозного, — прим. авт.*) мало було шлюбного зріднення з Візантією: хотілося зріднитися ще й кровно, і то з самим коренем або світовим зразком верховної влади — з самим Римом. В московському літописі (*всі літописи є монополія монахів, тобто збоченців, — прим. авт.*) того століття з'являється (*мусив з'явитися, — авт.*) новий (?) родовід руських князів, що веде їх рід прямо від імператора римського. Вірогідно, на початку 16 століття складено сказання, ніби Август, римський цезар, володар усього всесвіту, коли почав знемагати, розділив всесвіт між братами та родичами своїми, і брата свого Пруса посадив на берегах Вісли-ріки до ріки Німан, що й донині зветься за ім'ям його Прусською землею, „а від пруса чотирнадцяте коліно — великий правитель Рюрик”. Московська дипломатія робила з цього сказання (*з казки, побрехеньки, — прим. авт.*) практичне вживання: 1563 року бояри царя Івана-4, виправдовуючи (*бо його піднімав на сміх увесь світ, — авт.*) його царський титул в переговорах з польськими послами (*Іван-4 Грозний зробив невадалу спробу захопити Прусію, — авт.*) наводили словами літопису саме цю генеалогію московських (*а не кийвських, — авт.*) Рюриковичів...”

Не дивує, що кацапи виправдовують своє панування в Україні „кровним” братерством з українцями.

До речі, сучасні московські видавництва (немає підстав вважати видавництво „Третій Рим” винятком з правил) прихильно ставляться до ідеї видання книг специфічної хозароцентричної тематики — таємниць Цимлянського водосховища, або арійського походження хозарів — на зразок згаданої книги Алексєєва „Сокровища Валькірії.”

Проти кого спрямований основний удар Гітлера? Проти комуністів та євреїв. А це якраз і є татаро-монголо-хозаро-ашкенази разом з їхнім тилом — комуністичною советською імперією. Недаремно гітлерівські концтабори зосереджені не в окупованій Німеччиною Франції або Чехії (окупованій на рік раніше від Польщі), а саме в Польщі. І не десь, а біля центральних, столичних, облюбованих хозарами-ашкеназами міст: Освенцім біля Кракова (столиця Польщі в період уній), Майданек біля Любліна (столиця однойменної унії), Треблінка біля Варшави (столиця Польщі після уній).

Ідеолог гітлерівського Рейху Альфред Розенберг (напівсеміт) аналізує:

„...Під час большевизму в Росії татаризований представник нижчої раси вбивав тих, хто своєю зовнішністю та сміливою ходою пана здавався підозрілим, так яacobінська чернь тягла на ешафот кожного, хто був стрункий та світловолосий.” („Міф 20 століття”, книги 1, частина 1, глава 4) Змішана з монгольською кров закипала при всіх потрясіннях російського життя, навіть дуже розбавлена, штовхала людей на вчинки, які окремі людині здаються незрозумілими...” (там само, глава 5)

Ізраїльський професор іудаїстики Поляк (випадкове прізвище?) дозволив собі фундаментальні дослідження ашкеназів, результатом чого став висновок про тюркське, хозарське, змішане тюрко-семітське походження так званих німецьких (польських) іудеїв. Іудей Артур Кестлер далі повів дослідження, категорично твердив уже не про змішану, а питомо тюркську кров ашкеназів. Це стало найважливішим аргументом арабів та інших противників сіонізму (політичного) у війні проти держави Ізраїль в Палестині. Палестина — ареал арабської (семітської), а не хозарської (тюркської, алтайської) раси. Тому далеко не всі жидівські енциклопедії приділяють свою „богообрану” увагу ізраїльському професору Поляку.

Таке воно, 13-ге — нещасливе, багатостраждальне, „богообране” — коліно Ізраїлеве. Україна не багатостраждальна! Бо вона не богообрана, точніше, не еговообрана!

Чому ж Україну не обере бог чи боги України?

Тому що „світлий” християнізм — привілейований квартирант в Україні — визнає того бога, котрий обирає тільки іудеїв.

Християнізм паплюжить будь-яке розуміння бога, крім іудейського. Пусти свиню за стіл...

Рідна Віра українця налічує понад 11 000 років, тоді як жидівське біблійне створення світу датується (жидівським календарем та Ісусовою церквою) 5508 роком до нової ери.

Доказів первинності українців існує безліч: археологічні знахідки розвинутих Мезинської та Трипільської цивілізацій, Кам'яна Могила в Приазов'ї (тут встановлено зв'язок між епохою палеоліту та княжими часами), знахідки в Карпатах та Причорномор'ї. Етнографічні та лінгвістичні дослідження вказують на збереження українцями древньої спадщини в усній народній творчості. Писемні пам'ятки праукраїнців: первісне рунічне письмо та клинопис, Рик Веди, Велесова Книга.

Якщо хтось каже нам про Велесову Книгу як про фальшивку, то це аж ніяк не аргумент і ніяк не змінює ситуацію. Бо, по-перше, ніхто не наважиться заявити про необ'єктивне (значить, воно об'єктивне) висвітлення подій у Велесовій Книзі. По-друге, Велесова Книга відтворює давній, але не найдавніший період історії України. По-третє, для історії взагалі, та для історії народу зокрема, особливо стародавнього (архаїчного), ЦІННІСТЬ джерел починається з археології, продовжується етнографією, лінгвістикою (мовними особливостями, що залежать від фізіології, а вона, відповідно, від ареалу) та фольклором (усними пам'ятниками), а закінчується якраз письмовими пам'ятниками, особливо такими „богообраними” як Біблія.

Якраз історія жидів (самобутніх, а не плагіаторів) найменше опирається на цінні джерела, а найбільше на міфи, та ще й маразматичні (з точки зору нормальних людей).

Бо якщо в гротах Кам'яної Могили поруч із зображеннями мамонта з'явиться напис „Тут був Адам, Єва, Хам, Авраам, Мойсей... Ісус”, то висновок буде однозначний.

Зображення у „гроті мамонта”, Кам'яна Могила.

Порівняння різних мов з найдавнішою та найдосконалішою мовою світу — санскритом — показали, що найближчою до санскриту є мова українська (див. *Володимир Шаян*, „*Віра Предків наших*”).

Рідна Віра зосереджує українця на обожнюванні Сонця, Води, Вітру, Явищ Природи.

Храмом для українця є вся Природа.

Залежно від виховання, освіти та наявності жидівського впливу, одні українці називають Рідну Віру язичництвом, інші — поганством.

Маразматичний письменник Ніколай Яновскій (Гоголь) надрукував свої „шедеври” завдяки причетності до масонства. Для тих, хто цікавиться масонством Гоголя, зазначу книгу Юрія Канигіна „*Шлях Аріїв*.”

Все своє запроданське збоченське життя Гоголь (син поміщика Василія Яновського) не мав жінок (чи не імпотент?), а значить і не мав можливості їх змінювати. Цю свою дефективність компенсував зміною світоглядів: православ'є на масонство, далі на католицизм, далі на окультизм. Остання з указаних змін світогляду Гоголя добре висвітлена у виданні „*Наука і релігія*” за 1987 – 1988 роки. Гоголь висловлювався, що може любити тільки за наявності інтересу — розумового. Вважається, що так він любив єдину жінку у своєму житті Анну Вельгорську (про любов Гоголя до чоловіків та целюбов до жінок див. „*Наука і релігія*” №8/2003, ст. 26-29).

Рідну Віру України Яновській називав „бесовством” та „діявольщиною”. Яновській показує цю своєму шедеврві „Вечір напередодні Івана Купала.” Навіть думки не припускає, що Купало може бути без Івана (а якщо й припускає, то відразу ж і відкидає).

Офіційна українська наука стверджує, що Шевченко захоплювався талантом Гоголя, високо його цінував. Скажемо, що це дуже велика неправда. Одним словом, — брехня. А коли дійдемо до теми про козацтво (розділ 9), то знайдемо підтвердження сказаному. Побачимо Гоголя не просто по той бік барикад, а персональним ворогом Шевченка. Шанування літературного таланту (Гоголя) аж ніяк не може переважити любов Шевченка (і не тільки) до України.

Не знати, що малось на увазі — незначний літературний талант Гоголя чи мізерність його особистості, зокрема політичної, — але Жуковський (визначний літературний та політичний діяч, сприяв звільненню Шевченка) дав Гоголю „прізвище” — Гогольок.

Гоголь не вживав навіть такого слова як „українці”. Лише „малороси.” З насмішкою він пише про „малоросів” у своєму опусі „Тарас Бульба”. Зате звеличує жидів (п'явок на українському тлі).

Гоголь наголошує, що саме завдяки жидові Янкелю Тарас Бульба може перевідати свого сина Остапа в польському полоні. Гоголь не забуває вказати на великі гроші, що їх заплатив жидові Тарас Бульба. Цим Гоголь робить натяк „малоросам” на нормальність такого стану, за якого представник корінної нації в Україні дає хабаря представникові чужої раси.

У вірші „Гоголю” Шевченко звертається до псевдореаліста (гомосексуаліста):

Всі оглухли, похилились

В кайданах... Байдуже...

Ти смієшся (*неадекватно сприймаєш дійсність, — прим. авт.*), а я плачу,

Великий мій друже.

Олександр Тулуб, побратим Тараса Шевченка по підпільному Кирило-Мефодієвському братству, передав своїй внучці, Зінаїді Тулуб, мемуари та відомості про Шевченка. Зінаїда Тулуб сформувала протягом 1959-1962 років спадщину діда в окрему книгу. В ній, крім іншого, пише про період лікування Шевченка в засланні:

„...Книжка Гоголя викликала в Тараса Григоровича мало не розпач... Охоплений темним містичним маренням і ханжеством, Гоголь гасив тепер запалене ним світло... Як отруйного павука, або сколопендру, шпурляв Шевченко цю книжку в куток палаги, де старий інвалід-санітар тримав помийне відро та „дарашу...” (З. Тулуб. „В степу безкраїм за Уралом”, частина 2)

Очевидно Зінаїда Тулуб розповіла про ставлення Шевченка до гоголівської „Перепіскі с друзями”. Збираючись на „святю” Ізраїльську землю, Гоголь у листах друзям натякав на потребу збору грошей для роздавання милостині багатьом „нужденним” на „святій” землі, — ніби їх нема на своїй землі (*лист Гоголя до Плетнієва, 20.10.1846*). „Святій” подорожі Гоголя сприяв (*про це лист Адлерберга до Гоголя, 09.01.1847*) цар Микола-1, якого Шевченко назвав „неудобозабиваємий тормоз”. Гоголь не постидався надрукувати, що ніде не можна казати правду так вільно, як у Росії (*Версасєв, „Гоголь в житті”, розділ 11, „Перспіска с друзями”, лист Аксакова 16.01.1847*). Реакційною книгу Гоголя називали автори („безбожники”) практично всіх „Історій СССР”. Характерно, що й видатний православний богослов (досовєтського періоду) та історик церкви Антон Карташев (обер-прокурор Синоду) таврує Гоголя як еретика (реакціонера):

„...Гоголь пристрасно захоплений служінням Богу через мистецтво, надірвався цією надмірністю (*збоченням, — прим. авт.*)... Спробував з дитячою наївністю проектувати в „Перспіска с друзями” шитий білими нитками синтез кріпосної поліцейської державності з православно-монастирським благочестям для невідомо якими засобами зупиненого, замороженого у своїй первісності народу (*справді, широкий загал кацапів не розуміє ролі цього синтезу, — прим. авт.*). І — пішов далі, знайшовши пряме чи побічне заохочення з боку свого духовника отця Матфея Константиновського... Знеміг на православному роздоріжжі... Втратив рівновагу, потрапив у сирітуалізм...” (Карташев, „Вселенскіє собори”, розділ 4)

Гомосексуалістам властиво брати собі псевдоніми, похідні від пташиних назв. Чому? Тому що особливість деяких організмів, зокрема птахів та плазунів, полягає в об'єднанні органу дефекації (задній прохід, простіше, — клоака) зі статевим (сексуальним) органом. Ось і Ніколай Васильєвич Яновській (Гоголь нібито аж за прадідом) вподобав собі пташку гоголь (сімейство качиних). Такий собі, вирощений Українською землею, засновник реалізму в російській літературі. Крім птаха він ще й плазун. Плазує перед Москвою, — висміює малоросів. Бо українців нібито не існує.

Недаремно злочинний світ поєднав Гоголя і Моголя (монгола) підкреслюючи змішання рас, змішання сексуальних орієнтацій, змішання світоглядів — ні риба, ні м'ясо. Одним словом — ганчірка.

Гоголь-Моголь — розмазня, губошльоп, лопух.

(Енциклопедичний синонімічний словник „Мова блатних, мова мафіози” періоду 1842-1997 років, редактор Олег Хоменко.)

Найважливішим доказом сили та могутності Рідної Української Віри є факт самого її існування в наш час, після 1000-річного нищення її християнізмом.

До 2009 року (після народження Христа) збереглися нехристиянські свята, обряди, звичаї. Це Різдво Світла Дажбожого (не різдво Ісуса), кутя на честь дванадцяти місяців (не дванадцяти апостолів Ісусових), Коляда (коло дає) на честь завершення Сонячного циклу (кола), шедрівки, водоосвячення (не водохрещення), веснянки, писанки, крашанки, освячення верби на Великдень (не жидівська Пасха), клечання (прикрашання будинків кленовим віттям) на Зелені Свята (не Ісусівська Трійця), очищення вогнем та водою з пусканням вінків по воді на свято Купала (не хрестителя Івана).

Багато зусиль для спотворення українського світогляду доклав український кінематограф. Він лише за назвою український — фінансується українським народом. За своєю ж суттю він такий, що відстоює жидівські інтереси.

Відома кінострічка „Тині забутих предків” вражає своїм всеохоплюючим мороком, пригнічує, викликає в українця огиду до своїх національних традицій, вірувань, звичаїв.

Тим-то й підтверджується підлеглість України жидо-християнській орді, що для екранізації прекрасного і різнобарвного твору Михайла Коцюбинського „Тині забутих предків” у всій багатій на таланти Україні не знайшлося достойного режисера-Українця.

Справу екранізації твору української класичної літератури з метою панюження всього українського доручено арештанту-збоченцю невідомого походження Сергію Параджанову.

Багато довідників советського періоду не приділяють увагу світилу українського советського кінематографа Сергію Параджанову (наприклад, Радянський Енциклопедичний словник 1981 року). Виявляється, що...

„...Параджанов Сергій Йосипович 1924 – 1990р, грузинський і український кінорежисер вірменського походження, з 1973 року по 1977 рік відсидів у тюрмі. Нагороджений Шевченківською премією 1991 року.” (Універсальний словник-енциклопедія, рекомендований міністерством освіти України. Київ, 1999 р.)

Трі різних істока во мнє рсчевих
Я не із кацапов разинь.
Я -- дедом казак, другім -- сечсвік,
А по рожденью грузін.

(В. Маяковській. „Нашему юношеству”)

Параджанов не просто гомосексуаліст-інтернаціоналіст, а гомосексуаліст-інтернаціоналіст-рецидивіст (чи буває інакше?).

Українське общепонятне видання „Сьогодні” №22 (2858) за 30 січня 2008 року повідомляє про першу судимість (за гомосексуальні стосунки з майором КГБ Мікавою) Параджанова в Грузії 1948 року. Також з'ясується:

„...Режисеру Параджанову 1973 року дали за недерастію 5 років таборів. В його фільмі „Тині забутих предків” суцільна патологія та садизм, тобто те, що нині ввічливо зветься нагуралізмом.” (Г. Клімов. „Красная каббала”. Глава 11)

Старий педераст вірмено-грузинського походження отримує Шевченківську премію аби викликати в українців огиду до самих себе. Може, й молодий педераст, Гоголь, отримає Шевченківську премію, — посмертно? Адже справжній український патріот Михайло Коцюбинський в „*Тінях забутих предків*” відтворює справжню душу українця, її єднання з Природою, а не з Ісусом. Коцюбинський показує, що українець внутрішньо завжди лишається вірним Українській Рідній Вірі.

Головний герой „*Тиней...*” Іванко, переживаючи втрату коханої Марічки та перебуваючи в стані глибокого потрясіння, не звертається до Ісуса, а йде до лісу шукати Лісовика (Чугайстера). В Іванка спрацьовує історично-генетична пам'ять. Коцюбинський не раз наголошує, що довго перебуваючи в лісі і мало коли зустрічаючи людей, Іванко промовляє при зустрічі з ними „слава Йсу” для того, і тільки для того, щоб почути свій власний голос.

Параджанов подає сюжет твору так, що самогубство Марічки стало наслідком соціальної нерівності з Іванком — коханим нею, та невизнаним її батьками. (Совети через совєтських педерастів люблять акцентувати увагу народу на трагічних випадках, пов'язаних із соціальною нерівністю.)

За це грузино-вірменський педераст отримав Шевченківську премію. А український поет-громадянин Василь Стус був вигнаний з інституту літератури імені Шевченка та отримав смерть у пермському таборі й могилу з номером „9” (замість імені) в цьому таборі за те, що сказав:

...Нема мені коханої землі,
десь під грудьми пече гірка калина,
сміється божевільна Україна
у смертнім леті на чужім крилі...
...Бо вже ослонився безокрай чужинний.
Бо вже чижинецький ощирився край.
Прощай Україно, моя Україно,
Чужа Україно, навіки прощай...

Совєтська антиукраїнська влада використовує патологію Параджанова з метою викликати в українців огиду до самих себе. На цьому місія Параджанова закінчена. Незважаючи на наявність інших тем у режисера, їх екранізація не здійснилась згідно з Шекспіром: мавр зробив свою справу — мавр може йти.

Мавр не сподівався на таку невдячність — спробував протестувати листом-зверненням до секретаря Центрального Комітету Комуністичної партії України:

„...Минуло вже більше п'яти років відтоді, як вийшов на екрани фільм „Тіні забутих предків.” Але я не одержав ніякого замовлення і моя власна ініціатива — спроби поставити фільми „Київські фрески”, „Сповідь”, „Бахчисарайський фонтан” — постійно відкидалися. А про Шекспірівського Гамлета і говорити годі. (Сергій Параджанов. „Злет трагедія, вічність”)

Пізніше Параджанов зрозумів, що українці-запроданці зрадивши свою батьківську віру, а заодно й Україну, використали вірмено-грузинського режисера для наплювання української історії, після чого він перестав для них існувати.

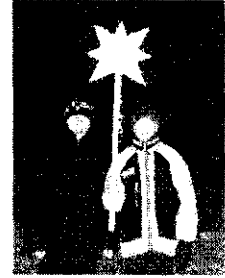
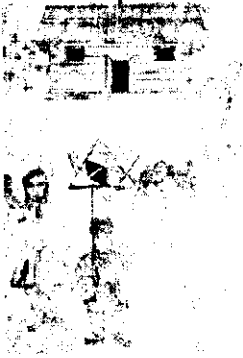
Опинившись у в'язниці Параджанов пише:

„...Як усе жорстоко і усе виправдано. Чого я піддався на дружбу з персонами і підпанками. Що це дало, крім хибної сенсації? Терміново треба було виїхати і жити в себе на Батьківщині, де я їжджу на білому слоні, як фараон. Мені треба було рознінатись “Ненці України” в любові?.. Решидивісти, убивці, грабіжники, розпусники, гвалтівники, усі разом зі мною в загоні. Це великий фільм і великий сценарій, але треба бути Достоевським. Мого таланту мало. Які патології! Син — батько! Мати — син! Батько — дочка (секс). Наркотики! Валюта! Розкрадання! Розбещування! Вбивство! Чеченці! Інгуші! Грузини! Вірмени! Благословляю Рому й Вірменію...” (Там само)

Яскраво проступає жидофільство Параджанова. Він дружить з жидівкою Юдіфь Мойсеївною Літинською. Її смерть стає для нього трагедією.

На рекламному плакаті до фільму „Тіні забутих предків” зображено (там само, ілюстрації) персонаж різдвяного вертепу з жидівською шестикутною зіркою Давида замість загальноприйнятої восьмикутної.

Українці зреклись Рідної Віри на користь жидівського Саваота (Сгови) і стали його рабами. Зреклись не самі по собі, а з подачі самозванця Ісуса Христоса, котрий володів (судячи з Біблії) певними знаннями про рабство жидів у Єгипті, Сирії та Вавілоні. Проповіддю рабства в царстві жидівського бога, Ісус (і його команда) не тільки хотів досягти, але й досягнув мету зробити рабами саме українців, чії предки є носіями первісної цивілізації. Предки, з огляду на жидівський негативізм, дозволяли жидам грати лише одну роль, — роль рабів.

Завдяки Ісусу та його діяльності навколо Сіону ситуація склалась так, що тепер ми, українці, стали інтернаціональними рабами інтернаціонального жидівства. Українці є рабами в Іспанії, Італії, Португалії, Чехії, Польщі..., скрізь, куди їм вдається проникнути. Хоча історія вчить, що в дохристиянські часи рабами завжди були покидьки, — жиди. Рабами й досі б мерли. Про це й Тарас каже. Шевченко звертається до жида Йосипа, чоловіка Марії — нібито богородиці:

О старче праведний, багатий!
Не од Сіона благодать,
А з тихої твоєї хати
Нам возвістилася. Якби
Пречистій їй не дав ти руку,
Рабами б біднії раби
І досі мерли би.
(Т. Шевченко. „Марія”).

А зараз ми, українці, є рабами. Тим часом жиди, підсунувши нам свої євангелія, процвітають на нашій не своїй (не для українців) землі, та й насміхаються з нас: хто в бороду, хто в пейси, а хто й відкрито, як от Кучма-Кравчук-Пінчук-Медведчук-Лазаренко-Хазаров-Рабінович...-Абрамовіч...-Ющенко...-Януковіч...-...

Ні, справді, я в своєму господарстві
Се добре перевірів: кожен раб,
Як тільки християнство те перейме,
Стає покірним, чесним, роботящим,
Хоч кия забивай!
(Леся Українка. „Руфін і Прісцилла”, дія 1)

Перші християни ставили собі мету: вкоренитись у Римі, столиці імперії, а тому „поганами” називали всіх, хто проживав на околицях Риму та сповідував свою народну (язичницьку, „поганську”) віру.

Завдяки християнізму Рим отримав добру оцінку.

Тут доречна оцінка християнського Риму з іншого боку: „Християнською клоакою” називав Рим ще в 13 столітті основоположник італійської літератури Данте Аліг'єрі.

З літератором Данте солідарний расолог Гюнтер:

„...Те, що називалось римським народом, перетворилось на расову клоаку. Це була суміш доримської середземноморської раси з народами різних рас, які розмовляли семітськими мовами. Сюди добавлялись найманці негритянської крові з Африки. В цю клоаку й потрапило християнство. Християнство спочатку було релігією нижчих класів Римської імперії, для яких політичні ідеали вільних римлян були чужими настільки, наскільки й вільна думка та

творчість греків. Його походження та кров його перших послідовників робили його ближчим до Азії, ніж до Європи. Закони першого християнського імператора Константина були направлені проти тих засобів, що покращують націю та расу...” (Г. Гюнтер. „Коротка расологія Європи”, розділ 2)

„...Жидівський народ має потужні засоби влади — гроші, банки, пресу, різні товариства, за допомогою яких він може впливати на нежидівські народи чужим для цих народів духом. У нежидівських народів нема таких засобів, вони змушені весь час захищатись від жидівського духу, а не займатись розвитком свого... Цивілізація для свого розвитку та затвердження повинна оцінювати, повинна називати все, що звеличує її, цінним, а все, що їй заважає — неповноцінним. Все чуже має бути для неї менш цінним, аніж своє...” (Гюнтер. „Нордична ідея”, розділ 4)

В сучасній Україні всі засоби масової інформації перебувають як не в руках жидо-християнської орди, то під її контролем.

Львівська газета з патріотичною назвою „За Вільну Україну” (14 жовтня 2003 року) помістила статтю під заголовком „З вилами і косами проти більшовиків,” де йдеться про таке:

„...Ще пращури мешканців Мальнівської Волі поклонялися на поганському капищі, що був на невеликому горбку, всемогутньому тоді для них Дажбогу і його помічникам Перуну, Велесу та іншим богам, які уособлювали могутні, —! — незрозумілі — ? — для них сили природи. Та щоб знищити остаточно поганські міфи, в 1630 році на цьому місці возвели церкву, яку нарекли ім'ям Параскеви П'ятниці...”

З тексту видно, що спочатку зруйновано капище, а потім на його місці збудовано християнську церкву. Все це зроблено у повній відповідності до жидівського Закону (Біблії):

„...Конче знищите всі ті місця, що служили там люди, яких ви виганяєте, на високих горах і на пагорбах, та під кожним зеленим деревом... І розвалите їхні жертovníки, і поламаєте камінні стовпи для богів, і їхні святі дерева попалите в огні. Не робитимете так Господеві, вашому богові...” (Біблія, Повторення Закону 12: 2-4)

Цитату з Біблії узято з того її перекладу на українську мову, який зробив митрополит Іларіон (в миру Іван Огієнко), колишній міністр освіти та віросповідань Української Народної Республіки.

„Православні” українці пишуться, що їхній митрополит замість того щоб перекласти з української на жидівську слова з Тарасової „Швачки” (... Ой не п'ється горілочка, не п'ються меди, не будете шинкувати, погані жиди...) — „...більш як двадцять літ перекладав українською мовою зі староеврейської Біблію...” (Іван Огієнко – Митрополит Іларіон. “Українська культура.” Передмова.)

А потім українці дивуються, що українська освіта не відповідає вимогам сучасності. Жиди лиш посміхаються собі в бороди, та й думають: освіта й не повинна відповідати вимогам сучасності, — вона повинна відповідати вимогам доктрини (Біблії).

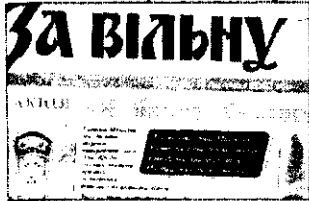
В Україні не вистачає потрібних шкільних підручників з української мови та з української історії. Зате вистачає підручників непотрібних з жидівської історії — Біблій. Біблії прості та кольорові, Біблії для дітей, для дорослих... Маленькі, великі, кишенькові... Впроваджуються курси заочного вивчення Біблії. Інтернет долучається до бібліозомбування.

Все це робиться аби зомбувати українців до такого рівня, коли досить буде показати їм відповідне місце з Біблії, а далі вони вже самі підуть руйнувати Українські Святині аби на їхньому місці спорудити святині для жидопрославляння.

В Галичині дійшло до того, що з метою витіснення Дажбога з Української пам'яті та знищення святкової назви „Різдво Світла Дажбожого” попи доводять своїх прихожан до

такого стану, коли ще продовж 12–30 днів (залежно від рівня зомбування) після чергової дати Христосового народження люди проголошують: „Христос рождається”, „Христос рождається”, „Христос рождається”, „Христос рождається”... „Славіте його!” „Славімо його!”...

З метою витіснення українського Діда (Мороза) на користь „Святого Миколая” (Санта Клауса, його день християнська церква святкує 19 грудня) мафіозний християнізм через засоби масової інформації ще за місяць до дня Миколая починає „накручувати” публіку, підігрівати любов українців до жидолубовитого Миколи. З'являються публікації „Я бачив Святого Миколая” (газета „За вільну Україну” 18 листопада 2003 року), „Ой хто-хто Миколая любить!” („За вільну Україну” 20 листопада 2003 року). Цікава назва газети.

А щоб нова (?) Україна не зійшла, була, зі шляху жидозадобрюючого, то вже з перших днів чергового пориву українців до боротьби (за Україну для українців!) закулісні ляльководи зводять боротьбу в русло залежності українців від жидівських „святих” і затвердження в українцях почуття власної підпорядкованості вищій, жидівській владі. Ось Миколай на помаранчевому — це жовтогарячому — Майдані.

Так само, витісняючи український Великдень з його астрономічною суттю, христосівці насаджують жидівську Пасху та пов'язане з нею воскресіння Христосове. Тут необмежений термін проголошення: „Христос воскрес”, „Христос воскрес”, „Христос воскрес”, „Христос воскрес”, „Христос воскрес”... „Воістину воскрес!” „Воістину воскрес!”

Християнізм призводить до втрати українцями почуття тактовності. Доходить до того, що українські учні (діти) проголошуючи до свого вчителя-нехристиянина „Христос рождається... воскрес” і не почувши відповідне „Славімо його... воістину воскрес”, — роблять зауваження вчителю на рахунок його „неграмотності”. Таким чином християнізм сприяє зневажанню українського вчителя, бо нав'язує усвідомлення, що тільки Ісус є почесний вчитель. Про це знає навіть жидівська шльондра Марія Магдалина.

„...Ісус мовить до неї: „Маріє!” А вона обернулася та й по жидівському каже йому: „Раббуні!”, цебто „Учителю мій почесний!...” (Іоан. 20; 16)

В центрі та на сході України (під впливом московського православ'я) лише 3 дні проголошуються слова „Христос рождається...” „Христос воскрес...” Тому що контрольоване Москвою православ'я стежить, аби для українців Москва була на першому місці, а Ісус на другому.

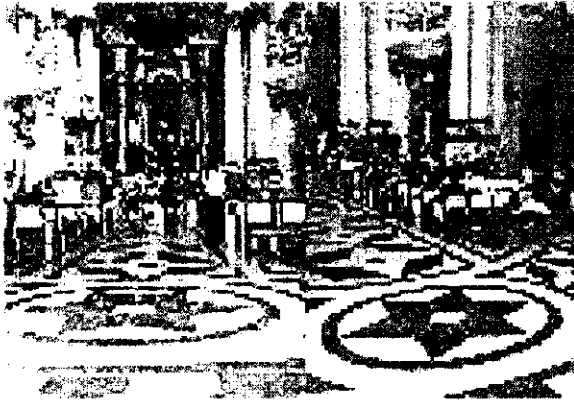
Натомість у Галичині навіть люди, які вважають себе українськими націоналістами, спочатку проголошують „Слава Ісусу Христу!” а вже потім „Слава Україні!”

Нащо вже лихо за Уралом
Отим киргизам, отже й там,
Йй же богу, лучче жити,
Ніж нам на Україні.
А, може, тим, що киргизи
Ще не християни?
Наробив ти, Христе, лиха!
А переіначив?!
Людей божих?! — Котилися
І наші козачі
Дурні голови за правду,
За віру Христову.
(Тарас Шевченко. „Сон”)

Яскравим прикладом самовідданого служіння християнства жидівству взагалі, та неукраїнському Вагікану зокрема, є оздоблення підлоги Домініканської церкви у Львові

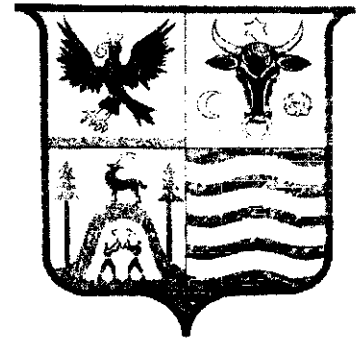

шестикутними зірками (магендавидами), а інгер'єру — державним прапором Ватікану (поруч з прапором України — для замилення очей українців).

Над головою бика — символу гуцульського господарювання — розміщують жидівську шестикутну зірку Давида, — символ жидівської влади над гуцулами.

Цей герб затверджено на засіданні Конференції Гуцульських Товариств Америки і Канади 15 квітня 1972 року в Клівленді, про що свідчить Микола Домашевський у книзі „Історія Гуцульщини” (ст. 2. Чикаго — Львів. 1995 рік). В цій же книзі на сторінці 331 автор наголошує, що власниками полонин здавна були гуцули, а пізніше їх багато перейшло у власність жидам.

Ще до написання Домашевським „Історії Гуцульщини”, мати славної Лесі, Олена Пчілка у своїй праці 1913 року „Нещасна країна” (у книзі „Викинуті українці”) зазначає:

„...Гірська річка Черемош така прудка та гарна, рве береги і за останні два роки забрала в хліборобів-гуцулів до 10 тисяч моргів родючої землі. Та ще більше, ніж Черемош, рве з рук селян-гуцулів ту землю, политу їх потом, друга могутня сила: щороку забира гуцульську землю жидова, що тяжко обсіла Гуцульщину; зграя жидів-лихварів дає гроші „в рост” — і не зоглядяться бідний гуцул, заченившись у жидівській павутині, як з 10 позичених злотих виросте його довг у десятки, сотні злотих. І продають гуцулове поле й хату з торгу, або й без торгу забере жид-лихвар, ніби за довг. Позиватися? Доводити на суді, що той величезний довг — безсовісна вигадка? Але де ж піде судитися убогий, нещасний мужик-гуцул, коли його позива жид і судить — жид! Там пак жиди мають і рівноправність і повноправність — отже можуть бути й судьями, можуть і землю купувати, і... грабувати селян-гуцулів серед білого дня. А всі наші люди мовчать! Мовчать і коряться... Отже — величезне число селянських ґрунтів перейшло від гуцулів до жидів...”

Український герой-гуцул Олекса Довбуш з могили проклинає тих своїх земляків і нащадків, за яких він борюся і які затвердили гуцульський жидопоклонний герб. Адже рух опришків, як і рух гайдамаків, спрямований насамперед проти жидів (їм поляки віддавали в оренду українські землі). Про це докладно розповідає Тарас Шевченко в поемі „Гайдамаки”.

Та й Українські Січові Стрільці (окремий легіон австрійської армії в Першій світовій війні) носили в петлицях шестикутні зірки Давида, магендавиди.

Петро Франко — один з перших українських льотчиків — не зміг уникнути носіння магендавида.

Що ж символізує зірка або щит Давида, магендавид?

Для кращого розуміння цього символу прийнятніше слово „щит”.

Щитом для чабана Давида став його любовний зв'язок з сином жидівського царя Саула, — Джонатаном. Гомосексуалізм Давида і його підступний намір стали щитом у справі досягнення царської влади через зміщення Джонатанового батька, Саула. Ось що символізує магендавид. Сьогодні він є щитом для ізраїльської поліції, яка прибуває в Україну для захисту іудеїв-паломників, зокрема хасидів — паломників до Умані. Магендавид — щит не тільки для Давида, але й для сучасного рядового ізраїльського поліцейя, котрий прибувши в Україну (для охорони фанатиків-хасидів, зокрема в Умані щорічно восени, на жидівський Новий Рік) дає вказівки підполковникам української міліції (магеншльомної, означеної зіркою Соломона (Шльомо), сина Давидового).

Новітній іудаїзм у вигляді християнської секти „Свідків Єгови” сповіщає-пророкує, що саме 1914 року (початок Першої світової війни) з'явилися ознаки наближення Царства Бога-Єгови (див. видання зговістів „Вартова башта”, „Пробудись”). Звісно, саме з початком війни стало можливим перерозподілити світ на користь „вибраного” (Єговою) народу. На користь жидам. І нехай вбивають один одного арійці, — що більше вб'ють, то більше їхньої спадщини лишиться жидві. Кого з арійців не вб'є війна, на того чекає гуманне знищення, що настає внаслідок проповідованого зговістами змішання рас. Самі жиди на фронт не поспішають, бо їхній фронт проходить по лінії переконання воюючих арійців у жидівський богообраності. А щоб арійці не збунтувались, їх треба переконати, що український Дажбог і англо-саксонський Один не варті нічого. І лише від Єгови-Саваота можна розраховувати на благодать. Втім, така робота з переконання арійців дуже брудна для „святого” племені. Тому за її виконання беруться військові капелани з числа християнізованих арійців. По суті, благодать (Ісус як Благодать) Єгови згідно з Законом (Біблією) належить тільки синам ізраїлевим. А попи цього й не приховують.

Недаремно головного героя Шевченкових „Гайдамаків” Ярему-Галайду (він перестав коритись у жидівських паймах) Степан Бандера називає головним активом та провідним елементом української визвольної боротьби (див. Степан Бандера, „Перспективи Української революції”, ст. 291. Дрогобич) і робить обов'язковим вивчення творів Шевченка в Організації Українських Націоналістів (див. Петро Дужий, „За яку Україну боровся Степан Бандера”).

Повертаючись до наших гордих гуцулів, згадаємо, що Олекса Довбуш накульгував на одну ногу, тому використовував топірець — гуцульську сокирку з довгим топоріщем — як ковіньку. Поранив йому ногу сокирою рідний брат Іван Довбуш. Поранив у шинку, в присутності прихильників Олекси, коли в суперечці з братом Олекса наполягав на знищенні саме жидів: орендарів, шинкарів, лихварів. Саме жиди (христо-глобалісти, знайомі нам церковники гілелісти-ісусівці, та синагогники шаммаїсти) зараз і тоді покровителі (посіпаки) всіх окупантів України: поляків, мадярів, румунів, кацапів, татарів. Саме жиди найдавніші, а значить і найдосвідченіші колаборанти. А сьогодні жиди власне світові окупанти. В битві проти жидів один брат відтяв палець ноги іншому брату, після чого Олекса Довбуш став накульгувати, налягати на ногу.

Ой полід гай зелененький ходить Довбуш молоденький:

На ніженьку налягає, топірцем ся підширає. (Народна пісня. „Історія України в народних думках та піснях”.)

„...Олекса Довбуш, опинившись в горах серед опришків, своїми організаційними здібностями, відвагою і самою вродою здобув серця багатьох опришків, і вони вибрали його

своїм ватажком. Своєю акцією проти поневолювачів і визискувачів Олекса здобув собі прихильність селян, вони бачили в ньому суддю за заподіяні їм кривди. Довбуш завжди вислуховував скарги селян і карав винних: панів, орендарів, шинкарів і лихварів...” (Микола Домашевський. „Історія Гуцульщини.”)

Рівноапостольні служителі всіх без винятку Христосових церков, молитовних домів, зібрань, свідомо й несвідомо роз'єднують нас — українців — суперечностями Христосової лже-науки. Налаштовують нас один супроти одного в суспільстві та побуті, в родині та щоденній праці.

Підсумки діяльності рівноапостольних діячів помістила (за іронією долі чи закономірно?) газета з патріотичною назвою „За Вільну Україну”, 16 жовтня 2003 року, в публікації „Як ми молимося”. Краще б вона, ця газета, пояснила — вона за яку Україну? Вільну від кого? Чи не від українців?

УКРАЇНА

Статистичні дані Державного комітету України у справах релігії.

Церкви Конфесії	Громади Кількість	Священнослужителі / / з цих іноземців
Православні Московськ. Патр.	10044	8285 / 12
Православні Київськ. Патр.	3196	2514
Православні Автокефальні	1110	676
Греко-Католики	3334	2075 / 48
Римо-Католики	847	477 / 269
Вірмени	20	12 / 5
Старообрядці	76	42 / 5
Баптисти	2230	2925 / 14
Свангелісти	352	443 / 21
П'ятидесятники	1366	2081 / 14
Інші П'ятидесятники	557	613 / 14
Харизмати	379	510 / 7
Інші харизмати	411	626 / 2
Адвентисти	970	1143 / 6
Реформати	107	71 / 7
Лютерани	71	60 / 8
Інші протестанти	333	322 / 27
Мормони	55	290 / 107
Свідки Єгови	858	1828 / 32
Юдеї	232	119 / 50

Мусульмани	452	436 / 21
Крішнаїти	38	41 / 1
Інші східні релігії	74	62
Язичники	69	66
<u>Інші віровизнання</u>	<u>168</u>	<u>154 / 8</u>

Загалом (на 2003 рік) в Україні налічується 27347 релігійних громад. Вони поділені на 25 (!) основних (не рахуючи безлічі відгалужень, сект) напрямків. З них 20 (!) напрямків іудео-християнські, 4 напрямки охоплюють мусульман та крішнаїтоподібних, і лише 1 (!) український, рідновірний. Як же тут не виникне сповнене подиву питання: українці самі відцуралися Рідної Віри, чи... їх відцурав хтось? Хто ж саме?

Характерно, що в Україні офіційно 25871 священників. Серед них 688 (це тільки офіційна цифра!) — іноземці. (Чи багато в Ізраїлі служителів культу Дажбога, Велеса, Одіна?)

Іноземців-священників нема лише в громадах українців-рідновірів та християн Української Автокефальної Православної Церкви (УАПЦ) та Української Православної Церкви Київського патріархату (УПЦ КП).

Найбільше іноземців серед попів, нібито священників:

Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ)	— 48 із 2075	(2,3%)
Римо-Католицької Церкви	— 269 із 477	(56%)
Вірменської Апостольської Церкви	— 5 із 12	(41%)
Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів (мормони)	— 107 із 290	(37%)
Іудеїв	— 50 із 119	(42%)

За кого ж ти розіп'явся,

Христе, сине божий?

За нас добрих, чи за слово

Істини... Чи, може,

Щоб ми з тебе насміялись?

Воно ж так і сталось.

(Тарас Шевченко. "Кавказ")

Не до сумніву, що всі ці іноземці аніскільки не переймаються Українськими національними інтересами.

Також в Україні діє 340 монастирів та 247 місій різних жидо-християнських течій. В монастирях б'ють поклони чужому розумінню бога і умертвляють (навіщо?) плоть 5846 монашок і монахів (а чи справді умертвляють і не займаються гомосексом?).

І всі ці монахи пригнічують (нормальних людей) своєю зовнішністю, не підтримують демонстрацій протесту, не беруть участь у виборах (при потребі, тобто за вказівкою Сіону, навпаки, — беруть участь у виборах, отже так чи так сприяють прогнозованості результатів цих виборів, тобто сприяють керованості України іззовні).

Ясно одне: християнство активно шкодить національним інтересам України, воно є знаряддям міжнародного жидівства у справі поневолення непокірних та упокорення поневолених.

В логічній послідовності НЕПРИМИРЕННИМИ ВОРОГАМИ УКРАЇНИ є папа римський, патріархи УПЦ, УАПЦ, митрополити та кардинали УГКЦ, пресвітери адвентистів-баптистів-євангелістів, наглядачі єговістів, керівники мертвих, живих і ненароджених сект, служителі та прислужники Ісуса всіх рангів.

Серед українців поширюється пияцтво й ледарство, проституція та наркоманія. Зростає злочинність та корупція. Українська нація зазнає прогресуючого занепаду, — духовного та матеріального. Ісус (його команда) заспокоює українців:

„...Блаженні вбогі духом, бо їхнє царство небесне...” (Матвій, 5: 3)

Україна поневолена Ізраїлем духовно, ізраїльською Америкою економічно, ізраїльською Москвою мовно, власною ізраїльською олігархією поліційно. Для профілактики спротиву українців кацапо-жидівському нашестю, Ісус та апостоли (античні й модерні), ці вірні слуги жидо-кацапізму та міжнародного христо-жидо-масоно-сіонізму, пропонують:

„...Хто вдарить тебе по щоці, — підстав йому й другу, а хто хоче плаща твого взяти, — не забороняй і сорочки. І кожному, хто в тебе просить, — подай, а від того, хто твоє забирає, — назад не жадай...” (Євангеліє від Луки, 6: 29)

Степан Бандера тому й не допускає переносу чужих національних філософських систем на український ґрунт, що український клімат, на відміну від ізраїльського, не дозволяє жити без плаща і без сорочки, а український менталітет ґрунтується на особистісному — „це мое”, — і противиться жидівській системі типу кагал-комуна-кібуц-колгосп.

Втім, апостол Павло говорить мудріше за Ісуса. Як подекують в Україні, — яйце курку вчить:

„...Отож, як твій ворог голодний, — нагодуй його: як він прагне, — напій його, бо роблячи це, ти згортаєш розпалене вугілля йому на голову. Не будь переможений злом, а пермагай зло добром...” (Послання Павла до Римлян, 12: 20-21)

Все це вороголюбство пропонується не для поневолених жидів, а для поневолених жидами народів. Бо Христос посланий тільки, і тільки, до жидів.

Альфред Розенберг підмітив жидівський расизм Ісуса, пише в *передмові* до своєї книги „Міф 20 століття”:

„...В розмові з вченими теологами я міг далі постійно констатувати таке: вони погоджувались зі мною в тому, що оцінка античної історії з точки зору расової душі вірна, вірна також оцінка гугенотів. Та коли я потім зробив висновок, що й жиди повинні мати свій визначений характер і своє, обумовлене кров'ю, уявлення про Бога, що відповідно ця сірійська форма життя і духу нас ніяк не стосується, між нами стіною стала старозаповітня догма. І жиди раптом стали обраними серед інших народів. Цілком серйозно космічний Бог мав бути ідентичним з сумнівними духовними поразками Старого Заповіту. Саме жидівське багатобожжя було возвеличено як зразок однобожжя.

Далі (*там само, книга 1, частина 1, глава 7*):

„...Ягве потім у вигляді захопленої системи проник за допомогою християнської церкви в європейське мислення. Ізраїльтяни початково були учасниками різноманітного релігійного життя, хоча їх національний бог і піклувався про них, а вони про нього, але ніхто не мав сумнівів, що „інші боги” існували і діяли так само, як і Ягве. Тільки в полоні у персів (*у Вавілоні, завойованому персами, — прим. авт.*) жиди дізнались про всесвітнього (космічного) Бога та про його протилежності: про бога світла Агурамазда та бога тьми Анграману, які потім стали Ягве в ролі єдиновластного правителя і Сатаною в ролі його суперника. Жид відмежувався поступово від усіх видів різномудства, поставив Шаддай-Ягве в центр всесвіту, себе самого оголосив його повноважним рабом і створив для себе завдяки цьому центр управління, що культивував та зберігав його мислення, його расу, його тип до дня сьогоднішнього. І навіть там, де „бунтівні” жиди Ягве відсторонили, вони посадили на його місце ту ж саму істоту, лише під іншим іменем. Тепер він називався „людство”, „свобода”, „лібералізм” і „клас”. Оскільки Ягве був задуманий діючим абсолютно матеріально, то у випадку іудаїзму жорстка віра в єдиного Бога переопітається з практичним поклонінням матерії (матеріалізм) та найпорожнішим філософським забобоном (догматикою християнства, — прим. авт.), з приводу чого так званий Старий Заповіт, Талмуд і Карл Маркс висловлюють однакові погляди. Це є основою для витривалості та сили жидів, а також для їхньої абсолютної культурної безплідності та їхнього паразитичного способу життя. Це є основою також і хребта римської церкви. Вона надає форму (синтез) сама собі, як правонаступниці зміщеного „богобраного народу” і розвиває ту ж саму непохитну формально-догматичну заскорузлість, як ягвеїзм, або пізніший семітський іслам...

Ми є свідками того, що рух проти паралітичної дії церкви в Європі був досить потужним, щоб приєднати до жидівсько-церковної тези залишки духовного вільнодумства... І все-таки центру (фарисейському, як знаємо, — прим. авт.) вдалося протягнути дух Старого Завіту не тільки в Новий, але й протягнути його контрабандно в початково індивідуалістичне протестанство..."

Протестанти користуються варіантом Біблії, відредагованої ямнійським університетом фарисея Іоханана бен Заккаї. Лідер протестантів, монах-августинець Мартін Лютер любив переодягатись апостолом Павлом — соратником та ровесником Заккаї.

Хоча Розенберг сам жид чи півжид, проте його спостереження цікаві в нашому розгляді розвитку подій від Єгови до Христа. Цікаво, що довідники вказують на Розенберга як на сина естонки і чоботаря. Ніби чоботар є національністю і ніби не зрозуміло, що більшість тогочасних (19 століття) чоботарів, годинників, перукарів є жидами — одношмешниками, колегами (а деякі й сподвижниками) роз'ятого Христа.

Серед поля край дороги
Стародавній хрест стоїть
А на нім Христос розп'ятий
Висів тож від давніх літ.
    Та прогнили з часом гвозді
    Вітер хрест розколихав
    І Христос вгорі розп'ятий
    Із хреста на землю впав. ...
Та якісь побожні руки
Спать йому там не дали
І хрестячись, з-поміж квітів
Знов угору підняли.
    Та нових не мавши гвоздів
    Щоб прибити знов Христа,
    Хоч з соломи перевеслом
    Прив'язали до хреста.

З диму жертв, з тьми церемоній,
Із обману, крові й сльоз,
Словом — як з хреста старого
Сходить між людей Христос.
    Силуються понад людскість
    Будь-що-будь піднять Христа
    І хоч брехні перевеслом
    Прив'язати до хреста.
(Іван Франко. „Христос і хрест”)

Хто ж батько Ісуса?
Існує три кандидати на звання Ісусового батька. Власне, три свідчення.

1) Початок нової (христосівської) ери. Першоджерело:
„...Коли ж фарисеї зібрались, Ісус їх запитав, і сказав: „Що ви думаєте про Христа? Чий Він син?” Вони йому кажуть: „Давидів.” (Євангеліє від Матвія, 22: 41- 46)

2) 325 рік нової ери. Перший Вселенський (Нікейський) собор в Нікеї (передмістя Константинополя — сучасного Стамбула) ухвалює (неодноголосно) догмат про те, що Ісус є сином біблійного бога Саваота, якого Ісус у євангеліях називає Отцем.

„Щоб вклонятися та приносити жертви господу Саваоту...” (Біблія, 1 книга Самуїлова, 1: 3)

„Господи Саваоте...” (Самуїл, 1: 11)

„Нехай буде великим ім'я твоє аж навіки, щоб говорити: господь Саваот — бог над Ізраїлем ...” (Самуїл. 7: 26)

„Бо господь ось, господь Саваот, візьме з Єрусалиму й з Юдеї підпору й опору”. (Біблія, книга пророка Ісаї, 3: 1)

„Так говорить господь, бог Саваот...” (Ісаї, 3:15)

„Бо виноградники господа Саваота — то Ізраїлів дім...” (Ісаї, 5: 7)

„Господа Саваота — його свято шануйте, і його вам боятись, його вам лякатись...”
(*Ісаї, 8:13*)

(Цікаве роздвоєння в назві іудейського фіорера: „Єгова” і „Саваот”. Аналізуючи застосування обох назв, можна помітити, що назва Саваот пропонується саме для квазіжидів, тобто християн. Чому? Якщо простежимо біблійні вислови, то помітимо, що назва „Єгова” стосується ніби творця, — творця всього живого й неживого, серед кого/чого жиди вибрані Єговою, — „святе” шлем'я. А Саваот є командиром Єговиного воїнства, натовпу. Він — господар команди християн; команди трегьосортних, упосліджених істот, — квазіжидів.)

3) 11 листопада 1859 року. Шевченкова знаменита поема „Марія”. (Є підстави вважати, що „Марія” серед інших заборонених творів Шевченка потрапила з України до Німеччини, зокрема до Лейпціга, де друкувались заборонені твори.) Тарас повідомляє всіх наївних українців, що Марія зачала Ісуса від бродячого жидівського благовістителя Гаврила, євангеліста, яких в Ізраїлі стільки, скільки в Україні зараз (після навернення на християнство) попів і гетьманів. Йосип (у нього Марія була наймичкою) природно дбав про те, щоб Марія доглянула його до смерті, адже він старий і за віком міг буги для Марії дідом. Йосип обвінчався з Марією дізнавшись про її вагітність, бо знав жидівські закони, за якими дівчину-покритку могли забити на смерть.

Ми, українці, відкидаємо свідчення 1) та 2). Рідному українському пророку Тарасу довіряємо стократ більше, ніж 71 (кількість членів Сінедріону) жидові, разом узятому. Хіба що можемо зауважити з 1-го (євангеліського) свідчення ім'я Давид як творче псевдо благовістителя Гаврила, нібито архангела.

Значить, лишається Шевченкове пророцтво. Бо навіть авторитетні церковники (серед них є й митрополит Іларіон, він же міністр освіти та віросповідань в уряді Петлюри, Іван Огієнко, він же й керівник Української православної церкви в Канаді) запевняють українців:

„...Шевченко — поет-громадянин, якими були давні
ізраїльські пророки...” (Іван Огієнко. „Тарас Шевченко”, розділ
„Шевченкові рукописи”, глава 4)

Але Тарас по слово до кишені не лізе. Він ще за 115 років передбачив митрополичі штуки зі спекуляцією українськими пророками:

Так сміються ж з України
Сторонні люди!
Не смійтеся, чужі люди!
Церков — домовина
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна.
(Т. Шевченко. „Стоїть у селі Суботів”)

Стосовно біблійної вказівки лякатись Саваота (його українцям накинули візантійські хозари) та пророцтва „Господь сам дасть вам знака: Ось Діва в утробі зачне і Сина породить” (*Ісаї. 7: 14*), Тарас відповідає своїм українським потужним пророцтвом:

І візантійський Саваот
Одурить! Не одурить бог
Карать і милувать не буде:
Ми не раби його — ми люде!
(„Ликері”)

Карать і милувать не буде який бог? Це Дажбог, Бог Сонця, — дає жигтя, — Бог України-Русі.

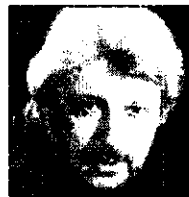
Археолог академік Рибakov („Язичництво древньої Русі”, частина 2) наголошує, що князь Володимир перед прийняттям християнства реформував Рідну Віру поставивши під впливом свого дядька (по матері) Добрині, Бога Перуна понад Дажбога. Ця подія, вочевидь, передбачала виведення народу з рівноваги, і тим самим виправдовувала насаджуване вогнем

і мечем християнство.

Далі побачимо ймовірність жидівського походження Володимира. Ймовірність, що переходить у факт. Зараз лише зазначимо, що його дід Малк (батько Володимирової матері Малуші та Володимирового дядька Добрині) носить жидівське (біблійне) ім'я. Так слугою (прислужником, „рабом” по-євангелійськи, обов'язково жидом) ерусалимського первосвященника за часів Ісуса був Малк. Йому апостол Петро відрубав вухо (Іоан, 18: 12).

Про іншого Малка, Малхіона, опонента апостола Павла, вказує Євсевій Кесарійський у своїй „Церковній історії” (книга 7, глава 29).

Нас не повинно відволікати нежидівське ім'я Добриня. Бо для прикладу можемо розглянути *істинно руського* з іудейською зовнішністю „геніального” музиканта і виконавця пісні „*He cинь мис соль на рану*” В'ячеслава Добриніна (його попереднє прізвище Антонов — не знати, чи істинне).

Жидолюбиве християнство відразу після свого розквартирування в Україні почало спотворювати українську історію і відводити гнів народний від жидів. Так монахи зробили з Володимирової (Хрестигелевої) матері Малфріді (жидівка — Малфірь, подібно до Есфірь, Естер) українку — Малушу. А з рабинової доньки (донька жидівського рабина Малка) Малфірь за допомогою монахів-літописців перетворилась на рабиню Малуню, — на взір євангелійських чудасій. Саме християнізацією Києва жидівство може досягти влади в ньому. Бо розтлінна сила християнізму спотворює свідомість киян і вибиває землю з-під їхніх ніг.

„...Літописець каже, що Малуша була донька Малка Любчанина і називає її улюбленицею (милостницею) Ольги: є варіант, що вона була ключницею її, але правдоподібно, се толкування стоїть в зв'язку з тим, що пізніше Рогнідь називала Володимира сином рабині („робичичем”). Судячи по високому становищу в дружині Малушиного брата Добрині, трудно вважати Малушу звичайною служницею (ключницею), або рабиною. Дійсне ім'я Володимирової матери було Малфрідь...” (М. Грушевський. „Історія України-Руси”, т.1, розділ 8)

Перебуваючи під ковпаком глобального жидо-християнізму академік Грушевський каже „А”, та не каже „Б”, а саме: „робичич” означає „раввич” від „раввин”, „рабин”, „ребе”, тобто „рабинович”, „робичич” („рабуні”, — казала Марія Магдалина).

Коли дійдемо до розгляду феномену Запорізької Січі, — а ми це зробимо обов'язково, — то розглянемо Володимирове жидівство з усіх боків.

Буде помилкою думати, що жиди в Україні є пізнім явищем.

„...Юдейська громада Києва пам'ятає розквіт і падіння Київської Русі, українські національно-визвольні змагання козацької доби, Бабин Яр... Професор Пріцак нагадує, що вперше слово „Київ” на івриті написано ще у 10 столітті: київські юдеї листувалися з іспанськими. Під час розкопок на Подолі археологи знайшли кілька культових речей доби Київської Русі, що належали котрійсь з жидівських родин міста. Професор юдаїки Феллер розповідає, що нині жидівська громада Києва зменшилася з 129 тисяч до 20 тисяч. Юдейська громада Києва цими днями відзначила свято Пурім — на честь врятування жидів від знищення...” (Костюк. Журнал „Політика і культура”. № 11 / 2003)

Після навернення українців на жидо-християнізм, Володимир-Хреститель отримує найвищий титул жидо-хазарського каганату — „каган.” Це відомий нам титул. Доречним буде зауваження, зроблене переважною більшістю дослідників християнства на Русі. Зауваження про те, що християнство перших віків свого перебування в Україні є більше Старо-Заповітним, аніж Ново-Заповітним. Як же тут не пригадати змішаних з хазарами караїмів? Бо це ж вони, караїми, перетворилися з жидів на руських... старо-завстного ісповсданія. Це вони — караїми та хазари — спадкоємці та нащадки каганів.

Отже...

„...Похвалимо ж і ми по силі нашої нашого вчителя і наставника великого кагана нашої землі Володимира...” („Слово про Закон і Благодать”, наприклад, з книги В. Горського „Святі Київської Русі”)

Тут мусить бути помилка в називанні українцями-русичами Володимира каганом, або в називанні жидами української землі нашою, тобто своєю (жидівською). Насправді помилки нема. Професор історії Київського університету імені святого Володимира (зараз імені Шевченка) Володимир Антонович у книзі „Про козацькі часи на Україні”, глава 6, зазначає:

„...Ми зустрічаємо жидів на Україні дуже рано. У княжі часи — це були люди жидівської віри, здається хозари, предки сучасних караїмів. (*Караїми в Україні зосереджені в Криму. Не дивус особлива, привілейована Кримська Автономія в сучасній, незалежній від українців Україні, — прим. авт.*) Вищий клас їхній перейняв жидівську віру. Самі вони племені тюркського. В 13 столітті, під час хрестових походів, коли фанатизм дійшов до найвищого рівня, цілі маси жидів почали тікати до Польщі. Це онімечені жиди-ашкеназі. Пізніше ми зустрічаємо їх і в нас, в Україні. Жидівські мемуаристи, зокрема Натан-Бен-Мозе, ясно розказують про провідну ідею жидів, і фанатично описують те, як жиди зробилися вибраним народом Єгови. „Козаки, — каже він, — народ чортів, вороги Єгови, через те, що вони зайняли наш край, наші синагоги...”

Цікаво, що сучасний дослідник Горський наводить лише початок зі створеного в 10 столітті митрополитом Іларіоном „Слова про Закон і Благодать”. І якщо придивимось уважніше до цього панеґрика, то побачимо, що він створений митрополитом на адресу київського князівського двору на знак подяки за його (двору) сприяння у християнізації українців з відповідним підпорядкуванням їх митрополичому начальству (константинопольському патріарху), і за сприяння в наданні чужоземним чорноризцям в Україні повного пансіону. Не зупиняючись на тому, що в митрополичому „Слові про Закон і Благодать” Законом є Мойсей, а Благодаттю є Ісус, наведу лише деякі речення з цього шедевр підпабузницького мистецтва, що характеризують власне суть Іларіона, а з ним і Законо-Благодать:

„... О Васілій! (*Васілій — християнське ім'я князя Володимира, — прим. авт.*) Какое бремя греховнос рassiпал ти, не одного чоловіка обратив от заблужденія ідольской лжі, не десятиох, не город, но всю землю ету?! Ты же з новими отцями нашими совіщався, як среди народа етого, познавшего Господа, Закон установіть... Радуйся!.. Ібо твоєю волею ожили і жизнь Христову познали! Скорчені були бесовской ложью, но твоей волею випрямились і на путь жизни вступили. Осліплені були от бесовской лжі, но твоею волею простерлись сердечными очами, і от неведенія прозріли для світла Трисолнечного Божества...”

Розглядаючи Шевченкового кандидата на посаду Ісусового батька (він бродячий жидівський благовіститель-єванґеліст, — загостював у Йосипа та Марії) з'ясуємо справжні обставини зачаття Ісуса. Повернувшись надвечір з пасовища овець, Марія застає вдома жида-благовістителя, слухає благу вість — єванґеліє — притулившись до старого Йосипа:

— Во Іудеї не було, —
Промовив гость, — того ніколи,
Що нині узреться. Равві!
Равві великого глаголи
На ниві сіються новій!
І виростуть, І пожнемо,
І в житницю соберемо
Зерно святее. Я месію
Іду пароду возвістити.
І помолилася Марія
Перед апостолом. Горить
Огонь тихенько на кабиці,
А Йосип праведний сидить
Та думає. Уже зірниця
На небі ясно зайнялась.
Марія встала та й пішла
З глеком по воду до криниці.
І гость за нею, і в ярочку
Догнав Марію . . .

Холодочком
До сходу сонця провели
До самої Тіверіади
Благовістителя. І раді,
Радісінькі собі прийшли

Додому.

Жде його Марія
І ждучи плаче, молодії
Ланіти, очі і уста
Марніють зримо. “Ти не та
Не та тепер, Маріє, стала!
Цвіт зельний, наша красота! —
Промовив Йосип. — Диво сталось
З тобою, донечко моя!
Ходім, Маріє, повінчаймось,
А то . . . — Й не вимовив: уб'ють
На вулиці. — І заховаймось
В своїм оазисі “. І в путь
Марія нашвидку збиралась
Та тяжко плакала, ридала...
(Т. Шевченко. „Марія”)

Ясно, що жид Ісус народився в Марії так само природньо (біологічно) як і нагуляний Івасик в українки Катерини — героїні поеми Шевченка „Катерина”. Тільки й того, що Марію пожалів Йосип, бо жид жидові ока не видере (згідно з Законом, особливо, якщо треба обдурити нежидів). А українку Катерину батьки вигнали з хати разом з немовлям. Бо українська мораль вища за жидівську:

Стоїть козак коло груші,
Дівку підмовляє,
А дівчина, як калина,
Полум'ям палає.
„А що, — каже, — як я буду
дитиноньку мати?
Хто пригорне сиротину,
Буде доглядати?”
Козак жваво обіймає
Дівчину руками.
„Не журись, дівчино, — каже, —
А той, що над нами!..”
А із груші старий батько:
„О, бісова мати!..
Ви будете дітей мати,
А я годувати?!”
Як почули молодята,
Та від батька в ноги:
Дівча в хату з переляку,
Козак за пороги.
(Степан Руданський. „Той, що над нами”)

Батькові Катерини не спало на думку пустити розголос про непорочне зачаття дитини своєю донькою. Тут спрацьовує правило: що більша (нагла) брехня, то легше в неї вірять. Втім, жидам це „можна”, бо вони „богообрані”.

Більше того, жиди вміло накидають нам думку, що коли в українця нема води в крані, то українець дурний. А якщо води в крані нема у самого жида, то це антисемітизм.

Так відбувається тому, що християнізм нав'язав українцям почуття власної національної неповноцінності. Українка-Катерина втопилась після того як вона нагуляла Івасика. При цьому Івась — законний байстрюк. Але байстрюк жид-Ісус виявляється сином Бога (згідно з постановою Першого Вселенського собору в Нікеї 325 року), а Марія виявилась Богородицею (згідно з постановою Третього Вселенського собору в Ефесі 431 року). А замість того щоб утопитись чи бути закиданою камінням, — вознеслась на небо (постанови Ватиканських Соборів).

Ні, немає глузду там
Дім божевільних весь той Ватікан
І відвернувся я сумний, оторопілий,

Та в чистім полі, під небесним зводом,
Під блиском зір предвічних міліонів,
Я крикнув оддалік від пап, церковних дзвонів
„Ти Рим, ти Бог наш, всежива Природа!”
(Іван Франко. „Pontifex Maximus”)

Християнізм зламав Шевченкові життя. Кацарські дослідники Шевченка люблять відводити підозру від хозаро-московського православ'я і стверджують, що наречена Шевченка — Ликеря Полусмак — відмовила Тарасу на його пропозицію вийти за нього заміж, тому що...

„...вона мріяла про корсет і перчатки, і претендент на її руку був не достатньо багатий...” (Зайцев. „Перше кохання Шевченка”)

Це продумана і відверта брехня.

Повернувшись (1858 р.) із 10-річного заслання, Шевченко дізнається про прийняття (не затвердження) церквою 1854 року догмату про тілесне вознесіння Марії на небо. Усвідомлюючи, що церква посилює зомбування українців і сприяє ще більшому уярмленню та колонізації України, Шевченко на знак протесту якраз 1859 року створює (закінчує розпочату раніше) „*Марію*”. Спільна робота українських і німецьких антихристів відтягла момент затвердження догмату про вознесіння Марії на 100 років від моменту його прийняття. Затвердження відбулось лише 1950 року (див. *Історія християнства*).

Німцям ще треба вчитися в українців науки називати речі своїми іменами.

Фрідріх Ніцше у своєму „*Антихристі*” виступає не так проти Ісуса, як проти його церкви і наголошує тільки на тому, що в світі був лише один християнин, Ісус Христос.

Ріхард Вагнер також робить наголос на своєму несприйнятті не особи Ісуса, а конкретних проявів християнства, які він називає безсовісними.

Всі перебільшені гоніння з боку глобальної християнської мафії (від неї потерпають стражденні дослідники Ісуса) просто роздуті.

Вся штучна славетність німецької Тюбінгенської філософської школи є лиш мильною бульбашкою, що враз лускає при доторканні до неї школи української, — Тарасової, Лесиної, Іванової. Фейербах тільки й спромігся, що визначив і без того очевидну іудейську суть християнства. У своїй праці 1841 року „*Сутність християнства*” (глава 13) він так і каже:

„...іудейство є світовим християнством, а християнство є духовним іудейством...”

Та ці слова ми вже десь чули...

Ні, це Карл Маркс почув їх у Фейербаха 1841 року і, дещо переробивши, видав — знову плагіат — за свої 1843 року, тепер у праці під назвою „*До жидівського питання*.”

Німці з французами (про англійців мова не йде: їм ніколи філософствувати через турботи з утримування своїх колоній, — поки їх ніхто в них не відібрав) дещо постраждали, втративши свої університетські кафедри. Але ні Д.-Ф. Штраус у Німеччині зі своїм „*Життя Ісуса*”, ні Ренан у Франції зі своєю „*Історією християнства*” так і не змогли відійти від засліплення „світлом” Христосовим. І ця втрата (фактично позбавлення, тобто втрата внаслідок стороннього втручання) університетських кафедр є лише хитрий маневр глобального християнізму. Мета маневру — перешкодити з'ясуванню істини нежидівськими народами.

Те ж самісіньке відбувається і з російськими новаторами. Толстой і Бердяєв лише новаторствують, — колунають новими вилами стару купу гною.

Єдине, що звертає на себе увагу в їхніх недолугих філософствуваннях, це весела витівка Льва Толстого в його книзі „*Короткий виклад Євангелія*”, де тонкий гумор Толстого звичайно ж викликає симпагію до його позиції. Ось вона — коротко і дещо перефразовано:

„...євангелія написані злитим письмом, без розділових знаків. Тож, не стидайтесь, хлопці з дівчатами, читайте євангелія так, як вам треба, викидайте з них щось, і вставляйте в них щось. Це не тільки не викличе засудження, але й навпаки, викличе схвалення. Сміливіше, друзі!..”

Пушкін тільки й спромігся, що поглузувати у своїй „*Гавриляді*” з сексуальної стурбованості Марії. Але й це вже велике досягнення для представника вслікой Московії:

„...Упоєна живим воспомінаньем,
В свойом углу Марія в тишині
Покоїлась на смятой простиніс.

Душа горіт і негой і жєланьєм,
 Младую грудь волнуєт новий жар.
 Она зовьот тїхонько Гавріїла,
 Єго любви готовя тайний дар,
 Ночной покров ногою отдалїла,
 Довольний взор с улыбкою склонїла,
 І, счастлїва в прекрасной наготе,
 Сама своєй дївїтєся красоте.
 І между тем в задумчївостї нежной,
 Она грєшит, прелестна і томна,
 І чашу пїют отради безмятежной.
 Смейошєся ти, лукавий Сатана!
 І что же? вдруг мохнатий, белокрилий
 В сїю окно влєтаєт голубь мїлий,
 Над нєю он порхает і кружїт,
 І пробуєт весьольє напєви,
 І вдруг летїт в колєні мїлой дєви.
 Над розою садїтєся і дрожїт,
 Ключїт єї, копишїтєся, всртїтєся,
 І носїком і ножками трудїтєся,
 Он, точно, он! — Марїя поняла,
 Что в голубє другого угощала;
 Колєні сжав єврєйка закрїчала,
 Вздохать, дрожать, молїтєся начала,
 Заплакала, но голубь торжєствуєт,
 В жару любви трєпещєт і воркуєт,
 І падаєт, об'ятий льогкїм сном,
 Прїосєня цвєток любви крилом.
 Он улєтєл. Усталая Марїя
 Подумала: „Вот шалостї какїє!
 Одїн, два, трї! — как їм не лєнь?
 Могу сказатє, перенєсла тревогу:
 Досталась я в одїн і тот же дєнь
 Лукавому, архангєлу і богу.

Всєвишнїй бог, как водїтєся, потом
 Прїзнал своїм єврєйской дєви сїна,
 Но Гавріїл (завїдная судьбїна)
 Не прєставал являтєся єї тайком;
 Как многїє, Іосїф бїл утєшен,
 Он пред жєной по-прєжнему безгрєшен,
Хрїста любїл, как сїна своєго,
 За то господь і наградїл єго.

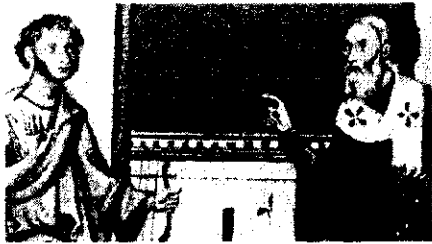
Оголошення глобал-християнїзмом Фрїдрїха Ніцше психїчно хворим, розумово неповноцїнним, сифїлітиком і дуже-дуже страшним-поганим чоловіком, — це лише продуманий, навмисно відволїкаючий хїд з боку христо-глобалїстїв, здїйснений для того, щоб затаврувати дослідника свїтла та мороку, — як особисто Ісусових, так і його церкви.

Вєя Тьобїнгєнська школа в Нїмєччинї і дотичнї до неї явища у Францїї та Росїї так і не змогли наблизитєся до їстини. (Пушкїн, можливо за порадєю Вяземського, тричі зрїєся своєго авторства „Гавриїлади”. Так апостол Петро тричі зрїєся Ісуса. Чїновники Сїноду, Верховної Комїсїї, навїть сам їмператор Микєла-І допитували Пушкїна з метєю встановити особу автора злочинної „Гавриїлади”. Але расово нестїйкий Пушкїн надїлений расово нестїйким характером. Як ревний апостол Петро тричі зрїєється Ісуса, так і ревний вольнодумєць Пушкїн тричі зрїєється своєї „Гавриїлади”. І тїльки подарований (1822 р.) Пушкїном Вяземському рукопис „Гавриїлади” (ще до митрополїчо-їмператорських допитїв) пїдтверджує авторство Пушкїна. Довшїй час зрєчення „Гавриїлади”, а значить і бажання бути дворо-угодним, було причиною насмїшок над Пушкїном. Придворним Пушкїн став офїційно з 1831 року, коли цар узяв його на службу.)

Очевидно Пушкін зрікся „Гавриляди” та не зрікся нехристиянських поглядів. Бо відомо, що піп Матвій („духовний батько” Гоголя) примусив Гоголя (перед смертю) зрестися Пушкіна. Свою „хірургію” піп Матвій пояснив так: „Лікаря не звинувачують, якщо він з огляду на серйозність хвороби призначає хворому сильні ліки”.

Ліки подіяли так, що помираючий Гоголь передав якомусь митрополиту Філарету у володіння деякі свої твори (*Вересаєв*, „Гоголь в житті”, розділ 16). Можливо, це той Філарет (Дроздов), котрий ЗАОЧНО (!) проповідував і навіть сповідав багатьох, включно з Пушкіном (див. „Наука і релігія”, №2, 2007, вкладка між 32 й 33 сторінками).

В житті и церковном Житті свя-
тителя Филарета (Василия Ми-
хайловича Дроздова, 1782—1867)
отмечен поразительный случай па-
стырской исповеди и проповеди од-
новременна, причём заочной, но от
того не менее, а может, и более
сильной; она произвела необычайно
сильное действие как на того, к ко-

Істина — це українська філософська школа. Вірогідним видається припущення, що Тюбінгенській школі просто не дали наблизитись до Української, — щоб вона, Тюбінгенська, не луснула враз від доторкання до Української, Лесиної:

Та то зовсім не бог. Був утікач
З рабів, на ймення Хрестус, він розбійник
Чи злодій був, гаразд не пам'ятаю.
Так от його уловлено й розі'ято.
Товариші зробили з нього бога
Та вигадка й пішла собі по людях.

Якщо визначити трьох китів, на яких тримається панівна світова філософська думка, то це будуть греко-латино-іудейські платонізм, стоїцизм, християнізм.

Платонізм — абстрактна духовність замість органічного поєднання духовного з тілесним, матеріальним.

Стоїцизм — стійка, незворушна смиренність перед лихом, навіть смерть замість боротьби.

Християнізм — жидо-упосліджений інтернаціоналізм на основі платонізму та стоїцизму.

Вся ця латино-греко-іудейська панівна світова філософська емульсія раптом зникає, згасить, зникне при зустрічі з українською філософською думкою, з Лесиною. Їй розумниця навмисно дає латинську назву — „Contra spem spero”:

Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть думи сумні!

Я на гору круту крем'яную (а не на пологу глиняну Голгофу, — прим. авт.)
Буду камінь важкий (а не хрест, — прим. авт.) піднімать,
І, несучи вагу ту страшную,
Буду пісню веселу (а не понуро-блаженну Христову, — прим. авт.) співать.

Тут криється одна з катастрофічно шкідливих ролей християнства. Будучи іноземного походження воно вкоренилося в Україні і культивує національну неповноцінність українців, відвертає від діамантів мудрості, створених власними мислителями. Християнство подає мудрість як здобуток властивий лише іноземним школам, — грецьким, латинським, німецьким...

Філософський факультет Київського університету імені Шевченка і Львівського університету імені Франка, тисячі його випускників, як і філософи університетів Полтави, Запоріжжя, Харкова, Одеси — де вони? Я хочу знати, — де вони? Чи роблять вони щось на високих державних посадах і за високу державну зарплату? І що саме роблять, крім

копирсання в трухлих філософських трактатах іноземних філософій та крім засмічення голів українців? Чи не сприяють українські нібито філософи іноземному упослідженню українців? Чи не сприяють вони рабству українців?

Що зробили ці так звані українські філософи для прославлення власної, української мудрості. Прославлення на весь світ з відповідними надходженнями до України іноземних коштів від продажу у всьому світі книг української філософської школи, та коштів за навчання українській мудрості студентів-іноземців?

Та й чи можна зробити бодай щось, відкидаючи рідне і захоплюючись чужим?

Ніякі іноземці не наслідились назвати надважливі (для світової історії) події та речі своїми справжніми іменами.

І лише українці — Великі Тарас, Іван, Леся... — прямо вказують на байстрюччя, жидо-ісусівську брехню і злодійську кругову поруку.

Уривок з поеми „Марія”, що стосується зачаття Ісусового, розглянуто вище. А стосовно вознесення Марії, Тарас наприкінці поеми звертається до „вознесенної”:

Ти ж під тином,
Сумуючи, у бур'яні
Умерла з голоду: Амінь.
А потім ченці одягли
Тебе в порфіру. І вінчали,
Як ту царицю... Розі'яли
Й тебе, як сина. Нашлювали
На тебе, чистую, кати...

Аби усвідомити катівство у справі вознесення Марії, кожному з нас досить уявити, що якийсь із наших предків переправився з землі на небо і порушуючи спокій своїх останків надає їм неприродного стану.

„Чиста” (Марія) означає „природна”, тобто така, що зачинає у своєму лоні дитину природньо, від чоловіка, а не від...

Це викликало шалену ненависть попів. Маючи великий вплив на паству, церковники налаштовують її проти Шевченка. Отже й Ликері нашептали „доброзичливці” про страшний гріх мати справу з Шевченком, що й привело до розриву. Це підтверджується і самим Тарасом через 8 місяців після написання „Марії”.

ЛИКЕРІ

Моя ти любо! Мій ти друже!
Не ймуть нам віри без хреста,
Не ймуть нам віри без попа
Раби, невольники недужі!
Заснули, мов свиня в калюжі!
В своїй неволі! Мій ти друже,
Моя ти любо! Не хрестись,
І не кленись, і не молись
Нікому в світі! Збрешуть люди,
І візантійський Саваот,
Одурить! Не одурить бог, —
Карать і милувать не буде:
Ми не раби його — ми люде!
Моя ти любо! Усміхнись
І вольную святую душу
І руку вольную, мій друже,
Подай мені. То перейти
І він pomoже нам калюжу,
Поможе й лихо донести
І поховать лихе дебеле
В хатині тихій і веселій
(5 серпня 1860 року)

Іван Тургенєв у „Спогадах про Шевченка” писав:

„...Шевченко закохався в Ликерю і вирішив женитись на ній. Кар-ські спочатку дивувались, але закінчили тим, що визнали її нареченою поета і навіть почали робити їй подарунки і шити придане; зі свого боку Шевченко старанно готувався до весілля, до нового життя. Проте Ликеря сама („сама”?! — прим. авт.) передумала і відмовила своєму нареченому. Ймовірно („ймовірно”?! — прим. авт.), її злякали вже немолоді роки Шевченка, а оцінити високу честь бути дружиною народного поета вона була не в змозі. Я декілька разів бачив Шевченка після його розриву з Ликерею: він, здавалось, був дуже роздратований...”

Згадані Тургенєвим Кар-ські — це родина Карташевських. Варвара Карташевська доводилась рідною сестрою чиновнику (прогресивному) Миколі Макарову, котрий відпустив на волю свою кріпачку — Ликерю. Варвара, вочевидь, сприяла колишній кріпачці свого брата. Молоді жінки товаришували, можливо, ще з часів кріпацтва Ликері. На час Тарасового сватання Ликері виповнилось 20 років, а Варварі — 27. Після „звільнення” Ликеря проживала у Карташевських, виконуючи, напевно, хатню роботу в домі своєї заступниці. 28 липня 1860 року Ликеря в колі друзів дала згоду на одруження з Тарасом за умови, що їх поблагословить Варвара і Микола. За два дні, 30 липня 1860 року Тарас писав Миколі:

„...Помагайте ж і ви вкупі з Варварою... Вертайтеся швидше до нас та поблагословіть і одружіть Ликерю з Тарасом...”

Т. Шевченко.
Портрет Ликері.
1860 рік.

„Доля”, книга про
Тараса Шевченка
в образах і фактах
В. Шевчук.

Залякана прокляттям церкви Христосової, залякана Ісусовою каламутною калюжею Ликеря не подала руку Тарасу. А подала руку петербурзькому цирюльнику і вийшла за нього заміж. Через п'ять тижнів після „сватання” в „Ликері”, під впливом розриву з нареченою Тарас промовляє з відчаєм:

Барвінок цвів і зеленів,
Слався, розстилався;
Та недосвіт перед світом
В садочок укрався.

Потоптав веселі квіти,
Побив... Поморозив...
Шкода того барвіночка
Й недосвіта шкода!
(Барвінок цвів і зеленів”. 14 вересня 1860 року)

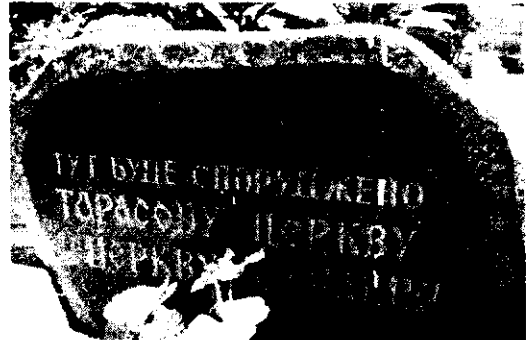
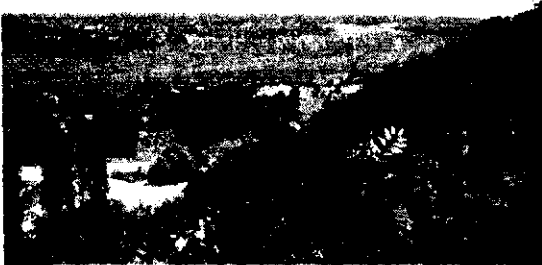
Ликерю замучить совість. Після смерті чоловіка (цирюльника) Ликеря (в 64-річному віці) переїздить 1904 року з імперської столиці, з Петербургу, до Канева, з метою бути поруч з Тарасом, і доглядає його могилу аж до своєї смерті в 1917 році (подробиці див. Шевчук. „Доля. Книга про Тараса Шевченка в образах і фактах”).

Перебуваючи поруч з Тарасом, Ликеря ділиться своїми спогадами з людьми, що приходять вклонитись Кобзарю.

В Канівському музеї експонується документ лікаря про підтвердження Тарасової смерті внаслідок водянки і серцевої недостатності. Тарас дійсно хворів. Киргизька каторга не минула безслідно. До того ж, технологія виготовлення офорта — гравюри (на ній спеціалізується Тарас) передбачає використання шкідливих хімічних реактивів, ясно, що без вентиляції на той час. Але хвороба не прямо вказує на смерть. Хвороба — не тільки непряма, а ще й не єдина причина смерті. Адже Тарасові було тільки 47 років. Існують відомості, можливо від Ликері, що Шевченка знайдено мертвим з проломленим черепом на другий день (10 березня 1861 року) після дати свого дня народження (9 березня).

Це ритуальне замовне вбивство Українця в день його народження. І християнізм перший у списку замовників.

Недаремно сучасні дослідники піднімають питання про ексгумацію тіла Шевченка. Коїться щось незбагненне. А щоб і христосівцям „було видно було чути, як реве ревучий” та з метою забити осиковий кілок у могилу Тараса, християнізм збирається будувати (в Канівському Шевченківському заповіднику) Тарасову церкву єднання. Ніби Ісус не приніс меч замість миру, і ніби Ісус не мав мету роз'єднати батька з сином, матір з дочкою, а свекруху з невісткою. З допомогою Христосо-узгодженої влади в Україні поширено по всіх відділеннях міністерства

зв'язку (пошта) України оголошення про збір коштів на горе-церкву. Поки Канівський музей надовго зачинено на реконструкцію, попи приводять екскурсантів. Для них демонструється (екскурсоводами) металевий хрест, що передував сучасному пам'ятнику на могилі Тараса.

Це робиться для того, щоб Ісуса поставити вище від Тараса. Щоб у майбутньому стерти з пам'яті українців Шевченкову любов до України і боротьбу за неї. Тільки цього й можна досягти б'ючи поклони до Ісуса.

Тонка продуманість у діях християнізаторів проявляється і на самому пам'ятнику. Звитяжні христосослужителі витягли з багатих засіків Тарасового збіжжя натяк любити Ісуса: „...любіть Україну... за неї господа моліть.”

Керовані одним сіоністичним центром Ісусові слуги не проминають можливості принизити Шевченка.

Митрополит Іларіон у своїй книзі „Тарас Шевченко” наголошує, що в Лейпцігському (1859 р.) виданні віршів їх автор подається як Шавченко. Та митрополит вчасно зауважує (розділ „Правопис і помилки”), що це походить не від слова „шавка”, а просто це по-білоруськи(?!). Щоправда, для наочності митрополит не забуває помістити фотографію Лейпцігського видання і повідомляє (не один раз) про „білоруське” походження Шавченки.

Так ревний християнин іде „в ногу” з російським масоном і шовіністом Головіном, редактором Лейпцігського видання. Головін бажає звеличити Пушкіна і принизити Шевченка, хоче показати Великого Шевченка шавкою проти придворного слона (негритянського походження) Пушкіна. Не відстає від „православного” митрополита і католицький клір.

Якщо „православний” Огієнко називає Шевченка „Шавченкой” і виправдовує це білоруським впливом на німецьке видання, то греко-католицький піп, голова Стрийської єпархії Юліан Гбур (його христосопокірні українці звать „влади́ка”) називаючи Великого Кобзаря „Шавченкой” хоче підкреслити своє забродство (іноземне походження).

9 березня 2004 року в Стрию, в Народному Домі (вулиця Крушельницької 18) на вечорі присвяченому 190-річчю з дня народження Шевченка, „влади́ці” (кому ж ще?) надається слово. Керівник українських греко-католиків Гбур каже щось на взір „заслуги Шавченки”, „твори Шавченки”, „ювілей Шавченки”. Переповнений зал не обурився. Мовляв, що можна зробити, якщо нами правлять святі іноземці? Втім, питання про іноземних пастирів не вичерпують тему. Бо крім іноземства та байдужості (треба хоча б ігнорувати іноземний замітник байдужості „індиферентність”) українців, — а ця байдужість якраз і плекається християнізмом, — маємо справу ще й зі свідомим зневаженням Шевченка. Зневага і ненависть до Великого Кобзаря з боку лагідних ісусівців (їхня люта ненависть аж до бажання знищити саме ім'я Тараса Шевченка) не є випадковою і безприкладною. Готовність новітніх фарисео-христосівців луснути задля відмежування українців від Шевченка проявляється з часів самого Шевченка та написання поеми „Марія”, та з часів заснування (19 століття) товариства „Просвіта” імені Шевченка і Наукового Товариства імені Шевченка (НТШ).

Щодо „Просвіти” Іван Франко у статті „Українські народовці і радикали” зосереджується на посиленні уярмлення українців Христом через проникнення його служителів у „Просвіту” імені Шевченка, того Шевченка, який пророкує: розвадиться церков-домовина, і з-під неї встане Україна:

„...В „Меті” (друкований орган, що видавався до заснування „Просвіти”, — прим. авт.) можна було говорити про тиранію поляків і москалів на Україні, — в популярних виданнях „Просвіти” принаймні про перших не можна було згадувати. В часописах і теоретичних брошурах можна було писати про „церков-домовину”, а в виданнях „Просвіти” цю церкву спочатку мовчки, а дедалі зовсім виразно було визнано за одну з найголовніших святощів України. В часописах можна було фантазувати про Україну, про козаків і про козацьку „волю” (звертаємо увагу на лапки, в які Франком узято волю, — прим. авт.), — для простого народу треба було писати про речі практичніші, ближчі до його життєвих інтересів. А що до цих інтересів найближче стояло духовенство, то й не дивно, що в виданнях „Просвіти” відбилися основні погляди на простий народ і народне життя — не радикального і ліберального українства, а консервативного, мало освіченого, а в справах політичної економії — просто наївного українського духовенства. „Молися і працєю”, „ощадність і тверезість”, „віра і лояльність” — це були головні засади, головні практичні поради, які вміли подати українському народові ті самі, що між собою дискутували про „церков-домовину” і з запалом декламували Шевченків „Заповіт”:

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіть,
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте!..”

За 100 років до згаданих подій у Стрию, вражений кровожерністю ісусівців Іван Франко пише статтю „Містифікація чи ідіотизм” про події, що відбувалися з нагоди 50-літнього ювілею знепорочення (1854 рік) ісусородиці, тобто про події 1904 року:

„...Не минуло ще 5 місяців від того часу, коли в день 50-літнього ювілею проголошення догми про непорочність Марії появилася „К греко-католическим архієреям і священікам смиренного верующего посланіє”, в яким автор (звісний О. Мончаловський) перекинувся на ту хвилину в великого католика (звичайно він православний) і зажадав від цісарсько-королівського австрійського прокуратора і галицького духовенства, щоб вони разом до спілки знищили культ Шевченка в Галичині. Нині маємо в руках подібний патологічний елябораг уже з кругів самого духовенства. Дословний його текст такий:

„Слава Ісусу Христу! Всечесніший п.т.отче! Пишу зовсім довірочно по побужденію моєї совісті, яко священник до священника... Тії священники наші, котрі належать до партії молодой, най

будуть патріотами-українцями хоть би ще більшими, ніж Шевченко, але най не славлять його, коли він так безчесно писав на господа і пресвяту матер божу в своїм поематі „Марія мати Ісусова”... Наколи Шевченко тоє зділав проти єдиного бога і спасителя нашого Ісуса Христа і проти пресвятої матері його, тож маєм його славити? Славні поети других народів такого негідного богохульства не допускалися... Но і чи єсть Шевченко правдивим народолюбцем, коли для руського народу лишив назавсіди своє цілковите заперечення віри християнської таким крайнім негідним богохульством?.. Позаяк товариство наукове імені Шевченка має перемінитися на „Академію наук”, про то най священники, до того товариства належачі, жадають, щоби оно надаль вже не було під іменем Шевченка, з тим заявленням, що інакше вони виступлять. Чи священники наші не потраплять бути народолюбцями без славлення Шевченка?..”

Нам здається, що якась брудна і нечиста рука підшилася під фірму щоб підірвати культ Шевченка серед нашої суспільності і тим самим позбавити ту суспільність головного кореня тої ідейності, яка додає їй запалу до праці і підносить її членів із ступня простих з'їдачів хліба до гідності людей... Цей намір, надіємось, пропаде так само марно, як і всі дотеперешні клерикальні атаки на Шевченка, починаючи від тих, якими свого часу в „Сіоні” воював покійний кардинал Сильвестр Сембратович...” (Газета галицького митрополита „Сіон Руський” була перейменована в „Руський Сіон”, проте Франко назива її просто „Сіон”, і правильно робить, бо Сіон, він і в Африці Сіон, — прим. авт.)

Прикро перекопуватись, що сподівання Івана Франка на припинення клерикальних атак проти Шевченка не виправдались. Клерикальні атаки тривають донині.

Але це жах; якщо, звичайно, замислюватись над цим. Та нащо замислюватись? Тут щось не те! Хто сказав, що треба думати і замислюватись? Треба вірити, а не думати! Ві - ри - ти! Це основа християнства! Головне, ---- щоб сало було і картопля, цибулька й огірочок до горілочки; аби (за словами Франка) не підноситись із ступеня простих з'їдачів хліба до гідності людей.

Немає Господа на цій землі
Не стерпів бог – з-перед очей тікає
Аби не бачити нелюдських кривд
Диявольських тортур і окрутенства.
В краю потворнім є потворний бог –
Почвар володар і владика люті
Скаженої — йому нема віради.
За цю єдину: все трошити в пень,
І нівечити, і помалу небо
Додолу опускати, аби світ
Безнебим став. Вітчизною шалених
Катованих катів. Пан-Бог помер.
(Василь Стус)

Ісус Христос, виконуючи жидівський Закон, бере на себе право скасувати найвищий Закон Матінки-Природи, — закон збереження і продовження роду.

Ніхто не вчить кицю вмиватись і вилизуватись. Вона сама природньо це робить, — щоб сподобатись котику. Так само ніхто не вчить курочку чистити пір'ячко. Вона сама це природньо робить, — щоб сподобатись півнику. Той же півник знаходить поживу і не їсть її сам, а скликає курочок. Ніхто його цьому не вчив. Він — лицар від природи.

Ніхто не вчить дівчинку чепуритись і заглядати в дзеркальце. Вона робить це природньо, бо в ній початково закладено природне жіноче прагнення подобатися чоловікам, приваблювати їх своєю красою. Так само квітка розцвітає з природньою метою привабити бджолу красою і ароматом. Бджола запилює квітку і робить її насіння здатним до зав'язі чи до проростання, а сама — медоносить у свій вулик для поживи матки бджолоїної сім'ї та збереження бджолоїного роду.

Подібно й жінка приваблює, спокушає чоловіка з метою продовження (і збереження) роду. Вона пробуджує бажання у чоловіка, апетит, пожадливість, як і квітка пробуджує пожадливість у бджоли спонукаючи її трудитись „як бджілка”.

Дарвін правильно зауважив („Походження видів”), що найкращими є ті квіти, які потребують запилення бджолою. І навпаки, самозапилюючі квіти непримітні та безбарвні. Їхні форми примітивні та непривабливі. І лише квіти, гарні від природної потреби приваблювати

до себе бджолу, приваблюють до себе й нас своєю красою, ароматом, різноманітністю. Такі квіти радують своїми барвами, а праця з догляду за ними дає насолоду.

Ісус Христос вважає себе мудрішим за Матінку-Природу, мудрішим за найвищий космічний порядок. Він навчає зневажати Матінку-Природу:

„...А я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться з пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм. Коли праве око твоє спокушає тебе, -- його вибери і кинь від себе: бо краще тобі, щоб загинув один з членів твоїх, аніж до гесни все тіло твоє було вкинене. І як правиця твоя спокушає тебе, — відігни її й кинь від себе: бо краще тобі, щоб загинув один із твоїх членів, аніж до гесни все тіло твоє було вкинене...” (Матвій. 5:28-30)

Незважаючи на спілкування з хваленими мудрецами Гіллелем, Філоном, Заккаї, Ісус отримав від них однобоку, неповноцінну мудрість. Так завжди буває коли учні не самі навчаються у вчителів, а їх хтось навчає (без їхнього особистого потягу до навчання). Можливо, іудейські старці обговорювали з Ісусом мудрість Арістотеля. Видно, це пройшло повз вуха Ісуса. А якщо й залетіло в одне вухо, то скоро вилетіло через друге. Це за умови, що їх було два.

Арістотель вважає „сімейність” рідкісним явищем у природі. Порівнюючи самок і самців серед людей, тварин і рослин, Арістотель саме у зв'язку з сімейністю людей (цих рідкісних сімейників) та у зв'язку з перейняттям жінкою частини світогляду чоловіка, висловлюється („Метафізика”, глава 9):

„...На відміну від самок у тварин, серед яких різностатеві особи відрізняються так, як відрізняються між собою різні види, жінка є доповненням чоловіка і становить з ним одне ціле...”

Примітно, що Ісусові слова про уявний перелюб (навіть зі своєю закошною дружиною, бо про неї не згадано як про виняток) притаманні виключно Матвієвому євангелію. На протигагу решті євангельських висловлювань, ці слова не перегукуються з висловлюваннями інших євангелістів — Марка, Луки, Івана.

Макс Фреймарк у книзі „Окультизм і сексуальність” в розділі „сексуальність священослужителів” намагається в інших (крім християнства) релігіях знайти щось подібне до оскоплення (кастрації); але не знаходить, і це прямо вказує на Христа як на виключного збоченця.

Фреймарк пише:

„...Якщо буддист наражає себе на всілякі, пов'язані з надмірною стриманістю, страждання задля майбутньої Нірвани, то іудейська секта есеї, як говорить Матвій, називаючи їх кастратами, робила це оскоплення заради царствія Божого. Але не тільки вони притримуються таких страшних обрядів у своєму служінні божеству. На цій жахливій, але разом з тим зручній точці зору стоять ще в наш час російські скопці. Бо процедура, зроблена один раз в житті послужить запобіганню в майбутньому всіляких наслідків несвоечасної пристрасті, від якої не захищений навіть найрелігійніший серед усіх кастратів...”

Що тут можна сказати? — Мерзотно, більше нічого.

Ніколи українець, і не тільки він, не стане повноцінним збоченцем, тобто повноцінним християнином. Тому що десь на дні свідомості він є носієм своєї національної релігійності, основна перевага якої полягає у відсутності засновника релігії. Українська релігійність виплекана спільно всіма представниками української нації, багатьма її поколіннями. Зайве, дике, шкідливе для здоров'я українця (і для майбутнього) стримування бажань, пристрасті. Навпаки, свобода від усіляких стримувань, особливо штучних, приносить насолоду від життя, збільшує родину і, відповідно, полегшує щоденну працю, сприяє багатству й надійності, надихає на бій і творчість. Отже, свободи прагне українець-язичник.

Недаремно древня секта скопців (кастратів) вважає своїм засновником саме апостола Матвія.

Скопці—члени секти цюлагающей свое спасение въ чисто физич. подавлении плоти посредствомъ изувѣченія дѣтородныхъ органовъ. Секта эта возникла въ глубокой древности; въ Россіи появилась въ XVIII в., основанная Селивановымъ. Христіанскіе с-ты считаютъ своимъ родоначальникомъ апостола Матвѣя. По русск. законодательству с-ты за распространение своей ереси и соращеніе въ оную другихъ подвергнутся лишению всѣхъ правъ состоянія и ссылкѣ въ отдаленные края Вост. Сибири съ порученіемъ ихъ строжайшему надзору тамошняго гражд. начальства.

Енциклопедія
під редакцією
Павленка. 1913 р.

Матвій разом з Ісусом навчає оскоплятись (каструватись) на угоду Христу. І то оскоплятись не тільки чоловікам, але й жінкам (бо про їхнє неоскоплення не сказано). Ісус мовить, а Матвій записує:

„...бувають скопці від народження, а є скопці (не виключено, що й жінки, — прим. авт.) що їх люди оскопили, і є скопці, що самі оскопили себе ради Царства Небесного...” (Матвій. 19:12)

„...Секта скопців-хлістів (кастратів-мазохістів) проникла у 18 столітті до Російської імперії. В історії секти скопців і хлістів був якийсь Кондратій Селіванов (про нього див. вище, енциклопедія Павленка, — авт.), що оголосив себе сином Божим і оскопителем. Хоча скопці і хлісти вважали, що він народжений Акуліною Івановою від Духа Святого, російський цар Павло-І наказав відіслати цього „сина Божого” до будинку для божевільних...” (Г. Клімов. „Красная Каббала”, глава 6)

Згідно з законодавством російської імперії, скопці за розтління порядних громадян позбавлялись майна і відправлялись на заслання до віддалених місць Східного Сибіру (подробіці див. вище, енцикл. Павленка). Але ми, українці, не повіримо, доки не помацаємо. А вже офіційно відомо, що скопці виселялись до Америки. То що ж це за такі віддалені місця Східного Сибіру?

Виявляється, що не бажаючи тривожити душевні рани російських імперіалістів (великодержавників), згадана енциклопедія замовчує той факт, що до віддалених місць Східного Сибіру належить Якутія, Чукотка і... Аляска.

Скопці недурні. З метою зробити свою христосоугодну діяльність вічною, вони оскоплялись тільки після продовження свого роду; та й своїх дітей оскопляли після народження в них потомства (внуків). Прикриваючись національними інтересами Росії, московський гурт „Любе” за підтримки московських вищих політичних та церковних кіл (зайвий перелік, бо церковні якраз і є політичні) агітує за повернення в лоно імперії як самої Аляски, так і її сектантів-збоченців. Переговори про утворення спільного Російсько-Американського підприємства з видобутку корисних копалин на Алясці сягають ще часів правління імператриці Катерини-2. Втім, офіційно підприємство почало існувати з 1798 року, вже після смерті (1796) імператриці. А договір купівлі-продажу Аляски укладено пізніше на 80 років, у 1867 році, за часів правління імператора Олександра-2. Значить, секта мормонів (для них жиди є корінними американцями) просто скористалась досвідом секти скопців, точніше — хтось (це не христо-глобалістське лобі, ні! де ж ви бачили?!) передав їй цей досвід через роки, океани, материки.

Так чи інакше, московський гурт „Любе” сприяє відновленню психо-фізіологічного збочення і пов'язаного з ним звиродніння нормальних людей. Кероване жидо-християнізмом міністерство культури України та приватні організатори гастролей об'єднують свої зусилля і направляють їх на звиродніння українців та прищеплення їм рабських інстинктів. Гурт „Любе” в особі потворного соліста-риля Ніколая Расторхуєва співає:

Ей, не валяй дурака, Америка!
Отдавай-ка Алясочку взад!
.....
Скатеріна, ти була неправа!

З метою приспати українців, відволікти їх від факту відновлення (через повернення Аляски) христо-збочення, що заповнить собою і Україну як московську колонію, для українців співаються частушки-прибаутки з пропозицією більше працювати і більше танцювати, щоб — ну геть по-християнськи — не було часу замислитись. За принципом — свиня в небо не дивиться.

Атас!

Так всеселі́ рабочейі́ клас!

Танцуйте мальчікі, любіте девочек!

Атас!

Маліна я-го-да, атас!

Атас, атас, атас!

Для оскоплених українських чоловіків, навчених оскоплятись у повернених з Аляски скопців, знайдеться робота у вигляді биття поклонів Ісусу (з відповідною християнською „потребою” будувати небесний Ізраїль), а також робота в „миротворчих” загонах на службі земному Ізраїлю, наприклад в Іраку, де вигадана жидівством „страшна” зброя загрожує всьому світу.

Насправді в Іраку Саддам Хусейн віродив стародавні арійські святині (принесені арійцями з пра-України). Це древній Вавілон з відкриттям знахідок шумерської (арійської) цивілізації. Хусейн загрожує жидівському світовому пануванню. Загрожує пануванню прихвостнів — попо-християністів. Адже саме для затьмарення арійської цивілізації жиди (з допомогою попо-християністів) наеаджують серед усіх народів Біблію з її жидозвеличенням.

Щоб підготувати українських жінок до майбутнього оскоплення (тоді українкам не потрібно буде займатись материнськими справами) гурт „Любе” оспівує натхненну роботу перетворених на робочий агрегат українок (вже ж не кацапок і жидівок) з покладання шпал та ремонту залізниць.

Дуся „раз!” Дуся „два!” Дуся аз - ре - гат!

Мовляв, працюйте, українці, а ми, кацани, охоронятимемо вас. А жидва в особі письменників-кіносценаристів братів Вайнерів (фото ліворуч) і актора-алкоголіка Владіміра Висоцкого

поможе нам (кацапам) створити образ непохитних і звитяжних охоронців правопорядку.

На фото (нижче, ліворуч) горластий Владімір Семьоновіч Висоцкій нагадує іншого свого одноплемінника — горластого депутата Думи, Владіміра Вольфовіча Жіріновського (праворуч).

Глеб Жеглоф і Валодзя Шаранпоф
Засідзелісь не зря
Глеб Жеглоф і Валодзя Шаранпоф
Ловят банду і главаря...

Якщо сучасні кацапи агітують за повернення скопців, то давніший від них Лев Толстой взагалі протестував проти виселення скопців і хлестів. Треба зауважити, що повного виселення збоченців так і не відбулось у зв'язку з їх конспірацією, викликаною усвідомленням причини гоніння на них, що криється у шкідливих для суспільства збоченнях.

Енциклопедія Павленка повідомляє, що ці сектанти...

„...вважаються надто шкідливими і небезпечними сектантами, але намагаються ретельно виконувати всі зовнішні обряди православної церкви...”

Міжнародний жидо-християнізм визнає Толстого за генія. Все-таки Толстой загальмував виселення з Росії збоченців. Міжнародне визнання Толстого сталось не після написання епохального роману „*Война і мир*” (1869 р.), а лише через 20 років, коли завершено роботу (1889 р.) над невеликою — 100 сторінок — повістю „*Крейцера Соната*”.

Епіграфом до „*Крейцерової сонати*” є не що інше як наведені вище рядки з Матвієвого евангелія про неприпустимість уявного перелюбу (навіть зі своєю закошною дружиною) і про Ісусові рекомендації усмиряти плоть.

Дія повісті відбувається в купе поїзда. Розмовляють пасажири, серед яких одна жінка і троє чужих чоловіків. Свідомо чи ні, Толстой висловлює суперечності. В уста жінки він вкладає слова: „Тільки любов освячує шлюб”. Це означає, що дружина, яка розлюбила, або не любила початково свого чоловіка, залишає за собою право зраджувати його. Бо неосвячений любов'ю шлюб не вимагає святої вірності. Толстой залучає до розмови чоловіка-пасажира. Той ставить питання: „Яка ж це така любов освячує шлюб. І що взагалі є любов?”

Відповідь жінки така: „любов — це віддання виключної переваги одному, або одній, перед усіма решта”. Не так цим визначенням Толстой кидає на любов тінь тваринного парування, як тим, що далі жінка і чоловік — випадкові пасажири поїзду — змовляються відколотись від сусідів по купе і перейти до іншого купе чи до іншого вагону, — без сусідів та зайвих свідків віддання виключної переваги одному, або одній, перед усіма решта. Далі Толстой до цих двох не повертається, бо їй так усе зрозуміло. Вся увага зосереджується на одному з двох, що лишилися в купе. Це — Позднішев. Відтепер він головний герой „*Крейцерової сонати*”.

Згідно з Ісусовими вказівками, Позднішев спочатку зненавидів свою дружину. Потім, аби відволікти себе від поклику плоті та зосередитись на духовному, наймає (для дружини) вчителя музики.

Дружина і вчитель музики натхненно грають дуетом „*Крейцерову сонату*” Бетховена, що в перекладі з німецької знову-таки означає (для Толстого) „Хрестова соната”. Бо „*Крейцеровою*” соната названа з причини: присвячення (Бетховеном) одному з перших виконавців на прізвище Крейцер. Чи то через відсутність сексу зі своїм чоловіком, чи будучи розчуленою музикою Бетховена, дружина відповідає взаємністю на однозначно зацікавлені погляди вчителя музики. Тільки погляди. Позднішев це зауважує, знаходить причину — ревності — і вбиває дружину на очах у своїх дітей. Толстой не може уникнути подробиць про те, як головний герой однією рукою стискає горло дружини, відчуває його твердість, другою рукою тримає ножа, намагає ним нижнє ребро дружини, штовхає ножа під ребро... Пильно дивлячись в очі помираючої дружини, чекає від неї прохання простити її...

Позднішев початково готовий її простити (готовий ще до вбивства, яке й було задумане з метою почути прохання прощення) і здійснити його, це прощення, як Ісус навчає.

Вірогідно, спородивши 13 дітей, Толстой на старість і сам став сконцем, на що вказує тематика його пізніх творів, а також його ненависть до жінки як такої.

Нам, українцям, нема як ненавидіти жінку, хоча ми їй не забуваємо закликати її до порядку. Нічого не вдієш, — полюбляємо жіночок і намагаємося з розумінням ставитись до деяких їхніх особливостей, щоб мати право вимагати від них взаємного ставлення тоді, коли ми, бува, затримаємось десь... Наприклад... за кухлем доброго пива.

„*Крейцера соната*” жажнула навіть тих читачів, які виховані на літературі відюльтера (*подружньої невірності*, — прим. авт.)...” (Ліся Українка. „*Нові перспективи та старі тіні*”)

Але хто така Леся Українка (в очах української евангелупослідженої влади) порівняно з Толстим? Хто така Леся, щоб врахувати її оцінку. Буде краще, коли про цю оцінку ніхто не знатиме.

В українських школах українських дітей примушують вивчати виродка Толстого як „геніального російського письменника”. В советській Україні його вивчали на уроках російської літератури, де Толстому приділялось 20% навчального часу, а викладачам російської мови та літератури зарплата підвищувалась на 20% від зарплати вчителя української мови та літератури. І це не советський прецедент. Ще в досовітську (християнську) Україну засилялись з московщини попи і вчителі, з відповідним підвищенням зарплати саме їм, для московщення українців (див., наприклад, І. Нагаєвський, „Історія Української держави 20 століття”, розділ І, глава 7-а).

З розповіді людини, котра все життя працювала (на Львівщині) вчителем російської мови та літератури, доплата вчителям російської мови здійснювалась не міністерством освіти, а міністерством оборони через посередництво військкоматів. З цього можна зробити висновок про заохочення військовим відомством вчителів саме російської мови і літератури для підготовки дітей-українців як підростаючого гарматного м'яса, що добре розуміє команди московською мовою. В незалежній від українців Україні українські діти змушені вивчати Толстого на уроках іноземної літератури.

В повісті „Диявол” Лев Толстой використовує (епіграф) ту ж саму цитату з Матвієвого євангелія про відрізання спокушаючого члена. Але в „Дияволі” Толстой еволюціонує від убивства того, хто спокушає, до вбивства того, хто спокушений, тобто до самовбивства.

Головний герой „Диявола” Євген має дружину і дитину. Але відчуває спокусу з боку своєї колишньої пасії, з якою зустрічався ще до свого одруження. Колишня пасія щораз нагадує про себе Євгенові. Він їй подобається! Він приходить до неї у снах! Не в змозі встояти перед дияволом (жіночими чарами) Євген береться за револьвер, пострілом розбризкує (по стелі й підлозі) вміст своєї голови. Це геніально! На цьому треба вчити мільйони, мільярди людей. Серед них, звичайно, є й українці.

Оригінальність „Диявола” в тому, що цю повість Толстой наділяє двома закінченнями. У другому варіанті Євген вистежує диявола (гарну жінку) і публічно її вбиває. Незрозуміло, за що можна ненавидіти жінку так, як її ненавидить Толстой. Щоб це зрозуміти, — треба самому оскопитись і охреститись, що є шкідливим не лише для власного психічного і фізичного здоров'я. Бо це шкідливо для оточення; шкідливо для України.

Толстой не був би „великим мислителем і філософом”, якби не шукав золоту середину. І він її знаходить.

Повість „Отець Сергій”. Тут інфікований Ісусом Левко Толстой виконує дуже непросту роботу. Він шукає спосіб усмирити плоть, і при цьому залишитись живим. За таких умов *Грубий* Левко-дурко захоплюється пошуками-знахідками, забуває про готовий рецепт у вигляді все того ж Ісусівського вчення про відрубування спокушаючого члена з метою зберегти решту тіла від горіння в якійсь жидівській гесні вогненній.

На цей раз Толстой не використовує євангельські слова як епіграф.

Мабуть Толстой уявив самого себе Ісусом.

Отже, 20-річний офіцер Касатський (він же майбутній отець Сергій) дізнається про любовні стосунки своєї нареченої з російським імператором Миколаю-1. Для молодого офіцера є лиш один вихід — монастир.

Як українець, я бажаю такого виходу всій кацапській офіцерні. Але враховую, що коли в сусіда горить хата, то навіть при бажанні аби вона згоріла, треба вжити заходів, запобігти перекиненню вогню на свою хату. Непогано було б уміти викликати дощ і перемінити вітер у протилежному (від своєї хати) напрямку, як це вміли робити українські волхви, поки їх не знищили заброди-християни. Оскільки йдеться про поширення Ісусової нечисті у вигляді всепожираючого вогню, то є потреба запастись водою для гасіння. Водою під назвою анти-християнізм. А щоб ця вода була дієва і цілюща, щоб її можна було використовувати не лише для гасіння пожежі, але й для цілення (від недуг) та для плекання здорової Української нації, її треба настояти на Рідній Українській Вірі, де немає місця придуркуватим Ісусам та Дияволам з їхніми мареннями понівечити нормальних людей на користь жидівству. В Рідній Вірі є світло й темрява, добро і зло, правда і кривда.

Води в московщині вистачає. Тому лишається порадити кацапам настояти цю воду рідним для них угро-фінно-чувашо-мордвіно-бурято-башкирським язичництвом, і приправити

її елементами міфології племен чудь, меря, черемиси та інших, що утворили й доповнили московитський, так званий русській народ.

Прийнявши монашеський постриг та нове ім'я Сергій, офіцер Касатський заміняє офіцерську зброю молитвами, а жіноцтво — Ісусом. Після 20 років утримання від жінки, отець Сергій чує, як хтось стукає у вікно його нори (поодаль монастиря). Це молода й гарна жінка. Вона розважаючись пропонує розіграш — „парі” — своїм компаньйонам. *Парі* передбачає, що ця жінка має провести ніч з монахом. У-ух! Цікавооо!

Почувши стукіт у вікно, отець Сергій притуляється щокою до внутрішнього боку шибки щоб виглянути. Їхні очі зустрічаються. Обом усе ясно. Увійшовши до келії, жінка жаліється на мокру погоду і поступово роздягається щоб „посушитися” біля отцевої печі. Сергій, тактовно відвернувшись, — молиться. Жінка роздягається до гола, чекає завершення молитви, призиває монаха до себе. Отець постає перед спокусницею і силувано вдає, що він ні на що не реагує. Але тільки вдає (робить вигляд), що не реагує. Обоє це розуміють. Не в змозі керувати собою, отець виходить до сіней, де є сокира і колода для рубання дров, кладе палець на колоду і використовує сокиру не за призначенням. Відрубаний палець лишається в сінях на підлозі, а монах з усмиреною плоттю повертається до жінки. Вона згорає від нетерпіння.

Тут Левко *Грубий* нічого не каже про те, що жінка сподівалась на вихід монаха до сіней як на потребу підготуватись, тобто роздягтися, дати можливість заспокоїти свою сором'язливість, викликану довголітнім стримуванням; та й помитися б йому не завадило.

Поставши знову перед оголеною жінкою, отець сподівається побачити ефект від свого нового вигляду. Але жінка перебуває в полоні бажання. Вона не відразу помічає перемену отця. Аж ось до її вуха доноситься звук капель. Вона шукає очима те місце, звідки чується звук... Це підлога, на неї стікає цівка з окровавленої руки отця Сергія.

Толстой спрямовує жінку в сіни, щоб вона побачила відрубаний палець. Доведена до жаху та істерики, жінка полишає монаха, нашвидку одягнувшись.

Геніальний письменник не допускає думки про отримання жінкою психічної травми. Зазначає, що через рік вона приймає постриг і живе в монастирі суворим життям.

Пізніше отець Сергій все-таки не встоїть перед іншою спокусницею. Вона була неповна розуму і прийшла до отця на лікування. Толстой вже й сам розуміє непоправну шкоду від монашества і від противного Магінці-Природі християнізму. Адже протиприродне стримування однак прорветься. Це може статись без можливості вибирати жінку (як трапилось з отцем Сергієм). Тобто від дурнуватої жінки народиться дурнувате потомство. Отець Сергій переживає гріхопадіння. Він покидає монастир — йде у світ, де його (зважаючи на зовнішній вигляд і відсутність документів) сприймають за бомжа, судять і виселяють до Сибіру.

Автор цих рядків не має достовірної інформації про належність Толстого до секти скопців. Але протести Толстого проти їх відселення, а також зміст його творів та особисте намагання „світоча” московської літератури „уйти в монастир”, свідчать на користь факту Толстовського христо-збоченства.

Г. Клімов („*Красная каббала*”, глава 6) розповідає:

„...Лев Николаевич Толстой ходил в монастырь Оптиная Пустынь, и там учился обузданию своих демонов дегенерации. В последние годы своей жизни он подходил к монастырю и уже готов был смириться, однако, гордия сего переборола. Он тогда встал недалеко от скита и ждал, когда старец сам первым к нему выйдет. Старец не вышел. Старец проверял, действительно ли смирился граф Толстой, или же все это очередной выверт знаменитого писателя. Граф Толстой подождал-подождал тогда, развернулся и ушел...”

Куди ж пішов Толстой?

Лев образився на світ. Залишився незрозумілим („незаслужено” незрозумілим) для багатьох. Рішуче пішов (як належить істинному письменнику) виливати на папір своє, довірене перу, горе. Бо все на світі не так, як має бути. Все не так, як хочеться філософу.

І перо вже вмочене в чорнило, і рядки лягають на папір, — чітко, люто, як належить їм лягати на знак помсти. Рядки лягають, але назви ще нема. Це нічого. Треба лише взяти чистий аркуш паперу для титульного листа з майбутньою назвою нового твору. Потім буде геть не просто знайти цей твір у книгарнях та книгозбірнях. Це, — „*Краткос ізложеніє євангелія*” Льва Толстого (в моєму перекладі):

„...Стосовно взагалі всіх відступів у моєму викладі від прийнятого церквами тексту, читач не повинен забувати, що таке звичне нам уявлення, ніби Євангелія, всі чотири, з усіма віршами і буквами, суть священні книги, є неправда... Крім того, читач повинен пам'ятати, що євангелійські тексти початково були написані без розділових знаків, злитим письмом, і тому підлягали найрізноманітнішим різночитанням, і що таких різночитань нараховується до п'ятдесяти тисяч... Читач повинен пам'ятати, що не тільки осуду заслуговує викидання з Євангелія непотрібних місць, освітлювання одних іншими, але й навпаки, нерозумно не робити цього, а вважати певне число віршів священними...”

Чомусь зібрання творів Толстого в 22-томах не вмістило цей порівняно невеликий твір „геніального” мислителя і письменника „Великої” Московії.

Торкнувшись теми української школи, не можна обійти увагою ще одного „геніального” письменника і драматурга — Вільяма Шекспіра. Його твори вивчають малі українці на шкільних уроках іноземної літератури.

Праці Шекспіра можна означити коротко, це — реклама християнства.

Гамлет не просто виступає проти одруження своєї матері з братом свого покійного батька, тобто зі своїм дядьком. Він вважає, що дядько навмисно вбив Гамлетового батька з метою одружитися з удовою, матір'ю Гамлета. Смерть Гамлета підводить читача до засудження вбивства хрестителя Іоана, який, згідно з євангеліями, позбувся голови за непрохане втручання у шлюбні стосунки іудейського царя Ірода Антипи та Іродіади.

Справді, шлюб Гамлетової матері з братом покійного чоловіка подібний до шлюбу Ірода Антипи та Іродіади (сучасників Ісуса і його хрестителя, Іоана). Роль Гамлета полягає в тому, щоб надати страдальницького вигляду позитивному герою Іоану та водночас очорнити іудейську саддукейську верхівку (вона призвела до розп'яття Іоанового хрещеника, фарисея Ісуса).

Тут можемо взяти до уваги іншу версію вбивства хрестителя Іоана. Ця версія присутня в історичній та навколобіблійній літературі. Згідно з цією версією, хреститель Іоан є конкурентом Ірода Антипи, порадником (непроханим) і коханцем самої Іродіади. Та надумав хреститель Ісуса, Іоан, женитись, звичайно ж, — не на Іродіаді. І не тільки надумав, а таки й женився, без дозволу на те від її величності Іродіади. Іродіада фабрикує на Іоана справу про втручання в царські стосунки, а танок живота у виконанні її дочки від першого шлюбу — Саломеї — стає ціною голови Іоана. Голову відрізано за наказом царя Ірода Антипи, — він зачаровано споглядав танок Саломеї.

Німецький іудей Генріх Гейне добре знає історію свого „богообраного” племені. В поемі „Атта Троль” (розділ 19) Гейне переповідає нам історію про любовний трикутник Іоана Хрестителя. Вершиною цього трикутника є голова Іоана (предтечі Христоса). Завдяки нашій Лесі ми маємо український переклад цієї історії:

Справді, то була княгиня,
Іудейська цариця,
Ірода прекрасна жінка,
Що Хрестителя згубила.

На руках вона тримає
В мисі голову Івана,
Раз у раз її цілує,
Так, цілує у нестямі.

Бо вона любила Йвана, —
Сього в Біблії немає,
Та народний є переказ
Про кохання те криваве.

Зрозуміть інакше трудно
Дивну примху теї дами:
Жінка зроду не скарає
Нелюба такою смертю.

Може гнівалася трошки
На коханця, то й скарала;
Як побачила ж по тому
Любу голову на мисі,

Заридала і умерла

Від кохання й божевілля
(Плеоназм! адже кохання
Все одно, що божевілля!).

Ми, допитливі, мусимо відмітити, що практикований жидами левіратний шлюб, цей пережиток первісно-общинного ладу, передбачає одруження вдови з братом покійного чоловіка. Але вже в ті євангельські часи левіратний шлюб міг передбачати виняток з правил, а саме, — одруження лише у випадку бездітного овдовіння. А з історії Іоана і Гамлета знаємо якраз про обернену ситуацію. Плуґанини тут немає. Бездітне овдовіння означає, що вдова залишилась без дітей чоловічої статі. В даному випадку бачимо саме доньку (Саломею). Вочевидь Іоану разом з Ісусом (фарисейська новаторська школа Гіллеля) належить ініціатива у запровадженні цієї поправки до Закону.

Уточнимо, що тут подвійне або й потрійне новаторство.

Раніше ми відзначили саме фарисейський законопроект про скасування смертної кари ще в часи, що безпосередньо передують Новозаповітним (новаторським) часам. Отже, історія новаторів — Іоана Предтечі (Хрестителя) та його послідовника Ісуса (Христоса) — відображає історію внесення відразу трьох серйозних законопроектів:

- 1) Скасування смертної кари.
- 2) Скасування левіратного шлюбу як такого.
- 3) Скасування левіратного шлюбу хоча б за умови, що вдова має дитину жіночої статі.

Буде ще більше новаторства фарисеїв, якщо Іродіада не вдова. Бо за однією з версій вона покинула свого попереднього живого чоловіка через те, що він був сином Ірода Великого (ворога фарисеїв, який ніби побивав немовлят (у євангеліях) і від якого Ісус тікав до Єгипту) і Маріамни з роду Хасмонейців (покровителів фарисейства); був позбавлений Іродом спадку, а значить і впливовості. Живий чи мертвий, але труп. Значить, Іродіада вдова, та ще й зрадниця в очах фарисеїв.

Це зайвий раз вказує на те, що Новий Заповіт є творінням новаторської Гішель-Ісусівської радикальної течії фарисейства, а також на те, що Шекспір є типовий опортуніст. Він на стороні тих, хто посідає панівне місце, як і колись фарисей апостол Павло. Шекспір є адептом цього відгалуження панівного (християнського) церковного фарисейства школи Гіллеля, і ворогом синагожного (опозиційного щодо панівного церковного) фарисейства школи Шаммая. Така позиція геніального, неперевершеного ніким (крім Лесі) драматурга, яскраво проступає у „Венеціанському купці”. Про нього після Ромео.

Представники ворожих родів — Ромео і Джульєтта — по-християнськи люблять одне одного без тям. Навіть за умови відсутності ворожнечі між родинами Монтеккі (Ромео) та Капулетті (Джульєтті) можна зрозуміти цілком природне ставлення батька до шлюбу своєї, ще недорослої доньки Джульєтті. (Хай вона підросте!) Його дитя ще не знає життя.

Джульєтті немає навіть 14 років, — переймається батько, — хай мине ще два роки, аби вона могла стати дружиною („Ромео і Джульєтта”, акт I, сцена 2).

Ніхто не може засуджувати таке ставлення батька до своєї дитини. Кожен лише схвально відгукнеться про його виважений підхід.

Шекспір не повідомляє про родовід Ромео і наявність у ньому південної (семітської іудейської) крові. Відомо, у південних народів дівчатка дозрівають швидше, ніж у північних. В російській імперії, що простягалась від субтропіків до приполяр'я (од молдаванина до фінна — за Шевченком) дозрівання дівчаток (14 років у помірних широтах, і 13 років на півдні) було закріплене на законодавчому рівні:

Растлѣніе — лишеніе цевности малолѣтней, имѣющей менѣе 14 (въ Закавказьѣ 13) лѣтъ; наказуется каторжн. работами на 10—12 лѣтъ—при употребленіи насилія или злоупотребленія властью и на 4—8 лѣтъ— при употребленіи во зло ея цевности и цевѣдѣнія.

Можливо, Ромео під впливом своєї родини був далекий від розуміння позиції потенційного тестя. Але потенційний тесть був не промах і передбачав можливість охолодження почуттів у закоханих молодят (після весілля) з перспективою залишитись дитині-Джульєтті одній з малою дитиною на руках. Справді, якщо так станеться, то ніяка любов до ближнього, а тим більше християнська любов до ворога, не зарадить батьківському горю.

Цікаве зауваження робить Артур Гобіно в книзі „Про нерівність людських рас”, книга 1, глава 11:

„...У Східній Африці, в племені ванікас хлопчики 12 років женяться на дівчатках того ж віку. В Парагваї єзуїти (*шекспіраїти*, — прим. авт.) ввели звичай, збережений досі, видавати дівчаток-абригенок 10 років за 13-річних хлопчиків. В цій країні є вдівці і вдови віком 11 і 12 років...”

Подібно до Джульєтти з Північної Італії маємо ще й Маргариту з Середньої Німеччини. І знову зустрічаємось з мінімальним загальноприйнятим (у європейців) віком для одруження — 14 років. До цього віку дівчаток беруть батьки (як батько Джульєтти), та й самі вони беруться.

Гьоте розповідає: Фауст у своїй перішучості мусить зважати (аби набратись рішучості) на звістку Мефістофеля про підслухану сповідь любої Фаусту дівчини Грегген-Маргарити:

— Вона приходила на сповідь,
Тут у священика була;
У сповідальню я прокравсь —
Вона певинна, я дізнавсь.
— Уже за чотирнадцять їй.

Християнська мораль Шекспіра („Ромео і Джульєтта”) однозначна. Вона пронагує любов до ворогів, - - „щоб не страждали діти”.

Не виключено, що Шекспір тільки вставляв (попередньо профіансовану?) рекламу християнства до вже готових (чужих) творів.

Пушкін у статті „Ромео і Джульєтта Шекспіра” вказує:

„...многіс із трагедій, пріписивасмих Шекспіру, сму не прінадежат, а только ім поправлени; трагедію „Ромео і Джульєтта” должно почесть сочинісім Шекспіра...”

Доктор філософії Іван Франко з'ясовує, що трагедія була написана в Італії, і перейшла в Англію до Шекспіра вже в перекладі на французьку мову:

„...не підлягає ніякому сумнівові, що ані Шекспір, ані його безпосереднє джерело, Артур Брук, не черпали з італійського тексту Банделлі, лише з французького перекладу. Джульєтту, що в італіянців має 18 років, у Брука 16, Шекспір зробив 14-літньою...” (І. Франко. „Ромео та Джульєтта”, розділ 1 - 2)

Запитаємо, нащо зробив 14-літньою? --- Чи не на догоду семітським расовим понятіям?

„Венеціанським купцем” Шекспір перевершує будь-яку рекламу християнства. Тут іудей Шейлок традиційно позичає гроші під заставу фунта м'яса з тіла прохача грошей, християнина Бессаніо, із залученням гаранта Антоніо та з відповідним оформленням векселя в нотаріуса. Минає час. Боржник грошей не віддає. Природньо має статися судовий розгляд справи. Так і є. Але Шекспір початково ставить християнина-боржника у вигідне світло, ніби він і не повинен відповідати за борг. А іудея Шейлока великий драматург робить просто винуватцем. Крім скасування боргу Шейлок мусить ще й зберегти собі життя через прийняття християнства і бути щасливим з цього.

— Тобі й краплини крові не дає
Оця розписка; тут стоїть виразно!
Фунт м'яса. Тож бери, що слід: фунт м'яса
Бо він тобі належить за законом.
Проте, коли вирізуючи м'ясо
Хоч краплю християнської крові
Ти крові — все майно твоє, всі землі
Республіка у тебе конфіскує:
Такий закон.
Хай святий наш хрест він зараз

На себе прийме...

.....
Скажи, чи ти вдоволений, єврею.

— Вдоволений.

— Одержиж на свої хрестини двох

Батьків хрещених; був би я суддею

Додав би я до них іще десяток

Щоб супроводили тебе, лукавий

До шибениці, а не до купелі.

Тільки психологія вирока може продиктувати шекспірівські сюжети. Звиродніння, як ми вже знаємо, прямо залежить від змішання рас. Близький до істини Фрідріх Ніцше („По той бік добра і зла”, розділ 224), коли називає Шекспіра дивовижним іспансько-мавритансько-саксонським змішанням смаку.

Ні в кого не виникне сумнів у тонкій продуманості шкільної програми в Україні. Як не Толстой Левко, то Шекспір Ілько.

Дещо підсумовуючи, помічаємо, що Ісус визнає лише Старий Заповіт. Сам він нічого не написав. Ніякі євангелія-одкровення і, надто, дії апостолів йому не відомі. Йому, фарисею, все це створили його друзі, фарисеї.

Толстой визнає Ісуса, а значить — Толстой визнає Старий Заповіт і Новий Заповіт з його збоченням, залякуванням і прокляттям кожному, хто не з Христосом.

Ми, українці, нащадки древніх арійців, — творців Священних Вед.

З причини епідемії іудаїзму (зокрема християнізму) Веди змінили свою форму — з усної на письмову — і з пам'яті волхвів перейшли в книги. Перша книга — Рик Веди — удвічі старша за Біблію.

На те, що все на світі має бути природнім (зокрема стосунки між чоловіком і жінкою, — вони створені одне для одного), вказує нам, українцям, наша Книга, — Книга понад Книгами, — Рик Веди. „Рик” означає голосне промовляння, ричання, речення, прорікання, пісня, славень (гімн). „Веди” означає відання, знання. Ведмідь так називається тому, що ведає (знає), де є мед (мід). Отже про все за порядком. Від зачаття світу і його розвитку до зачаття дитини і продовження роду.

Рик Веди (Розділ 10. Рик 129)

Про зачаття світу.

1. Не було не-сущого, і не було сущого тоді.

Не було ні повітря, ні небосхилу за його межами.

Що рухалось туди-сюди? Де? Під чийм захистом?

Що за вода була бездонна, глибока?

2. Не було ні смерті, ні безсмертя тоді.

Не було ні ознак дня чи ночі.

Дихало, не коливаючи вітру, за своїм законом Дещо Одне.

І не було нічого іншого, крім нього.

3. Морок був прихований мороком на початку

Нерозбірливий безлад — усе це.

Те жиггедіяльне, що утримувалось в порожнечі.

Воно Одне було породжене силою жару!

Про природність усякого зачаття і про природність бажання, спокушання, як необхідної умови зачаття, розвитку, поступу.

4. На початку його пройняло бажання,

Що було першою насінною думки.

Походження сущого в несущому відкрили

Мудреці роздумуванням, шукаючи в серці своєму.

5. Впоперек був натягнений мотузок.

Чи був низ? Чи був верх?

Запліднювачі були. Сили збільшення були.
Поривання вгору. Задоволення наверху.

6. Хто воістину знає, хто тут проголосить,
Звідки родилось, звідки це творіння?
Далі боги з'явилися за посередництвом створення цього світу.
То хто ж знає, звідки він виник?

7. Звідки це творіння виникло,
Було воно створене, чи ні —
Хто наглядає за цим світом на вищому небі,
Тільки він знає, або ж не знає.

Очевидно жиди не просто перебрали з Рик Вед до своєї Тори-Біблії всю інформацію про світ (біблійні небо і земля), первісний безлад (біблійна порожнеча й темрява), бездонну воду (біблійний всесвітній потоп). Жиди переробили всю ведичну інформацію на догоду своїм потребам. Свого племінного божка Єгову-Саваота вони зробили „творцем” Світу. Адама і Єву зроблено першочоловіком і жінкою. Ной — „рятувальник” всього живого від потону, а Ісус Христос, — „спаситель” усього живого від первородного гріха (зачаття для продовження роду). Українці — „наслідок” потомства жидів по лінії Адам-Ной-Яфет або Адам-Ной-Хам. Християнство активно допомагає жидівству у справі упередження українців і шкатування в них почуття національної меншовартості. Жидо-християнство долучається до вирізання в українців їхньої історичної пам'яті змалечку. Навіть ті люди, які не ходять до церкви, не мають ікон в домі і не проявляють по-інакшому свій християнство, — перебувають під впливом і контролем жидо-християнства. Вони втягнуті в процес нищення всього свого (нежидівського) на користь міжнародному Ізраїлю, небесному і земному. Бо вони — Ізраїль небесний і земний — нероздільні. Для цього достатньо навіть незначного спілкування з християнством у вигляді охрещення дитини, „освячення” повозбудованої школи, перегляду християнських телепрограм, „благословіння” на шкільному випускному вечорі. Євангельські заморочки та Ісусові зарозумілості (сентенції) спотворюють українця.

Християнство своєю ідеєю непорочного зачаття ганьбить саме зачаття.

Зачаття відповідає найвищому Закону Матінки Природи; воно є основою для виконання Закону збереження роду і для його продовження. Зачаття не може бути порочним.

Християнство своїм нав'язуванням ідеї порочності зачаття і первородної гріховності пригноблює жінку, пригноблює її гідність. Це пригноблення та приниження спрямоване передусім на жінку-Українку, — вона вразливіша з причини своєї причетності до первісної людської цивілізації, якою є цивілізація орійв-арійв-трипільців-українців.

Не тільки кожен психотерапевт, але й кожна (уважна до себе і до своєї дитини) матуся знає, що нав'язане почуття вини — почуття гріховності — знижує імунітет організму, особливо дитячого.

Християнство переймається лише тими речами (явищами), котрі можуть сприяти виконанню жидівського Закону (Біблії-Тори) і спотворенню всього на світі з метою виродження всього доброго і прекрасного, всього нежидівського, — щоб жиди (паразити, покидьки) запанували на руїнах нежидівського.

Жидівський гімн — Інтернаціонал (переклав з французької на *общепонятну* Аркадій Коц) — епохи советського жидо-кацапо-чучмецького большевизму так і звучить:

*Весь мір пркрасний (мір „насіля”) ми разрушим
До основанья, а за тем
Ми наш, ми новий мір пастроім,
Кто бил нічем, — тот станет вссм.*

Большевицький переворот 1917 року в Росії з подальшим перекиненням його в Україну є саме жидівський переворот з домішкою чучмеків для маскування жидів, коротше — жидо-чучмецький інтернаціонал:

Ленін (Бланк)

Зінов'єв (Апфельбаум)

Троцький

Уріцкій

Сталін (Джугашвілі - в перекладі з грузинської - жидівський син)

Азізбиков

Шварцман

Берія

Кагановіч

Стасова

Ягода (Ієгуда)

Свердлов (Янкель)

Дзержинській

Шаумян

Орджонікідзе

Радек (Собельсон)

Шліхтер, Ландер... легіон виродків.

Церква як філія синагоги, точніше, молодша і прогресивніша сестра - щорічно 14 січня урочисто святкує жидівський обряд обрізання Ісусового дітородного члена. Це воістину віддане служіння іудаїзмові (державній релігії Ізраїлю) позначене червоним кольором в церковному календарі українців-християн.

Заслуга Ісуса у справі підкорення нежидівських народів жидівському пануванню є дійсно грандіозна. Тому Ісус заслуговує певного заступництва (жидівством) за нього перед розсудливими людьми. Заступництва навіть у вигляді відредагованого рудим кабаном марення сивої кобили:

„...Саме тому Ісус поніс „кару" обрізання, щоб ввести в оману диявола і той де зміг би розпізнати в ньому сина божого. А чудесне народження від заможної жінки - як повчали своїх прихожан середньовічні проповідники - зберегло життя спасителю в дитинстві, бо сатана (він завдяки вивченню пророчих книг знав про неперочне народження Месії) не здогадався б шукати його серед немовлят, народжених заможними жінками..." (Джошуа Трахтенберг, "Диявол і єврей")

Це марення прагне заступити Шевченкове пророцтво про байстрюччя, видаване свангелістами за сдинородного сина божого. Та й хіба може християнізм обійти своєю увагою обрізання крайньої плоти дітородного члена (Ісусового), якщо цар Давид, з роду якого походить Ісус, захоплювався обрізанням крайньої плоти (не тільки власної, а й сотень інших, ворожих) для доказу своєї могутності - подібно до того, як доказом могутності американських аборигенів (індіанців) є скальп, знятий з ворога. Біблія (див. 1-книга Самуїлова, глава 18, вірш 25-27) яскраво показує важливість жидівського ритуалу обрізання. Сватаючись до Саулової дочки Міхали (Мелхоли), майбутній цар Давид мусив бути обрізаний сам, та ще й дати царю Саулу викуп за молоду - 100 крайніх шкірок палестинців (необрізаних і ворожих щодо жидів).

Та хіба ж можна так недооцінювати того (Давида), з чийого роду з'явиться Христос?

Недооцінювати не можна. Тому Давид приносить Саулу не якихось 100 крайніх шкірок, а цілих 200! Тому й треба святкувати День обрізання Ісуса, - аби вкотре засвідчити монолітність іудаїзму-християнізму.

В Ефіопії християнство не відрізняється від іудаїзму. Точніше, ефіопи легко сприймають як старий іудаїзм (Мойсея), так і новий іудаїзм Ісуса (християнізм). Ефіопи не відкидають ні властивого християнізмові монашества, ні властивого іудаїзмові обрізання. В новітню епоху, коли в Ефіопії (як і у всій Африці) під маркою деколонізації відбувались зміни політичного устрою, постало питання, ким є ефіопи - їудеями чи їудействующими? Це питання дуже давнє. Тому воно й досі не вирішене. Знаємо, що прадід поета Олександра

Пушкіна був ефіоп, можливо й обрізаний. Бо частіше його ім'я зустрічаємо як Абрам Ганнібал, і рідше Ібрагім Ганнібал. Та й сам правнук Абрама Ганнібала, поет Пушкін, якщо й не обрізаний, то був готовий до цього. Бо обрізання є умовою одруження на жидівці, як щойно ми бачили на прикладі іудейського царя Давида, коли згідно з Законом Мойсея на вимогу отримати 100 шкірок Давид вручає Саулу — для гарантії успіху! — 200 шкірок!

*Христос воскрес, моя Ревська!
Сгорая следуя душой
Закону бога-чловека
С тобой целуюсь, ангел мой.
А завтра к верс Моисея
За поцелуй я не робея,
Готов, еврейка приступить
I даже то тебе вручить,
Чсм можно верно сврся
От православних отличить.
(Пушкін. „Христос воскрес“)*

Пророцтво Шевченка вже 150 років промовляє до українців. Вони не чують, бо „заснули, мов свиня в калюжі, в своїй неволі”.

Але й не можуть українці почути рідного Шевченка. Бо фінансовані українцями жидівські (нібито українські) засоби масової інформації (преса, телебачення, радіомовлення) нав'язують українцям стереотип, згідно з яким усе чуже є вищим за все рідне.

Протягом 2003-го року український телевізійний ефір був заповнений екранізацією „Ідіота” Достоевського. А „Гайдамаки”, „Кавказ” Шевченка ніби й не існують. Авжеж, Достоевський — національний герой Росії. Бо він каторгу відбув.

Хоча Тарас Шевченко відбув каторгу (початково безстрокову, довічну) і був позбавлений права писати й малювати, але створив підпільний цикл поезій „В казематах”, не наголошує ні на тісноту самих казематів, ні на відсутність паперу, олівця і простих умов для творчості. Українському нескореному духу не перешкодить тіснота казематів і відсутність олівця й паперу, а заодно й відсутність офіційного дозволу на пророцтво для українців.

Натомість горе-Достоевській (той Достоевській, що все пророчив загибель Росії-імперії не від когось/чогось, а власне від лібералів, вони, мовляв, ліберально пом'якшують покарання державним злочинцям, зокрема Шевченкові) дуже любить парикати на свою долю, хоче викликати співчуття до себе, скорботу:

„...Я замстїл, что в тесной квартирѣ даже і мислїть тесно...” (Ф. Достоевській, „Уніженїис і оскорбленїис”).

Прошлага года, двадцать второго марта, вечером, со мной случилось престранное происшествіе. Весь этот день я ходил по городу и искал себѣ квартиру. Старая была очень сыра, а я тогда уже начинал дурно кашлять. Еще съ осени хотѣл переѣхать, а никак не мог. Въ этотъ день я ничего не могъ найти порядочнаго. Во первыхъ, хотѣлось квартиру особенную, не отъ жильцовъ, а во вторыхъ, хоть одну комнату, но непременно большую, разумеется, выстѣсь съ тѣмъ и какъ можно дешевую. Я замѣтилъ, что въ тѣсной квартирѣ даже и мыслятъ тѣсно. Я-же, когда обдумывалъ свои будущія повѣсти, всегда любилъ ходить взадъ и впередъ по комнатамъ.

І це в той час, коли Шевченко на засланні писав:
На батька бісового я трачу
І дні, і пера, і папір!

.....
І досі сниться: під горою,
Між вербами та над водою,
Біленька хаточка.

В цей-таки час, інший патріарх *істинно-русскаго* слова Лев Толстой насолоджувався описом своєї педерастії:

„...Я ніколи не був закоханий у жінок... У чоловіків я дуже часто закохувався... Всі люди, яких я любив, відчували це і я помічав, як їм тяжко було дивитись на мене...” (Л. Толстой. *Твори в 22-томах. Том 21 ст. 52, Москва, 1955 р.*)

Ця відвертість Левка знаходить підтвердження і в „Крейцеровій сонаті,” де Толстой смакує жіночі форми чоловічих задниць. Отже, Лев Толстой, цей патріарх *істинно-русского* слова, є ще й патріарх *істинно-недерастії*.

Так само не чути й української музики та пісні. Корифею української класичної музики Миколі Лисенку за часів російського царату заборонялось писати українські пісні. Це робилось методом заборони підписувати ноти українськими словами (*подробиці див. Огієнко. „Українська культура”*).

Володимира Івасюка повісили невдоволені його патріотизмом советські виродки.

Ігор Білозір убитий в незалежній від українців Україні. Якщо Івасюка вбили таємно, то вбивство Білозора — побиття з добиванням — відбувається відкрито в центрі Львова, під стінами обласної прокуратури.

Українському соловейку Анатолію Солов'яненку (з ним не зрівняється Лючано Паваротті і Робертіно Лоретті) заборонено! співати на сцені в „незалежній” Україні, після чого він помер. Діти Анатолія Солов'яненка не знаходять такої підтримки як Лючано Паваротті, концерти (заробітчанство) якого в Україні відбуваються під особистим патронатом президента Ющенка.

Забезпечення на законодавчому рівні державного статусу української мови, — блеф. Бо всі спекуляції українською мовою покликані відволікти українців, захопити їх ілюзією турботи влади про українську мову. Тоді як влада не є українською в принципі. Декларуючи захист української мови зокрема, а з нею української культури та української нації взагалі, неукраїнська влада в Україні насправді сприяє розвитку — активному розвитку — всього неукраїнського.

Правляча в Україні жидо-християнська хунта сприяє виродженню української мови в українському театрі, кіно, спорті, в українській пісні, літературі... Цим сприяє виродженню українців з поступовим заселенням України жидами і кацапами. Жидам кацапи треба як носії московської мови, що витісняє українську мову й націю з України.

Прощітає московська й американська негро-жидо-гомосексуальна попса:

Майкл Джексон (негр)

Уїті Х'юстон (негрятянка)

Боріс Моїсєєв (жид-недераст)

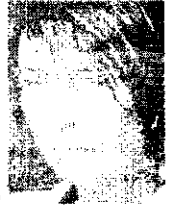
Анжеліка Варум (?-івка)

Добринін (жид)

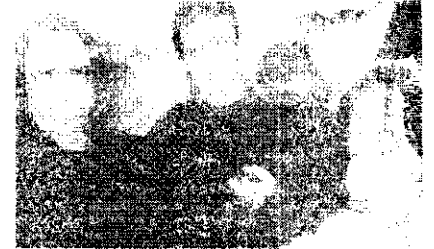
Леонтьєв (модель педерастичної моди)

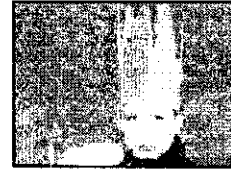
Розенбаум (без коментарів)

Газманов (жид)

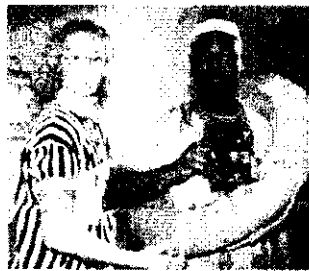

Градській (жид з компанією одноплемінників)

Верка Сердючка (все поспіль)

Провідним продюсером українського (жидівського) шоу-бізнесу є жидок Аркадій Укупнік („чомусь” саме з негром).

Український боксер Кличко їде до Москви на фестиваль з нагоди ювілею московського телевізійного каналу і там співає „падмасков-ние ве-че-ра”.

Український футболіст Шевченко не володіє українською і хизуються швидким опануванням італійської.

В такій ганебній ситуації інтернаціональна церква Христосова мовчить про духовне гноблення українців. Значить, вона погоджується з цим гнобленням.

8 травня 2003 року в центрі Львова на проспекті Тараса Шевченка біля стін прокуратури (тут 8 травня 2000 року в незалежній від українців Україні було вбито кацапами українського співака і композитора Ігоря Білозора) віче-реквієм з приводу сумної події.

Віче триває півтори години. 40 хвилин від початку надається пону ---христоролюбцю. Під молитовно відправляє славного Ігоря на лоно Авраамове.

Трагізм ситуації підсилений тим, що віче-реквієм проти московських убивць Ігоря Білозора — Воронова і Калініна (батько одного з них керує львівською міліцією) — відбувається при розвішаних повсюди (і безпосередньо біля місця проведення віча) рекламних плакатів гастролей у Львові московського цирку. „Цирк” триває!

Церква Христосова не звертає найменшої уваги на наругу над українськими національними героями і щішностями. Чи не закономірно? Адже встановлено, що церква, цїрка (кірха в німців), цирк — слова одного кореня.

Колишня любов і соратниця Ігоря, співачка Оксана Білозір, ставши народним депутатом України переймається „проблемами” жінок-парламентарів українського парламенту (див. газета „Без цензури” №4, 30 січня – 5 лютого 2004 року). Її не вб'ють за христосоматірбожно-любиві пісні, що *воспівають* рабське терпіння. Її не вб'ють так, як убили Ігоря за протест проти засилля в Україні московської попси і кацапської арештантської лірики. Ця арештантська лірика звучить в Україні на кожному кроці, в магазині, транспорті, кафе, на вокзалах, базарах...

Радіо й телебачення ніби навмисно створені для поширення цієї зарази. Мойша Шуфутінській скрізь присутній зі своїми нудотними пісеньками:

Прошлась по кожне іголка – іголочка

.....
Осталась на теле наколка – наколочка.

Від Шуфутінського не відстас одноплемянник Гарік Крічевській.

Чуючи його пісні, що сприяють звородінню українців, автор цих рядків зробив зауваження водієві маршрутного таксі, в салоні якого звучала „возвишена” мелодія. Водій завагався, але ненадовго. На його бік стала тупорила матрона зі своїм 18-літнім сином, який подумки йде на „дело” і приміряє до себе оспівану Гаріком ладанку:

*На щасть, мис мама ладанку одсла,
Крщатік, я по тебе іду на дело.
Крщатік, — всс мої беди і победи,
Крщатік, я скоро вновь к тебе прісду.*

Очевидно повнолітній син матрони з маршрутки робить внески в злочинський обшак. Тому й сподівається на швидке повернення із „золи”, на яку він потрапить після походу з ладанкою на „дело” (злочин). Ладанка античоргівська, антидиявольська, — христосоугодна. Значить, йти на злочин з Христом — не дуже злочин.

Злочинний християнізм йде в одному напрямку з організованою злочинністю. Рука руку мис. „Понятія” українсько-кацапского криміналітета збігаються з „понятіями” жидохристиянізму. Єпіскоп на християнському жаргоні означає „наглядач” (в перекладі з грецької), наглядовий суддя над підлеглими йому пастирями (попами).

Слово „єпіскоп” (наглядач) належить до епохи рабовласництва. Ернест Ренан („Апостол Павло”, глава 9) каже, що слово „єпіскоп” прийшло з мови політичної.

За рангом єпіскоп відповідає „смотрящому” в злочинському світі.

СМОТЯЩИЙ (ЄПІСКОП) — вищою мірою цікава фігура злочинного світу, щось на взір одноосібного „голови Вищого арбітражного суду” (Сінедріону, — прим. авт.). За рангом він нижчий від „злудія в законі” (митрополита, — прим. авт.), але вищий від блатного, бондаря (пона, — прим. авт.). Тлумач (рабин, — прим. авт.) „статей” злочинського закону і понять злочинської честі. Його рішення обговоренню не підлягають, хіба що хтось (сретик, — прим. авт.) насмілиться навпрямки звернутися до злочинської сходки (церковного собору, — авт.). При потребі може поставити на місце й злудія в законі, включно до його „імнічменгу” (анафемі, — авт.), якщо той хоч якось порушить означені „статті” і „ностанови” (догмати, — авт.). І злудій в законі (піп, — авт.) повинен йому підпорядкуватися. За критичних обставин питання розв'язує злочинська сходка (церковний собор, — авт.). „Смотращий” (єпіскоп, — авт.) — особа дуже авторитетна, неодноразово перевірена, відзначається твердим характером (вірою в торжество всесвітнього Ізраїлю, — авт.) (Енциклопедія „Мова блатних і мафіозі”, редактор Олег Хоменко).

ЄПІСКОП — хижак, директор неприватизованого магазину, керівник закладу, пана. (Вказана енциклопедія).

Відомо, що злочинний світ відрізняється високою точністю даних ним „звань” — „кликух”. Сам же злочинний світ має у своєму лексиконі багато слів набутих жидо-християнством коли жиди в епоху первісного накопичення капіталу (раннє християнство) активно спілкуються зі злочинним світом під час скуповування краденого (монопольного скуповування, бо завдяки запровадженню іудейського Закону серед неіудеїв іудеї користуються привілеями в кримінальних діях). Тому-то Іван Франко протиставляє не просто християнству, а жидо-християнству:

„...І поза світ жидівсько-християнський я вилетів...”

На відміну від Ігоря Білозора, Оксану Білозір не вб'ють за її христо-слиняві пісні. Також і Софію Ротару не вб'ють за москвоязичну „Лаванду” з тої ж причини, з якої співачка стала лауреатом у польському Сопоті ще за часів советської влади. Тоді, в Сопоті, вона весело й бадьоро виконувала пісню Володимира Івасюка „Водограй”. Та й після Сопоту Ротару заспівала „Червону руту” в тій же манері, що й „Водограй”, — на взір „Ой як весело живеться в нашому колгоспі”. Це зроблено в умовах холодної війни між Заходом і Сходом з метою зняти українське питання з політичного розгляду. Патріот України Володимир Івасюк усвідомлював трагізм України, створив (1968 р.) та випустив у світ (1970 р.) „Червону Руту” саме помірно-сумною (як і більшість своїх пісень) аби привернути увагу найперше українців до їх сумного — ганебного — стану.

У Стрию, як і в більшості середніх міст України, значна напруженість із працевлаштуванням. Зокрема є труднощі заробити будь-які гроші, навіть працюючи не за фахом.

Тому один з місцевих учителів музики, Ігор, випускник Харківського інституту культури, змушений підробляти різноробом на будівництві. За кухлем доброго пива Ігор поділився зі мною своїми спогадами про те, що його рідна сестра ровесниця Володимира Івасюка, і що в домашніх архівах Ігор має копії написаних Івасюком партитур, де „Червона Рута” саме помірно-сумна, а не весело-бадьора, як її „проштовхнула” Софія Ротару.

Нижче подаю автограф партитури Івасюка:

ЧЕРВОНА РУТА с. 104
В. Івасюк.

Звісно, кожен має право ставити під сумнів цю обставину. Проте, навіть збірник „100 улюблених пісень” тематичної міжнародної школи україністики (Київ, „Музична Україна”, 1992 рік) подає „Червону Руту” як твір помірного (не хіп-хоп) виконання, тобто в мінорі.

Червона рута

Слова і музика В. Івасюка

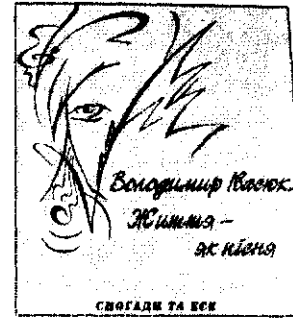
Помірно mp

Ти при_знай_ се ме_ні.

Якось чорна закономірність українського буття. Назарій Яремчук залишив нас у розквіті свого життя. У спогадах про Володимира Івасюка, що увійшли до книги „Володимир Івасюк. Життя — як пісня. Спогади та есе” Яремчук відтворює часи, коли „Червона

Рута" вийшла на рівень всесвітнього захоплення нею. (Свого часу Японія запропонувала Івасюку і Білосору чудові умови для творчості. Івасюк небезпідставно покладав надії на японський проєкт. ССРСР — космічна держава і тюрма народів). Жидо-кацапська комуністична партія КПСС як ум, честь і совість, основная і направляющая сила советского общества, не могла пережити „ганьбу”. Проєкт зірвано. Івасюка вбито.)

Яремчук:

„...Володя сів до коричневого старого рояля фірми „F. Kalles” і з таємничою усмішкою мовив:

— ...Треба їхати до Москви... Запрошують на „Пісню – 71”. „Червона рута” одна з кращих пісень року. Але співати треба без „Смерічки”, а... з оркестром Сілантьєва.

Володя різко розвернувся на стільці, взяв ля-мінорний акорд:

— У вступі, я думаю, краще буде, якщо замість жіночого голосу прозвучить гобой...”

Цінне повідомлення Яремчука про мінорне виконання „Червоної руті” її творцем і, що принципово, про відмову автора від жіночого голосу в цій пісні.

Бачимо, що й тут не обійшлося без примазання Москви до української слави. Замість українського ансамблю „Смерічка” частину української слави присвоює московський оркестр Сілантьєва.

Москва не тільки сльозам не вірить, але й не спить, особливо тоді, коли йдеться про очолення будь-якого руху; або коли є можливість присвоїти чужі національні здобутки. Недаремно весь світ знає: „Росія — родина слонів”.

З „Червоною Рудою” сталось (невипадково) так, що її перше виконання було довірене не українським соловейкам Назарію Яремчуку чи Василю Зінкевичу, а саме представниці „старшого брата” — Єлене Ніколаєвнє Кузнецової.

Ось ця фіфочка поруч з Володимиром, а „Слава КПСС” над ними.

„Чомусь” це фото дуже поширене.

Подія видається ще більш неприродною з огляду на те, що „Червона Рута” — крик чоловічої, а не жіночої душі. Ось і автограф Івасюка не передбачає жіночої партії в цій пісні. Звертає на себе увагу саме чоловічий монолог, — ти шукала-знайшла.

Під приводом необхідності („гострої”) виконання жіночої партії (неіснуючої в „Червоній Руді”), а насправді для затвердження в українцях впевненості про неспроможність українців зробити будь-що без кацапів, якраз і була потрібна „свята” Єлена Кузнецова.

А ще більше вона потрібна з огляду на своє прізвище. Це прізвище московського терориста Ніколая Кузнецова. Та й по батькові Єлена в точності Ніколаєвна. Щоправда, це не дочка відомого терориста. Все-таки це призначення Кузнецової на виконання нею „Червоної руги” виглядає дуже символічним, особливо якщо врахувати збіг у часі появи „Червоної руги” і міста Кузнецовска.

Червона руга

*То признаєся мені,
Збірки в тебе ті сари,—
І без тебе всі дні
У моїх мислях*

*Може десь у місяць
То сар з'їмлю шукати,
Сонце — ругу знайшла
У мене згубила?*

*Приміт.: Червоної руги
Не шукай вояки,—
То у мене єдина.
Тільки ти, мовірі,
То твоя брота —
То є єдиная брота
То є брота брота
З усіх сір.*

*То сар у тебе в скарі
У дівочих дівочих
То забута єдиная
То признаєся до мене
У не треба мене
Сили квітку квітку
То сар у тебе єдиная
У дівочих в свої мислях...*

Приміт... 18. XII. 70 Ю. М. М.

Ніколая Кузнецова вбили 1944 року українські націоналісти, а жидо-кацапська власть в Україні назвала на його честь місто енергетиків Рівненської атомної електростанції — Кузнецовск. Ось він — удмурто-башкірський виродок хангитмансійського походження.

Випускник лісо-технікуму комі-пермяцького хозаро-московського Приуралья, вирішив наводити порядок не в урало-сибірських лісах, а в Україні. Під час відступу (1943 рік) гітлерівців з території України на захід (до Німеччини), звитяжний істинно-руській мутант здійснив

(паприкінці 1943 року) за

наказом таких як і він мутантів (з Москви), серію вбивств осіб високого німецького командування в Україні. При цьому Кузнецов залишає після себе „сліди” українських націоналістів. Крім репресій проти українців з боку німців це ні до чого привести не могло. Зрештою, не привело. Тисячі смертей краших, найсвідоміших українців — бо підозра німців падає передусім на них — в тяжкий для України час підірвали й без того слабку надію на творення (після закінчення війни) самостійної України. Колоніальне ярмо „святого” хозаро-кацапського Третього Риму на плечах України — ось результат дій героя московського Советського Союзу.

Степан Бандера недаремно увів Шевченкознавство у своїх збройних формуваннях. Душу переповнює гордість за українських націоналістів. Вони вбили героя Советського Союзу Кузнецова як паскудного тхора.

Вбили саме на честь 130-го Дня народження Шевченка, 9 березня 1944 року.

В незалежній від українців Україні кацапізація українців посилюється. Це стосується насамперед провідної верстви українців, творчих і розумних людей, навіть тих, кого нема серед живих. Їх кацапізують без їхньої згоди.

Колишня квартира Володимира Івасюка в Чернівцях (зараз вулиця промосковського Маяковського в центрі міста, тоді як вулиця Івасюка на околиці). Тут засновано музей композитора з явно промосковським персоналом. Від початку (1995 рік) існування музею і майже 10 років по тому директором призначається (за мудрим рішенням промосковської влади) Прасковья Нечаєва.

Якщо переважна більшість музеїв має вихідний день в один з буднів, — щоб на вихідні суботу-неділю приймати екскурсантів, — то музей Івасюка має вихідний саме в суботу. З огляду на географічне розташування Чернівців, коли відстань (270 кілометрів) до порівняно недалекого Львова поїзд по однокільній залізниці долає аж за 12 годин, такий вибір вихідного для музею (він має всі

підстави стати місцем паломництва в Україні) інакше як дивним не назвеш. А коли ще й у самому музеї завідувач фондів (з директором не вдалось поспілкуватись) вимовляє не Володя, а Валодзя, вся дивина враз перетворюється на закономірність. Закономірне розташування фондів, де офіційний висновок причини смерті Івасюка через самоповішання займає цілу стіну без сусідства з іншими експонатами (щоб вони не відволікали увагу), тіди як присвячений одним із друзів композитора некролог з наголошенням саме на вбивстві Володимира, розміщується в іншій кімнаті, в закутку, за меблями.

В інтерв'ю газеті „Комсомольская правда — Україна” (26.10.2005) Елена Кузнецова розповіла, що зустрівшись з Володимиром Івасюком через 9 років після „Червоної Руги” (незадовго до вбивства Івасюка), вона помітила:

„...Володя дуже змінився... Я зразу побачила, що від колишньої енергії Івасюка нічого не залишилось... Дізналась про його смерть уже тоді, коли його поховали. І досі без сліз не можу згадувати, що мене про це ніхто не повідомив...”

Лицемірна Кузнецова не може без сліз згадувати не смерть, а вбивство Володимира Івасюка кацапським азіатсько-сибірським способом — підвішанням композитора (не злодія) до гілляки дерева в лісі поблизу! військового курорту! у львівському передмісті Брюховичі. Чи не за те боровся в Україні керований хозарською Москвою вояк, удмурто-башкирський терорист Кузнецов, — щоб в Україні процвітало свавілля кацапо-азійської вояччини?

Ми є свідками не лише вбивства українського композитора, але й синхронного (з убивством) шаленого сплеску діяльності московських композиторів — Дунаєвського, Тухманова, Добриніна — з наступними відгуками цього сплеску у вигляді композицій Резніка, Ніколаєва, Крутого...

Разом з убивством Івасюка зникає і зміст його портфелю — ноти й пісні. Портфель знайдено порожнім біля вбитого композитора (не мільйони ж грошей були в ньому до вбивства). Тому з 300 пісень Івасюка до нас доходить лише 100.

Може, вбивці обмежились тільки фізичним убивством Івасюка і викинули пісні з нотами на смітник? Але ж це якщо не зайві сліди, то, принаймні, зайва робота. Тому ясно одне: робота виконувалась на вищому рівні. Зниклі пісні Івасюка лягли на стіл Союзу композиторів у Москві. Поверхової обробки пісень буде цілком достатньо аби не виізнати в них почерк Івасюка. Ось „геніальною” музикою „советських композиторів” (серед них переважають не тільки іудейські фейси, але й іудейські імена Ісаак, Веніамін, Давід, Ілья) заповнюється весь простір *от Москви до самих до окраїн*. Нібито й Советський Союз перестане існувати, але московська попса заповнить усі можливі простори своїх колишніх колоній. Бо скрізь, де звучить *русская речь*, — в діловодстві чи в пісні, — є територія, підвладна Росії. І навіть такі затінки від Московського нав'язливого „світла”, якими були Західна Україна й Карпати зі своєю самобутньою душею і піснею, почнуть мутацію (через проникнення до них шкідливого розтлінного *облученія* Москви). Бо всохло те дерево (на ньому Москвою повішено Володимира Івасюка), його листя вже не створює благодатного затінку, що захищав українців від в'їдливого московського *облученія*.

Львів'яни-старожили розповідають, що з появою „Червоної руги” навіть кацапи як „вища раса” в Україні на побутовому рівні почали співати українську „Червону ругу” замість кацапської „*Ой марооз-марооз, не мароозь мєня...*”

Володимир Івасюк уособлює вічний язичницький склад душі українця. Червона руга — приворотне зілля — закарбована в генетичній пам'яті українця як символ вічного й чистого кохання. Шукаючи прихований зміст Червоної руги, Володимир обходить багато сибірських сіл України. Він заслуговує на винагороду. Карпати відкривають йому — чутливому і вразливому — таємницю стосунків між чоловіком і жінкою як представниками різних статеїв людства. Юнак, парубок, переживає перше у своєму житті кохання. Дівчина, в яку він закоханий і яка закохана в нього, прагне злучитися з коханим на все життя. Вона

децю невпевнена в собі — за молодості. Тому й шукає чар-зілля. З погляду її коханого (закоханого в неї хлопця), — це добре, дуже добре; і водночас зайве, бо „...ти у мене єдина... бачу я тебе в снах...”

Український язичницький світогляд проходить через душу молодого Івасюка і лягає на папір у первісному вигляді „Червоної руті”, чернетку якої збережено:

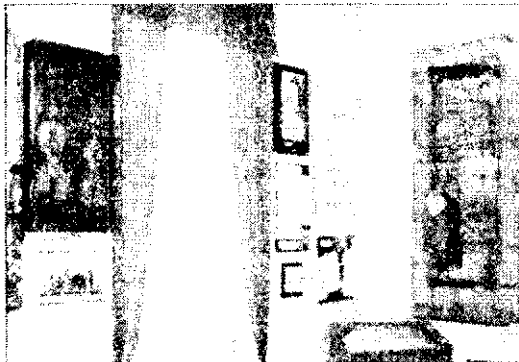
Ти не смійся хоч раз
Не кажи, що забула
А згадай про той час,
Як ти мавкою була.
Що ночами в лісах
Ти чар-зілля шукала
Що з вітрами, як птах,
Ти колись розмовляла.
Бачу я тебе в снах
У дібровах зелених.
По яких же шляхах
Ти вернулась до мене?

Близьким до істини є припущення про замордування Івасюка з подальшим його повшанням не ким іншим, а саме керованим інтернаціональною жидвою московським монголо-татарським КГБ. Адже його (КГБ) членами є „святі” служителі Ісусові. Їхнім обов'язком є знищення язичництва як носія національної самобутності. Бо тільки позбавлений національної культури (підтримки) народ може стати рабом інтернаціонального жидівства.

Так само, як не приймається підступна християнізація Шевченка, відбувається і спланована християнізація Івасюка.

Крім знання його пісень треба (для розуміння світогляду митця) відчувти атмосферу його помешкання. Треба доторкнутись до клавіш його роялю...

Ніде в колишній квартирі Івасюків нема й сліду християнізму, навіть патяку на нього. Не повинно бути в квартирі розумної людини — і нема тут — ніяких хрестів, розіг'ять, ікон...

Та недовго пишалося помешкання українського генія відсутністю іудейської мерзоти.

Ще будучи кандидатом у президенти України, Віктор Ющенко прибуває до цих затишних кімнат, які пам'ятають дихання Володимира Івасюка і переливи звуків роялю композитора.

Новітній єзуїт оскверняє своїм подарунком святу язичницьку чистоту домівки родини композитора.

Покуть — споконвічна святиня кожної арійської оселі. Вона не осквернена зрадою українського світогляду. На покуті один раз на рік на Різдво Світла Дажбожого ставиться кутя на знак пошани до предків та до 12 річних місяців... На ній з'являється подарована єзуїтом жидошанувальна ікона. Бачимо покуть до і після візиту єзуїта.

Майбутній президент Ющенко посприяв, щоб усе українське перебувало за ґратами іудейщини. Бо лише беручи активну участь в жидо-угодній діяльності товариства сзуйтів і розраховуючи на його підтримку, Ющенко може досягти найвищої посади в державі. І досягас. Досягає лише після присяги у своїй відданості справі процвітання богообраного племені, поклавши правицю водночас на іудейський Закон — Біблію — і на іудео-український Закон — Конституцію — в присутності конституційного судді (він обмежує повноваження президента).

«ПРЕСВЯТІ отці, голово Верховної Ради, шановні народні депутати, високоповажні гості, дорогі друзі. Я вперше говорю із цієї трибуни як Президент України. До цього я мав честь стояти за цією трибуною як голова Нацбанку, прем'єр-міністр, лідер фракції «Наша Україна», із цієї трибуни мені доводилося говорити солодкі і гіркі слова, бути в тузі й бути в дуже щасливих моментах.

Знаємо про конституційне працевлаштування іудеїв на високі державні посади в будь-якій країні для обмеження в ній „свавілля” монарха і забезпечення конституційного „порядку”.

Може скластись враження, що визнання нового президента іудео-христосівцями в Софіївській церкві грає другорядну, чисто формальну роль, — тому що визнання церковниками відбувається після церемонії воцаріння у стінах Верховної Ради. Але це не так. Чому? Тому що, по-перше, президент уже присягнув на іудейській Біблії, а по-друге, він прибувас до церкви щоб додатково підтвердити свою відданість синам і дочкам Сіону. Бо український народ міг не зрозуміти, — що й до чого? Зі слів присяги у Верховній раді (*газета „Сільські вісті” № 9 (17687), 25 січня 2005 року*) стає зрозумілою (зі шрифту) суть звернення новообраного президента. Все-таки треба повторити, бо, як кажуть кацани — *повторсььс мать учсьья*.

Ось по всіх каналах українського та світового телебачення і радіомовлення 24 січня 2005 року об 11 годині 15 хвилин розносяться уточнення, наголошення і нагадування ПРЕСВЯТИХ отців українському президентові, — що саме і як саме треба робити для догодження пресвятому племені.

Владика Філарет бажає Ющенкові Соломонової — не Лесиної і не Тарасової — мудрості.

Головний український маріонетковий настир московського ханства Володимир (той, що агітував голосувати на виборах проти Ющенка) пропонує не забувати про благодать Христа-спасителя. За це Ющенко цілує його.

Кардинал Гузар мимрить емульсію гріншого з праведним.

Кардинал Гузар

Він намагається приховати свій жидівський писок кошлатою бородою та окулярами. Це йому не вдається. Тому намагається бути небагатослівним і скоріше зникнути з екрану.

Отець Мефодій промовляє таке, що Ющенкові аж соромно стає за його (Ющенка) недооцінену відданість: „Ви не маєте права відмовитися від хреста господнього...”

Пресвітер Паночко від секти християн віри євангельської застерігає: „неможливо керувати державою без бога Біблії...”

Чомусь не було сказано, як Бог стосується Біблії?

Інші пастирі та коменданти сектантів товчуть те ж самісіньке. Один з них, Падун, каже по-кацапськи: „Пусть ангели хранят Вас...”

Ющенко всім їм дуже правильно відповідає: „Має бути світоглядна єдність”. Тобто незалежно від причетності до церкви чи секти, світогляд має бути єдиний — жидоугодний.

Раптом, через місяць після возсідання на трон, Ющенко скасовує (невдовзі відновить — ширший персонально і очолений комуністом) державний Комітет у справах релігій. А нащо він здався, цей Комітет?! Адже всі владика-кардинали-митрополити-отці-

пресвітери добре знають без комітетів, що саме і як саме треба робити для підпорядкування України інтересам світового Ізраїлю. Комітет тільки заважає. Бо він якось висвітлює діяльність христосівців. А так, без Комітету — ніхто й нічого не знатиме. Алілуй! Амінь.

Серед „отців” не було представників мормонів та єговістів. Ну, — це окрема тема.

Подібно до Ющенка Адольф Гітлер мусив брати активну участь у діяльності керованого Сіоном і Ватиканом Тевтонського (Німецького) Ордену, щоб стати керівником Німеччини (про це далі).

Для замилення очей (і щоб розчулити українців), Ющенко як головний спонсор видання згаданої вже книги спогадів про Івасюка, сказав слова, що лягли в основу вступної статті до цієї книги. Кожен єзуїт повинен вміти знайти струну людської душі, гра на якій приведе його до переслідуваної мети:

„...Хіба є в світі українець чи українка, які б не знали й не шанували ім'я Володимира Івасюка? Добре пам'ятаю, як у критичні для України 70-ті роки, коли здавалося, що все українське перебуває за ґратами в Сибіру, Мордовії чи Магадані, все талановите приховане від злого ока в глибоких шухлядах, раптом пролунала „Червона рута”.

Ніби зараз усе українське не перебуває за хресто-ґратами сибіро-мордово-магадану у вигляді всюдисущих хрестів та наглядчів за ними, — христосівців (святих отців за Ющенком).

Український націоналізм у творах Івасюка не просто межує з українським рідновірним світоглядом. Український націоналізм легко і просто поєднується (чи буває інакше?) з українським рідновірним світоглядом.

...Зірки на вінках, вінки на воді
Вінки на воді в синю ніч на Купала...
(пісня „Я твоє крило”)

Як це — зірки на вінках? Та це ж поганство! Геть його!

Або:
... Кожна дівчина стала вербою
Легінь між ними явором став...
(пісня „Дві скрипки”)

Як це — дівчина стала вербою? Бесовство! Іскорчіть єго несмеленно!

Або:
... А ранок сонцем кожен день цвіте для нас
І лиш любов цвіте один, єдиний раз.
(пісня „Лиш раз цвіте любов”)

Як це — ранок цвіте сонцем, а не Ісусом? Дьявольщина! Отхрестіся от него!

... П'є веселка чисту воду
З глибокої річки...
... Під великим небосхилом світ такий широкий
Тільки Україна в нас єдина.
(пісня „Рідний край”)

Як це — п'є веселка чисту воду? Може й вам, піснярі, чистої води захотілося?
А завтра, — чого вам захочеться? Чистої України?

Очевидна зацікавленість у вбивстві Івасюка. Зацікавлені як московські імперські спецслужби, так і винищувачі язичництва — христосівці. Бо вони забруднюють Україну і остерігаються очищення її від них.

Жид Ісус каже: „Хто не зі мною, той супроти мене”.

Жидівські комуно-більшевики кажуть: „Кто не с нами, тот протів нас”.

Єлена Кузнецова „широ” (лицемірно) дивується змінам, що відбулися з Івасюком. Ми ж, українці, знаємо: Володимир Івасюк не міг не змінитися усвідомивши, що відображений у його піснях (часто тужливих, але виконаних здебільшого весело) душевний стан використано на користь гнобителів України, керованих комуністичною партією Советського Союзу (КПСС), слава якій — КПСС — закріплена на даху театру з перекладом на українську. Бо вона, КПРС, дуже нам рідна (задній план на фото Івасюка з Кузнецовою). З подачі КПСС пісні Івасюка зазвучали хоча й неприродньо, та все-таки безтурботно й бадьоро, чим створили враження українського самовдоволення в московському ярмі. Тому ніхто й не повідомив Кузнецову про смерть (убивство) Івасюка. Бо українці не вважають кацанку Кузнецову представницею «вищої раси», якою, при відповідній підтримці Москви в Україні, вона сама (і мільйони кацанів) себе вважає. Більше того, українці знають: „Червона рута” — квітка любові українця Володимира Івасюка до українки Марії Соколовської. Ось вони разом — Марічка і Володя:

Хіба Марічка не краща за Ілену?

Українці знають, що Івасюк жив раніше, живе тепер, і житиме вічно. Живе в пам'яті українців і для України. І як зараз пишеться книга, так зараз пишеться українська музика. Вона скоро зазвучить, — переможно!

Як любить Івасюк своє робоче місце, так любить це місце інший, поки що незнаний композитор, чия музика вознесе Україну до вершин могутності й слави.

Народе мій, коли тобі проститься
Крик передсмертний і тяжка сльоза
Розстріляних, замучених, забитих,
По соловках, сибірах, магаданах.
Державо напівсонця, напівтьми
Ти крутишся у гадину, відколи
Тобою неспокутий трусить гріх.
(Василь Стус)

Навіть початкові знання з математики дозволяють проаналізувати ситуацію в Україні і зробити висновки, — невтішні. 99% музики, літератури, фільмів, мультфільмів, — кацансько-американські. На решту — 1% — припадає заголовок (не зміст) програми телепередач, в якій лише погода українська. Біблія для дітей зустрічається українською, що вказує на всеохоплюючий жидо-християнський вплив і контроль в Україні. Навіть діти-учні шкіл україномовних (здебільшого це тільки вівіска) спілкуються поза школою кацанською або кацансько-американською говіркою — „но проблем”, „фак ю”, „крошка мая”, „ай лав ю”, „крейзі лав оф ю”, „ай стенд бай ю”, безліч прикладів. Та ці приклади помітні лише тим українцям, котрі ще не втратили свою національну свідомість і людську гідність. До цієї втрати українцями гідності й свідомості долучається передусім церква Ісусова. Жидохристиянізм стверджує відсутність різних національностей на користь рівності во Христі, доводить відсутність статевої різниці. Бо згідно з Новим Заповітом...

„...нема чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви один у Христі Ісусі, а коли ви Христові, то ви Авраамове насіння...” (Галатам, 3: 28-29)

Тому з жидівської подачі світові законодавці моди і пов'язані з ними виробники реклами доводять до того, що 99% українських жінок носять чоловічий одяг — штани. (Мова не тільки про шкоду від нищення статевої самобутності, а й про те, що закриті штанами гарні жіночі ноги перестають радувати наше чоловіче око.) Також і жіноча зачіска мало відрізняється від чоловічої.

Новий Заповіт є наслідком пророцтв Старого Заповіту, а теперішня ситуація в Україні (і світі) є наслідком пророцтв Нового Заповіту з його євангеліями-посланнями-повчаннями. Завдяки християнству жидівство не тільки зрівнює всіх для спрощення свого контролю над людством, але й отримує надприбутки від передбачення попиту на жіночі штани і вчасного їх виробництва. (Штани „в обтяжку”! Медики б'ють на сполох — такі штани негативно впливають на материнство! Та цього ніхто не чує, бо ніхто не може й не хоче чути — реклама джинсів заглушує тривогу медиків, затьмарює їхні виступи, робить їх голос згідно з Біблією — голосом волаючого в пустелі.)

Це і є той глобалізм (від слова „глобус”), проти якого виступають всі свідомі нації. І лише задурманені Ісусом українці називають глобалізм вірою в бога (Ісуса). Бо всі розумні нації прочитали й увірували в євангеліє від Тараса (поема „Марія”). Лиш українці досі захоплюються євангеліями від Матвія, Марка, Луки, Івана...

Українці захоплюються пророками-жидами та апостолами-жидами і нехтують своїх пророків та своїх апостолів. Справді, зомбування українців жидівськими Заповітами відбулось повною мірою:

„Нема пророка (Шевченка) у своїй вітчизні” (Матвій. 13: 57)

Як тут не згадати Івана Франка, — „Шевченко і поклонники”:

Апостол (я, Іван) правди і науки,
Котрого ждав ти (Тарасе) день по дню,
Прийшов, простяг потужні руки, —
І Легіон ім'я йому.

Но ті, що змаленьку кормились
Дум твоїх скорбним молоком,
По всьому світові хвалились
Тобою, своїм співаком,

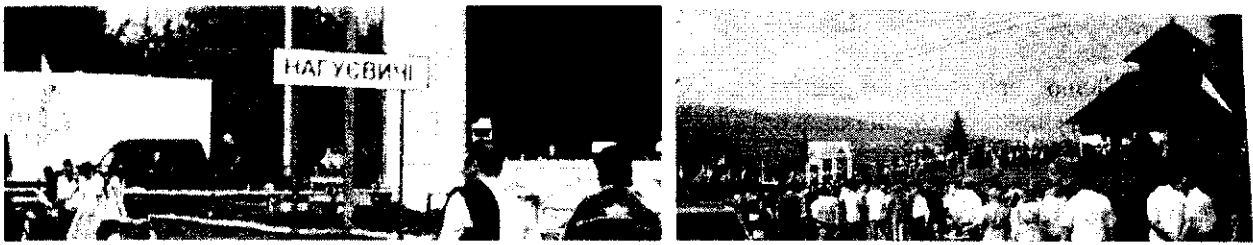
Ті як нового гостя (Івана) вздріли,
ПОЗАТИКАЛИ ВУХА ВСІ,
А го й в поліцію (КГБ, СБУ) побігли,
Низькопоклонники твої.

Знаємо, що доктор філософії, письменник і поет, автор колосальної літературно-наукової спадщини (перевершує спадщину Маркса-Енгельса-Леніна) Іван Франко як христопегудний був недопущений до роботи у Львівському університеті, і свої останні дні доживав у... притулку (!). Похований у... чужому (!) склепі.

Тільки через роки перепохований (за сприяння Івана Труша — художника) там, де спочиває нині.

Фарисейство прогресує!

27 серпня 2006 року. 150 річниця від дня народження Франка. Свята Земля України і Свята Пам'ять про Українця оскверняється демонстративно. Оскверняється не тільки приїздом до неї єзуїта Ющенка, а ще й демонстрацією самовідданого поклоніння Ісусовому розп'яттю — де? — в садибі родини Франка. Сюди зігнано (про це чути було нарікання членів Української Республіканської партії) тисячі людей — „любих друзів” президента Ющенка. Зігнано для його зустрічі. Україна мусить знати про цю урочисту зустріч єзуїта! Так, про неї, а не про ювілей українського мислителя! Бо Франко лиш інструмент для зустрічі єзуїта. Встановлено пости для теле- та радіотрансляції (на всю Україну) урочистої зустрічі єзуїта українським народом на батьківщині українського Генія в селі Нагусвичі на Дрогобиччині. Особливий, посилений полк міліції (у формі та в цивільному) робить зачистку землі, по якій бігав босоніж малий Іван. На цій землі розташовано меморіальний комплекс, по ній планується поважне розгулювання підкованого єзуїта. Високоякісна зачистка не торкнеться лише вірнопідданих послідовників єзуїта, готових за першою командою скандувати „ю — щен — КО!”, не торкнеться й місцевих владців та... жіночок у молитовних позах перед розп'яттям того, хто посланий тільки до загинулих овечок дому Ізраїлевого (!).

ТО КОМУ Ж СЛАВА, — УКРАЇНІ ЧИ ІВРАЇЛЮ?!

Дешо про причини поразок українців у їхній національно-визвольній боротьбі. Поразки від початку проникнення в Україну паралітичного християнського вірусу і лотенер. Аналіз причин показує, що протягом тисячоліття християнізм у всіх своїх проявах сприяв і сприяє роз'єднанню українців, робить їх легкою здобиччю в руках загарбників.

Ще з Володимира-хрестителя починається в Україні палування християнської орди. Володимир звалтував Рогніду (нехристиянку, засвану за нехристиянина литовця), щоб женитись на ній, убив батька Рогнідиного (Рогволода) та її братів. Володимир звалтував Україну, вбив її вільний дух, — кинув на багато віків (аж до сьогодні) у рабство до християнської орди.

Варто зауважити, що київо-печерський монах Нестор у „Повісті минулих літ” (розділ „рік 980”) вказує на бажання Рогніди одружитися з Володимировим братом, київським князем Ярополком, а не з литовцем. Це важливо. Враховуючи сповідання Ярополком християнства - це свідомо брехня Нестора, якому в заживденій Україні поставлено пам'ятник на печерських пагорбах у Києві.

Язичниця Рогніда наречена князя-язичника з Литви. Литва язичницька ще 400 років після християнізації Русі.

Нестор свідомо перекручує історію аби виставити саме Володимира, тоді ще язичника, в певигідному світлі перед нащадками. Мовляв, Володимир — язичник — не тільки війною пішов на свого брата (християнина Ярополка), а ще й наречену братову звалтував. Нестор не повідомляє, як мін християнин Ярополк, маючи вже вагітну дружину, свататись до Рогніди, — язичниці. Це ж не монгольський хап набирає собі гарем шалавісток. Основне, — як горда принцеса (не шалава) Рогніда могла бути нареченою князя, вже одруженого.

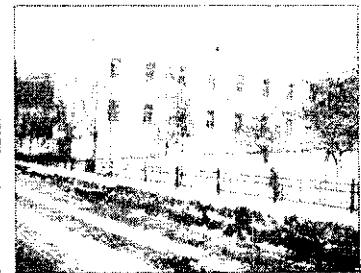
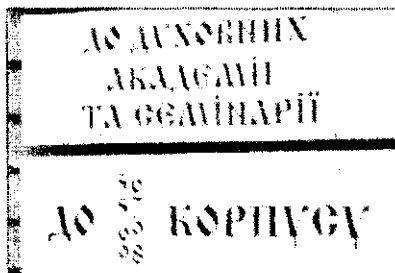
Нестор аж так марить Ісусом, що правдиве написання української історії для нього не важливе. Він плутає все аж так, що починає літописати як Володимир убиває брата свого Ярополка, живе з його вагітною вдовою Юліаною, від якої народився Святополк...

Досі не розв'язане питання, як офіційно визнати Святополка по батькові, — Ярополковичем чи Володимировичем.

Увірування в народження Марією Ісуса без участі чоловіка кидає святого літописця Нестора з одного маразму в інший, протилежний маразм. У „Повісті минулих літ” (розділ «рік 980») Нестор так і стверджує:

„...Через те й не любив Святополка батько його, що був Святополк від двох батьків: від Ярополка і від Володимира...”

Не треба забувати про підготовку святим літописцем ґрунту для прибуття з Візантії ще й святих іконописців з відповідним наслідком — подвоєнням маразму. Основне, щоб їм — літописцям та іконописцям — були створені комфортні умови на Дніпрових схилах, бажано у вигляді санаторіїв (з сотень корпусів). Тоді доля України буде в «надійних руках». Залишиться закріпити на державному рівні жидо-християнські свята Різдва, Пасхи і Двійці (бо Трійця викликає суперечки), — щоб краще зазобмувалося „Христос рождається”, „Христос воскрес”, „Во ім'я отця і сина”...

Але цього не можна витримати розумом, — Святополк від двох батьків.

І вже вкотре звеличимо українського пророка Тараса над безродним літописцем Нестором.

Шевченко („Царі”) дає об’єктивну оцінку Володимирі. Цього князя церковники назвали Великим, красним сонечком; єзуїт-Хмельницький назвав рівноапостольним, а сучасна жидо-християнська мафія-адміністрація називає вулиці українських міст іменем Володимира Великого та іменем його баби, княгині Ольги (християнки), до того ж — центральні та головні вулиці. Характерно, що паркоман Міхалі Булгаков у своєму творі „Про користь алкоголізму” пояснює назву Володимира „красне сонечко” любов’ю князя до красного (червоного) вища. Такий собі, рівноапостольний алкоголік.

По двору тихо похожає
Старий веселий Рогволод.
Дружина, отроки, народ
Кругом його во златі сяють.
У князя свято: виглядає
Із Литви князя-жениха
За рушниками до Рогніди
Перед богами Лель і Ладю
Огонь Рогніди розвела. ...
За Полоцьком, пеначе хмара,
Чорніє курява. Біжать
І отроки й старі бояри
Із Литви князя зустрічать.
Сама Рогніда з Рогволодом
Пішла з дівчатами, з народом.
Не із Литви йде князь сподіваний,
Ще незнаемий, давно жаданий;
А із Києва туром-буйволом
Іде веприщем за Рогнідою
Володимир князь со киянами.
Прийшли і город обступили
Кругом і горід запалили.
Владимир-князь перед народом
Убив старого Рогволода,
Погя народ, княжну цюя,
Отиде в волості своя,
Отиде з шумом. І растлі ю,
Тую Рогніду молодую
І прожене ю, і княжна
Блукає по світу одна,
Нічого з ворогом не вдіє
Так отакії-то святії
Оті царі!
(Т. Шевченко. „Царі”)

Вихваляючи на всі боки перевертня Володимира, сучасна жидо-москвинська адміністрація називає іменем царя Святослава незначні, глухі, загумінкові вулиці. Це при тому, що Святослав лишається в народній пам’яті Хоробрим Завойовником. Він здійснив вдалі завойовницькі походи на Кавказ, Дунай, Візантію... Для окупантів України неважливо, що Святослав є сином княгині Ольги і батьком Володимира-хрестителя.

Якщо Ви маєте щось проти, то познайомтеся з точкою зору на це питання вашого шановного академіка (нібито першого президента України) Грушевського. Він і на грошах ваших, на 50-гривневій купорі.

Жидоугодний академік Грушевський називає Святослава („Історія України-Русі”, том 1, розділ 9) „авантюристом” і „войовником-волоцюгою”. А щоб захопити гашьбою якомога більший період саме язичницької України, то й Святославоного батька (діда Володимирового), князя Ігоря, Грушевський називає лицарем-розбійником. Щоправда, Грушевський прагне уникнути біди на свою голову і, називаючи Ігоря розбійником, вживає (з метою маскуванія) німецьке слово Raubritter. Ніби ми не масмо німецького словника. Чи не страус він, цей Грушевський?

Причина проста: справжній патріот, цар Святослав-Хоробрий відмовляється від прийняття християнізму особисто, і від прийняття християнізму Україною на державному рівні. Він не зраджує віру предків та ще й розгромлює жидо-хозарський каганат, недобитки якого оговтаються (завдяки прийнятому Володимиром жидолюбивому християнізмові) та й захоплюють владу в Україні, а Володимира назвуть своїм каганом:

„...Похвалимо ж і ми по силі нашій великого і дивного вчителя і наставника великого кагана нашої землі Володимира!..” („Слово про Закон і Благодать”. З книги В. Горського „Святі Київської Русі”).

Знаємо, що Горський наводить лише вступний розділ зі сказаного митрополитом Іларіоном.

Ще Володимир-хреститель, батько Ярослава Мудрого, мав усі підстави отримати від хозаро-грецьких (візантійських) митрополитів звання „мудрого”. Адже закладена ним 989 року (на I-му році християнізації) десятинна церква названа Десятинною тому, що...

„...Князь Володимир виділяв одну десятю своїх доходів на утримування і храму, і митрополита, зі всією його архиерейською свитою й з усім його митрополитичим двором...” („Наука і релігія”, №8/1992).

В сучасній Україні церкви та банки ростуть немов гриби після дощу. Значить, між банками та церквами є зв'язок.

Міжнародний жидівський (найперше христо-глобалістський) капітал через мережу своїх банків визискує українців, отримує надприбутки, значить, не жалітиме грошей на будівництво церков, у яких міжнародні христозбоченці закликають українців до терпимості та покори згідно з Ісусовими вказівками:

„...Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує...” (Матвій, 5:44)

А щоб українці сприймали свій злидений стан як належне, і щоб їх не вражало власне звиродніння та відсутність майбутнього, Ісус та його послідовники усіх церков і сект „втирають” в голови українців-християн:

„...Погляньте на птахів небесних, що не сіють, не жнуть, не збирають у кілуні, та проте ваш Отець Небесний їх годує. Чи ж ви не багато вартніші за них?.. Отож не журіться за завтрашній день, — бо завтра за себе само поклопочеться.” (Матвій. 6:26 – 34).

Син Володимира-хрестителя, Ярослав відомий як Ярослав Мудрий. Офіційне пояснення «мудрості» Ярослава полягає в тому, що він любить книги, сприяє їх написанню, має велику бібліотеку, мудро закладає кам'яну церкву замість дерев'яної (її спалили невдоволені християнством кияни). Назва церкви „софія” перекладається з грецької як „мудрість”.

Насправді мудрим Ярослава заслужено назвали церковники — за прийняття Ярославом „Устава о Церковних Судах”, згідно з яким кожен злочинець мусить компенсувати збитки не тільки потерпілому та державі, але і єпископу (?!). До того ж, єпископу врівні з потерпілим.

Наприклад: якщо хтось наглими діями дозволить собі позбавити дівчину недоторканості, то:

Єпископу	3 гривні сріблом
Дівчині за сором	3 гривні сріблом
А князь	казнить.

За створення пожежі єпископу — 100 гривень, за перелюб із сестрою єпископу — 100 гривень, за перелюб з невісткою — 100 гривень, за перелюб з мачухою — 40, за перелюб з тваринами — 12 гривень. Вага однієї гривні коливалась від 500 грамів за Святослава, до 200-250 грамів за Володимира, і до 100 грамів за Ярослава (*подробниці див, наприклад, Лев Силенко „Мага Віра.” День 23, розділ 104*).

Як видно з преїскуранту, перелюб з тваринами заохочувався церковниками, — недорого коштував.

Також явна інфляція: за перші роки після запровадження християнізму (від діда Святослава до внука-Ярослава) гривня знецінилась у 5 (!) разів.

Жидо-грецькі митрополити посіяли християнською дурнуватою наукою непорозуміння між українськими царями. Взявши під свою опіку історичну науку та написання книг, спотворили українську історію і подають українські міжусобиці виключно як майнові та владні.

„Миролюбна” церква Христосова не сприяє примиренню українських царів. Навпаки, — римська ортодоксія («католицизм») з одного боку, а грецька ортодоксія („православ’є”) з іншого, підбурюють галицько-волинських царів проти київських.

Коли монголо-татари були на підступах до Києва, христугодники (члени фарисейського клубу) спокійно дивились на міжусобиці князів. Унаслідок роздроблення українських сил, наприкінці осені 1240 року Київ упав під навалом татар.

Церковники не очоляють збройний опір ворогові (як це робили рідні воляхи в дохристиянські часи). Натомість вони зігнали людей до Десятинної церкви молитися до Ісуса Христа про заступництво перед ордою. Не витримавши ваги тисяч людей (повилазили на верх), церква завалилась, а Ісусові слуги стали (за сумісництвом) слугами Золотої орди. Збираючи данину для орди (не забуваючи про себе), вони зробили її вдвічі Золотою...

Богдан Хмельницький, православний за походженням, водночас католик за вихованням та освітою, та ще й єзуїт. Єзуїт (агресор) вивчає у Львівському єзуїтському колеґіумі стратегію і тактику навернення порядних людей до лона католицької церкви. Неодноразово перемагаючи польського короля, Богдан міг досягти незалежності і процвітання України. Але внутрішні (християнські) черви позбавляють його цілісної позиції. Єзуїтські черви змушують Хмельницького помилувати короля, бо він помазаник Христовий; православні черви змушують присягнути, без потреби, іншому помазануку Христовому — московському царю.

Сталося це з подачі і при благословінні казанського архімандрита Прохора і переяславського протопопа Григорія в Переяславській церкві Успення 8 січня 1654 року о 2-й годині (подробіці див. Лев Силенко, „Мага Віра”. День 26).

Внаслідок розтлінної дії християнізму (зокрема у його Богдано-Хмельницькому прояві) Україна вже 350 років відчуває на собі „благодать” Христову у вигляді польського каблука та московського кулака.

Іван Мазепа будує християнські храми, настоятелі яких перед початком Полтавської битви оголошують анафему гетьману, чим відвертають народ від Мазепи. Відвертають на користь ката України, — царя Петра Першого. Інакше бути не може. Мазепу обрано гетьманом (1687 р.) уже після того як Київську митрополію приєднано (1686 р.) до Московського патріархату. Церковний історик отець Кость Панас пише (*«Історія української церкви», розділ «Українська церква в кінці 17 та на початку 18 століття»*):

«...Цар наказав гетьманові Самойловичу (попереднику Мазепи, — прим. авт.), щоб він насильно підпорядкував митрополита Четвертинського московському патріархові. Четвертинський відмовився на тій підставі, що Київська православна митрополія визнає візантійського патріарха і коли б він, митрополит, перейшов без його згоди до московського патріарха, то грецький патріарх кине на нього і на цілу митрополію прокляття. Тоді московський уряд посилав свою делегацію в Царгород (*Константинополь, захоплений турками 200 років перед цим,*

перейменованій на Стамбул, а розквартирований у ньому патріархат підпорядкований турецькому султану, — прим. авт.) і пропонує грецькому патріарху великі суми грошей, щоб він «відступив» Київську православну митрополію московській Церкві. Візантійський патріарх відмовився. Тоді москалі підкупили турецького візира (главу султанської адміністрації, — прим. авт.), і він поставив нового грецького патріарха, який за частину тієї суми, яку пропонували його попередникові, продав українську митрополію Москві. Так 1686 року відбулось «добровільне воз'єднання» української православної Київської митрополії з Московським патріархатом. Київську православну митрополію того року фактично скасовано, хоч формально вона ще деякий час існувала, але ВСІ ЦЕРКОВНІ РОЗПОРЯДЖЕННЯ ПШЛИ ВЖЕ З МОСКВИ...»

Церковний історик правильно показує хронологію та перебіг подій, але замовчує пікантні стосунки київського митрополита з московським патріархом.

Не зайве доповнити церковного історика повідомленням *Енциклопедії Українознавства (стаття «Київська митрополія»):*

«...Митрополічу кафедру Четвертинський зайняв не з благословення царгородського патріарха, а був поставлений 8.11.1685 р. московським патріархом Йоахимом; підпорядкування київської митрополії московському патріархатові було здійснене московським урядом за згодою царгородського патріарха Діонісія-6 (1686 р.) за підтримкою гетьмана Самойловича...»

Очевидні суперечності щодо позиції київського митрополита Четвертинського. З повідомлень церковного історика виходить, що київський митрополит підпорядкований царгородському патріарху, а з повідомлень Енциклопедії виходить, що московському. Тобто митрополит є ставленик Москви, а підпорядковується Царгороду. Висновок один: царгородський патріархат перекупив київського митрополита (московського ставленика), і московський патріархат змушений піти (через турецького візира) на кадрові перестановки в царгородському патріархаті.

В результаті архівно-документальних досліджень, Лев Силенко (*там само*) з'ясовує обставини а н а ф е м ствування Мазепи:

„...Похмура урочистість відбувалася в мурованій Миколаївській церкві, в приявності государя, численних урядників та народу. Духовенство і клирики були в чорному одінні і всі з свічками чорного кольору. Мазепин портрет, що висів перед тим серед міста, волочений був по місті катами (так, як статуя зображення Дажбога під час хрещення киян), і втягнений до церкви... Духовенство, оточивши портрет Мазепи, прочитувало і співало псалми зі Святого письма, потім, проголосивши і декілька разів повторивши: „Нехай буде такий і такий Мазепа проклятий!“, обернуло на портрет його запалені свічки, а клирики, повторюючи те саме співом, обертали свічки свої донизу. Головуючий єпископ ударив при тому кінцем жезла свого в груди портрета гетьмана Мазепи зі словами „Анафема!“ І тоді поволокли назад портрет із церкви і співали стих церковний: „Днесь Юда... приймає диявола“, і тим обряд той скінчився... Побожні православні християни залякані попівськими прокляттями і московськими батогами, со страхом Божим і рабським трепетом стоять навколішки в рідних церквах. Цілюють позолочені церковні ідоли (ікони) і брата рідного-гетьмана клянуть. Ті українці, які були біля Мазепи, почувши, що православна рідна церква Мазепу прокляла, вибравши слушний час для своєї втечі, виїхали потайки від Мазепи...”

Чи зможе хтось заперечувати, що церква — це політичний клуб з релігійною маскою? Ніхто не заперечить.

Після поразки в Полтавській битві Україна втрачає навіть ті незначні залишки своєї незалежності, які ще якимось проявлялись після Переяславської ради.

Однозначно, Мазепа пригрів змію у себе на грудях. Ось і на його рідній білоцерківщині, в місті Біла Церква, поставлено великий московсько-православний монстр (собор). Поставлено спиною (задницею) до збудованої Мазепою невеличкої церкви, званої в народі „мазепинкою“. Її жалюгідний стан поруч з відполірованим гігантом символізує стан України. Дуже продумане взаємне розташування пам'ятника Шевченку і цього монстра. Тарас не може випереджати Собор ні на грамину.

В добу Української Народної Республіки (1917-1921 рр.) та Гетьманату Скоропадського (1918 р.) було розпочате (свідоме) творення нової Української Самостійної Церкви, хоча є очевидною шкідливість християнізму. З цією метою було запроваджено посаду міністра віросповідань. Ним був, зокрема, христосівець Іван Огієнко (з вересня 1919; він виросте до митрополита-самостійника 1943 року, — після Сталінградської битви, коли визначився переможець у війні та почалось формування антибольшевицького антимосковського табору за участю всіх придатних чинників, зокрема церковних, сепаратистськи налаштованих щодо московського патріарха. Патріархом саме 1943 року став *Сергій Страгородскій* — керівник збору коштів для Сталіна у „фонд перемоги“, — колишній митрополит і заступник патріарха.)

Український народ, переважно православний та греко-католицький, збитий з пантелику частими соціальними та адміністративними змінами революційних років, зміною влади по черзі від Грушевського-Винниченка до большевиків, далі до Грушевського, потім до Скоропадського, далі знов до Винниченка-Петлюри, — був просто добитий християнськими нововведеннями.

При нерозподілі українських земель між хозаро-кацапами (большевиками) та жидо-поляками (авангардом попа римського), звитяжний міністр віросповідань втікає до Америки лишаючи український народ напризволяще. Цей міністр має порядковий номер „5“. Естафету передачі портфеля міністра сповідань митрополит Огієнко отримав від перших чотирьох міністрів, — вони змінились протягом семи місяців з моменту впровадження в Україні посади міністра віросповідань. Ними по черзі були: за гетьманату Василенко (за сумісництвом міністр освіти), Зіньківський, Лотоцький; за Директорії УНР — Іван Липа.

Ці релігійні нововведення потрібні. Але вони — продумані та радикальні — мають впроваджуватись, за умови стабільності влади, одночасно зі встановленням нової влади. Потрібне не впровадження нових форм християнізму, а цілковита відмова від християнізму в Україні з однозначним поверненням до Рідної Української Віри. До віри в Природу. До єднання з Природою! Ця віра (і єднання) веде до світла, тепла, радості й добробуту — могутності — на противагу пролетарському кровожерному жидо-християнізму з його піпючим смиренням, всепрощенням, самоприниженням і відмовою від реально-земного на користь уявно-небесного.

Такі спроби були зроблені Українською Військовою Організацією (УВО) на чолі з Євгеном Коновальцем, та її правонаступницею — Організацією Українських Націоналістів (ОУН) під проводом Степана Бандери. Але ті спроби придушені дбайливою (щодо Сіону) рукою апологетів Ісуса Христа.

1 листопада 1928 року українські націоналісти планують ювілейну акцію, присвячену 10-й річниці проголошення Західно-Української Народної Республіки (ЗУНР) і взяття влади українцями у Львові.

Проведення акції планується здійснити перед церквою Святого Юра (резиденція васалів попа римського, митрополитів, зокрема Шентицького) у Львові. 1928 року Західна Україна перебуває під владою Польщі. Польська влада розганяє людей, що зібрались „під Юром“ для проведення патріотичної акції.

Бездіяльність рідної? церкви, точніше, явне потурання польській окупаційній владі прискорюють створення ОУН як політичного авангарду української нації у боротьбі з зовнішніми ворогами (окупантами різних мастей), та з внутрішнім ворогом — християнізмом.

Репресивні заходи польської влади унеможливили проведення Першого Конгресу Організації Українських Націоналістів у листопаді 1928 року. Тому вже на початку 1929 року (28 січня) у Відні Конгрес починає свою роботу.

Петро Мірчук у книзі *"Нарис історії Організації Українських Націоналістів"* (Мюнхен — Лондон — Нью Йорк, 1968, т.1, роки 1920-1939) на сторінці 99 повідомляє, що за президію були:

Микола Сціборський — голова,
Володимир Мартинець — секретар.

Було прийнято Постанову Великого Збору Організації Українських Націоналістів, що відбувся в днях від 28 січня 1929 року до 3 лютого 1929 року.

Зокрема розділ 8 даної Постанови, що стосується релігійної політики, містить такі положення:

1. Вважаючи релігійне почуття внутрішньою справою людської особи, Українська держава в цьому огляді стане на становищі повної волі релігійної совісті.
2. Приймаючи засадничо відділення церкви від держави, влада — задержуючи необхідну контролю над церковними організаціями — співпрацюватиме з українським духовенством різних культів у справах морального виховання нації.
3. В школу буде допущена наука релігії тих культів, що не будуть проявляти денационалізуючих тенденцій.
4. Українська Держава буде сприяти розвитку української національної церкви, незалежної від чужоземних патріархатів, та українізації релігійних культів, що будуть діяти в Україні.

Характерно, що й секретар президії Першого Великого Збору ОУН Володимир Мартинець (безпосередній учасник подій) у книзі “Українське підпілля. Від УВО до ОУН”, ст. 344-345, Вінніпег, 1949 р.) зазначає, що крім наведеної вище постанови той-таки Перший Великий Збір ОУН прийняв ще й відозвув про таке:

„Переводячи засадничо відділення церкви від Держави, влада співпрацюватиме з церквою у справах духовного виховання населення на підставах християнізму.”

Це при тому, що в попередній (наведеній Мірчуком) постанові нічого не сказано — не сказано нічого — про християнізм. Більше того, в попередній постанові йдеться про сприяння українізації релігійного життя, що аж ніяк не узгоджується з інтернаціональною доктриною християнізму.

Висновок один: прийнята Першим Конгресом Українських Націоналістів відозва з нагадуванням про обов'язковий християнізм у справі духовного виховання населення з'явилася з метою нагадати — хто в хаті господар:

господарем в Україні є мафія — жидо-християнська орда.

Про господаря в Україні той же Володимир Мартинець свідчить:

„...Комендант поліції Гданська, доктор Вагнер, був своєрідним зв'язковим УВО до всіх урядів... Він підтримував із нами також особисті зв'язки. До речі, Вагнер робив нам усі ці численні послуги зовсім безінтересовно. Коли я йому одного разу заявив, що нам буде приємно хоч частково зрештуватись, він на моє настирливе домагання висловив побажання дістати дубові дошки з карпатських лісів, бо хотів зробити собі спальню з дубового дерева. І що ви скажете? Два роки, скандальні два роки тривало спровадження тих дощок. Нарешті митрополит Шегіцький дав їх зі своїх лісів...” (В. Мартинець, „Від УВО до ОУН”)

Хіба ж після цього всього Україна є рідною ненькою для українців? Хіба ж вона є їхньою доброю і теплою хатою? Хіба ж Україна є для українців їхнім тихим, милим краєм? Хіба вона є пристанню для їхньої стомленої душі?

Світе тихий, краю милий
Моя Україно!

.....
За що ж тебе, світе-брате,
В своїй добрій, теплій хаті
Оковано, омурано
(Премудрого одурено),
Багрянцями закрито ..
І розі'ягієм добито?

Не добито! Стрепенися
Та над нами просвітіся,
Просвітіся! ...Будем, брате,
З багрянцями онучі драти,
Люльки з кадил закуряті,
Явленими піч тонити,

А кропилом будем, брате,

Нову хату вимітати!

(Т. Шевченко. «Світе тихий...» та «Світе ясний...»)

30 червня 1941 року проголошено (з ініціативи Степана Бандери) Акт про відновлення Української Держави. Митрополит Шептицький змушений благословити Акт. Бо першими увійшли до Львова не солдати Гітлера, а звитяжні бойовики-українці з українського батальйону „Nachtigal“.

Шептицький знає, що цим батальйоном командує Роман Шухевич, брат якого, Юрій Шухевич, є активістом українського націоналістичного підпілля в окупованій соєтатами Західній Україні. (Юрій Шухевич був захоплений разом з іншими активістами та замордований 27 червня соєтськими жидо-кацапо-большевиками, коли соєти відступали під натиском німців.) Потурав чи ні Шептицький соєтатам, але чомусь він, добрий пастир багатьох тисяч людей, залишається жити при замордуванні багатьох тисяч.

Всі ці мордування українців соєтатами відбуваються при мовчазному потуранні Шептицького. Тому він боїться проігнорувати благословіння Українській Державі. Адже за німецькою назвою батальйону „Nachtigal“ стоять готові до штурму українці.

Нам, українцям, не треба тішитись тим, що німецьке слово „Nachtigal“ в перекладі на українську означає „соловей” і що німці саме так назвали батальйон через гарні співи українців.

Німецьке командування 3-го Рейху втілювало в життя насамперед німецьку ідею. Сприяючи створенню українського легіону з двох батальйонів „Rolland” і „Nachtigal” дало їм імена німецьких героїв:

1-го рейху — Ролланда,

2-го рейху — Нахтігала.

В Німеччині досі шлекається пам'ять про середньовічну німецьку морську торгіву монополію Ганза (Hansa), засновану ще 1367 року. Вона перестала існувати внаслідок релігійних війн 17 століття. Але ті міста, що з 1669 року залишились ганзейськими, є такими дотепер. Їдучи автомобілем північно-західною Німеччиною можна зустріти дорожні вказівники переважно з наголосом на ганзейську належність міст Любек, Бремен, Гамбург, з їхнім особливим позначенням: HL (Hanseatisch Lübeck — Ганзейський Любек), HB (Hanseatisch Bremen — Ганзейський Бремен), HH (Hanseatisch Hamburg — Ганзейський Гамбург). Німецька міжнародна авіакомпанія „Lufthansa” („Lüft-Hansa”), повітряна Ганза, найнадійніша та найпрестижніша у світі, випереджає (за довірою пасажирів) такі гіганти як „Pan American” та „British Airlines”.

Німецький композитор Ріхард Вагнер прославив себе і Німеччину написавши музичні твори саме на теми німецького язичництва і німецького героїзму: „Золото Рейну”, „Валькірія”, „Зігфрід”, „Сутінки Богів”. Цікаво, що ці націоналістичні твори Вагнер писав після повернення з вимушеної 15-річної еміграції, в якій він перебував через переслідування німецькою владою за участь в революції 1848-1849 років. Усвідомивши єговообраний характер (жидо-християнську зацікавленість) у цій революції як прояву єговообраної політекономії, і переосмисливши свою в ній участь, Ріхард Вагнер визнає помилку. Отримавши дозвіл на повернення до Німеччини, композитор палає ненавистю до жидо-християнства і, прагнучи відтворити німецьку дохристиянську духовність, сам пише лібретто (слова) і музику до своїх опер на теми німецького язичництва.

Ставлення до християнізму Вагнер висловив так:

„...Християнізм виправдовує безчесне і нікчемне існування людини на землі чудодійною любов'ю бога, який не створив людину для радісного, все більш усвідомлюючого себе життя і діяльності на землі; ні, він зачинив її тут в ганебну тюрму, щоб приготувати їй після смерті, в пагороду за те, що вона переповнилася туг, на землі, найповнішого до себе пре-

зирства, — найспокійнішу вічність і бездіяльність. Лицемірство є найвидатнішою рисою всіх віків християнства, включно до наших днів...” (Р. Вагнер. „Мистецтво і революція”)

Знаючи антихристиянську налаштованість Вагнера, Ференц Ліст віддає за нього заміж свою доньку Козіму, аби так відсторонити її від фанатичної католички-матері. Фанатизм Вагнерової тещі Кароліни Вітгенштейн (дружини Ференца Ліста) спонукав сім'ю Ліста переїхати аж до центру католицизму, до Риму. Там під тиском дружини Ліст навіть прийняв сан аббата. Маючи тверезий розум Ліст все-таки відмовляється від служіння Ісусові і, незважаючи на бурхливі протести дружини, повертається один, без неї, до Німеччини. Найкращим способом відгородити доньку Козіму від впливу на неї христо-скаженої матері було видати її заміж за порядного антихриста Ріхарда Вагнера. Хоча для цього й довелося розлучити Козіму з її першим чоловіком — Бюловим.

У Ріхарда і Козіми народився син Зіґфрід, названий так на честь героя однойменної опери Вагнера. Продовження роду Вагнера було водночас і продовженням язичницької, антихристиянської творчості композитора у вигляді симфонічної п'єси (присвяченої сину) “Зіґфрід-їдилія”, в якій використовувався матеріал останньої сцени опери “Зіґфрід”.

Для німців найкращі саме німецькі боги і німецькі герої, німецькі автомобілі та німецьке пиво, і все німецьке. Німці поважають самі себе, і цим примушують весь світ поважати їх.

Ми ж, українці, перестали хвалити навіть сало українське. Замість українського Дажбога українці хвалять жида-Ісуса. І це породжує зневагу до всього свого. Українці восхваляють Йордан замість Дніпра, Єрусалим замість Києва, Віфлеєм замість Моринців, Назарет замість Стрия, Сіон замість Говерли, Роланда замість Ігоря, Нахтігаль замість Святослава. Ми не поважаємо самі себе, Тому не маємо права на повагу з боку інших націй.

Роланд – персонаж героїчного епосу древніх германців (франків), шлемітник Карла Великого, загинув в Іспанії під час війни з мусульманами (сарацинами) 778 року.

Гомін, брязкіт, люта чвара!

Б'ються франки й сарацини;

Розначливо і криваво

Сурма грає у Роланда

.....
На долині Ронсевальській,

Там, в тім самім згубнім місці,

Де небіж Caroli Magni (Карла Великого, — авт.)

Душу богові оддав.

(Лєся Українка. “У долині Ронсевальській.”)

Імперія Карла (він «Великий» для кожного німця) передувє виникненню Першого рейху, яскравим представником якого є Великий Фрідріх Барбаросса (його іменем названо гітлерівський план блискавичної війни Третього рейху).

Нахтігаль Густав (1834-1885) — легендарний німецький колонізатор Африки. Він з родини німецьких колонізаторів у місті Мурзук, що в лівійській пустелі.

Пауль Вернер Ланге в книзі „*Континент коротких тіней*” зазначає, що в епоху Другого рейху (Бісмарк) Нахтігаль обіймав посаду генерального консула рейху, прославив Німеччину прокладаючи шлях німецькому колоніальному пануванню в Африці.

Густав Нахтігаль якщо й не „розрізав” Африку (по екватору) по лінії країн Того, Камерун, Чад, Судан, Німецька Східна Африка (сучасна Танзанія та Бурунді), то значною мірою роз'єднав у напрямку північ-південь колоніальні володіння конкурентів Німеччини, — Англії, Франції, Італії.

Надважливо, що будши місцевим, африканцем, Густав Нахтігаль крім завоювання Африки доклав зусиль до її дослідження і написав книгу „*Сахара і Судан*”. Завдяки його розвідкам корисних копалин (див. *Географічний атлас, карта корисних копалин*) Німеччина на довгі роки стала монополістом ніобію.

Ніобій в кінці 19 та на початку 20 століття, в період бурхливого розвитку техніки, стає стратегічно важливим хімічним елементом. Ніобій — компонент хімічностійких та жаростійких сталей; з них виготовляють деталі реактивних двигунів, нафтоперегонну апаратуру, ядерні реактори, надпровідники в електроніці.

Ясно, що німці не могли назвати український батальйон «Nachtigal» («Соловей») орієнтуючись на вокальні дані його учасників і не віддавши данину пам'яті герою Другого рейху, поруч з яким стоїть хіба що Бісмарк.

Крім усього треба врахувати ще й відсутність єдиної позиції серед німецького верховного командування щодо способу ослабити слав'янську складову опору німцям.

Керівник спецслужб Третього рейху Гейдріх ще не визначився в питанні про підтримку націоналістичних формувань (зокрема українських) в заплілі советів. Утім, треба було визначатись у липні 1941. Бо коли фронт просунувся вглиб ССРСР, питання стало неактуальним.

На думку Гейдріха *русскіє*, до яких він зачисляє українців, не становлять загрози самі по собі. Небезпечними для німців є лиш лідери з їхнього середовища, як от Сталін. Значить, їхнє середовище становить лиш потенційну загрозу. Тому достатньо запровадити поліційний режим на окупованій території аби запобігти організації спротиву німцям. Тому й недоцільно сприяти націоналістичним проявам для нацькування підлеглих один на одного на окупованих територіях з наступним їхнім самоослабленням. Бо в разі такого самоослаблення не буде кому протистояти цовому Сталіну.

Звичайно, керівник зовнішньої контррозвідки Третього рейху Вальтер Шелленберг написав не все з того, що хотів написати. Інакше б його книга «*Лабіринт*» не побачила світ. Тому він пише тільки дещо. І це «дещо» з *розділу 22* ми це можемо обійти увагою:

«...Я замислено дивився на Гейдріха. Невже він вірить у таку нісенітницю? Я спокійно сказав йому: «Навряд чи двістімільйонний народ можна втримати в покорі за допомогою іноземної поліції, особливо якщо не надавати окремішність національностям, що ненавидять советську систему і схилиються на наш бік. Зрештою, це може, вірогідніше за все, підштовхнути їх до якогось імперіалістичного пан-слав'янського руху. Я гадаю, нам варто створити декілька автономних утворень і заохочувати їх національних лідерів. Тоді ми зможемо зіграти на їхній національній ворожнечі. Подумайте хоча б про українців, грузинів, білорусів, людей на зразок Мельника і Бандери...»

Гейдріх, спантеличений і прикро розчарований, змовчав. Потім -- увага! — сказав:

«...Ви нічого не розумієте в таких речах. Змішання різних рас, якщо цілеспрямовано здійснювати його декілька десятиліть, дасть той же ефект, і це підтвердить правоту фіюрера...»

Шелленберг не підозрював, що завдяки його «*Лабіринту*» ми натрапимо на слід. Він прямо вказує, що Гітлер працює на двох незримих фронтах. Один з них переслідує і тероризує жидів, заганяє таким чином до Сіону. Другий сприяє глобалізації через змішання рас, через створення легкокерованої (іудеями) расової каламуті.

Про співпрацю Гітлера з різними течіями іудейства свідчить спокійне життя (в гітлерівській Німеччині) голови Державного представництва німецьких іудеїв Лео Бека. Лео Бек не сіоніст. Але він сам, і очолеш ним іудеї симпатизують сіоністам. Тому Гітлер їх не зачіпає. Гітлер ошалеліло кидається на тих, хто є запеклими ворогами сіоністів. Цими ворогами є інші іудеї та очолені іудейством комуністи, що прагнуть іудейського (соціалістичного) раю в одній, окремо взятій країні — ССРСР.

Тому Степан Бандера природньо уникає можливості прославити німецьких героїв і замість німецьких назв українських батальйонів вживає класичне українське слово «дружина» (гвардія). Про згадані батальйони «Нахтігаль» і «Ролланд» він каже:

«...На початку 1941 року з'явилась можливість зробити при німецькій армії вишкіл двох українських відділів... Військові відділи Дружин Українських Націоналістів (ДУН) мали чинно доказати, що Україна готова, крім власної революційної боротьби, поставити на фронт проти Москви своє військо у спілці з Німеччиною, коли вона --- Німеччина --- пошанує державну суверенність України і буде трактувати її як союзника... Такі плани намітив Провід ОУН напровесні 1941 року з участю Романа Шухевича. Перед усією Організацією стояв важкий етап, але зокрема важким він був для запроєктованого військового відділу Дружини Українських Націоналістів...» (С. Бандера. «*Перспективи Української Революції*», ст. 304-305)

Митрополит Шептицький (агент Ватікану) знає, що Роман Шухевич командує батальйоном «Nachtigal». Але ініціатором та засновником обох батальйонів, «Nachtigal» і

“Rolland”, є Рік (Рико, Ріхард) Ярій. Він за підтримки адмірала Канаріса провів переговори з керівництвом Вермахту з питання створення двох батальйонів українських націоналістів. Крім того, спольщений митрополит Шептицький (його брат, Станіслав Шептицький свого часу був начальником штабу польської армії) в українсько-польському протистоянні стоїть на боці католиків-поляків, а не на боці українців. (Незважаючи на прийняття унії українці залишаються в очах католиків схизматами, відступниками). Позицію митрополита поділяє досвідчений ватажок католицьких організацій, керівник іншого (відмінного від Бандерівського) крила ОУН Андрій Мельник. Варто зауважити, що Мельник після звільнення (1928 року) з тюрми і до прийняття (присвоєння) 1938 року посади керівника ОУН працював у лісовому господарстві Шептицького. Цей факт нашоує на думку, що сприяння в наданні дубових дощок з лісів Шептицького (для згаданого коменданта поліції Гданська доктора Вагнера) відбувалось за участю Мельника і мало мету: підкреслити значущість як самого Мельника, так і митрополита Шептицького.

Бандера не приховує свою природно ненависть до всіх окупантів України, зокрема до поляків. Можливо, Шептицький працює водночас на користь і Ватікану, і Німеччини. Надто, що згаданий Рік Ярій є водночас агентом Ватікану, Німеччини і Москви (Шептицький знає про це).

Якщо професор Сорбонни Володимир Косик вказує („Розкол ОУН у світлі документів”) на чесько-жидівське мішанство Ярого і на його одруження з жидівкою, то дослідник Олександр Кучерук (див. „Рико Ярій — загадка ОУН”) підкреслює таке. Дружина Ярого Рейзель Шпільфогель втекла з батьківського дому, перейшла в католицький християнізм, прийняла нове ім'я Ельза (Ольга). Під тиском кагалу батьки відмовились від Рейзель. Ярій всіляко підтримував (чи не за рахунок коштів ОУН?) батьків Рейзель. А вони й без того не бідували, — тримали крамницю в українському селі Велдіж поблизу Долини на Прикарпатті. Значить, Ярій перебуває цілковито під ковпаком Рейзель. Ось вони на власній віллі в Берліні-Фалькензеє.

Знаючи про Ярого як про римо-католика, про його дружину (вихрещену жидівку) та про співробітництво Ярого з московським окупаційним режимом нової Австрії, можемо це боятись помилитися, що це співробітництво почалося ще до війни і тривало під час війни.

Спійманий на крадіжці грошей зі скарбниці ОУН після смерті Коновальця, Ярій прагне нейтралізувати заступника Коновальця — Андрія Мельника. Тому, коли природно назріє розкол ОУН на ОУН-Мельника та ОУН-Бандери, Ярій сприятиме цьому розколу, а після його завершення залишиться на боці Бандери — опонента Мельника.

Треба сказати, що про факт проникнення жидівства до ОУН і про зв'язки цього жидівства з рештою жидівства, в тому числі й з большевизмом, було відомо не тільки вузькому колу керівництва. Так, наприклад, у червні 1943 року німці розкидали листівки такого змісту:

„...Слухай, український народі!

...ОУН є зряддям жидівського большевизму... Жидо-большевизм, що бачить свій кінець, пробує ще раз відсунути свою загибель Твоєю великою поміччю і Твоєю кров'ю...” (Подробиці див. В. Косик. „Україна і Німеччина в Другій світовій війні”, розділ „Документи”)

Ясно, що мається на увазі танцем — Ярій+Шпільфогель з крила ОУН-Бандери. Бо водночас поширювались листівки з агітацією вступати до дивізії СС „Галичина”. Ця дивізія формувалась (від 28 квітня 1943 року) ворожим щодо бандерівців крилом ОУН-Мельника.

Від самого початку створення галицької дивізії (вона передбачалась як засіб економії німецької крові) ОУН Бандери категорично виступала проти цього, бо вважала, що українська кров може бути пролита тільки за Українську державу і в лавах української армії. Інакше й бути не могло, — досвід бандерівських батальйонів „Нахтігаль” і „Роланд” 1941 року не залишав місця для сумніву про використання української крові в німецьких інтересах. До того ж, за особистим наказом Гімлера заборонено називати дивізію „Галичина” українською. Вона „галицька”, „стрілецька” (українські Січові Стрільці успішно воювали на боці німців у Першій світовій війні), тільки не „українська”.

Все робилося аби посварити одних українців з іншими.

Добровольцям дивізії СС „Галичина” видавалась довідка про те, що її пред'явник звільняється від переслідувань за ухиляння в минулому від відправлення на роботу в Рейх. Це відправлення на роботу — в рабство — часто зривалось бандерівцями. А з довідкою добровольці ставали просто „помилуваними злочинцями”, відмежовувались від ОУН Бандери.

Характерно, що Рахіль Шпільфогель через своє хрищення (перетворення на Ольгу) була назавжди відлучена від кагалу, а значить і від батьків. Простіше, вигнана з дому. Проте її чоловік Рико Ярій часто перевідував батьків своєї дружини, тещу і тестя на Долинщині в Галичині. Порівняно з іншими країнами, Долинщина до 1939 року була ближче до окупованої більшовиками України, а після 1939 року вона була вже безпосередньо в зоні більшовицької окупації. Батьки Ольги могли бути цілком придатними для агентурної роботи. Тим більше, що характер їхніх занять — торгівля — сприяє спонтанному спілкуванню з різними людьми, а значить і збору інформації.

Зупинимо свій погляд на постаті Бандери. Не можемо не зупинити. Адже при всіх своїх перевагах Степан Бандера (а з ним і Україна) зазнав поразки.

Назвемо позитивні риси Бандери і проаналізуємо їх коротко:

1) Бандера відстоює одноосібну владу. Недаремно гетьман Скоропадський симпатизував Бандері та сприяв його визволенню з гітлерівської тюрми. Коли (фактично ще під час війни — 1943 року) в проводі ОУН почнетися бродіння з тенденціями до встановлення колегіального керівництва в ОУН, Бандера відкине колегіальність і демократизм. В домі може бути один батько-господар, а в державі, надто в окупованій, — один вождь і ніякої демократії, республіки, колегіального управління. Звинувачення у вождизмі на деякий час похитнули Бандеру, але він знайшов у собі твердість і залишився на своїх позиціях (*подробиці див. Іван Белебега. „Україна і комунізм”, книга 2, розділ 9 „Українська визвольна війна - війна вітчизняна”*).

2) Бандера у визвольній боротьбі орієнтується на власні національні сили. Це надзвичайно важливий підхід, адже кожен союзник сьогодні — потенційний окупант завтра. Коли Німеччина (її Бандера спочатку сприймав як союзника) з перших днів Німецько-Совєтської війни показала своє справжнє лице, Бандера і його організація оголосили війну Німеччині та советам. Тоді як ОУН-Мельника була на боці Німеччини аж до її капітуляції. Після проголошення (бандерівцями) Акту 30 червня 1941 року про відновлення Української Держави, німці арештували Бандеру. Звільнили тільки наприкінці 1944 року.

3) Революційність Бандери відрізняється від поміркованого консерватизму Мельника. Відрізняється молодістю (Бандера молодший за Мельника на 20 років) та мудрістю. Визвольна боротьба (за бандерівцями) має зосередитись в Україні, а не в еміграції, як до цього йшли мельниківці.

Тепер на противагу трьом шойно названим факторам незаперечної перемоги назвемо один, тільки один фактор незаперечної поразки. І тому що цей один фактор поразки переважає відразу три фактори перемоги, про нього має знати кожен, хто прагне визволення України. Бандера врахував цей фактор, проте не зміг знешкодити його. Тому кожен мусить врахувати цей фактор. Його ім'я — жидо-християнізм.

Для пояснення сказаного можна було б почати з Мойсея, продовжити Ісусом, закінчити Римом. Та рамки цього розділу змушують обмежитись початком кінця, тобто Римом як осередком семітського духовного сіонізму. Римом як смертельним ворогом хозарського духовного сіонізму — комунізму. Римом — ворогом двох інших Римів: Константинополя (Другого Риму) і Москви (Третього Риму).

Знаємо, що війна між двома Римами має давню історію. Ще від часів розколу Римської імперії на Західну зі столицею в Римі та на Східну — Візантію — зі столицею в Константинополі, не вичухають криваві міжусобиці. Перший і Другий по черзі наступають на горло один одному. Заснування Костянтином (330 р.) нової столиці імперії привело до різкого

зростання ролі єпископа цього „Нового Риму”. Вже Вселенський собор архієпископів 381 року проголосив, що константинопольський єпископ має „перевагу честі” безпосередньо після римського (минаючи в черзі вже існуючих єрусалимського, александрійського, антиохійського), „бо цей град є Новий Рим”. Це мало неабияке значення, бо в Церкві, починаючи з перших століть нової (християнської) ери утвердився погляд на канонічну першість саме Римської кафедри (як заснованої апостолами Петром і Павлом) та на особливе становище папи. Але константинопольські архієпископи не вгадали і, спираючись на статус нової столиці („Нового Риму”) та підтримку імператорів, боролись за вивищення своєї кафедри над римською. Константинопольська церква використовує імператорську прихильність, домагається, що на Четвертому Вселенському соборі в Халкідоні (451 рік) константинопольська кафедра зрівняна з римською.

Пізніше константинопольський намісник утворить свою резиденцію під боком у самісінського папи, в Равенні, в Папській області Італії.

Розкол церкви (1054 р.) на західну «католицьку» та східну «православну». Перший Рим реваншує, утворює на території Візантії Латинську імперію прагнучи об'єднання під своїм патронатом, а насправді посилюючи ворожнечу і поглиблюючи розкол.

Йозеф Лордз („Історія церкви” § 35, розділ 2) вказує:

„...В Італії панував хаос. Минув раптом декілька десятиліть відтоді, як Юстиніан у вісімнадцятилітній спустошливій війні (535-553рр) вирвав Італію в готів-аріан, а їх самих знищив. Тоді Східна і Західна імперія об'єднались. 554 року візантійський намісник (екзарх), наділений політичною владою (вона поширювалась і на папу), вирушає в Равенну, де майже 200 років перебуватиме його резиденція. Та вже 568 року аріани-лангобарди (германське плем'я, котре осіло на римській землі) увірвались в Італію, створивши цим постійну загрозу Риму, а значить і незалежності папи. Протягом півтора століття для папи існувала небезпека бути пониженим до становища єпископа лангобардів...”

Далі (§ 39) Лордз пише:

„...Папа залишався підданим східноримського імператора. Папські документи датувались за візантійським стилем, і папи того часу, незважаючи на всю ворожість візантійських імператорів, напрочуд довго лишались їм вірними...”

Ще далі (§49) йдеться про взяття реваншу Першим Римом через запровадження хрестових походів, Четвертий з яких (1202-1204рр) увінчався взяттям Константинополя:

„...Хрестоносці перш за все втрутились в усобиці всередині візантійської династії і повернули на престол скинутого й осліпленого своїм братом Ісаака Ангела (ім'я походить від жидівського патріарха, сина Авраамового, а прізвище — від персонажу жидівської міфології, — прим. авт.). Потім заснували так звану Латинську імперію...”

Леся підсумовує:

„...Папа римський вважав себе найстаршим від усіх католицьких королів і хотів, щоб його слухались у всіх політичних справах усі католики. Але з того повстала така страшенна колотнеча на світі, стільки було війн, що й описати трудно...” (Л. Українка. „Державний лад”)

Рим лихоманило від часів Гарібальді до часів Муссоліні. В процесі об'єднання Італії (1860-1870 рр.) Гарібальді тричі пробував завоювати папський Рим і приєднати його до Італії. Та успіх йому не посміхався. Рим і папська область перебували під захистом французів. І лише з початком франко-пруської війни (1870 р.) французи покинули Рим. До нього скоро ввійшли італійські війська — назавжди. Сам Гарібальді виступив добровольцем на боці французів проти німців і навіть виграв одну з битв, після чого герой Італії став ще й героєм Франції і був обраний депутатом на французьких виборах, ініційованих переможцем у франко-пруській (франко-німецькій) війні — Бісмарком. Природно Гарібальді відмовився від мандату парламентаря в переможеній Франції. Відоме ставлення Гарібальді до парламенту:

„...Не можна довірити долю країни п'яти сотням депутатів, котрі, заглушаючи всіх своїм базіканням, приведуть країну до загибелі...”

Можливо, Гарібальді помиляється. Але його позиція узгоджена з позицією більш ранньою — Шевченковою, Франковою, правильність якої ми не можемо і не будемо ставити під сумнів:

„...орла повісить на тичині
і при такій годині
республіку зробить...”, — (Шевченко, „На ниву”)
„...от тепер нам гарно,
бо хоч будуть брати й драти,
то парламентарно...” — (Франко, „Звірячий парламент”).

Світовий парламент (міжнародний жидовізм) оголосив книгу Адольфа Гітлера „Майн кампф” не інакше як диявольською. Диявольською оптом. Адже розраховується на те, що в роздріб вона не розглядатиметься. Проте, в роздріб дорожче:

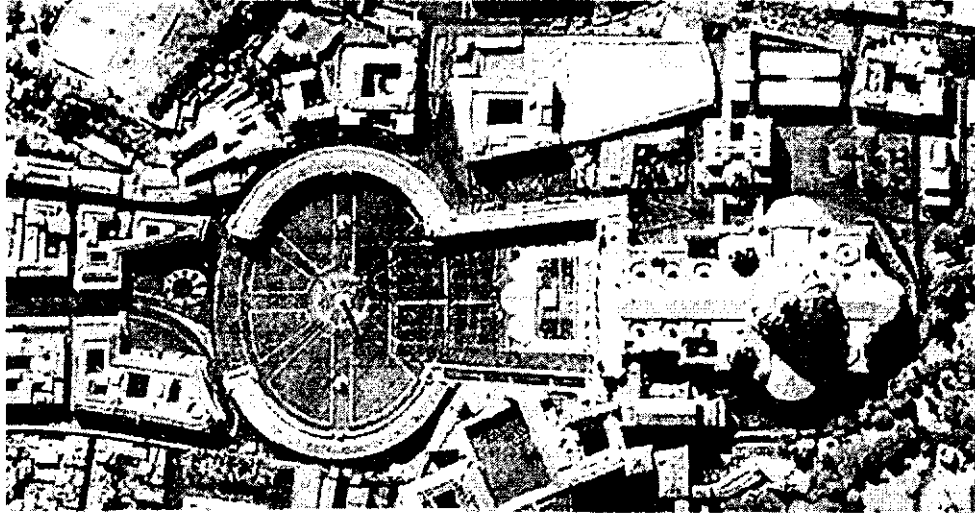
„...Парламентські базики упродовж якоїсь однієї сесії завжди набазікають значно більше дурниць, аніж ціла династія королів упродовж декількох століть, включно з найнерозумнішим з них. Я був обурений тим, що в державі кожен дурень не тільки користується свободою слова, але й може потрапити до рейхстагу і стати „законодавцем”... Демократія сучасного Заходу є супутницею марксизму, котрий взагалі неможливо уявити без неї. Саме вона створює той ґрунт, на якому виростає ця чума. Її найбрудніший зовнішній прояв — парламентаризм... Парламент приймає якесь рішення, наслідки якого можуть стати фатальними. І що ж? НІХТО за це не відповідає, НІКОГО не можна притягнути до відповідальності. Хіба можна вважати відповідальністю те, що після якого-небудь жахливого краху винні мають піти?.. Хіба не зрозуміло, що сама ідея відповідальності пов'язується з особою!.. Та хіба взагалі будь-яка геніальна дія в нашому світі не є наочним протестом генія проти зашкарублості маси?.. Більшість ніколи не може замінити собою ОДНЕ. Більшість завжди представлена дурістю та боягузством. Зберіть до купи сто дурнів і ви ніяк не отримаєте одного розумного. Зберіть до купи сто боягузів і ви ніяк не отримаєте в результаті героїчного рішення...” (А. Гітлер. „Майн кампф”, глава 2, глава 3)

...Гарібальді повернувся до Італії. Її майбутню столицю, Рим, лихоманило з особливою силою. Папа Пій-9 категорично відмовився визнати захоплення Риму і папської області італійськими військами. Деякі дослідники, наприклад, Микола Сенченко і Валерій Гастинщиков („Тамні товариства: міфи та реальність”, зокрема в „Персонал плюс” №11 від 22 березня 2007 року) пов'язують Римську кризу з астрономічними цифрами заборгованості папи перед Ротшильдами: наша мав компенсувати свої борги кредиторам через продаж папської області сприяючи її приєднанню до Італії. Разом з цим, на глибоке переконання папи Пія-9 об'єднання Італії не може бути виправданням тій ганьбі, якої зазнав намісник Христа через захоплення Риму італійськими військами. На знак протесту віце-Христос відмовився виходити (залишати навіть ненадовго) з палацу Ватикану.

На палаті Ватикану
Бачу все криваву рану:
З неї капає кров тепла,
Дехто каже, що до пекла.
Як молитву папа мовить
Бога-пана славословить
Вмить цюркою пливе вогненна
Чиста кров благословенна.
Тут палата Ватикан
Там Петра храм-великан
Мов тюремні дві твердині
Гробом людства не віднині.

Папа — людям на страхіття.
Кров тут точать вже століття
„Богогодні” людодіди
Чорта слуги та сусіди.
(Іван Франко. „Папі в альбом”)

Крім демонстративного самоув'язнення папа заборонив католикам брати участь у політичному житті. „Римське питання” набуло ваги планетарного масштабу, а сам Пій-9 титулував себе „непогрішимим” (Перший Ватиканський собор 1869-1870 рр. утвердив догму про „непогрішимість”). Пій-9 помер 1878 року лишивши розв'язання „римського питання” наступникам. Три з них — Лев-13, Пій-10, Бенедикт-15 — наблизили розв'язання, здійснене четвертим наступником „непогрішого” — Пієм-11.

Ватикан з висоти пташиного польоту.

Розв'язання „римського питання” активізувалось 1919 року. Тоді Ленін утворив у Третьюму Римі (Москві) Третій, Комуністичний Інтернаціонал — Комінтерн. Хозарський (ТретьюРимський) зашморг невинно затягувався на ший семітського Першого Риму — міцніли позиції комуністів як у самій Італії, так і в сусідній Франції. „Римське питання” почало стрімко наближатись до свого остаточного розв'язання з воцарінням (6 лютого 1922 року) папи Пія-11. Папі треба негайно знайти меча для боротьби з комунізмом. Мечем стає фашист (антикомуніст) Беніто Муссоліні — диктатор Італії з того-таки 1922 року.

Фашизм — суто італійське явище. Воно виникло паралельно із заснуванням Комінтерну (ленінського Комуністичного Інтернаціоналу) — 1919 року. Назва походить від італійського „фашіо ді комбатименто” і означає «спілка боротьби» чи «союз боротьби» (з комунізмом). Вочевидь, цією назвою передбачалось протиставити фашизм комунізму. Бо комунізм (ленінський) — це дерево, корінням якого є «Союз боротьби за звільнення робітничого класу». Пізніше фашист Муссоліні об'єднується з нацистом Гітлером для спільної боротьби проти комунізму. Звідси й ототожнення нацистів з фашистами.

1926 року, коли нацист антикомуніст Гітлер досягає вершини в ієрархії Німецької Націонал-соціалістської партії, керівник Третього (большевицького, комінтернівського) Риму Сталін розробляє проект (подалі від гриха?) альтернативного Сіону (Біробіджанський проект) — створення Єврейської автономії в Хабаровському краї Росії. 1928 року Біробіджанський проект реалізовується.

Жиди не хочуть до Хабаровського краю. Вони хочуть ніжитись в теплі і в добрі цивілізованих країн. Та якщо Третій Інтернаціонал — Комінтерн — набере обертів, то підімне під себе й цивілізовані країни. І християнство — лобі жидівства — не може спокійно стежити як наближається катастрофа. Треба негайно споряджати хрестовий похід проти комунізму. Муссоліні вже готовий до нього. Гітлер мобілізує всі сили нацистської партії. На виборах 1928 року нацисти проходять у Рейхстаг.

На початку 1929 року Муссоліні підписує Латеранські угоди з Ватиканом. Згідно з цими угодами Ватикан поступається своїми претензіями перед державою Італія, визнає папську столицю — Рим — столицею Італії. А Муссоліні стає авангардом боротьби з комунізмом. Пізніше, 1947 року, Латеранські угоди стануть частиною Італійської конституції. Але зараз, 11 лютого 1929 року, вся Італія полегшено зітхає. Вона тріумфує — знято напругу, яка лихоманила Італією 60 років — прогягом зміни трьох поколінь від часів Гарібальді.

Ватикан не був безсрібником — від Італії він зажадав і отримав 1 мільярд лір грішми і 0,75 мільярда (750 млн.) лір в 5%-них цінних паперах (90 тис. доларів за тодішнім курсом, — див., наприклад, Й. Грігулевіч, „Папство 20-століття”). Ясно, що 5% за 5 років перетворять 0,75 мільярда на 1 мільярд, а загальну суму — на 2 мільярди лір або наближено 120 тис. доларів. Зауважимо, що на той час ціна дешевої моделі „Форда” падала до 300 доларів. Отже Ватикан отримав від Італії 400 „Фордів”.

Переговори, що закінчились підписанням Латеранських угод, велись від 1926 до 1929 року. З їх закінченням (11 лютого 1929 р.) Рим (Ватікан) започатковує новітній хрестовий похід проти комунізму. Та кардинали Ватікану ще з досвіду середньовічних хрестових походів знають про користь наступу не одним, а декількома фронтами. Особливо коли йдеться про фронт приграничний — український, точніше, український греко-католицький у Західній Україні. Бо Центральна і Східна Україна — «православні» та вже окуповані Третім Римом (Москвою).

Паралельно (синхронно) з підписанням у католицькому Римі Латеранських угод, в католицькій Австрії, у Відні, відбувається Перший Великий Збір Організації Українських Націоналістів, або Перший Конгрес ОУН. Він працює з 28 січня до 3 лютого 1929 року. Можна визнати проведення паралелі (між подіями в Римі та Відні) помилкою. Проте, знайшовши докази намагання перетворити український визвольний рух на новий хрестовий похід (католицьку місію), побачимо, як вірогідність помилки наближається до нуля.

Знаємо, що наш доктор філософії Іван Франко побував у Італії в час між виникненням «римського питання» і його розв'язанням. Нема підстав нехтувати переконання вченого, темою докторської дисертації якого було християнство:

„...Навіть в Італії, в тім головнім гнізді католицизму, народ зненавидів здавна католицьких понів та папську власть і на поклик Гарібальді радо, товпами спішив до боротьби з тою властю, поки мимо завзятого опору й зовсім не повалив її... А коли б проти всякого сподівання наші „святі“ (в лапки взято Франком — авт.) пастирі хотіли й наш люд вести на ту слизьку дорогу, ведучу до Риму, то ми знаємо, що в люді самім знайдеться сила опертись тому і показати римській курії доочне, що її панування не тільки на Западі, але і в Слов'янщині кіпчитья і назад не верне.” (Іван Франко „Католицький панславізм”)

„...Для місії католицької представляє Австрія дуже велике і вдячне поле. Вона містить багато народів католицьких, так, що в самім нутрі Австрії єсть поле для католицької пропаганди. Династією держиться Австрія яко цілість, — а династія є католицька. Провідники католицької церкви **НИКОЛИ НЕ ЗВОДЯТЬ ОКА З ВОСТОКА**. У Ватікані один наслідник Петра другому передає незмінне римське „Ceterum censeo — Orientum esse convertendum” — Схід мусить бути навернений до католицизму”. (І. Франко, „Воскресеніє чи погребеніє”, р. 1)

„...Об'явлено нам устами намісника Христового Урбана-8: „О мої дорогі русини (українці, — авт), надіюсь через вас цілий Схід навернути...” (Там само, розділ 4)

Як зазначалось, постановою Першого Конгресу ОУН затверджено стратегію і тактику розвитку ОУН. Зокрема розділ 8 цієї Постанови містить пункти 3) та 4); вони якраз і стосуються нашої розмови:

3) В школу буде допущена наука релігій тих культів, що не будуть проявляти денационалізуючих тенденцій.

4) Українська держава буде сприяти розвиткові української національної церкви, незалежної від чужоземних патріархів, та українізації релігійних культів, що будуть діяти в Україні. (Петро Мірчук. „Нарис історії Організації Українських Націоналістів”, том 1, ст. 99)

Впадає в очі суперечність: не будуть проявляти денационалізуючих тенденцій і будуть сприяти українській національній церкві. По-перше, слова „Україна” і „український” взагалі нема в Біблії. В Біблії тільки Ізраїль, Ізраїль, ізраїльський, Ізраїль, та зрідка Єгипет і Вавілон. По-друге, християнство денационалізує, робить це в конкретному напрямку уоплідження нежидів жидами: „...нема грека, ані жида, ні чоловіка, ані жінки — всі у всьому Ісус Христос. А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обігницею спадкоємці...” (Новий Заповіт Ісуса Христа, послання ап. Павла до Галатів, 3:28)

Це звичайна жидівська підступність, бо між собою жиди дотримуються цілковито протилежних правил, зокрема не змішуються з чужинцями (якщо змішуються, то перетягують їх в іудаїзм), а чоловік відрізняється від жінки так, як бог від чоловіка.

Що наказує Закон (Біблія)? Закон суворо — під загрозою смертної кари — наказує жидам бути расово чистими. Ясно, що бути расово чистими жиди не можуть на фоні расово чистих нежидів. Бо яка ж це чистота, якщо всі чисті? Тож треба сприяти расовому змішанню (расовому забрудненню) нежидів, чим якраз і займається Новий Заповіт Ісуса

Христоса. Змішанню расовому сприятиме змішання соціальне і статеве. Бо якщо чоловіку властиво обирати собі жінку біднішу за себе і дурнішу за себе, то жінці властиво обирати собі вищого, розумнішого, багатшого. Це прородно, і не потребує аргументації. Значить, якщо все у всьому Ісус Христос, то каламуть для чистих жидів забезпечено. А в каламутній воді, як відомо, щось ловиться.

Згадаємо головне. Секретар президії Першого Конгресу ОУН Володимир Мартинець пише, що крім наведеної вище Постанови, той-таки Перший Конгрес ОУН прийняв ще й відозву. В цій відозві йдеться про таке:

„...Переводячи засадничо відділення церкви від держави, влада співпрацюватиме з церквою у справах духовного виховання населення на підставах християнізму...” (В. Мартинець, „Українське підпілля від УВО до ОУН”, стор. 344-345)

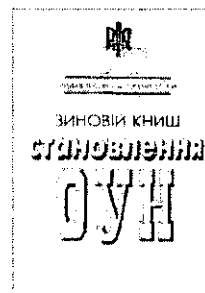
Доступ до щойно вказаних книг Мірчука та Маргинця обмежений з причини їх закордонного видання. Тому не зайве навести поширену книгу ветерана ОУН Зиновія Книша „Становлення ОУН”, видану в Києві 1994 року немалим накладом — 25000 примірників. Тут хоча й коротко, але слово в слово вказано зазначені постанови щодо недопущення денационалізуючих тенденцій та українізації релігійних культів (сторінка 111, 112), і щодо обов'язкового християнізму (сторінка 100).

Не до сумніву, відозва з нагадуванням про обов'язковий християнізм з'явилась з метою нагадати, хто є господарем у хаті.

До честі ОУН і до честі Степана Бандери зазначимо: ОУН докладала зусиль, щоб вийти з-під жидо-християнського ковпака, а сам Бандера не брав участі у Першому Конгресі ОУН. На те, що дійсно не брав, вказують такі фактори:

1) ОУН постала з УВО, в якій переважали ветерани Першої світової війни. Вони на ціле покоління старші за Бандеру (йому щойно виповнилось 20 років).

2) На час проведення Конгресу Бандера навчався на І-курсі Львівського Політехнічного інституту і згідно з навчальним планом у січні-лютому 1929 року здавав сесію. До того ж, сам Бандера у своїй автобіографії не згадує Перший Конгрес, вказує, що вступив до ОУН щойно вона постала, вочевидь після Першого Конгресу (див. „Мої життєписні дані”, С. Бандера, „Перспективи Української Революції”, або Д. Чайковський, „Московські вбивці Бандери перед судом”).

С. Бандера на студентському З'їзді у Львові

С. Бандера

А. Мельник

Папа Пій-ІІ прославився як гігант конкордатів. Конкордат — форма угоди Ватікану з різними державами про надання особливих умов для католицької церкви (Ватікану) в цих державах. Фактично конкордатом створюється посольство Ватікану в даній державі з усіма наслідками (привілеями) для посла. Саме Пій-ІІ уклав найбільше конкордатів. Різні джерела подають різні дані, але не менше 40 конкордатів. Були спроби укласти конкордат навіть з більшовиками.

Епоха, про яку йдеться, відзначена польською окупацією (не без участі Петлюри) Західної України, вихідці з якої становлять більшість спочатку в УВО, а потім в ОУН. Польська окупація Західної України означає не що інше як входження Західної України до

Польської держави (Другої Речі Посполитої). Значить, про офіційний конкордат між Ватиканом та ОУН годі й думати.

Від часу проведення Першого Конгресу ОУН до початку Другої Світової війни минуло 10 років. Весь цей час Польща прагнула придушити все українське на українських землях, а ОУН вела з Польщею боротьбу. Це природно. Іноді це використовується як аргумент на користь твердження про неможливість залучення Римом ОУН для боротьби проти комунізму, мовляв, ОУН воювала з поляками — римо-католиками. Так, ОУН воювала з поляками, але основна її діяльність спрямовувалась на визволення від большевиків Центральної та Східної України.

Місце і дата скликання Другого Конгресу ОУН ще красномовніше кажуть про нестримне бажання Ватикану перетворити український визвольний рух на антибольшевицький хрестовий похід. Другий Конгрес ОУН скликається не десь, а в Римі, і не колись, а 25 серпня (зібрався 27 серпня) 1939 року — на другий день після епохального підписання (23 серпня) пакту Молотова-Ріббентропа. Згідно з цим пактом Третій Рим (Москва) переносить свої західні кордони в середньому на 300 кілометрів углиб зони впливу Першого Риму — на територію Західної України, Білорусі, Литви, Латвії (подвійними стрілками на карті, *історичний атлас*).

До честі Бандери буде сказано: він не брав участі в роботі Другого Конгресу ОУН (після низки терактів проти поляків Бандера сидів у польській тюрмі, з якої вийшов у вересні 1939 року під час перерозподілу Польщі між нацистською Німеччиною та большевицькою Москвою).

Про те, що стовообраний Рим прагнув тримати український визвольний рух у своїх людоїдських (за Іваном Франком) пазурах, можемо зробити висновок зі свідчення Бандери. У своїй автобіографії Бандера вказує на те, що після звільнення з тюрми він...

„...Був у Львові два тижні. Жив конспіративно, але з уваги на початкове неналаднання большевицької поліційної машини, користувався значною свободою рухів і ввійшов у контакт не тільки з провідним активом ОУН, а й з деякими провідними діячами українського церковного й національно-церковного життя... Ми устійнили плани дальшої діяльності ОУН на українських землях і її прогибольшевицької боротьби. На першому місці поставлено: розбудову мережі й дії ОУН на всіх теренах України, що опинились під большевиками...”

Бандера ввійшов у контакт з церковниками. Це геть не заперечує того, що церква сама нав'язала йому контакт. Ввійти в контакт з ПРОВІДНИМИ діячами церкви для вчорашнього арештанта (він живе конспіративно) не так просто. Зайве казати, що йдеться про греко-католицьку церкву, очолену бригадою митрополита Шептицького і підпорядковану Ватикану (першому Риму).

Крім однозначно невинуватих дати і місця скликання Другого (Римського) Конгресу ОУН, невинуватова й форма організації (зібрання) цього Конгресу — скликання. Хто скликав? Чіими устами скликав? Чи не ватиканськими?

Зазначимо, що після вбивства (у травні 1938 року) полковника Коновальця, Андрій Мельник (лісник у володіннях митрополита Шептицького) присвоїв собі керівництво в ОУН і проживав не десь, а в Римі.

Мельник

Шептицький

Наприкінці 1939 року Мельник викликав Бандеру до Риму. На початку 1940 року Бандера в супроводі Тимчія-Лопатинського прибув на зустріч. Позиція Бандери добре відома: орієнтація на власні українські сили. Факти з діяльності Мельника свідчать: він на противагу Бандері сподівається на доброго дядька, який визволить Україну. Очевидно Бандера міг погодитись на матеріальну допомогу з боку Ватикану, але не міг погодитись на сліпе виконання його вказівок щодо стратегії і тактики, тобто на маріонеткове становище ОУН — становище Організації без власної ідеології, філософії:

„...Український націоналістичний рух не приймає жодної з філософських систем, створених чужинськими мислителями, не переймається ними...” (Бандера)

Непорозуміння Бандери з Мельником на зустрічі в Італії часто пояснюється несприйняттям Бандерою диктату Мельника. Тут щось не в'яжеться. Адже власне Мельник представляє поміркуваних в ОУН. Не до сумніву, „диктат Мельника” є явним проявом диктату неявного — Ватиканського.

Так чи інакше, зустріч Бандери з Мельником поклала початок розколу в ОУН.

Професор Володимир Косик („Україна і Німеччина в Другій світовій війні”, розділ 2, підрозділ „Початок руху під проводом Степана Бандери”) вказує на те, що...

„...молоді активісти (бандерівці після розколу ОУН на мельниківців і бандерівців, — авт.) висловлювали недовіру членам Проводу ОУН і вимагали змін в його складі. Вони також заперечували СПОСІБ СКЛИКАННЯ 27 серпня 1939 року в Римі Другого Великого Збору організації. Розмови з А. Мельником у Римі не дали ніяких результатів. Це був розкол. 10 лютого 1940 року було сформовано Революційний Провід ОУН, керівництво якого довірено Степану Бандері...”

Мельник трактував розкол як диверсію групи Бандери і оголосив смертний вирок Степанові та його сподвижникам. Відтоді Великі Збори (Конгреси) ОУН-Бандери мають свою нумерацію і не визнають Другий (Римський) Збір ОУН.

Можна по-доброму позаздрити псевдоніму Степана Бандери — Бийлихо.

Степан Бийлихо з родиною

Онуки Степана
Бандери на
відкритті його
пам'ятника у
місті Дрогобичі
14 жовтня
2001 року:
крайній зліва --
Орест,
Олена,
Степан,
Тетяна.

Ще поки тривала Друга світова війна, Ватикан приховував свою суть. Та після перемоги Третього Риму в цій війні, агент Ватикану, він же й один з керівників українського визвольного руху, отець Іван Гриньох опублікував заяву з нагадуванням про християнський характер українського визвольного руху, мовляв, любіть ворогів своїх, як Ісус заповідав. Звісно, ця заява не мала ніякого впливу на українських бійців, — ніякого, крім паралітичного. Вражений підступністю католицького попа, Степан Бандера блискавично відреагував на цю статтю і на самого Гриньоха статтею „Проти фальшування визвольних позицій” (про це дещо далі).

Але що з того, що відреагував? Вірніше, що з того доброго? Бо про зле не йдеться, воно очевидне — лагідні христосівці не подарують Бандері його виступ. Заява Гриньоха і реакція на неї Бандери пролунали шойно після смерті Сталіна, коли набирала обертів Холодна війна — змінювалась тактика боротьби з комунізмом, і тепер український визвольний рух міг тільки заважати Ватикану.

Папа Пій-12 (правив у 1939-1958 роках) виявився останнім затятим прибічником хрестового походу проти большевизму. На 20-му році свого папування, 9 жовтня 1958 року Пій-12 помер. Починалась ера поміркованих пап, першим з яких став Іван-23.

Видається характерним, що вже на останньому році правління Пія-12 було вбито близького сподвижника Бандери — Лева Ребета. А невдовзі після смерті Пія-12 вбито Бандеру.

Вбивство Бандери ретельно готувалось — майже рік. 15 жовтня 1959 року в Мюнхені Сташинський пострілом отрути вбиває Степана Бандеру, і весь світ знає, що це зробив большевицький агент. Світ не знає, хто допоміг викрити, — а можливо й замовив убивство, — суворо законспірованого вождя українських націоналістів.

Повернімось до воєнного періоду. Керівник управління зовнішньої розвідки Третього Рейху Вальтер Шелленберг «звідкись» знає, що...

«...Між відомствами Мюллера (гестапо) і Канариса (Абвер) не припинялись суперечки з приводу діяльності українських національних лідерів Мельника і Бандери в прикордонних російсько-польських районах. Військова таємна служба (Абвер) природно хотіла скористатись послугами груп української меншості, але Мюллер заперечував, вважаючи, що ці націоналістичні лідери переслідують свої власні політичні цілі в неприпустимій манері, і що це викличе широке незадоволення серед польського населення...» (Шелленберг. «Лабіринт». Розділ 19)

Шептицький знає про розкол в ОУН на Бандерівців та Мельниківців; знає, що Мельниківці звинувачують власне Ріхарда Ярого в розколі ОУН; знає, що Ярій підтримує Бандеру. Все це примушує Шептицького боятись Бандеру. Шептицький знає і про намір Бандери усунути денационалізуючий вплив християнізму. А це вже серйозний чинник. З ним не рахуватися не можна.

Викрадення Ярим скарбниці організації (ще до її офіційного розколу) і зосередження цієї каси в середовищі Бандери (ворожого щодо мельниківців), може підказувати Шептицькому багато про що. Зокрема про те, що Ярій при своїй багатовекторній агентурній

діяльності є агентом усього іудейства, на відміну від часткової агентурності Шептицького. Шептицький розуміє свою явну поразку; розуміє, що тільки час визначить її остаточне проголошення.

Не виключено, що параліч Шептицького (на момент проголошення Української Держави) симульований, викликаний страхом перед Бандерою. Адже противник Бандери Андрій Мельник ще в часи дотичні до Римського конгресу ОУН проводить наради про формування західно-українського уряду, у складі якого Шептицький може розраховувати на посаду міністра віросповідань. Значить, Шептицький може поширити католицизм (у вигляді уніяцтва) на всю Україну, чим прислужитись улюбленому Ватікану. Принаймні, облюбована Шептицьким посада інших кандидатур не має:

А. Мельник,	шеф уряду і вождь народу
О. Сеник	заступник вождя
Л. Мишуга	міністр закордонних справ
В. Курманович	міністр військових справ
Я. Барановський	міністр поліції
М. Сціборський	міністр пропаганди
О. Кандиба (Ольжич)	міністр освіти і культури

(В. Косик. "Розкол ОУН в світлі документів.")

Ясно, що Шептицький бачить себе в цьому уряді міністром віросповідань, на взір Огієнка (постриженого на Іларіона) в уряді Симона Петлюри. Тому Анджей опинився між двох вогнів: 30 червня 1941 року він не може не симулювати параліч. Це його остання можливість відійти від участі в державотворчому процесі української нації (на чолі з Бандерою), особливо тому, що Бандера природно утворив би свій уряд, відмінний від мельниківського. Цей намір впливав із неприхованого бажання Бандери призначити Романа Шухевича військовим міністром, а також з того, що...

„...10 лютого 1940 року Мельниківський суд засудив на смертну кару більше десятка молодих націоналістів-революціонерів, у тому числі й нового "вожака" Степана Бандеру..." (Іван Белебега. „Україна і комунізм”, кн. 2, розділ 11, тема „Ідейні засади націоналізму”.)

Характерно, що вбивство в Житомирі (серпень 1941р.) двох „міністрів”-мельниківців, Сеника та Сціборського, «православний» християнин Тарас Боровець-Бульба (він вів свою політику — паралельну щодо політики Мельника й Бандери) приписує греко-католикам бандерівцям (книга Боровця „Армія без держави”). Тоді як самі мельниківці не пов'язують убивство з бандерівцями.

Мельниківці вважають, що вбивцею Сеника та Сціборського є вбивця (або причетний до вбивства) Євгена Коновальця (подробіці див. „Життя і смерть Євгена Коновальця.”)

Безпосередній учасник подій 30 червня 1941 року поручик (лейтенант) батальйону „Nachtigal“ Мирослав Калба у книзі „Nachtigal,“ український батальйон 1941р.”, виданій, на жаль, польською мовою (Детройт 1995 Львів), доповідає:

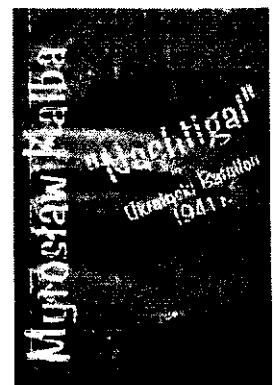
„...Наш батальйон „Nachtigal“ зайняв Львів 30 червня 1941 року, о 4:30 ранку. При вході в місто батальйон розділювався на три підрозділи: перший підрозділ пішов до собору св. Юра, другий та третій підрозділи пішли на Замарстинів, де зайняли радіостанцію та електростанцію. До кафедри св. Юра ми прийшли о 5:30.

О 6:30 митрополит А. Шептицький прийняв делегацію батальйону на чолі з капітаном Романом Шухевичем.

Митрополита було винесено на балкон палацу, оскільки він був спаралізований.

Потім він поблагословив солдатів та цивільних людей, що зібралися на подвір'ї церкви.

На зібранні в будинку „Просвіти”, де було проголошено Акт Відновлення Української Держави, було представлено Романа Шухевича як міністра військових справ України...”

З повідомлень офіцера Калби розуміємо, що зайнявши Львів, український батальйон „Nachtigal“ поставив перед собою мету оволодіти трьома стратегічно важливими об'єктами:

1. Церква Христосова як носій психотропної зброї. Її треба нейтралізувати. Зовнішньо це виглядало як благословіння митрополита Шептицького.
2. Радіостанція, як засіб ефективної пропаганди відновлення та розбудови Української Держави.
3. Електростанція, як засіб життєзабезпечення.

Також вимальовується новий (альтернативний мельниківському) бандерівський уряд на чолі з Ярославом Стецьком і військовим міністром Шухевичем. На посаду міністра віросповідань в цьому уряді претендує отець Гриньох (він капелан — замполіт чи комісар з духовних питань — Дружини Українських Націоналістів ДУН, про неї скоро дізнаємось від Степана Бандери). Претендує даремно. Бо хоча цю міністерську посаду в Українському Державному Правлінні (УДП, уряд) після Акту 30 червня 1941 року обійматиме Володимир Радзикович, та вже правонаступниця УДП, створена 1944 року (після відступу німців та наступу советів) Українська Головна Визвольна Рада (УГВР, протопарламент) буде мати на чолі свого Закордонного Представництва (ЗП УГВР) не когось, а самого отця Гриньоха.

Тарас Боровець-Бульба (прихильник Симона Петлюри, засновник Поліської Січі як бойової одиниці Української Повстанської Армії) у книзі „Армія без Держави” наводить своє бачення епохальної події:

„...Шептицький благословив державу пана Бандери тільки тому, що його явно ошукав підвладний йому духівник отець доктор Гриньох (конкурент Шептицького в боротьбі за портфель міністра віросповідань у майбутньому уряді Бандери, — прим. авт.) За кілька днів митрополит Шептицький довідався про дійсний стан речей та про політичну диверсію групи Бандери і змінив своє ставлення...”

Не проміне й тижня після проголошення Української Держави, як німці поведуть боротьбу проти Української самостійності: арештують активістів, блокують роботу Львівської радіостанції. За цих обставин Шептицький не висловлює прокляття німцям. Натомість він відмежовується від свого недавнього благословіння, даного Українській Державі. Цього й треба чекати від українського митрополита. Він не тільки в політиці відмежовується від національних інтересів України, а навіть своє ім'я відмежовує від українського звучання: не Андрій, а на польський взір — Андрей (Анджей).

За логікою Боровця, митрополит Шептицький має право вибирати у справі благословіння Української Держави. Коли військові такого рангу як Боровець-Бульба (генерал) ставлять себе і своїх підлеглих (солдатів) у рабську залежність від розжирілих кровопивць — ставлеників Сіону і Ватикану, то українська визвольна боротьба приречена на поразку.

І ще декілька слів про Шептицького.

Жидівська рада України своїм розпорядженням № 18 (газета „Єврейські вісті” № 9 (326) вересень 2005 року) присвоїла Шептицькому почесне звання „Праведник України”.

Праведником для іудеїв є той, хто до самозабуття вилузує іудейську задницю. Праведник може бути визнаний „Праведником народів світу” (а не праведником однієї тільки України) лише тоді, коли він вилузує іудейську задницю дуже якісно — до самозабуття. І це мусить бути задниця усіх без винятку жидів — сіоністів, глобалістів, комуністів. Та поки що Шептицький лише „праведник” України, тобто він лиже іудейську задницю вибірково: глобалістам більше, комуністам — менше.

ЄВРЕЙСЬКА РАДА УКРАЇНИ
ФОНД «ПАМ'ЯТЬ ЖЕРТВ ФАШИЗМА»
м. Київ 9 травня 1998 р.
РОЗПОРЯДЖЕННЯ № 18

Враховуючи великий громадський та християнський подвиг, пов'язаний з ризиком для власного життя, — врятування під час фашистської окупації євреїв Львова:

1. Присвоїти митрополиту **Андрію Шептицькому** звання «Праведник України» (посмертно);
2. Клопотати перед інститутом Яд-Вашем (Єрусалим) про присвоєння митрополиту **Андрію Шептицькому** міжнародного звання «Праведник народів світу».

Голова фонду
Відповідальний секретар

І.М. ЛЕВІТАС
К.С. ВІНОКУР

Саме це послання, якому таку високу оцінку дав рабля Кахане, і ставлять на карб Андрюю Шептицькому певні жиди Ізраїлю. Мовляв, митрополит там позитивно згадав Гітлера і не закликав виступити проти нацистів (справді, було таке багато хто в Україні влітку 1941 року мав іншої щодо нацистів, гадаючи, що це — такі самі німці, як у Першу світову війну).

У ті божественні дні приселити заяви про обов'язок або толерантності щодо пригильників інших релігій від жиди митрополити, не приговорюючи цього, розумію у першу чергу сервіз, потребували чималій мужності та менокитності моральних тійсали. Гітлер наказав заарештувати митрополита. Він миттєво надіслав па-

Слуги Христові в тяжкий для України час ведуть свою гру, шкідливу для України.

Отець доктор Гриньоx (про нього йшлося раніше) не зміг стати міністром віросповідань, але зміг стати головою Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради (ЗП УГВР).

Агент Ватікану отець доктор Гриньоx природно самовіддано служить йому, приносячи Україну в жертву на його (Ватікану) олтар. Гриньоxу, як і кожному іудеоупослідженому, ясно: щоб розвалити організацію, — треба її очолити.

Отець Гриньоx (видима лялька невидимих ляльководів) вирішив зробити з українського визвольного руху новітній хрестовий похід; кинути Україну в морок середньовіччя.

Після Другої світової війни, коли в Західній Україні ще тривала війна за свободу української нації, агент Ватікану отець Гриньоx вносить смуту й розкол в ряди українських націоналістів.

Бандерівські боївки (у знемагаючій від большевицької сваволі Україні) потребують боєприпасів, харчів, одягу, медикаментів, засобів зв'язку. В цей час отець Гриньоx оголошує (у квітні 1954 року), що Український Націоналістичний рух є християнським (з основною християнською засадою: „...любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто ненавидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує...” — *Матвій. 5: 4*).

Після смерті Сталіна можна було досягти бодай якихось результатів, була можливість підняти дух українців. У цей час Гриньоx своєю заявою, опублікованою в „Сучасній Україні” (№ 9/86, від 9 травня 1954 р., Мюнхен), призводить до паралічу українського визвольного руху.

Заява опублікована 9 травня — на *Дзень Савецкай Пабеди*. Голова ЗП УГВР отець Гриньоx зіграв на руку *совтському правітєльству*, ритуально, на 9 Травня, приніс Україну в жертву жидо-кацапо-советам та їхній таємній поліції — греко-ортодоксній („православній) церкві Христовій. Мусив же якось Ізраїль Всесвітній (христо-глобаліст) віддячити Ізраїлю советському (жидо-комуністу) за перемогу над Німеччиною. На знак подяки Всесвітній Ізраїль потіснив одного свого агента (Ватікан) на користь іншого (російська православна церква, РПЦ).

Скільки отримав грішми чи нерухомістю агент Ватікану отець Гриньоx за розігрування України, — це питання про джерела фінансування Ватікану як партнера російської православної церкви у грі в карти, в якій Україна розглядається лише розмінною картою. При цьому отець Гриньоx не відчуває докорів совісті з двох причин: по-перше, він її немає, а по-друге, Україна визнана „святим” престолом лише в лютому 1992 року, — через 50 років після згаданих дій „святих” слуг Ієсусових, та через 2 місяці після підписання Україною договору про вступ до „Співдружності Незалежних Держав” (СНД).

1 грудня 1991 року Всеукраїнський референдум підтвердив незалежність України через вихід зі складу Советського Союзу. „Святий” престол мовчить. Що там якась Україна? — треба підсилено „готуватись” до „різдва” Христового, підсилено його „святкувати”!

Як через тиждень здійснюється іудейське обрізання новонародженого, так через тиждень здійснюється обрізання незалежності України підписанням Україною 8 грудня 1991 року „нового союзного договору”. Тепер це не союз *советскіх соціалістическіх республік* (СССР), а співдружність „незалежних” держав — СНД. „Святий” престол заціпило. Бо треба „готуватись” до „різдва” Христового.

21 грудня (останні „приготування” до „різдва”) частина інших республік колишнього СССР підтверджує утворення СНД своєю готовністю вступити до „співдружності”. „Святий” престол блаженно мліє напередодні „різдва”.

25 грудня 1991 року — щасливе „різдво” Христосове! Президент ССРСР Горбачов зрікається влади. Імперія ССРСР не існує! Ура!.. Яка нова імперія? Ніякої імперії! Республіки незалежні... та „співдружні”. Це вам не советська Україна часів афери Гриньоха!

В лютому 1992 року, нібито насвяткувавшись, а насправді даючи можливість Москві заярмувати Україну, „святий” престол цілком по-іудейськи визнає „незалежну” Україну. Незабаром переконаємось, що погодившись на перебування України в орбіті Москви, „святий” престол розраховує на поширення католицизму на схід.

Щодо фінансових справ церкви Христосової, то інформація з цього приводу не афішується. Якщо вона й подається небагатьма джерелами, то лише в загальних фразах:

„...Економічна діяльність Ватикану, як великого капіталовласника, пов'язана з міжнародними фінансово-банківськими операціями та участю в найбільших монополіях світу...”
(Радянський Енциклопедичний словник. 1981 рік.)

Дещо піднімає завісу українське видання „Людина і світ” за серпень 2001 року.

„...Чистий прибуток Ватикану за 2000-ий бюджетний рік складає 851600000000 доларів (можливо, цифра перебільшена, — прим. авт.). За рахунок цих грошей Ватикан прагне перенести центр українського греко-католицизму (уніацтва) зі Львова до Києва з метою впроваджувати політику Ватикану в центральній, східній та південній Україні...”

Явний перехід від економіки до політики, тобто до втручання у внутрішні справи України. Та хіба тільки її? Адже це і є та іудейська всесвітня політекономія, названа (для нежидівських народів) християнством.

Якщо комусь важко повірити в астрономічні цифри прибутків Ватикану, співрозмірні з цифрами супердержави США, треба звернути увагу на жидівську ярмолку, що носить на голові папа римський. Також на площу держави Ватикан. Хіба вона не дорівнює 0,44 кв. км? Хіба ця площа не дорівнює (помноженій на 3) площі зруйнованого (Ісусовою командою фарисеїв) Другого ерусалимського саддукейського храму? $0,44 = 0,144 \times 3$. Жидівські довідники підтверджують, що саддукейський храм мав саме таку площу — 0,144 кв. км. Хіба числа 3 і 40 не кабалістичні, тобто не іудео-піфагорейські? Хіба не 40 років Мойсей „виводив” жидів з Єгипту? Хіба не 40 днів Ісус „випробовував” себе в пустелі? Хіба не на 3-й день після смерті наступає воскресіння згідно з поняттями фарисеїв? Хіба десятина — грошовий внесок на релігійні потреби — не проходить через усю Біблію починаючи з часів патріарха Авраама (міфічного — для авторитетного прикладу історичним іудеям). Хіба ерусалимський храм не був, свого часу, найбільшим капіталістом? То чому зараз ним не бути? Також не треба плутати супердержаву США з наддержавою — Ватиканом! І що все це може означати, як не знайому тиранію символами? Піфагорейство на службі в іудейства.

Характерно, що при підготовці до 2000-ліття християнства у Грінвічі (0-меридіан, Лондон) було виділено саме 44 гектари (0,44 кв. км) для величезної виставки (подробіці див. журнал „Людина і Світ”, березень-квітень 1999 року).

Щодо економічних показників «православ'я», то з переказів старших людей знаємо: запорізькі козаки віддавали церкві частину. Яку саме? Українське радіо в історичних передачах називає 33% прибутків від господарської діяльності, та від трофеїв, захоплених у військових походах. Козацький полковник Тарас Бульба (з однойменної опери) зобов'язується віддавати церкві половину здобичі.

Колоніально залежне від Москви українське видання «Людина і Світ» (липень 2000, ст.20-30) подає лише середній чистий прибуток середньої (120 парафій) єпархії — 102800 доларів (схоже, прибідняється). Але якщо брати середню парафію з кількістю 1000 чоловік, то на території поширення православ'я (Росія, Білорусь, Україна, Молдова) з населенням 18000000 чоловік, чистий прибуток складе 154200000 доларів, що є хоча й значно (в тисячі разів) меншою сумою в порівнянні з грішми Ватикану, та все-таки досить значною сумою для проведення зомбувальних заходів на користь всесвітнього Ізраїлю (він Москвою керує). До того ж треба врахувати, що православ'я поширене ще й на сході Середземномор'я та в Америці.

Втручання у внутрішні справи України, — як це зроблено Московським патріархатом під час президентських виборів в Україні 2004 року, — може принести від

зацікавлених сторін (в Україні та Москві) значно більші кошти, ніж надходження від парафій-спархій. Прикладом може бути подарунок Москви кучмівській Україні — елітний монастир, лавра, Донецька, третя в Україні. За п'ять тижнів до президентських виборів подія перейменування на „лавру” Успенського монастиря святкується не десь, а в Державному оперному театрі Донецька. Посол московського патріарха Алексія-2 митрополит Ювеналій привіз московські подарунки:

Орден святого благовірного князя Данила московського, 2-ступеня — Донецькому митрополиту Іларіону.

Орден святого рівноапостольного князя Володимира, 2-ступеня — голові Донецької обласної державної адміністрації Анатолію Близнюку.

Орден преподобного Сергія Радонезького, 2-ступеня — Донецькому міському голові Олександрю Лук'янченку.

Також і кийвські „менші брати” привезли подарунки.

Врученням донецькому митрополиту Ордена святого рівноапостольного князя Володимира (тепер вже 1-ступеня) долучився до заохочувальних дій Москви благословитель українського промосковського квазі-президента Януковича. Це митрополит і рівноапостольний представник московського патріарха в Україні блаженніший Володимир (чи не брат Азарова? — один хазарський фейс; Хазаров — підмосковний, з Калуги, віце-прем'єр і міністр фінансів України, нагороджений орденом Ярослава Мудрого).

Здається, все ясно з цим подарунком напередодні виборів за умови, що Москва ставить на Януковича, а Ватикан на Ющенка. Але цей подарунок дуже символічний. Бо зараз в Україні аж три лаври (центральна Київська, західна Почаївська, східна Донецька), а в Росії лише дві (Троїце-Сергіївська та Александро-Невська). Москва робить окомиліюючий жест, покликаний створити враження про поступливість Москви своєю першістю (в духовній сфері) на користь України взагалі, та на користь *матері городів руських (Києва)* зокрема. Та це для наївного натовпу. Створити лавру в Донецьку важливо для затвердження московського впливу в Україні як у тій своїй колонії, на яку допущено (за певних умов чи за певну суму грошей) ворожу проповідь — католицьку. Змагання між двома Римами триває. Ви не задоволені, що без дозволу українців ареною змагань стала Україна? Не задоволені, що національні інтереси України на третьому місці? — Не вигадуйте і не перебільшуйте! Українці дали згоду! Одні з них цінують пантофлю понам римським, інші — московським.

Навіть програвши 2004 року президентські вибори в Україні, Москва в першу річницю помаранчевої (чомусь не жовто-гарячої) революції, 22 листопада 2005 року, нагадує українцям про їхню належність до Московської колонії. Під маскою відзначення 70-річного ювілею блаженнішого Володимира (керівника українських православних, підлеглих московському патріархату) Москва через широкую мережу своїх вірнопідданих в Україні встановлює скрізь по Києву великі, нібито привітальні, а насправді — нагадувальні щити.

При цьому першість у духовній сфері за рахунок більшої кількості лавр досить примарна і тимчасова, розрахована на разовий ефект. Та й історичний шлях російської православної церкви узалежнений від російської влади ще з часів запровадження Петром-1 синоду (міністерства, водночас зі скасуванням патріархату), а в совєтські часи — від комітету державної безпеки (КГБ).

Особливих докорів сумління Москва не відчуває. Бо знає про той зміст слова „лавра”, який в нього вкладався за царату, а саме: лавра — притон злочинців. Лавра в означенні притону не вказується в словнику Олега Хоменка „Мова блатних і мафіози 1842-1997р.”, виданому в колоніально-залежному Києві 1997 року. Тому треба навести приклад зі словника 1913 року. Він стосується згаданого царського періоду.

Лавра— 1) названіє нѣкотор. перво-классн. привилегированныхъ монастырей православи. церкви, таковы: іерусалимская во имя Св. Саввы и русскія—Кієво-Печерекая, Троицко-Сергіевская (въ 60-ти в. отъ Москвы), Александро-Невская (въ Петербургѣ) и Почаевская (Волынск. губ., въ 6-ти вер. отъ австрійск. границы); 2) притонъ воровъ; такъ, домъ Вяземскаго въ Петербургѣ назыв. «Вяземской лаврой».

Про фінанси протестантів відомо як про суворий податок — 10% від усіх доходів. Але якісь конкретні суми грошей перозголошувані. Бантисти-евангелісти-адвентисти-сговісти стоять осторонь у суспільстві, ревно запроваджують практику перших християнських громад римської імперії згідно з біблійно-евангельськими настановами та застрапуваннями. Євангелісти - бантисти...-адвентисти - еговісти повинні завжди пам'ятати про неприпустимість приховування своїх прибутків від євангелістської старшини.

Кабанчика продав, чи хатку, — віддай десятину добровільно і чесно. Не подумай приховати (зменшити) суму, з якої обчислюється десятина, бо будеш скараний на смерть, і твоя родина так само. Для бездоганної дії цього закону пресвітери регулярно перевіряють у вірнопідданих знання *розділу 5 (вірш 1-11)* з книги «Дії святих апостолів Ісусових», що в Новому Заповіті Христоса:

„...А один чоловік, на ймення Ананій, із своєю дружиною Сапфірою, продав був маєтка, та й з відома дружини своєї присвоїв частину заплати, а якусь там частину приніс та й поклав у ногах апостолів. І промовив Петро: „Ананію, чого сатана твоє серце наповнив, щоб ти Духу Святому неправду сказав та присвоїв із заплати за землю? Хіба те, що ти мав, не твоє все було, а продане не в твоїй владі було? Чого в серце своє ти цю справу поклав? Ти не людям неправду сказав, але Богові!” Як Ананій почув ці слова, то —! — впав та й умер... І обгорнув жах великий усіх, що це чули! Юнаки ж повставали, обгорнули його, винесли і поховали його. І сталося, годин через три прийшла й дружина його, про випадок нічого не знавши. І промовив до неї Петро: „Скажи мені, чи за стільки ви землю оту продали?” Вона ж відказала: „Так, за стільки”. До неї ж Петро: „Чому це ви змовилися спокушати господнього духа? Он ті входять у двері, що чоловіка твого поховали, — і тебе вони винесуть”... І вона —! — зараз упала до ніг його і вмерла. Як увійшли ж юнаки, то знайшли її мертвою, і виїсши, біля мужа її поховали. І обгорнув страх великий всю Церкву та всіх, що чули про це...”

Знаючи про любов німців до точності, можна скористатись відомостями Альфреда Розенберга (керівника Німеччини періоду Гітлера), зафіксованими в його дослідженні *“Mif 20 століття.”* (книга 1, частина 1, глава 4).

„...Якщо папа до 1400 року (початок Реформації та активізації антиримської політики в німецьких країнах) лише за два роки витягнув з німецьких країн 100000 гульденів, то в 1374 році англійський парламент повишен був наказати зробити підрахунки і з'ясував, що намісник Христа поклав до своєї кишені уп'ятеро більше зібраних податків, ніж законний король. Відпущення гріхів принесло папі в 1300 році 200000 іноземних і 15 мільйонів золотих гульденів. В 1350 році Ватикан отримав 22 мільйони... Папи отримували певні проценти з борделів, які з цієї причини стали називатися будинками терпимості. Павло-2 (1464 – 1471) зробив їх постійним джерелом прибутку. Сікстий-4 отримував щорічно 20000 золотих дукатів з борделів. Священники повищі були платити за своїх сожительок певну таксу, тоді як Ватикан нагороджував своїх чиновників талонами в борделі. Сікстий-4 дозволяв за окрему плату любов з хлопчиками. Папа Александр-6 заявив, що папа стоїть вище від короля, так само, як людина стоїть вище від тварини. За 300000 золотих дукатів папа прибрав претендента на турецький престол Дшема і привласнив собі з чистою совістю гроші „певірного” султана...”

Не знати, чим саме — талонами в бордель, грішми чи перухомістю — потішився отець Грицьох за свою христовобиву стовоугодну діяльність. Вітім, Степан Бандера блискавично реагує на провокацію церкви Христової, яку він у статті-відповіді однозначно називає ворогом України. Ця стаття з'являється (через тиждень після заяви отця Грицьоха) в газеті „Шлях Перемоги” (в Мюнхені, у №13, 18, 19 за травень-липень 1954 року). Вона має назву „Проти фальшування визвольних позицій” з підзаголовком „Український націоналізм і релігія”.

„...Ідеологічні й програмові позиції українського націоналізму є душею, внутрішнім змістом, головною силою, а рівночасно найуспішнішою зброєю українського визвольного руху в боротьбі проти большевизму... Ворог веде наступ на ці позиції, як прямим поборюванням, намагаючись їх знецінити, фальшувати, як також і методами ідеологічної диверсії... Найшкідливішим для революційного руху, який своїми ідеями мобілізує народ до боротьби, є якраз притуплювання, підмінювання його ідей, створення баламуцтва щодо його ідеологічних, програмових і політичних позицій. Коли це роблять вороги й політичні противники, то їх намагання завжди мають менший вплив. Але значно більше шкоди може постати, якщо таку роботу проводять такі чинники, які зараховуються до складу самого руху та мають право виступати від його імені... Заява Закордонного Представництва Української Головної Визвольної Ради (ЗП УГВР) викривлює ідейно-програмові та політичні позиції визвольно-революційного руху та створює довкола них баламуцтва. Це примушує нас так само прилюдно вказати на деякі засадничо невірні твердження тієї заяви, щоб їх шкідливі наслідки не падали на цілий визвольний рух... Згадана заява ЗП УГВР замикає свої висновки про ідеологічно-світоглядні позиції визвольно-революційного руху твердженням, що цей рух не накидає своїм учасникам якогось філософського світогляду, але при цьому не є байдужим до цього питання, а в своїй практично-політичній діяльності це є антихристиянським... (тобто цей рух християнський, - прим. авт.)... Коли отець доктор Іван Грицьох під іменем ЗП УГВР

окреслює позиції визвольного-революційного руху в питанні його ставлення до релігії, то це є явне фальшування правди. Католицький священник з докторатом, як голова ЗП УГВР, напевне вміє розрізнити між тезою про незв'язування руху з якоюсь філософською доктриною (чи системою) і його засадничими ідеологічними позиціями у відношенні до релігії. Окреслення українського визвольного руху як не-антихристиянського — означає повну байдужість цього руху до християнізму. Так само можна б твердити, що він не є антимусульманським...” (Степан Бандера. „Перспективи Української Революції”, ст. 322-388 у Дрогобицькому виданні, або декількома сторінками раніше у Київському.)

Вороже ставлення церкви Христосової до створення „України для українців” є закономірним.

Ісусовий кагал прихильно ставиться до ідеї створення України як держави для жидів і для їхнього інструменту — кацапів. Тому він визнав Україну лише в лютому 1992 року, коли влада в ній була перебрана жидохристиянами та виконавцями їхньої політики — кацапами.

Внаслідок загального нав'язування жидо-християнізмом стереотипів через вплив на освіту і пропаганду в Україні стало загальноприйнятним (а не загальноновизнаним, на щастя) твердження про цекультурність і навіть неприпустимість вживання слів „жид” або „кацап”. Але чи так це насправді з огляду на використання і пояснення цих слів висококультурними і високоавторитетними установами України?

ЖИД — єврей, жид. (Національна Академія Наук України. Словник Української мови Бориса Грінченка.)

ЖИДОЛЮБЕЦЬ — друг євреїв, юдофіл. (Там само.)

КАЦАП — прозвище, дане українцями москалям. Являє собою перероблене „кацан”, тобто „як козел”, — натяк на бороду кацапів, яку самі українці зривають. (Енциклопедія під редакцією Павленка).

КАЦАП — росіянин, великобрус. (Енциклопедія „Мова блатних і мафіози”.)

Не треба вважати зрадницьку суть Ісуса та його церкви випадковістю стосовно України.

Церква Христова, як і сам Ісус, закономірно служить лише інтересам Ізраїлю, тому вона не вважає зрадою такі свої дії, які спрямовані проти інтересів інших націй та держав. Своїх прихожан церква прирікає на служіння Ізраїлю.

Перед похованням померлого, християнський пін проголошує:

„...Прийми, господи, раба твого, на лоно Авраамове, во славу Сіону та Єрусалиму...”

Церква Христова свідомо підпорядковує життя нормальних людей інтересам жидів.

Хрестові походи та релігійні війни забрали життя кращих людей, призвели до вигідного жидам перерозподілу земель та вишлати контрибуцій.

„Пам'ятаєте Французьку Революцію? — То були ми, що дали їй назву „Велика”: тайни її підготовки нам добре відомі, бо то була робота цілковито наших рук.”

(Протоколи старшин Сіону, протокол №3)

Жидолюбиві джерела, — а джерела фактично всі жидолюбиві, бо очолені жидами, — повідомляють, що „Протоколи” нібито фальшивка. Вони нібито були підставою для антижидівської політики Гітлера.

Втім, істинність „Протоколів” доведена самим життям. Ми не зупиняємось на реаліях втілення в життя програми „Протоколів”, бо фундаментальні дослідження з цього питання провели Генрі Форд („Міжнародне жидівство”), Дуглас Рід („Суперечка про Сіон”), Григорій Клімов („Божий народ”).

Питання про жидівське походження керівників так званої Великої Французької революції залишається відкритим для розгляду дослідниками.

Та безсумнівна співучасть християнізму у всіх жидівських переворотках.

Переворот 14 липня 1789 у Франції — Велика, так звана Французька Революція — має мету знищити державний устрій, за якого управління країною здійснюється одноосібно, — монархом. Натомість пропонувались і впроваджувались різні сурогати державної влади: установчі збори, директорія, конвент, рада п'ятисот, республіка, парламент, консулат, різні форми колегіального, а не одноосібного правління державою, одним словом — „демократія”, тобто безладдя. Французький публіцист 19 століття Едвард Дрюмон у книзі „Жидівська Франція” (книга I) констатує:

„...республіка зробила з Франції дійну корову для семітів...”

„Демократією” спекулятивно підмінюється поняття „прогрес”, „патріотизм”.

Ясно, що не корінним французам це вигідно, а національно-чужому елементу. Вигода полягає в безособовій відповідальності, коли не можна знайти крайнього серед директорів, депутатів, senatorів, конгресменів, консулів, республіканців... Вигода полягає і в можливості підкупу учасників колегіальної влади. Адже за колегіальності підозра про підкуп не падає на когось конкретно. Тому знайти крайнього неможливо. Ясно, що підкуп робиться тими особами, котрі байдужі до авторитету країни та до її майбутнього, — чужинцями.

„...Кінцевою метою жидів є перемога демократії, або ж, у їхньому розумінні, — панування парламентаризму. Система парламентаризму найбільш відповідає жидівським потребам, адже вона уневажнює роль особистості, на її місце ставить кількість, тобто силу глупоти, неспроможності, боягузтва. Кінцевим результатом всього цього буде скинення монархії...” (Гітлер. „Майн Кампф”, частина I, глава 11.)

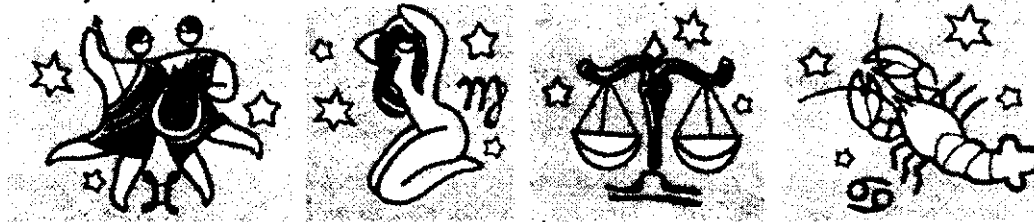
Взяттям тюрми-Бастилії та вбивством французького законного монарха Людовіка-16 іногородці досягли встановлення колегіального правління в країні.

Для подальшого втілення своєї ідеї іногородцям треба об'єднати навколо себе „своїх” людей, таких же іногородців.

Щоб об'єднати у великій чужій країні навколо себе своїх одноплемінників, іногородці придумали пароль, за яким „свої” люди все зрозуміють.

Цим паролем є новий календар та нове літочислення, що починається з року проголошення (1792 рік) Республіки і називається — Перший рік Республіки.

Перший місяць (вандем'єр) першого року Республіки — Новий рік Республіки — збігається з жидівським новим роком Рош Ашан, що в місяці „тішрей” (здебільшого 23 вересня), а також з жидівським гороскопом, знак „терези”. (Тут не поринаємо в розгляд жидівських високосних 13-місячних років — вважається, що вони все-таки 12-місячні, а сам 13 місяць називається „другий адар” після 12 місяця — „звичайного адара”). Тому жиди є великими „знавцями” гороскопів (Нострадамус, Павло Глоба), бо то їхні власні баламуцтва, в яких тільки вони розуміються і які вони вигадали (чи перебрали в когось) для баламуцтва нормальних людей. В Україні дніпропетровська газета „Вісті Придніпров'я” друкує астрологічні прогнози з обов'язковим використанням магендавидів (шестикутних зірок Давида). А щоб українцям не впадало в очі відверте показування жидівських астрологічних „пророцтв”, то магендавиди розводяться (розбавляються, чисто по-жидівськи) магеншльомами — п'ятикутними зірками Соломона.

Інші місяці французького республіканського календаря також збігаються з жидівським календарем та жидівським гороскопом.

Жиди по всій Франції відразу “вкурили”, тобто взяли до тями:

Республіка	жиди	гороскоп
Вандем'єр	тішрей	терези
Брюмер	мархешван	скорпіон
Фрімер	кислев	стрілець

Нівоз	тевет	козеріг
Плювіоз	шват	водолій
Вантоз	адар	риби
Жерміналь	нісан	овен
Флореаль	іяр	тілець
Преріаль	сиван	близюки
Мессідор	тамуз	рак
Термідор	ав	лев
Фрюктидор	елул	діва

Церковне новоліття — індікт — починається в тому ж місяці (український вересень), що й новоліття Французької (?) Республіки та жидівський новий рік Рош Ашан. Цей місяць — жидівський тішрей, республіканський вандемієр.

Наполеон готувався узурпувати чи його готували?..

Бен Вайдер (його статтю присвячену Наполеону див. „*Людина і світ*”, жовтень 2003) зазначає:

„...євреї удостоєні Наполеоном спеціального захисту. Він добре знав їхні проблеми. В Анконі, відвойованій у Папській державі 1797 року, його вразило, що євреї були примушені носити ковпак та жовту зірку й жити в гетто, яке замикалося на ніч. Він негайно наказав емансипувати їх в ім'я рівності у громадських і релігійних правах. Захопивши 1798 року Мальту й дізнавшись, що євреї не можуть відправляти релігійні обряди поза стінами своїх домівок, він наказав побудувати там синагогу. Але особливу турботу про євреїв, просто-таки революційну, він виявив під час сирійської кампанії...”

18 брюмера 8-го року Республіки (9 листопада 1799 року), нагарбавши за роки революційного безладдя мільйонні статки, жиди вирішують закріпити свої позиції, і за допомогою агента Ватикану аббата Сійєса (Sieyes) та представника фінансових кіл Колло,магають взяти владу Наполеону Бонапарту:

„...Колло знав Бонапарта раніше. Він не прийшов до нього з порожніми руками — він приніс для початку 500 тисяч франків, за іншими даними — мільйон. Генерал гроші взяв; вони були цінні не тільки самі по собі, але і як доказ того, що заплановану акцію підтримує фінансовий світ. Це було суттєво...” (А. Манфред. „*Наполеон Бонапарт*”, розділ „*Напередодні Брюмера*”).

Штовхаючи Наполеона на різні авантюри, на (заплановані жидами) війну і мир, закулісні господарі можуть передбачити і зміну біржового курсу, заробляючи на цьому надприбутки. Серед прихованих гравців біржі, крім жидів, присутні також і єпископ Талейран — ініціатор привласнення (жидівською революцією) церковного майна, а також аббат Сійєс і священик Фуше.

Наполеон вирішує (чи за нього вирішують) переїхати жидів та „святих” отців.

Для цього потрібна сильна та віддана армія, резерви якої він може брати переважно з селян.

Відчуваючи гостру потребу в підтримці та співчутті селян (вони перебувають під владою попів) Наполеон 15 липня 1801 року відновлює церкву в правах, після 12-річної заборони від моменту революції.

Створена армія виправдовує надії. 1806 року Наполеон досягає вершини своєї могутності, вирішує взяти реванш.

1806 року Наполеон скасовує нав'язаний французам календар жидівської революції з її навозами, плювозами, мессідорами, термідорами...

Вже на початку 1807 року Наполеон збирає жидівський Сінедріон і ставить (це схоже на фарс) ультиматум жидам: або вони проявляють французький патріотизм, або щодо них запроцє винайдена їхньою революцією гільйотина. Газових камер тоді не існувало.

Сучасні іудеї водночас і ганьблять і вихваляють Наполеона. Це вказує на те, що одним іудеям він догодив гонінням на їхніх одноплемінників, іншим — ні. Не він перший і не він останній.

З цього приводу жиди скиглять скрізь, навіть у кишеньковій жидівській енциклопедії (Ростов-на-Дону, 2001):

„...Сінедріон — вищий орган релігійної, судової та політичної влади в Іудеї періоду Другого храму та римського панування. Сінедріон складався з 71 судді, що виносив ухвали згідно з законами Тори й Талмуду. Після загибелі храму в 70 році нової ери, Сінедріон проіснував ще декілька століть, як вищий орган управління євреями римської імперії. 1807 року Наполеон використав слово „сінедріон” для скликаного ним вірнопідданського збору його імперії...”

Є й інша інформація з цього приводу. На цей раз від Генрі Форда, — автопромисловця („Ford”) та публіциста. Хоча мусимо визнати, що Форд не зміг піти далі свого переконання про Сіон як про єдину, а не багатопроявну форму міжнародного жидівства:

„ ...в ролі сенату з політичною владою Сінедріон перестав існувати з падінням жидівської держави в 70 році, але є інформація, що в ролі дорадчої корпорації він далі існував до 4-го століття (*саме в 4-му столітті — це розглянуто раніше і згадаємо далі — жиди зробили засобом свого світового панування жидохристиянізм, запровадивши його як державну релігію в римській імперії, — прим. авт.*). 1806 року, враховуючи бажання Наполеона отримати відповіді стосовно жидів, було скликано збір жидівських нотаблів, членами якого були видатні французькі жиди. Цей збір, у свою чергу, щоб дізнатись про думку всього жидівства, скликав Сінедріон, який зібрався в Парижі 9 лютого 1807 року. Він діяв за древніми законами і був зібраний з усіх частин Європи для того, щоб набути ваги всього жидівства у справі МОЖЛИВОГО погодження французьких жидів з Наполеоном. Після опублікування своїх рішень, Сінедріон 1807 року оголосив, що він за всіма ознаками має повноваження древнього Сінедріону, і що він — „законний збір, наділений владою видавати накази аби сприяти добробуту Ізраїлю (а не Франції, — прим. авт.)...” (Генрі Форд. „Міжнародне жидівство”).

Втім, реванш (контрольований) наростав:

„ ...17 травня 1809 року Наполеон позбавляє папу римського світської влади, а папські володіння приєднує до Франції. Та „святий” отець не побажав примиритись зі свавіллям Наполеона, якого п'ять років тому він коронував, як імператора французів. 5 – 6 червня за наказом Наполеона французькі солдати увійшли в священні покої глави католицької церкви і вивезли Пія-7 з Риму. Не сподівавшись такого святотатства, римський папа опублікував буллу про відлучення Наполеона від церкви...” (А. Манфред. „Наполеон Бонапарт”. Розділ „Перед вирішальним зіткненням”)

Всупереч євангельському „люби ворога свого”, християнська помста не забарилась. Крім відлучення від церкви, ватиканський патріарх відлучає Наполеона ще й від сина. Відлучає своїм впливом на австрійського монарха, тестя Наполеона, останнього імператора Священної Римської Імперії, Франца-1 (австрійського), він же Франц-2 (священний римський).

Не тільки під впливом Ватикану Франц-1-2 ізолював свого внука від його батька-Наполеона, але ще й під впливом незабутніх подій 1806 року, коли наступ Наполеона на жидів, жидо-християнську церкву та освячену християнізмом Священну Римську Імперію німецької нації (Перший рейх) примусив Франца-1-2 зректися імператорства і бути живим свідком власної ганьби.

Своїй доньці Марії-Луїзі, матері Наполеонового сина Жозефа Франсуа Шарля Бонапарта (Наполеона-2), взамін за ізоляцію від Наполеона-1 Франц-1 (австрійський), він же Франц-2 і останній (священний римський), віддав герцогство Пармське. („Наполеонівські війни 1799 – 1815 років”)

Італійське герцогство Пармське є близьким сусідом Риму в тій же Італії. Геть не випадково воно фігурує в явищах протидії Наполеону.

Жиди не забули і не вибачили Наполеону ультиматум 1807 року.

Через своїх представників та через представників прожидівського Ватикану в Австрії, Італії, Німеччині, Англії, Росії, жиди втягують Наполеона у все нові й нові війни, передбачливо ставлячи своїх казначей на шляху контрибуцій, та християнських священників для утворення опозиції Наполеону в потрібних Ватикану державах і містах:

А церква в харчотравленні своїм
Ковтає і держави, і міста,

І області, без всякої для себе шкоди.
Нечисте те, чи чисте те, що дарять,
Вона Ваш дар прекрасно перетравить,
Як і всеядний ростовщик-євреї
І головний придворний казначей.
(Гьоте, „Фауст”).

Ці рядки з „Фауста” змальовують ситуацію навколо Наполеона яскравіше за будь-які цифри.

Жовтень 1806 року. Ввійшовши переможно в німецький Веймар (покинута попередньо вищою владою) французька армія віддає честь представнику переможеного Веймара — знаменитому Гьоте — ще до завершення написання „Фауста” в 1808-1832 роках. Звеличуючи Гьоте, Наполеон сприяв також особистому щастю письменника.

„...Маршал Ланн і маршал Ожеро завітали до Гьоте. Йому видали спеціальну охоронну грамоту: будинок знаменитого письменника недоторканий... 19 жовтня 1806 року, звільнений французькою зброєю від необхідності питати дозволу герцога, Гьоте і Христина Вальпіус поженились. Те, що було недосяжним для Гьоте-міністра, стало зразу ж можливим для Гьоте-письменника, якому армія переможців віддавала почесні, як великому письменнику епохи...” (А. Манфред. „Наполеон Бонапарт”. Розділ „Від Аустерліца”)

Справді, почата письменником 10 років тому робота над „Фаустом” зараз отримала нове дихання. Закинуті (на початку роботи) уривки перетворились на цілі глави.

Наймогутнішим противником Наполеона виявився фінансовий дім Ротшільда.
Генріх Шнее повідомляє:

„...Майер Амшель Ротшільд походить з ізраїлітів. З ним може зрівнятись лише Юд Зюсс. Від 1801 до 1806 року він випустив п'ять позик на суму майже 5 мільйонів гульденів... Фінансування війни проти Наполеона привело до його скинення... 1806 року французька армія захопила пів-Європи. Однак французьке міністерство фінансів так і не змогло подолати Ротшільдів... Повернувшись з походу в Росію, Наполеон був вражений, що англійська армія просувається вглиб Франції, до того ж англійські війська добре нагодовані та сповнені бойового духу... Англійську армію фінансував сотнями тисяч фунтів стерлінгів золотом Натан Ротшільд. На кінець наполеонівських війн Ротшільди практично тримали в своїх руках фінансові зв'язки Англії з її союзниками — Австрією, Прусією, Росією... Битва під Ватерлоо зробила Англію першою державою Європи, а Ротшільдів — першими банкірами континенту... На світанку 20 червня 1815 року, через свого кур'єра, Ротшільд першим від інших дізнається, що Наполеон битву під Ватерлоо програв, і вирушає на фондову біржу, де скуповує за мізерними цінами папери англійської державної позики. Через декілька годин до біржі дійшло повідомлення, Наполеон програв англійцям, і папери англійської державної позики піднялись у ціні на недосяжну висоту. Банкірський дім Ротшільдів закріп буквально незчисленний прибуток... Після падіння Наполеона банкірський дім Ротшільдів виплатив Лондону, Відню та Берліну французьких репарацій на суму 120 мільйонів фунтів стерлінгів, зрозуміло, що за „жирні” проценти... Падіння Наполеона призвело до виплати 700-мільйонної компенсації союзникам, на яку була приречена Франція. Це означало для банкірів початок нової ери процвітання...”
(Фрідріх Шільдбергер. Генріх Шнее. „Історія династії фінансових магнатів”, з книги „Багаті світу цього”)

Знайдемо пояснення до слів Генрі Форда, сказаних стосовно видозміни, або реформування Сінедріону саме в 4 столітті нової (христосістичної) ери.

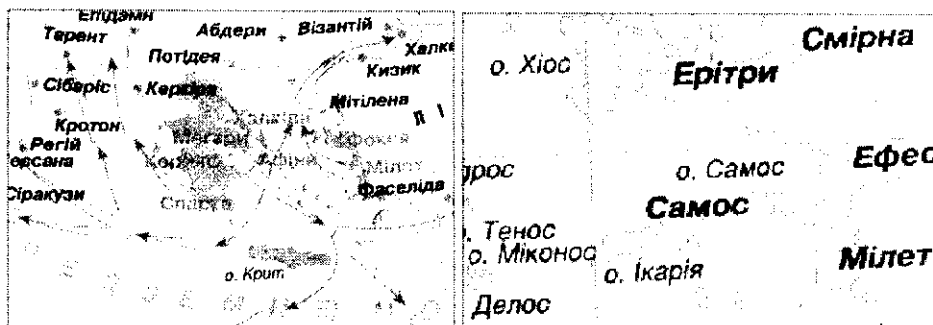
Раніше ми переконалися в єдності поглядів піонерів глобалізму. Йдеться про синтез різних філософських систем стародавнього світу. Синтез, зроблений александрійським іудеєм Філоном з настушною викристалізацією з цього синтезу ідеї космополітизму, яка випробовувалась ще перед Філоном, — вчителем Арістотелем та учнем Александром (Македонським).

Арістотель з Александром

Ця доктрина космополітизму виправдала себе як дієва ефективна великомасштабна імперська — доктрина. Вона підводить Філона до втілення його рідної (біблійної) ідеї панування іудеїв над світом за допомогою теорії Арістотеля і практики Македонського. Не тільки символічним, але й закономірним є заснування Македонським Александрії і поява нового іудейського мислення саме тут, в Александрії. Сам же Філон входить в історію як Філон Александрійський, або під іншим іменем, — Філон Іудей. Обидва прізвиська — Іудей та Александрійський — відтворюють повною мірою суть цього іудейського патріота-фанатика.

Характерно, що першість у справі грецької колонізації належить Мілету. Грецька Спарта (гігант) заснувала тільки одну колонію; Афіни — жодної. Тоді як Мілет заснував понад 80 колоній. Перші грецькі колонії на півдні України — Ольвія поблизу сучасного Миколаєва та деякі в Криму — засновані власне Мілетянами. Не добробут і не спокійне життя, а скрутне матеріальне становище (іншого їй не могло бути через бідні гірські скелясті землі, до того ж малі за територією) штовхало греків до колонізації, де провідну роль природно відіграє торгівля, зокрема рабами. Та й сам Мілет постав на протилежному (щодо європейської Греції) узбережжі Азії як рання колонія греків.

На початок 6 століття до нової ери Мілет (спільно з Фокеєю) проник у всі доступні шпарини Середземномор'я. Починається криза колонізації. А їсти грекам хочеться...

І якраз Мілет є батьківщиною засновника грецької філософії Фалеса (6 ст. до н. е). Фалес походить з ділового та практичного середовища, конкретніше, — з середовища колонізаторів, рабовласників. А зародження грецької філософії — наукового пізнання світу — перша грецька альтернатива релігії (бо ще раніше були негрецькі філософії, зокрема українська, ведична). Філософія Фалеса поєднує знання з різних галузей науки в сучасному розумінні. Це природна філософія, або, по-сучасному натурфілософія. Сьогодні Фалес відомий в математиці, астрономії, фізиці, метеорології... масонології. Саме так, масонології. Фалес і його послідовники, об'єднані в „мілетську школу” врахували ще в ті давні часи, що не всім людям властиве релігійне сприйняття світу. Відповідно, не всі можуть коритись вищій земній владі через покору богам, точніше, через покору земним жерцям небесних богів. Філософи тих часів не ховались по кабінетах та бібліотеках, радіо- і телестудіях. Вони проповідували в людних місцях, в портах, на базарах... Проповідували те, що в дану епоху вигідне верхній земній владі. За підтримки влади ця проповідь є монополія певної філософської школи. А проповідники інших ідей нейтралізувались.

З одного боку „мілетська школа” сприяє вихованню непокірних, не рабів, — рабовласників, колонізаторів. З іншого — сприяє бродінням (демократії) як у самому Мілеті, так і в інших полісах Греції.

Ясно, що здійснювана „мілетською школою” пропаганда задовольняє вищу земну владу Греції у зовнішній політиці, і не задовольняє у внутрішній. Простіше, грецький демос (простий народ, наділений елементарними правами на протидію рабам) потрапляє у двозначне становище. Беручи участь у колонізації чужих земель демос ризикує життям — його можуть убити аборигени, як це не раз бувало в тій же Ольвії. Проте він має можливість стати колонізатором, рабовласником, а згодом і олігархом. І саме на сусідньому з Мілетом приазійському грецькому неколонізаторському Самосі демос піднімає голову. Котиться хвиля заворушень. Саме на Самосі зароджується опозиція природницькій (натурфілософській) „мілетській школі” — ідеалістична школа Піфагора. Від азійського Мілета до приазійського Самоса 30 кілометрів морем. Тоді як від Мілета до європейських Афін удесятеро далі — 300 кілометрів. Верховна влада Самоса зацікавлена у приборканні народу. В цьому зацікавлений і Мілет — він монополіст грецької колонізації. Якщо не приборкати Самос, то Мілету залишиться одне — поступитись монополією перед Самосом.

Покликана приборкати самоський народ ідеалістична філософія Піфагора — це щось середнє між релігією та натурфілософією „мілетської школи”, — компроміс. Це не сліпа віра в богів і не природне бачення світу „мілетською школою”. Це не фізика і не метафізика, — це математика на службі в олігархії. Це піфагорейство — намагання влади все явне і неявне в число і спрямувати числову демагогію (тиранію) проти демократії. Числова тиранія. Знаємо, що на Самосі Піфагору не пощастило — тамтешній демос переміг і протиставив числовій тиранії Піфагора демократичну тиранію Полікрата. Піфагор змушений рятуватися втечею до грецької колонії на півдні латинського ареалу — до Кротона. У Кротоні Піфагор набереться досвіду, відшліфує числову тиранію так, що тільки після його смерті народ відважиться на погром піфагорейців.

Можливо, Піфагору не пощастило на Самосі тому, що не вистачило часу для зміни поколінь. Внаслідок цієї зміни вдається, принаймні частково, прищепити народу покірність перед числовою тиранією. Бо досвід показує, що внаслідок числової тиранії протягом зміни багатьох поколінь (наприклад, українців) новітнє рабовласництво, піфагорейство (христопіфагорейство) пожинає щедрі врожаї у засіки як жидів, так і греків з латинцями.

Характерні імена видатних цастирів-рабовласників, котрі далі ведуть колонізацію українців жидо-християнізмом (одним з його основних різновидів, грецькою ортодоксією, так званим православ'ям) — Мелетій або Мілетій. Наприклад, Мілетій Хребтович-Богуришський 16 століття — архимандрит Володимирського монастиря, єпископ Київо-Печерський. Або Мілетій Пігас 16-17 століть, — управитель Константинопольського патріарха, оборонець грецької ортодоксії, противник Брестської унії з Римом. Мілетій Смогрицький 17 століття — професор Київської Братської Школи, як прихильний до унії, так і фанатичний оборонець грецької ортодоксії («православ'я») в Україні, автор смогрицької церковно-слов'янської „Граматики” з використанням грецьких форм і категорій, автор багатьох церковних книг-аналогій.

Ще апостол (фарисей і син фарисея) Павло в Мілеті проявив себе ланкою, що пов'язує стародавню мілетську школу з новітніми рабовласниками Мілетами-Мілетіями. Новозаповітна книга „Дії Апостолів” (20:28) у розділі „Павлове слово в Мілеті до ефеських пресвітерів” розповідає:

«...Пильпуйте себе та всієї отари, в якій святий дух вас поставив спісконами, щоб пасти церкву божу, яку власною кров'ю набув він (Ісус, — прим. авт.)...»

Ясно, що зв'язок певної філософської школи з верховною владою певного міста (держави) не афішується. Як не афішується і придушення опозиційних (щодо підтримуваної владою) шкіл.

Філософська школа — таємна організація античного світу. Масонська по суті.

Характерно, що масонськими символами здавна є пентаграма і трикутник. Також характерно, що класичне визначення пентаграми (буквально: п'ять ліній) — п'ятикутник. Поширене також модерне визначення пентаграми — п'ятикутник, на кожному боці якого побудовано рівнобедрений трикутник однакової висоти. Тобто не п'ятикутник, а п'ятикутна зірка. Отже, п'ятикутник так чи інакше присутній — ним, згідно з Біблією, оздоблено вхід до „святого святих” храму Соломона. А що ж трикутник? Він символ древньої, найдревнішої (древнішої за проституцію) професії — будівельника. Як птахи звивають гнізда, а звірі виривають нори, так первісні люди ще в доісторичні часи робили собі укриття — ставили на землю пали, спірали одне на одне — трикутник. Спірати (без заглиблення в землю)

найпростіше саме у вигляді рівнобедреного трикутника, бо не треба робити зайві розрахунки. Для певного роду (в певних умовах) характерна певна — однакова — висота жител його сімей. Пізніше, в часи становлення родової знаті, коли незнатний не міг стати видатним через досягнення в кіномистецтві чи електроніці, хімії чи космонавтиці, першими видатними людьми були будівельники. Це властиво архітектори — будівельники палаців, храмів, пірамід, мавзолеїв. Архітектори й стали першими інтелектуалами-багатіями, відособленими від знаті та від широкого загалу. Аби зберегти свій привілейований стан, вони тримають у таємниці свої знання, свій талант, свою інтелектуальну власність. Вони й створили таємні товариства будівничих (масонів у перекладі), архітекторів. Їхній символ — трикутник. Вважається, що Піфагору приписано авторство теореми Піфагора про рівність між сумою квадратів катетів та квадратом гіпотенузи прямокутного трикутника. (Прямокутний рівнобедрений — рівнокатетний — трикутник становить точно половину квадрата, — чим не піфагорейство?). Тобто, не принципово чи був Піфагор особисто автором теореми „квадратного” трикутника. Принципово, що цю теорему приписано саме Піфагору, тобто піфагорейцям — таємній школі філософів-реакціонерів. Пізніше набирає обертів інше таємне (мафіозне) товариство — товариство (іудейське) Єгови. Очевидно таємний характер обох товариств сприяє їхньому зближенню та взаємопроникненню. Рабовласницькі амбіції товариства Єгови щодо колонізації Всесвіту поєднують символіку храму Єгови (збудованого, змасонованого Соломоном) з символікою таємних архітекторів — фактично підпорядкують собі древніх будівничих-масонів для побудови невидимого фарисейського христо-піфагорейського всесвітнього храму Єгови. Невидимим розчином, що скріплює невидиме каміння невидимого храму, стане павутина бачених нами бібліо-євангельських чисел 3, 5, 7, 9, 10, 12, 13, 40, 70, 586. Окремо 111, 222, 333, 444, 555, 666, 777, інші, — при потребі.

Хоча ідеалістичну філософію засновано Піфагором, проте саме поняття та слово „ідея” введено у філософію олігархом Платоном. Платон — вдосконалювач грецької ідеалістичної філософії. Він „батько” усіх реакціонерів (противників демократії), тобто покровитель грецьких рабовласників, колонізаторів, загарбників. Платон бачить державу рабовласницькою. Її охороняє привілейований клас — „стражі”. Вони не знають ніяких матеріальних турбот. Всі матеріальні блага для стражів створює безправна трудова маса. Так для сучасного класу понів (носіїв і стражів грецької ідеї рабовласництва) створюють рядові українці-прихожани. Характерно, що за християнізмом (ідеологією рабів) закріпилась назва „платонізм для народу”.

Хто ж той учень Платона, котрий переймає естафету і доносить її до логічного передання дані? Це Арістотель. Ним введено слово „фізика” і, відповідно, „метафізика”. Знаємо, що між фізикою та метафізикою — математика, число, цифра, піфагорейство. Арістотель оволодіває усіма галузями знань. Оволодіває з однією особливістю. В умовах, коли грецька колонізація вже виросла з „пелюшок”, Арістотель, схильний до ідеалізму, синтезує знання для витворення рабовласницької ідеї, здатної обслуговувати не локальний колоніалізм, а масштабний.

Завжди, коли українцям вказують на іноземних мудреців (філософів), зокрема на античних фалесів-піфагорів-платонів-арістотелів як на взірць мудрості (філософії), треба керуватись чітким визначенням: філософія завжди пов'язана з націоналізмом (патріотизмом щодо народу, рідного для даного філософа, наприклад Арістотеля) і завжди пов'язана з шовінізмом (ворожістю щодо народів, чужих для даного філософа, наприклад Арістотеля). Філософія завжди пов'язана з формою влади (лояльна до демосу, як у випадку з Фалесом, чи навпаки, ворожа до демосу і прихильна до олігархії, як у випадку з Піфагором).

Іноземна філософія завжди вихваляється перед тими народами, що стали її жертвою. Інакше й бути не може. Бо філософія завжди розвивається для розвитку даної нації (раси), тобто вона зароджується у кризовий момент аби врятувати націю (расу) від занепаду. До того ж, філософія розвивається там, де природні умови не сприяють розніженості даного народу. Це не про українців. Вони розніжені родючими землями, а значить і приспані філософіями націй з бідних земель. Ось квінтесенція цієї бідноземельної філософії:

„...Варвар (буквально: чужинець, негрек, — прим. авт.) і раб поняття однакові, для них бути рабами (греків і грецьких кліснів, — прим. авт.) і корисно, і справедливо...” (Арістотель, „Політика”, частина 1, розділ 2, підрозділ 1-23.)

Поняття „квінтесенція” — сутність, ефір, те, що проникає у все і є сутністю усього — введено саме Арістотелем як п'ята сутність саме натурфілософії (Фалеса) поряд з водою, землею, повітрям, вогнем. Фалес заснував натурфілософію, — Арістотель доповнив, розвинув

її. Пізніше від Арістотеля, і подібно до нього, Ісус (чи філософи — творці його легенди) доповнить, розвине Закон Ездри.

Кому ж передає Арістотель свою (і попередників) ідею? Кого він навчає? Хто переймається його наукою? Для кого ця наука стає прикладною політикою, прикладним безпосереднім інструментом? Для Арістотелевого учня — Александра Македонського.

Отже, Александрія єгипетська є найбільшим осередком саме не культури як такої, а культурної спадщини стародавнього світу, завойованого Александром. Саме в Александрії засновується найбільша в світі бібліотека не тільки як книгозбірня, а як згуродження вчених, перекладачів, художників, переписувачів і систематизаторів. Вони опрацьовують награване (надбання різних народів) з метою перекласти письмові твори на єдину імперську мову — грецьку — з подальшим їх аналізом (ученими) і переписуванням наново (в умовах відсутності друкарського верстату) для осмислення (іншими вченими) і передання осмисленого імператорові для зміцнення імперії. (Відоме сиріянина Македонського взаємній асиміляції підкорених народів. Підкоривши основного ворога, Персію, Александр заохочував шлюби своїх воїнів з персіянками і одного разу влаштував весілля відразу 10 тисяч пар. Для утримання в покорі персів треба було залучити їх до македонської армії, водночас еллінізувавши їх. 30 тисяч перських хлопчиків вивчали македонську військову техніку і македонські звичаї.)

Кажучи в „Іудейській війні” (розділ „Александрія”) про стан речей на початку нової ери, Фейхтвангер наводить дані про 900 чоловік лише постійних переписувачів александрійської бібліотеки. Невідома кількість тимчасових переписувачів, які безумовно зацікавлені у продовженні свого тимчасового працевлаштування.

Крім найбільшої у світі бібліотеки, Александрія пишається ще й своїм найбільшим у світі Художнім музеєм. Можемо лиш уявляти кількість художників і реставраторів, що працюють у Художньому музеї, — він своїми експонатами недосяжний для подібних закладів Афін, Риму.

Військова, економічна і юридична школи Александрії мають у своєму підпорядкуванні найкращих (зібраних з усього світу) викладачів та співробітників. І це все тільки еліта.

Александрія ще й великий річково-морський порт на узбережжі Середземного моря, в дельті найбільшої (у світі) ріки Ніл. Залишається уявляти і здогадуватись про кількість військових, юристів, моряків, торговців, обслуги та простолюду.

Не розрізняючи (поки що) александрійців за професійною ознакою та вагомістю в суспільстві, бачимо натовп: римляни, греки, фінікійці, єгиптяни, сирійці, жиди, абіссінці-ефіопи...

Фейхтвангер у тій же своїй праці зазначає, що кількість іудеїв Александрії становить півмільйона, при загальній кількості александрійців мільйон двісті тисяч чоловік.

На жаль, Фейхтвангер не вказує — це повний перелік іудеїв Александрії, чи тільки їх чоловічої частини, як це прийнято серед жидів. Бо якщо вказано лише кількість чоловіків, то не важко визначити, що разом зі своїми жінками та дітьми іудеї становлять більше 80% населення єгипетської Александрії. Принаймні, офіційний історичний атлас (рекомендований Міністерством освіти й науки) не показує інших етнічних поселень, крім іудейських.

Фейхтвангер стверджує, що іудеї поселились тут 700 років тому (раніше від Іудейської війни, тобто приблизно за 600 років до нової ери, якраз на початку кризи грецької колонізації). Пізніше Александр Македонський поселяв їх сотнями тисяч.

Флавій („Іудейські старожитності”, 11:8:5-6) підсумовує:

„...Македонський задовільнив прохання іудеїв жити за своїми законами... Іудеї погоджувались брати участь у його походах... Влаштувавши свої справи в Єрусалимі, Александр вирушив далі до інших міст Іудеї і скрізь зустрічав радісний прийом... Він наказав своїм солдатам-іудеям іти з ним в Єгипет, де він мав намір надати їм земельні наділи...”

Фейхтвангер (після Флавія) зауважує, що насправді Єгиптом правлять іудеї. Так

само, як і в донаскальні часи, коли Єгиптом правив (міфологічно — для авторитетного прикладу історичним іудеям) при фараонів богообраний Йосиф, — син Якова-Ізраїля і правнук Авраама, — родоначальник одного з 12-ти колін Ізраїлевих, коліна Йосифа. На зламі старої та нової ери, єгидетським генерал-губернатором є фельдмаршал Тіберій Александр, іудей за походженням. Інші правителі країни також іудеї.

Навіть без неіснуючих (з причини давності) статистичних довідників, ми, знаючи про згадану Флавієм і Фейхтвангером загальну кількість жидів у Старому Світі — п'ять мільйонів, — можемо зробити близьке до істини припущення, що півмільйона александрійських іудеїв — це не обслуга і не простолюддя; не моряки і не військові. Фейхтвангер визначає коло їхньої діяльності як належність до чиновників, власників текстильних фабрик, відкупщиків податей (ростовщиків), лікарів, викладачів, судовласників, торговців зброєю і хлібом. До торговців наркотиками Фейхтвангер їх не зачисляє.

Виноуючий будь-яку користь, будь-яке примноження, будь-яку срамотну поживу, — це прошарок гієн пустельних, вічно невдоволених, вічно бунтівних і вічно презирливих до не таких, як вони. Це торгаші і посередники в різних справах, паразити александрійського суспільства. Але не тільки це.

Серед них є й порівняно вузьке коло паразитів вищого рівня, які не торгують і не міняють, не перекладають мову одних іноземців на мову інших; вони не посередники між домовласниками і квартирантами. Коротше кажучи, тобто кажучи словами Ісуса, — вони не сіють і не жнуть, і не збирають в клуні. Бо це для них дуже примітивно. Вони прагнуть паразитувати не на якомусь, нехай і столичному місті; і не на якійсь, хоч би й розвиненій державі. Вони прагнуть паразитувати на всьому світові, і їхнє мислення напружено працює в цьому напрямку.

Серед цих іудеїв є той, хто відособлено споглядає александрійський єгиптяно-греко-римсько-іудейський мурашник, робить спробу змоделювати цей мурашник, спроектувати його на весь світ, використати згубний вплив змішання рас з його прямим сприянням утворенню безликої, рабської людності; використати його на користь жидам таким чином, як це роблять греки і римляни на свою користь; використати шляхом проникнення у вищі владні кола греко-римського світу. Ім'я цього модельєра — Філон Іудей. Це друге ім'я Філона після першого — Александрійський — якраз і відтворює суть його ролі та авторитету в іудейському середовищі I століття нової (християнської) ери. Саме він представляє все іудейство I століття (Ісусового). Всі іудейські довідники сходяться на цьому. Враховуючи, що жоден з іудейських довідників не обходиться без повідомлень Флавія, дозволимо собі обійти довідники і послухати безпосередньо Флавія (*„Іудейські старожитності“*, 18: 8: 1), що є особливо цінним з огляду на причетність Філона і Флавія до однієї епохи.

„...Тим часом в Александрії відбулась сутичка між тамтешніми іудеями і греками, наслідком чого стало направлення до імператора Гая Калігули депутації по три виборних чоловіки з кожної сторони. З числа греків виступав один чоловік на ім'я Апіон, який зводив на іудеїв тяжкі звинувачення і стверджував, що іудеї відмовляються вшановувати імператора, і що на відміну від усіх народів римської імперії, іудеї вважають для себе неприпустимим встановлювати імператору статуї і присягатись його іменем. На ці неподобства і тяжкі звинувачення, якими Апіон намагався звичайно налаштувати Гая Калігулу проти іудеїв, готувався заперечувати головний представник іудейської депутації Філон, людина, що користується широкою популярністю, брат алабарха Олександра і великий знавець філософії. Але Гай не дозволив цього Філону і наказав йому забиратись геть. При цьому імператор був такий розлючений, що, вочевидь, замислив щось жакливе для іудеїв. Зневажений і принижений, Філон вийшов, кажучи при цьому своїм товаришам-іудеям, що вони не повинні втрачати мужності, враховуючи, що Гай дуже невгамовний, бо Гай вже встиг накликати на себе гнів Предвічного...”

Це звичайна притча. Бо кажучи про Предвічного, Філон уже відшліфовує свій задум. І не такий він примітивний аби спрямувати свою зневагу на одного (хоча й дуже впливового) імператора Гая Калігулу. Ні, він знає, що імператори змінюються, а світ залишається. І перемогти Гая тепер, — не означає, що в майбутньому не з'явиться інший, можливо, ще жорстокіший у ставленні до іудеїв імператор, або якийсь непередбачений іноземець, здатний ще більше ускладнити питання про світле майбутнє милих іудеїв.

Щось гріє Філона. Гріє зсередини. Але що саме?

Це усвідомлення, що недаремно осмислені різні іноземні філософії. Осмисливши іноземні філософії Філон осмислить, передбачить крок ворогів, бо всі вони — іноземці

для іудеїв. Осмисливши і передбачивши, він здійснить випереджувальний удар.

Але притча! Це щось ніби знайоме з євангелій. Точно. Притчами говорить Ісус! Яка подібність! Яка різюча подібність позиції Філона та Ісуса: „Хто не зі мною — той супроти мене”.

Облишивши сумнівні припущення про особисте знайомство Ісуса з Філоном, визначаємо їхнє знайомство як таке, що існує заочно або через третіх осіб. Першим з третіх осіб є Гіллель і його школа.

Батько церковної історіографії, кесарійський єпископ (жив дещо пізніше від Філона, у 3-4 столітті) — Євсевій Кесарійський — у книзі „Церковна історія”, книга 2, розділ 5-6 (ця книга стала для понів усіх країн підручником з історії) свідчить, що знайомство двох однодумців, Ісуса та Філона, очевидне коли це знайомство й заочне.

Євсевій намагається вказати на це знайомство досить обережно, щоб цю вказівку зрозуміли тільки втаємничені особи. Він ніби переплітає цитату Філона зі своїм баченням ситуації. Філон пережив Ісуса. Філону просто необхідні відомості про діяння Пілата. Бо ці відомості — вагомий аргумент Філона в його посольстві до римського імператора Калігули (він змінив на посту імператора Тіберія — сучасника Пілато-Ісусівської події). Євсевій зазначає:

„...Філон розповідає спочатку, що в часи Тіберія деякий Сеян, чоловік могутній серед оточення імператора, докладав усіляких зусиль до того, щоб знищити в Римі іудеїв. В самій же Іудеї Понтій Пілат, за якого здійснено злочин проти Спасителя, спробував здійснити в храмі — він тоді ще стояв на місці — дещо неприпустиме серед іудеїв, чим спричинив виникнення серед них великого занепокоєння...”

Значить, Філон уже зараз мусить розв'язати питання про світле майбутнє вразливих іудеїв. Ніхто не розраховує, що питання розв'яжеться відразу повністю. Проте вже зараз треба закладати основи напрямку дій і з'ясувати основні передумови для досягнення задуманого.

Філон напружено думає. Так, він осмислив не тільки іноземні філософії, але й іноземні способи використання тактичних маневрів для досягнення мети.

Для виконання певного плану можна, наприклад, винайти щось. Можна комусь заплатити за готове виконання. Можна орендувати щось винайдене кимось. Можна переробити щось чуже, подібне, але не те, що треба в даному разі.

Можна, можна, можна... Позичити! Але це „позичити” не є тим, чим воно є для арійців — взяти щось у когось з обов'язковим поверненням.

Ні. Це знову притча, — дуже рідна і близька доброму серцю кожного іудея. Саме позичити. Позичити і не віддати.

Хто сказав, що це крадіжка? За такого жорстокого ставлення позичкодавців до іудеїв, — це не крадіжка! Це отримання належного! Отримання з повним правом! Хто цього не знає — мусить читати Біблію, не інакше, бо вона святе письмо дане Єговою улюбленому іудейському народу. І всі мусять сприймати її божественні одкровення. Хіба не ясно, що бог один? От і відкиньте свої Рик Веди, Аюрведи, Авести, Едди. Що, відкинули? От і добре! Тепер слухайтесь Біблії, бо в ній сказано, що й ви всі відкинуті, і лиш одного Ізраїля пригорне до себе Господь.

Через багато століть після Філона напівжид з Гамбурга Томас Манн (одружений на жидівці) напише книгу на біблійний сюжет. Конкретніше, напише книгу „Йосип і його брати” (обсягом 1500 сторінок) на сюжет однієї біблійної книги „Буття” (обсяг 50 сторінок), тобто розтягне у тридцять разів. Можливо, це наслідок проникнення атмосферою під час подорожі по „святій” землі, здійсненій Томасом для написання книги. Манн у цій книзі (том 1, розділ 4) називає біблійного бога влучно — бог місяця в zenіті. Манн не пояснює, але й так усе зрозуміло. Жидівський календар місячний. Жиди живуть за злодійським календарем. Красти найзручніше вночі. Відносити крадене найзручніше коли місяць (особливо повня) саме в zenіті — тоді найкраще освітлює шлях утечі.

Філон радіє, він пишається; ні, — він торжествує! Він знайшов те, що шукав. І він використовує це. І глибоким буде усвідомлення іудеями важливості справи, яку треба робити. Треба позичити, просто позичити і не віддати. Позичити космополітичну доктрину у своїх теперішніх начальників, переломити розподіл сил на свій бік і утримувати досягнуте в своїх руках. Позичити, і не віддати її (доктрину) потім, бо все піде прахом. Позичити! Як це зрозуміло для всіх Філонових одноплемінників. Бо всі вони зубрять Тору-Біблію. Бо всі вони,

особливо єгипетські (александрійські) добре знають причину неприязні та зневаги з боку єгиптян. Причина повідана Біблією (міфологічно — для авторитетного прикладу історичним іудеям) про вихід богообраного племені з Єгипту:

„...ізраїлеві сини вчинили за словом Мойсеевим, і позичили від Єгиптян посуд срібний і посуд золотий та шати. А Господь дав милість їм в очах Єгиптян, — і вони позичили — і забрали здобуте з Єгипту...”
(Біблія, книга «Вихід» 11: 35-36)

Тому задум Філопа полягає в позиченні, перехопленні створеної Арістотелем-Македонським імперської доктрини грецького панування над світом через філософське усвідомлення всіх складових світового надбання з їх об'єднанням під одним дахом, — грецьким, точніше, македонським. Хай все лишається як є. І тільки дах потребує заміни, — іудейської. Є всі підстави, щоб це відбулось.

Зазубрена іудеями біблійна доктрина іудейської возвишеної зневаги до всіх народів світу і прагнення підкорити собі всі народи підказує їм — Філону та іудеям — напрямок для першого кроку.

Перехонити космополітизм, — це їхня іудейська стратегія.

Досвід Арістотеля і Македонського, їхній спосіб залишитися панівними націоналістами в інтернаціональному рабському всесвіті, — це їхня іудейська тактика.

Іудеї не тільки нічим не гірші за греків, а набагато кращі за них. Іудеїв не можна порівнювати з іншими народами. Створена для іудейського процвітання і возвищення над усіма народами Біблія переконує, що іудеї кращі за багатьох, кращі за всіх, вони — богообрані! Впроваджуючи світовий інтернаціоналізм, богообрані залишатимуться націоналістами для керування нерозумною емульсією народів. Бо й Арістотель при запровадженні космополітизму залишається грецьким націоналістом.

Представник німецької Тюбінгенської філософської школи Давид-Фрідріх Штраус у праці „*Життя Ісуса, опрацьоване для німців*” (частина 1, розділ 29) подає картину розглянутого явища. Подає з позицій національно ситої людини, що заблукала в іудео-християнській каламуті. І цю обставину ми (національно голодні, непримиренні антихристи) враховуємо:

„...Подібно до того, як іудеї вважали божим народом тільки нащадків Авраама, греки вважали справжніми повноправними людьми лише еллінів і ставили себе в таке становище відносно варварів, в яке євреї ставили себе відносно язичницьких народів. Навіть такі філософи, як Платон і Арістотель не встигли цілком позбутися цього національного упередження, і тільки стоїки робили спроби, з уявлення про розумність усіх людей, виплекати шлях до рівності і солідарності людей. Стоїки раніше за інших мислителів почали дивитись на людей як на громадян єдиної великої держави, в якій всі окремі держави розглядаються подібно до будинків одного міста; все людство уявляється їм якоюсь отарою, керованою єдиним загальним законом розуму; ідея космополітизму, один з прекрасніших плодів діяльності Александра Великого, вироблена стоїками, а один з них висловив вперше ту думку, що всі люди — браття, бо вони діти єдиного Бога... Якщо все те, що зробили греки для підготовки християнства, доповнити тим, що зробив у цьому напрямку римський народ, то нам доведеться визначити два основних моменти. Перший полягає в тому, що римляни створили єдину світову державу, яка саме в останнє сторіччя перед народженням Христа охопила всі (!) головні народи древнього світу. (Штраус визначає головні народи, — і це має своїм наслідком український комплекс національної меншовартості, — саме в басейні Середземного моря. Чи не спекулює Штраус в інтересах шеренг, що карбують свій крок?! — прим. авт). ...Александр Македонський під цим оглядом є попередником римлян, але створена ним держава не включала в себе земель власне Заходу і недовго проіснувала як єдине ціле: вона розпалась на окремі царства, які майже без перерви вели між собою кровопролитну боротьбу. Ідея (!) „всесвітнього громадянства”, космополітизму, визнання в людині людини, а не грека, іудея і так далі, могли вкоренитися більшою або меншою мірою тільки у світовій імперії римлян...”

Славте бога і розпорошуйте себе над землями,

Славте бога і не шадіть себе над морями;

Рабом є той, хто до одної країни прив'язав себе!

Не Сіоном зветься царство, обіцяне мною вам:

Ім'я його — Всесвіт.

Як же тут після Штрауса не згадати апостола язичників — Павла — і його витончений розрахунок на місіонерство саме у греко-римському середовищі:

„...Бо ви всі сини божі через віру в Ісуса Христа! Бо ви всі, що в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися. Нема юдея, ні грека, нема раба, ані вільного, нема чоловічої статі, ані жіночої, — бо всі ви один у Христі Ісусі...” (Галатам, 3: 26-28)

В питанні про головні народи Штраус відверто грає на руку греко-римським поневолювачам України, Литви, Чехії... сотень націй.

Та не лише ми, українці, знаємо про своє славне минуле трипільців, скіфів, сарматів, роксоланів, і про шагування нашої могутності з боку греко-римського світу. При цьому ми не називаємо греко-римлян представниками цеголовних народів.

Той же іудей і ровесник Філона, Флавій, на початку нової ери в книзі „*Іудейська війна*” (книга 7, глава 4) визнає нашу українську дохристиянську язичницьку могутність і гостру потребу римлян рахуватися з нами:

„...Численне скіфське плем'я, сармати, непомітно перейшли Дунай і Мізію, та в шаленій кількості, поширюючи повсюди паніку несподіваністю свого нашествия, напали на римлян, винищили значну кількість римської армії, убили в кровавому побоїщі легата Фонтя Агриппу, що виступив проти них, після чого пограбували і спустошили всю підкорену країну...”

Далі (там само, у главі 7) римський історик іудейського походження конкретизує:

„...Алани (Роксолани, — прим. авт.), що живуть на берегах Танаїса (Дону, — авт.) і Меотійського (Азовського, — авт.) моря задумали здійснити хижий, грабівницький набіг на Мідію і на ще більш віддалені країни і з цього приводу розпочали переговори зі ставлеником Александра Македонського, якому Александр доручив (бо боявся? — прим. авт.) охорону Кавказу. І коли той дозволив їм прохід, вони накинулись на багатий і густонаселений край, не зустрічаючи на своєму шляху ніякого опору. Цар країни Іакор втік зі страху в непрохідні пустелі, залишивши все в розпорядженні аланів, і потім йому з великим трудом вдалося за 100 талантів викупити в них з полону свою жінку і паложниць. Задовольняючи свій розбійницький авторитет безперешкодно і навіть без меча, вони продовжили свій шлях до самої Вірменії. Царствував тут Теридат, який хоча і виступив проти них і дав їм битву, але тут він сам трохи не втрапив живим до полону. Алани здалеку накинули на нього мотузку з петлею і потягли б його з поля бою, якби царю не вдалося розрубати мотузку і таким чином врятуватись. Варвари, збадьорені ще більше в цій битві, спустошили всю країну з її величезною масою бранців і здобичі, награбованих ними в обох царствах, і повернулись назад на батьківщину...”

Поняття „повернутись на батьківщину” означає, що панування «диких» «кочових» племен в Україні (та на кордонах з нею), як це подає упосліджена християнізаторами (Грецією та Римом) українська історіографія, не відповідає дійсності. Українці — найстарша нація у світі. Вони перші серед інших народів перейшли до осілого і, головне, до хліборобського, арійського способу життя. Це підтверджено наукою археологією, проведеними дослідженнями найдавніших у світі Мізинської та Трипільської цивілізації, відповідно 11 тисяч і 7 тисяч років до наших днів. А те, що Флавій називає нас варварами, не можна ставити йому на докір, бо в древньому Римі варварами називали всі неримські народи, та й зміст у це слово можна вкладати різний. Тож це не оцінка як така, і не завдання історика, для якого основне — об'єктивне висвітлення подій, їх послідовність і точність.

А ще, — ця послідовність і точність повинна проявитися в точному розумінні задуму твого одноплемінника. В даному випадку — Флавієвого одноплемінника. Цей одноплемінник — Філон.

Філон знає, що його життя не минає даремно. Він залишає після себе послідовників, свою школу, тут, в Александрії.

Промине час. У 4 столітті, в момент смертельної небезпеки для самого існування християнства, не знайдеться сміливця для спасіння християнства. Тоді саме послідовник Філона з фанатичною самовідданістю і з ризиком для життя свого особистого, та з ризиком для робленої ним справи, знайде потрібні засоби, зуміє переломити ситуацію в потрібному

напрямку і відвернути неминучий крах. Ім'я героя — Аріус, він же Арій. З цього часу світле майбутнє для іудеїв почне велетенськими кроками наближатись до них, спраглих.

Арій обіймає скромну посаду. Він не патріарх, не архієпископ, і навіть не просто єпископ. Він всього-навсього пресвітер. Та це не заважає брати участь у Першому Вселенському соборі (325 р.) вищих християнських ієрархів, і навіть протиставляти Собору свою особисту позицію. Бо він представляє ту школу, чий авторитет має законодавчу силу. Ця школа зосереджена в столиці першого космополіта — Александрії єгипетській.

Македонський залишає своє ім'я місту, — воно має стати столицею імперії. Александр помирає не дочекавшись здійснення своєї мрії. Навіть останній подих він робить за тисячі кілометрів (від своєї столиці), в далекому Вавілоні.

Але що це? Александр помирає 33-річним. Це не 60 років солідного чоловіка. І це не 50 років зрілого чоловіка. Це 33 роки молодого космополіта.

Ісусові в рік його розп'яття (смерті?) також було 33. Бо так було треба йому самому (чи автору його легенди).

Це одночасно символ і аргумент. Аргумент, яким піфагорейці (а за ними й рядові попи) будуть затулювати українців, — при потребі.

Логос (Філона) взятий у більш ранніх, первинних космополітів. Це якраз той логос, або слово, яке доносить грекам (імператорського рівня) стан мислення їхніх підданих, і водночас доносить підданам волю їхнього правителя. Тобто логос утворює зворотній зв'язок між правителями та їхніми підданими. Тому-то Александрійська бібліотека не жаліє коштів на переклад усіх книг усіх народів саме на одну, грецьку мову. Цікаво, що вкоринившись (у 4 столітті) і ставши державною релігією Римської імперії, християнізм в особі патріарха Теофіла з натовпом християн-фанатиків знищить (замете сліди?) Александрійську бібліотеку 391 року. І лише 2003 року бібліотека буде відбудована, а 2004 року відкрита для відвідувачів, — не для всіх.

Минає трохи часу, і Філоновий логос (слово) запроваджено для всесвітнього збору відомостей та їхнього аналізу з метою розуміння (і контролю) настроїв у суспільстві з відповідним передбаченням розвитку подій і шаленими прибутками від вчасного втручання в ці події та вчасного (і відповідного до ситуації) розташування воріт для спрямування через них сплати (контрибуції) стороною, яка зазнала поразки.

СПОВІДЬ.

Так, це про неї йдеться, про цю небачену і незнану досі наругу над душею, про небачену підступність, запроваджену підступним жидо-християнізмом. Сповідь не просту, а з обіцяною тасмницею. Для наївних буде сказано, що це велике таїнство єднання душі з вищим розумом, з вищим божеством. А для тих, кого знайшли не в капусті, очевидним є те, що сповідь з догриманням її тасмниці втрачає найменший сенс. (Відомий факт: коли перед смертю Івана Франка до нього прийшли попи і запропонували сповідатися, доктор філософії Франко запитав, чому бог (йдеться про Єгови) сам не прийшов, якщо йому треба Франкова сповідь. Попи пішли ні з чим.) Звісно, якщо хтось сповідається в тому, що він їв м'ясо у п'ятницю замість поститися, а значить грішив, бо Ісуса розп'яли в п'ятницю, то це відрізняється від сповіді у незадоволенні державною владою або у вбивстві іудея, чи хоча б у порушенні його (іудея) особистої недоторканості з відповідною недоторканістю іудейської справи.

Відомості треба відсіювати.

1. Піп, відсіювши первинну полову, передає відомості єпископу.
2. Єпископ відсіює вторинну полову і передає відомості далі архієпископу.
3. Архієпископ передає вже головні, найважливіші (вирішального значення) відомості митрополиту, і ще далі патріарху, або папі.
4. Митрополія, патріархат і папство є тим найвищим рівнем, на якому приймаються рішення глобального значення.

Арійці не знають храмів. Для них є один храм — вся Природа. Священні гаї замінюють арійцям храми.

Але чому ж усі землі арійців забудовані церквами-храмами? — Однозначно для утворення мережі опорних пунктів, що сприятимуть іудейському керуванню світом. Від часів тотальної християнізації минуло півтори тисячі років. Кількість населення світу збільшилась утричі. Попи потребують негайної допомоги. Тенер крім сповіді (методу усного) попи мають

до своїх послуг інститути соціальних досліджень і тематичні сайти (їхні відвідувачі письмово діляться своїми думками) у всесвітній мережі Інтернет.

Якщо християнізовані (іудейством) народи запідозрять підступність і зловживання, зокрема сповіддю, — на допомогу приходить школа Філона в особі талаповитого її представника Іоана (євангеліста). Іоан не тільки добре усвідомлює Філоновий логос, але й ставить логос початком програми запропонованої четвертому (митрополичо-патріаршому) рівню акредитації у справі всесвітнього збору інформації для здійснення зворотнього зв'язку зі своїми підлеглими, рядовими прихожанами. Їх, рядових, треба вчасно попередити: „побійтеся бога!”

„Споконвіку було Слово (Логос), а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку. Усе через Нього повстало, і ніщо, що повстало, не повстало без нього. І життя було в Нім, а життя було Світлом людей. А Світло у темряві світить, і темрява не обгорнула його...” (Іоан, 1:1-5)

Александрія тільки у мріях Македонського залишається столицею. В епоху її заснування Рим, як майбутня могутня сила, ще тільки спинається на ноги. Рим не тільки далекий у часі. Він далекий географічно. Рим не просто на протилежному (від Александрії) березі Середземного моря. Рим — Європа. Александрія — Африка.

Александрія після смерті засновника зупиняється в досягненні нею титулу світової столиці. В умовах занепаду (біда не приходить одна) Александрія змушена рахуватись зі своїм віддаленням (на дві тисячі кілометрів) потужним сусідом на півночі Африки. Сусідом, який домінує над усім західним Середземномор'ям. Сусід контролює не лише вихід із Середземного моря до Атлантичного океану — протоку Гібралтар, але й саме Середземне море через контроль над Сицилією. Значить, він контролює інший морський коридор сполучення східно-середземноморської Александрії із західно-середземноморськими Іберією (Іспанією), Галлією (Францією), Римом та Гібралтаром. Цей морський коридор — єдина протока між Європою (Сицилією) та Африкою.

К а р ф а г е н.

Надважливе стратегічне розташування дає підстави для його заснування (в 9 столітті до нової ери) фінікійцями з міста Тір, цими неперевершеними мореходами древності, цими вікінгами стародавнього світу. Віддаленість від центрів тогочасної цивілізації, — Скіфії, Греції, Сирії, Вавілону, Єгипту, не кажучи про Індію та Китай, — забезпечує Карфагену певну стабільність. Сім століть поспіль він тішиться своїм процвітанням. І лише зі сходженням Риму до імперської вершини, Карфаген зазнає поразки від Риму (внаслідок Пунічних воєн), аж до знищення його стін (з лица землі). Пізніше на його місці виникне Туніс, місце паломництва туристів, а від самого Карфагену залишиться тільки ім'я його власне, та ім'я його славного полководця — Ганнібал.

Характерно, що покровитель іудеїв Македонський зазіхав на весь світ, проте уславився тільки східними завоюваннями. А столицю ставить на заході завоювань — Александрію. Бо Александрія на заході володінь розміщена водночас у центрі між власне заходом (Гібралтаром) та сходом (Персією). Характерно, що про західні завоювання македонців мало відомо. Бо вони невдалі. Можливо тому, що Македонський знищував усіх родичів, здатних конкурувати з ним у верховітті влади. Західні походи македонців очолювались нездалими командирами (чи, принаймні, далекими родичами, — вони не мали прямої вигоди від завоювань). Сам же Александр розробив (мусив розробити) план з'єднати схід, центр і захід таким чином: обійти Африку з півдня і заходу, взяти Гібралтар, зайти в Середземномор'я, підкорити Карфаген — замкнути коло в Александрії... Не збулося.

Ясно, що Карфаген муляє очі не тільки керованому іудеями Єгипту взагалі, та Александрії зокрема. Він муляє очі Риму, який саме набирає сили. І римська громада синів Ізраїлевих через вплив на вищу владу Риму сприяє реалізації амбіцій своїх одноплемінників (вони правлять Єгиптом). Цю реалізацію можна здійснити руками римлян (їхніми доблесними легіонами); як і пізніше руками Гітлера (руками німців) міжнародне іудейство посприяє амбіціям сіоністів у їхній нелегкій почесній справі творення держави Ізраїль.

Прикладом такого впливу іудеїв на імператора може бути імператриця Пупсія — дружина римського імператора Нерона.

Фейхтвангер розповідає („Іудейська війна”, розділ „Рим”), що Пупсія знає жидівську мову, переймається життям іудеїв у Вірменії. Навіть генерал-губернатор Іудей ставленик Пупсії. За імператора Нерона ізраїльтянам жилося краще, ніж будь-коли (чи не тому ангисіоністичний іудео-християнізм пропонує ненавидіти Нерона — сіоніста — лютого

ненавистю?). Попея, коли до неї звернувся Флавій про допомогу (у справі звільнення трьох засуджених на довічну каторгу бунтівних іудеїв), сирияла незволікаючи. При цьому проявляла більший інтерес до жидівської літератури, яку вона називає прекрасною. Для неї питання про звільнення трьох іудейських смертників набагато легше від питання про підняття іудейської культури до найвищого рівня. Існують відомості про навернення Понпеї на іудаїзм.

Цікаво, що Фейхтвангер характеризує атмосферу іудейських общин Риму саме з тією особливістю, згідно з якою бог Єгова (він уособлює іудейську могутність) тепер саме в Римі.

Реалістичною видається картина спільної діяльності римських і єгипетських сил іудейства у справі знищення гордого Карфагену, цього могутнього сина фінікійців. Фінікійців, цих найперших і найзапекліших ворогів *добросердечних* іудеїв. Але крім споглядальної реалістичності картини ми прагнемо доказів. І ми знайдемо їх.

Тим більше європейській Рим потрібен африканській Александрії, що Карфаген має чудове, захищене природою загілля на заході Африки — захищене Атласними горами середземноморське узбережжя, — та загілля на заході Європи — захищена Піренейськими горами Іспанія.

Важливий аргумент у справі падіння Карфагену внаслідок спільних дій іудеїв Александрії і Риму. Це відсутність в жидо-християнізованій Україні твору Лесі Українки „*Стародавня історія східних народів*“.

Зазначимо, що київським рідновірам вдалось — не без перешкод — перевидати цю книгу (2008 року) малим тиражем. Та це тільки текст. Унікальний! Повинно бути академічне видання з примітками, коментарями до унікального тексту, з особливими фрагментами чернеток досліджень, що не увійшли до чистового варіанту.

Чи хоч один вчитель, кажучи про Єгипет у біографії Лесі, хоча б одним словом натякнув українським школярам на цю таємничу Лесину роботу?

Характерна жидівська тактика — повне замовчування того, що підлягає знищенню.

Так замовчується і Шевченкова „*Марія*” — її суть.

В листі до матері — О. П. Косач — 8 грудня 1904 року (Тбілісі. 25/11. 1904) Леся пише:

„...В ПЕЧАТІ — МОВЧАННЯ. Та що ж, ПОДІЛЮ цей фатум з ШЕВЧЕНКОМ, в ЙОГО КОМПАНІЇ І ЦЕ НЕ СОРОМ...”

Лесина „*Стародавня історія...*” замість того щоб бути настільною книгою кожного українця, відсутня на його столі. Відсутня вона і в академічному 12-томному виданні творів.

Леся об'їздила нівсвіту: Волинь, Галичина, Буковина, Полтавщина, Одеса, Запоріжжя, Крим, Білорусія, Естонія, Петербург, Рига, Кавказ, Константинополь, Відень, Женева, Сан-Ремо, Берлін, Цюріх, Мюнхен, Прага, Смірна, Венеція, Неаполь, Єгипет...

Це не якийсь Лев Толстой, що сидючи у своїй Ясній Полянці пише про війну і про мир (чи про світ) маючи віддалене уявлення про нього.

Наша славна Українка через велику наближеність її рідної української мови до мови арійців (санскриту) з природньою легкістю опановує його і робить переклад із санскриту на українську мову. Це переклад Священної книги арійців, першої з Вед, — Рик Веди.

Леся не тільки володіє мовами різних народів, але й реалізовує це володіння через переклади з іноземних мов на українську, оживляє ці мови через їхнє українське звучання. Це переклади як із живих мов — німецької, англійської, французької, італійської, — так і з мертвих — давньої єгипетської та старогрецької. Переклад „Одіссеї” Гомера Леся здійснює саме зі старогрецької мови.

Не маємо права недооцінювати засекречену Лесину роботу „*Стародавня історія східних народів*”. Триразове, кожне по швіроку (впродовж 1909-1913 рр.) перебування Лесі в Єгипті не тільки для лікування, не може пройти безслідно.

Доступна творчість єгипетського періоду є малою частиною усіх Лесиних розвідок.

Не треба думати, що „*Стародавня історія східних народів*” є недолугим вимислом європейської аристократки. Для її написання та редагування (інтенсивного саме восени 1911 року, — про це див. *Академічне видання, том 12, розділ „Основні дати життя і творчості Лесі Українки*”). Лесею зібрано солідний матеріал. Він разом зі „*Стародавньою історією...*” є невидимою частиною айсбергу, назва якому — Єгипетський період. На користь важливості широкого, на власні очі перевіреного, відображеного в таємничій „*Стародавній історії...*”

матеріалу, свідчить ще й та обставина, що в перервах між поїздками до Єгипту Леся перебуває в Україні та на Кавказі (з літа 1911 р.), де її чоловік Климент Квітка працює (з осені 1911) судовим службовцем.

Невже судовий службовець не має доступу до архівів, державних і приватних, в тому числі й древніх? Невже він, представник російського імперського уряду в Криму та Грузії (вона разом з Вірменією прийняла іудео-християнізм ще в перші століття — до моменту закладення догматики Вселенськими соборами) не спілкується тут з місцевими мудрецами, істориками, колекціонерами? Чи, може, іудео-християнізм не прагнув нав'язати новонаверненим народам своє літописання і не долучив до нього щось із ще старішого; не залишив ніяких слідів? Невже Климент Квітка — композитор, фольклорист, етнограф, природжений дослідник — не знаходить тут, серед місцевого населення, споріднених за поглядами людей? Невже Климент не ділиться своїми відкриттями і дослідженнями з Лесею за умови, що їх об'єднує передусім їхня спорідненість душ? Невже в 12-денній подорожі до Єгипту двоє дослідників — Леся і Климент — любуються тільки самі собою і турецькими краєвидами Босфору й Дарданел?

До цієї першої поїздки в Єгипет Леся проводить загалом шість років за кордоном у різних країнах. Якщо додати до цих шести років ще й час на дорогу до Альп-Балтики-Берліну-Буковини-Італії-Швейцарії-Криму-Кавказу, — а вона часто не суцільна і переривається в Україні, — то це ще рік-півтора. У листі до Комарової (23 березня 1909 року) Леся пише:

„...Я все марю про Єгипет... Вже збираю відомості про нього... Оце випишую собі Бедекера, путівник по Єгипту, а крім того, хотіла б я ще й через людей допитатись, де і як там саме живуть і лікуються хворі люди... Мені вже хочеться скоріш мати відомості про Єгипет... Вже, видко, мені на роду написано бути такою далекою царівною, пожила в Азії, поживу ще й в Африці, а там... Отак все посуватимусь все далі та далі — та й зникну, обернуся в легенду... Хіба ж це не гарно?..”

Пройшовши через останню протоку — Дарданели — в Середземне море, Лесин корабель виходить на фінішну пряму до Александрії. Перед виходом на цю пряму, ще не відірвавшись від Мало-Азійських берегів, — Леся робить одноденну зупинку в Смірні (сучасний Ізмір у Туреччині).

Це не що інше як знаний конгломерат Смірні, Ефеса, Мілета, острова Самос між ними. Підступних колонізаторів-работоргівців з Мілета свого часу громили українці в Ольвії. Саме Смірна і Ефес найдовше тримались язичництва під час наступу християнізму. В Ефесі 5 століття відбувся Третій Вселенський собор вищих ієрархів християнізму, а на початку 20 століття, під час Лесиної подорожі, проводяться археологічні дослідження. Саме в Ефесі, для протиставлення християнського культу древньому культу Артеміди Ефеської (її прихильники проганяли свого часу несунів „світла” Христосового) „знайдено”, датовану 95 роком, могилу Ісусового апостола Іоана. Не треба плутати цього Іоана з двома іншими Іоанами. Один з них охрестив Ісуса; інший — одкровеніст, точніше, апокаліпсисист. Можливо, є вигода християнізму від такої плутанини. Вона придає значущості апостолу Іоану через подібність „святих” імен.

Саме до Смірні посилає Іоан свого сподвижника, Полікарпа. Саме у Смірні Полікарп (йому значущості додає особисте знайомство ще й з апостолом Філіппом) докладає зусиль для вкорінення „світлих” ідеалів евангелія в „темних” головах місцевих язичників. Полікарп — єпископ Смірні. Він активно співпрацює з антіохійським єпископом Ігнатієм, — ставлеником апостола Павла (фарисея — сина фарисеїв). Ім'я Ігнатія носитиме засновник Ордену „звитяжних” фарисеїв єзуїтів Ігнатій Лойола. Ренан каже („Евангелія і друге покоління християнства”, глава 22), що саме зі Смірні Ігнатій налагодив зв'язок з усіма церквами Азії. З цього міста Ігнатій вів широку переписку.

Тут, у Смірні, в коротенькому (сім рядків) листі до сестри Ольги (27 листопада 1909 року) Леся пише:

„...Вже ми тут, і сьогодні ж їдемо далі. Досі на морі було багато дощу і холоду...”

Українське подружжя з таким гарним і милозвучним прізвищем Квітка, ці двоє неперевершених дослідників України і Світу, Леся і Климент, не можуть просто любоватись морем і берегами. Цьому не сприяє погода. А ще, — цьому не сприяє невагомий голод дослідника. Голод додає дослідникам спритності. Їхній життєвий досвід і широкий кругозір, збагачений минулими подорожами по світу, сприймає навколишню дивовижу як належне.

Вони зосереджено і напружено щось обговорюють та зважують, — оцінюють правильність взятого сліду.

Зупинка у Смірні підтвердила щось із приготованого ними заздалегідь для уточнення подробиць.

В головах обмежених людей виникає скепсис: що можна з'ясувати у Смірні за один день, та ще й про події далекої давнини? І такі голови знайдуть відповідь: нічого. Але мені з моїм читачем зрозуміло, що якийсь новий штрих до знаної картини може раптом принести розуміння її глибинної суті. Прикладом такого штриха може бути ситуація з древнім українським містом Острог на Волині.

Хто не знає про цю резиденцію князів Острозьких, володіння яких поширювались на Київщину і на територію сучасної Польщі та Білорусі? Хто не знає про найдавніший в Україні вищий (в сучасному розумінні) навчальний заклад — предтечу Києво-Могилянської академії — Острозьку академію? Хто не знає, навіть не будучи ніколи в цьому місті, про друкування саме в ньому перших в Україні Біблій? Хто не знає про очолену православним князем Костянтином (Острозьким) війну проти єзуїтів та католицизму, наслідком поразки в якій є падіння Острозької академії? Хто не знає про цей давній столичний (про столицю дещо далі) науковий, друкарський, стратегічний центр? Але прибувши до нього навіть не на день, — як Леся до Смірни, — а на годину-другу, можна відкрити для себе той штрих, що доповнить бачену (та незрозумілу) картину і розставить усе на свої місця.

Ось вона, хатина (житло з друкарнею) іудея Шелленберга в центрі Острога.

Тут не католики-поляки і не православні-українці, а саме сини Ізраїлеві друкують — кують ідеологічну зброю — біблійщину, як для потреб католиків, так і для потреб православних: і нашим, і вашим. Саме через Острог проходить лінія фронту між православними і католиками. Щоб уявити цю війну кожен може пригадати трагедію православного Тараса Бульби. Він власноруч застрелив (у сусідньому місті Дубно) свого сина Андрія, що перейшов у католицизм. Потім католики-поляки закатують Тарасового православного сина Остапа; потім Тарас помститься за православ'я і за сина Остапа (проведе каральний рейд у Польщі) і сам буде страчений поляками. Його розіпнуть на дубові, як колись саддукеї розп'яли фарисея Ісуса на колоді (хресті). Кров буде литись довго. І що довше, — то краще. Аби кров лилась довго, треба щоб воюючі сторони були твердими і непохитними у своїй вірі в торжество ідеалів Ісуса, — кожна сторона у своїй власній вірі. І хто, як не іудей Шелленберг, краще знає суть місії іудея Ісуса? І хто на знанні цієї місії заробить грошей більше, ніж він, постачаючи ідеологічну зброю на обидва боки фронту? А фронт розгортається з усією запеклістю! Він ділить Європу навпіл! А зброя де?! Дайте зброї!

Зброї на фронті завжди не вистачає, передусім, — ідеологічної. Саме вона, ідеологічна зброя, спочатку є детонатором вибуху, а потім рушійною силою війни.

Не покидаймо нашу Лесю!

Є різниця: 1) ніжитись (чи паритись, по-сучасному) на курорті, 2) лікуватись дослідницькою працею. Яких українців знаємо більше — тих, хто сприяє упередженій жидівській Біблії (стародавній історії східних народів), чи тих, хто сприяє об'єктивній Лесиній „*Стародавній історії східних народів*”?

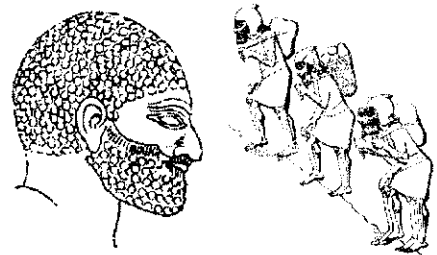
Леся наближається до Єгипту. Стан здоров'я вимагає сухого єгипетського повітря. Зрозуміло, що прибувши до Єгипту і залишаючись на самому узбережжі Середземного моря, хоч би й в Александрії, Леся буде під впливом жаркого, та все-таки вологого морського

повітря. Тому, подолавши відстань три тисячі кілометрів до Єгипту з поневіряннями і пересадками на різні кораблі, вже невелика відстань тут, на місці — заглибитись бодай на день ходу, може кілометрів на триста вверх по Нілу. Ні, — Леся для можливості дихати сухим повітрям віддаляється недалеко від морського узбережжя вглиб цієї країни.

В Александрії Леся сходить з трансконтинентального корабля. Не зупиняється ні в цій невдалій столиці Александра, що стала столицею Єгипту епохи Птолемеїв і Клеопатр, ані в Каїрі. Цілеспрямовано піднімається Нілом усього лиш на сто п'ятдесят кілометрів і зупиняється недалеко від Каїру, в дуже дорогому місті Гелуан (Хальван). Це район Мемфісу, — стародавньої столиці Нижнього Єгипту. Це Великий сфінкс і єгипетські піраміди (на їхнє будівництво нібито зігнано єгипетських рабів — іудеїв).

Але так відбувається не внаслідок бажання Лесі похизуватись (у майбутньому) своїм баченням центру подій. Леся захопилась новітніми знахідками археологів і філологів та написаною (1904 р.) Іваном Франком працею „*Поема про створення світа*” (ця робота Франка недоступна подібно до Лесиної „*Стародавньої історії...*”), в якій доктор філософії зауважує багато цінних речей, зокрема:

„...досі вчені даремно силкуються у незлічених єгипетських записках та написах віднайти бодай слід побуту жидів у єгипетській неволі та виходу з неї, супроводженого такою масою чудес, губернаторства Йосифового, затоплення Фараона і т. п. І тут мусіло насунутися питання: коли в жидівському святим письмі об'явлена Богом правда, то як міг Бог робити такі помилки?.. Невідомі нам законодавці тільки підсунули їх під Мойсея, щоб надати їм ваги... (Завдяки Шевченку, Франку, Лесі, законодавці відомі, хоча й із запізненням на 100 років, — це Езра, Несмія, Гіллель, Заккаї... — прим. авт.) Так звані Мойсееві закони взяті нараз живцем з того ж вавілонського зводу!.. У світлі тих великих археологічних відкриттів останніх десятиліть показалося, що в часах, коли жидівського народу ще на світі не було, в Єгипті, Вавілонії і Ассирії жили народи, які розвинули вже тоді дуже високу і незвичайну інтересну цивілізацію...”

Іудеї (христо-глобалісти, принаймні) зацікавлені у замовчуванні (знищенні) Лесиної „*Стародавньої історії...*”

В листі до матері 21 грудня 1909 року (тоді Климент залишив Лесю на лікуванні, а сам від'їхав у справах) дослідниця пише:

„...Поки був Кльоня, то я з ним дещо бачила в Каїрі, а тепер уже сиджу, бо самій мені трудніше ходити. Бачили ми великі піраміди і великого сфінкса — се справді щось єдине на цілм світі! Ніякі картини, фотографії і т. п. не можуть дати справжнього поняття про душу сих камінних істот. Особливо сфінкс — він має велику тисячолітню душу, він має живі очі, він лемов бачить вічність. А який там пейзаж перед очима в сфінкса!.. Не розчарував мене Єгипет, а ще більше причарував, і тепер тільки я зрозуміла його до кінця геніальний хист, як побувала в Каїрському музеї...”

Лесине „...не розчарував мене Єгипет, а ще більше причарував...” за умови, що їй тяжко ходити без сторонньої допомоги, вказує на те, що Леся натрапила на якийсь слід. І Каїрський музей — це не якийсь Лувр — дає можливість зрозуміти до кінця геніальний хист Єгипту і натрапити на тільки їй одній зрозумілу знахідку.

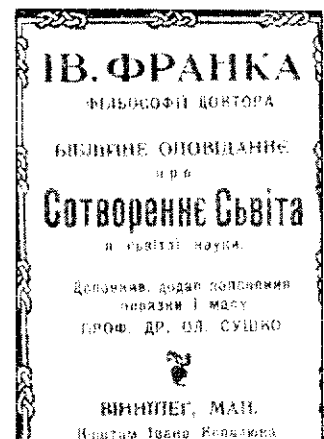
Леся залишає Єгипет. Хоча здоров'я після перших відвідин Єгипту не покращало.

Через рік вона вже вдруге вирушає до Єгипту.

Забігаючи наперед відзначимо погіршення здоров'я Лесі. Під час третього перебування в Єгипті Леся напише сестрі (27 грудня 1912 року):

„...вага моя 48 кілограмів проти 59 кілограмів позаторік...”

Але зараз, під час другої подорожі до Єгипту, знаючи про погіршення свого стану та великі розтрата на поїздки і лікування, Леся — „не розчарував мене Єгипет” — наполегливо прагне до нього. Зупинившись по дорозі в Константинополі, Леся (в листі до матері 3 лютого 1911 року) сподівається:

„...може, Єгипет надгородить мене за всі подорожні і передвиїзні тарпати...”

Дослідниця чекає надгороди від Єгипту. В ній відчувається біль хворої людини, але також відчувається, що цей біль відступас перед бажанням дослідниці побачити скарби свого пошуку. І Леся одержимо провадить пошук (*фото Лесі в Єгипті, поміщене в академічному виданні творів 1975-1979 років*).

В Єгипті є дешевші від Гелуану (Хальвану) міста. Проте навіть зі складнощами при поселенні (відмовляння через підозрілу на заразність хворобу) Леся й зараз, удруге, і пізніше, втретє, зупиняється саме тут, у Хальвані, де дійсна столиця Єгипту (Мемфіс), де дух древності, Каїрський музей, сфінкс і піраміди.

Леся не покидає роботи. Вона заробляє гроші, здійснюючи переклади і складаючи контракти для ділових людей. Для знання історії різних народів недостатньо ознайомитись із їхніми книгами. Треба живе спілкування.

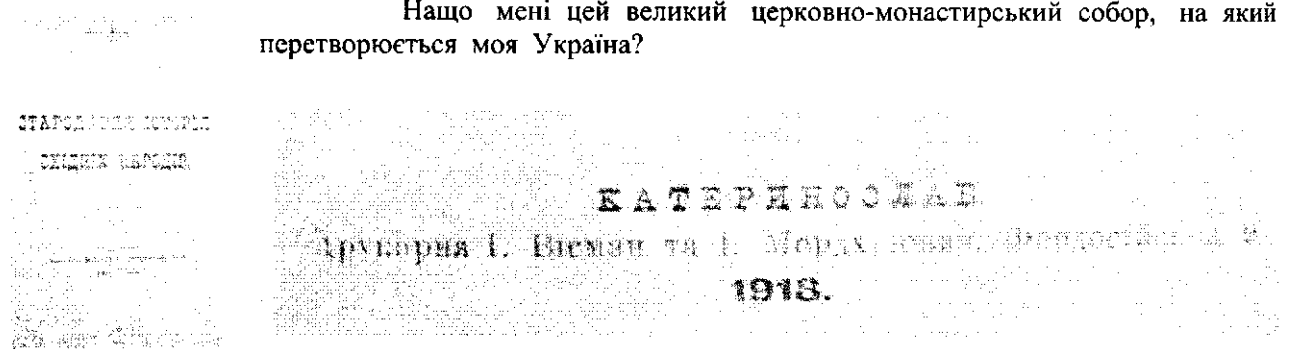
З якого боку не підійти, неможливо знайти причину засекречення Лесиної „*Стародавньої історії...*”. Втім, за відсутності причини не було б і самого засекречення.

Звичайно, мені (вам) можуть порадити пошукати цю книгу в бібліотеці Верховної Ради України, або в мережі Інтернет.

Але нащо мені (вам) такий порядок в Україні, за якого треба докласти особливих зусиль там, де все має бути вирішено самочинно і відповідними установами: міністерством культури, книжковою палатою, спілкою письменників, спілкою журналістів і тьмою культурологів, — „істинних” патріотів, що б'ють себе в груди.

Якщо зважити, що Лесина „*Стародавня історія...*” (видання 1918 р.) є в Київському Історичному музеї, то аж ніяк не можна виправдати відсутність цієї Лесиної роботи у виданнях її творів, відсутність навіть в Академічному 12-томному виданні.

Нащо мені цей великий церковно-монастирський собор, на який перетворюється моя Україна?

Цілковито дурнуватою виглядає ситуація, за якої треба витратити може і все своє життя на пошук корисної поживи, тоді як отрутою заповнено все навколо.

Ясно, що не треба вирушати за тридев'ять земель на далекі пошуки поживного зерна. Треба знищити отруту, шкідливий бур'ян, саме тут, навколо себе, для можливості засіяти зерно на звільненій землі та зібрати щедрий урожай для самого себе та для своїх нащадків.

Біблійні товариства видають Біблії всіма мовами всіх народів. Організація „Гедеонові брати” пропонує Біблію тим, хто вирушаючи в путь забув узяти «святе письмо» з собою. Тому ці „брати” забезпечують Біблією готелі та місця відпочинку. Для тих, хто має Біблію вдома, але не читає (бо не розуміє написаного), або взагалі гидко її читати, — єговісти на вулиці піднесуть, і розкажуть підсолоджено, і покажуть прикрашено.

Для тих, хто став жертвою стихійного лиха, Армія Спасіння разом з першою допомогою надасть Біблію.

Немає куди плюнути.

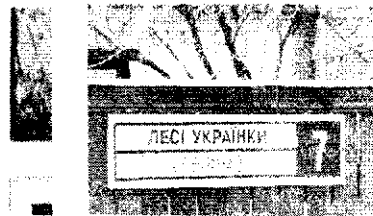
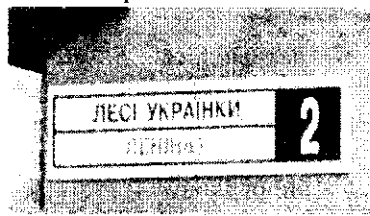
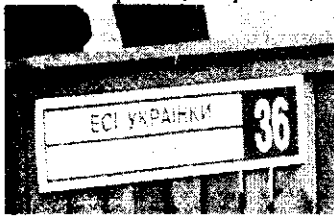
Для годиться, так, про людське око, іменем чудотворної Українки називаються вулиці, площі, театри, культурні товариства. Встановлюються пам'ятники, — кам'яні. Справжні ж пам'ятники, створені самою Лесею, не знаходять достойного звеличення.

Лесина праця 100-річної давності подається як загублена. Заге іудейські сліди 2500-річної давності не можуть загубитись. Де ж ви бачили?

Іудейські сліди не тільки в книзі. Вони зберігаються в головах мільярдів людей і носяться власниками цих голів на роботі, в гостях, на вулиці, на базарі, на курорті... Мислення українців затруєне з усією повнотою іудейськими персонажами — ангелами (хранителями), „матерями” божами, Іудами, Іродами... З українських персонажів для українців лишилися тільки Злидні.

Як докладаються зусилля водночас до втрати Лесиної праці та збереження праці іудейської, так і з жахливою відвертістю докладаються всі зусилля до втрати навіть самого імені Лесі з одночасним збереженням імені іудейського, чортячого — Леніна.

Поблизу Києва, півтора кілометри від нього, під самим серцем України („незалежної” від лєнінського Союзу), в українському місті з гарною українською цілющою (гоїть душевні рани) назвою Вишневе, дочка України — очам не вірю! — стоїть поруч із катом України, тираном, — сином Ізраїлевим.

То хто ж ми, українці: сини і доньки України, чи... гібриди 13 колін Ізраїлевих?

Маємо право (особливо з огляду на знищення советами науки Сходознавства в жидо-більшевицькій Україні, окупованій через 5 років після відходу Лесі у вічність) стверджувати, що Лєся натрапляє на сліди взаємодії богообраної общини Єгипту, Карфагену і Риму, та на сліди їхніх спільних зусиль у справі повалення Карфагену, що не догодив богообранцям. Адже не існує такого краю чи народу, який би їм догодив.

З цієї причини жидо-християнська мафія не дає українцям доступу до Лесі. Вочевидь, це не єдина причина. Бо як Філон «позичив» ідею глобалізму у греків, подібно до біблійного «позичання» (без повернення) багатств єгиптян при виході жидів з Єгипту, так і доблесні іудеї позичили у фінікійців їхню віру, щоб не повернути. Треба тільки знищити Карфаген, як носія фінікійської віри. Сама ж Фінікія та її головне місто Тір, вихідці з якого заснували далекий від Тіру Карфаген, вже зазнала занепаду й асиміляції іудеями.

З повідомлень іудейських істориків (древнього Флавія і новітнього Фейхтвангера) відомо, що Єгипет перебував під владою іудеїв. А в Іудеї (Палестині) впроваджується програма взяття іудеями влади над усім світом.

Щоб накинути світові поклоніння Біблії з указаною в ній догмою про богообраність жидів, треба знищити останній острівець збереженої фінікійської віри як доказ існування іншої (не біблійної) історії про створення світу, історії, привласненої і перекрученої „святими” іудеями на свій розсуд. Цей острівець треба знищити. Знищити як доказ існування іншого світорозуміння. Світорозуміння без жидівської брехні про Адамового нащадка Ноя і про походження усіх народів світу від Носвих синів, один з яких — Сем — благородний прародитель жидів, інші — Хам і Яфет — покидьки (від них „ведуть рід” усі інші народи).

Цей острівець — Карфаген. Він своїм існуванням викривас злочинство іудеїв.

Біблійний Господь жидів є фінікійським Ваалом. Ваал у перекладі з фінікійської означає „хазяїн”, „владика”, „господь”.

Біблійне принесення Авраамом у жертву „господеві” свого сина Ісака є принесенням фінікійцями в жертву Ваалові людей чужих рас. Чужоземних моряків, що дістались фінікійського берега зі своїх затонулих кораблів, фінікійці приносять у жертву своєму „господу” Ваалу, щоб чужоземні моряки на одружувались з фінікійками, — щоб не було змішання людських рас, щоб не було мулатів (а пізніше й метисів з креолами).

Біблійні накази „господа” Єгови жидам про одруження виключно зі своїми близькими родичами — це вкрай спотворені закони расової чистоти древніх фінікійців.

Знаємо, що бродячі сини Ізраїля тиняються серед осілих народів і не гребують жодною можливістю видерти бодай що-небудь у цих народів. У древніх єгиптян вони видерли (міфологічно — для авторитетного прикладу історичним іудеям) багатства та й пішли — Пасха — в Ханаан.

Ханаан або Фінікія також не сприймає пархатих з вилупатими очима. Але пархаті видеруть у фінікійців їхнього владика і вождя Ваала, який пізніше стане Єговою-вождем для порядку і влади над жидами. На місце Ваала (ілюстрація ліворуч) іудеї посадять намісника Єгови, Мойсея (ілюстрація праворуч).

Подібно до Ваала, іудеї пізніше видеруть у греків космополітизм для влади над світом.

Ворожнеча між фінікійцями і жидами смертельна.

Біблія (Книга „Числа”, 25: 1-9) розповідає:

„...І бродивши в пустелі, осів Ізраїль... І почав ходити до чужих жінок на розпусту... І приліпився через них до чужого бога... І приліпився був Ізраїль до Ваала... І запалав гнів Господній на Ізраїля... І сказав Господь Мойсеєві... І сказав Мойсей до Ізраїлевих суддів: „Позабивайте кожен мужів своїх, приліплених до Ваала”... І стала різня велика і померло в ній 24000...”

Число померлих Ваалівців (з книги „Чисел”) — $(3 + 3 \cdot 7)(12 + 13) \cdot 40 = 24000$ — чи не піфагорейство?

Книга „Числа” в оригіналі Тори називається „Бе-мідбар”, тобто „В пустелі”.

„Чомусь” назва „Числа” з’являється саме в Септуагінті — грецькому перекладі, зробленому саме в Александрії. Саме Септуагінта лягла в основу грецької Біблії. Саме з неї назва „Числа” перейшла у Вульгату — латинську Біблію.

„Чомусь” саме книга „Числа” впорядковує (тиранією?) 12 колін „святого” Ізраїля після їхнього вторгнення з пустелі на благодатні палестинські землі.

Йосиф Флавій („Проти Апіона”, 1: 69–73) визначає саме фінікійське місто Тір як найзапеклішого ворога Ізраїлю:

„...Серед фінікійців, як відомо, Тір’яни найбільш вороже налаштовані проти нас, євреїв...”

Ненависть саме до Тір’ян як до своїх лютих ворогів (до ворогів Ізраїлевих) звучить в Ісусових словах, записаних євангелістом Матвієм (15: 21-24):

„...Ісус відійшов у землі Тірські і Сідонські... І ось жінка ханаанка, з тих околиць, прийшовши, заголосила: „Змилуйся, сину Давидів, уздорови мою дочку” А він їй не казав ні слова. Аж на прохання учнів його, відказав їй: „Я посланий тільки до загинулих овечок дому Ізраїлевого...”

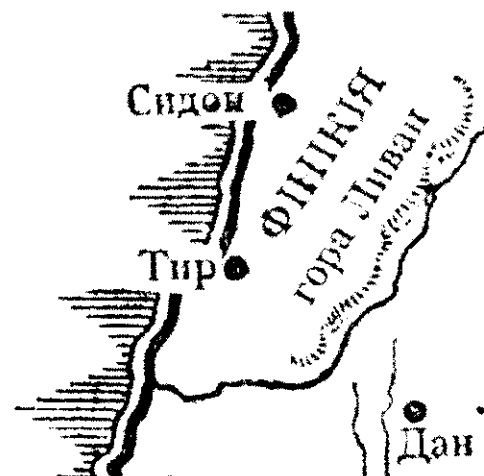

Та й не міг Ісус, цей великий знавець та шанувальник іудейського Закону і Пророків (Старого Заповіту) не вшанувати старозаповітного пророка Ісаю і його пророцтва:

„...І Світло (Господь) Ізраїля стане огнем
А Святий (Господь) його — полум’ям...
...І Ліван упаде від Могутнього (Ізраїля)...”
(Біблія, книга Ісаї, 10: 17-34.)

Ліван — це назва гір, біля підніжжя яких розташований Тір (батько Карфагену).

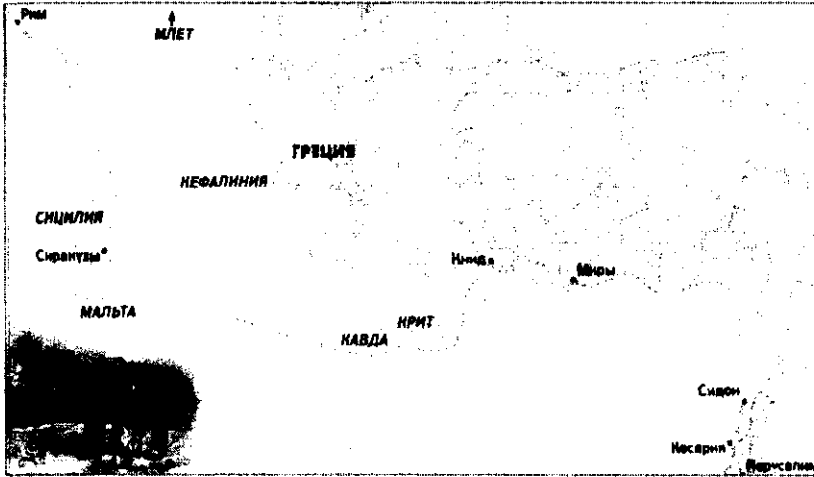
Навіть за умови глобальної іудаїзації через впровадження християнізму і при всьому його тяжінні до середземноморських (стратегічно важливих) міст, Карфаген не заслуговує довіри, не удостоюється честі очолювати карфагенський патріархат, залишається окремою митрополією збоку від пентархії.

Поїзд Карфагену уже пішов.

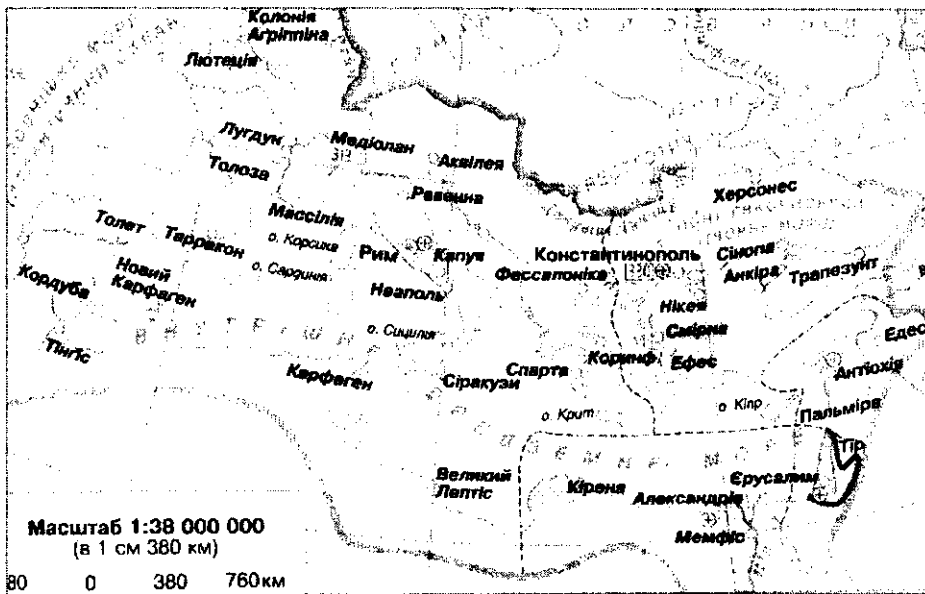
Ще як зайва точка опори для іудео-глобалізму Карфаген може існувати, але він уже збоку від основного напрямку маршу вишикуваних шеренг. І тільки лунке ритмічне карбоване крокування шеренг „в ногу” долітає до його вуха. Якщо Карфаген повертається лицем на схід, до Александрії, тоді це вухо — ліве. Бо новий напрямок маршу пролягає від Єрусалиму на захід, через Рим на іспанське узбережжя Атлантичного океану.

Свідки Єгови у своїх брошурах підтверджують цей напрямок маршу. Самі ж Свідки думають, що це було невинне подорожування апостола Павла.

Пентархія (старшинство п'ятьох) — це оточення Середземного моря п'ятьма патріархатами. Їхній центр — кружальце з хрестом усередині; кордони між ними — пунктиром (на карті). Пентархія утворена тільки в п'ятому столітті, після виникнення (в четвертому столітті) п'ятої старшини — керованого іудео-хозарами (на це звертатимем увагу) Константинополя.

Знову символ? П'яте століття, пентаграма, пентархія (старшинство п'яти патріархів), п'ятикутна зірка Соломона (сина Давидового), бо й Ісус символізується зіркою. Ісус є істинним — духовним сином — Давида. На противагу Ісусу Соломон (скурвий син) скурвився, зрадив іудаїзм і відійшов у прокляте (іудеями) язичництво.

Серед п'яти патріархів тільки два з них титулюються «почесно» папами — Александрійський та Римський: Александрійський — за особливі заслуги у справі зародження та розвитку глобал-християнізму, Римський — за столичний статус і ніби-то за мученицьку смерть у ньому апостолів Павла і Петра.

Через тисячу років ситуація зміниться. Але зараз, у п'ятому столітті, враховуючи особистий внесок кожного патріархату в діло іудейського глобального процвітання, заслуга розподіляється так:

1. Александрія — за незрівняний внесок Філона.
2. Єрусалим — за узгоджену з Філоном діяльність Гіллеля та особистий внесок їхнього спільного учня й агента — Ісуса.
3. Антіохія — за її роль плацдарму для наступу на язичників. За причетність до виникнення і запровадження самого поняття „християни” (див. „Дії апостолів”, 11:26)
4. Рим — за надання своєї синагоги для Павлової проповіді, за широку (з огляду на столичний рівень) пропаганду доктрини, та за транзит цієї доктрини в Іспанію, на узбережжя Атлантики.
5. Константинополь — за збереження доктрини в момент смертельної небезпеки під час перших Вселенських соборів, закладення догматики і сприяння в протидії деспотії Риму. (Знаємо, що під протидією деспотії Риму криється протистояння іудеїв-тюрко-хозарів, вони керують Константинополем, та іудеїв-семітів, вони керують Римом).

Апостол Павло, кажучи в посланні до Римлян, 15: 24, „... ЯК ПІДУ ДО ІСПАНІЇ, ПРИБУДУ В РИМ ДО ВАС... І ПРОВЕДЕТЕ МЕНЕ ДО ІСПАНІЇ...” якраз і дає розгадку непривабливої долі Карфагену через втрату ним стратегічно важливої ролі воріт морського коридору. Бо навіть узявши реванш, ним не можна буде скористатись повною мірою. Тому що закріпившись в Іспанії, світле майбутнє іудеїв закріпиться не перед виходом до Атлантичного океану, а на самому цьому океані.

Іспанія по-жидівськи називається „Сефард”.

Німеччина по-жидівськи називається „Ашкеназ”.

В жидівських міжусобицях ворожа щодо хозарів (навернутих на іудаїзм етнічних тюрків, змішаних із іудеями східної Європи, ашкеназами, зосереджених у Німеччині) сторона етнічних семітів називається сефарди, тобто іспанські іудеї.

Сефарди — це типові глобалісти, космополіти.

Ашкенази або хозари, ці м'яко кажучи „менші брати” (по суті напів-жиди або нечисті жиди, мемзери) з причини своєї жидо-неповноцінності є типові комуністи, будівники соціалізму і його вищої стадії, комунізму, в одній, окремо взятій країні. Не будуть вони пожинати плоди праці своїх „старших братів”, сефардів, ідучи на Атлантику і на цивілізовані народи Заходу. Та й самі старші брати їм цього не дозволять. Тому й доводиться хозарам спільно з монголо-кацапами прибирати до рук дикий монголо-татарський Схід і його океан; прибирати тихенько, узгоджувати свої дії зі „старшими братами” — сефардами. Оскільки прибирати до рук доводиться тихенько, то й океан зветься (за однією з версій) не інакше як Тихий.

Сефарди мають свій гімн:

Славте бога і розпоршуйте себе над землями, ...
 Не Сіоном зветься царство, обіцяне мною вам:
 Ім'я його — всесвіт.

Хозари, вони ж ашкенази, мають свій гімн:

Па долинам і па взгор'ям шла дівізія вперьод ...
 І на Тихом океане свой закончілі паход.

Частина сефардів, незадоволених христо-глобалізмом, вже майже дві тисячі років втілює в життя свою мрію про державу в Сіоні. Частина хозарів-ашкеназів, незадоволених комунізмом, помагає сефардам, та роблять це тільки після закінчення походу на Тихому океані в середині 1920-х років, і після розроблення в цих же роках Біробіджанського проекту (з його впровадженням в 1930-х роках у вигляді Біробіджанської республіки). Сефарди знають і правильно оцінюють небезпеку для себе з боку чисельно переважаючих „молодших братів”, хозарів-ашкеназів.

Публікація «Ашкенази і сефарди, етнокультурна спільність сврейського народу» в українському журналі «Людина і Світ» за жовтень 2001 року подає відомості про чисельність ашкеназів перед Другою Світовою війною - 90% від усієї кількості жидів у світі.

Напередодні Другої світової війни англійський історик Арнольд Тойнбі писав («Дослідження історії», український переклад 1995 р., том 1, розділ «Сврей»):

«...серед емансипованих євреїв Заходу євреї-ашкеназі, які прийшли з «єврейської смуги осілости» (східної Європи, зокрема російської імперії після поглинання нею Польщі, — прим. авт.), досі виглядають значно більш «єврейськими» в етнічній спільноті, ніж рідкісні сефарди, що потрапили до нашого середовища з ісламського світу (початково і питома арабського, семітського, — материнського щодо іудеїв, — прим. авт.); і нам не важко буде пояснити цю різницю в поведінці, якщо ми пригадаємо, наскільки неоднакову історію мали ці дві єврейські спільноти...»

Сефарди за спиною Гітлера і ашкеназі на чолі зі Сталіном втягують світ у війну.

Ллється кров мільйонів арійців. Не висихають сльози на материнських очах. Горить земля. З голоду пухнуть матері ненароджених поетів і композиторів, академіків, чемпіонів... Від снарядів і бомб палають книгозбірні і рушаються архітектурні пам'ятки. На руїнах повзають малолітні сироти...

...В цей час пакуються валізи „отвержених, уніженних і оскорблених, преследуваних і гонимих в землю обетованную” праведних іудеїв. І в цей час набивають свої панчохи, кишені, підвальні схованки, сейфи, банківські рахунки і сховища — по черзі — спочатку ті, що стоять за Гітлером, потім ті, що стоять за Сталіном. Трофеї розтягуються в різні боки.

Та ще не прийшов час для проголошення і створення держави Ізраїль для богообраних істот. Бо треба повідомити весь світ про справжніх винуватців війни — німців і їхню націонал-соціалістичну партію, що хотіла (йдеється про етнічно німецьку складову очоленої іудеями партії) соціалізму в Німеччині для самих тільки німців. Щоб у Німеччині на соціальну допомогу міг розраховувати тільки німець з етнічною належністю до німців, і німець з німецьким громадянством. І ні в якому разі не громадяни всесвіту — космополіти безродні.

Сталін інакше розцінює космополітів безродних. Після фактичного створення (1948 рік) держави Ізраїль, оголошується смертельна боротьба з космополітами. Соціальні блага в цей час направлені лише на жидокацапську большевицьку партію. Соціалізм найперше для неї. А етнічним українцям, литовцям, молдаванам, — що зі столу спаде, як у євангеліях.

Так відбувається не тільки тому, що Сталін переможець, а ще й тому, що він обрав для насолоди соціалізмом лише «богообраних». Сталін (типовий Ірод) при всьому своєму людоїдстві лишається незасуджений. Незасуджений аж до смерті. А там (вождь знає руську, нібито *русскую народную мудрость*) — *мьортвиє сраму не ймут!*

Шлях до створення держави Ізраїль уже відкритий. Пройти його треба поетапно, гордо і згуртовано, спільно сефарди з хозарами-ашкеназами. А пройшовши цей шлях, — запровадити вищий авторитет у справах релігійно-судових та адміністративних, Верховний Раввинат, що його й досі очолює дует (дуумвірат знайомих нам діалектичних пар) за участю сефардського та хозарського раввинів. Але й на цьому створенні спільного Верховного Раввинату не досягається згода і примирення між іудеями різних коренів. Дует верхівних раввинів обирається на 10 років. Кожен з цих раввинів, по черзі 5 років, є головою Верховного раввинського суду і раввинської ради.

Бачимо, що іудейська традиція діалектичних дуумвіратів, започаткована ще в епоху запровадження Ездрую Закону, — живе й донині. Вона, ця традиція іудейської боротьби і єдності протилежностей, не тільки живе, але й прогресус. Зараз це сефардо-ашкеназька діалектика.

„Старший брат” — сефард — і тут не бажає поступатись «молодшому» — хозарові-ашкеназі. Справа не тільки в „старшинстві”, а в тому, що «молодшого» вважають за нечистокровного, наведеного на іудаїзм тюрка-хозара, далекого від чистокровних Авраамітів. Сефардський верхівний раввин Овадія Йосеф оголошує себе головним у Сіоні — *ришон ле-Ціон*, тобто головнішим за ашкеназького верхівного раввина. Всі хозари (чисельно переважають сефардів) киплять від ненависті-злості, аж тісно стає в Ізраїлі. Та нові сефардські верхівні раввини, що прийшли на зміну, не протестують проти проголошеної (Овадією Йосефом) зверхності сефардів над ашкеназами. Наприклад, сефардський верхівний раввин Еліяху Бакші-Дорон (на фото праворуч) налаштований рішуче. Його співнику по дуумвірату, ашкеназькому верхівному раввину Ізраелю Меїр Лау (на фото ліворуч) лишається тільки посміхатись і терпляче надіятись на краще, як і належить „меншому”, до того ж нечистокровному братові.

*Верховний раввінат.
Фото з журналу
„Людина і Світ”
за жовтень 2001 року.*

ГОЛОВНИ РАВВИНИ ІЗРАЇЛЮ: КРАМО МОР ЛАУ І ДОВ АБЕНАЛА. ПЕРШИЙ
ЗА ГОЛОВ РАВВИ ДОРОЖИЦЬКА СЕРГІЙ...

Залишаючи розпочатий Гітлером процес утворення держави Ізраїль, перейдемо до завершення цього процесу.

1945 рік. Закінчення Другої Світової війни.

1946 рік. Нюрнберзький суд над «тиранами». Не так суд, як визначення німців — усіх, і мертвих і живих і ненароджених — винуватцями війни з наступною сплатою мільярдів доларів Ізраїлю. З наступною сплатою, бо Ізраїль ще не народжений.

1947 рік. Рішення ООН про створення Ізраїлю

1948 рік. Проголошення (під портретом Герця) держави Ізраїль.

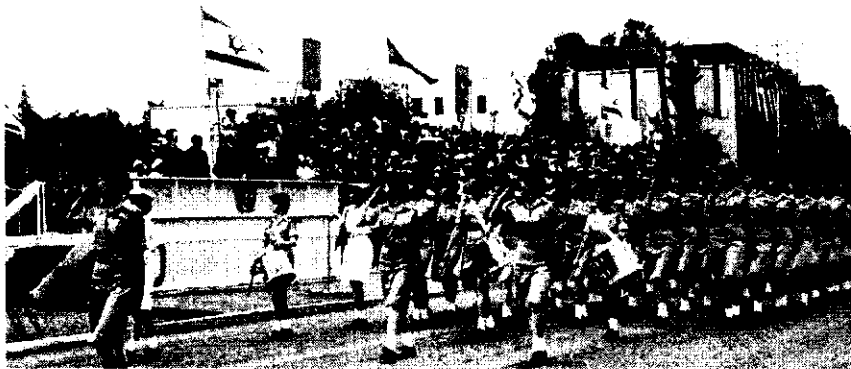
Давид бен Гуріон під портретом Герця проголошує державу Ізраїль.

Тут є де розгулятися.
„Богообрані” усіх країн — єднайтеся!

З часу проголошення Ізраїлю не змовкають гармати. Місцеве палестинське населення — ліванці — виселяється зі своїх домів та зі своїх земель для звільнення місця прибулій „вищій” расі. Нові володарі Палестини не розлучаються зі зброєю ні вдень, ні вночі. Вони мають право ходити зі зброєю в місті. В ізраїльську армію жидівки йдуть так просто, як українки на базар.

Тих, хто чинить опір «богообраним» створінням, — розстрілюють на місці. Ліванські осиротілі діти як бездомні собаки вишукують, згідно з євангелієм, хоч би крихти зі столу. Може пощастить рушницю знайти, бажано з патронами, багато патронів... Тоді можна буде помститись окупантам. Але тільки й того, що помститись. Бо відвоювати свою землю і вернути собі свій дім ледве чи вдасться. За сіоністами Англія і Америка. А ще, — багатомільйонна армія розпорочених по світу єговистів-баптистів-біблеїстів та інших квазіжидів вважає, що страждає Ліван цілком заслужено.

Хто сказав, що не заслужено?

Не богохульствуйте! Побійтесь Бога! Читайте наконці Біблію! В ній нема єдиного зайвого слова, в ній самісіньке слово Боже, а Бог один для всіх! Шо? Кождий народ творить своє поняття Бога і на цьому основанні творить свою самобутність і своє процвітання? Змилуйтесь, читайте Біблію! Ісус — спаситель наш! Він казав (Матвій, 10: 33): хто його відцурається, того й він відцурається перед небесним отцем його. Шо? Шо-Шо? Ви знов за своє?! Який може бути окремий для Ісуса і остальных жидів отець Ізраїля-Ісуса? Читай Біблію! Відійди, Сатана!

„...І Світло Ізраїлю, Господь бог, стане огнем,
А Святий його, Господь бог, — полум'ям...

... І обіпруться у правді на
Господа Святого Ізраїлевого...

... І Ліван упаде від рук Могутнього!...” (Ісаїя, 10: 17-20-34)

Мусимо визнати, що падіння Лівану відбувається не в самоті.

Падіння України та інших країн і народів просто заглушується криком іудаїстської влади цих країн про свободу, рівність, братерство і торжество ідеалів комунізму чи ідеалів *общечловеческих* – християнських. Падіння до ніг „святого” племені розпочате не зараз. Ісусову заслугу (в цьому падінні) не оцінено повною мірою донині.

На вищому рівні ще напередодні зруйнування храму постало питання перспективи росту христо-глобалізму. Через те, — як і дівчина закохавши в себе хлопця думає: „а що далі?” „а далі женитися треба”, — самого виходу в Атлантику стає замало. В Україні кажуть: „не товчи воду в ступі”.

Нова мета полягає в тому, щоб закріпитись в Атлантиці назавжди і тим самим зняти назавжди питання виходу до неї. Якщо подивитись на подробиці, то це саме Північна Атлантика. Вона й сьогодні домінує над світом у вигляді НАТО — North Atlantic Treaty Organisation — Організація Північно-Атлантичного Договору.

Планувати вихід до Атлантики через Сахару, Лівійську та інші пустелі Африки, — повний абсурд.

Бо нашо такий вихід довжиною п'ять тисяч кілометрів через незаселені пустелі, де ні при дорозі, ні поодаль від неї нема для кого шинок поставити, міняльну контору відкрити, притоп налагодити... а там би й невеличкий банк пристаратись. Та від такого виходу до Атлантики постраждають навіть ящірки, змії та збиті з пантелику шакали. Від такого виходу до Атлантики краще відмовитись і використати цю відмову в рекламних цілях за кожної нагоди — для оголошення світові про небачене збереження екологічної рівноваги в Африці.

Самі ж ящірки при цьому розширять зону свого впливу з Африки на Червону Книгу, змії познаходять нових придурків на взір Адама і Сви, а шакали хай самі собі дають раду. Та й навіть за умови досягнення цього виходу він був би виходом до Південної Атлантики, що суперечило б дійсності сьогодення.

Значить, Європа — найкращий вихід до Атлантики і найкраще місце для закріплення на ній.

Після Христосової жертви і безпосередньо перед зруйнуванням єрусалимського храму, віддалені від Риму землі водночас потужні та ворожі щодо Риму. І тільки Іспанія, колишня колонія Карфагену (нею свого часу командував римлянин Юлій Цезар) найприйнятніша і, крім усього, найбільш приближена. А якщо по секрету, Іспанія ще й найбільш обжита. Ким обжита? «Своїми» людьми, сефардами.

Про те, що на найвищому рівні прийнято рішення про Іспанію, і що римляни (римські жиди) мусять посприяти виконанню цього рішення (воно прийняте ще до зруйнування храму, а саме 64 року — це рік подорожі Павла до Риму) свідчить сам апостол Павло у своєму посланні до Римлян (до римських іудеїв) 15: 24:

„...КОЛИ ТІЛЬКИ ПІДУ ДО ІСПАНІЇ, ПРИБУДУ ДО ВАС. БО МАЮ НАДІЮ, ЯК БУДУ ПРОХОДИТИ, ПОБАЧИТИ ВАС, І ЩО ВИ ПРОВЕДЕТЕ МЕНЕ ТУДИ, ДО ІСПАНІЇ, КОЛИ МАТИМУ ЗАДОВОЛЕННЯ З ВАМИ ПОБУТИ...”

Ернест Ренап (*«Апостол Павло», глава 1*) дуже вчасно вносить пояснення до такого роду послань.

„...Скрізь, де жидівське життя зберегло міцну організацію, подорожі жидів здійснюються з гетто в гетто, з допомогою рекомендаційних листів.... Укорінення християнства неможливо було б пояснити, якби не синагоги, що ними вже густо вкрито було Середземномор'я, коли Павло вирушив на проповідь... Язичникам апостол проповідував тільки після жидів...” Далі, *глава 4*: „...І я вважаю, що істинним місцем зародження християнства є не подібний до театру собор Петра в Римі, а не що інше, як це древнє гетто...”

Тут я змушений зробити відступ, бо співчуваю українцям. Вони, можливо, не бачили Адріатики, Іспанії, Німеччини, можливо, й моря взагалі.

Це не лише співчуття. Це ще й гордість за тих, хто тримається свого українського родючого жирного чоооорного чорнозему.

Завдяки Вам, мої славні, — ще не вмерла Україна!

Але може вмерти. Бо крім рук, що тримають нашу землю, нашу Україну, нам треба ще й розум, великий розум аби ця земля дісталась нашим нащадкам, аби щедрий дар цієї нашої землі належав нам, і тільки нам — українцям по крові та українцям по духу.

Ренан очолив кафедру гебрейської мови в Коллеж де Франс, особисто керував експедицією до Палестини. Це зробило можливим визначення певних закономірностей та національно-світоглядних особливостей авраамітів. Очевидно вказані факти з біографії Ренана відбулись тільки тому, що на найвищому рівні в епоху першого несміливого руху (його й хвилиною не назвеш) іудеїв-сіоністів до Палестини під час суворо контрольованих пробних гонінь у період правління канцлера Бісмарка (сучасника Ренана і попередника Гітлера), виникає потреба перевірити, чи з'ясовано народами справжню роль Ісуса і його участь у переможному марші своїх одноплемінників. Чи з'ясовано, де Ісус — попереду шеренг (вони карбують крок), усередині них, чи позаду? І якщо не з'ясував Ренан — майстер своєї справи, то значить і ніхто не з'ясував. Тому найвищий рівень може заспокоїтись, принаймні тимчасово.

Мусимо визнати, що Ренан наблизився до з'ясування. Схиляємось до думки, що йому вдалося з'ясувати те, що з'ясували зараз ми. Але та обставина, що він про це не розповів світові, дуже підозріла і навіть злочинна. Бо злочином було б, якби зробивши своє відкриття потрійного інтегралу український математик 19 століття, нащадок Запорізьких Січовиків Михайло Остроградський, приховав би його від світу. Або щоб Леся осмисливши український рідний світогляд, язичництво, приховала його від українців і від світу (вони вкрай потребують язичництва в умовах підступно-збоченого християнізму, однаково шкідливого для всіх не-жидів) не написавши свою „Лісову пісню”. Так само Архімед, Копернік і Галілей не мали права приховати свої відкриття (і не приховали). Такий розумний чоловік як Ренан мусить дати об'єктивну оцінку фактам і пов'язати причини з наслідками та дійсністю.

Втім, гадаю, все значно простіше. Причина тривіальна — це тваринний страх Ренана.

Християнізм набуває розмаху. Він шириться скрізь, найперше в стратегічно-важливих місцях. Бо ці місця вщерть заповнені „святим” народом. І разом з цим стратегічно-важливі місця є центром уваги імператора. Тобто при нових імперських завоюваннях, — а вони завжди тяжіють до стратегічно-важливих місць, — відразу через жидівське опанування цих місць завойовується нове місце для „божого” промислу «богообраних» істот, тобто для християнізму. Не можна виключати, що жидівське освоєння нових територій передувало імперським завоюванням. Передувало через відповідний вплив на імператора.

Повинно бути так, що світле майбутнє наближається, і ніщо йому не загрожує. Проте... Як часто буває з усім неприродним, так і з християнізмом трапилась біда.

Поки христо-глобалізм поширюється суто заради залучення натовпу до іудейського духу, випадки опору цьому залученню, що виникають з різних питань, вдається обмежити, локалізувати. Наприклад, оголосити когось єретиком, відлучити, проклясти. Коли ж етап первинного накопичення капіталу (первинного залучення до іудаїзму) вже відбувся, починається впорядкування.

І саме зараз починається круговерть.

З одного боку є гоніння на християн. Цю подію ми, арійці, вітаємо. А з іншого боку, гоніння є причиною тиску на імператора. Тиску з вимогою надати християнізму певного рівноправ'я на державному рівні. Це призвело (після затвердження жидо-християнізму як державної релігії Риму) до нашого уярмлення через експорт християнізму з Римо-Візантії до України.

Перш ніж піти на експорт, іудейський марш своїм карбованим кроком „в ногу” розхитує ґрунт під собою. Він проходить по краю прірви. По краю, що вже обвалюється. З одного боку тисне іудейська догма. З іншого — катастрофа через загрозу бути розгаданим. Розгадає оточення, арійський світ.

Четверте століття нової ери стає вирішальним не так для самого маршу, як для успішного досягнення його мети.

Святкування арійцями («збагаченими» жидо-християнським духом) виходу богообраних жидів з Єгипту (Пасха), дотримання усіх тонкощів іудейського ритуалу якраз і породжує шалений опір підступному християнізмові, скеровує вневнений марш пових господарів світу на самісінький край прірви.

І тут александрійська школа показує себе справжньою, істинною матір'ю християнства. Мати не пожаліє себе для порятунку своєї дитини. Мати киється на край прірви аби відвернути свою дитину від загибелі; бо для неї дитина — понад усе!

Д-Ф Штраус розумна й досвідчена людина. Він представник авторитетної (в жидо-християнських питаннях) Тюбінгенської школи. Та він припускається помилки в оцінці саме

ритуального, а не календарного значення іудейської Пасхи і святкування її Ісусом в останній день свого життя. Педантичний німецький вчений добре бачить різні євангельські дати святкування Пасхи та пов'язані з цим євангельські суперечності. І при цьому він не бачить прихований зміст євангелія від Іоана стосовно перенесення святкового ритуалу на день раніше, а значить і продовження цього ритуалу на один день для можливості отримати додатковий час у справі залучення апостолів до суті Ісусової місії.

Штраус каже („Життя Ісуса, опрацьоване для німців“, частина 1, розділ 44):

„...Викопання замислу перші три євангелісти, Матвій, Марко, Лука, відносять до 14 нісана, коли ввечері починається перший день Пасхи, а четвертий євангеліст Іоан відносить категорично до 13 нісана, тобто на переддень свята...”

— ! —

„...Для розв'язання питання про достовірність і походження Іоанового євангелія питання про дату суттєве, але для історика не становить великої цінності, в який день Ісус був схоплений і страчений і чи була його остання трапеза з учнями пасхальною чи ні...”

Штраус не хоче або не може сказати, що саме євангеліст Іоан, цей фанатичний учень школи Гіллея і Філона Александрійського, зосереджує увагу іудео-християн на самопожертві Ісуса в ім'я процвітання їхнього «богообраного» племені. Саме в Іоана Ісус має ноги своїм учням і заповідає, щоб і вони мали ноги один одному на знак відданості розпочатій справі іудейського вознесіння над світом. Справі, глибинна суть якої ще не засвоєна деякими вищими іудейськими правителями (саддукеями і фарисеями-шаммаїстами), або й геть відкинута ними. Саме в євангелії від Іоана Ісус благає своїх апостолів бути відданими додому Ізраїлеву навіть у розсіянні, неминучому розсіянні внаслідок іноземної окупації Ізраїлю. Благає так, як, помираючи, мати благає дітей (вони зібрались провести її в останню путь) не зраджувати рідного дому. А коли станеться, розлетяться дітки у світі, щоб підтримували одне одного, тримались разом духовно:

„...Мої дітоньки, не довго вже мені бути з вами. Ви шукати мене будете, але як сказав я юдеям (*саддукеям і фарисеям-шаммаїстам*, — прим. авт.): „Куди я йду, туди ви прийти не можете”, — те й вам кажу тепер. Нову заповідь я вам даю „Любіть один одного. Як я вас полюбив, так любіть один одного і ви. По тому пізнають усі, що ви учні мої, як будете мати любов між собою... Я не кину вас сиротами, — я прибуду до вас! Ще не довго, і вже світ мене не побачить, але ви мене будете бачити!...” (Іоан. 13: 33-35 та 14: 18-19)

Саме Іоан, на противагу іншим євангелістам, розтягує передсмертний ритуал Ісуса. Саме Іоан наголошує, що Ісус помирає в день пасхального святкового споживання іудеями м'яса жертвовного ягняти, як заповідає Біблія про святкування Пасхи — звільнення (міфологічного — для авторитетного прикладу історичним іудеям) «богообраних» з єгипетського полону. Саме та кров, що витікає з утворених цвяхами ран на тілі Ісуса, є кров'ю жертви за ідею Заповіту Єгови:

„...І візьмете молоде ягня без вади... І заколете його чотирнадцятого дня на смерканні... І покропите тією кров'ю одвірки у своїх домах... Це Пасха для Господа... І побачу я ту кров і обминатиму вас... І ВБИВАТИМУ ВСІХ (нежидів) в єгипетському краї від людини до скотини... І НЕ ВБИВАТИМУ ВАС (жидів)... Я — Господь...” (Біблія (Старий Заповіт), книга „Вихід”, 12: 5 – 13)

До чого тут Ісус?! До всього!

Бо хто ж не знає ці слова Ісусового Нового Заповіту: „...скоріше небо впаде на землю, аніж зміниться Закон (Старий Заповіт)...” (*Матвій, 5: 18*) „...це кров моя Нового Заповіту, що за багатьох проливається на відпущення гріхів...” (*Матвій, 26: 28*) „...був то ж день Приготування Пасхи, година була — близько шостої. І взяли Ісуса й повели на Голгофу...” (*Іоан, 19: 14 – 17*)

Відлік часу доби в жидів починається не опівночі, а раніше на декілька годин — на смерканні. Тому вказана шоста година по-жидівськи означає полудень по-арійськи. Різні євангелія по-різному подають останні години дохрестового життя Ісуса. Проте всі одноставні в тому, що його розп'ято перед смерканням. І він декілька годин (після шостої) „ще жив на хресті” (аж до смеркання). Чотирнадцяте число жидівського місяця нісана випадає переважно на початок українського квітня, коли смеркається близько шостої години в арійців.

Не всі євангелія пояснюють, що вказана шоста година по-жидівськи геть не означає шосту годину по-арійськи. Чи не піфагорейство — 6 днів Єгова творив світ, 6-кутна зірка Давида, жертва Ісусова о 6 годині...

Список євангелій затверджений Лаодикійським собором 363 року, після набуття християнізмом статусу державної релігії в римській імперії. Після затвердження список обговорювався на Гіппонському (393 р.) та Карфагенському (397 р.) соборах. Остаточно редакція Нового Заповіту з 27 книг (включно з Апокаліпсисом — 27-ою книгою) затверджена Трульським собором (691-692рр.) майже через 700 років після Ісуса. Можливо, шоста година в євангеліях мала мету збити арійців з толку.

Без сумніву, молодий (33 роки), без вади („непорочнозачатий” і „непорочнонароджений”) Ісус замінює собою Пасхальне жертвоне молоде ягня без вади. Отже, бачимо синхронність Старого і Нового Заповіту у справі принесення жертвонної крові без вади на смерканні.

Для посвячених у суть справи (філонівської) зрозуміле розтягування (в часі та подробицях) ритуалу пасхального само-жертвопринесення Ісуса. Для вербування нових чорноризників (і навчання їх самовідданого служіння на благо «праведних» іудеїв) треба розжувати для цих нових Назірів жертвоне м'ясо, покласти їм до рота.

Народні маси іудейські, — а з ними й перші християни з неіудеїв, — святкують світлий день звільнення іудеїв з полону єгипетського — Пасху — консервативно, 14 дня місяця нісана за жидівським календарем. Святкують, аж поки вони самі, ці неіудеї (разом з їхнім оточенням, неіудейським), починають усвідомлювати своє служіння (мимоволі) інтересам підступних синів Ізраїлевих.

Усвідомлення свого перебування під ковпаком у доблесних іудеїв призводить до наростання опору неіудеїв аж до катастрофічного зведення маршу на край прірви.

Ернест Ренан (*„Марк Аврелій і кінець античного світу”, глава 12*) прицільно визначає край прірви, взяття іудеями ситуації під свій контроль для підпорядкування (з подальшим упослідженням) нерозумних язичників та розмежування участі в процесі ритуалу, з відведенням отруєних народів від розуміння суті і походження ковпака:

„...Дійсність менш гнучка, ніж розум. День Пасхи був причиною глибокого розладу між християнськими церквами. Пости і молитви здійснювались у різні дні. Одні віруючі були ще в сльозах, коли інші вже співали переможні пісні. Навіть ті церкви, що не були розділені ніякими принциповими питаннями, відчували ускладнення. Пасхальний цикл був ще так погано обчислений, що сусідні церкви, наприклад александрійська і палестинська, через листування навесні домовлялись між собою про святкування в один і той самий день і в повному взаєморозумінні. Як дивно, насправді, бачити одну церкву засмученою і виснаженою постом, в той час, коли інша вже віддається радості воскресіння... Вся решта християнського світу, за прикладом римської церкви, засвоїла обряд проти-іудейський... Пам'ять про воскресіння цілком заступила пам'ять про вихід з Єгипту, як ще раніше пам'ять про вихід з Єгипту замінила чисто натуралістичний смисл древнього семітичного paskh, свята весни... Рим далі вів пропаганду проти Пасхи 14 нісана... Розв'язання питання відбулось тільки на Нікейському соборі в четвертому столітті... Відбулось те, що вже відбувалось не один раз. Захисники давньої традиції за свою вірність їй були прокляті, стали еретиками... Жидівський календар був ускладненим. І в тих країнах, де жидів не було, визначити 14 нісана було б не легко. Тому дійшли згоди, щоб воскресіння святкувати в неділю, що збігається, або йде за першою повнею місяця після весняного рівнодення...”

Око дослідника без особливого напруження розпізнає стару жидівську, добре випробовану тактику крадіжки, плагіату. Хоча, це несправедливе звинувачення на адресу „святого” роду-виродка. Жиди не крадуть — вони позичають без повернення. І якщо повертають, то полову замість позиченого зерна.

Так, ці класичні помади, кочівники-заброди, перейняли-запозичили в арійців величчю, що йде за весняним рівноденням, свято Великодня. Власне його астрономічну і філософську суть, що полягає в перемозі дня над ніччю, світла над темрявою, добра над злом, у перемозі осілого і творчого арійства над забродним і паразитним жидівством.

Александрійський іудей Аріус (Арій) добре усвідомлює катастрофу, що нависла над жидохристиянством від осмислення арійськими народами жидівської пастки. Пастки у вигляді християнізму.

Вибух арійської люті й обурення. Зрив одуреного почуття справедливості і любові до Сонця. Буря помсти, що спустошує на своєму шляху всі жидівські пасхалії-ханукалії-сінагогалії та нісани з любов'ю до Місяця, цього вічного жидівського антагоніста щодо арійського Сонця. Все примушує Аріуса (Арія) вжити невідкладних заходів для розрядки напруженості.

Вірний послідовник александрійської школи Філона (одного з батьків проекту реалізації ідеї жидівського панування над світом) Арій відчуває гостріше за будь-кого іншого ту загрозу, що виникла для жидівського дитяти (воно прагне зіп'ятися на ноги) — христо-глобалізму. Арій, як ніхто інший, розуміє співзвучність ідеї Філона про всесвітній логос з ідеєю євангеліста Іоана про зосередження уваги послідовників на Ісусові-слові-логосі. Саме Іоан на відміну від інших трьох євангелістів наголошує на особливому, таємничому ставленні Ісуса до своїх учнів. Саме Іоан, автор заключного євангелія, каже про миття Ісусом ніг учням замість наведеного в попередніх трьох євангеліях ритуального розламування хліба. І саме Іоан цілком свідомо та з повною суперечністю до трьох перших євангелій зосереджує увагу на більш тривалому роз'ясненні Ісусом своєї місії та більш тривалому передсмертному ритуалі-символі з настановами й заповідями.

Саме тому Іоан не вкладається в один день 14 нісана, розтягує передсмертний ритуал Ісуса на два дні, починаючи з 13 нісана, що передує жидо-пасхальному дню 14 нісана. Ісусові явно не вистачить одного дня 14 нісана. Бо навіть починаючи свою саморекламну кампанію з 13 нісана, Ісус відчуває брак часу. Роботи багато. Треба встигнути привернути до себе якнайбільше уваги нерозумних одноплемінників, дати зрозуміти їм життєву необхідність заміни храмового ритуалу на ідейний ритуал, на ідейну солідарність розпорощених по світі жидів, дати зрозуміти, що їхнє процвітання можливе саме через розпорощення по світі. Водночас через розпорощення та ідейний зв'язок. І володіння цим світом можливе тільки через впровадження ідеї консолідації жидів та підпорядкування ними інших народів, отруєних іудео-християнізмом. І ні в якому разі не можна сподіватись на утопічне прагнення досягти процвітання зосереджуючись жидівським цатовпом навколо Сіону. Тому Ісус дорожить часом. На таємній вечері він підганяє своїх учнів. Підганяє для економії часу і для самореклами: що ти робиш — роби швидше.

Лагідні м'якосердечні арійці повірять у повний розрив християнства з синагогою, бо будуть розчулені мучеництвом Ісуса через зраду Іуди, якому Ісус каже:

„...що ти робиш — роби швидше” (Іоан, 13: 27)

Навіть відповідна глава христо-піфагорейського євангелія означена числом 13 відповідно до 13 нісана. І саме це випередження святкування дня виходу жидів з Єгипту, з натяком на особливу заслугу Ісуса у виведенні жидів з їхнього важкого (кризового) стапу до вершин світового панування, якраз і довершує процес розбіжностей у питанні про Пасху між різними церквами з причини їхньої різної наближеності до синагоги.

Розрив церкви з синагогою, на який так вперто напірають сучасні церковники (попи, і під їхнім впливом рядові християни), є чистий фарс. Як церква з'єднана з синагогою у справі просування жидів до перемоги над всіма народами, так і жидо-більшевики не вигадують велосипед, а прилаштовують до своїх інтересів уже готове жидо-християнське гасло:

Народ (християни) і партія (сінагога) — єдині (з'єднані).

Якщо категорично, то розрив Христосової церкви з синагогою відбувся. Розуміємо при цьому, що різні гілки фарисейства далі ростуть на стовбурі одного дерева. Питання постає так: яка з гілок процвітає (володіє переважною частиною людства), бо росте на

сонячній стороні дерева, а яка просто цвіте (володіє залишками)? І якщо бути категоричним, то висновок відомий: Ісус — спаситель усього людства від чуми Шаммая (сінагоги) для затрусення людства чумою Гіллелія-Філона-Заккаї (церкви Христосової).

Шукаючи щось позитивне в особі Ісуса і в його вченні, Д-Ф Штраус навіть думки не припускає, що все Ісусове єство направлене на прогрес лише іудейства. Тому що природа іудейства паразитична, прогрес іудейства природно являє собою занепад (регрес) тих, на кому іудейство паразитує. Тому Ісус і вся його діяльність свідомо спрямована на завдання шкоди кожному наведеному (на християнізм) неіудею. Однак, здійснений Штраусом пошук треба вважати осмисленим і вчасно зупиненим з тієї ж причини, що й у випадку з Ренаном. Ця причина — страх. Тому Штраус, наблизившись впритул до зависи і навіть доторкнувшись до неї, вчасно зупиняється. Справжня суть Ісуса невідкрита Штраусом. Втім, навіть саме намагання наблизитись до розкриття цієї суті, дотик до зависи караний для сміливця. Штраус позбудеться університетської кафедри, його обсядуть хмари церковних трутнів, у родинному колі з'явиться тріщина і нетерпимість. Все згідно з Ісусом:

„...Я не мир приніс, а меч. Я прийшов порізати батька з сином, матір з дочкою, свекруху з невісткою. Де було п'ятеро, там троє стануть супроти двох... І вороги чоловікові — домашні його. Хто більш, як мене, любить батька свого, чи матір, той мене недостойний. І хто більш, як мене, любить дочку чи сина, той мене недостойний...” (Матвій, 10: 34-37)

Варто навести декілька речень Д.-Ф. Штрауса („Життя Ісуса, опрацьоване для німців”, частина 2, розділ 85, „Пасхальна трапеза. Започаткування причастя”), догичних до нашої розмови:

„...Святкування Пасхи в день 14-го нісана, коли святкується Пасха іудейська, пізнішим християнам видавалась чистим іудаїзмом, а заперечення цього звичаю вони вважають виявленням християнської віри від віри іудейської (як же мало треба пізнішим християнам! — прим. авт.) ...І тут ми починаємо розуміти мотиви роздумів євангеліста Іоана. Ми починаємо розуміти, чому четвертий євангеліст відніс останню вечерю Ісуса на переддень Пасхи, 13 нісана, а смерть Ісуса — на день пасхальної трапези, випереджаючи старіших євангелістів у цьому питанні на один день: при тій позиції, яку він зайняв, він остерігався, щоб Ісус, дійшовши до апогею своєї діяльності, не споживав віджившої свій вік іудейської Пасхи і бажав, щоб своєю смертю, яка припадає на Пасху, Ісус ознаменовував початок нового віровчення...”

Бачимо, що до настання четвертого століття, християнізмові було не до суперечностей, пов'язаних з днем святкування Пасхи. Треба було просто встояти на ногах, на які ледве вдалося зіп'ятися в умовах підпільного існування та внутріжидівської боротьби.

Але в 4 столітті імператор Константин надає християнізмові статус державної релігії Римської імперії. Тут питання про Пасху, її легалізацію, вже неминуче стає перед потребою свого розв'язання. І разом з цим стає зрозумілим іудейське начиння християнізму.

Так в 4 столітті імператор Константин, започатковує проведення вселенських соборів під патронатом імператора. Це означає, що єпископи з усього світу, — а їх число на різних соборах коливається в межах 400-500 осіб, — прибувають зі своєю свитою на місце проведення собору і перебувають там за державний кошт. Треба зауважити, що всі перші сім Вселенських соборів проводяться в Константинополі, або в наближених до нього містах: Нікеї, Ефесі, Халкідоні. Відстань до Константинополя з Александрії становить близько 1500 кілометрів, з Риму і Карфагену — 2000 кілометрів, з Іспанії — 3000. Можна лиш уявляти величину витрат на проведення соборів, де кількість єпископів разом зі свитою досягає 5000 чоловік. Якщо Перший собор тривав 3 місяці, то Третій тривав близько двох років з перервами. Платники податків дуже стурбовані небаченими досі соборами єпископів (переважно жидівського походження). Тому стає зрозумілою смакована історія про створене Ісусом чудо нагодування 5000 людей декількома рибами і декількома хлібинами так, що й не все з'їли. Ця історія дуже заспокоює стурбованих платників податків.

Отже, Арію для підтримання життєздатності християнізму не випадає нічого кращого як залишити арійців отруєними новітньою чумою, нео-іудаїзмом, тобто іудео-християнізмом. Але назріває бунт арійців. Аби відвернути бунт, Арій вирішує розмежувати святкування жидівської Пасхи. Жидам вона залишиться без змін. Для решти, тобто для всіх повернутих на нео-іудаїзм язичників, жидівська Пасха буде запропонована як арійське свято весняного рівнодення, — Великдень. Його колись давно жиди позичили у арійців і пристосували до своїх потреб.

Усвідомлюємо, що жидівська Пасха у вигляді арійського Великодня, — це таке собі повернення жидами половини взамін за позичене в арійців зерно.

Крім усього Арій з Александрії висуває ще й вимогу вважати Ісуса нерівним Єгови, що цілком відповідає як реальній дійсності, так і доктрині Філона (іудея з Александрії). Ця вимога призводить до того, що Арій на Соборі отримує удар каменем по голові, за іншими даними, — цеглиною. Щоправда, удар не смертельний. Втім, Арій не здає своїх позицій. Він сам і його прибічники засуджені Собором як еретики. Та незважаючи на засудження, аріанська ересь потужніша за всіх ортодоксів (нікейців) разом узятих. Вона, ця аріанська ересь (александрійська), є не що інше як представництво школи Філона Іудея з Александрії, авторитет якої (серед жидівства) високий.

Так чи інакше, результатом Першого Вселенського собору в Нікеї 325 року стало визнання загального для неіудеїв святкування виходу з Єгипту іудеїв у вигляді язичницького свята Весняного Рівнодення, — Великодня. Також і особа Ісуса — в результаті голосування з відповідною постановою Собору — визнана Єговорівною. А щоб це слово не різало слух неіудеям, Єговорівність названа божественністю.

Сучасник Арія, єпископ з Кесарії Євсевій, якраз до Першого Вселенського собору в Нікеї приурочує свою „*Церковну Історію*“, де в книзі 7 (розділ 32) розповідає:

„...Розрахунок дня Пасхи іудеї знали давно, ще до Христа, і дуже з ним рахувались. Це видно зі слів Філона, Йосифа Флавія, і старіших письменників, що перекладали священні книги євреїв. Ці письменники, розв'язуючи питання стосовно виходу євреїв з Єгипту, кажуть, що всім без розбору євреям належить приносити пасхальні жертви у той день, коли сонце, а особливо коли й місяць, проходять через знак рівнодення... Оскільки існує два знаки рівнодення, протилежних один одному, — весняний та осінній, а пасхальна жертва приноситься увечері 14-го нісана, то місяць виявиться діаметрально протилежним до сонця, як це можна бачити під час повні...”

Не всі іудеї розуміли, що треба чимось поступатись задля досягнення мети. Багатьох з них вабить перспектива отримати все й одразу: і зберегти недоторканим іудейський ритуал (хоч би й символічний), і досягти вершини світової влади. Далеко не всі з іудеїв-християн визнали постанову Нікейського Собору про святкування Пасхи окремо від іудеїв. Адже іудеї-християни, ці всесвітні пастирі, змушені силувати себе правлячи святкову пасхальну службу для неіудеїв, та ще й у день, що не відповідає дню Виходу «богообраного» племені з Єгипту. Далеко не всі розуміли життєву необхідність такого розмежування, без впровадження якого неможливо уникнути шаленого опору язичників-сонцепоклонників на вернешню їх на іудейське поклоніння місяцю.

Але минав час, багато часу — півтора тисячоліття. Християнізм привів пихатих іудеїв до їхньої заповітної мети, до панування над світом. Зараз не лякає опір, який може виникнути з боку християнізованих язичників щодо потворного іудейства.

Все, що могло чинити опір, значною мірою паралізоване християнізмом.

Український Великдень для більшості українців паралізований іудейською Пасхою і «воскресінням» іудея.

Великдень — свято першого тепла, першого барвінку, рясту, першого віночка для коханої дівчини. Це свято споганене нікому непотрібним воскресінням нікому (крім іудеїв) непотрібного іудея. Свято ясного Сонечка паралізоване біснуватим поклонінням блідій повні місяця. На чисте арійство накладено жидівську коросту.

В українській веснянці на великодні свята (вони вічно живуть в українській свідомості) молодь радіє життю, — вона не постить і не мліє в понурій скорботі за страченим жидівським патріотом-фанатиком Ісусом.

Українці радіють воскреслому Сонцю. Їхня душа співає:

Перше зілля барвінець, барвінець,
То дівчатам на вінець, на вінець.
Друге зілля лелія, лелія,
То на хлопців колія, колія.
Третє зілля окоста, окоста,
То на жидів короста, короста.

(Українська гаївка)

Створена в 19 столітті безлика расова розмазня у вигляді секти „Свідки Єгови“ не бачить різниці між людськими расами, між сонцем та місяцем. У своїх брошурах Свідки місяця (вже ж не Свідки Сонця) якраз і подають фотографії з пасхальним повним місяцем

(ілюстрація ліворуч, верхній кут), який настає за місячним жидівським календарем 14 нісана (ілюстрація праворуч, четвертий рядок знизу), тобто рівно в середині 28-денного циклу видимого на небі місяця. Решта 2 дні циклу місяць невидимий. Разом 30 днів.

Свідки Єгови сердечно запрошують нас взяти участь разом із ними у відзначанні щорічного Євобітву. Цього року він проведеться в неділю 4 квітня 2004 року, після заходу сонця. За біблійним місячним календарем ця дата відповідає 14 нісану. Щоб дізнатися про точний час і місце зібрання, зверніться, будь ласка, до місцевих Свідків Єгови.

Ми вже не раз переконались, і не без допомоги самих жидів, що перед початком нової (христосістичної) ери жиди обсіли як Єгипет зі столицею в Александрії, так і Рим. Та вони не зупиняються на досягнутому, об'єднують зусилля для знищення своїх ворогів.

Школа Філона з Александрії у вигляді аріанської ересі пішла правильним шляхом створюючи у новонавернених ілюзію відмежування християнізму від іудейства.

Саме аріанські попи християнізували германські племена Вандалів, що захопили колишні володіння стародавнього Карфагену — північну Африку (разом з Карфагеном-Тунісом) та Іспанію-Андалузю (Вандалузію, сучасну область Севільї) разом з Гібралтаром, цим ключем до Середземного моря. Правильно застосована психотронна зброя під назвою „християнізм” слугує жидам з подвоєною ефективністю. Вона й упокорює ворогів іудейства, і перетворює їх на вже готових до використання терплячих рабів.

Знаємо, що імператор Константин затверджує християнізм як державну релігію в Римській імперії, але особистого навернення на християнізм не робить, залишається язичником до смерті. Та все-таки безпосередньо перед смертю 22 травня 337 року Константин приймає християнство від аріанського священника Євсевія Нікомідійського.

Закономірним є «почесне» титулування папами тільки патріархів александрійського та римського. Внесок цих міст у справу глобального панування іудеїв незаперечний. Він перевершує внесок патріархів Єрусалиму, Антіохії, Константинополя. Саме Александрія породила ідею (як стратегічну програму) жидівського космополітизму і впровадила її в життя з усіма запобіжними і рятівними заходами. Саме Рим через жидівський вплив на його керівництво підставляє своє плече Александрії. Александрія відплачує любов'ю. Характерний термін щодо цієї любові вживає церковний історик Карташев („*Всемирні собори*”, розділ 2), — ромофільствующая Александрія. Саме Рим є столицею імперії, що запроваджує державний християнізм і дає можливість жидам реалізувати свої глобальні плани.

Отже, 4 століття остаточно зміцнює хребет іудейського монстра. Аж так остаточно, що згаданий Фордом, скликаний Наполеоном, жидівський Сінедріон (він нібито припинив свою діяльність у 4 столітті) втрачає будь-який сенс. Сам Сінедріон, як заклад, може, звичайно, існувати. Але його роль видозмінено. Зараз ця роль не так судово-керівна, як узгоджувальна. Вона координує, узгоджує різні напрямки жидівства і його інтереси.

Починаючи з 4 століття жидо-християнізм досягає верховної влади у всіх установах світу - духовних, цивільних, судових. В 4 столітті блаженні іудеї отримують можливість судити вже півсвіту. Не забуває „святе” плем'я і про весь світ. Тому смішним видається існування Сінедріону з його початковими судово-керівними повноваженнями. Повноваженнями одних жидів стосовно інших жидів. Ну, це ж геть не гарно, — так вузько мислити. Бо повноваження жидів тепер мусять поширюватись не на свій «богообраний» народ, а на всі інші народи світу, як у Законі сказано:

„...А тепер, коли справді послухаєте Мого голосу і будете дотримувати заповіту Мого, то станете Мені власністю більше всіх народів, бо вся земля — то Моя. А ви станете Мені царством священників та народом святим. Оце ті слова, що про них будеш казати Ізраїлевим синам...” (Біблія, книга „Вихід”, 19: 5-6)

До чого була згадка про Наполеона?

До всього. Зокрема до Волині.

Здається, Наполеон справжній молодець. Він вправно розв'язує питання з іудеями та іудео-християнами на користь такого підходу до справи, яким є підхід мій особистий і мого читача. Та все-таки простежується неприродна легкість, з якою Наполеон чергує свою любов і ненависть до різних проявів іудейства. Тому важко стриматись від з'ясування причетності Наполеона до якогось табору іудейства, чи, принаймні, впливу (на імператора) одного з них.

Бен Вайдер (*див. „Людина і світ”, жовтень 2003*) вказує на таке:

„...Поza увагою Наполеона не могли, зрозуміло, залишитися й дуже активні масонські ложі, що об'єднували людей високих духовних достоїнств і служили клубами, де обговорювалися й осмислювалися події. Тому імператор сприяв злиттю двох французьких напрямів франкмасонства — Великої ложі та Великого Сходу — і провів призначення свого брата Жозефа Великим магістром, а другого брата, Луї, — його заступником. У раді ложі опинилися крапці з числа генералів і сподвижників Наполеона — Мюрат, Ланн, Фуше... За часів імперії вважалося загальноновизнаним, що імператор і сам „був прилучений до знання”. Взнявши під захист ложі, навівши порядок у їх структурах, Наполеон керувався виключно тягою до організованості, водночас зміцнюючи опори своєї влади...”

В середовищі дослідників викристалізувалось поняття про так званий комплекс Наполеона, тобто комплекс влади. Як і кожен інший комплекс, що завжди є ознакою психічного та фізичного звородніння, комплекс Наполеона пов'язується з його низьким зростом. Затятий ісусівець Григорій Клімов у книзі

„Протоколи советських мудрецов” (*протокол 4*) вказує на зріст Наполеона 151 сантиметр, а також на диспропорцію тіла, жіночі риси, конвульсії губ, правого плеча і нг. Весь цей набір ознак звородніння христосістичний адвокат Клімов, готовий звести до причини перевернення Наполеоном усієї Європи догори дном із загрозою існування рідної Клімову Росії. Справді, навіть сидячи Наполеон привертає увагу переліченими Клімовим ознаками. Його дитяча постава видає низький зріст, як от на картині Делароша (ілюстрація ліворуч), де навіть співвідношення розмірів тіла і стільця якісь неприродні.

Чи була дегенерація єдиною причиною навіщаних на Наполеона нещасть Європи? І чи не була ця дегенерація використана звитяжними любителями Сіону?

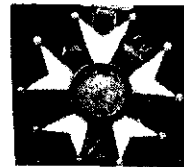
Не буде помилкою поставити на чільне місце серед біографів Наполеона саме його сучасника і придворного службовця Анрі Бейля на псевдо Стендаль. Він, Стендаль, у своїй праці „Життя Наполеона” (*глава 1*) вказує на той відбиток попівського збоченського впливу, який ще в дитячі роки наклало на майбутнього імператора навчання в контрольованому ісусівцями колеґіумі, де юний Бонапарт вперто відмовлявся писати твори латинською мовою і розмовляти нею:

„...В покарання за що впертість його примусили просидіти в колеґіумі зайвий рік чи два. Ці роки він провів у самотності, в понурому мовчанні; він ніколи не брав участі у грі товаришів, ніколи не розбалакувався з ними. Нещастям для Європи стала та обставина, що Наполеон був вихований в королівському колеґіумі, іншими словами, в школі, де духовенство дає молоді освіту в дусі марнослівства, до того ж, завжди на п'ятдесят років застарілому відносно снoхи. Якби він виховувався в навчальному закладі, незалежному від уряду, він, можливо, вивчив би Юма і Монтгеск'є; можливо, зрозумів би, яку силу дає уряду громадська думка...”

Закінчується навчання в колеґіумі, та не закінчується співдія Наполеона з відданими (синам Ізраїлевим) організаціями особливого призначення. Не закінчується

контролювання цими організаціями розвитку подій зі спрямуванням їх у вигідне для Ізраїлю усто, де Наполеон є лише маріонеткою.

Не з'ясовано з високою точністю, в який саме період Наполеон стає членом «богообраної» масонерії — Мальтійського Ордену. Треба врахувати, що безпосередньому входженню в Орден могло передувати сприяння цьому Ордену через участь у його громадських відгалуженнях, тобто через донаторство. Так чи інакше, Наполеон намагається не афішувати свою причетність до Мальтійського Ордену. Це цілком зрозуміло. Адже Орден є не лише відданою попу римському організацією, його авангардом. Мальтійський Орден є ще й окремою державою з конкретною територією — Мальтійським архіпелагом. Тому не личить патріоту Франції хизуватися своєю залежністю від іноземної держави, та ще й такої, котра сповідує азійський семітський дух „святих” синів Авраама. Цікаво, що багато довідників сходяться на існуванні окремої мальтійської мови, що належить до семітської групи семіто-хамітської мовної сім'ї. Для маскування чи для паралельної (з Мальтійським Орденем) діяльності Наполеон засновує Орден Почесного Легіону з відповідною відзнакою у вигляді п'ятипроменевого мальтійського хреста (зірки?). Чи не є заснований Наполеоном Орден Почесного Легіону сином (філією, від filio — син) чи молодшим братом Мальтійського Ордену? Подібно й церква є філією чи дочкою (молодшою сестрою?) синагоги.

Не звертаємо увагу на різне забарвлення мальтійського хреста. Бо ніщо не доблесним христосівцям плодити філії філій і, змінювати забарвлення.

заважало
відповідно,

Вісім кінців мальтійського хреста символізують проповідувані Ісусом (Нагірна проповідь) вісім переплутаних у грішине з праведним блаженств — духовна вбогість, засмученість, лагідність, голодування, милосердя, чистосердечність, миротворство, повіряння через вигнання (*див. Матвій. 5: 3-11*). Відповідно й десять кінців (фото справа) п'ятипроменевого хреста (зірки) Ордену Почесного Легіону символізують десять заповідей Старого Заповіту, насамперед любов жидів до жидів і ненависть до нежидів. Зможемо простежити використання водночас обох христо-піфагорейських відзнак: мальтійського хреста і ордену Почесного Легіону. Почнемо з чоловіка, володаря руки (не серця і всього іншого) незрівнянної Жозефіни Богарне, — Наполеона Бонапарта.

Впевнено скажемо, що портрет Наполеона з сором'язливо прихованим (приховав художник чи Наполеон?) мальтійським хрестом належить до періоду після 1798 року, коли Мальтійський Орден возноситься над землею, тобто позбувається островів Мальтійського архіпелагу і залишається опорою католицизму без належності до якоїсь держави. Значить, він готовий переміститись у будь-яку точку Землі для відстоювання „святих” інтересів католицького жидо-християнства.

Мальтійський Орден виникає 1099 року під час ініційованих римо-католицькими авраамітами-християнами хрестових походів проти окупантів гробу господнього — проти авраамітів-мусульман. Він є першим військово-чернечим орденом, покликаним відстоювати інтереси Римського католицизму в єдиній „святій” землі — Палестині.

Першим суто чернечим (без військової функції) є католицький орден бенедиктинців, заснований Бенедиктом Нурсійським 530 року (невдовзі після падіння наприкінці 5 століття Західної римської імперії). Заснований чи не для виживання імперії?

В II столітті, за сприяння попа римського будується в Єрусалимі госпіталь для лікування поранених хрестоносців і для притулку паломників; а при ньому церква святого Іоана Хрестителя. Створюється братство для охорони госпіталю-притулку і для обслуговування його клієнтів.

Це братство отримує назву Ордену госпітальєрів, що є першою назвою Мальтійського Ордену. А для відправи церковної служби в розташованій поруч Церкві святого Іоана залучається найстарший і добре зарекомендований (служінням ділу святого Ізраїлю) орден бенедиктинців. Так виникає таємниця двох орденів, від якого походить інша назва ордену госпітальєрів — орден Іоанітів. В умовах мусульманської агресії на весь Близький Схід, зокрема на Єрусалим, і за погребі протистояти цій агресії, госпітальєри-

бenedиктинці (іоаніти) зіграли героїчну (щодо Ізраїлю) роль у відстоюванні контрольованих ними територій та підтримці християнських сил у бойовій готовності. Цим сприяли затвердженню попівського панування в Європі.

Видана 1999 року (до 900-річчя Мальтійського Ордену) російським історичним товариством „Історія Мальтійського Ордену” вказує на те, що монахи-бenedиктинці навіть через 1470 років діють, їхні минулі заслуги не забуто. Сам же „святий” засновник ордену Бенедикт Нурсійський об'явлений папою Павлом-6 (1964 рік) покровителем Європи.

Майже тоді, коли під час Першого хрестового походу (до Палестини, бо були й інші походи) виник Мальтійський Орден, виникає 1118 року (під час Другого хрестового походу) другий військово-чернечий орден для захисту єрусалимського храму — орден храмовників, або тамплієрів. Храм у французькій і англійській мові позначається Temple (Темпл, Тампл). Мальтійський Орден багатонаціональний. При вступі до нього вимагається (від кандидата) підтвердження у восьми поколіннях (по одному поколінню на кожен кінець мальтійського хреста) благородної крові. Привілеї мали італійці та іспанці. Їм достатньо було підтвердження благородства лише у чотирьох (не на кожен кінець, а через один) поколіннях. Дискримінаційними були вимоги до німців. Від них вимагалось підтвердження благородства аж у шістнадцяти поколіннях (по два на кожен кінець хреста, — цілком по-піфагорейськи). Тому через деякий час виникне третій, суто німецький, Тевтонський Орден. До нього ми наблизимось (віртуал) тоді, коли від Наполеона перейдемо до Гітлера.

Під виглядом захисту і лікування паломників, Мальтійський Орден святого Іоана Хрестителя займається відвертим піратством. Його напади на каравани купців, що проходять через Палестину (з Африки до Азії), не залишаються поза увагою ісламських правителів, які прагнуть цілковитої влади над регіоном. Під час одного з таких піратських нападів 1187 року хрестоносці беруть у полон караван султана Саллах-ад-Діна (Саладіна). Султан оголошує хрестоносцям священну війну — джихад. Хрестоносці зазнають поразки, у відчаї кидаються тікати з Єрусалиму. Папа споряджає (1189 р.) на допомогу відрізанім від Європи хрестоносцям Третій хрестовий похід під керівництвом німецького імператора Фрідріха Барбаросси. Це початок існування третього, Тевтонського (Німецького) Ордену. Об'єднані сили хрестоносців беруть (1191 р.) штурмом фортецю Акра (Акко) на узбережжі Середземного моря (неподалік сучасної Хайфи в Ізраїлі), де створюють свою головну резиденцію і нову столицю Єрусалимського королівства.

На довгих 100 років Акра стане резиденцією відразу трьох бойових Орденів, — госпітальєрів, тамплієрів, тевтонів, — а також столицею єрусалимського королівства та захистом для хрестоносців-піратів у їхніх нападах на сухопутні та морські каравани. Багатство орденів, крім як за рахунок трофеїв, росте ще й за рахунок майна загинувших хрестоносців. Вони вступаючи до ордену заповідають йому весь свій статок. Дуже скоро Ордени стають найбагатшими суб'єктами світу. І коли після взяття мусульманами реваншу у хрестоносців фортеця Акра була втрачена і Єрусалимське королівство перестало існувати, хрестоносці кидаються тікати забуваючи про необхідність боронити (до останньої краплини своєї крові) „святую” іудейську землю. Якщо тамплієри тікають спочатку на Кіпр і потім до рідної Франції, а тевтони до Прусії і рідної Німеччини, то госпітальєри Ордену „святого” Іоана Хрестителя прагнуть знайти собі таке місце під сонцем, де вони могли б створити незалежну (від папи) державу з можливістю вести хоча й союзницьку (з папською), але все-таки свою власну політику.

Найпридатнішими (з погляду госпітальєрів) є острівні території. Ця стратегія виправдає себе, послужить прикладом (у майбутньому) для орденів єзуїтів та домініканців. Вони створять свої орденські держави, відповідно, єзуїти в Парагваї (унікальному — завдяки затурканості — материковому „острові” в Південній Америці), а домініканці, — Домініканську республіку на островах Карібського моря. Необачні тамплієри повернуться до Франції. Не оцінивши належним чином конкуренцію своїх капіталів папським капіталом, зазнають репресій

з боку намовленого папою французького короля Філіпа. Награбоване тамплієрами (на „святій” землі) буде пограбоване французьким королем спільно з папою. Хрестоносці зазнають довічного ув'язнення, а сам гросмейстер Ордену Тамплієрів Жак де Молле та 64 верховодів його Ордену будуть спалені на вогні, про людське око, як еретики. Несолодко випаде й тевтонцям. Їм доведеться під виглядом навернення прибалтійських язичників на християнство шукати собі землі для оселення серед войовничих племен русів, помор'ян, прусів, литовців. Не один раз Тевтонський Орден стоятиме на межі смерті й зникнення з лиця Землі. Завдяки зовнішній підтримці, та основне, врахувавши позитивний досвід госпітальєрів-іоанітів у їхньому тяжінні до створення власної орденської (бажано острівної) держави, тевтонці (розгромлені в Грюнвальдській битві 1410 року) знайдуть у собі не так сили, як розумного провідника для реорганізації Ордену (мандрівних піратів) у північно-східну державу на південному березі Балтійського моря — Прусію.

Втративши Акру і рятуючись втечею від мусульман, госпітальєри-іоаніти лише через 250 років стануть називати себе Мальтійським Орденем. До того часу вони відступатимуть під натиском воїнів Магомета спочатку на острів Кіпр, де затримаються на 20 років, потім на острів Родос, що стане власністю госпітальєрів на 213 років і дасть їм своє ім'я — Орден святого Іоана Хрестителя Родоських рицарів. Перебування на Кіпрі та Родосі не проходить марно. Весь цей час святі пірати шліфують своє мистецтво. Маючи потужний флот, вони виходять у море і, зустрівши караван торгових суден, пропонують свій захист від піратів. Захист не піратство, це просто допомога (з високою платою, цілком по-християнськи) купцям у їхній нелегкій торговій справі. Так і рекет відрізняється від бандитизму. Він обкладає даниною ділків і узгоджує питання про їх захист від потенційних нападників-бандитів.

Тим часом турки не збираються обмежувати свої апетити і завойовують Родос 1522 року. Не витримавши турецького натиску, госпітальєри змушені відступити і шукати острів ближче до берегів Європи. Обшарпані турецьким наступом борці за визволення „святих” землі Ізраїлю за сприяння попа римського переселяються 1530 року на острів Мальта. Він стане їхнім володінням аж до візиту на нього Наполеона Бонапарта 1798 року.

1557 року гросмейстером Мальтійського ордену стає француз Жан Парізо де Ла Валетт. Він свого часу керував обороною Родосу в ролі адмірала орденського флоту.

1566 року Ла Валетт засновує на Мальті нове місто-фортецю, назване в його честь Лавалетта. В будівництві брав участь посланий попом римським архітектор Франческо Лавареллі. Пізніше це місто стане столицею Мальти.

Ла Валетт помер, та залишилась Лавалетта. А ще, залишилась мрія про взяття реваншу у „невірних” за втрачену Акру і про відвоювання „святих” місць та звільнення гробу господнього з можливістю контролювати шляхи торгових караванів.

Синдром піратства успадковується. Залишились нащадки Ла Валетта, в чийх головах живе ця мрія. Таким нащадком адмірала мальтійського флоту і Гросмейстера Мальтійського Ордену є радник Наполеона Антуан-Марі Лавалетт. Велика Французька революція націоналізувала церковне майно. Вона не обійшла своєю увагою Мальтійський орден, який позбувся багатьох володінь у Франції. Серед потерпілих був і Лавалетт. Французькі аристократи виїхали з країни — подалі від такого розкуркулення. Якобінці змінюють жірондисти. Диктатура і контрреволюція. Гільйотина працює день і ніч без перерви. Постріли не стихають. Мир халунам — війна палацам. Краще не афішувати своє аристократичне походження. Тому граф де Ла Валетт стає просто Лавалеттом.

Наполеон, попри своє революційне республіканство (воно дозволило стати генералом у 27 років), не приховує свого невдоволення існуючим у революційній Франції ладом, точніше, безладом. Лавалетт це вчасно помічає. На прогивагу іншим соратникам Наполеона, Лавалетт залишиться його прибічником навіть тоді, коли Наполеон буде відсторонений від влади, а за солідарність з ним загрожуватиме в'язниця, як це станеться з Лавалеттом. Така відданість буває тільки між рицарями одного ордену, в даному випадку — Мальтійського. Стендаль („Життя Наполеона”, глава 31) поверхово згадує графа Лавалетта у зв'язку з цінністю його записів стосовно Наполеона. Зате Манфред („Наполеон Бонапарт”, розділ „Італійський похід”) приділяє більше уваги Лавалетту, який зблизився з Наполеоном саме під час італійського походу:

„...З часів італійської кампанії близьким до Бонапарта став також Антуан-Марі Лавалетт. Формально він був лише одним з ад'ютантів Наполеона: Лавалетт користувався довір'ям Бонапарта і, більше того, мав на нього деякий вплив... Він ніколи не висувався на

перші місяці, але, залишаючись в тіні, Лавалетт був насправді впливовим учасником складної політичної боротьби тих років...”

Далі, в розділі „Єгипет і Сирія”, Манфред повідомляє про Лавалетта як про найближчого сподвижника Наполеона в єгипетському поході, коли на шляху до Єгипту Наполеон не обминув Мальту:

„...Через три тижні після відплиття від берегів Франції, французькі кораблі підійшли до берегів Мальти. Острів був захоплений майже без опору. Над фортецею Лавалетта піднявся французький прапор...”

Присутність у команді Наполеона нащадка гросмейстера Ордену святого Іоана Хрестителя — Лавалетта — мала вирішальне значення. Вперше за всю історію Мальтійський Орден здав свою фортецю без бою. Той факт, що частина мальтійців поповнила військо Наполеона в його єгипетському поході з відхиленням на штурм Акри, дає право зробити висновок про захоплення Наполеоном мальтійців можливістю захопити колишню резиденцію ордену — Акру — і закріпитися в ній. Акра так і не була підкорена мальтійцями разом з Наполеоном. Армія Наполеона відступила від Акри до Єгипту, де Бонапарт приховивши армійську скарбницю залишив своїх солдат напризволяще і таємно відплив на кораблі до Франції, щоб стати узурпатором. І він ним стане з подачі керівника французької Директорії, єзуїта Сійєса, — йому болить за експропрійовані революцією церковні статки-мастки, він прагне влаштувати переворот.

Частина Ордену святого Іоана Хрестителя, яка не приєдналась до Наполеона в єгипетському поході, подалась до далекої... Росії. Тут починається найцікавіше в діяльності Іоана Хрестителя, Ісуса Христоса та заснованих на їхню честь Орденів.

Під час польської експансії на Україну, що почалась під впливом запровадження унії в Україні, тобто підпорядкування православних українців римо-католицькій церкві, українські магнати чинять опір поширенню католицизму в Україні. Найбільш знакова фігура — православний український князь Костянтин Острозький. Захищаючи православ'я Острозький засновує православні навчальні заклади, підтримує видавництво православної літератури і сприяє православним церквам. Не дивлячись ні на що, Польща після затвердження 1596 року Брестської унії сприймає Україну як свого васала. Якщо визначити найбільших землевласників того часу, то ними є князь Острозький і король польський. Аби зломити опір православ'я католицизм прагне схилити на свій бік саме князя Острозького. А передовим загonom у справі перенавернення українців з «православного» світла Христосового на католицьке світло Христосове, є знайоме нам Товариство Ісуса, або милий Орден єзуїтів.

Видання Української Академії Наук „*Острозька слов'яно-греко-латинська Академія*” повідомляє, що після смерті Костянтина Острозького його менший син Олександр...

„...мав очолити антикатолицький табір православних феодалів Речі Посполитої. Можливо, саме це стало причиною досить загадкової смерті його від отруєння. Похований 2 лютого 1604 року в острозькій замковій Богоявленській церкві. Після його смерті єзуїти почали поширювати чутки про його бажання вмерти в католицизмі...”

Костянтин безутішно пережив свого молодшого сина на 4 роки і помер 1608 року.

Залишається старший син, саме ім'я якого, Януш, говорить про його ставлення до батьківської справи.

Згадане академічне видання повідомляє про Януша, що він...

„...отримав добру освіту при дворі батька, а потім при дворі імператора Священної Римської імперії, про що свідчив у 1579 році папський нунцій Калігарі. Прийняв католицизм... Фундував костьоли і монастирі...”

Напевно більшою заслугою князя Костянтина перед православ'ям була б не його боротьба з католицизмом, а боротьба зі своїм старшим сином Янушем. Скоріш за все, й боротьби не було б. Задувив би батько сина власними руками за прикладом свого ровесника — Тараса Бульби.

Януш за життя батька прийняв католицизм, а після його смерті (1608 р.) природньо успадкував батькове майно і став найбільшим (після польського короля) землевласником. Благодатна Волинь — це край, що обіймає частину сучасних Львівської, Волинської, Рівненської, Житомирської, Хмельницької, Тернопільської областей. Волинь — це 75 000 кв.

км (у 250 разів перевищує територію кам'янистої Мальти — 300 кв. км). Януш успадкував Волинь.

Як і належить підконтрольному єзуїтам порядному католикові, Януш чемно дочекався вступу в юридичні права покійного батька і... — рука не піднімається таке написати!.. і язик не повертається таке сказати! — ЗАПОВІДАЄ 1609 року ВСЕ СВОЄ МАЙНО МАЛЬТІЙСЬКОМУ ОРДЕНУ, ЙОГО ПОЛЬСЬКОМУ ПІДРОЗДІЛУ.

Нашадки отруєного єзуїтами православного Олександра Острозького не встоять перед єзуїтами і приймуть католицизм з усіма відповідними наслідками. Острозький Літопис повідомляє навіть про розкриття могили Олександра його дочкою Ганною-Алоїзою для посмертного покатоличення батька.

Посмертне покатоличення не прецедент. Бо це стало звичасм ще в апостольські часи, коли охрищення (залучення до неоіудаїзму) стало „масовим” не так за рахунок новозалучених (новонавернених), як за рахунок навернення їхніх померлих нехрищених предків. Ренан каже („Апостол Павло”, глава 9):

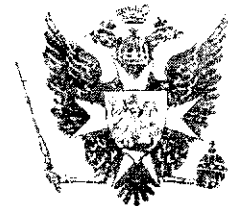
„...Багато вірних згадували чесних предків, котрі померли не пізнавши істину, що дає спасіння. Наслідком цього почуття став зворушливий звичай: хрищення за померлих. Вірили, що коли хреститися за тих предків, на яких не перебувала свята вода, їм передавалась вся благодать таїнства; таким чином сподівались, що не буде розлуки з тими, кого любили. Над усіма панувала глибока солідарність: син спасався завдяки батькам, батько — завдяки сину, чоловік завдяки жінці...”

Хіба ж може бути інакше, якщо

„...спасіння можливе тільки завдяки іудеям...” (свангеліє від Іоана, 4:22)

Майже 200 років поспіль захисник богобраного племені — Мальтійський Орден — смакує ласий шматок України, аж поки наприкінці 18 століття не відбуваються розподіли католицької папської Польщі. Її українсько-мальтійська частина опиняється у «православній» царській російській імперії. Доблесні члени Ордену святого Іоана Хрестителя не розгублюються, висувають свої претензії російській імператриці Катерині-2 щоб отримати відшкодування збитків. А та й собі хотіла щось виторгувати в ордену, — вірогідно, його сприяння у війні Росії з Туреччиною, — і переговори затяглися.

Катерина померла не розв'язавши цього питання, але встигла передати своєму сину, імператору Павлу-І, симпатії щодо мальтійців.

Герб російської імперії епохи Павла-І

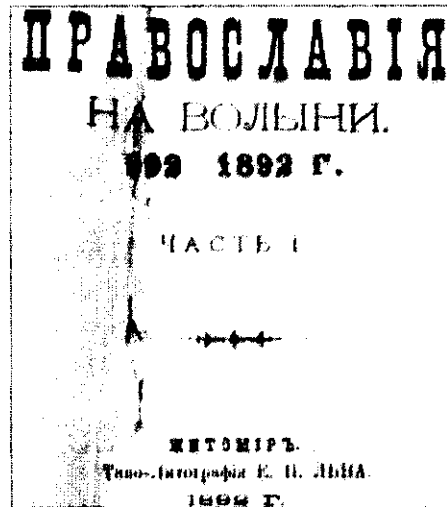
За наказом Павла-І Мальту (подібно до Грузії) занесено як „Губернію Російської Імперії” до російського державного реєстру.

Фюрер усіх католиків нп римський Пій-6 оголосив Павла-І другом людства і наказав молитися за нього. Мальтійський восьмикутний хрест став невід'ємною частиною російського державного герба. (див., наприклад, Е. Карнович, „Мальтійські рицарі в Росії”, або „Романови”)

Павло-І не тільки погоджується на виплату запрошеної ордену суми 120000 злотих на рік, але й збільшує власною постановою до 300000 злотих на рік. Крім цього Павло-І погоджується на виплату Ордену суми 96000 флоринів у рахунок погашення заборгованості. Російський імператор фактично стає протектором Мальтійського ордену, а 1797 року він погоджується на пропозицію гротмейстера прийняти офіційно титул Протектора Мальтійського Ордену і через своїх посланців сповіщає про цю подію всіх європейських правителів. 1798 року, коли гротмейстер Мальтійського Ордену Гомпеш здає без бою Мальту Наполеону, частина „святих” іоанітів прямує до Росії під крило Павла-І. Питання про зміщення (за ганебну здачу без бою Мальти) гротмейстера Гомпеша знаходить одностайне схвалення не так завдяки першопричині, як з причини переходу посади гротмейстера до російського імператора та подальшого союзництва Росії та Франції з метою повернути втрачені (внаслідок Французької революції) маєтки Ордену. Не завадить подумати про майбутнє, коли інтереси ордену будуть прямо залежати від ходу воєнних дій, вірніше, від вчасно вивезених трофеїв. Основне, втягнути у війну більшу кількість народів для отримання більшої здобичі, аби потім використати цю здобич для звільнення „святої” Христо-Іудеї зугот-гілгелль-християнами від загарбників зугот-шаммай-магометан. Ова! Та це ж наші давні знайомі! Давні і нерозлучні у своєму «богобраному» міжсобойчику! Так і далі колотять світом?! *А що дслать?* В мушній воді риба ловиться! Кому війна, а кому мати родна! Фарисейська бригада Гішлеля-Ісуса-

Філона-Флавія-Аріуса-Константина-Наполеона колотиться з фарисео-садукейською бригадою Шаммай-Ірода-Іуди-Анни-Кайафи-Магомета-Сулеймана!

Після трьох розподілів Польщі (наприкінці 18 століття) майже вся Волинь відходить до російської імперії, але її столицею стає не древній центр волинського і галицько-волинського князівств Володимир Волинський, а власне резиденція Острозьких князів — Острог. Столиця Волинської губернії у складі православної Російської імперії перебуває в підкатолицькому Острозі від 1797-го до 1804-го року. І тільки 1804 року вона переміститься до під-православного Житомира, де на взір Острозьких зомбувальних Біблій-Псалтирів-Апостолів друкуватимуться Житомирські, угодні православній Росії православні кодекси.

Попри номінальну владу Росії, поляки фактично господарі на Волині. Сусіднє з Острогом місто Кременець стає осередком польського спротиву російщенню Волині. За повної лояльності російського імператора Павла-І, споконвічна українська земля Волинь перетворюється в окрему Мальтійську республіку в межах Російської імперії. У Кременці створюється орієнтований на Польщу Кременецький ліцей для підготовки польських кадрів. Сприяє заснуванню польських шкіл, зокрема ліцею в Кременці, тезка і сучасник головного героя масоно-декабристсько-грибодєдовського „Горя от ума” Олександра Чацького — мальтійський (чи субмальтійський) кавалер Тадеуш Чацький. Не зважаємо на темне забарвлення мальтійського хреста. Адже ніщо не заважало мальтійцям клонуватись.

Тадеуш Чацький.

(Тадеуш — польське звучання імені Тадей. Це ім'я одного з Ісусових апостолів.)

І лише новий російський імператор Олександр-І змінить своє ставлення до польського панування на українських „російських” теренах та до Мальтійського Ордену як до опори поляків і католицизму, почне рішучий наступ у напрямку російщення, оправавлення краю.

1804 року столиця Волинської губернії переміститься на 200 кілометрів на схід від Острога — подальше від іусо-католицької Польщі ближче до іусо-православної Росії. Новою столицею Волині стане Житомир.

В 1833-1834 роках Волинський ліцей з Кременця переведено до Києва і переформовано в імператорський університет імені святого князя Володимира. Університет орієнтований на імперсько-православну російську доктрину. 1846 року Тарас Шевченко подає свою заяву про прийняття його до університету на посаду викладача малювання. На прийняття позитивного рішення вплинуть, зокрема, Тарасові картини, які він змушений був писати 1846 року в Почасві (сусідньому з Острогом і Кременцем) — для пропаганди православ'я в різних ракурсах. Притон, Почаївська Лавра, ця фортеця російського православ'я на західних кордонах православ-

ної російської імперії, вимагає свого змалювання великим художником, мислителем, письменником, — для пущого авторитету.

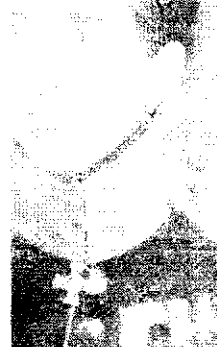
В лютому 1847 року Великий Тарас «височайше» допущений до викладацької роботи. Він готується передати свої — не почаївські — знання студентам Київського університету. Та цьому перешкоджають обшуки, арешт і допити неблагонадійного (для імперського православ'я) Тараса. Викладач Київського університету Шевченко на довгі роки стане рядовим солдатом російських туркестанських укріплень.

Острог та його сусідні визначні міста Кременець і Почаїв стають (в 1860-их роках) осередками російщення Волині. Це відбувається (не в останню чергу) з причини їхнього прикордонного (з австрійською імперією) розташування.

Енциклопедія Українознавства повідомляє про створення російськими урядовими колами у „свято”-христосівській Почаївській лаврі осередку російського чорносотенства.

Повертаючись до Наполеона, треба згадати запеклого ворога Франції, — Англію. Якщо Англія захоче взяти собі Мальту, — а вона захоче це зробити хоча б тому, що перед нею Мальту взяв Наполеон, — то Росія відразу стане на захист Мальти і водночас на бік Франції. (Павло-1 навіть направив російські війська в Індію аби витіснити з неї Англію. Війська вирушили в дорогу через Туркестан, де їх зупинила смерть Павла-1.)

Дійові особи Франції та Росії порозуміються між собою через свою належність до Ордену святого Іоана Хрестителя, тобто Мальтійського Ордену. Павло-1 стає трісмейстером Мальтійського Ордену, а його свита стає *доблестними* мальтійцями. Для прикладу розглянемо Багратіона, Тучкова, Платова, Волконського.

Наполеона ми вже бачили. Тепер подивимось на друга його сім'ї, члена Державної Ради Жана (Іоана) Батіста (Баптіста, тобто Хрестителя) Бернадота. Такий собі, Іоан Хреститель, він же майбутній король Швеції Карл-14 Юхан.

Не звертаємо увагу на різне забарвлення мальтійського хреста. Адже ніщо не заважало *доблестним* христосівцям плодити філії філій з відповідною зміною забарвлення.

Мацфред („Наполеон Бонапарт”, розділ „Пошуки союзу з Росією”) зазначає:

„...справді, на чому будувались розрахунки Бонапарта? На ексцентричному, навіженому характері Павла-1? На вмінні відгадувати його таємні струни? Спокушанні його

Мальтійським Орденом?.. В той час як англійський уряд вже готувався підняти британський прапор над Мальтою, не бажаючи навіть вступати в обговорення із зацікавленим у цьому острові російським урядом, він намагався проявити люб'язність за чужий рахунок... Великодушно жертвуючи тим, що йому не належить, пропонуючи замість Мальти французьку Корсіку, британський уряд сподівався, що Росія спокуситься на цю приманку і назавжди посвариться з Францією... Англія, також зневажаючи права Мальтійського Ордену, так званого Ордену Іоана Єрусалимського, гротмейстером якого був Павло-1, захопила Мальту, що ніколи їй не належала..."

Отже, святі браття госпіталю і церкви Іоана Хрестителя досягли своєї мети. Вони звели двох братів мальтійців — Наполеона і Павла — в одну потужну силу, і протягом 10 років преспокійно ножинають плоди успішних воєн. Аж ось настає час зібрати урожай і засипати його в засіки.

1810 року починається „смута” в історії Мальтійського Ордену. Він шукає надійного сховища для встановлення засіків і спрямування в них зібраного врожаю. Орден залишає Росію. Новий цар, Олександр-1, не знайде (без допомоги мальтійців) порозуміння з Наполеоном. Не допоможе і сватання Наполеона до Олександрової сестри. Вчорашні союзники — Франція і Росія, — які ще зовсім недавно вирішували долю європейських (і не тільки) народів, опиняються в стані війни між собою. 1812 рік затвердить ганьбу Наполеона. Хоча, звичайно, й Москва згорить у цій війні. Перефразовуючи відомого поета — змішаються в купу коні, хрести і люди. Та за це все не страшно. Основне, щоб визволителі (мальтійці) єдиної „святої” землі Авраама, Ісаака та Ізраїля не загинули, щоб не загинула їхня справа. І поки світом колотить, мальтійці осідають у Римі, ближче до попа римського. На них ніхто і ніколи не нападе. Бо вони не мають власної території. Вони орендують її в італійців. Мальтійці в повітрі. На них напасти так непросто, як собаці на ворону, що прагне посмакувати придатним для собак земним їдлом. Зате вороні легко перелітати з місця на місце, туди, де є чим поживитись.

Розділ 9

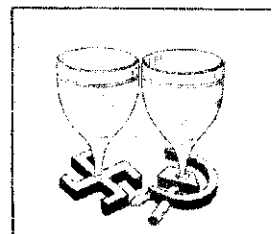
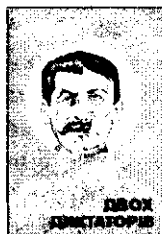
Переконаємось, що гонитель жидів Гітлер був під ковпаком жидовізму. Ковпак сіонізму розглядали. Ковпак християнізму розглянемо.

В „незалежній” Україні Гітлер подається як спадкоємець справи Наполеона з наголосом на те, що дата гітлерівського пивного путчу 9 листопада (1923 р.) збігається з датою наполеонівського перевороту 18 брюмера (18 дня жидівського місяця мархешвана, а по-нормальному — 9 листопада 1799 року). Владу в Україні захоплено жидами так само, як у наполеонівській Франції та гітлерівській Німеччині (разом з ленінсько-сталінсько...-горбачовським Союзом Союзом).

1993 року в Києві, під егідою асоціації істориків „Істина” (вже сама назва асоціації покликана сприяти безмежній довірі) творчої спілки вчителів України, невідомим тиражем вийшла книга „Брудершафт двох диктаторів”.

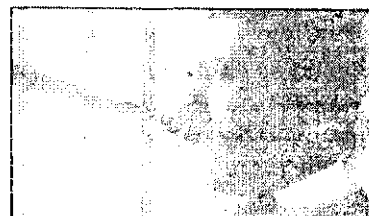
Її автор Анатолій Трубайчук пише:

„...Гітлерівський заколот відбувся 9 листопада, в річницю 18 брюмера 1799 року Наполеона Бонапарта...”

Це не просто брехня, а спланована фальсифікація. Бо так само, як у випадку з Наполеоном, заколот відбувся не гітлерівський, а жидівський. Сіоністи бачать — наростає загроза ворогів (дружньо-ворожих соціалістів-комуністів). За спиною Гітлера сіоністи чинять (9 листопада 1923 року) заколот у день п'ятої річниці зробленої (9 листопада 1918 року) їхніми братами-іудеями соціалістичної революції в Німеччині. Якщо за спиною Гітлера нікого нема, то чи вдасться йому уникнути в'язниці в тому обсязі, який було присуджено — 5 років.

Відбувши тільки 1 рік у комфортабельній в'язниці з можливістю писати (у співавторстві з обізнаними) „Майн кампф”, Гітлер повертається до нормального життя. Він благополучно розбудовує партію, стрімко здійснюється спочатку до очолення самої партії, а потім і до очолення всієї Німеччини.

Тим часом друкується „Майн кампф”. До початку Другої Світової війни кількість проданих (у світі) примірників становить 6 мільйонів.

Не зупиняємось на прізвищах «богообраних» магнатів, фінансистів, промисловців (вони сприяли Гітлеру в його кар'єрі, наприклад, головний фінансист рейху Ялмар Шахт — масон вищого ступеня посвяти — до неї допускаються виключно жиди, — *див. наприклад, Мартін Бросцат, „Тисячолітній рейх”*). Зазначимо суперечності як Наполеона, так і Гітлера в їхніх заграваннях з різними течіями жидовізму, розглянемо історичний зв'язок подій. І цей розгляд буде зрозумілішим, якщо залучимо до нього оточення Гітлера. Бо національний підйом, яким є так званий заколот Гітлера, завжди об'єднує різні (раніше ворожі) табори. Заколот (путч 9 листопада 1923, ким би з «богообраних» режисерів не керований) не відбувся без участі генерала Людендорфа. Цей генерал — герой Першої Світової війни, особистий друг майбутнього президента Німеччини, Гінденбурга. Саме Людендорф (далі, ліворуч на фото) привів „за руку” Гітлера до напівперемоги в заколоті. Бо з огляду на його авторитет поліція не наважилась стріляти по заколотниках. Незважаючи на поразку путч досягнув хоча б

якихось результатів у вигляді захоплення військових казарм загоном Ернста Рема (далі, праворуч на фото).

Саме соратник Людендорфа, президент Німеччини Пауль Гінденбург (посередині між Людендорфом і Гітлером), фактично собі на зміну привів „за руку” Гітлера до влади.

Іскрою (з неї спалахує полум'я і вказує правильний шлях дослідження феномену Гітлера) стане повідомлення, вміщене у багатьох (дотичних до Третього Рейху) довідниках :

„Німецький Орден — найбільш незрозуміла нацистська нагорода”

Справді, цієї таємничої нагороди удостоїлись тільки 10 чоловік.

Треба розв'язати питання, про яке мовчать довідники і яке пояснює суперечності помислів та діянь Гітлера. Щоб підстрахувати першу іскру, залучимо другу — повідомлення (зроблене до воцаріння Гітлера) головного ідеолога Третього рейху, Альфреда Розенберга („Міф 20 століття”, книга 3, частина 3, глава 4):

„...Рейхом керуватимуть ті особистості, яких виховуватиме Німецький Орден або які будуть кандидатами від цього Ордену... Голова держави — президент чи кайзер (Гітлер з 1934 року водночас президент і канцлер: попередній президент Гінденбург — він призначив Гітлера канцлером — за день до смерті «погодився» санкціонувати поєднання посади президента і канцлера, чим зробив Гітлера монополістом, диктатором, — прим. авт.) або ж король — буде обраний довічно радою Ордену з його середовища...”

З давніх давен германські племена мали різні назви. Це англійці, сакси, франки, вандалі, бургунди, шваби і багато інших. Тут ми свідомо не називаємо їх німцями, бо це пізня, суто українська назва. Вона почала вживатися ще з часів перших поселень Тевтонського Ордену на землях близького до українців прибалтійського племені Помор'ян. Згідно зі статутом Тевтонського ордену, його рицарям заборонялось розмовляти від заходу сонця до його сходу, тобто вночі. І саме вночі звичайні арійці здійснювали напади на непроханих гостей-тевтошів, які вискакували на оборону мовчки, згідно зі статутом, мов німі — німці. Через двісті років безперервних воєн німці зазнають остаточної поразки в битві при Грюнвальді, похапцем отаборяться в закутку південно-східного берега Балтійського моря біля гирла ріки Німан, після чого назавжди стануть німцями для своїх сусідів — українців, білорусів, поляків, литовців.

Але сучасна самоназва німців і Німеччини відповідно дойче і Дойчланд.

В німецькій мові сполучення букв -eu-, або через умляут -ä- читається як -ой-. Тому слово Deutschland читається Дойчланд і означає країну німців.

Фрідріх Ніцше („По ту сторону добра і зла”, розділ 244) закликає:

„...Треба шанувати власне ім'я: адже даремно наша назва — „tiusche Volk”, або „Täusche Volk”, тобто народ-дурисвіт...”

Справді, застаріле слово Täusche, Тойше, з часом зазнало твердішої вимови: Deutsche, Дойче. Великі словники подають це застаріле слово.

Отже, слово „Тойшер” уживається для означення дурисвіта, обманщика, блазня, клоуна...

в тебе ошійбся.

täuschend I part I om täuschen; II part adj обманчивый; ~ e Ähnlichkeit поразительное сходство.

Täuscher m -s, = 1. обманщик; 2. уст. барышник.

Заснована в 10 столітті спільно попом римським і німецьким імператором „Священна Римська імперія” лише в 15 столітті почне офіційно називатись „Священна Римська імперія німецької нації”, або „Heilige Romische Reich Deutscher Nation”. Клоунада цього звучання — римська імперія німецької нації — очевидна для всіх. Очевидною вона була і для самого папи. Ця клоунада, самообман, сприяє виникненню римської назви німців і Німеччини — Tausche або римське Teutonia, Тевтонія. З історії першого військово-чернецького

Мальтійського ордену знаємо про дискримінаційні заходи щодо німців при їхньому вступі до цього інтернаціонального Ордену. Тому, споряджаючи з великими труднощами хрестовий похід (на допомогу розбитому ісламістами Мальтійському Ордену) європейських рицарів під командуванням німецького імператора Фрідріха Барбаросси, папа зважив на клоунське бажання німців започаткувати цим хрестовим походом заснування суто німецького рицарського ордену — Тевтонського. Була й інша причина папі ставитись до німців, як до блазнів. Попри взяті перед папою зобов'язання (їх мали всі ордени), Тевтонський Орден завжди лишався вірним німецьким імператорам і королям. Присягнути одному і служити іншому — рабський самообман, чиста клоунада. Взагалі найманці фігурують у війську багатьох древніх народів, навіть в іудейському війську епохи Хасмонеїв у 2 столітті до нової ери, про що повідомляє Флавій у своїх „*Іудейських старожитностях*” (книга 13, глава 9). В середньовічних іноземних легіонах Візантії та Русі вони, ці найманці, названі варягами, тобто воругами, злодіями та обманщиками, що знову ж відповідає Тойшам. Написані запроданцями (христосівцями) літописи щедро обдаровують варязьких найманців усіма можливими почестями.

Втікаючи з богообраної Іудеї, мальтійці (перший, а значить і найбільш заслужений Орден) при потуранні папи промишляють піратством. Тамплієри (другий Орден, а значить і менш заслужений перед папою) перетворюються (завдяки нагробованим у хрестових походах багатствам) з рицарів на банкірів і лихварів. Папа намагається ігнорувати їх, а при нагоді й знищити, що й станеться в 14 столітті. Тевтонці (третій, клоунський Орден, а значить ніяк не прислужився папі) не знайдуть собі застосування у Європі. Їм, як справжнім блазням, доведеться шукати місце у світі наверненням (благословенним папою) на християнство язичницьких народів.

Але на дворі 13 століття. навернення на християнізм більшості європейських народів відбулося ще до закінчення 9 століття. Лише Україна і Швеція з Норвегією змогли протистояти богообраній навалі до кінця 10 століття. І тільки прибалтійські народи поморян, прусів, литовців, естів і фіннів ще не зазнали на собі „благодаті” Христосової. Пайдовше, аж до кінця 14 століття, гидуватиме цією „благодаттю” горда Литва. Навіть після офіційного навернення литовці ще сотні років лишатимуться чистими душею язичниками.

Не маючи іншого застосування своїм здібностям, тевтонці погяглися до південно-східної Прибалтики, де ще процвітає язичництво, щоб там „ошчасливити” християнізмом народи сусідніх з Україною країн.

Коли зі сходу сунули татари, православний український князь Данило Галицький не раз звертався до папа римського по допомогу проти татарів. Але папа, замість допомоги проти татар, благословляє хрестовий похід тевтонців для затвердження католицизму, що вони, тевтони, й робитимуть у Прибалтиці і на західних землях України.

Легендами оповите таємниче коронування Данила Галицького попом римським. Не знати, чи то була корона. За таємничого коронування можна підсунути, наприклад, начищений мідний чайник (а не золоту корону). Можливо, одурений Данило Галицький (як він був одурений намісником Христа про допомогу проти монголо-татарів) намагався приховати факт одурення, тому й далі титулувався королем.

Мазовецький князь Конрад — католик — прагне захватись під папську рясу. Щоб уберегти себе від набігів прусів, Конрад прискорює рішення папи про скерування тевтонців у Прибалтику.

В дореволюційній царській Росії історик Сергій Соловйов („*Історія Росії*”, том 3, глава 2) помітив цікаву особливість народу прусів:

„...Мазовія потерпала від набігів прусів. Конрад був доведений до відчаю цими набігами, бо не мав ніяких засобів вести не тільки наступальну, але й оборонну війну. Якось ватага прусів прийшла до нього вимагати коней і одягу. Що ж зробив Конрад? Він скликав на вечерю знатних панів з дружинами своїми, і під час банкету звелів своїм слугам відібрати їхніх коней та одяг і віддати прусам. Але не завжди можна було вживати таких заходів і Конрад вирішує віддати прикордонні з прусами землі, заснованому ним самим, Ордену Христа із замком Добринь. Пруси, дізнавшись про нового ворога, декілька разів підступали до замку, взяти його не змогли, натомість нагнали такого страху, що четверо чи п'ятеро язичників могли спокійно грабувати під самісінькими валами Добриня і ніхто не посмів зупинити їх. Конрад зрозумів, що на добринських рицарів Христа мало надії, і тому вирішив звернутись до хоробріших рицарів Тевтонського Ордену Марії Богородиці. 1225 року послали Конрада запропонували магістру Ордену, Герману фон Зальца, землю Хельмську, або Кульмську. 1230 року відбулось завершальне затвердження умов з Конрадом, і Орден почав свою діяльність на новому ґрунті, щоб пролити кров свою (а чи тільки свою? — прим. авт.) у священній

боротьбі під славними хоругвами діви Марії і святого Георгія. Однією побудовою фортець у новозахоплених країнах Орден не обмежувався; пільгами заохочувались німецькі колоністи в новопосталі міста; люди, що сходилися з різних країн помагати Ордену в священних війнах, отримували від нього земельні наділи в спадкове володіння, на яких будували пові замки; туземці, що залишались не винищеними, змушені були тікати в Литву, або прийняти християнство і ставати невільниками нових господарів. Для затвердження нової віри серед туземців, Орден відбирав дітей у туземців і відсилав їх на навчання до Німеччини для того, щоб потім ці молоді люди після повернення на батьківщину сприяли затвердженню християнства і німецької народності серед своїх одноплемінників. Однак, не дивлячись на ці заходи, пруси, озлоблені важкими роботами, жорстокістю і зверхнім ставленням переможців, п'ять разів повставали проти поневолювачів і проти нової віри. В ході цих повстань тевтонцям ледве вдалося втримати за собою декілька замків, — вся решта території Пруссії була відвойована прусами. Так тривало 14 років. Здавалось, що Орден повинен відмовитись від повторного завоювання Пруссії. Але сталося інакше. Орден не можна було остаточно знесилити, тому що він підживлювався ззовні, з Німеччини і з усієї Європи...”

Ясно, що російський історик протиставляє німецькому звірству благодать російського царизму. Кажучи про те, як тевтони у 13 столітті по-варварськи забирали дітей у ирусів щоб покривити їхні дитячі душі християнізмом, Соловйов не знав, що на зміну хозаро-кацапському царизму в Росії прийде в 20 столітті хозаро-кацапський комунізм. Не тевтони на конях, а кацапи на літаках прилітатимуть на крайню Північ країни Совств і відбиратимуть дітей у північних народностей — ненців, нгансанів, якутів — щоб відвезти їх у міста і вибити з них світогляд шаманізму, навернути на комунізм, а потім повернути назад, у тундру, для успішного освоєння Півночі, на благо „світлих” ідеалів комунізму.

Те ж саме, що про шаманів Півночі, але з поправкою на Україну, можна сказати й про українських волхвів.

Затвердившись у Пруссії, Орден поширив свої апетити на Русь. Позиція Ордену пізніше стане позицією Гітлера.

„...Звичайно, ніхто не віддасть нам землі добровільно. Тоді вступає в силу право на самозбереження нашої нації з усіма наслідками, що виникають. Чого не можна отримати добром, те доводиться брати силою кулака. Якби наші предки в минулому виводили свої рішення з тих же пацифістських нісенітниць, якими керуємося ми тепер, то наш народ ледве чи мав би хоча б третину тієї території, яку ми маємо. Тоді німецької нації взагалі б не було в Європі...” („Майн кампф”. Частина 1, глава 5)

„...Якщо ми озирнемось назад на всю політичну історію нашого народу за тисячу і більше років; якщо ми спроможемось згадати незчисленні війни і битви, в яких брав участь наш народ, і захочемо з'ясувати результати всього цього розвитку, — ми повинні будемо визнати, що на тлі цих морів крові тільки три події отримали в житті нашого народу справді важливе і ґрунтовне історичне значення.

1. Колонізація східної Німеччини (Саксонії, яка свого часу довго чинила опір наверненню на християнство. — прим. авт.)
2. Завоювання і колонізація областей (землі полабських слов'ян, лютичів, бодричів, помор'ян, кашубів. — прим. авт) на схід від Ельби.
3. Організація династією Гогенцоллернів (до неї належить останній ґросмейстер Тевтонського ордену і перший пруський правитель Альбрехт Гогенцоллерн. — прим. авт) бранденбурзько-прусської держави, як зразка і кристалізаційного ядра нової імперії.

Це урок і застереження на майбутнє...”

(там само, частина 2, глава 14)

1237 року Орден тевтонців об'єднує свої сили з Орденем меченосців (меченосці хрестом і мечем навертають естонців на „благодать” Христосову). 1343 року об'єднаний Орден викупив Естонію в Данії.

Сила, що породила Тевтонський Орден, — католицизм, — спричинила його зникнення. 1387 року Литва останньою серед народів, передбачених для навернення Тевтонським Орденем на християнізм, приймає римський католицизм. Здається, місія тевтонців дійшла свого логічного кінця. А виявляється, що не дійшла.

Висвітлюємо роль святих носіїв хреста Христосового у справі приведення Гітлера до влади і вчасне зникнення цих служителів Сіону з поля зору людей зацікавлених у знаходженні істини. Звернемо увагу, що вже через 5 місяців після обрання («демократичного», на референдумі в серпні 1934 року, після санкціонованого Гінденбургом формального поєднання посад канцлера і президента) Гітлера президентом Німеччини, на початку 1935 року в Гамбурзі виходить книга Еріха Машке „Держава Німецького Ордену. Портрети великих магістрів”. Через рік, на початку 1936 року ця книга перевидається в Йені. І коли ми кажемо про наближення тевтонів до тупикової ситуації у зв'язку з вичерпанням ними своєї християнізаторської місії з причини завершення процесу прийняття цієї збоченої релігії окупованими тевтонами народами, то Еріх Машке вказує на нашу наївність. Наївність, на яку не страждали тевтони. Бо ще перед завершенням християнізації (у вигляді навернення литовців) тевтони не зупинялись на християнізації прусів, які, на думку тевтонів, ще не дуже зміцнили у вірі, а тому й не завадить посилити їхню християнізацію-колонізацію. А у випадку з Литвою тевтонам залишається тільки скористатись набутим (на прусах) досвідом. Слово Еріху Машке:

„...Колонізація земель була не тільки питанням економічної та військової політики Німеччини. Це був, до того ж, надійний шлях зміцнити християнську віру в змішаному населенні молодій держави; адже недавно навернуті пруси сповідували її лише зовнішньо... Боротьба з литовцями поступово втрачала свою релігійну сутність, перетворюючись на рицарську забаву. Язичник уже не був ворогом віри, який підлягає безжалісному знищенню, як сказав би раніше літописець. Язичник тепер став бойовим противником, він був не гіршим за хрестоносців. Зараз літописець уже міг собі дозволити похвалити литовського вождя за вдалий напад, тоді як попередні літописці тільки співчували поразці християнської віри. Самі походи проти язичників були тепер для німецьких рицарів не більше, ніж всесдим полюванням. Вони заглиблювалися в землі самаїтів, наскільки цьому сприяла погода та інші умови, грабували, палили і переслідували ворога... Фактично рицарі були панівним класом, який, прийнявши обітницю Німецькому Ордену Святої Марії, правив країною...”

Німецький історик сором'язливо обходить ту обставину, що прийнявши обітницю Ордену Святої Марії хрестоносці приймають обітницю своєї участі в марші Святого Сіону. Польський Пушкін — Адам Міцкевич — у своїй історичній повісті „*Конрад Валленрод*” (розділ 2) розповідає про одного з гротмейстерів Тевтонського ордену, Конрада Валленрода:

Цвіт орденського братства хрестоносців
Вслід за магістром вирушив в капеллу,
В молитві мати насолоду слуху
І вознести хвалу святому духу.
Святий духу божий!
Голубе Сіону!
Тут весь християнський світ --- біля підніжжя
Твого трону.

Прийнявши католицизм, Литва об'єднується з католицькою Польщею, яка також зазнала втрат від веселого полювання рицарів Святої Марії (тевтонців) і опинилась фактично відрізаною (тевтонцями) від Балтійського моря.

Ще до розглянутих подій, відступаючи перед християнською навалою українська соціальна верхівка в кінці 10 століття переселилась до тоді ще вільної (від авраамістської чуми) Литви. Пізніше, через 250 років, ослаблена християнською навалою Україна не змогла протистояти навалі монгольській, що сприяло другій хвилі еміграції українських аристократів до Литви і поступовій асиміляції через династійні об'єднання з литовцями.

Перелом у протистоянні тевтонців із сусідніми литовцями, українцями і поляками, відбувся значно раніше від остаточної поразки тевтонів у Грюнвальдській битві 1410 року.

Німецькі історики лише поверхово згадують гройсмейстера Конрада Валленрода, мовляв, йому довелося керувати Орденем найменше серед усіх великих магістрів, усього 2 роки з 1391 до 1393 року. Насправді саме цей великий майстер прискорив падіння Ордену. Виявляється, Валленрод був не німецьким рицарем на прізвище Валленрод, а українським чи українсько-литовським язичником, який після християнізації Литви 1386 року проник під іменем німецького рицаря в Орден і намагався помститись тевтонам за «любовно» принесену «благодать» Христосову. Хоча образ Валленрода оповитий легендами, однак історичні факти свідчать про несподіване повернення Тевтонського Ордену (під командуванням Валленрода) з походу проти Литви.

Адам Міцкевич („Конрад Валленрод“, розділ 4) каже про душевний стан Валленрода не інакше як про язичницький, з клятвою українським Перуном, перейнятим Литвою (литовський Перкунас) від українців, змушених відступити з України на північ, в Литву, під тиском непроханої „любви“ Ісусової.

Та під кличкою німецькою — серце литовське билось:
В ньому прихована туга за батьківщиною, ненависть до німців.

.....
Я таємно відточував кинджал, насолоджуючись помстою.
І магістра килими розрізував, дзеркала подряпував,
І на щит його світлий плював, і кидав у нього порохом.

.....
Та ні! Не все! Не все — клянусь Перуном!
С люди на Литві, і я це знаю!
Геть цю лютошю — обірвались струни.
Нехай замовкне пісня — бо я все чекаю,
Що буде щось... Що буде час розплати.

Коли 1410 року надважливим стало питання про існування чужинецького тевтонства на арійських землях, покликані Литвою українці стали поруч з литовцями і поляками на смертельній бій з Орденем. Битва відбулась між селищами Грюнвальд і Танненберг. В російській історіографії (під її впливом перебуває Україна) ця битва називається Грюнвальдська, а в німецькій — битва під Танненбергом. Є ще й литовська назва, маловживана — Жальгіріс, до якої вдаються антинімецькі партії Литви.

Зазнавши нищівної поразки у битві під Танненбергом, залишки тевтонів рятуються в резиденції ордену, — фортеці Марієнбург. Під керівництвом рицаря Генріха фон Плауена вони протягом двох місяців стримують штурм фортеці з боку сил коаліції. Поширення епідемії у ворожому таборі сприяло перемозі тевтонців та звільненню резиденції Ордену від його ворогів.

9 листопада (18 брюмера? — як це історики не здогадались поєднати цю дату з Наполеоном, надто з Гітлером) 1410 року у звільненій столиці Ордену і на честь перемоги, Генріха фон Плауена обрали Гросмейстером Ордену.

Генріх став першим серед тевтонців, хто переосмислив існування Ордену, означивши його перехід від воєнного існування до державного. Це непопулярне для веселих тойців рішення збільшило кількість ворогів Генріха в середовищі самих рицарів Святої Марії. Та іншого виходу не було. Орден став природньо непотрібний попу римському. Сили антитевтонської коаліції довели Ордену його неспроможність. Орден, як організація (згідно з початковим задумом), втратив будь-який сенс. Залишилося вхопитись за соломинку чисто тваринного виживання і задовольнитись тим клаптиком землі у Східній Пруссії (в місці впадіння ріки Німан у Балтійське море), на який ще можна розраховувати. За підтримки околичного (так званого маркграфства) східного Німецького князівства Бранденбург, що відділене від Пруссії територією Польщі, тевтони починають розбудову держави Пруссія, а сам Бранденбурзький маркграф Альбрехт Гогенцоллерн стає гросмейстером Тевтонського Ордену. Це початок згаданої Гітлером організації Гогенцоллернами бранденбурзько-пруської держави. Потім, після зустрічі 1523 року з реформатором Мартіном Лютером, заручившись антипапською солідарністю і підтримкою Лютера, Альбрехт

Гогенцоллери Бранденбурзький вже не одягаючи рицарського плаща обміркує всю ситуацію відповідно до вимог часу.

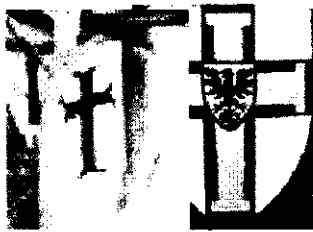
10 квітня 1525 року, коли закінчилось перемир'я тевтонів з Польщею, Альбрехт Гогенцоллери присягає на вірність польському королю, отримує титул герцога Пруссії та пруські землі у спадкове користування. А вже 9 травня 1525 року — на 29-ий день після присяги королю — Альбрехт як герцог в'їздить до Кьонігсбергу, присягає на вірність представникам пруських станів та офіційним мандатом визнає свою причетність до очоленої Лютером, а фактично німецькою аристократією, антикатолицької Реформації.

Що ж, цілих 100 разів або й більше має рацію Ніцше. Тевтонці — справжні дурисвіти, тобто Täusche, Deutsche.

Фактично присяга Альбрехта Гогенцоллерна на вірність польському королю втратила силу на 29-ий день після її виголошення.

Це і є та подія, що об'єднує всі три пункти важливого і ґрунтовного історичного значення, про які рівно через 400 років скаже Гітлер у своїй книзі „Майн кампф” (1924-1925pp).

Знявши тевтонські плащі й символи, тевтони назавжди збережуть їх у своїй пам'яті.

Крім плащів, тевтони збережуть свої амбіції. Видозмінений Тевтонський Орден стане гвардією польських королів, а орденська столиця, фортеця Марієнбург, стане резиденцією польської таємної служби, щось на зразок пізнішого гестапо. В період війни (під керівництвом Хмельницького) України з Польщею „лагідні” обійми цього гестапо відчули на собі багато впливових українських керманічів, схоплених і полонених поляками. А чи поляками? В дослідницьких колах поширена думка про українсько-польську битву під Берестечком, коли українці зазнали нищівної поразки, але стояли до останнього. Останній воїн був убитий німецькими рицарями. Небачена стійкість українців проявилась завдяки зятятому українському патріотові, полковнику Івану Богу, наказному гетьману тієї битви. *Енциклопедія Українознавства* вказує на факт ув'язнення Богу поляками у фортеці Марієнбург. Професор Володимир Антонович („*Про козацькі часи на Україні*”, глава 8) повідомляє, що й Богданового сина, Юрія Хмельницького, і полковника Грицька Гуляна було ув'язнено в Марієнбурзькій фортеці, де вони висиділи по 2 роки. Очевидно відбулось не припинення діяльності Тевтонського Ордену, а видозміна.

Майже триста років після започаткування Альбрехтом Гогенцоллерном Бранденбурзько-Пруської держави Тевтонський Орден у пониззі Німану є лиш віддалена територія Німеччини. Здавна беручи участь у Спільні вільних північних німецьких міст — Ганза — Тевтонський Орден через ганзейські Данціг і Кьонігсберг вправно веде свою політику і торгівлю. Йому вже не треба (як у перші роки становлення в Пруссії) захоплювати балтійські острови, зокрема Готланд, щоб робити з нього напади на кораблі іноземних держав і таким чином впливати на їхню політику. Приєднавшись до Реформації (вона охопила крім північної Німеччини ще й всю північну Європу) нова Тевтонія або тевтонська Пруссія опинилась у середовищі більш-менш сприятливому для спокійного і багатого життя. Локальні війни вноситимуть деякий неспокій, але для веселих тевтонів це як мастило на їхні заржавілі мечі.

Справжнє занепокоєння тевтонам принесе старший брат, Мальтійський Орден і його прапор — Наполеон.

Еріх Машке („*Держава Німецького Ордену*”) каже, що ворожеча між старшими однолітками — іоанітами-мальтійцями і тамплієрами — та молодшим третім братом, Тевтонським Орденем, розгорілася ще в часи їхньої зустрічі в іудейській резиденції хрестоносців, Акрі (Акко):

„...Допомога світських і духовних властей молодому Німецькому Ордену викликала підозри у тамплієрів та іоанітів, які спочатку цілком дружескобно були налаштовані щодо свого Акконського хрещеника. Але невдовзі спалахнула справжня війна тевтонів з тамплієрами за право носити білий орденський плащ. Іоаніти-мальтійці, які мали право

нагляду за Тевтонським госпіталем Святої Марії Єрусалимської, вважали що таке ж право нагляду вони мають і над самим Тевтонським Орденом. Молодий німецький імператор Фрідріх-2 1217 року зрівняв Німецький орден з іоанітами і тамплієрами. Так Орден відразу ж наздогнав їх на шляху до влади і слави, по якому ті рухалися вже достатньо довго і успішно, озброєні різноманітними зв'язками на міжнародному рівні...”

Коли випала нагода поставити на місце невгамовного молодшого брата, та ще й зрадника (він зрадливо перейшов з католицизму в протестантизм), Мальтійський Орден іоанітв-госпітальєрів і керовані ним сили не проминули можливості скористатись цією нагодою. Німецькі країни включно з Австрією розчленовані як поділом німців на південних католиків і північних протестантів, так і самим Тевтонським Орденом, який народився під крилом католицької династії Гогенштауфенів і зростає під крилом протестантської династії Гогенцоллернів. Самі тевтони, зокрема Фрідріх Шіллер у поемі „*Німецька велич*,” мають своє бачення світу.

В папський полон країни втрапляли,
Ланцоги Риму їх закували.
Першим німець їх розбив ---
Виклик кинув Ватікану,
Об'явив війну обману,
Світу злучих темних сил.

Хай тевтони бачать світ по-своєму. Це не заважає їхнім старшим братам — мальтійцям --- вести розпочату справу.

1805 року відданий католицькому Мальтійському Ордену Наполеон розгромлює австро-російську армію поблизу Аустерліца, після чого австрійський монарх (Франц-1) зрікається (1806 р.) титулу імператора Священної римської імперії німецької нації (так званого Першого рейху), яку він очолював під іменем Франца-2. Так повалено Перший рейх.

1807 року Наполеон оголошує про створення Рейнського союзу, до якого увійшла більшість німецьких розділених держав, і стає його протектором. В 1806-1807 роках Наполеон розгромлює армії Пруссії та Росії. 1809 року знов завдає поразки Австрії біля Ваграму. Величезне розширення території імперії і перетворення Наполеона на фактичного повелителя всієї Західної і Центральної Європи сприяють неабиякій славі. Доля Наполеона, що досяг за 10 років небаченої могутності і змусив усіх монархів Європи рахуватися з ним, здавалась багатьом сучасникам непоясненою.

Багато німців, раніше впливових, а тепер добряче потертих і пошматованих Наполеоном, гарячково чухають потилиці. 1813 року їм вдається ввести викладання історії Тевтонського Ордену в школах Пруссії і заснувати орден-нагороду „Залізний хрест”, вигляд якого відтворював символ Ордену.

Коли «богообранці» (та їхні прислужники) вдосталь нагішались грабуванням награбованого і 1815 року зняли дзигу-корсіканця (Наполеона) з арени міжнародної політики, тевтони (і всі германці) прагнуть реваншу. «Богообранцям», звичайно, лишається скерувати реваншистів у потрібне русло, аби вчасно й активно грабувати награбоване, тепер уже на іншому боці барикад.

В сім'ї не без виродка. Ось і німецький іудей-вихрест (протестант) комуністичної орієнтації Генріх Гейне відбився 1815 року від «богобраного» племені. У своїй праці „*Лютеція*” він лютує:

„...В мені збуджується ненависть до тієї партії, найстрашнішим ворогом якої є комунізм, і яка з цієї причини є нашим спільним ворогом. Я кажу про партію так званих націоналістів у Німеччині, про цих псевдо-патріотів, патріотизм яких полягає в огиді до всього іноземного і до сусідніх народів, і які щодня зригують свою жовч передусім на Францію. Так, до цих уламків чи нащадків тевтоманів зразка 1815 року, які тільки підновили свій старий костюм ультра-германських клоунів і трохи вкоротили собі вуха, я завжди відчував ненависть...”

Поки Гейне київ у своїй ненависті до тевтонів, банкіри «богобраної» династії Ротшільдів готувались до нових урожаїв, зібраних на майбутній франко-пруській війні. Для цього треба посприяти тевтонським реваншистам у повноцінному відновленні їхнього Ордену, консолідувати німців під Пруським дахом, давши йому назву Teutonia, Deutschland. Для цього треба профінансувати Бісмарка і написати новий гімн Німеччини „Deutschland, Deutschland über alles!” --- „Німеччина понад усе”, або, як знаємо --- „Країна блазнів понад усе!”

„...В Німеччині главою династії Ротшільдів вважався один з п'яти братів — Амшель. Він від імені всього клану звертався до правителів європейських країн по ордени і посади консулів. Франкфуртський дім узгоджував усю міжнародну стратегію династії. Не було жодного капіталовкладення на землях між Рейном і Дунаєм, до якого не доклав би руки Амшель Ротшільд. Сотні німецьких заводів, залізниць, і шоссе в проектах народилися спочатку в кімнатах франкфуртського дому Ротшільдів. А в саду цього дому вже віддавна частим вибраним гостем був молодий прусак. Йому пізніше належало стати канцлером Німецької імперії — Отто фон Бісмарк. 1851 року, коли Прусія послала Бісмарка своїм представником на всенімецьку конференцію, Амшель Ротшільд став фінансистом „федерації німецьких держав”, і це означало, в певному розумінні, що він став міністром фінансів Німецької імперії, яка пізніше народилася з „федерації...” (Фрідріх Шільдбергер. Генріх Шнее. „Багаті світу цього”. Розділ 3)

Перед об'єднанням німців (під дахом Другого рейху Бісмарка) Тевтонський Орден відновлено 1834 року в католицькій Австрії з надією повернути Орден у лоно римо-католицької церкви. Дата відновлення Ордену в Австрії не випадкова. Збереженням Ордену у сфері свого впливу католицька Австрія прагнула протистояти створеному 1 січня 1834 року протестантському Пруському митному союзу, який відверто ігнорував Австрію. Тому, щоб уникнути зайвого ризику, Орден існував тут без права політичної та військової діяльності. Про велике бажання католицизму утримати у своїй орбіті Тевтонський Орден, що зійшов зі шляху істинного — католицького — на протестантські манівці, вказує той факт, що й зараз резиденції Ордену не десь, а саме в австрійському Відні та німецькому Пассау (прикордонному з Австрією). Саме єпископи Пассау (ще від часів утворення Австрії в 12 столітті) були найбільшими землевласниками Австрії.

З точки зору католицизму протестантизм є чи не найбільшим гріхом.
Серед католицького кліру ходить анекдот.

Приходить проститутка на сповідь:

— Отче... Я... Я... прост...

Отець насторожується:

— Ну... Кажіть...

— Я... Я... прост...

Отець підозрює, тут щось не те. Аби уникнути підозри про зв'язки з протестантами, єреміками, він кличе на допомогу свого начальника — аббата.

Аббат сповідає далі:

— Та кажіть уже...

— Я... Я... проститутка!

— Ну, слава богу! Я вже думав, що протестантка!

Потужне бажання австрійських намісників римського католицизму утримати за собою Орден приводить до видозміни в 1860 році тевтонського хреста.

Цей гако-подібний хрест запроваджено аббатом Хагеном як монастирський герб в Австрії. Вернер Мазер („Адольф Гітлер”, глава 2) зазначає, що аббат Хаген відомий усій окрузі Ламбаха, де малий Адольф почав ходити до школи і брав участь у монастирському хорі. Крім герба стилізована свастика прикрашала ще й перстень аббата Хагена і навіть його кафедру. Такі символи — під час поїздок у

гості та на навчання — міг часто бачити 10-річний, а згодом і 12-річний Адольф. (Австрія — не Австрійська імперія — за розмірами становить 1/8 території сучасної України).

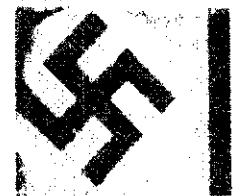
А ще пізніше, пишучи в „Майн кампф” про свастику, Гітлер не вживатиме її первісного санскритського звучання — свастя — в означенні світла, щастя, перемоги світла над мороком. Зачарований доблестю тевтонів „мудрий” Адольф називатиме свастику не інакше як **Hakenkreuz**, такенкройц, тобто хрест із гаком, — мотикоподібний хрест.

З перемогою німців над французами у керованій Бісмарком франко-прусській війні (1870-1871 рр.) і з приходом до влади (в об'єднаній Німеччині) канцлера Бісмарка, тевтонів зітріє надія на повноцінне відродження Ордену та його традицій. Легендарне прусацтво Бісмарка увійшло в історію, вказує не на пруське походження канцлера, а на керування (не найвище) Другим рейхом (бісмарковським) коацією пруських тевтонів.

1914 року (за 4 роки до падіння Другого Рейху внаслідок керованої „святими” іудеями соціал-демократичної революції) тевтони досягнуть справжнього триумфу. В ході воєнних дій 1914 року, під час Першої Світової війни, німецька армія під командуванням Гінденбурга і Людендорфа розіб'є російську армію не десь, а саме під легендарним Грюнвальдом-Танненбергом. Ціною власної та ворожої крові керована тевтонами німецька армія зміла з себе 504-річну ганьбу за поразку тевтонів під Грюнвальдом 1410 року.

1914 рік став роком серйозної реорганізації Ордену. Зараз невідомо, хто став гросмейстером Ордену. Вірогідно, це Гінденбург. Бо ледве чи генерал Людендорф — прямодушний німецький язичник — погодився добровільно опинитись під „святим” іудейським ковпаком. А Гінденбург зосередив усю владу в руках Гітлера — президента і канцлера. Саме про них казав Розенберг — про ставлеників Німецького Ордену біля керма рейху — це в період правління Гінденбурга. Хоропили Гінденбурга не десь, а на цвинтарі Танненберга...

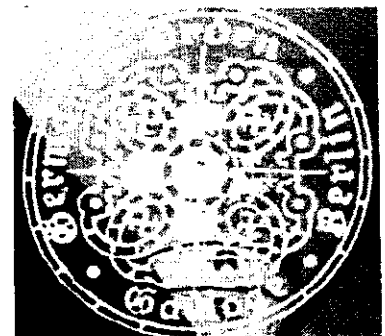
Пожинання плодів однозначно приємна справа, і воно не закінчилось перемогою Бісмарка (веденого Ротшильдами) над французами у франко-прусській війні 1870-1871 років. Зараз (1918 рік) Франція та її союзники святкують перемогу над Німеччиною в Першій Світовій війні. Пожинання іудеями плодів у повоєнному Версалі 1919 року змушує німців уже вкотре чухати свої потилиці. Націоналістично налаштована німецька верхівка прагне повернути втрачене у війні. Але, як австрійський громадянин, Гітлер, фактично нелегал у Німеччині, потрапляє в поле зору цієї верхівки?! Звичайно, партійна робота, ораторські здібності і фронтове минуле Адольфа зіграли свою роль. Та ми вже бачили рицаря Генріха фон Плауена, котрий після поразки під Грюнвальдом зумів зберегти залишки тевтонів і відстояти фортецю Марієнбург, переосмислити, реорганізувати, видозмінити Орден, перевівши його з площини військової у площину державну. Так і Гітлер зараз прагне видозмінити Орден. Бачений в дитинстві монастирський, видозмінений тевтонський чорний хрест на білому фоні стане причиною уподібнення Гітлером цього хреста до прямої („зушипеної”) свастики і використання її разом з діагональною („рухливою”) свастикою.

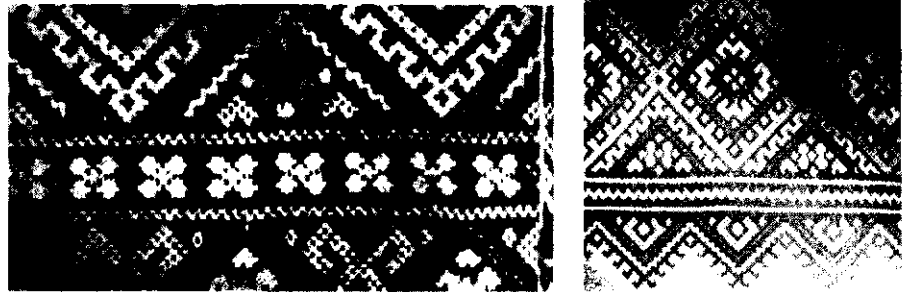
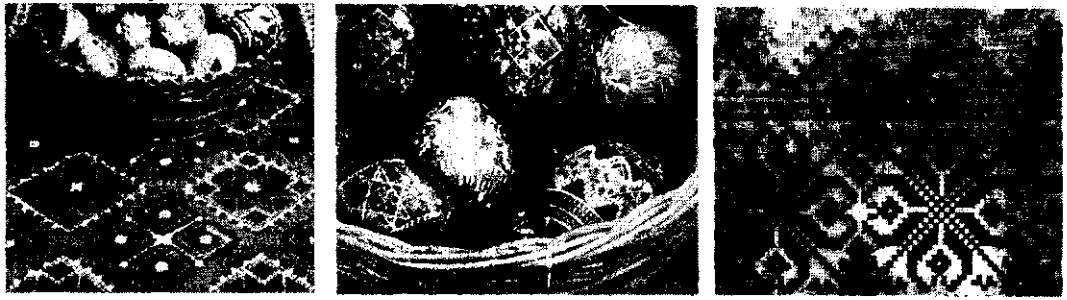
У „Майн кампф” (частина 2, глава 7,) Гітлер каже, що через півтора року після повернення з фронту...

„...влітку 1920 року наш партійний прапор вперше побачив світ. Білий колір символізує націоналізм. Мотикоподібний хрест символізує місію боротьби за перемогу арійців...”

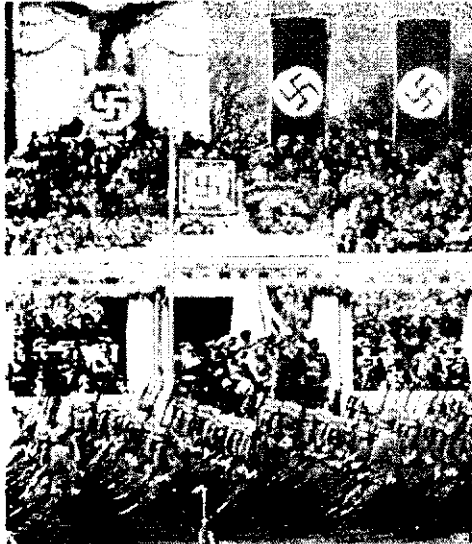
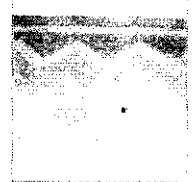
Мотикоподібний хрест. І не інакше. А сам Орден уже не Тевтонський, а Германський (Німецький). І цей Орден не в Кьонігсберзі (Східна Прусія) і не в Австрії, а в Берліні.

Свастика — древній український символ сонця. Ним оздоблюють столи і те, що на столі, — щоб надати смаку.

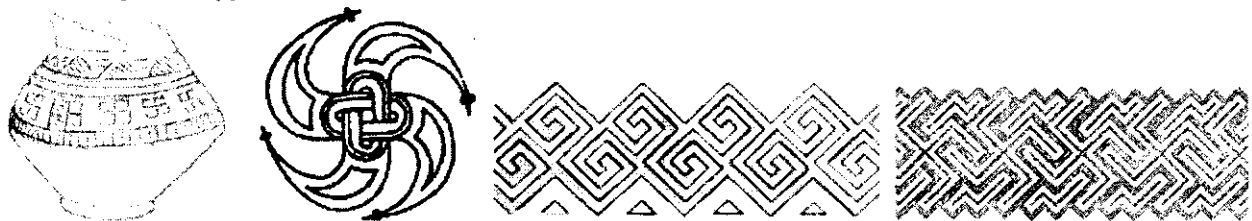
Аби підземелля не пригнічувало відсутністю сонця, станція кийського метрополітену „Університет” з дотриманням обережності при жидо-советській свастикофобній владі оздоблена 90%-ною свастикою.

Як відомо, рух сонця по небосхилу постійний. Принаймні, ще нікому не вдалося помітити припинення руху. Звісно, нікому крім „богообраного” Ісуса Навіна іудейського полководця часів Мойсея. Згідно з Біблією (*книга Ісуса Навіна, 10: 12-15*) Ісус Навін зупинив сонце аби продовжити день і таким чином здобути перемогу над ворогами „святого” іудейського племені.

„Зупинена”, пряма свастика, зустрічається мало коли (тільки в епоху свого виникнення), а в поєднанні з рухливою — ніколи. За винятком Гітлера (новітнього Ісуса Навіна).

Очевидно пряма свастика є перехідним — від меандрів до рухливої свастики — символом.

Меандри — найдревніші брати свастики — в сучасному світі зустрічаються усюди. Помилково, а скоріше навмисне (спекулятивно) меандри називаються орнаментом, принесеним християнством. А треба визнати, що меандри не принесені християнством, а експлуатовані ним.

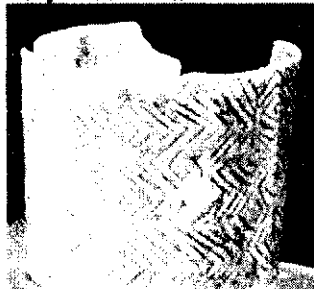
Рятуючись від голодної смерті, талановитий український скульптор Сосновський змушений прийняти пропозицію Ватикану і вирізати з мармуру жидіву-Христородицю, прикрашену українським орнаментом, яка знаходиться тепер в Острозькому музеї-заповіднику.

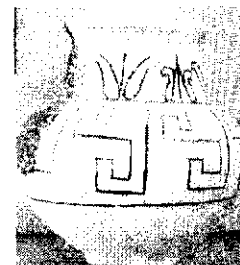

Евангеліст Лука, він же автор Ново-Заповітної історичної книги „Дії апостолів”, він же перший іконописець, зображений з меандрами на рясі, як от у Тернопільській церкві „Непорочно зачаття”. Не випадково саме Лука. Бо меандри в поєднанні з цим суперактивним христосівцем якраз і можуть створити ілюзію християнського походження древніх арійських магічних орнаментів. З іншого боку, Лука походить з Македонії, що на півночі Балканського півострова межує з арійським світом, від якого християнізм нишком «запозичує» орнаменти. Як у випадку з Ісусом, так і у випадку з Лукою, все не випадкове.

На початку 20 століття український археолог і етнограф Хведір Вовк провів археологічні розкопки біля селища Мізин на Чернігівщині, знайшов найдавніші у світі меандри. Їм 20000 років. Вони вирізьблені на бивнях мамонта і зберігаються у Київському історичному музеї, у відділі „Палеоліт”.

Пізніше від палеоліту, але раніше від Христа на сотні років, меандри вже не різьбленням, а малюванням наносяться на посуд.

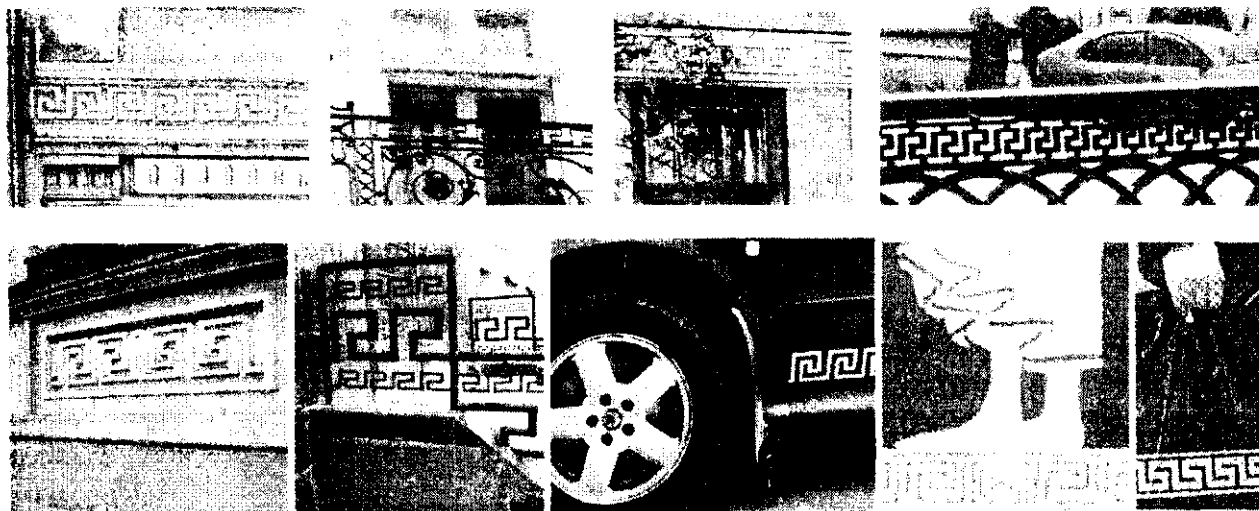
Та й дивно було б, якби християнізм не монополізував цей орнамент за умови, що він був його власним винаходом. І тому що меандри не є християнськими орнаментами, вони й не монополізовані християнізмом і зустрічаються усюди.

Зараз ми зачаровані цим давнім і дивним орнаментом. В Україні меандрами найчастіше оздоблені вікна. Це вказує на їхнє давнє язичницьке походження, коли розумні древні люди молились не до ікони, а до вікна, до Сонця, що посилає своє проміння через вікно до людей, які йому покіюються. Звичайно, у Києві, де люди багатші, меандри поширеніші. Але й в менших містах вони звичні прикраси.

Перші два зображення зі Стрия, далі з Білої Церкви, далі з Києва, ще далі — з усього світу.

Апостол Лука

Інший археолог, Вікентій Хвойка, на початку 20 століття відкрив на берегах Дніпра (між Києвом та Каневом) не менш дивовижну цивілізацію — найдавнішу на Землі арійську цивілізацію Трипільців. Сьогодні тут діє Археологічний музей. Він дуже не рекламується і не афішується. Бо туристи з усього світу мають їхати (і везти свої гроші) до Єгипту, цієї псевдо-колиски людської цивілізації, та до Греції і Риму, як до колиски псевдо-культурного християнізму.

Знайдені на Чернігівщині меандри безумовно мають сакральний зміст і зв'язок з дещо пізнішою Трипільською цивілізацією та ще пізнішою Шумерською цивілізацією, де основа (фундамент) культового і астрономічного центру — зіккрату — виконана у формі своєрідного меандру.

Археолог і дослідник української трипільської цивілізації Михайло Відейко викладає результати своїх досліджень у книзі „Трипільська цивілізація”.

Відейко надає зразки трипільських зображень свастики, здебільшого на посуді, датовані 5000-6000 роками до нової ери. Вони найдавніші у світі.

Цікава археологічна знахідка з поєднанням діагональної та прямої свастики. Втім, це може бути не поєднання, а просто підхід художника з іншої позиції до зображення. Досить повернути тарілочку (фото нижче), і пряма свастика стане діагональною, а діагональна прямою.

Українські археологи спільно з українськими антропологами відтворюють зовнішній вигляд древніх трипільців. Він відповідає сучасному вигляду європейців і геть далекий від нав'язаного стереотипу про подібність людей кам'яного віку до мавпи.

Щодо сонячного символу, свастики, то вона часто зображується всередині сонця, і не тільки на посуді, але й на прикрасах.

Отже чорний гакенкройц у білому колі на червоному тлі замість сонячної свастики і германський орден замість тевтонського вказують на видозміну. Саме таке поєднання кольорів — чорний, білий, червоний — утворювало прапор Германського союзу (під протекторатом мальтійського Наполеона) — „спадкоємця” Першого рейху. Гітлер навіть не спробував звільнитись з-під ковпака жидо-християнізму. А якби він спробував це зробити, то не став би фіюрером. І якщо дати загальну характеристику тим десятиєм кавалерам запровадженій в Третью Рейху гасмничої нагороди „Німецький Орден”, то можна помітити певну закономірність. Всі вони не герої-льотчики, не капітани підводних човнів, не адмірала і не маршали. Серед них нема ні рейхсмаршала Герінга (йому Гітлер початково заповідав свій пост Президента рейху), ні тих, на кого Гітлер остаточно склав свій політичний заповіт — гросадмірала підводного флоту Карла Дьоніца на посту президента, і міністра пропаганди Йозефа Геббельса на посту канцлера.

Приподобились високої та рідкісної нагороди якраз люди з особистої гвардії фіюрера, — це його секретаріат, кавалери Ордену. Вони підтвердили свою особисту відданість Гітлеру — Гросмейстеру Тевтонського Ордену.

1. Головний ад'ютант і секретар Гітлера Рудольф Шмундт.
2. Головний піонер-вожатий німецької молоді, — Гітлерюгенд, — Артур Аксман.
3. Наступник знищеного Гітлером начальника штурмових загонів Ернста Рема
Віктор Лютце.

4. Головний автомобіліст рейху Адольф Хюнлейн.
5. Гауляйтер (губернатор) Карл Хольц.
6. Головний рабовласник і будівельник укріплень рейху Константин Хірль.
7. Міністр постачання Фрідріх Тодт.
8. Заступник гауляйтера Богемії і Моравії Герман Гейдріх.
9. Гауляйтер Саару Йозеф Бюркель.
10. Гауляйтер Сілезії Карл Ханке.

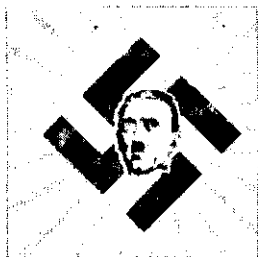
Майже без видозмін залишилося взяте у древніх римлян привітання витягнутою вперед рукою, до якого додано проголошення „Хайль!”, „Heil!” (щось на зразок христосівського «свят, свят, свят, господь Саваот»). Це скорочення першого слова „священний” („Heilige”) з назви імперії народу-дурисвіта — Священної римської імперії німецької нації — „Heilige Romische Reich Deutscher Nation”.

Фрідріх Ніцше („Жадання влади”, розділ 60-62) задовго до Гітлера підсумовує:

„...Хрестові походи були тільки піратством вищого порядку, не більше того! Німецьке дворянство, в основі своїй — дворянство вікінгів, було таким чином у своїй стихії: церква знала надто добре, як їй бути з німецьким дворянством... Німецьке дворянство — повсякчас „швейцари” церкви, завжди на службі у всіх дурних інстинктів церкви, але з гарною платнею... Якраз церква, за допомогою німецьких мечів, німецької крові й мужності, вела смертельну війну зі всім шляхетним на землі! В цьому пункті стільки наболілих питань! Німецького дворянства майже нема в історії вищої культури, і можна здогадатись чому: християнство і алкоголь два великих засоби розглінення... Німці мають на совісті найнеохайніший вид християнства, який тільки є, найнезцілиміший, найнезаперечніший, — протестантизм. Якщо людство не впорається остаточно з християнством, то в цьому будуть винні німці... Християнство благословляє брехню, мистецтво самоосквернення, зневагу до всіх чесних і гарних інстинктів. Паразитизм, як єдина практика церкви, що висмоктує всю кров, усю любов, усю надію на життя своїм ідеалом блідої немочі і святості; потойбічне, як воля до заперечення всякої реальності; хрест, як знак приналежності до найпотемнішої змови, які коли-небудь бували, — змови проти здоров'я, краси, вдалості, сміливості, духу, проти душевної доброти, проти самого життя...”

„небажаним” в емблематиці, на фірмових логотипах, товарах масового споживання — тканинах, кераміці... Відтоді свастика використовується лише як карикатура.

Тому Гітлер потрібний єговообраному племені не тільки як творець держави Ізраїль. Він потрібний, щоб пригнітити духовно, а значить і знищити остаточно колыску арійства — Україну та українців.

Дехто каже, що Адольф з молодості і до фюрерства мріяв про перемогу арійства над жидівством. Це так. Але він задовго мрійливо дивився в небо і втратив можливість бачити, що робиться навколо.

Мріяти не заборонено нікому, включно з Адольфом. Треба лише вчасно приставити до нього жидівських фінансистів, які вже прорахували (як і у випадку з Наполеоном та Бісмарком) усі майбутні прибутки; а також особистого лікаря (чи не іудея?) Теодора Мореля. (Теодор майже Герцль. Теодор у перекладі означає „божий дар” чи не Єгови дар?). Він буде вчасно робити фюреру відповідний до ситуації укол, аби фюрер підписав потрібні фінансистам документи.

Морель за сприяння Гітлера виторгує для себе монополне право на постачання (за спекулятивними цінами) медикаментів для німецьких вояків — Фріца, Ганса, Отто, мільйонів Дітріхів та Герхардів, з них витікає животворна кров.

Отже, керований жидовізмом Гітлер присвячує свій (?) путч 9 листопада 1923 року не до наполеонівського перевороту, а до перевороту (революції) 9 листопада 1918 року в Німеччині, керованого жидівською соціал-демократією, що прагне будувати Сіон у Німеччині на зразок російської соціал-демократії, яка будувала Сіон в Росії (духовний сіонізм). За таким принципом діє соціал-демократія у всіх країнах. Жиди не хочуть до Сіону. Вони хочуть до Києва, Москви, Берліну, Парижу, Нью-Йорку... З допомогою Льва Троцького можемо висловити простіше --- всесвітня революція.

Якщо христо-глобалізм є федерація, тобто весь світ під одним іудейським ковпаком, то світова соціал-демократична революція передбачає конфедерацію, тобто різні окремі країни під окремими іудейськими ковпаками, об'єднаними міжнародним іудейством. Ну а сіонізм політичний (палестинський) шкодить найперше комунізму.

Революція 9 листопада 1918 року паралізувала Німеччину щодо її участі в Першій світовій війні; вже через два дні, 11 листопада змусила капітулювати. Майбутній фюрер повертається з війни єфрейтором.

Внаслідок поразки Німеччина втратила завоювання Бісмарка, змушена обмежити армію до 100 тисяч чоловік та відмежувати свою промисловість від військових замовлень. Авіаційний завод BMW переведений на випуск автомобілів. На час так званого гітлерівського заколоту в листопаді 1923 року Німеччина перебувала під гнітом гіперінфляції. Один долар США коштував 4 трильйони марок. Зусиллями уряду курс марки вдалося стабілізувати на співвідношенні 4,2 трильйона, або 4200 мільярдів марок за один долар. Інфляція знищила заощадження населення.

Герріх Шнее зазначає:

„...Після падіння Наполеона фінансова імперія жидівського банкірського дому Ротшільдів, через свої кредити монархам та канцлеру Бісмарку, контролювала весь континент...”

Поживившись на завоюваннях Бісмарка, фінансова імперія Ротшільдів унаслідок німецької революції 1918 року та поразки Німеччини в Першій світовій війні поживилась на її (Німеччині) втратах.

Коли весь світ (втягнутий іудеями у війну) воював, вбивали один одного кращі сини України, Німеччини, Англії, Франції, — „богообрані” сини Ізраїлю гріли свої загребуші руки.

Очевидним є зв'язок між верхами жидівства (вони спонсорували революцію в Німеччині, заробивши на її перерозподілі півсвіту) та жидівськими низами, які через свою соціал-демократію зробили цю революцію та яким дісталась соціал-демократична влада в Німеччині.

Аби механізм перекачування грошей від держави переможеної до держави переможця працював бездоганно, треба щоб керівництво цих та сусідніх держав було жидівське.

Результатом німецької соціал-демократичної революції 1918 року було скинення з німецького престолу монарха, імператора Вільгельма-2, та проголошення республіки.

Вільгельму-2 Німеччина завдячує побудовою морського та підводного флоту. Нині місто Вільгельмсхавен має найбільший військовий порт Німеччини та Європи, а також є найпотужнішим у світі вузлом морських підводних нафто-, та газо-трубопроводів.

Проти короля-жида, чи проти царя-жида може вибухнути народне повстання. Тому жиди використовують усі засоби для впровадження по всьому світі конституції (обмеження повноважень одноосібного правителя) і парламентаризму: колегіальних форм державного управління, коли відповідальність за стан держави є безособовою, колективною. Такими є: республіка, парламентська республіка, парламентсько-президентська республіка, президентсько-парламентська республіка... За таких форм правління, шляхом підкупу (злочину) депутатів-парламентарів та маніпулюванням результатами голосування („демократія”) можна спрямувати розв'язання державних (не Ізраїлю) справ на користь міжнародному іудейству.

Надоїло самовладно львові панувати,

Довелося хоч-не-хочеш конституцію дати.

Радість у звірячій царстві. „От тепер нам гарно!

Бо хоч будуть брати й драти, то парламентарно!”

(Іван Франко. „Звірячий парламент”)

Ясно, що свідомо частина німецького суспільства, а з нею й Гітлер, з

патріотичних міркувань призначила своє повстання на 9 листопада 1923 року, до 5 річниці соціал-іудейської революції 9 листопада 1918 року.

Кероване гебрейством книговидання в незалежній від українців Україні займається інтенсивним фальшуванням історії, подає виступ Гітлера 9 листопада 1923 року не беручи до уваги першоджерело:

„...Коли я побачив, що жиди є вождями соціал-демократії, з очей моїх упала пелена...” (Гітлер, „Майн кампф”, Частина 1, глава 2)

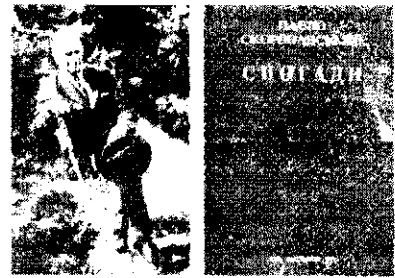
„...В листопаді 1918 року напруга підсилилась... І ось, в один з листопадових днів несподівано прийшло нещастя. На вантажних автомобілях приїхали матроси і почали закликати до революції. Їхніми “вождями” в боротьбі за “свободу, красу та гідність” нашого народу виступало декілька жидівських хлопців. Звичайно, жоден з них не був на фронті...” (Там само, частина 1, глава 7)

„...Для листопадової республіки найтяжчим вироком є саме республіканська форма правління в Німеччині...” (Частина 2, глава 2)

„...Сила старої німецької держави покоїлась на трьох китах: 1) на монархічній формі правління, 2) на адміністративному апараті, 3) на армії. Революція 9 листопада 1918 року скинула монархічну форму правління, деморалізувала армію і зробила адміністративний апарат інструментом партійної корупції. Цим революція знищила всі три основні джерела сил державної влади. Бо джерелом сил будь-якої державної влади завжди є саме ці три вказані фактори...” (Частина 2, глава 9)

„...На шлях злочинних методів першою відкрито стала революція 9 листопада 1918 року...” (Частина 2, глава 13)

Патологічні противники Гітлера, особливо з низьким рівнем знань (невігласи), узалежнюють інформацію про жидівську природу революцій, зокрема німецької, від гітлерівського антисемітизму. Більше того, вони готові оголосити „Майн кампф” фальшивкою. Але Гітлер у 1918-1919 роках став свідком німецької жидо-соціалістичної революції на рік пізніше за українського гетьмана Павла Скоропадського, котрий відчув на собі всі „принади” російського революційного жидо-більшевизму ще в 1917-1918 роках, і вже на початку 1919 року писав свої спогади.

Академічне видавня “Спогадів” (чи не фальшивка?) Скоропадського (стор. 78):

„...Справді, через деякий час з'явився знову комісар, жидок, і заявив, що Гомельський комітет переправить мене під арештом до Київ, і що там подальша моя доля буде вирішена...”

Далі (сторінка 110) зазначається:

„...З'являлись і підозрілі панове, які йшли до мене аби розвідати мої плани, а потім бігли повідомити про все з'ясоване більшовикам, на чолі яких була якась жидівка. Вона, на моє щастя, поїхала по інструкції до Київ...”

Явна проституція Ісусової бригади — вашим і нашим, монархістам і комуністам (республіканцям). Про це останній український гетьман (там само, стор. 112) пише:

„...Оповідні ми дісталися до сільського священика, де вирішили відпочити. Священик був, видно, політиком, він нас прийняв люб'язно, але не знаючи, що ми за люди і яких політичних переконань і не бажаючи промахнутись, видавав себе за більшовика, а коли побачив, що ми децю спантеличені його заявою, відразу об'явив себе нереконаним монархістом, сторонником старого режиму. Хай там що, він нас добре нагодував, і до вечора ми дісталися до Листвянки...”

Також у книзі „Брудершафт двох диктаторів”, виданій Асоціацією істориків „Істина” творчої спілки вчителів України 1993 року в Києві, здійснюється фальшування фактів

щодо Української символіки — свастики — та свідоме її паплюження на підставі використання Гітлером. Автор книги Анатолій Трубайчук пише:

„...Винайдена Гітлером чорна свастика у білому колі в центрі криваво-червоного полотна мала, на його думку величезний, диявольський зміст...”

Це брехня. Бо Трубайчук міг би сформулювати принаймні так: „...Винайдена Гітлером композиція чорної свастики, білого кола...” Гітлер сам вказує, що свастику він лише використав, а не винайшов, та й при розробці партійної символіки 1920 року різні автори проектів прапора і штандартів пропонували йому свастику, яку Гітлер назвав **Hakenkreuz** (гакенкройц) — мотикоподібний хрест.

„...Я був змушений відхилити всі проекти, що прислались мені з усіх кінців, тому що всі вони зводились до однієї теми: використовувались старі кольори німецького прапора, і на цьому тлі в різних варіантах зображувався мотикоподібний хрест. Після багатьох спроб та переробок я сам склав закінчений проект: основне тло прапора червоне: біле коло всередині, а в центрі цього кола — чорний мотикоподібний хрест. Це був достойний символ! Червоний колір уособлює соціальні ідеї, закладені в нашому рухові. Білий колір — ідею націоналізму. Мотикоподібний хрест — місію боротьби за перемогу арійців і разом з тим за перемогу творчої праці, яка споконвічно була антисемітською і антисемітською залишиться...” (Гітлер. „Майн Кампф”, частина 2, глава 7)

Український символ — свастику — Гітлер не те що не вигадував, а навіть не називав її такою, а лише „гакенкройц”.

Вірогідно, слово „свастика” своєму використанню в Третьюму рейху завдячує ідеологу рейху, Альфреду Розенбергу. Він у 1925-1930 роках писав про християнську спекуляцію арійськими символами:

„...Нордичні боги були образами світла зі списом та сіянням навколо голови, хрест і свастика — це символи сонця та родючого життя. Набагато раніше 3000 року до народження Христа, нордичні народи, і це можна довести, несли ці знаки в Грецію, Рим, Трою, Індію. Ще Мінутіус Фелікс виступав проти язичницького хреста, поки, нарешті, римська (Т — подібна) шибениця, до якої був прибитий Ісус, не була перейменована в цей язичницький, тепер „християнський” хрест, і не з'явилося язичницьке сонце чи небесний хрест як небесне сіяння над головами церковних мучеників та апостолів...” (Альфред Розенберг. „Міф 20 століття”, книга 1, частина 2, глава 2.)

Ще до народження (1889 р.) Адольфа Гітлера, Кобзар Тараса Шевченка друкувався зі свастикою на обкладинці, його можна знайти в приватних бібліотеках і в закордонних музеях.

Коли Гітлер воював рядовим солдатом (праворуч на фото), а пізніше єфрейтором на фронтах Першої світової війни, в Росії до 1918 року (фактично при большевиках) друкувались гроші з двоголовим (імперським) орлом на фоні свастики.

Свастика в різному вигляді, цілком або частково присутня в українській вишивці, в чому можна переконатись зазирнувши до бабусиної скрині чи художнього салону. А вишивка українська бере початок від початку арійства — орання землі та початку осілого життя, 11-15 тисяч років до наших днів.

Древні арійці-українці мотикою орали землю, щоб відтворити (сіяти й жати) дари природи. Це творчість. Тоді як інші народи жили кочівництвом, полюванням, рибальством та збиральництвом, тобто тупим привласненням дарів природи. Обробіток (орання для відтворення) землі забезпечує арійця високим урожаєм і дає можливість утримувати стільки дітей, скільки народить жінка. Тому саме українська жінка на протигагу жінкам інших народів отримує можливість не просто шити, а вишивати, творити (для родини), створювати художній образ вогню-свастики-Сонця, берегинею якого вона є. Багатодітна родина — соціальний захист арійця. Він гордий і щасливий своєю незалежністю. Йому не треба державна пенсія (якщо доживе до неї). Загальна пенсія — досить пізній винахід жидівства, запроваджений паралельно з пролетаризацією арійців для зменшення приросту арійського населення, для його поступового невпинного виродження.

Свастика лише частково нагадує мотику. В цілому ж вона є знаком вогню та його вищого ідеалу — Сонця. Сам хрест, — це два прутики. Їхнє тертя (один до одного) дає вогонь. Дотепер люди, звертаючись на вулиці з проханням прикурити, жестами рук показують хрестоподібне тертя руки об руку. Загнуті кінці свастики показують напрям руху вогню-Сонця над горизонтом: зі сходу на захід. Звідси й напрям годинникової стрілки.

„...На статуях Будди (на грудях) зображена свастика. Санскритське слово „свастика” походить від слова „свастя”, що відповідає сьогоднішньому українському „щастя”. „Свастя” значить „світло”, і звідси походить слово „свято”, „святість”, „святий...” (Л. Силенко. „Мага Віра”, день 16)

Мовою санскрит написані Веди, священні книги арійців. Саме тих арійців, які від перенаселення розійшлися з України у Світи. Щоб не втратити Священні Знання-Відання (Веди), змушені були записати їх.

За різними даними це припадає на період від 7000 до 3000 року до нової ери, тобто щонайменше за 2500 років до написання-редагування Тори (Біблії) рабином Ездрую.

В Україні Веди залишились в усній формі, в пам'яті Волхвів, і проіснували доти, доки християнська орда не знищила волхвів як своїх смертельних конкурентів. На місце рідної ведичної мудрості прийшло жидівське євангеліє (Новий Заповіт), та ще й Старий Заповіт з жидівськими пророками притягло. Це визнають навіть критично налаштовані жиди на зразок мадам Блаватської:

„...Вченими доведено, що Веди з'явилися за багато століть раніше єврейської Біблії, і якщо й було запозичення однієї від другої, то легко зробити висновок, що не Веди можна звинувачувати в плагіаті, а Біблію...” (Блаватська. “Розвінчана Ізіда”, частина 1, глава 3)

Веди містять відомості в прихованому вигляді.

Зокрема, відомості про хрест-свастику як символ вогню-Сонця-щастя були розкриті Лесею Українкою.

З „Рик-Веди”

Гімн Агні.

Батько всієї родини приносить поданки.
Агні швидко біжить по всім вітті кострища.
Вже не такий він слабкий, молоденький, як був на початку
В час, як дві матері * його на світ породили.
Хутко він займе ті гілочки, ще не доткнуті.
Шириться, стелеться, кинувсь на гілки найвищі,
Швидше, все швидше... он кипувсь на нижчій знову.
Гляньте, як раптом Агні боговитий змінив свою постать!
Вітром розмазаний, в'ється, тріщить, готить і вирує,
Ділить свій пломінь, і палить, і чорні сліди полишає.
Мчить наче повіз, червоним пломінням вже неба сягає.
Швидше від слява його никне темрява, наче ті птахи.
Що поспішають схватись від сонця упалив.
Вчуй нас, ти, боже поданків! Ти маєш прекрасне світло,
Коней прудких, пишний повіз ти маєш!
Мудрий, щасливий ти, Агні! о, зглянься на наші благання!
О, допроваль нас скоріше до щастя й багатства!

* Дві матері — тож саме ті дві тріски, що з їх витирається святий огонь(Агні). (Прим. Лесі Українки)

Леся зачаровано дивиться на вогонь; називає вогонь боговитим, святим, таким, що веде до багатства й щастя — свастя, свастики.

Значить, намагання Асоціації істориків „Істина” творчої спільки вчителів України надати свастичі „величезного диявольського змісту” має мету снаплюжити українську історію та українську древню магичну символіку.

Вражений несправедливістю жидівської революції, та викликаного нею ганебного стану Німеччини, свідомий клас німецького суспільства бажає реваншу.

Головний ідеолог нового рейху Альфред Розенберг у книзі „Міф 20 століття” (книга 3, частина 1, глава 1) аналізує:

„...В горах Сіону століттями культивувалась мрія про золото, про силу любові і ненависті. Ця мрія розігнала жидів по всьому світу. Неспокійні люди з сильною мрією, створюючи руйнівну дійсність, і нині ще живуть і діють серед нас як носії злих мрійливих видінь. Ця мрія, пережита вперше три тисячі років тому, після численних невдач, мало не стала дійсною владою золота та світовою владою. Відмовившись від любові, краси та честі, мріючи лише про позбавлене любові, безчесне панування, до 1933 року жиди виявились сильнішими від нас, тому що ми перестали втілювати нашу мрію, і навіть пробували немічно сприйняти мрію жидів. І це принесло з собою німецький крах...”

Бажання (деклароване, принаймні) Гітлера змінити ситуацію в Німеччині на користь німців робить генерала Людендорфа (героя Першої світової війни, прибічника Німецької монархії, — він глибоко переживає скинення її жидівською реголюцією) щирим прихильником Гітлера.

Еріх Людендорф активний прихильник відновлення німецького язичництва. Він стає одиодумцем Гітлера, тому що Гітлер відкрито виступає проти християнізму як могутнього ворога німецького національного відродження.

„...Церква в наш час є могутньою організацією...” (Гітлер, „Майн Кампф”, частина 1, глава 3)

„...Ми й без того маємо в Німеччині релігійний розкол. Якщо ми не досягнемо припинення боротьби на релігійному ґрунті, то між католиками і протестантами може розгорітись війна на знищення...” (Там само, частина 2, глава 10)

Людендорф може відновити німецький дохристиянський світогляд (німецьке язичництво) тільки шляхом знищення християнізму.

Адольф Гітлер також розуміє, що тільки шляхом знищення християнізму та об'єднання німців їхньою Рідною Вірою — Вотанізмом (Одінізмом) — можна досягти побудови „Німеччини для німців”.

В цій площині погляди Людендорфа цілком збігаються з поглядами Гітлера:

„...Заснувати, відновити, або зруйнувати релігію — справа важливіша, ніж утворити або зруйнувати державу...” (Гітлер, „Майн Кампф”, частина 1, глава 3)

Генерал Людендорф вбачав у Гітлері людину, яка правильно розставляє акценти, тому під час путчу в півній „Бюргербройкеллер” підтримав Гітлера, а в критичний його момент... „...взяв управління путчем до своїх рук...” (Манфред Кох-Хілебрехт, „Гомо Гітлер”, глава 2)

„...Людендорф у листопаді 1923 року разом з Гітлером очолив „Лівний путч”, йшов у перших рядах колони, і пройшов усі кордони поліції, що не наважувалась стріляти в національного героя...” (Залський, „Хто був хто в 3-му рейху”)

Невдалий путч у листопаді 1923 року похитнув Гітлера (подібно хитався й Наполеон, точніше, його хитали) на його позиціях та змінив акценти у ставленні до жидохристиянізму (внутрішнього ворога, по суті) у протилежний — тевтонський — бік.

Саме генералу Людендорфу, своєму недавньому одиодумцю та рятувальнику життя під час путчу, адресовані слова Гітлера в його „Майн Кампф”. Цими словами Гітлер виправдовується перед Людендорфом і відмежовується від нього:

„...Для політичного керівника релігійні вчення та заклади його народу повинні завжди залишатися недоторканими. Інакше нехай він стане не політиком, а реформатором,

якщо, звичайно, він має для цього потрібні дані..." („Майн каміф", частина I, глава 3) . Політику треба спершу думати не про те, що дана релігія має той чи інший недолік, а про те, чим можна замінити цю недосконалу релігію. І поки ми не маємо кращої заміни, лише дурень та злочинець буде руйнувати стару віру..." (Там само, частина I, глава 10). Завдання нашого руху не в релігійній реформації, а в політичній реорганізації народного життя... В протестантизмі та католицизмі ми бачимо однаково цінну опору для нашого народу." (Там само, глава 12)

Гітлер висловився про те, що рідне німецьке язичництво не може бути кращою заміною хоча й „недосконалому", але „старому" (мовляв, старе означає рідне) жидохристиянізму, який стає Гітлеру опорою.

Це відкрило очі Людендорфу і назавжди відвернуло його від Гітлера.

Для свого маскуванія в ролі прихильника німецької народної віри і противника християнства, Гітлер афішує свою підтримку щорічному музичному фестивалю, присвяченому пам'яті німецького музиканта-язичника Ріхарда Вагнера. Фестивалі проходять в місті Байройт (Bayreuth), де Вагнер побудував свій театр і де вперше, ще за часів Бісмарка, відбулись постанови опер на теми німецького дохристиянського епосу. Вони заворожили німців. Все в Байройті перегукується з валькіріями, нібелунгами. Все нагадує німцям через назву заключної частини опери „Сутінки Богів" про сутінки німецької духовності з причини пригнічення її жидохристиянізмом.

Щоб надати більшій ваги своїй прихильності до німецького язичництва, Гітлер після приходу до влади сприяє урядовими субсидіями щорічному Байройтському фестивалю, а сам фестиваль офіційно стає найвизначнішою музичною подією Німеччини.

Ясно, в душі Гітлера щось лишається. Крім музики Вагнера, це — невістка композитора, вдова Ріхардового сина Зігфріда, — Вінніфрід Вагнер. Саме вона постачала Гітлеру папір та письмове приладдя, коли він (сам чи з кимось) писав „Майн каміф" у в'язниці Ландсберг, де перебував 1924 року після невдалого пугчу.

Вірогідно, пізні почуття (в душі Адольфа) до Вінніфрід переважали над захопленням музикою Вагнера. Це підтверджується ставленням Гітлера до язичництва.

„ ...Ще до призначення Адольфа Гітлера рейхсканцлером, рейхспрезидент фон Гінденбург отримав листа від свого соратника по Першій Світовій війні Еріха фон Людендорфа, разом з яким він восени 1914 року розбив кашанів під Танненбергом у Східній Пруссії і врятував кайзерівську Німеччину. Людендорф писав: „...Якщо Ви призначите Гітлера рейхсканцлером, то Ваші нащадки будуть шловати на Ващу могилу..." Аписеміт Людендорф попереджав рейхспрезидента передусім тому, що вважав фіюрера маріонеткою в руках жидів..." (Манфред Кох-Хілебрехт. „Холо Гітлер", глава 3)

Дійсно, Гітлер сприяє жидові Гімmlеру в реорганізації (керуванні) ним підрозділів СС (SS — Schutz Staffeln — охоронні підрозділи). Ці підрозділи передбачені як альтернатива штурмовим загонам СА (SA — Sturm Abteilung — штурмові загони). Загонами СА командував Ернст Рем. Це той Рем, котрий під час пугчу 1923 року єдиний серед соратників Гітлера досягнув реального результату захопленням військового об'єкту. Гітлер познайомився з Гімmlером 1925 року, вже після пугчу, але своїм сприянням Гімmlеру довів до розпуску штурмові загони СА і до вбивства їхнього командира Рема. Спочатку бачимо Гімmlера разом з Ремом (фото ліворуч). Згодом бачимо жидів Гімmlера (він в окулярах) разом з іншим жидом, — керівником спецслужб рейху, Геїдріхом Такній собі, жидівський конгломерат.

Так, Гітлер сприяв убивству того Ернста Рема, котрий задля очолення СА позинив службу в Німецькій Армії (Рейхсвер) і сприяв виділенню Рейхсвером 60 тисяч марок для

придбання рунору партії, — газети „Volkischer Beobachter” („Народний спостерігач”), що забезпечила Гітлеру народну підтримку і дала поштовх до заснування газет „Der SA-Mann” (Штурмовик) та „Der SA-Führer” (Фюрер СА).

„...Командир штурмових загонів Рем розповідав одному офіцеру СА, від якого я чув це пізніше особисто, що коли баварські військові частини вигнали 1919 року большевицький уряд із Мюнхена (*Баварської совєтської республіки, — прим. авт.*), то Адольфа Гітлера було взято в полон у складі особистої охорони московського емісара Левіне (*з левітів — каганських асистентів, — прим. авт.*) і врятував він свою шкуру тим, що став інформатором. Це, можливо, й пояснює, що Рем, котрий зберігав цей секрет, був убитий за наказом Гітлера відразу після його приходу до влади...” (*Дуглас Рід. "Суперечка про Сіон", глава 42*)

Повідомлення Дугласа Ріда можна ставити під сумнів, але нехтувати його не можна. Місце Рема і СА тепер займає Гімmlер і SS. Саме Гімmlер зрадить Гітлера йдучи на співпрацю з його ворогами у квітні 1945 року.

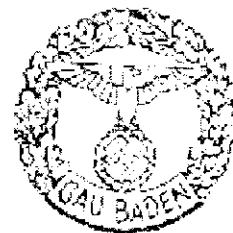
Залишається відкритим питання про загравання Гімmlера з прибічниками німецького язичництва в близькому оточенні Гітлера. Знаємо про сприяння Гімmlера святкуванню (в Третьюму рейху) язичницьких свят зимового сонцестояння (сонцевороту), весняного рівнодення і літнього сонцестояння замість християнських Різдва, Пасхи, П'ятидесятниці.

Історія виникнення штурмових загонів та активної підтримки ними молодого Гітлера сягає своїм корінням подій, що відбувались ще до „півного” пучку.

14-15 жовтня 1922 року Гітлер бере участь в проведенні „німецького дня” в Кобурзі, організованому герцогом Кобурзьким спільно з націоналістичними союзами, де штурмові загони проявляють себе наведенням порядку на вулицях Кобурга. Деякі історики називають наведення порядку терором.

„...Саме в Кобурзі 1929 року NSDAP отримала більшість голосів на виборах до міської ради...” (*Вернер Мазер, "Адольф Гітлер", глава 6*)

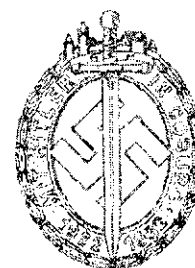
Характерно, що кожен округ (Нюрнберг, Мекленбург, Саксонія, Баден...) має свою, відмінну від інших, почесну символіку NSDAP.

Але символіка штурмових загонів СА збігається з почесною партійною символікою саме округу Кобург. Невипадково Кобург і Байройт близькі сусіди на півночі Баварії.

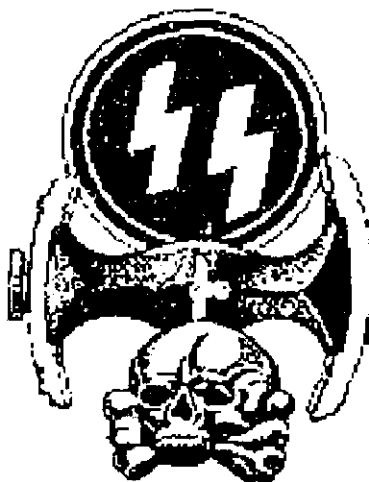
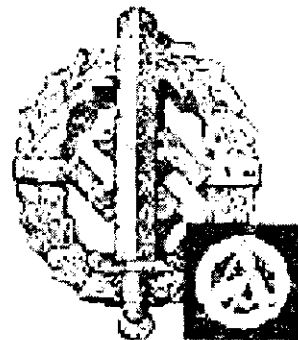
Кобурзький почесний знак NSDAP — вертикальний меч (опущений донизу, мирний) на фоні вінка зі свастикою в середині. На вінку напис: „MIT HITLER IN COBURG 1922-1932” — „З Гітлером у Кобурзі 1922-1932”

Знак штурмових загонів Рема, СА, має той самий вертикальний меч (піднятий догори, бойовий), знову ж таки, на фоні вінка зі свастикою в середині. Напис відсутній — Рем знав, що Гітлер керований іудейством: сїонізмом, християнізмом. Рем служив Німеччині, і його вбивство перешкодило появі на вінку напису „Deutschland über alles” — „Німеччина понад усе.”

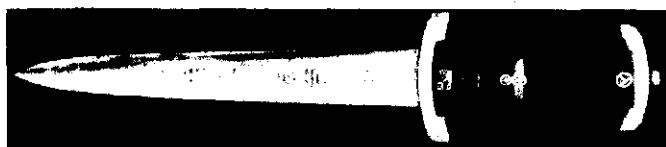

Все вказує на органічний історичний зв'язок Гітлера з Ре-
мом, і на те, що Гітлер зрадив Рема на користь жида Гімmlера.

На символіці SS Гімmlера панівне місце посідає вже
знайомий нам масонський знак, — череп з перехрещеними кістками і
написом „Meine Ehre heißt Treue” — „моя честь називається
вірністю”. Вірністю у вірі в Христа і у вірі в гросмейстера як у
намісника Христа на землі; а ще — у вірі в правильність дій
фюрера, який сиріє створенню концтаборів саме для застрашування
«богообраних» іудеїв і спрямування їх до Сіону.

Для службовців SS нижчого рангу — їм не треба знати про Сіон, масон і
Соломон — виготовляються кинджали з написом „Alles für Deutschland”, „Все для Німеччини”.
Подібно й Сталін проголошує „Всьо для фронту, всьо для перемоги!” Нехай Івани і Степани
не знають про *соціалістическій* рай для іудеїв в одній, окремо взятій країні — ССРСР. Нехай
тішаться, що вони захищають *святищенніс рубежи -!- своєї (?) Родіни!* Нехай Фріци і Ганси
не знають про свою службу Сіонові. Нехай *доблесні* солдати SS тішаться своєю готовністю
захищати Німеччину — Alles für Deutschland.

Прийшовши до влади 1933 року „...Гітлер укладає 20 липня 1933р. конкордат з
папою римським про свободу католицької віри та право церкви самостійно вирішувати свої
внутрішні справи...” (Залський, „Хто був хто в 3-му рейху”)

А вже через три дні, 23 липня 1933 року, бажає стати вищим за Ватікан, „... Гітлер
призначає Людвіга Мюллера (*не шефа гестапо Генріха Мюллера, — прим. авт.*) Імперським
єпископом для підпорядкування церкви державі...” (Залський, *там само*)

Підпорядкування церкви відбулося частково — тільки протестантської
(лютеранської, тевтонської) церкви. Католицька ж церква опиняється в пікантному становищі.
Її вічне підпорядкування Римові та особисто тамтешньому попу, має рангом змінитись на
підпорядкування Берліну та особисто фюреру.

Це суперечить політиці Ватікану. Не в змозі переломити ситуацію на свій бік, пін
римський Пій-ІІ посилає 14 березня 1937 року своє прокляття Гітлеру.

Гітлер пожалкував (логічно), що не пішов з Людендорфом шляхом послідовного
знищення жидо-християнзму та відновлення німецької народної дохристиянської віри.

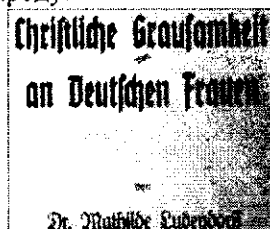
Через півроку (після попівського прокляття Гітлеру) Людендорф помер.

Генерал Людендорф не був самотнім у своєму глибокому переконанні про потребу
повернення німецької нації до своїх духовних витоків.

Однодумець генерала --- расолог Ганс Гюнтер. Він ще 1919 року вийшов з лона християнської церкви, а з 1933 року читає лекції для членів „Руху за німецьку віру” і активно цікавиться нехристиянськими релігіями.

Саме Ганс Гюнтер спростовує створений ідеологами Гітлера міф про нібито арійське походження Ісуса Христа.

Однодумцем Людендорфа, його соратником, а також автором книг на тему німецької рідної дохристиянської віри є Матільда Людендорф, дружина генерала. Ось вона, ця досить миловидна Матільда і її книга „*Christliche Grausamkeit an Deutschen Frauen*” („Християнська жорстокість в німецьких жінках”). Досить однієї назви книги аби зрозуміти присутність у її автора тонкого філософського чуття, високої психічної організації, тривоги за долю свого — спотвореного жидо-християнізмом — народу.

Відтоді, як Матільда Людендорф писала книги на теми німецького язичництва, минав час, 70 років, і в країні победившого сїонїзма — Німеччині — створено (студією L. E. Vision 2003 р.) документальний аналітичний фільм „Відьми.” В ньому неугодна Христу-Спасителю спасителька німецького рідновір'я Матільда, дружина неугодного Сїонові генерала Людендорфа, показана в негативному світлі, на зразок злочої, погворної і кровожерної Баби Яги. Але ми, допитливі, можемо сказати, що маючи таку дружину, генерал помер щасливим.

Перед домовиною безкомпромісного колишнього однодумця Гітлер промовив:

„...Генерале Людендорфе, від імені всього німецького народу з почуттям глибокої вдячності я покладаю тобі цей вінок...” (*Кох-Хілебрехт „Гомо Гітлер”, глава 2*)

Це почуття втрати і усвідомлення Гітлером своєї помилки.

Та було пізно.

Машину жидо-християнської помсти запусчено в хід.

„...В листопаді 1941 Гітлер казав, що краще перемогти церкву шляхом духовної просвіти... В січні 1942 року він вже активізував свою позицію і казав, що не побоїться відкритої боротьби з церквою, коли для цього прийде час...” (*Вернер Мазер „Адольф Гітлер”, глава 5*)

Піп римський має чутливе вухо.

Сталінградська битва стала початком кінця Гітлера.

Хоча Сталінградська битва скінчилась 2 лютого 1943 року, та її переломний момент припадає на 18-19 листопада 1942 року, коли советам вдалось прорвати німецький фронт.

Характерно, що... „...прорив німецького фронту відбувся на тій його ділянці, яка утримувалась італійцями та румунами...” (*Вернер Мазер, там само*)

Відомо, італійці католики, підпорядковані пону римському. А румуни (серед них багато православних) здавна романізовані. 15% румунів — греко-католики, тобто дотримуються східного («константинопольсько-московського») обряду, але перебувають під юрисдикцією попа римського (*Енциклопедія Українознавства, стаття „Румунія”, також „греко-католицька церква”*). Румунія — спадкоємниця давнього римського анклаву Дакія (ще до часу прийняття християнства Римом на державному рівні) у східній Європі. Італійська й румунська мови належать до романської групи мов. Якщо Рим пишеться Roma, то Румунія, — Romania. Давня назва Румунії — *Terra Romanesca*, Земля Римська. Підпорядкувавши собі територію сучасних румунів, римляни за 1500 років до Сталінграду заселяли її представниками сусідніх народів та мешканцями центральної Італії — сабінами. За 100 років до Сталінграду Тарас Шевченко (невдовзі академік) немало здивований східними румунами — молдаванами — писав (*Щоденник, 17.10.1857 р.*):

„...Увечері... ми вирушили до вогняної молдаванки... Чарівна жінка! Невже кров древніх сабіянок так всемогутньо, так нескінченно живуча? Виходить, що так...”

З розвитком подій на фронті під Сталінградом, відбуваються бродіння і розтління Третього рейху зсередини, під боком у фюрера.

Наприкінці 1942 — на початку 1943 року в Мюнхені (синхронно з поразкою під Сталінградом) активізується католицька студентська організація „Weisse Rose”, „Біла Троянда”. Її очолюють браг і сестра — Ганс і Софія Шолль.

Під виглядом боротьби з язичництвом, — згідно з заповітом Христа, — молоді борці (їхня честь також називається вірністю) за діло процвітання Ісусової науки друкують і поширюють у різних містах Рейху листівки з текстом христозбоченської проповіді єпископа фон Галена. Вони мужньо залишають на міських стінах написи „Геть Гітлера” і навіть очолюють студентську маніфестацію протесту. Гестапо, звичайно ж, смертельно наступило своїм підкованим чоботом на горло засліпленим (світлом Христовим) студентам і розтоптало їхню „Білу Троянду”. Але початок розтлінню Третього Рейху зсередини і, відповідно, прискоренню його падіння було покладено.

Недаремно вже через місяць після Сталінградської поразки, у квітні 1943 року, Гітлер звільнив з посади посла Німеччини у Ватікані Карла Бергена.

„...В лютому 1945 року Гітлер признався: «Союз із Італією більше допоміг нашим ворогам, аніж нам...»

А 29 квітня 1945 року Гітлер вніс у свій політичний заповіт такі рядки:

«...Війни хотіли та її розв'язали виключно ті міжнародні державні діячі, які мають або жидівське походження, або працюють в інтересах жидів...» (*„Вернер Мазер. „Адольф Гітлер”. глава 10*)

Тут Гітлер однозначно правдомовний. Бо християнізм якраз і є та міжнародна організація (христосістична партія), діячі якої працюють в інтересах жидів. Простіше: християнство — лобі жидівства.

Жидівство спочатку створює християнізм для возвеличення самих жидів, а потім християнізм створює штучний антикваріат у вигляді древніх біблій, євангелій, ікон, плащаниць жида-Ісуса, подібно до Туринської плащаниці та її копій. Потім жиди створюють з цього штучного антикваріату штучну цінність, а значить і штучний дефіцит, і вміло ним спекулюють.

Не вказуючи, ким є німецькі банкіри за національністю (зайве казати про їхню гаркавість, пархагість, і вилупагість з хижим поглядом), Анатолій Трубайчук у книзі *„Брудершафт двох диктаторів”* пише про приєднання 12 березня 1938 року ревно-католицької Австрії до релігійно-поміркованої Німеччини:

„...До Німеччини було вивезено з австрійських банків 91 тону чистого золота і ще 185 тон золота з монетного двору. Туди ж відправлено на 60 млн. шіллінгів валютних цінностей, 8 тон чистого срібла та 76 тисяч тон у срібних монетах. Внаслідок обміну австрійського шіллінга на німецьку марку знов нажилися німецькі банкіри, так само вони вчинили й з обміном облігацій. Наприклад, шіллінг, який коштував 1,5 марки, обмінювався по курсу 0,7 марки (*удвічі меншому, цілком по-жидівськи, — прим. авт.*). Це дало можливість німцям скупити за безцінь безліч усіляких коштовностей на території Австрії, особливо антикваріат...”

Очевидний гендель-мендель ще до офіційного початку (1939 рік) війни. Справа цілковито контролювалась жидівською фінансовою верхівкою, яка не кладе всі яйця в один кошик. Напередодні війни...

„...підконтрольні жидівській фінансовій імперії Ротшільдів важливі стратегічні об'єкти Австрії були таємно продані Англії ще два роки тому...” (*Фрідріх Шільдбергер. Генріх Шнее. “Багаті світу цього”*)

Після війни...

„...переможену Німеччину змусили платити данину Ізраїлю, існування якого почалося через 3 роки після поразки Німеччини у Другій світовій війні. Уряд США змусив уряд Західної Німеччини сипатити Ізраїлю 822 мільйони доларів протягом 12-14 років... В березні 1953 року Бундестаг додатково виплатив жидівським міжнародним організаціям ще 137 мільйонів доларів готівкою... Президент Всесвітнього жидівського конгресу Наум Гольдман взявся за справу, і сума німецьких платежів Ізраїлю виросла до 30 мільярдів (не мільйонів) доларів і кінцевий (?) розмір платежів досягне 50 мільярдів доларів.” (*Дуглас Рід. „Суперечка про Сіон”, глава 43-44*)

Недаремно, ой-як недаремно називають Гітлера творцем держави Ізраїль.

А щоб німці не підняли бунт, їх упокорили християнізмом. Після утворення (1948р.) держави Ізраїль, Німеччину розділили (1949р.) на дві держави: Німецьку Демократичну Республіку (НДР) і Федеративну Республіку Німеччини (ФРН).

Гітлерівський рейх отримав назву „Третій” завдяки історикам і особистим діям Гітлера, який завів свій рейх під дах Сіону та його лакузи — християнізму.

Адже Перший рейх Фрідріха Барбаросси починався під тим самим дахом. Інакше націоналісти-німці не допустили б клоунської назви Першого Рейху — Священна Римська Імперія німецької нації — HEILIGE ROMISCHE REICH DEUTSCHER NATION.

Відоме слово з назви першого рейху HEILIGE — хайліге — стало й першим словом привітання „хайль Гітлер” гітлерівського рейху, що й зробило цей рейх Третім (після Другого рейху Бісмарка) і продовжило почату Першим рейхом естафету маршу під римським іудео-християнським ковпаком.

Сподівання людей, котрі починали разом з Гітлером творити Новий (Перший) рейх, були спрямовані на те, що цей новий рейх буде „першим”, справжнім німецьким рейхом без римського даху.

„...1920 року вийшла книга Гюнтера „Відхід Ганса Бальденвега”, ідея якої — розрив героя зі Священною Римською Імперією німецької нації та її чужинецькими світоглядними кайданами і заклик до боротьби за вільну від усяких чужих догм Першу Німецьку Імперію нордичної крові. В цій книзі протистоять монах, для якого добро і зло вимірюються лише догматами його церкви, і німецький солдат-студент, який довіряє лише голосу своєї крові і вільної совісті. Цей голос, в об'єднаному образі кайзера і Бога-Одіна (Вотана), символічно говорить йому через закладену в його крові традицію. Для монаха, вихованого в традиціях церкви, цей образ мислення неприпустимий...” (Ганс Гюнтер, „Вибрані праці з расології”)

„...Раса — це зовнішня сторона душі. Пробудити до життя расову душу означає визначити її найвищу цінність, і коли вона запанує, вказати іншим цінностям їхнє органічне місце: в державі, мистецтві та релігії. Завдання нашого століття — з нового життєвого міфу створити новий тип людини. Для цього потрібна мужність. Мужність кожної окремої людини, мужність усього молодого покоління, багатьох наступних поколінь. Тому що хаос ніколи не підкорюється малодушним, і ще ніколи світ не був побудований боягузами... Хто прагне вперед, повинен спалювати за собою мости. Той, хто вирушає у велику подорож, повинен лишити домашній скарб. Той, хто прагне до найвищого, повинен придушити незначне. І на всі сумніви та запитання нова людина майбутньої Першої Німецької імперії знає лише одну відповідь: лише Я хочу...” (Альфред Розенберг, „Міф 20 століття”, вступ)

Церква Христова постійно йде „в ногу” з жидівством у всіх його проявах, — з масонством, сіонізмом, большевизмом...

Кожен з цих проявів підтримується одним або декількома видами християнізму.

Большевизм підтримується православ'ям.

Глобалізм і сіонізм — католицизмом, мормонами, Свідками Єгови, а також тими, хто в даний час ворогує з большевизмом.

Масонство — всіма одразу. Бо кожен масон — будівничий — буде небесний Сіон. Кожен християнин буде небесний Єрусалим. Єрусалим без Сіону неможливий, як і Київ неможливий без Дніпра, а Львів без Високого Замку, Стрий без бурхливої ріки Стрий. Основне, що існує Українська Всесвітня Координаційна Рада та Конгрес української інтелігенції. Їхній голова — перший голова Народного Руху України, „геніальний” поет і кінодраматург, лауреат Державної премії імені Тараса Шевченка — Іван Драч іноді виринає з Йордану.

Нема Дніпра, Десни, Дунаю,
Нема Хоролу і Дністра...
Йордан від краю і до краю
Хвилясті крила простира.
Нема української Говерли,
Над нею вивисивсь Синай.
Немає тих, хто ще не вмерли, —
В хрестах земний шукають рай.
Нема пророків поміж нами:
Чужі сповідують чуже,
Свої ж — хто кається псалмами,

А хто й обрізаний уже...
 Нема Драча — втопився нині,
 Зник у йорданським вирі хвиль.
 Нема й самої України,
 Куди не глянь — скрізь Ізраїль.
 (Невідомий Поет)

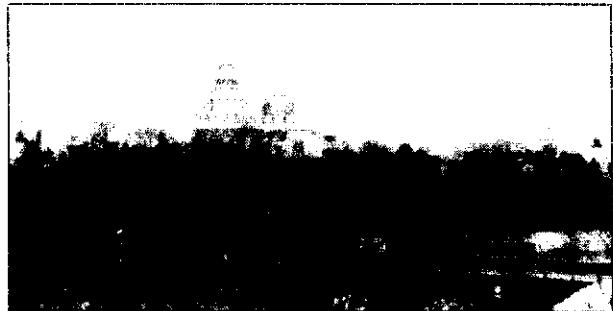
Упослі́дженість Ізраїлем набирає найнесподіваніших форм. Вона приголомшує.

В московському царстві, ще до його перетворення на російську імперію, за часів патріарха Нікона було вирішено перейменувати ріку Істру (ліва притока Москви) на Йордан, пагорб на березі Істри (як можна так називати?! якась Істра?! та це ж святий Йордан!) перейменувати на Сіон. А на самому пагорбі заснувати місто — Новий Єрусалим.

Новий Єрусалим — мужской монастирь въ Звенигород. у., Моск. губ., въ востатн. гор. Воскресенскѣ; началъ строиться въ 1656 по моделямъ, снятымъ въ Іерусалимѣ; здѣсь находится гробница патріарха Нікона, которому принадлежала какъ инициатива, такъ и ближайшій надзоръ за постройкой. После пожара 1726 вновь отстроенъ въ 1748. [Годанъ.]

Часи були непевні. Щойно відшуміла смута, а вже назріває церковний розкол. Сам патріарх Нікон — права рука царя — зазнає переслідувань і навіть ув'язнення. Питання про Сіон та Йордан повисло в повітрі. Але початок Новому Єрусалиму в Підмосков'ї було покладено. Не тільки покладено, але й розвинуто і продовжено включно до новітніх часів. Великий монастир — майже місто — з назвою Новий Єрусалим на квазі-Сіоні, що на березі квазі-Йордану, відновлено після бомбардувань гітлерівської авіації, він діє донині. Він залучає до Ізраїле-упослідження численних зомбованих відвідувачів і простих туристів.

Новий Єрусалим у Підмосков'ї.

Не можна не згадати Богдана і його друга, московського царя Олексія Михайловича, за часів якого діяв патріарх Нікон. Бо після Богдана багато з того, що діється в Москві, стосується й України.

Кожен українець-християнин має мислення початково блоковане Ісусівством. Тому це мислення не здатне породити думку про нагальну потребу відбудови Стрия, Львова, Київ, Чигирин та інших українських міст, думку про відновлення священних гаїв, про дослідження древніх курганів, укріплень, древніх споруд господарського призначення; думку про відродження України через відродження власне її рідних, нехристиянських, українських святинь. Натомість українці відбудовують пам'ятники жидіві Марії.

Українці ставлять у Карпатах хрест біля пам'ятника Захару Беркуту — переможцю татар, хоча кожен школяр знає про Захарову віру в Дажбога. Українці збирають кошти на побудову церкви у Каневі, на Шевченковій могилі, хоча всім відоме ставлення Тараса до жидів та Ісусівської церкви.

В центрі Українського Визвольного Руху, в центрі міста Львова, на проспекті Свободи є три пам'ятники:

Тарасу Шевченку,
 Адаму Міцкевичу,
 жидіві Марії Христородиці.

Біля Марії завжди свіжі квіти, запалені свічки, люди в молитовних позах, нічна підсвітка прожекторами. Українські молодята перед своєю святою першою шлюбною ніччю віддають честь жидівській курві

Біля Міцкевича якщо й не завжди квіти, то завжди польські туристи. Біля Шевченка лиш іноді з'являються квіти та фотографуються перехожі.

Ти вже християнин,
«Єрусалим» тепер твоя столиця?!
Монархію Христову ти будуєш
Бо ваша церква
Перейняла юдейський звичай,
І віру і закон.
(*Леся Українка. „Руфін і Присцилла”, дія 2*)

Не тільки Бандера, але й Наполеон і Гітлер зазнали поразки як своєї особистої, так і поразки тих націй, чий інтереси вони відстоювали.

Бо найнебезпечніший ворог — це ворог внутрішній. Йому назва — х р и с т и я н і з м. І навіть перемога над ворогом зовнішнім є лиш тимчасове явище. Бо ворог внутрішній доконечно вдарить у спину і зведе нанівець усі попередні досягнення.

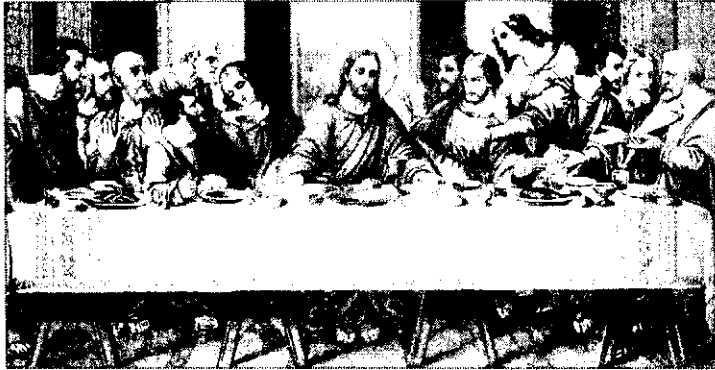
Скажи, хто твій друг, — і я скажу, хто ти.

А хто ж друзі Ісуса ?

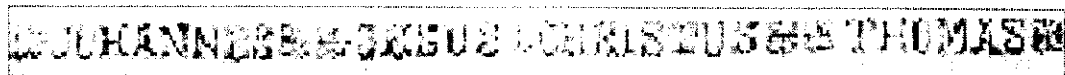
На картині талановитого художника і математика Леонардо да Вінчі „Темна вечір” з математичною точністю відтворена жидівська (ще й жіноча) зовнішність апостолів Ісусових. Робота Леонардо насправді не картина, а фреска (розпис на штукатурці), а значить і недостатньо збережена за 500 років від часу написання. Тому є підстави скористатись роботою іншого, невідомого автора.

Можливо, цей автор земляк, сучасник, а значить і однодумець Леонардо да Вінчі, — Перуджино. Хто б не був автор, але вища (за Леонардову) якість його картини спонукає до того, щоб навести як приклад.

Цінність цієї роботи полягає ще й у наведенні імен осіб (нижній край скатертини), присутніх за столом. Всі імена чоловічі. Це на той випадок, якщо хтось розпізнає серед присутніх жінку. В перекладі на українську ці імена такі: Варфоломій (Bartholomaus), Яків-2 (Jacobus-2), Андрій (Andreas), Іуда (Judas), Петро (Petrus), Іван (Johannes), Ісус Христос (Jesus Christus), Хома (Thomas), Яків-1 (Jacobus-1), Пилип (Philippus), Матвій (Mathaus), Тадей (Thadaus), Симон (Simon).

Цікаво, що й інші автори намагались підкреслити саме чоловічі імена учасників таємного притону, — чоловічі імена учасників з жіночою зовнішністю. Особливу підозру викликає жіноча зовнішність апостолів (апостолюк?) з іменами Іван, Яків-2 та Пилип.

П'ятеро з дванадцяти мають жіночу зовнішність: риси обличчя, пластику, зачіску (дехто без бороди — це суттєво з огляду її природної відсутності у жінок і природної присутності у релігійних євреїв, — пазор'їв). Вони (якщо це не жінки) схожі на пасивних педерастів, яким у статевому акті відведена роль жінки.

Решта семеро, активні педераста. Активних більше, ніж пасивних. Інакше й бути не може. Картина має бути природна. Повинна відбуватись боротьба за право спарювання. Масмо картину саме притону.

Авторитетно, — бо євангелія визнаються (мільярдами людей) найвищим у світі авторитетом, — стверджується, що Ісус ретиво добирав собі учнів серед психічно хворих осіб. Бо тільки психічно хворий відмовиться від поховання свого батька, піде вештатись з сумнівним євангелістом Ісусом.

„...А інший із учнів промовив до нього: „Дозволь мені, Господи, перше піти та батька свого поховати”. А Ісус йому каже: „Йди за мною, і зостав мертвим ховати мерців своїх!” (Матвій, 8: 21-22)

Апостол Петро був Сатаною:

„...Ісус обернувся й промовив Петрові: „Відступися від мене, Сатано, — ти спокуса мені...” (Матвій, 16: 23)

Іоан Хреститель, тезка Ісусового апостола Іоана, був підозрілим та недовірливим, що є ознакою тихого сказу. Він порушував субординацію, дорікаючи царю Іроду за його одруження з жінкою померлого брата Іродового, хоча жидівські закони передбачають такі шлюби. За порушення субординації Іоану відрізано голову. Це вродило святкується Христовою церквою щорічно 11 вересня.

Ісуса Іоан сприймав із сумнівом:

„...Чи ти той, хто має прийти, чи чекати нам іншого?...” (Матвій, 11: 3)

Апостол Павло на всіх картинах та репродукціях, в тому числі в енциклопедії „100 видатних жидів”, зображується лисим. На момент „увірування” в Христа Павло мав 30 років. Облисіння в 30 років є ознакою звородіння, тобто комплексом психічно-фізіологічних недуг.

Павло (він визнається автором 14-ти книг Нового Заповіту) був ще й косооким. На це вказує Григорій Клімов у „Красній Кабалі” (глава 3) з посиланням на Ноеля Гарда та Ланге-Ейхбаума.

Тарас Шевченко („Художник”, розділ 2, абзац 6) ділиться своїм досвідом:

„...Я не маю щасливої здатності відразу розгадати людину, зате маю нещасну здатність швидко зближатися з людиною. Тому, кажу, нещасну, що мало коли швидко зближення діставалось мені задарма. Особливо з кривими й косоокими: ці криві та косоокі дали мені знати себе. Скільки не доводилось мені з ними зустрічатись, хоч би один з них трапився порядною людиною. Геть усе паскудство...”

„...Косоокість — фізична ознака людського звородіння...” Це твердження належить великому авторитету в дослідженні людського виродження, мадярському іудею Максиму Нордау, і поміщене в 1-му розділі його книги „Виродження”.

Справжнє ім'я апостола Павла — Савл. Він походить з міста Тарс (Тарсус), що в сучасній Туреччині, недалеко від кордону з Сірією.

Енциклопедія „100 видатних жидів” повідомляє, що без видатного жида Савла з Тарси християнство не стало б усесвітньою релігією.

Монтажник християнізму Павло в Дамаску бачив видіння, в якому Ісус до нього промовляв „Савле, Савле, чому ти мене переслідуєш?” (Дії Апостолів. 9: 4) Це означає, що Павлові Ісус не тільки привидівся, але й причувся. Це зорові і слухові галюцинації. Галюцинації мають властивість передаватись від одного на маси людей. Макс Нордау („Виродження”) зазначає:

„...коли свинарці Бернадет явилось в Лурдській печері видіння, то прибулі істеричні жінки й чоловіки не тільки повірили дівчині, але й на власні очі побачили те ж саме видіння. Інший випадок трапився під час франко-прусської війни, коли до приміщення паризької біржі наблизився натовп з десятків тисяч чоловік, — вони були впевнені, що бачили неіснуюче оголошення про перемогу Франції (підвищення курсу акцій)...”

З якого боку не підійти, — чи Павло агент прогресивного крила фарисеїв, і отримав від свого вчителя та начальника (фарисея Гамаліїла) завдання сприяти продовженню Христової справи, чи Павло бачив Ісуса у видінні і чув його, — констатуємо Павлову вправність. Доручення начальства чи богообране видіння, — це лише спонука. Кожен сам схиляється до якоїсь версії. Той, хто прагне з'ясувати, що ж саме діється в цьому світі? — переконується в простій агентурній роботі Павла на користь мертвих, живих і ненароджених членів «богообраного» племені. А той, хто прагне непорочного зачаття, непорочного народження, воскресіння, чудесного вознесіння і видіння, — той просто вірить! Вірить, вірить, і ще раз вірить! Бо спати завжди легше, ніж діяти, мислити, аналізувати, виправляти ганебний стан.

Попри Павлову належність до жидівства, та ж таки жидівська династія лікарів-психіатрів — Лора Ізраїлівна Завилянська та Ізраїль Якович Завилянський — викладає свій досвід у книзі „Догляд за психічнохворими”:

„...ознакою психозу є галюцинації — розлади слухових, зорових та інших сприймань. Хворі чують неіснуючі голоси, бачать таке, чого насправді нема. (Таке постійно трапляється з християнами, особливо з християнками. В цьому й шкідництво. Бо християнки виховують своїх дітей в атмосфері психозу. Оскільки в Україні персонал шкіл та дитячих садків на 99% жіночий, то психоз поширюється учительками та виховательками на чужих дітей. То, може, Матільда Людendorф і її праця „Christliche Grausamkeit an Deutschen Frauen” — „Християнська жорстокість в німецьких жінках” — має рацію? Може, те, що стосується жінок німецьких, стосується і українських?! — прим. авт). Впливові хворого піддаються звичайно особи зі слабким інтелектом, посиленою навіюваністю, вразливістю й психопатичними рисами. Хворі з релігійним маяченням впливають на неосвічених і навіюваних осіб, які теж починають галюцинувати. (Газета „За вільну Україну” протягом місяця перед 19 грудня віддає свої передовиці постійній рубриці „Я бачив святого Миколая”, — прим. авт). Психічні захворювання супроводжуються також емоційними розладами — депресією, патологічною веселістю (ейфорією)...”

Саме патологічною веселістю характеризується стан християн під час «різдва» Хригосового та Пасхи. Від патологічної ейфорії неможливе повернення до нормального стану. Від ейфорії один шлях — до депресії. Це й відбувається з християнами (маються на увазі християни істинні, віруючі, а також сектанти) в міжсвятковий період. Подібне відбувається з алкоголіками від пляшки (ейфорії) до похмілля (депресії). Те ж саме з наркоманами — від дози (ейфорії) до ломки (депресії). Те ж саме з психонатами — від приступу сказу (нестримної енергійності) до пригніченого стану.

Ми, українці, маємо керуватись насамперед словами наших рідних пророків, зокрема Лесі Українки:

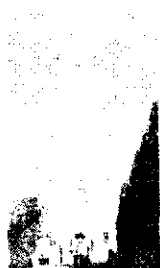
Сказати правду, я не бачу дива
Ніякого в настанні Павла з Савла
Все, що мені доводилось читати
З листів цього тарсійського рубака
Упевнило мене, що не змінилось
Нічого в ньому після того „чуда“
Крім літери одної в імені.

.....
Та як же маю я назвати болото
Як це болотом? тут уже немає
І того талану, що в листах Павла
Усе — таки просвічує крізь нелад,
І грубу форму, й забобони всякі
Тут доказу ні одного. Ні факта
Ні рації поважної, все „чуда“
Такі, як перегін в свиней бісів,
Та ще якісь рогаті силогізми,
Позичені в софістів з передмістя. ...
(Леся Українка. „Руфін і Прісцилла“, дія I)

Апостол Іуда — рудий. А з переказів старших людей відомо, що рудих, горбатих, лисих, косооких та криворотих не допускали до свідчення в суді.

Апостол Матвій — митник. А митники з давніх давен зневажені народом.

Марія Магдалина — блудниця. Її іменем названо збудовану у вигляді фалоса (напруженого, — якого ж іще для блудниці) церкву і монастир на Київщині (в місті Біла Церква) для таких же збоченок, як і Марія Магдалина.

З Білоцерківського шляхетського роду походить і Марія Магдалина (світське ім'я Марина Мазена) — мати гетьмана Івана Мазени (*Енциклопедія Українознавства*). Не дивно, що спотворена психіка людей християнського віросповідання спрямовує діяльність цих людей в русло вихваляння і прикрашання жидів. От і мати українського гетьмана стає монашкою, а пізніше настоятелькою, ігуменею Києво-Печерського (з 1686 року) та Глухівського (з 1688 року) жіночого монастиря. Цим вона створює ілюзію святості та рівноапостольності жидівки Марії Магдалини, — соратниці Ісуса Христа. Про те, що коріння проституції криється не в підвищеній чутливості жінки і не в її бажанні поліпшити свій економічний стан, а передусім у її психічному збоченні, йдеться у драмі „Одержима“. Леся Українка описує звернення збоченої блудниці Марії Магдалини до Ісуса і показує, якою бачать повню Магдалину спотворені християнством українки, такі як мати гетьмана Мазени Марина — Магдалина во Христі:

Якби ти хотів прийняти від мене викуп,
Щоб не лилась твоя свята кров!

Нехай даремне! Та позволь загинути
Хоч не за тебе, то з тобою вкупи!

Після виступу Марії проти Снедріону (цей виступ -- небачене святогатство) і проти сонного царства Ісусових апостолів, що мирно сприйняли смерть свого „учителя”, їй роблять кровопускання методом закидання камінням. Вона заціпеніло бурмоче:

Месіє! Коли ти пролив за мене...
Хоч краплю крові дарма... я тепер
За тебе віддаю... життя... і кров...
І душу... все даремне!... Не за щастя...
Не за небесне царство... ні... з любові!

Хто йде на загибку? Так, це Ломброзо.

„...Жінці-проститутці властиво підпорядковуватись наймогутнішому політичному, або духовному (релігійному) члену свого племені... З проститутками знаються лише злочинці, які об'єднані з проститутками психічним збоченням...” (Чезаре Ломброзо, “Жінка злочинець, чи проститутка”. „Історія проституції”, розділ 1-2)

Це твердження засновника кримінальної психіатрії Ломброзо вказує на психічну збоченість Ісуса і відкидає виправдання Ісуса:

„...Лікар потрібен слабим, а не здоровим...” (Матвій, 9: 12)

Психопатологію Ісуса описав (непароком чи свідомо?) одноплемінник Ісуса, жид Симон Зюдфельд на псевдо Макс Нордау. Він був заступником голови (Теодора Герція) на Першому Конгресі Сіоністів 1897 року в Базелі. У своїй книзі „Виродження” садлукей Макс Нордау зауважує:

„...психонат вічно намагається перетворити світ і витворює плани спасіння людства, які відзначені водночас гарячою любов'ю до ближнього, зворушливою щирістю, цінєнтщиною і майже неймовірним незнанням дійсності. Треба розрізнити творця нової релігії і його апостолів від тих учнів, які дорожать не Нагірною проповіддю, а чудесним ловленням риби і розмноженням хлібів...”

Отже, цей притон, це мерзотне зборище жидівських виродків церква Христова вихваляє як найвищий взірєць для українців, чим активно сприяє психічному та фізичному збоченню. Сприяє повному звиродінню.

В них розум є, але якийсь непевний,
Немов багаття з дерева сирого
Що більше з нього кіптяви, ніж світла;
Тепла теж мало. Справді, християни
Дарідні понад людську міру й звичай,
А добрості в них щирої немає,
Вони не людяні, вони нічого
Дарма не роблять -- все за нагороду,
Та ще й не за малу, за вічне щастя
На небесах! На менше не пристали б.
Нікого їм не жаль, торттури вічні
Готові обіцяти з легким серцем
Всім „грішникам” -- так, наче бог їх кат,
Що присуди виконує безумні.
(Лєся Українка. „Руфін і Прісцілла”, дія 2)

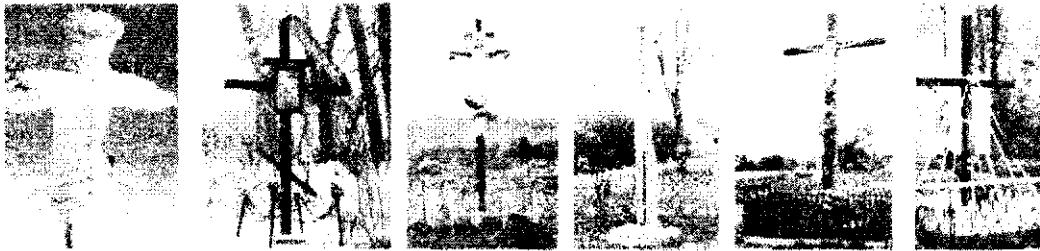
Саме українці найзатурканіші християнізмом. Не в кожному українському селі є нова школа. Влада виравдовується тим, що в селах нібито не лишилось дітей. Чи майже не лишилось.

Якщо нема нової школи, то є нова церква, і не одна. Отже, будуються нові церкви незважаючи на те, що майже не лишилось в українських селах дітей, — майбутніх прихожан церков. Значить, влада сприяє остаточному зомбуванню українців християнізмом. Таке собі, остаточне розв'язання українського питання.

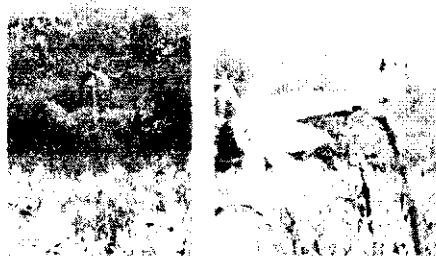
В Галичині Марія-Христородиця з'являється під кожним куцем. Газети повідомляють про появу Марії навіть на заплываній, обшарпаній автостанції №2 міста Львова (газета „За вільну Україну”, листопад 2003 року)

Значить, владі це вигідно. Брехливе повідомлення про з'явлення Христородиці приваблює пасажирів та збільшує надходження грошей до каси автостанції; головне, відволікає увагу від невпорядкованості автостанції. Куди поділись гроші, передбачені на ремонт автостанції, — це вже інше питання.

Ідучи українськими селами не завжди можна побачити потрібні дорожні знаки на початку та в кінці села. Зате хрести є кров-з-носа: і на початку села, і в кінці, і навіть біля осель приватних. Хрести великі й малі, прикрашені різнокольоровими стрічками, обкладені букетами квітів. Особливо в Галичині, на Волині, Буковині, Закарпатті. Не бракує символів смерті в інших місцевостях України. Навіть на Говерлі (фото ліворуч) встановлено хреста, щоб увесь світ знав про вірність українців Христосові.

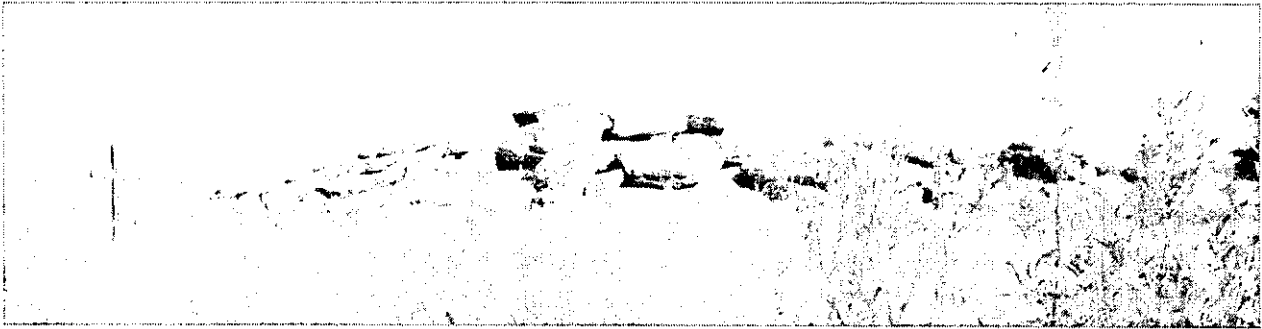

Здається, не лишилось в Україні жодного куточка, неоскверненого християнізмом. Навіть до унікальної, єдиної у світі Долини Нарцисів, до цієї природної плантації диких нарцисів поблизу Хуста в Закарпатті, проникли моторошні знаки. Так, саме вони — моторошні знаки й будівлі — проникли до нарцисів, а не навпаки, як це часто буває в затурканій Україні.

На місці археологічних досліджень унікального, єдиного у світі історичного пам'ятника стоянки древніх людей, — Кам'яна Могила поблизу Мелітополя в Запорізькій області, — що пов'язує воедино епоху палеоліту (20 000 років перед Ісусом) в Україні з середньовіччям (з княжою добою), ніяк не обійшлося без осквернення хрестом Ісусовим. Це за умови, що сьогодні найближчі людські поселення розташовані на відстані декількох кілометрів. Для кого хрест? Чи, може, древні предки українців, — а вони 20 тисяч років тому створювали візерунки в гротах Кам'яної Могили, — чekali всі ці тисячі років пришествя Христа? Першого чи другого пришествя? Чи, може, невидимий хрестомонтажник зацікавлений в тому, щоб усюди і повсякчас не припинявся гніт, наруга, зомбування?

Недарма Василь Стус називає Україну державою напів-Сонця, напів-тьми.

Якось у місті Кременець на Тернопільщині мій автомобіль відмовив у роботі. Був холодний та дощовий день 17 листопада 2003 року. Щоб викликати технічну допомогу я змушений пройти центром міста декілька кілометрів у понуках телефону-автомату (мобільний зв'язок тоді ще не був доскопалий).

Нема жодного вуличного телефону.

Зате багато церков, старих і нових, православних і католицьких, монастирів жіночих і чоловічих, молитовних домів баптистських та єгвіпетських. Навіть у приміщенні „Укртелекому” не виявилось телефону-автомату. Довелось вистояти в черзі до засмацьованого віконця телефонного диспетчера за дозволом скористатись телефонною кабіною.

Мафіозний жидо-християнізм знищує саме українців. Бо українці первісні арійці -- творці людської цивілізації, а значить і творці першої у світі релігії з культом Природи.

Слово „арієць” винайшов не Гітлер, і не його сподвижники.

Ще за 3 роки до народження (1889 рік) Адольфа Гітлера, вийшла (1886 р.) книга „Жидівська Франція” (в деяких перекладах „Прожидовлена Франція”). В ній вживається слово „арієць”. Її автор — французький публіцист Едуард Дрюмон. Це не той Моріс Дрюмон 1918 року народження, якого дуже любила совєтська власть.

За 4 роки до виходу „Жидівської Франції” помер (1882 року) антрополог та расолог Артур Гобіно, автор книги „Про нерівність людських рас”, який також вживав слово „арієць”.

Ще раніше, 1848 року, професор Оксфордського університету Макс Мюллер стає відомим на весь світ своїм виданням священної книги арійців, Рик Веди. В ній вживається слово „арієць”. Але Макс Мюллер прославився насамперед посиданням коментаря Саяни до Рик Вед. (Від слави до ганьби -- один крок. Саме коментар Саяни використовується Мюллером для перекладу Рик Вед. І саме цей факт буде використано як аргумент московським „світлом” Єлізаренковою для дискредитації Мюллера і для звеличення московського видання Рик Вед, здійсненого за сприяння Єлізаренкової через 150 років після Мюллера; переклад на російську мову, ймовірно, із вже готового перекладу Мюллера і без жодної згадки про нього. Йому, Мюллеру, навіть в Індії споруджено пам'ятник. Що це означає? Росія -- родина слонів. Більше нічого.)

Перший переклад Рик Вед на європейську мову здійснено Фрідріхом Розеном 1838 року.

Слово „арієць” вперше після багатьох тисячоліть замовчування відкрилось при розшифруванні священної книги заратустріанців „Авеста” французьким дослідником Анкетілем Дюпероном 1771 року.

„...Арієць” — це не саме слово, а цілий комплекс понять та ідеологій, які справили важливий вплив на формування релігійно-філософської думки 19-го століття...” (Володимир Шапк. „Віра предків наших”)

Авеста написана арійською мовою зенд і є молодшою сестрою Рик Вед, написаних арійською мовою санскрит.

Хоча Рик Веди давніший твір (7000-3000 років до н. е.), але відтворенню поняття „арієць” вони завдячують пізнійшій Авесті (1000 років до н. е.), яка була перекладена на європейські мови на 50 років раніше за Рик Веди.

Можна стверджувати, що поява (завдяки Дюперону 1771 року) перекладу на європейські мови Авести та відродження нею нанарійської думки спонукала жидів до випередження подій і до творення ними (1789 року) Великої „Французької” революції з її ревним відстоюванням рівноправства передусім жидівського. (Американську революцію 1775-1783 років не розглядаємо, бо рівноправність в Америці обумовлена рівноправністю багатьох різних національних груп емігрантів водночас із нехтуванням прав американських аборигенів, що суттєво.)

Також і робота Розена та Макса Мюллера над перекладом арійських Рик Вед у 1838-1848 роках спонукала жида Мордехая Леві (Карла Маркса) випередити події та випустити у світ „Маніфест Комуністичної Партії” (1848 р.).

Цією роботою Карл Маркс завів арійський рух на запасну (тушкову) копію історичного процесу, даючи зелене світло жидівству комунізму, безкласовому суспільству, християнству, сіонізму... Досить вижити одному жидовізму, і він врятує решту.

Маніфест Маркса закінчується словами: „Пролетарі всіх країн єднайтеся”. Ці слова певинадкові. Вони продиктовані страхом жидів стати пролетарями в арійському класовому (класовому) суспільстві та висловлюють жидівське прагнення випередити події, зробити арійське суспільство комуністично-пролетарським, щоб жидам стати елітою цього суспільства.

В іншій праці, „До жидівського питання”, Карл Маркс наголошує:

„...Християнство виникло з жидівства. Воно знову перетворилось на жидівство.

Християнин був від самого початку теоретиком-жидом, тому жид є практичним християнином, а практичний християнин знову став жидом.

Християнство лиш умовно здолає реальне жидівство.

Християнство є не що інше, як перенесена в захмарну височінь думка жидівства...”

Мордехай Леві (Карл Маркс) знайшов у Рик Ведах арійський порядок суспільства, згідно з яким природньо існує поділ на касты. До них жиди, як представники неарійських народів, не належать. Істоти, що в ієля-ведичний (біблійний) період назвуть себе «богообраними», як протипага арійцям, в Рик Ведах названі «дасью» — «дайшию», «раб», дайшию свою у ярмо до арійця.

Кастовий поділ в Рик Ведах (10, 90: 11-12) такий:

Весвітній Велетель — Арійський народ — має поділ.

Рот Велетця є брахманом, — каста воіхнів.

Його руки зробились раджапья, кшатрия — каста військових.

Бедра його, це — вайшиї, ваятели, творчі люди — каста майстрів, митців, керівників, чиновників-інтелектуалів.

Із ніг родився шудра — каста ремісників, торгівців і селян.

Професійна ознака певної касты, особливо нижчої, не завжди чітка. Якщо перехід з одної касты до іншої суворо заборонено, то уточнимо: заборонено перехід з нижчої касты до вищої. Бо разом з цією заборонною вказується, що той, хто не може реалізувати себе у своїй касты, має спробувати себе в діяльності однієї з нижчих каст, що фактично означає перехід з вищої касты до нижчої. Часто й самі арійці ставали рабами. Хоча ставлення до рабів-арійців не таке жорстоке як до рабів-дасью. Очевидно в рабство потрапляють ті арійці, котрі не люблять працювати взагалі, та над собою зокрема, наївні, недисципліновані...

В Рик Ведах йдеться про те, що арійці прийшовши до Індії підкорили місцеве неарійське населення — дасью, дайшию, дайшию.

Індра захопив скакулів, і сонце він захопив,

Індра захопив корову, багату поживою

І владу над золотом він захопив
Вбивши дасью, він підтримав арійську расу.
(Рик Веди. 3: 34: 9)

Бачимо українське походження Рик Вед.

Індра* вдарив на Врітру**,
То ж найхмарніший був ворог.
Погужним смертельним ***Перуном
Він йому тілю розбив.
(Рик Веди. 1: 32)

**Індра – небо, **Врітра – чорна хмара.
(Переклад та пояснення Лесі Українки.)
***Перун — український бог Блискавки, Грому, Священної Води.*

Рик Веди замовчуються жидівством для того щоб подати жидівську Біблію як книгу попад кингами. Хоча Біблія написана пізніше від Рик Вед щонайменше на 2500 років. Це робиться для звеличення жидів та для припущення українців, які нібито походять від Ноевого сина Яфета. Жидовідданий християнізм долучається до цієї чорної роботи поширенням бібліо-свангелій по всьому світі.

Злочинний іудео-християнізм розуміє, що перша в світі сонячна релігія є водночас останньою в світі релігією. Вона знищить іудейські збочення. Значить, ця релігія — смертельний ворог іудео-християнізму. Тому християнізм сприяє активному знищенню українців, як носіїв першої в світі релігії, — щоб вони, українці, не витіснили збочений бібліо-свангелізм, і щоб їхня віра — Природця — не стала останньою релігією у світі.

Первісна людська цивілізація на землі могла виникнути лише в середовищі тих людей, що ведуть осілий спосіб життя. Бо лише такий спосіб життя спонукає до розвитку та накопичення астрономічних і агрономічних знань, — до спостереження за Сонцем, Землею, зоряним небом, атмосферою, — сприяє вивченню законів природи та дбайливому до неї ставленню.

Осілий спосіб життя можливий лише за умови вирощування урожаю. А для цього потрібно землю обробити. Обробити певним чином.

Орії Арії - Арійці тому так себе й назвали, що їхня дія з певного обробітку землі є „орання”, „оранка”. (В середовищі „істориків” є тенденція до розмежувань „арійців” та „оранки”. Як аргумент наводиться культ бика, корови у арійців. Це не слабкий аргумент, а геть не аргумент. Бо, по-перше, Індію підкорили арійці-переселенці, — вони в дорозі природньо харчувались переважно молочними продуктами, тобто корова забезпечує саме існування, а витривалість бика забезпечує переселення на багато тисяч кілометрів через гірські перевали. Тоді як ядро арійців залишається в Україні. По-друге, підкоривши Індію арійці довгий час не мали потреби займатись рільництвом — ним займалось підкорене місцеве населення.)

Україна — єдине місце на Землі, де міг виникнути початок цивілізації людей білої раси — арійців.

В Україні поєднується відповідність усім вимогам виникнення арійства:

1. Помірний клімат.
2. Рівнинний рельєф.
3. Найбагатші чорноземи.

4. Мінімальний вплив зледеніння. Якщо означити південні межі передостаннього льодовика (близько 100 тисяч років тому), останнього льодовика (близько 20 тисяч років тому) та сучасної зони вічної мерзлоти, то вони досягли лінії, що з заходу на схід проходить через Ванкувер-Вінніпег-Чикаго-Монреаль-Париж-Львів-Київ-Харків-Волгоград-Іркутськ-Владивосток.

Про ламаний характер південної межі зледеніння свідчить існування в українському Закарпатті унікального виду дикого, вузьколистого парцису. Це той дикий парцис, який вистояв під натиском льодовика; він залишився в долині і більше ніде на планеті не зустрічається. Його родич і близький сусід, парцис альпійський, відступив від льодовика вище, в гори Альпи, хоча обидва, закарпатський і альпійський, зустрічаються фактично на одній і тій же географічній широті.

Родючі чорноземи (крім України) є на американському континенті, вони вузькою смужкою проходять уздовж 100-го меридіану в Канаді й на півночі Сполучених Штатів Америки.

Якщо кордон між Європою та Азією визначати не по Уралі (як це заведено в советській і в незалежно-українській середній та вищій школах), а класично, по річці Дон, то чорноземи є в азійському Поволжі, Казахстані, Сибіру.

На азійських чорноземах не могли виникнути арійці через різко-континентальний клімат з його коротким літом та довгою зимою.

На чорноземах Американського континенту могли виникнути арійці, і вони там виникли у вигляді українців-переселенців 19-20 століть нової ери. Корінні американські жителі якщо й займались рільництвом, на користь чого може свідчити наявність культу Сонця у древніх інків, майя і ацтеків, то створена ними цивілізація відрізняється від української расовими чипшиками. З огляду на обмеженість території американська цивілізація не мала впливу на розвиток подій у планетарному масштабі.

До вказаних чотирьох вимог виникнення арійства, яким відповідає Україна, можна додати п'яту: північна півкуля планети Земля, тобто розташування колиски арійства на північ від північного тропіка (Тропік Рака). Але в цьому нема потреби, тому що помірний клімат у поєднанні з потужними чорноземами і рівнинним рельєфом, які в свою чергу пов'язані зі змінами клімату внаслідок чергування наступу та відступу льоденів, — можливі тільки в північній півкулі Землі. А свято Купала можливе тільки в народі, що живе в напрямі від тропіка до полюса Землі. Бо в екваторіально-тропічній зоні Сонце завжди буває в zenіті (прямо над головою), тому визначення днів сонцестояння в цій зоні проблематичне і не має практичного значення з причини отримання цією зоною надмірної сонячної енергії на відміну від українських умов, де зима і літо ділять рік порівну. Загнуті зліва направо кінці свастики повторюють власне рух Сонця зі Сходу на Захід, що для спостерігача з північної півкулі Землі видається зліва направо. У зв'язку з цим треба застерегти усіх прихильників псевдо-академіка кацапа Владіміра Істархова від сприйняття його підступного заклик до віри у слав'яно-арійських богів, серед яких нема Купала (див. В. Істархов, „Удар руських богів“)

Насправді завдання Істархова (якщо такий існує) полягає в тому, щоб створити московсько-уральський центр арійства на противагу істинному центру — українському. З цією метою фальшується (під керівництвом Єлізаренкової) московськими видавництвами книга книг українського походження — Рик Веди. Натомість вигадуються „Слав'яно-арійські веди“ (№109 бібліографії Істархова). Істархов не перший і не останній серед кацапів, хто лукаво прагне спотворювати український світогляд і подавати (зловживаючи московським інформаційним пресом) через призму кацапського світогляду. Попередником Істархова на цій ниві був кацап Коженков. Його ще за 100 років до Істархова розпізнала розумниця Леся.

В листі (12 квітня 1913 року) з Єгипту до матері Леся робить підказку для формування нашого ставлення до Коженкових-Істархових-Єлізаренкових:

„...Коженков має деякий талант, але до генія, либонь, тут далеко, а що його боги чисто кацапські, коли не філські, то се безперечна правда, і я в них зовсім не пізнаю „релігії батьків моїх“, що відбилася такими лініями і барвами у веснянках, колядках, обрядах та легендах. Чому слов'янські боги конче мусять бути косоланими, криволосими потворами — всі? Коли в наших казках навіть ворожа сила — „змій“ — уявляється часто в подібі знадливому красеня. А перелесник? А русалки? А золотокудрі сини тої богині-царівни, що має на чолі зорю, а під косою місяць? Се ж, либонь, близька родина того Даждьбога, що вийшов таким „ідолицем поганим“ у Коженкова?.. Зрештою, коли хто собі уявляє, наприклад, лісового бога „без сипи, с одной поздрей“, то чому ж його таким і не зображати, тільки нема чого розпросторювати сього „ідеалу“ на всіх слов'ян, а треба виразно зазначити, до кого саме він належить. Ну, та цур їм, тим чужим богам! Що вони мене обходять?..”

Чи не тому старались попередники арійско-руско-слав'янських академіків, що пронохали загрозу своєму московському авторитетові з боку потужних українців-науковців (особливо Українок), істинних арійців? Ніщо не заважає відповісти стверджувально на це питання. Багатьох українських визначних діячів, які в 1917-1918 роках відгукнулись з усіх кутків російської імперії на заклик прибути до України для участі в її розбудові, — російські чорносотенці просто знищили. Девіз чорносотенців не обмежується відомим:

„...бей жидов — спасай россію...”

Цей девіз має продовження. Воно якщо й не проголошується при українцях, то завжди є у свідомості кожного кацапа і служить йому вказівкою:

„...і хохла ти не жалей, а заставь его пахать...”

**Основные древние русские языческие праздники
(их время немного отличается от солнечного):**

Один з таких чорносотенців, академік Істархов (він знає і пише про закінчення космічної ери Риб і початок нової космічної ери Водолія) не знає про космічні, закладені в стару добру віру України-Русі дати Великодня (весняного рівнодення 18 березня (з урахуванням рефракції) для географічної широти України на протилежному полюсу широтам Московії з полярними днями тривалістю понад 40 діб) і літнього сонцестояння 22 червня. Академік не знає, бо не пише про це. Скоріш за все, просто ігнорує. Ігнорує навіть самі назви язичницьких свят Русі-України — Великдень на весняне рівнодення, Купало на літнє сонцестояння.

Істархов пропонує поклонятись „русскім” богам, але не вживає назви Великдень і Купало; пропонує пібито язичницький календар, де літнє сонцестояння відбувається „випадково” 7 липня. Та це не випадковість. Навпаки — закономірність загравання академіка з імперським православ'ям, з його святкуванням Ісусівської трійці та 7 липня (дати народження Івана Хрестителя). Це свідоме сприяння московській імперській доктрині в зацьмаренні центрального українського і свято посвячення 14-літнього юнака у воїни, коли хлопчик стає дорослим чоловіком саме в 14 років, а не в 13, як у „незалежних” Істархову жидів. Шевченко каже: ще рік йому лишатись підлітком і пастухом — відповідно до занять підлітків непосвячених у воїнство.

„Мені тринадцятий минуло
Я нас ягнята за селом...”

Але нащо Істархову Шевченко, якщо є придворний Пушкін, *воспевший Вслікого Петра* і ганьбивший *ізмєнника-Мазену* в поемі „Полтава”. І взагалі, академік бачить об'єднання „слов'ян” як об'єднання кацапів (панів) і українців-білорусів (рабів). Недаремно в 19 розділі Істархов обіцяє (при досягненні титулу імператора) перейменувати в Москві *Лєнінскій* проспект іменем Століпіна, цього відомого україножера і фанатичного виконавця Валуєвських указів про нищення всього українського, зрештою, самої України.

наши придут к власти, в Москве Ленинский проспект мы переименуем в проспект Столыпина.

Значить, планується така собі *новая русская общность на основе поклонения „русскім” богам*. На згадку йде *новая общность — „советскій народ” — лєнінско-сталінської російської імперії*.

Дуже „доречним”, як для академіка, є вживання слова „прибалти” в розділі 18. Якщо під прибалтами розуміти представників прибалтійських республік колишнього СРСР, а не всіх, хто живе при Балтійському морі, — поляків, німців, данців, шведів, фінів, естонців, — то Істархов дихає навіть не повітряною імперською сумішшю (поки що прихованою і мало кому зрозумілою), а старим, добре перевіреною москво-монголо-татарським шовінізмом. Згідно з Істарховом, Перун у прибалтів зветься Перконас. Це вмілий підхід (аргумент) «академіка». Якщо не заперечувати щодо литовців і латишів цей суто інструментальний прийом, — прибалти, — використаний академіком для аргументації своїх тверджень, то аж ніяк не можна змішувати естонців (північно-східних прибалтів) з рештою прибалтів (західних, південних, південно-східних). Естонці — представники угро-фіської гілки уральської групи азійських народів, початково кочових і мисливських. Вони не мають спільного минулого з арійськими народами —

- 25 декабря — Праздник Коляды (колыворот, начало нового солнца)
- — Новый год.
- С 1 по 5 января — святки.
- 1 марта (по новому стилю 14) — первый день весны — Эзлоский день.
- 21 марта — Масленица — белая неделя во время весеннего равноденствия, праздник проводов зимы и встречи весны.
- Начало июня — Троица — почитание предков.

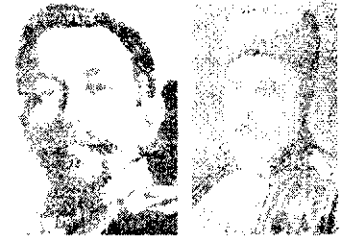
- Начало июля — Семик (у украинцев также назывался) — праздник девушек, ходивших вокруг баряк Демонстрация невест.
- с 6 по 7 июля — тридневный летнего солнцестояния. Разжигаются священные костры, через которые прыгают участники обряда, ритуал призван обеспечить плодородие (от висоты прыжка зависит высота хлеба и т. п.). Купальня ритуалы соотносятся с огнем и водой и выступают как праздник создания пар — когда парни и девушки наклонились в возлюбленных.
- Конец июля — Праздник Перуна. Праздник возмездия в мужских дух войны.
- 21 сентября — Осень — праздник осеннего равноденствия. Проводы лета.
- 24 сентября — в августе березня — молодежь вела хороводы, капустники.
- День рождения
- День свадьбы

язичницького свята — свята Купала. Це свято шлюбне і свято посвячення 14-літнього юнака у воїни, коли хлопчик стає дорослим чоловіком саме в 14 років, а не в 13, як у „незалежних” Істархову жидів. Шевченко каже: ще рік йому лишатись підлітком і пастухом — відповідно до занять підлітків непосвячених у воїнство.

українцями, білорусами, литовцями. Естонці родичі карело-удмурто-башкиро-московсько-татаро-мордвинських-...прочая кацапів, до яких належить академік Істархов. Коли академік стане імператором *весь Росії* (повітньої Орди), то він, як це сказано в 19-му розділі, поставить пам'ятник засновнику білого руху генералу Корнілову.

днократно могла впасть комуністів свергнуть. **Слава Давру Георгиевичу Корнілову!** Когда мы придем к власти, поставим ему памятник и всем другим патриотам России.

А чи не тому він це зробить, що монгол Корнілов воював за хозаро-монгольську владу царської (християнської) Росії і проти хозаро-монгольської влади лєнінської, комуністичної (антихристиянської, істарховської) Росії. Цей *істинно руській* генерал з монголоїдною зовнішністю (фото ліворуч), як і його

наступник на посту керівника Білого руху, генерал-калмик Денікін (праворуч), є типовий кацап-держиморда зі змазаними національними ознаками. Вони, і створена ними (за зовнішньої підтримки) армія не просто не визнавали самостійницьких домагань українців (у період становлення самостійності України 1917-1921 років), а всіляко чинили їм опір. Чинили опір провокаційно і збройно. Навіть ворогуючи з більшовиками, денікінці готові на спілку з ними (більшовиками), якщо ця спілка спрямована проти України та її незалежності. Московсько-великодержавницький імперський погляд кацапа на Україну не сприймає ніяку її самобутність, самостійність, самодостатність. Він не сприймає ні помірковану (щодо московщини) Україну часів Центральної Ради на чолі з Грушевським, ні Україну часів Гетьманату на чолі з колишнім генералом російської імперської армії і соратником того ж Корнілова у Першій світовій війні, — Павлом Скоропадським. Україна Петлюри також муляє око кацапові. Україна Бандери викликає в кацапа звірячу лють аж до істерики і тваринного бажання цілковито знищити Україну. Навіть бачення України годувальницею Росії відходить на задній план перед гнівним засліпленням. Та й саме прізвище академіка якоесь неприродне, гаркаво-гортанне, азійське, — Істаррххов. На жаль, його фото відсутнє, як у його книгах, так і в мене.

Виступаючи в розділі 20 проти штучної мови есперанто, неперевершений вчений вживає (в попередньому 18-му розділі) штучний термін „прибалти“. Це якщо грузинські, турецькі чи румунські академіки будуть творити якусь нову імперську доктрину, то щодо українців, молдаван, абхазців будуть казати й писати — причорноморці. Чи як у давнину — принонційці. Бо Чорне море називається в попередньому, греко-візантійському імперському звучанні, — Понт або Понт Евксинський. Тому слід вважати шедевр Істархова (це прізвище може виявитись колективним псевдонімом московського чорносотенного зброду) не чим іншим як намаганням випередити події, очолити відродження язичництва, в тому числі й українського, і не дати можливості об'єднатись різним проявам рідновір'я, найперше українського. Втім, це другорядне завдання. Бо головне завдання Істархова — умиротворення арійців, ідеологічна нацифікація їх саме зараз, в епоху повальної механіки і електроніки. Саме зараз, коли потужність жидівсько-християнського (за Іваном Франком) зомбувального тиску друкованих та електронних засобів масової інформації не дає можливості уникнути цього тиску для більшості людей, зокрема й інакомислячих. Подібно до Ісусового „прийдіть до мене, і я вас потішу“, Істархов утішає тим, що не треба хвилюватись: усе розв'яжеться само собою, без боротьби і без особливих зусиль. Мовляв, усе стане на свої місця. Бо вже закінчується злоча-презлоча космічна ера Риб, — а з нею й іудео-християнсько-церковна ера, — і надходить лагідна й предобра космічна ера Водолія. Ніби на зміну церкві це може прийти синагога, мечеть, дім молитви адвентистів-баптистів, зал царства свідків Єгови, красний уголок пенависних Істархову жидо-комуно-більшовиків... кашнице псевдоязичників... чи якась іпостась Єгови в українській вишиванці.

Стародавні тисячолітні українські свята — Різдва Сонця-Світла Дажбожого, Великодня, Купала — мають точну дату і вказують на астрономічні й математичні знання давніх арійців-українців. Як тут не пишати своєю Українською Рідною Вірою, заснованою не на сліпій туній вірі, а на точних знаннях, на точній науці.

24 грудня тривалість дня починає збільшуватись від попереднього дня всього лиш на одну хвилину, а тривалість ночі зменшується на одну хвилину. Це спостережено древніми арійцями-українцями і святкувалось як Різдво (народження) нового Сонця — Різдво Світла Дажбожого.

18 березня видимий, з урахуванням рефракції, день триває 12 годин 01 хвилину і перемагає ніч (триває 11 годин 59 хвилини). Цей день арійцями названо Великоднем у значенні астрономічного Великодня.

20-23 червня дні найдовші, а ночі найкоротші, арійці святкують Купала. Це найвища Сонячна активність, посвячення юнаків у воїни-лицарі Бога-Сонця. Це найсприятливіше зачаття дитини і пов'язане з ним гуляння молоді, любовні ігри, вибір парчених пусканням вінків по воді, шукання цвіту папороті, як символу щастя, стрибання через вогонь у воду, як символу очищення. Свято Купала магічне. Найдовший (купальський) день перемагає найдовшу ніч (різдвяну), світло перемагає тьму, світле арійство перемагає морок жидо-християнізму.

Не можна не піддатись захопленню Українською Рідною Вірою. Вона має в основі не сліпу ірраціональну віру, а науку — астрономію, математику, біологію, географію.

Можна уявляти, як древні українці десятки тисяч років тому змогли без телескопів і комп'ютерів обчислити з високою точністю принципові сонячні дати, які й стали святковими. Іудеї ще тільки вчилися пасти овець і визначали початок нового місяця по тому, як хтось перший побачить його на небі. Залишається уявити плутанину, якщо цей перший свідок нового місяця з віддаленого пасовища запізниться з повідомленням до Сінедріону хоча б на день. Про хмарність, піщані бурі, інші можливі перешкоди, вже й мова не йде. Тому наукова основа Української Рідної Віри, зважаючи на її древність, просто вражає. Це не якийсь Адам, Єва, Ной, обрізання статевого члена (Старий Заповіт з Єговою) через 7 днів після народження іудея, того ж Ісуса. Це не 40 днів спокушання Ісуса Дияволом в сірійській пустелі, не святкування суботи (шабаш), не святкування воскресіння, вознесіння, зішестя (Новий Заповіт з Єговою на 50-й день після воскресіння) Ісуса на апостолів.

Найменша різниця між тривалістю Купальського дня та Різдвяної ночі спостерігалась 1999 року, коли найдовший (купальський) день тривав 16 годин 01 хвилину, а найдовша (різдвяна) ніч, — 15 годин 59 хвилини. Хоча б усього на 2 хвилини, та все-таки світло святкує перемогу над мороком. В інші роки ця перемога більш відчутна і досягає 30 хвилин.

„...Вогню купальського не гасять, а лишають його, щоб сам догнів до останку... Одспівавши купала, часом дівчата ворожать на вінках. Дівчина пускає на воду два вінки, один загадує на себе, а другий на якого хлопця, коли вони зійдуться до купи на воді, то значить дівчина буде в парі з своїм хлопцем. Або так: дівчина тичкою спускає свій вінчик на дно річки; коли він спливе наверх, то дівчина піде заміж у той рік.

Ой на Купала-Купалочка
Не висналася Наталочка...”

(Леся Українка. Купала на Волині)

„...У Купальську ніч серця славляться любов'ю до життя. Людям хочеться любити людину. І волхви кажуть, що все, що живе, прагне любови, розмноження, прагне краси, ніжності і вічності...” *(Лев Силенко. “Мага (Могуття) Віра”, День 19)*

Хоча дослідники давньо-німецького героїчного епосу вказують на нез'ясованість походження слова „Едда”, та все-таки сама назва цієї давньо-німецької літературної пам'ятки близька за своїм звучанням до української (арійської) „Веда”, тобто „Веди”. Особливо близька за своїм змістом.

Різдво Нового Сонця — Сонцеворот, зимовий поворот Сонця на літо — має в німців той самий зміст, що й в українців. Перемога світла над мороком починається Різдвом Нового Сонця (день бере гору над ніччю); далі йде Великоднем (день перемагає ніч); стає найпереконливіша на Купала, — тріумфує найдовший день року.

Легендарний Зігфрід, переможець власників золотого Рейну — нібелунгів — на свято Сонцевороту обрядово стає лицарем.

У день Сонцевороту вочисте свято дано
Де прийняв Зіґфрід лицаря достоїнство і сан.
(Едда. Пісня про Нібелунґів)

Після підступного вбивства Зіґфріда, його вдова, Крїмхільда, вирішує помститись. З цією метою одружується з вождем гунів на ім'я Етцель (Атіла), щоб скористатись його силою для помсти за вбитого Зіґфріда.

Атіла винаповує арійське свято Сонцевороту і приурочує до нього вирішальний бій, що вказує на арійське, а не монгольське походження Атіли (Етцеля), як це прагнуть показати історики уносліджені іудео-християнізмом.

Офіційна історіографія займається активним фальшуванням Атіли та гунів. Але це тема окремої праці.

Поки що... бурґундів прийняв Етцель напередодні Сонцевороту.

Збігся з Сонцеворотом той довгий, страшний бій
Крїмхільда звела рахунки з ворогами.
(Едда. Пісня про Нібелунґів)

Міжнародне жидівство захотіло світову політичну (а значить і фінансову) систему в свої руки, прагне дискредитувати (подібно до дискредитації свастики) величне й магичне для кожного арійця свято Купала. Також і купальські дні 20-23 червня. Дискредитувати докорішню -- як за старим стилем, так і за новим.

22 червня 1709 року (за старим стилем) починається під'юджений різнополярним іудейством похід з'єднаного українсько-шведського війська під проводом гетьмана Івана Мазени, кошового атамана Запорізької Січі Костя Гордієнка, шведського короля Карла-12. Похід проти кацапів під Полтаву, де й станеться вирішальна битва, відома як Полтавська. Внаслідок поразки Україна потрапляє до „лагідних” обійм банкрутства (через передачу скарбниці гетьмана Мазени до рук оточеного єзуїтами Андрія Войнаровського) і до не менш „лагідних” обійм конституції, розробленої політичним спадкоємцем Мазени -- єзуїтом Пилипом Орликом -- для обмеження влади гетьмана в майбутньому.

22 червня 1812 року починається (виступом з Польщі) розв'язаний іудейством авантюристичний похід Наполеона проти Росії. (24 червня Наполеон перейшов прикордонну ріку Німан. Історики люблять смакувати цей момент. Адже напередодні переходу через Німан, 23 червня, Наполеон упав з коня, що рангом став дибки, нібито переляканий зайцем. Історики люблять це обсмуктувати, мовляв, і дату вибрано невдалу, і прикмета погана. Присмачують ще й випадком, коли під час одного з морських походів корабель Наполеона виходячи з гавані зачепив міліну і мало не перекинувся... Жиди? Які жиди? Де Ви їх бачите? Яке хвіпансування?..) У своїх спогадах Наполеон вказує на відсутність причин цього походу. Більше того, передбачаючи свою поразку Наполеон визнає похід неприпустимим. На острові святої Олени він пише у спогадах:

„...Я повинен був померти зразу ж після вступу в Москву...” (А. Манфред „Наполеон Бонапарт”. Розділ „Похід на Росію...”)

Після зречення Наполеона 4 квітня 1814 року жидівство заробило мільйони через зростання курсу акцій підконтрольного Французького банку.

„...6 квітня 1814 року курси акцій Французького банку піднялися в ціні вдвічі. Такого стрибка на біржі не було вже багато років. Деякі спритні біржовики заробили за один день мільйони. Серед них був маршал Мармон...” (Там само. Розділ „Перед кінцем”)

Та цього було мало. Жидівство влаштує нібито реванш Наполеона. 1 березня 1815 року «богообране» іудейство повертає Наполеона (із заслання з острова Ельба) і дає йому 100 днів. Саме така кількість днів (від 1 березня) передує купальським дням з урахуванням часу на дорогу та 10 днів про всяк випадок. Жидівству треба заробити ще більше на майбутній битві при Ватерлоо і отримати моральне задоволення від остаточного зречення Наполеоном саме на арійське свято.

22 червня 1815 року Наполеон змушений зректись престолу остаточно.

22 червня 1933 року керований жидовізмом Адольф Гітлер розганяє жидівську соціал-демократичну партію Німеччини, чим нібито приносить її в жертву арійському святу, а

насправді сприяє затвердженню в сіоністах уневіреності в їхньому протистоянні з комуно-соціалістами.

22 червня 1941 року міжнародне жидівство, маючи досвід роботи з Наполеоном, патрархом Гітлера на Сталіна, в підпорядкуванні якого є Україна — коліска арійства.

Найбільшою жертвою християнізму (серед інших народів) є українці. Їхня свідомість пригнічена святкуванням Різдва Ісусового, а не Різдва Світла Дажбожого.

Урожайність в Україні знизилась до рівня, за якого реальним є голод. Бо в дорогий для сільськогосподарських робіт весняний час (він годує цілий рік) українці святкують (на взір Великодня) жидівську Пасху, яка в різні роки може припадати аж на початок травня. Весняний 40-денний Великий піст (бо 40 років Мойсей водив «богообраних» іудеїв пустелею — виводив з Єгипту — Пасха) відбирає силу в орача (арійця). Відбирати сили допомагають літній Петрівський піст (майже місяць), Успенський піст (декілька тижнів), зимовий Пилипівський піст (півтора тижні), ще й 104 дні протягом усього року за рахунок середі і п'ятниці кожного тижня (в середу 12 нісана радою храму постановлено арештувати Ісуса — скорбота; в п'ятницю 14 нісана Ісуса розп'ято — велика скорбота). Разом 200 днів посту (більш як півроку!) — припадають переважно на творчу, активну частину року — весняно-літній період.

Це при тому, що в дні Пасхи на людей шкідливо діє ще й повний місяць (повня). В період повні багато людей страждають від аритмії серця, коливань кров'яного тиску, безсоння. Згідно з вказівками жидівського фіорера Єгови-Саваота, жидівська Пасха припадає на повню, а згідно з постановами архієреїв, християнська Пасха завжди припадає на першу неділю після повні.

Місячний (видимий на небі) цикл має 28 днів. Це означає, що повня припадає на середину циклу, 14 день. Та й сам календар жидівський місячний. Порядні люди вночі спочивають, а для творчої праці використовують денне сонячне світло і живуть за сонячним календарем.

Пасха святкується жидами на честь їхнього „виходу” з Єгипту, на 14 день місяця (повня), щоб уночі злодіям було видно дорогу, про що біблійний бог (фіорер) вказує жидам:

„...Приготуйте ягня, і пильнуйте його аж до 14-го дня цього місяця, і заколете його, і покроните кров'ю одвірки у своїх домах. І повбиваю я всіх від людини до скотини, і вчиню суд над Єгипетськими (нежидівськими, — прим. авт) богами. Я — Господь. І буде та кров знаком, і побачу ту кров, і обмину вас (жидів, — прим. авт)...” (Біблія, „Вихід” 12: 3-13)

Якщо рядового християнина запитати, чому християнська Пасха, нібито Великдень, святкується в різні роки по-різному, але не раніше 4 квітня, — він не відповість, не знає відповідь (йдеться про православ'я та греко-католицизм, бо в католицизмі, завдяки агресивності католиків, Пасха святкується в першу неділю після весняного рівнодення). А якщо про це ж саме запитати „святого” отця, то він також не відповість, хоча й знає правильну відповідь. Не відповість, щоб йому не заплював очі той, хто питає. Адже воскресіння Христове (нібито український Великдень) не може святкуватись раніше від дати „виходу” жидів з Єгипту — 14 дня місяця нісана за жидівським календарем. Жидівський місяць нісан збігається з бараном (овен) жидівського гороскопу, запозиченого у персів, починається 21 березня. У звичайні (по-жидівськи невисокосні) роки 14 день від 21 березня жидами вираховується як 3 квітня, коли вони „вийшли” (в ніч на 4 квітня) з Єгипту, і 4 квітня, коли можна святкувати „Вихід”, — Пасху. (Щоб уникнути зайвих ускладнень, високосні по-жидівськи роки не розглядаємо.)

Керівник ексегези до Палестини, дослідник Талмуду професор іудаїстики Ернест Ренан у своїй праці „Життя Ісуса” (розділ 22) вказує на дату розп'яття Ісуса саме 3 квітня на смерканні. Знаємо, що зміна дат у жидів відбувається не опівночі, а раніше, на смерканні, причому пасхальні свічки запалюються перед заходом сонця. Значить, Ісусова жертва є тією запаленою свічкою, світло якої покликане водночас і осявати шлях богообраних істот в ніч з 14 на 15 нісана (з 3 на 4 квітня) і засліплювати патові арійських народів, — щоб засліплений патови прагнув уникнути небезпеки бути розчавленим на цьому шляху підковами чобіт «богообраних» істот. Щоб патови тримався обабіч шляху, тобто святкував Пасху після 14 нісана, — пізніше 4 квітня.

Християнська церква радо уносліджує українців і дозволяє святкувати жидівську пасху найраніше 4 квітня. Якщо повня зацінюється, то християнам належить бути чемними, і зачекати, доки жиди нагуляються і буде паступна повня. А в першу неділю після повні християнам височайше дозволено возрадуватись за жидів і відсвяткувати Пасху, нібито

воскресіння Ісуса, а для прискіпливих, щоб відчепились, — пібито Великдень. Ситі вовки, цілі вівиці! Чого ще треба? Іноді християнам дозволено святкувати вихід жидів з Єгипту не дожидуючи поки скінчиться повня, бо тоді доведеться перенести воскресіння Христосове на неділю після наступної повні, тобто на середину травня, що не допускається з причини зміщення п'ятидесятниці («трійці») на липень, щоб не пізніше за арійське свято Купала. Не можна допускати, щоб головне арійське свято випереджало другорядне християнізмівське? Значить, дата Христосового воскресіння (з урахуванням виїтків щодо жидівських високосних, 13-місячних, років) має відповідати наступним вимогам:

- 1) не раніше квітня (жидівської Пасхи);
- 2) не пізніше травня;
- 3) день тижня — однозначно неділя;
- 4) фаза місяця — повня чи остання чверть з урахуванням виїтків.

„Істинні” християни (католики) звинувачують „істинних” християн (православних) в недотриманні постанови Першого Вселенського — Нікейського — собору 4 століття щодо святкування Пасхи в першу неділю після повні, після весняного рівнодення. Адже православні святкують Пасху керуючись поправкою монаха Діонісія 6 століття щодо святкування Пасхи виключно після іудейської Пасхи. Ясно, що врахування виїтків у визначенні дня Пасхи є монополією рівноапостольних архієреїв. Ось і доктор філософських наук Є. Дулуман („Календарі, літочислення і дата народження Ісуса Христа”, журнал „Людина і світ”, березень-квітень, 1999 рік, стор. 13-21) наводить день Пасхи ! 3874 року — 21 травня. Очевидно за ці (наступні) півтора тисячоліття християнізм планує остаточно викоринити культ Сонця, культ Купала і культ Предків. Адже 3874 року християнська Трійця зсувається на пізніше від дати язичницького Купала.

Поки що християнізм перебуває в жорстких рамках. Він ставить себе вище арійства, але не стрибає вище жидівства.

Подібна ситуація зі святом 8 Березня. Його заснували дві жидівки, причетні до міжнародного терористичного „Союзу Спартака”, — Клара Цеткін і Роза Люксембург. Це свято стало міжнародним через інтернаціоналізм і космополітизм Клари та Рози. Дата 8 березня, як можлива дата дня народження Клари Цеткін, не є достатньою відповіддю на питання, чому саме 8 березня міжнародний Жіночий День. Причина святкування цього дивного Дня саме 8 березня полягає в наступному. В перші числа березня, залежно від того, звичайний це чи високосний по-жидівському рік (бувають ще й суботні роки, — окрема тема, не кажучи вже про відхилення святкових дат на день-два з окремих календарях окремих жидівських сект), жиди відзначають своє веселе свято Пурім. Пурім — це випакування пам'яті про знищення жидами 75 тисяч мирних персів і страту перського керівника уряду Амана (див. *Біблія. Книга Есфірь (Естер), 9: 16*).

Згідно з Біблією (*Книга Есфірь, 9: 19-21*) жиди святкують Пурім і дарують один одному подарунки 14-го та 15-го дня (знову повня) місяця адара. Місяць адар, якщо не брати до уваги -!- другий адар (другий адар — 13 місяць іудейського високосного року), триває в людському календарі від середини лютого до середини березня. Це означає, що вказані Біблією 14-ий і 15-ий день місяця адара припадають на перші дні березня нормального календаря. В різні роки цей день може припадати і на інші числа з відхиленням на декілька днів з огляду на зв'язок дня Пурім з попередніми (протягом року) знаменними днями іудеїв — Пасха, 9 ава, Кучки, Ханука. Також день Пурім не може бути в понеділок і суботу. В день Пурім жиди хвалять Мордехая. Він підклав свою племінницю Есфірь під перського царя Артаксеркса з метою впливати через жидівку-паложницю Есфірь на прийняття Артаксерксом рішень, спрямованих проти перського (іранського, арійського) народу.

В день Пурім жиди проклинають Амана, захисника інтересів персів, посилають один одному подарунки, влаштовують маскаради, оргії. Для них передбачено горілку „PURIM” („Пурім”). Це означає, що жиди хочуть святкуванням українками 8 Березня долучити українців до жидівського торжества і проклинання союзників українців — персів.

Нагулявшись і витративши трохи грошей на подарунки до свята Пурім, жида використовують передсвятковий день 7 березня аби сторицею окунути свої витрати і залучити до своїх кишень гроші українців, витрачені в жидівських магазинах на передсвяткові приготування та на придбання подарунків.

8 Березня і Спартак пов'язані між собою глибоким історичним і символічним корінням. Як у старі часи Есфірь-Естер прислужилася своєму богообраному племені через винищення перських вождів і вояків, так у повітряні часи вона готова зробити новий, черговий крок до знищення українців.

Жидівська конфедерація України у своєму інформаційно-аналітичному виданні „Сврейській обозреватель”, №22/113 за листопад (мархешван) 2005 року висвітлює тему

22/113

ЖИДИВСЬКА КОНФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНИ

ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНЕ ВИДАННЯ

ЖИДИВСЬКА КОНФЕДЕРАЦІЯ УКРАЇНИ

КОНКУРС КРАСОТИ «МИС ЕСТЕР-2005»

проведення в Україні, в Сімферополі, конкурсу „міс Естер-2005”, де конкурсантками можуть бути дівчата віком 16-20 років. Головна вимога до них...

„...знання рідної (жидівської, — прим. авт.) мови, традицій і культури свого народу, як і належить істинній (бувають неістинні, шикси, — прим. авт.) жидівській дівчині...”

Треба з'ясувати дещо про традиції і культуру жидів. Вони, на відміну від позбавлених рідної мови українців, мають змогу в Україні володіти ще й жидівськими мовами. Одна з них, іврит, відроджена (воскрешена — для лагідних християн) з мертвих мов.

Непросто писати про чужі національні справи, та ще й писати коротко, переконливо і послідовно. Ці чужі справи дотичні до справ моєї української нації, і то на моїй українській землі (з огляду на це чужі справи є штучно завуальовані й зашугані). Тому я змушений докласти зусиль у цьому напрямку.

У всі часи на всіх материках усі народи якимось чином з'ясовували свої стосунки. Залежно від співвідношення сил перерозподілялись території, змінювались кордони. Методи для цього різні: війна або мирний договір, окупація або відкуп, репарації, контрибуції, данина, маріонеткові режими... Безліч методів. За логікою речей, коли якийсь народ якоїсь держави, наприклад греки Візантії (Греції), програють у протистоянні українцям Русі (України), як це було в дохристиянські часи князя Святослава Завойовника, то вони, греки, повинні підкоритись українцям і прийняти українські вимоги. Це греки й робили. А коли вони не хочуть підкорятись, то мусять зібратися з силами і здобути собі незалежність. Це греки й роблять від часів Святославових нащадків - Володимира Хрестителя і Ярослава «Мудрого» — аж до сьогодні.

Ми ж, українці, втратили свою перевагу над греками, маємо задуматись, що нам робити: чи брати реванш силою, чи, може, відвоювати (втрачене) економічними способами, диктуючи ціни на українську продукцію. Чи, може, сприяти духовній залежності Греції від

України, накинути Греції нову релігію (навіть неукраїнську за змістом, але таку, що упошлиджує греків) водночас зі встановленням у Греції диктату українських священників і утриманням їх за рахунок грецьких громадян, як це узаконено в Україні щодо грецьких церковників (їхнього утримання за рахунок українців) ще з самого початку християнізації України. Чи, може, треба змиритися з рабством і виконувати чужі умови?

Геть інша особливість психіки (менталітет) простежується у жидів (сумарно семітів та хозарів). Вони визнають лише свою особисту зверхність над іншими народами, не враховують обставин, що склались навколо них, і не зважають на свій стан поневолених (рабів у ранній період історії).

Фанатичні сини Ізраїлю, зомбовані Мойсесевим Законом, неухильно дотримуються цього Закону. І не лише самі дотримуються, а ще й призвичаюють (через прищеплення любові до Біблії) дотримуватись Закону ті народи, проти яких цей Закон спрямовано. Пацифікують населення того середовища, в якому запроваджуються статті Закону:

„...А тепер, Ізраїлю, послухай постанов та законів, що я навчаю вас чинити, щоб жили ви, і посіли цей край, що господь, бог батьків ваших, дає вам. Бо хто інший такий великий народ, що мав би богів, таких йому близьких, як господь, бог наш, кожного разу, як ми кличемо до нього? І хто інший такий великий народ, що має постанови і закони такі справедливі, як увесь той Закон, що я даю перед вами сьогодні?..” (*Біблія. Повторення Закону, 4: 1-8*) „...І коли господь, бог твій, уведе тебе до того краю, куди ти входиш, щоб заволодіти ним, то він вижене численні поганські народи перед тобою...” (*Там само, 7: 1*) „...І ти випишиш усі ті народи, що господь, бог твій дає тобі, — не змилосердиться око твоє над ними...” (*Там само, 7: 16*)

З приводу “Повторення Закону” в Україні поеті мови північно-східного сусіда кажуть: „повторенсьє — мать ученья”.

Як нині, так у старі часи жидівська програма дій була такою, якою вона є в Біблії.

Тим часом, з метою умиротворення українців, Ісусове вчення про любов до свого ворога готує в Україні сприятливий ґрунт для діянь „богообраного” народу.

В часи могутності Вавилону, не маючи можливості терпіти жидівські коверзування, вавилонський цар Навуходоносор 586 року до нової ери руйнує Єрусалим і осередок жидівської отрути — храм Соломона. Самих жидів забирає в полон. Частина їх продає в рабство.

Кому з нас, українців, представників нації рабів і дрібних торгашів, не знати, що справа не лише в тому, аби щось продати, а в тому, аби продати це вигідно. Ось і Навуходоносор міг продати вигідно жидів саме тим купцям, і саме тих країн, які в цей час мають державну потужність світової ваги і до яких порівняно недалеко відстань від Вавилону. Крім Вавилону в цей час набули розквіту грецькі поліси, зокрема Спарта й Афіни. Зоря майбутньої могутності Риму тільки-тільки піднімалась над обрієм. Предки українців, — як далекі в часі орії-тринільці, так і ближчі в часі скіфи з анґами, — рабства не практикували з таких причин: велика чисельність праукраїнської сім’ї дає можливість жити вільно, багато, і сплачувати державі податки. (Уявне використання своїх людей як рабів призведе до падіння морального стану (свого особистого) і до падіння продуктивності праці свого раба. Приганяти рабів азійського чи африканського походження небезпечно з огляду на ризик змішання людських рас. Бо завжди знайдуться збоченки, які пересплять з негром-рабом і наплодять гібридів.)

Якщо Афіни відрізняються своєю демократичністю, то Спарта навпаки — олігархічний поліс, де проблемами рабів місцева влада не переймається. Це щось на взір сучасної України. Тільки й того, що рабами в Україні є представники корінної нації, українці. Вони користуються правом бути вільновідпущеними з можливістю продатися дорожче десь на пустельних і гірських землях Португалії, Іспанії чи Італії, звільнивши рідні чорноземи для «богообраної» сарацці.

Найсприятливіший напрям руху вавилонських рабів-жидів — Спарта. Поза межами Азії, в Європі, жидівська община Спарти перша і пайбільша община античного світу. І лише через 250 років заснована Македонським Александрія Єгипетська (африканська) стане ще одним великим осередком жидів у розсіянні.

Мюнхенський жид (історик, режисер, літературний і театральний критик, талмудист) Ліон Фейхтванґер у книзі *«Іудейська війна»* (розділ „Рим”, „Александрія”) вказує, що на початку першого століття нової ери в містах Рим і Александрія проживало відповідно по 100 тисяч та 500 тисяч жидів. Важлива вказівка Фейхтванґера про кількість жидівського населення найбільших міст римської імперії саме до початку війни в Іудеї. Бо Іудейська війна 60-70-их

років першого століття нової ери поклала край політичному існуванню жидів, розігнала їх з Іудеї, поповнила ними визначні міста світу, які вже й без того кишили жидами.

Та це пізніше. Поки що в самому Вавілоні чалів Навуходоносора «богообрані» далі коверзують.

Після завоювання Вавілону персами, жиди (користуються лояльністю персів) повертаються до Палестини. Але не всі. Ті з них, що прижились у Вавілоні, не хотіли повертатись на свою попередню (щоб не сказати історичну, бо такої не існує) батьківщину, де немає перспектив для паразитичного існування. Серед тих, хто не бажає повернутися з дуже „независного” вавілонського полону переважають жиди, що втерлися у вавілонські владні структури, або просто продовжили свій гендель без дотримання місцевих законів і субординації щодо місцевої влади. Серед цих „богообраних” є такий собі Мордехай, тезка Мордехая Леві (Карла Маркса). Він з’явився, що робити свої справи в чужій країні можливо лише за наявності однодумців. А найкращі однодумці, та ще й у чужому середовищі, — це одноплемінники. Отже, треба відстоювати інтереси одноплемінників (а значить і свої особисті).

Ось у 5 столітті до нової ери в роках царювання династії Ахеменідів і її недолугого представника Артаксеркса-1, між 465 та 424 роком до нової ери (очевидно це саме 444, знайомий нам рік Законовпровадження Ездри) керівник перського уряду Аман доповідає перському царю Артаксерксу про негідну поведінку жидів у перській імперії та про потребу покарати цих паразитів, серед яких є Мордехай, двоюрідний дядько (чи брат) царської наложниці Естер.

Коли був розроблений план з наведення порядку в Персії, Мордехай підсовує в постіль царю Артаксерксу свою вихованку Естер, щоб змінити намір царя щодо жидів. Завдячуючи неабиякій сексуальній діяльності своєї родички (Естер), Мордехай вдається переконати царя: покарати не жидів, а навпаки — царевого урядовця Амана, якого було повішено разом з його десятима синами (*Біблія. Книга Естер, 7: 10*).

Мордехай стає головним радником царя Артаксеркса (*Біблія, книга Естер, 6: 1-14*), щось на взір головного радника президента Ющенка, — Олександра Пасхавера.

Старання Естер у царському ліжку і старання Мордехая в царських кулуарах, сприяють жидам. Вони знищують (крім урядовця Амана та його десяти синів) стратегічно важливий гарнізон кількістю 500 чоловік у перському столичному місті Сузи, і крім усього ще й 75000 представників корінного населення — персів (*там само, 9: 6-16*).

Не виключено, що тим часом і спартанські жиди досягли впливу на владу у грецькій Спарті. А якщо так, то своїми діями жидівська шпиха Естер і її дядько-брат-супер-авагторист Мордехай сприяють поразкам персів у їхніх війнах з греками.

На знак пам'яті про перемогу над ворогами (дарма що ці вороги є представниками корінного населення країни, де паразитують жиди) «облобовані» богом істоти встановили щорічне весняне веселе свято Пурім, з випивкою, оргіями і символами. Символами перемоги іудеїв над персами є відрізані вуха перського урядовця Амана. Малі жиденята носять символічні фігурки (зроблені півколом), подібні до вуха пронизаного пожемою.

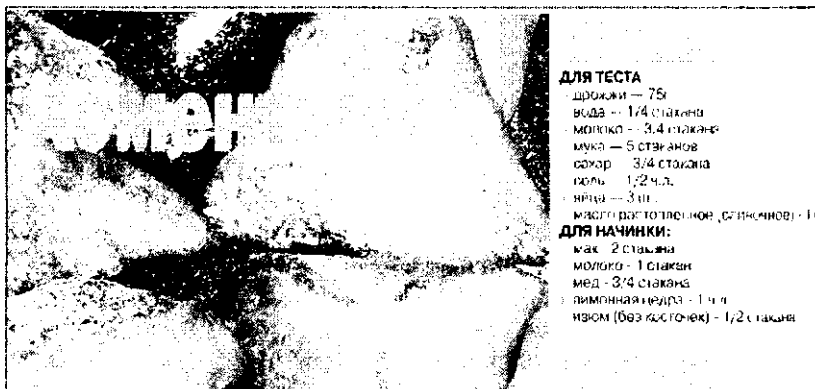
Ритуальна страва (вуха Амана, по жидівськи — Аман Ташен або Хаменташен) готується з тіста, подається всіма членами жидівської сім'ї та гостями.

Аби краще проникнутись духом великого свята, жидівські друковані видання подають рецепти приготування Хаменташен з різноманітними викрутасами кількості складових та співвідношення їхньої ваги. Таким чином Хаменташен смакується як під час приготування, так і під час спілкування жидівок між собою, коли вони діляться рецептами.

Враження (незабутні) повинні лишатись аж до наступного року і до наступного Пурім. Вони мають нагадати іудеям форму їхнього ставлення до ворогів.

Саме з метою знищення в Україні представників корінного населення — українців — жиди проводять в Україні конкурси „міс Естер” взагалі, і „міс Естер - 2005” зокрема. Це робиться для гарантії успіху в операції „Знищення українців через ліжко Ющенка (Януковіча)”.

Ось і вона, „міс Естер України 2005”. Сподобається Ющенку (Януковічу)?

Намалювати губи жирніше і яскравіше, зняти хустину, ворухнути інтимно кучерями, примружити хтиво очі, — сподобається.

І навіть якщо повітня Естер не припала до вподоби повітньому Артаксерксу (Ющенку-Януковічу), то можна не сумніватись, що повітній Мордехай (котрийсь із радників президента України) зуміє вишлекати в ньому любов до представниці „богообраного” племені та до її одноплеменників в Україні.

В 4 столітті до нової ери, за нез'ясованих обставин, у тому ж таки Вавілоні помирас, ймовірно від отруєння (за даними деяких „богообраних” істориків від малярії) видатний полководець Александр (Македонський).

Явного жидівського сліду у справі отруєння Александра не простежується. Тому перейдемо до наступного періоду.

Період сирійського полону жидів правителями з династії Селевкідів після розпаду імперії Александра Македонського. «Богообрані» для власної значущості посидують цей полон Селевкідами (4 ст. до н. е.) з полоним ізраїльтян сирійським (асирійським) царем Саргоном (9 ст. до н. е.), тобто посидують 500 років неосиднуваного історичного процесу. Поеднують з метою примножити свої страждання, аби в кінцевому результаті отримати вагомі соціальні пільги від очолених жидами соціально-орієнтованих урядів жидопаселених країн. Бо ні один українець не є жаданим, наприклад, у Німеччині. Але «жаданіми» в Німеччині є «ностраждані» від гітлерівського „лолону” жиди. Безперешкодно жиди отримують не лише право переїзду з будь-якої країни їхнього паразитування до Німеччини, але й право на отримання (не купівлі) вартісного за європейськими розцінками житла в Німеччині. Високі ціни на житло в Україні геть не означають, що це житло вартісне. Ціни штучно підняті вдвічі, втричі... Потім ціни падають (раптово) вдвічі, втричі...

Отже, визначні соратники Македонського успадкували після смерті Александра завойовані ним землі. Птолемеї-1 стає правителем Єгипту, а полководець Селевк-1 стає правителем Сирії та Вавілону, тобто вони правителі тих країн, що увійшли в історію країнами-посволювачами жидів. Вважаючи Палестину середньою територією між Сирією та Єгиптом, можна казати про неї, як про територію, що по черзі переходить з рук у руки різних спадкоємців Македонського. Йосиф Флавій повідомляє („Іудейські старожитності”, 12:4:1) про споріднення династії Птолемеїв і Селевкідів через одруження їхніх нащадків, а саме Птолемея і Клеопатри (це тезка Клеопатри --- ровесниці Юлія Цезаря та Ірода). Палестина, як придане Клеопатри, передається Птолемеям. Податки з Палестини розподіляються між двома іноземними царями. В іншій праці („Іудейська війна”, глава 13, розділ 5) Флавій зазначає, що цар Ірод орєндує у Клеопатри відірвані від його царства землі (за 200 талантів орєндної плати щорічно, — це ще одна причина ненависті націоналістів фарисеїв до Ірода, — прим. авт.).

Засповапа Селевком-1 династія Селевкідів на 200 років усмиряє жидву. Ось у середині 2 століття до нової ери жидівська сім'я з роду Хасмоней, батько і п'ять його синів, піднімає повстання проти сирійського царя Антіоха з династії Селевкідів. Це повстання відоме як повстання Маккавеїв, за прізвиськом одного з синів керівника повстання — Іуди Маккавея. Маккавей (Makkabi) в перекладі з жидівської означає „молот” (молот на ворога). Українські любителі пива пам'ятають, як у часи *перестройки* і в перші роки української пібито незалеж-

ності (на початку 1990-их років) серед марок іноземного пива, що першими заповнили Україну, було ізраїльське пиво в коричневих банках з написом на жовтій смужі — Makkabi. Українські любители футболу, особливо знавці його історії, можуть згадати про існування в 1930-роках у Києві футбольної команди „Маккабі”, учасники якої розшуковуються жидівською службою розшуку. Значить, фото команди „Маккабі” мусить бути поміщене в газеті жидівської ради України за грудень 2005 року.

Ісусівська церква щорічно 14 серпня улесливо і підступно маскується під пібито українське народне свято маковія — той, що мак віс — і використовує деяку його співзвучність з маккавеями, вшановує пам'ять жидівських повстанців Маккавеїв устами і думками мільйонів українців-християн.

Після смерті батька, Іуда Маккавей очолив (166 року до нової ери) повстанський рух, змусив (до певної міри) відступити Селевкідів.

Щоб утриматись при владі, треба шукати союзників. Зрозуміло, що найкращі союзники — це країни з потужними громадами одноплемінників. А крім них, — ще й країни з великими перереалізованими амбіціями. Бо ці країни самі в пошуках союзників (на ловця звір біжить). Потужна жидівська громада — у Спарті. А реалізовувати свої амбіції щодо світового панування починає Рим.

Роботу в цьому напрямку починає Іуда Маккавей. Після смерті Іуди справу далі веде молодший брат Іонатан. Переійнявши владу, Іонатан направляє посольство водночас до Риму і Спарті.

Флавій зазначає („*Іудейські старожитності*”, 13: 5: 8), що на зворотньому шляху з Риму до Іудеї посольство прибуло до Лакодемону (інша назва Спарті — Лакодемон; подібно й інша назва Трої — Іліон; Парижу — Лютеція, і т. ін., — прим. авт.) і віддало там грамоту, заготовлену Іонатаном (Маккавесем) такого змісту:

„...Первосвященик іудейського народу, Іонатан, рада старійшин і народ іудейський посилають привіт свій владі Лакодемонській і братньому племені... В старі часи наш первосвященик отримав від Вас послання стосовно нашого загального з вами походження. Копія його при цьому додається. Послання ми прийняли охоче і з любов'ю поставились до тих, хто його приїс, надто, що нам геть не було потреби в підтвердженні цієї нашої спорідненості, оскільки в цьому переконують нас дані нашого Святого Письма (Біблії, — авт.)...»

Тим часом інша сила стародавнього світу — Рим — пабирає могутності. Від 146 року до нової ери Спарта залежна від Риму. Зрештою, вся Греція перетворюється на Римську провінцію з назвою Ахея. Римськими рабами стають одночасно як грецькі бідняки, так і грецькі раби. Серед них є уродженець північно-східної Греції (Фракії, сучасної Болгарії) Спартак. Відомості про Спартак скупі. Можливо, це й не його ім'я від народження, а лише його пазва за місцем Римо-Спартакської купівлі-продажу. Проданий Римові у Спарті, Спартак стає римським рабом-гладіатором і, за сумісництвом, учителем фехтування.

Не знати, чи був Спартак жидом по крові, чи просто перехонився іудаїзмом у Спарті. Але відомо, що повстання Спартак в Римі має ідеологічну основу, — ідею руйнування римської тиранії. Як імперської тиранії, так і рабовласницької.

В кожному випадку Спартак може бути використаний як символ пенокори, бунту, повстання, революції.

Якщо дозволимо собі ступити кілька кроків у петрі історії, то побачимо падіння керованого династією Спартокідів Боспорського царства в Криму. Падіння саме в епоху поширення влади Риму на Грецію, з якою Спартокіди узгоджували свою політику. Тобто Рим паствував на хвіст Боспору і Спартокідам.

Цікаво, що Юрій Ліна („*Призначення України*”, частина 2, розділ 21, 22) вказує на пелліпське (пегрецьке) походження Спартоکیدів.

Знаємо про колабораціонізм іудеїв як щодо Персії, так і щодо держав імперії Македонського. Враховуємо повідомлення доктора історичних наук Еллі Ісааківни Солломопк про наявність іудеїв у кримському Боспорі в 5 столітті до нової ери. Можемо вважати Спартоکیدів якщо й не кривними іудеями, то, принаймні, залученими до відстоювання іудейських інтересів.

У згадані часи (2 століття до нової ери), коли Рим набирав могутність і поглинав імперії, що існували до нього, відбулось „грубе” втручання в інтереси іудейства, — якоїсь його частини. Бо інакше важко знайти причину облюбування іудеями імені Спартак як символу боротьби за інтереси іудейства. Очевидно це ті саддукеї, що не повернулись із Вавілонського полону до Іудеї — знайшли собі місце в кримському Боспорському царстві. Бо й саддукейська секта караїмів асоціюється найбільше з Кримом. Скидається на те, що проведення саме в Криму конкурсу „Місс Естер” має символізувати (для певної групи іудеїв) реванш.

Також знаємо, що засновник Ордену баварських Ілломінатів, іудей за походженням, Адам Вейсхаупт бере собі псевдонім „Спартак”. Гасло цього „Спартака” і його таємних ілломінатів — „свобода, рівність і братерство”. Це ж гасло „випадково” стає гаслом Великої „Французької” революції. *Марксист-ленінці іже товарищі* „випадково” роблять день заснування ново-спартаківського Ордену Ілломінатів — 1 Травня — Днем Міжнародної Солідарності Трудящих (?). *В страні побсдвішего соціалізма* — ССРСР — цей день на довгі десятиліття стає державним святом. Аби перейнятись духом ілломінатів треба мати додатковий час. Тому святкується як 1 Травня, так і 2 Травня, — на похмілля.

Свій „*Маніфест Комуністичної партії*” Маркс нише дуже „випадково” саме 1848 року. Це рік початку європейської революції 1848-1849 років. Ця революція — продовження Великої Жидівської, тобто Французької революції (для знаходження доказу досить почитати геть не рідкісну працю Маркса „*18 брюмера Луї Бонапарта*”). В Німеччині (в Бадені) ця революція спалахує дуже випадково саме на початку березня 1848 року. Очевидно комуністична фракція міжнародного жидовізму приєдналась до революції саме 8 березня, бо вже через декілька днів революція палає у всіх німецьких та піднімецьких країнах — 13 березня в Австрії, 15 березня в Угорщині, 18 березня в Пруссії. Взагалі початок (його визначення) революції має властивість коливатись в межах декількох днів залежно від того, яка сила виграла від революції та, відповідно, приписує собі її завоювання. Так російська революція в лютому 1917 року датується початком перебоїв у постачанні хлібом Петрограду 23 лютого, тоді як фактично почалась 27 лютого повстанням військових. — див. наприклад, *Н. Полонська-Василенко, „Історія України”, том 2; Н. Суханов, «Записки о революції», розділ «Революції дснь псрвий. 27 фсвраля»*)

Існує багато пояснень, чому саме 8 березня стало міжнародним жіночим Днем. За однією з версій Наполеон женився 8 березня. Тобто Жозефіна Богарне (вдова генерала-когнтрреволюціонера Богарне, з двома дітьми, старша за Наполеона на 6 років) охмурила солдата революції, — Наполеона. Значить, 8 березня — День жіночого триумфу.

Найчастіше запровадження міжнародного жіночого Дня саме 8 березня пов'язується якщо й не з датою Пурім, то з датою дня народження Клари Цеткін. Коли так, то це примітивне пояснення. Вдосконалимо його.

З почуття солідарності до поневоленої Римом Спартанської жидівської общини зокрема, та використовуючи самого Спартака як символ боротьби за щастя іудейства взагалі, жидівки Клара Ейснер (Цеткін) і Роза Люксембург висувають 1910 року інше гасло боротьби з існуючим ладом: „За рівноправність жінок з чоловіками”. Більш руйнівної ідеї треба ще пошукати з огляду на те, що жінка відрізняється (дуже) від чоловіка. Тому вчасно зауважимо, що пропонує Клараю і Розою статеву рівноправність призначена ніяк не для іудеїв, серед яких жінці відведено підпорядковану роль (підпорядковану чоловікові). Це підпорядкування не підлягає обговоренню (оскарженню). Жінка (в іудействі) не має права з'явитись із непокритою головою перед очі чоловіка, не кажучи вже про суворе дотримання законів ритуальної чистоти. Ці закони вказують (наголошують) їй протягом усього життя на її вторинність у порівнянні з чоловіком. Якщо й казати про статеву (жидівську) рівноправність, то вона умовна й обмежена, — громадянська, так би мовити. І то недавня: дозволено враховувати жінок при переписах населення, їм дозволено брати участь у виборах і служити в армії.

Світглядно жидівка завжди грає підпорядковану роль щодо жида. Не на порожньому місці з'явився мільйон анекдотів про Сару як про Абрамова золотого. Це якщо не згадувати біблійну розповідь про Авраама як про сугенера своєї жінки Сари, або про Мордехая як сугенера своєї племінниці Естер. Все, чого вдалось досягти жидівці, щоб бути чимось більшим (вагомим) за ребро Адама, це право з'являтися перед очі чоловіка не з покритою головою, а в перуці. І голова покрита (перукою), і нежидам не владас в очі вторинність богообранки. Не дивус, що неруки (фактично збочення) популярні власне серед жидівок (збоченок).

Свідомо пропагуючи руйнівну статеву рівноправність, жидівські дівчатка — Клара і Роза — прагнуть ослабити нежидівське суспільство. «Випадково» їхня виборювана

рівноправність перегукується з рівноправністю, виборюваною Великою „Французькою” революцією та її предтечею — іудеєм Адамом Вейсхауптом-Спартаком.

Книга Естер

Якщо мої батьки мені, україночку, в дитинстві розповідали казки про Котигорошка, Колобка, Котика й Півника, Лисичку-Сестричку й Вовчика-Братика, то жидівочку Клару виховували на подвигах жидівської шпихи Естер. Тому Клара фанатична шапувальниця спасительки перських жидів-паразитів — Естер — і пов'язаного з нею жидівського свята Пурім.

Про казки та книжки. Книга Естер присутня у православній Біблії (до неї входить 50 жидівських книг Старого Заповіту), у католицькій Біблії (в ній 45), протестанській Біблії (тут лише 39 старозаповітних книг). Книга Естер видається не тільки окремо, але й у відповідному виконанні. Вона оформлена подібно до найвищої святині іудаїзму — сувоїв Тори Мойсея. А її призначення — найвизначніше (після Пасхи Мойсея) свято Пурім Естер.

Знаємо, що кровавий терор, влаштований сексуальною Естер і потворним Мордехаєм щодо неіудеїв, збігається (в часі) з запровадженням Ездою Закону серед іудеїв. Хіба ж це не символічно?

На міжнародному жіночому соціалістичному конгресі 1910 року в Копенгагені Клара знаходить підтримку своїй пропозиції про визнання 8 Березня міжнародним жіночим Днем. Цей день якщо й не збігся 1910 року з днем свята Пурім, то був наближенням до нього. Чому не збігся? Тому що жидівський календар місячний, з відповідним „дрейфом” визначних для іудейства дат у різні роки.

Обидві соціалістки — Клара і Роза — після перемоги (1918 рік) у Німеччині соціалістичної революції прагнуть реваншу за Спарта та за всі полони жидів, стануть засновницями (в листопаді 1918 року) терористичної організації „Союз Спартака”, що спеціалізується на знищенні ворогів жидо-комуністично-соціальної революції. Таких ворогів у Німеччині багато. Серед них — Адольф Гітлер.

Розу вб'ють через рік після заснування СС (Союзу Спартака).

Клара ще потрудиться в лавах СС на благо жидівської революції, навіть очолить Міжнародну Організацію Підтримки Революції (МОПР). В країнах Заходу МОПР проіснує до початку 1930-х років і займатиметься, крім іншого, протидією російському Білому рухові, що його несправитимуть Червоний уряд Москви. Тому й прах Клари удостоїться бути упокоєним на Червоній площі біля Кремлівської стіни. Бо й совєтський відділ МОПРу діяв аж до 1947 року. Навпевно близькість Клариного праху надавала йому, МОПРу, патхнення. Надихала на подвиги й покійна Роза. Київська Чрезвычайка (КГБ) облюбувала місце для своїх підрозділів на пещерських Липках, і вулицю свого розквартирування назвала іменем Розі Люксембург. Тепер це вулиця Липська.

Треба навести ще один приклад перевезення святих мощей до столиці совєтської Іудеї — Москви. Мова йде про Меркадера, термінатора Сталіна у справі вбивства „богообраного” мудреця і, за сумісництвом, ворога ідеї побудови соціалізму в одній, окремій взятій країні. Цей мудрець і особистий ворог №1 Йосина Сталіна не зміг захватитись від Сталіна в далекій латиноамериканській Мексиці. Його прізвище — Лейба Бронштейн, він же Лев Троцький. Меркадер, він же Молнар, з гідністю виконує завдання партії та її „неперевршеною” вождя, Сталіна. За смерть Троцького Меркадер заслуговує також смерть. Ну і звичайно ж, крім смерті, він заслуговує посмертну нагороду — право бути похованим у столиці *першого в мірі господарства „міра і добра”, — Москві.* Мусить же хтось своїми мощами надихати майбутніх термінаторів майбутніх московських монстрів. Бо ще Степан Бандера живий. І Володимир Івасюк ще не народився. Ще й Ігор Білозір потребуватиме уваги цих ангелів-охоронців; охоронців „богообраного” племені.

Сам же Сталін у жидівських міжособицях став жертвою в день Пурім, що випадас 1953 року (рік смерті Сталіна) на 1 березня. Смерть Сталіна можна розцінити як помету іудеїв-космополітів та іудеїв-сіоністів іудеєво-комуністу. Він жорстоко переслідував своїх інакомислячих одноплемінників. Більшість цих „гнаних і голодних” були за професією лікарями, як свого часу Ісус. Тому сталінський терор щодо іудеїв отримав назву „Дело врачей”. Чи зібрали всі лікарі по крапчині отрути для „вождя всіх народів”, чи хтось один,

як колись Естер, взяв на себе відповідальність у справі отруєння з подальшим відшкодуванням з боку численних богообранців (зацікавлених в успіху справи), але успішя Ірода Віссаріоновича відбулося з усією ритуальною чистотою та з урочистим рівнянням на Естер.

Хтось може сказати: „Схаменіться! Змилуйтесь! Це ніяке не отруєння, не вбивство. Це звичайний серцевий напад...”

Офіційне друковане видання кийвської центральної синагоги „От сердца к сердцу” за березень 2006 року не приховує тонкощів для своїх посвячених читачів. На сторінці 23 „ненав'язливо” пагадує, хто хазяїн у домі.

Вспоминная
 1923-1924

...ніяке не отруєння, не вбивство. Це звичайний серцевий напад... Суд за „делу пролей” был пачачен на 5 марта 1924 года в место — в деп. Пурим, т.е. 14. Марта 1924 года, на Сталинским слушанием удар. А 5 марта было официально объявлено о его смерти. Страна перенесла рыдания на похоронных поездах, «дело врачей» развалилось. Всеу обьявляемых выдвинуты на свободу, а Азариу XX века не удалось выдвинуть своей жосткой пяди. Мое дитяго пришло под влиятельным влиянием от того, что я видел в округ и что в квартире дома. Портрета Сталина у людей и квартирах на столах, в руках с иконами, в автомобилях — все это до сих пор стоит перед моими глазами. В нашей семье смерти Сталина радывали так, как и до этого радывались в Пурим, и синагоги от счастья.

Галина Лебединская

В Совстському Союзі силові відомства стають засновниками спортивних товариств, або беруть шефство над ними. Сам „залізний жид” Фелікс (Дзержинський) 1923 року створює спортивне товариство „Динамо” нібито для розвитку спорту, а насправді як базу для підготовки диверсантів-розвідників-герміаторів (терористів). Можна подумати, що з назвою спортивного товариства іменем „Динамо” ім'я Спартак незаслужено забуде. Але після смерті Фелікса (і при високій потребі в підготовлених кадрах для тотального терору в ССРСР та за його межами) відомство розгалужується.

Новостара галузь (колишня ЧК) за час свого розгулу не раз міняє назву НКВД-НКГБ-МГБ-КГБ (СБУ відмежовується від КГБ? Це пісок в очі. Свого часу КГБ відмежовувався від НКВД). Вона й собі потребує тренуваних терміаторів. Для її потреб і під її шефством створюється товариство „Спартак”. Можна розвинути думку про поступки владних хозарів-динамівців опозиційним семітам-спартаківцям та про їхні міжусобиці в країні Рад, зокрема в Україні, з відповідним втягуванням мільйонів українців у ці міжусобиці у вигляді протистояння прихильників „Спартак” і „Динамо”. Але це не зараз. Тут досить сказати, що спортивне товариство „Спартак” має своїх фанатичних уболівальників навіть за межами зони поширення клубів цього товариства, тобто, за межами советської (постсоветської) зони. Звичайно, це не кожна країна, а саме штучно створена країна Ізраїль з переважанням у ній представників тюркської гілки сповідників іудаїзму — хозарів-ашкеназі. Вони до ісходу з ССРСР часто були опонентами своїх одноплемінників — динамівців.

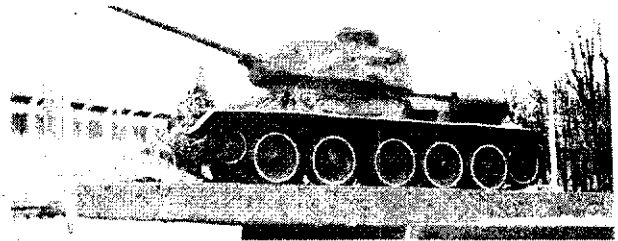
Кажучи про Пурім і 8 Березня, не можна не згадати про 23 Лютого, *День Красной (Совстской) Армії*.

Офіційно цей день в „незалежній” Україні не святкується. Та ветерани советської жидо-кацано-большевицької влади святкують його за будь-яких обставин, наприклад 23 лютого 2006 року. Ось і традиційне місце-символ у Києві біля заводу „Більшовик”. Тут (як у Львові Марія Христородиця) вітками, квітами та стрічками обдаровується советський монстр: підкреслюється відданість Дню 23 Лютого. Не сіріє від часу „прекрасний” лозунг „За нашу Совстскую Родину”. Свіжа фарба для його оновлення на советському танку завжди напихваті в жидо-кацанського окупанга незалежної від українців України. Для маскування станцію кийвського метро „Завод Більшовик” (не сам завод) перейменовано на „Шулявську”.

Нема нічого дивного. Адже це традиційний притон большевиків ще з часів Першої російської революції 1905 року, коли Шулявка була приміським селом. Свідок усіх трьох російських революцій, киянка-харків'янка професор Н. Полонська-Василенко у своїй „Історії України”, том 2, розділ „Україна перед революцією”, зазначає:

„...1905 року в Києві осередком повстанців було передмістя Шулявка, де постала своєрідна „республіка” на чолі з Радою Робітничих Депутатів; поліція і жапдарми боялись туди входити...”

Коли йде мова про події революції 1917 року, то завжди мається на увазі *товарищ Ленін, крэйсер Аврора, матроси Кронштадта, штурм Зимнього і т.д.*

Уточнимо: після спроби большевицького перевороту в липні 1917 року,

Тимчасовий уряд Росії наказує арештувати і судити большевика Леніна. А генерал Половцев наказує просто — знайти Леніна і розстріляти його на місці без суду і слідства („Історія КПСС”, розділ 3, глава 3 – 4). Троцькій радить Леніну добровільно здатись владі, використати судовий процес як трибуну для пропаганди большевизму (академік Д. Волкогонов, „Троцький”, том 1 - 2). Та Ленін тікає з Петрограду аж за озеро Разів — пема дурних. За таких обставин Троцькій публікує свій маніфест на підтримку Леніна. Троцького арештовано. Втім, непадовго — за ним нічого, крім маніфесту, нема. Проте арешт стрімко підносить авторитет Троцького в большевицькому колі. На чергових перевиборах напередодні большевицького жовтневого перевороту 1917 року Троцькій досягає 2 місця (на 1-му — Ленін) в ЦК партії большевиків.

Ленін переховується від Тимчасового уряду. Він виходить з підпілля лише напередодні штурму Зимового палацу.

Серпень-вересень 1917 року — зоряний час Троцького.

Як Тимчасовий уряд есєро-меншовика Керєнського у Петрограді, так і очолений есєро-меншовиком Чхеїдзе Петроградський Совєт, діяли мляво (це оцінка, дана большевиками закономірно, бо заступник Чхеїдзе, — Керєнській). І ось у вересні 1917 року збольшевизований Лейба Бронштейн (Лєв Троцькій) перебирає у Чхеїдзе посаду голови Совєту з відповідним поповненням Совєту большевиками. Троцькій враховує активізацію сїоністів, цих своїх опонентів, зайнятих „святим” ділом спрямування „святих” істот до Палєстини. Підтримана британським урядом сїоністична Декларація Бальфура (2 листопада 1917 року) з’явилась логічно після виступу американського президента Вудро Вільсона з проголошенням „Декларації про право націй на самовизначення” у січні 1917 року. Про декларацію Бальфура Троцькій дізнався не пізніше 3 листопада (вірогідно, він знав про неї ще напередодні проголошення — „святи” шило у „святому” мішку не приховаси), а Ленін, з огляду на переховування, на декілька днів пізніше, очевидно 4 чи 5 листопада. Це й пояснює, чому Ленін (а він як і Троцькій чудово усвідомлює взаємну ворожнечу іудо-сїоністів та іудо-комуністів) не потребував спеціального запрошення прибути в Петроград, з’явився 6 листопада. Зайве казати про те духовне піднесення, яке рухало Троцьким. Адже сама доля вказує присвятити державний переворот даті 7 листопада. Це дата дня народження Троцького (7 листопада, або 25 жовтня за старим стилем). В несамопитому піднесенні Бронштейн спрямовує події в радикальне русло. Він ретельно готується до втілення в життя наміченого плану. 6 листопада, увечері, Ленін прибуває нібито очолити переворот, а фактично замаскувати відверто-жидівський фейс імпієнника Бронштейна (Троцького, ліворуч на фото) дещо розмазано-жидо-калмицьким — хозарським — фейсом Бланка (Леніна в центрі). Незадоволення жидівським керівництвом з боку багатьох учасників перевороту проявлялось ще з самого початку, і досягло максимуму під час укладення сепаратного Брєстського миру. (Незадоволення триватиме й далі, переростатиме в ненависть.)

Троцький

Лєнін

Лєнін

Лєнін

Калмик з російської енциклопедії

Карикатури
восиноного
періоду.

Волкогонов пише (*там само*), що нежидівські большевики вимагали від Леніна відставки Троцького (Брошштейна), Каменева (Розенфельда), Свердлова (Япкеля), Зінов'єва (Апфельбаума), Іоффе. Ленін викрутився, „мудро” заявив, що антисемітизм є проявом низької свідомості. Мирні переговори у Бресті починаються через три тижні після перевороту.

Ленін — „дах” Троцького. Він виконує представницьку функцію, тоді як головну (дієву) роль „стіни”, на якій тримається „дах”, виконує Троцькій. Переконливий аргумент: Ленін очолює перший советський уряд, в якому Троцькій обіймає посаду міністра закордонних справ. Ленін відпрацьовує німецькі гроші (виділені на виведення Росії з війни, — це за різними даними різна кількість сотень мільйонів рублів) і безпосередньо після большевицького перевороту укладає сепаратний Брестський мир з Німеччиною. Проте, укладає так, що тільки стоїть біля укладання. Стратегію і тактику укладання визначає Троцькій. Він відпрацьовує американські гроші (виділені на розвал російської імперії, і не тільки її, — для утворення багатьох „незалежних” держав під прожидовленим американським прапором). У справі укладання Брестського миру керівництво советської Росії зайняло відразу три позиції. Ленін за мир. Ленінське оточення (Бухарін, Уріцкій, інші) проти миру. Позиція Троцького — ні війни ні миру. Росія капітулює в середині лютого 1918 року, але миру не укладає. (Де Ленін? Чим він займається?! Троцькій провокує німців перейти в наступ. Німці регочуть з Троцького-провокатора і переходять у наступ). Втім, мир укладе все-таки — через два тижні — 3 березня 1918 року. За ці два тижні німці безперешкодно захопили значні території Росії, підійшли впритул до столиці — Петрограду. Де Ленін і чим займається? Займається (мусить займатися внаслідок політики Троцького) ратифікацією Брестського миру і, відповідно, негайним перенесенням столиці з прифронтового (і значною мірою консервативного, великодержавного) Петрограду вглиб Росії, до Москви (півтисячі кілометрів від лінії фронту). 6 — 8 березня в Петрограді відбувається 7-ий екстрений, аварійний з'їзд (1-ий з'їзд після перевороту) большевицької партії. На з'їзді розгорнулася боротьба проти Брестського миру. Значна частина делегатів, — а це 34 проценти — не підтримала Леніна („Історія КПСС”). 8 березня ленінці змушені розпочати евакуацію (втечу) з розбурханої столиці. 12 березня 1918 року (через 2 століття після перенесення до Петербургу) столиця повертається в Москву.

Холодна пора року сприяє жидам у справі проведення революцій — холод рухає масами, не сприяє зосередженню погляду, а шапка і піднятий комір можуть добре прислужитись тим, хто бажає лишитись нерозгаданими для мас.

8 березня, або 23 лютого 1918 року (новий стиль прийнятий в Росії 14 лютого 1918 року) голова Ради Народних Комісарів Бланк (Ленін) на секретному засіданні партії большевиків порушує питання про реорганізацію російської армії та перехід з царських принципів на советські, а значить і призначення нового головнокомандувача нової, тепер уже Червоної армії.

14 березня 1918 року Троцькій за власним бажанням перестає бути міністром закордонних справ, і за власним бажанням стає міністром військових справ. Бажання Троцького — закон — підкріплюється відповідним наказом за підписом Леніна і Сталіна.

Тепер тільки від Троцького залежить призначення дати утворення Червоної Армії. Він вибирає не 6-, не 7-, і не 8 березня (це кінець Петрограда як царської столиці та початок Москви як советської столиці). Навіть не 14-те, як день свого призначення міністром оборони. В умовах відліку часу за новим стилем Троцькій призначає святкування дня Червоної Армії на день її створення (реорганізації Леніном з царських принципів на советські), 8 березня, але за старим стилем, — на 23 лютого. Якщо зважити, що 1918 року в умовах Першої Світової війни і революції, в умовах відсталості (технічно) Росії зміна старого стилю на новий затицалась на декілька тижнів, то 23 лютого 1918 року фактично не існує. (Для віддалених народів Зауралля, Забайкалля і

Заполяря переміна стилю докотилась тільки навесні, коли починається навігація зі скресанням льоду на річках безмежної *істинно-русской* тундри.)

Але тут простежується (вкотре) ще й шлагіат. 23 лютого (8 березня за новим стилем) 1917 року почалась Лютнева революція в Росії. Почалась жіночою маніфестацією з вимогою: „хліба і миру!” Жінки й не можуть вимагати іншого, коли їхні діти голодні, а чоловіки на війні, що точиться вже 3 роки (якщо вони ще живі, ці чоловіки). Інша справа, — хто саме організував жінок для проведення маніфестації? Хліба і миру, а не революції! (Професор Полонська-Василенко у своїй „Історії України” вказує, що заворушення в Петрограді почалися з причини зимових завірюх, які перешкоджали постачанню хліба до столиці, і припилились на другий день, коли хліба завезено вдосталь. Доктор Нагаєвський, „Історія Української держави 20 століття”, називає Лютневу революцію 1917 року не інакше як кабінетним переворотом, який зроблено фактично ще наприкінці 1916 року разом з убивством того, кого вважали винуватцем занепаду російської імперії — Грішки Распутіна. До жіночої маніфестації приєднуються робітники. Далі знаємо: розпуск Думи, повстання військових, зречення царя, тимчасовий уряд під керівництвом графа Львова, тимчасовий уряд Керенського... Історичний момент — декларація Бальфуга про відкриття шляху до Сіону... Усвідомлення Троцьким гострої життєвої потреби скористатись історичним моментом і відповісти на один крок сіоністів вперед (до Сіону) двома кроками комуністів назад (до всевітнього жидівського блаженства).

В уяві опонентів сіонізму — комуністів — всевітнє блаженство можливе через світову комуністичну революцію, внаслідок чого жиди очолять всі народи і житимуть за рахунок цих народів.

Такий собі, видозмінений християнізм, при якому християнський інтернаціоналізм замілений на пролетарський інтернаціоналізм, християнська любов до ближнього замінена пролетарською дружбаю народів, а Христос — Вождем усіх народів: Марксом, Леніном, Сталіном... „Шаг вперед, два шага назад”, — цю працю Ленін написав 1904 року, коли запекла боротьба сіоністів з їхніми опонентами на зламі 1903-1904 років призводить до раптової смерті (убивства?) вождя сіоністів Теодора Герція 1904 року.

Не знати, з якої причини — на знак протесту проти позиції батька, під тиском аптісіоністів, чи під впливом матері? — син Герція, Ганс (Ганс бен Теодор), переходить (1906р.) у християнство невдовзі після смерті батька.

Подивившись уважно побачимо суттєві переваги програми комуністів над програмою сіоністів. Бо якщо не вважати перевагою 7-годинний робочий день (обіцяний сіоністами на прогивагу 8-годинному, обіцяному комуністами), то спільний для усіх програм пункт про рівноправність жидів з іншими національностями привабливий саме в програмі комуністів. Бо жидам набагато приємніше відчувати рівноправність з корінними громадянами даної країни (не Ізраїлю), аніж ділитись рівноправністю з чужинцями в Сіоні-Ізраїлі, навіть за умови, що їх, жидів (заброд у принципі), вважатимуть корінними в цьому Ізраїлі.

Через рік після Лютневої революції 1917 року в Росії доблесні комуністобольшевики не проминути можливості присвоїти собі здобутки -- не свої, чужої -- жіночої маніфестації 23 лютого 1917 року, засимволізують народження доблесної Кривої Армії випередженням на цілий рік від дійсного народження. Іудебольшевики присвоюють собі чужу Лютневу революцію, чим зроблять її предтечею своєї Жовтневої, так званої Великої соціалістичної революції (перевороту) 1917 року. Зараз Жовтневу революцію «треба» сприймати як логічний наслідок Лютневої революції. Великого гріха в цьому нема. Бо хіба 8 і 23 не одних рук діло? Іудейських рук (і голів, звичайно ж).

Перенести день народження Кривої Армії з 8 на 23, — це однаково, що перенести день *Великої Октябрьської Революції*, а заодно й день народження Троцького з 7 листопада за новим стилем (його святкувала вся країна понад 70 років) на 25 жовтня за старим стилем.

Але Троцькій не вагається. Він скоріше замутить мільйони ошчасливлених советською системою громадян, аніж погодиться затьмарити веселе свято своїх рідних іудеїв. Богообраний Троцькій не образить своїх сестер во Сіоні (всесвітньому) і братів ілюмінатів -- Естер, Клару, Розу, Адама-Снаргака-Вейсхаунта. Тому *вся советская (і постсоветская) страна* майже 100 років святкує Пурім-Естер і за старим стилем 23 лютого, і за новим стилем 8 березня. Не за горами й Перше Травня, --- день заснування Ордену Ілюмінатів, тобто Міжнародний День солідарності трудящих. Тих трудящих, які втілять ідеї міжнародного іудейства:

Пролетарії всіх стран -- соединяйтесь!

Українці нещасні від християнізму. Бо шукають щастя — цвіт панороти — не в купальську ніч 22 червня, коли панорота цвіте, а 7 липня, на день Івана Хрестителя.

У сиріятиві для зачаття дитини купальські дні та ночі християнізм забороняє вітання та ще й зобов'язує до посту (від Зелених свят до Купала). Петрівський піст триває від початку червня до 12 липня. — до дня Петра (апостола обрізанях) і Павла (апостола необрізанях). Якщо 2006 року петрівський піст тривав 23 дні, а 2007 року 38 днів, то 2010 року рідний (?) християнізм обіцяє оцчасливити (?) аж 42 днями петрівського посту. Хоча б дожити (до щастя?)!

Інший піст — спасівський від 14 серпня (день іудейських повстанців Маккавеїв) до 28 серпня (день смерті Марії Христородиці) — припадає на гарячу пору жнив, а значить обмежує сили косарів. Безумовно, спасівка солідарна з петрівкою щодо заборони вітання. Бо, може, якісь українці не встигли поженитись і зачати дитину після петрівки і будуть прагнути зачати її в серпні, коли надворі лігечко, організм наснажений енергією Сонця, Землі й Води, — треба запобігти цьому „святогатству”, „богохульству”. Покайтесь! Постіть і моліться, а не женіться!

Крім обмеження сил орачів (веспяний Великий піст — 40 днів — присвячується виходу „святих” іудеїв з Єгипту) пости обмежують ще й можливості українців народжувати повноцінних дітей. Бо хіба може виснажений організм сиріяти зачаттю і народженню здорової дитини?

Так християнізм сиріє виродженню українців.

Українці більше хворіють, бо якщо й збирають лікарські рослини, то роблять це без урахування сиріятивного періоду для збору цілющого зілля. Цей період починається Зеленими святами, затьмареними християнською Трійцею. Від Зелених свят до Купала треба збирати лікарські трави. Суть Зелених свят живе в українцях, йде з ними через тисячоліття спостережень за лікарською дією зілля.

Прив'язана (спекулятивно) до українських Зелених свят християнська Трійця не має постійної дати, тому що відзначається через 50 днів після непостійної Пасхи.

Знаємо, що саме по собі зілля не ліки. Треба певним чином приготувати зілля: зробити з нього особливий розчин чи мазь, — використати найефективніше внутрішню енергію рослини, отриману від Сонця, найвища активність якого проявляється саме в передкупальські дні.

Так ієсусівство збиває українців з пугтя, підриває їхнє здоров'я.

Іван Франко дуже розумний чоловік. Жид Бланк (Ленін) хоча й написав кількісно так як Франко, але все на шкоду Україні — кооперація-колективізація з кібуцями для одноосібників-українців; електрифікація із затопленням (водами пугучих морів, утворених греблями електростанцій на Дніпрі та менших ріках) понад 700000 гектарів не тільки родючої землі, але й історичних пам'яток.

Франко розповідає („Захар Беркут”) про час збирання цілющого зілля (не плодів; для них свій час збирання) українським волхвом Захаром Беркутом, переможцем татар:

„...А вже найбільшим добродієм уважали Захара Беркута за його ліки. Коли було настане час, між Зеленими святами і святом Купала, Захар Беркут із своїм наймолодшим сином Максимом іде на кілька неділь у гори за зіллям і ліками. Певно, пиякий знахар не вмів так скоро і так гарно зарадити рани, як Захар Беркут...”

Українець історично одноосібник. Він сам собі дає раду, не потребує колективу-колгоспу, як жидівської та кацапської форми співіснування кочових людей.

Вплив чужого світогляду на українську душу, відверте її гвалтування, призводить до стану духовного самогубства, заганає українця у безвихідь:

„...Я не можу розминути з людиною. Я не можу бути самотнім. Признаюсь — заздрю планетам: вони мають свої орбіти, і ніщо не стає їм на їхній дорозі. Тоді як на своїй я скрізь і завжди стрічаю людину. Затуюлю вуха, замкну свою душу і буду кричати: туг вхід не вільний...” (Михайло Коцюбинський. „Intermezzo”)

„...Наклін товариський у пинішнього чоловіка є, і де чоловікові попросту не можна вирватися з суспільності, там вольно психологові казати, що наклін сей вроджений. Але чи так

воно було завжди? Чи той нижній людський пакліп товариський не треба, може, вважати пізнім витвором самої боротьби за існування, історичним здобутком чоловіка? Над сим тепер треба нам застановитись..." (Іван Франко, „Мислі о еволюції в історії людськості”, розділ 3)

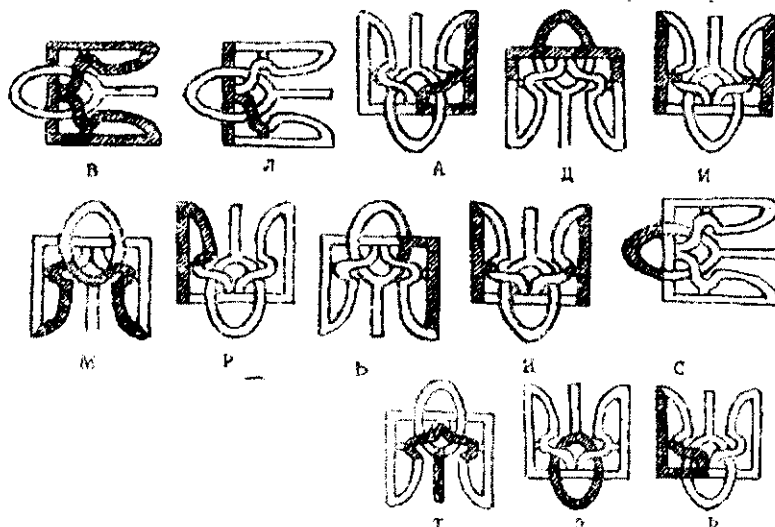
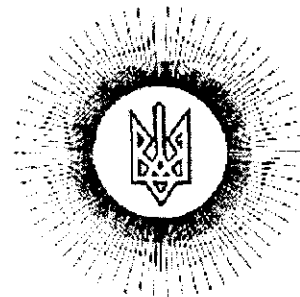
На зорі людської цивілізації українець усвідомив існування божественного світу законів, що узгоджують тілесні вчинки з душевним переживанням цих вчинків.

Вчинок тілесний названо „явним”.

Душевне переживання цього вчинку „неявне”.

Узгодження, яке врівноважує, править-совіщає тілесні вчинки з душевними переживаннями арієць назвав „совістю”, „правом”. Це початок світового законодавчого процесу.

Таким чином виник арійський герб, Трисугтя. З метою дискредитації жидівська влада в Україні подає Трисугтя як „тризуб”, як щось грубе і примітивне. Зокрема, професори Шелухін і Пастернак подають українське Трисугтя як греко-норманський символ, взятий собі князем Володимиром-хрестителем разом з християнством із Греції. Тризуб є нібито геометричний напис „Владимир на столі (престолі)” (Пастернак. „Пояснення Тризуба”). Тут жидове крутять трисугтям, як циган сонцем, і підставляють букви під тими позиціями, які для них вигідні. Бо ми вже знаємо про Добрину і Малушу, та про тих, хто посадив Владимира «на стол».

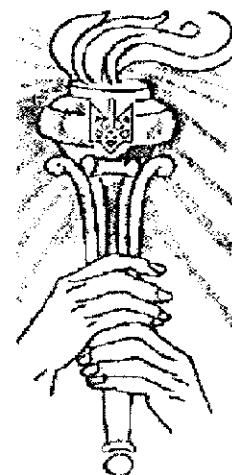
Таке виссане з пальця пояснення Трисугтя не просто брехня. Це виконання християнізмом роботи з пристосування української історії до інтересів тих націй, через які християнізм колонізував Україну. А запроваджує цю брехню Сергій Шелухін. Він спочатку погодився на посаду міністра юстиції в гетьманському уряді Павла Скоропадського, а потім відмовився, бо соціалісти йому заборонили. А коли соціалісти новалили гетьмана і здали Україну комуністам, Сергій емігрував до Відня, пізніше до Праги, де став «незрівнянним» професором права (подробіці див. Скоропадський. „Спогади”. Академічне видання. Коментарі).

Лев Силенко („Мага Віра”, день 12, розділ 17,18) подає результати свого дослідження:

„...ще в 680 році до Христа скіфи-українці завоювали Ассирію з піднятим священним символом Трисугтя (Триединість Буття — Трисугтя), Трисугтя (Тризуб) є символом Скіфії-Оріяни-України...”

Трисугтя містить у собі:

1. Світ Яв.
2. Світ Нав (не Яв)
3. Світ Прав. Світ Совісті. Світ Законів і Понять.

Велесова Книга (христосівці називають її фальшивкою? — неважливо; бо важливо, що Велесова Книга відповідає дійсності) вже з перших слів доносить до нас причину нашої трагедії, що полягає в панноженні суті наших символів нами самими та (з нашого дозволу) усіякими забородами.

Даремно згадали звичайні наші старі часи,
бо йдемо куди — невідомо.
А так озираємось назад і кажемо,
що соромимось Наву, Праву і Яву знати...

... Однак греки напали на русів,
чинячи зле в ім'я богів (*в ім'я Ісуса, Саваота, Марії, — прим. авт.*)
Ми ж не знали вже, куди тікати і що творити...

Права бо є невідомо уложена Дажбогом,
а по ній, як пряжа, тече Ява.

І та створила життя наше.
А тоді, коли одійде, смерть наступас.

Ява тече і твориться в Праві.

Нава бо є після них.

Доти є Нава і по тому є Нава,

а в Праві ж є Ява.

Се душі пращурів наших од Іру зрять на нас
і там з жалю плачуть і виказують нам,
що не берегли ми Праву, Наву і Яву,
не берегли того, а ще й глузували.
Істинно, що не достойні бути Дажбожими внуками.

Саме совість є визначником арійця.

Жодному українцю не спадє на думку закликати до совісті негра чи жида, бо в них її нема.

Жидівство розуміє, що перш ніж знищити арійця, треба зробити його своїм рабом.
Значить, треба (і достатньо) знешкодити його: відібрати в нього совість.

Совість совіщає, узгоджує арійця з його оточенням. Саме совість вказує арійцю на безсовісне ставлення до нього з боку оточення.

Жидівство запроваджує християнізм серед арійців і замінює совість сурогатом — Ісусом Христом.

Ісус — ерзац-совість. Він нібито бере на себе всі гріхи всіх людей.

Істинний християнин безсовісний. Совість йому підмінює сповідь і причастя.

Катастрофа арійця в його християнізації.

Арійці-українці є творцями совісті.

Німці, як носії арійської ідеї, лише частково перейняли та успадкували цю ідею.

Жидо-християнізмові, через церкву Христову з її греко-римськими амбіціями, вдалось видалити поняття „совість” з романської групи мов (іспанська, італійська, французька), та германської групи (англійська).

Крім української, тільки в німецькій мові залишається слово і поняття „совість”:

Совість = Gewissen = Co (Ge) + Вість (Wissen)

Решта домінуючих європейських мов не мають слова і поняття „совість” і підміняють його словом і поняттям „свідомість”. Тільки в латинській мові словосполучення „стривожена свідомість” є наближенням поняттям совісті.

Conscience (англійська) — свідомість, розуміння.

Conscience (французька) — свідомість.

Conscienza (італійська) — свідомість.

Conscientia (латина) — свідомість.

Conscientia Angor (латина) — стривожена свідомість, совість.

Gewissen (німецька) — совість.

Зворотній переклад слова „совість” на романо-германські мови дає в результаті Conscience — свідомість, що це є точним відповідником совісті.

Серед інших націй, повернутих на християнізм, українці зазнали найбільшого занепаду. Саме українці з причини творення ними первісної цивілізації та первісної релігії найбільш наближені до поняття Бога. Християнізм використовує цю обставину, зловживає нею, і поняття Бога підмінює Ісусом Христом. Поняття людської доброти і співчуття замінені поняттям «християнська мораль».

Християнська етика і мораль є не що інше, як нав'язування українцям підсвідомого відчуття власної унеслідженості на фоні жидівської історії та „богообраності”.

В євангеліях Ісус не називає себе ні богом, ані сином бога, — лише сином людським.

Ісус (чи творці його легенди) провокує біблійних діячів аби вони назвали його богом чи сином божим:

„...Відповів йому Натанайл: „Учителю, ти — син божий, ти цар Ізраїлів!” (Іоан. 1: 49)

Також Ісус використовує інший прийом, — самозванство, обдурювання:

„...Але я маю свідчення більше за Іванове, бо ті справи, що отець мені дав, щоб я виконав їх, ті справи, що я їх чиню, самі свідчать про мене що отець мене послав!...” (Іоан, 5: 36)
„... І почувся голос із неба: „Це син мій улюблений, що його я вподобав...” (Матвій, 3:17)

„...Однією з найбільших непоправних бід людства стала тотальна християнізація Європи, тобто гвалтівне запровадження чужої ідеології. Мало того, що вона паралізувала волю і творчу паспагу, ще й розрубала навпіл тіло арійських народів. Всі країни Західньої Європи були відрубані від своєї материнської першооснови, від України. Поділ християнства на католицизм і православ'я пришвидшив процес відчуження націй арійського походження, сприяв відчуженню мов і створенню ворожих щодо віри націй, стираючи із їхньої пам'яті спільність походження. Результатом цього стали братовбивчі війни, які знищили спільне ядро і поглибили розбіжності в культурах європейських народів...” (Володимир Пилат. „Бойовий гонак”. Розділ „Історія розвитку бойового мистецтва України”)

Невід'ємна частина кожної культури — релігія. Зокрема, ведійська релігія — це початок українського язичництва з його служителями культу Волхвами (Брахманами). Саме Волхви (Брахмани) утворюють вищу касту староукраїнського суспільства.

Вдершись у 10 столітті христосової ери в Україну, жидохристиянство починає вишищувати передусім вищу касту, еліту українців, касту Волхвів, як свою смертельну конкурентну силу.

Для свого закріплення в Україні християнська орда докладає всіх зусиль, щоб усунути й другу вищу касту, на яку опирались Волхви. Це каста воєначальників, каста Косаків, не козаків. Вищий щабель керівництва українським суспільством — щабель касты козаків --- від початку християнізації України посідають іноземні найманці, варяги.

Вища каста козаків, залишившись без керівництва (найвищої касты волхвів) та без органічного зв'язку з нижчими кастами, — українським народом, — може протестувати проти християнської орды в Україні лише своїм відходом у пониззя Дніпра, в Запоріжжя, де пізніше відійде у Царство Духа Предків український цар-язичник Святослав. Ця назва — відхідники або уходники — зберігається за українськими язичниками-протестантами всі століття існування Січі, незалежно від того, що саме спонукало їх до протесту і відходу: насильство над предківською вірою чи соціальний тніт. Відступаючи за Дніпрові пороги українські косаки опановують цю стратегічно важливу місцевість беручи під свій контроль перевалочну базу (Дніпрові пороги) найважливішого торгівельного шляху середньовічної Європи. Християнізмові не вдається повною мірою усунути українську національну еліту — косацтво. Косацтво бере під свій контроль найпотужніший економічний важіль — транспортну артерію, Дніпро. З огляду на це можемо назвати українське косацтво першим Язичницьким Орденем. Перші католицькі Ордени мальтійців і тамплієрів лише через 300 років після козаків дотумкають, що досягнувши звільнення гробу Ісусового від мусульман, можна, крім цього, ще й непогано заробити пропонуючи охоронні послуги торгівельним караванам, що прямують з Азії до Африки через землі захоплені хрестоносними Орденами, по суті Ордами.

Академік Михайло Грушевський („Історія України-Русі”, том I, розділ 7) аналізує тогочасні обставини та перерозподіл сил:

„...Умовами київських князів з Візантією підтверджується, що торгівельні вигоди становлять головний предмет і зміст, альфу і омегу дипломатичних зносин. Руські князі і бояри — одночасно правительство і кунецькі підприємства. Київська державна політика стоїть на послугі у торгівлі, а торгівля становить знову ту економічну підвалину, на котру опираються князі і правительство...”

Очевидно, що хто володіє Порогами, той володіє Дніпром. А хто володіє Дніпром, той, здебільшого, володіє Україною.

Забезпечивши вчасно свою економічну базу, козацтво створює на Запоріжжі Січ як духовно-мілітарну базу українців для взяття реваншу, для перемоги над ворогами. (Вражий хребет — христосістична партія.) Відтоді Січ — кістка попереку горла ієсусівців.

Християнізм зосередить усі свої сили на християнізації Січі, а потім і на її знищенні. Серце Січі (острів Хортиця на Дніпрі нижче порогів) піде по руках і, зрештою, буде продане за немалу суму. Ким продане серце Січі, ця фортеця українського незламного духу? Кому продане? За яку суму грошей, якщо таку взагалі можна обчислити? Продане козаками? Змилуйтесь, козаки християнізувались остаточно гетьманом Сагайдачним і стали не якимись там козаками, а совісними козаками! Серце Ісуса і серце жидівки Марії для цих важливіші за серце Січі! Козаки двічі, фактично без бою, здадуть Січ: спочатку Стару Січ царю Петру-1 (за місяць до Полтавської битви), а потім і Нову Січ — цариці Катерині-2 після скасування цією гетьманства. А щоб і духу не було козацького войовничого на войовничому Запоріжжі, Катерина-2 (для прищеплення козакам смиренності й цезаровничості) подарує Хортицю німецькій християнській секті меннонітів. Серед інших сект менноніти відрізняються своїм надзвичайним несприйняттям військової служби. Менноніти продадуть подарунок цариці Катерині-2 за незвичайно велику суму царю Миколі-2. Тарас Шевченко не дожив до часу трансконтинентальної торгівлі українськими землями на українських землях, та ще й торгівлі без участі самих українців. Бо якби дожив, то подав би цілковито в іншій редакції свої слова:

„Поля твої запродані жидові, німоті. Сини твої на чужині, на чужій роботі”.

До цієї теми ще повернемося і розглянемо в логічній послідовності феномен Січі, а також фатальну операцію на її серці — Хортиці.

Контрольовані християнізмом українські історики намагаються показати запорізьке козацтво саме як козацтво, як заснований Дмитром Вишневецьким-Байдою в 16 столітті (на протигагу Ордену католицької церкви) Орден православної церкви. Насправді історичним корінням козацтва є його антихристиянська, власне козацька, а не козацька суть, закладена ще попередниками Святослава Завойовника, а пізніше й ним самим. «Православіє» (трекоортодоксна фракція христосістичної партії) через свій владний вплив і падання привілеїв охристосеній старшині, власне козацькій старшині, підпорядкувало собі Запорізьку Січ. Змогло перетворити її (після захоплення патріаршого Константинополя-Цареграда турками в 15 столітті) на православний Орден для війни з турками-мусульманами; а після укладення православно-католицької унії в 16 столітті — на православний Орден для боротьби з унією і католицизмом.

Ми зустрічались з точкою зору деяких авторів (наприклад, Капігіна) на те, що Гоголю вдалося стати видатним письменником завдяки своїй причетності до масонства, з відповідною підтримкою письменника цим масонством. Тут, звичайно, треба врахувати, що мається на увазі під масонством: якщо членство в якійсь із масонських лож, то це поверхове визначення причетності до масонства і вказує лише на чийось причетність до таємного товариства, а не на предмет масонерії-будування.

Саме фанатичний малорос Ніколай Гоголь (див. „Тарас Бульба.” розділ 3) озвучив умову (обставину), визначальну при вступі новачків до Січі; обставину, що перетворює українського козака (вожака пації) на християнського козака (п'яного розбишаку) і стає початком трагічного падіння як самої Січі, так і всієї України. Січ для України була останньою надією на незалежність. Ця обставина — „перехрестись!” — підкреслена Гоголем майже 200 років до нас, з особливим ентузіазмом сприйнята істориками і обсмуктується донині.

Знаємо про істинну суть масонства, що полягає в розбудові фарисейського невидимого храму Соломона. В ньому фарисей — жерці; а всі християнізовані народи — рядові прихожани. Тому бачимо Ніколая Васильєвича Гоголя істинним фарисеем і масоном через наше знайомство з його „Тарасом Бульбою.” Професор кафедри історії Петербурзького істинно «православного» університету Ніколай Гоголь з метою маскування називає свій твір

„Тарас Бульба”, тоді як весь його зміст пропонує іншу назву: „Запорізька Січ — Орден православного християнства”. (Для точності зазначимо, що Гоголь ад'юнкт-професор, тобто майже професор, що несуттєво в нашому розгляді. Суттєво інше: Гоголь обирає спеціалізацію, історію саме середніх віків — це епоха залучення світу до „благодаті” Христосової.)

Бульба не просто полковник, він — воістину «православний» полковник. Бульба воює не за Україну, а за віру «православну». Його сини, старший Остап і молодший Андрій навчаються у «православній» бурсі. Дізнавшись про те, що Андрій закоханий в польку-католичку, Остап не може стримати своє обурення гріхонадінням молодшого брата: „Ти здурів, Андрію!” Вирушаючи з синами на Січ, полковник Бульба каже: „Тенер благослови, мати, дітей своїх!.. Щоб стояли за віру Христову, а як ні — нехай краще пропадуть, щоб і духу їх не було на світі!” (див. „Бульба”. Абзац 7 перед закінченням розділу 1)

Та ми й раніше чули це песамовите сичання „щоб і духу не було!” Це слова цариці Катерини-2 стосовно українців. Ці слова Гоголь, як придворний професор історії, добре знає, а як придворний письменник — зобов'язаний повторити.

Прибувши з синами на Січ, Бульба відповідно до історичної послідовності (професор історії Гоголь потурбувався про все) підбурює запорожців спочатку до походу на певірних бусурман, турків-мусульман. Потім напрям змінюється — на „католицьких недовірків” поляків. Вирушали з Січі в похід, тільки поцілувавши хреста в тутешній церкві. В поході проти католиків Бульба дізнається про Андрієву зраду „рідного” „православія” на користь мерзотного католицизму і, як істинний присяжний „православний” Ісусівець-хрестоносець, вбиває одного сина на очах у другого: „...Тату! Та це ж наш Андрій!” — „Я тебе породив, я тебе й уб'ю!”

Остап потрапить у полон до поляків. Православний професор з усіма подробицями опише муки православного полковника Тараса Бульби у його намаганнях врятувати Остапа. Люті католики з усією кровожерністю закатують православного Остапа, але вчинений Бульбою рейд помсти за сина „...випаленням вісімнадцяти польських містечок і сорока костельців...” описується професором історії як такі собі козацькі поминки:

„...Нічого не жалійте!.. Не зважали козаки на чорнобривих папьянок, білогрудих, ясноликих дівчат; коло самих олтарів не могли врятуватися вони: запаливав їх Тарас разом з олтарями. Це вам, вражі ляхи, поминки по Остапові!..”

Так їм (нихатим полякам) і треба. Але зараз мова про інше — про Орден «православія».

Ми не можемо казати про доцільність існування такого Ордену, надто про якусь його славу для України. Якщо він приносив славу, то тільки жидо-християнському «православ'ю». Не виправдовує Орден його подібність до Орденів католицизму — мальтійців, тамплієрів, тевтонів. Католицькі Ордени засновані початково як християнські. Та здобуваючи нові землі для пона римського, вони не забувають про свою національну причетність, сприяють розширенню життєвого простору для своїх націй — французької, італійської, іспанської, англійської, німецької. На протигагу їм Запорізька Січ (початково український Язичницький Орден) стала Орденом «православія» і прискорила катастрофу української нації.

Цій темі треба присвятити окрему працю. Треба починати не з козацтва — Ордену православія, а з кобзарства — Ордену Нескорених Язичників. Після владно-христосівського переведення Січі на рейки християнства, цьому Ордену лишалось тільки йти в народ і нести в думках і піснях історичну спадщину про славне дохристиянське минуле України. Один з цих Нескорених Язичників — Великий Кобзар.

Після падіння Січі внаслідок вичерпання нею своїх функцій оборонця православія, точніше, після перебрання цих функцій підступним ворогом («православною» Московщиною), настане гірке розчарування. В середовищі християнізованого козацтва з'явиться багато жебракуватих псевдо-кобзарів, що будуть попевірятись по Христовій (не для українців) Україні. Будуть плутати грішне з праведним, і тяжку тугу (за Україною для українців) перемішуватимуть з воспіванієм Ісуса. Для повного асортименту, тобто для різноманітності репертуару, оправавленим кобзарям буде запропоновано (попами) співати й інші пісні — псалми; не з української історії, змилуйтесь! Ви хіба не знаєте про єдину в світі „святую” землю іудеїв і їхнього царя Давида, з роду якого походить Ісус?! Для того пісні, вони ж псалми, зібрані у Псалтир! Для того Псалтир з піснями Давида, який не має нічого спільного з Новим Заповітом Ісуса, приліплено до цього Нового Заповіту. От і співайте псалми!..

Це про них, „сліпих, окрадених, невольників недужих, заснулих у своїй неволі як свиня в каложі...” скаже лицар Ордену Кобзарів:

Ішов кобзар до Київа
 Та сїв спочивати.
 Торбинками обвішаний
 Його повожатий
 Малє дитя коло його
 На сонці куняє,
 А тим часом старий кобзар
 Ісуса співає.

(Тарас Кобзар. „Катерина”)

Щоб невольникам легше усвідомити свій ганебний стан (після зруйнування непотрібної московському «православію» Січі), Кобзар у московських „кайданах” 1845 року перекладає на українську віршовану мову псалми Давидові. Перекладає не всі, а вибірково, наприклад №136 (137):

... Якої ж ми засніваєм?..
 На чужому полі
 Не співають веселої
 В далекій неволі...
 ... Руйнуйте, паліте Сіон Святий!..

Ну що ти робитимеш із цими паліями?! Знищити, щоб і духу їхнього не було! Володимир Кушпет (викладач вищої школи кобзарського мистецтва, один із засновників відомого ансамблю „Кобза”) в інтерв'ю тижневику „Дзеркало тижня” (№31/610, 19 серпня 2006 року) повідомив такє. Кобзарі до остаточного їх знищення (1939 р.) початого у 1920 році репресіями, збираються у Харкові.

Є щось Шевченкове в погляді цього сучасного Кобзаря Кушпета. Енциклопедія Українознавства подає фотографію кобзарів, зроблену під час археологічного (!) з'їзду 1902 року в тому ж таки Харкові. Цікаво, Кобзарі були запрошені на цей чисто науковий з'їзд щоб забезпечити культурну програму для учасників з'їзду — археологів, чи їхнє прибуття на з'їзд є проявом глибокого переживання за долю України. Можливо, вони зацікавлені останніми археологічними відкриттями Трипільської цивілізації, зробленими саме тоді Вікентієм Хвойкою.

Мій особистий знайомий з Харківщини — чоловік 75 років, у його роду понад 50 Кобзарів повідомляє, що останній з'їзд Кобзарів у Харкові влітку 1939 року закінчився тим, що Кобзарів було вивезено в місто Чугуїв, поблизу Харкова, і розстріляно (геть як у цариці Катерини-2 і в письменника Гоголя), — щоб і духу їх не було. Ясно, що готуючись до окупації Західної України (восени 1939 року на підставі укладеного влітку того ж року договору Молотова-Ріббентрона) жидо-комуністична влада України прагнула унеможливити союз нескореного духу Кобзарів з нескореним духом західних українців (окупованих жидо-кацапізмом).

Чутно, як секта жидо-любовних Свідків Єгови (Ісуса) здійсмає галас: Шевченка не можна брати у свідки до Кобзарів — він зацікавлений у цій справі! Та с відновідь для цих нежидозацікавлених (?) свідків: нехай вилучать Кобзаря зі шкільної програми; нехай вилучать Кобзарі з книгозбірень і спалять на вогні, як це робили їхні попередники-інквізитори; нехай поскидають пам'ятники Кобзареві в Україні та у всьому світі; нехай перейменують Київський Національний Університет імені Шевченка іменем Ісуса, а вулиці і площі — іменем Ісусових апостолів. І тоді буде видно — чи не вмерла Україна, і слава, і воля?! А до того часу нехай сидять по норах і не пишуть!

Якщо вища каста Волхвів знищена, а провідна середня каста відступила, то ясно, що в Україні лишилась найнижча каста ремісників-селян з домішкою представників неарійських народів — дайшию, плебеу.

Інтенсивно проновідуючи жидохристиянський інтернаціоналізм, християнська орда за короткий проміжок часу (50-70 років після офіційної християнізації України князем Володимиром 988 року) стерла і цю різницю між нижчими кастами. Це й маємо сьогодні, на початку 3-го тисячоліття пової ери в Україні — умовно вільні, безкастові раби-українці. А панами над українцями в Україні с жиди, кацапи-москалі, вірмени, цигани...

Почнемо розглядати українську катастрофу саме від часів неофіційного, підпільного, підступного проникнення Христосової орди в Україну. Почнемо за декілька століть до офіційного просвітлення українців „світлом” Христосовим, до просвітлення пекельним вогнем, запаленим Володимиром (попри рішучий опір українців). Запаленим для ганьби українців.

Шукаємо початок християнізації України, а значить і початок перетворення косацтва на мілітарну опозицію щодо християнізму — Запорізьку Січ. Звертаємо допитливий погляд у майже непроглядну темряву княжих часів, за декілька сотень років до останнього князя-язичника Святослава і його сина — спочатку язичника, а потім християнина, Володимира-Хрестителя. Це часи перших, історично підтверджених, інфікованих вірусом християнізму князів Аскольда і Діра. Вони розірвані (киянами) на шматки за спробу християнізувати Україну; за іншими даними — також розірвані на шматки, але вже рукою князя Олега в покарання за узурпацію влади в Києві.

Чому кажемо про декілька сотень років і непроглядну темряву в історії України до офіційної християнізації, а не про точну кількість років? Тому що увірвавшись до України, християнізм вирубує під самий корінь всю історичну спадщину України. Спадщину у вигляді древніх писем, таблиць, книг, скульптур, і оскільки, винищує українських волхвів як носіїв неписаних, таємних знань. Натомість християнізм в особі монахів-літописців ростить і водночас толочить (заплутує) паростки христо-упосліджених бур'янів-літописців. Невипадково (внаслідок толочення української історії) сучасним „світлом” української христо-упослідженої історичної науки є не хто інший як осоружний академік Толочко. Внаслідок толочення ми знаємо процедуру оголошення Ісуса сином божим, а також суму грошей, отриманих римським імператором від александрійської церкви за проголошення Марії богородицею (богинею), але не знаємо, що відбувалось в Україні протягом п'яти століть після „синів божих” та „богородиць”.

Академік Михайло Грушевський вважає, що всі численні літописи української княжої доби є всього-на-всього копіляцією одного літопису — створеного Нестором-літописцем. На думку Грушевського, точному встановленню хронології дохристиянського періоду заважає існування не одного Аскольда, а двох Аскольдів. Мусимо зважити на цілком справедливе зауваження Грушевського, зроблене у фундаментальній праці „Історія України-Русі”, том I, розділ 7:

„...Історія початків Київської держави належить до найтяжчих питань всесвітньої історії, не так через брак відомостей, як завдяки традиції, з якою й досі наука не може собі ради дати. Розумію тут нашу київську літопис з її оповіданнями про початки Київської держави...”

Чому історія княжої доби є найтяжчим питанням не української, а всесвітньої історії? І що це за вказана Грушевським традиція? Знаємо — це небачене звірство жидо-християнської орди щодо всього нехристиянського, національно-самобутнього, особливо первісного, арийського, українського, з одночасним запровадженням християнсько-літописної традиції фальшування, перекручування і спекулятивного прилаштування української та світової історії до потреб нового світового (*вистражданого* Ісусом і фарисеями) порядку.

Слушну пораду дає академік Василь Ключевський „Курс русской історії”, лекція 5:

„...Не шукайте в бібліотеках Початковий літопис — вас можуть не зрозуміти і перепитати: „Який список літопису потрібен вам?” Тоді й ви будете спантеличені. Досі (*початок 20 століття, — прим. авт.*) не знайдено жодного рукопису, в якому Початковий літопис був би поміщений окремо в тому вигляді, в якому він вийшов з-під пера древнього упорядника. У всіх відомих списках він зливається з оповіданнями його продовжувачів, що в пізніших зведеннях доходить звичайно до 16 ст. Якщо хочете читати Початковий літопис у пайдревнішому його складі, візьміть Лаврентіївський список 1377 року, або Іпатіївський список початку 15 століття. Перший зберігався в монастирі Різдва, другий — в Іпатіївському монастирі...”

Академік Ключевський тільки підтверджує нашу оцінку історіографії, очоленої монастирськими Ісусівцями-„свято”писцями. Не дивує, що солідні історики змушені у своїх дослідженнях звертатись до свідчень іноземних (ворожих щодо хозарського «православ'я» — арабських, протестантських, семіто-католицьких, китайських) джерел і постійно звіряти з ними вітчизняні літописи, потолочені „охайними” христосівцями.

Тому крім використання свідчень вчених мужів, можемо здійснювати пошук лише за умови колосальної мобілізації усіх допоміжних засобів пошуку — логіки, інтерполяції, інтуїції, звуків, запахів, дедуктивного та індуктивного методів, а також перенесення явищ атавізму та рудименту з науки біології до науки історії.

Щоб унеможливити скепсис щодо звуків та запахів, дозволимо собі навести лише декілька з великої кількості прикладів того, як звуки і запахи, ці нічим іншим незамінні орієнтири нашого самоусвідомлення, можуть за короткий проміжок часу, за лічені секунди, пробудити в людині її свідомість, вказати на її місце в цьому світі, привести до тями після довгого і, здається, непоправного самозабуття.

Про звуки. Українець вдалині від України. Чуже середовище змушує призвичаїтись до чужого впливу (аж до повної втрати своєї національної самосвідомості десь у Чикаго, Монреалі, Москві, Тюмені, Казахстані чи Магадані), але українцю досить почути лиш перші акорди української пісні щоб заплакати навіть у чужому, нечутливому до української пісні, а значить і незворушному середовищі. А якщо крім самої мелодії українець здатен відчувати ще й особливу неповторну мелодіку українського слова і самобутнє звучання українського голосу Назарія Яремчука, Володимира Івасюка, Квітки Цісик, їх багато, то без усякого сорому плач переходить у ридання. Почувши, можливо, уперше в житті „Черемшину”, „Червону руту”, „Два кольори” і „Чорнобривці,” українець миттєво приходить до тями. Отямившись, переосмислює себе — починає шукати Україну. Це одвічний незборимий дух пригніченої української нації витворює таку лірику і таку музику. Вона незбагненна для інших націй. Рідні звуки зривають багатьох українців з пасивних місць на чужині і повертають до України.

Про запахи. Коли степовим кочовикам вдавалось визволити з українського полону своїх одноплемінників, ці полонені від довгого перебування в неволі, а часто й народжені в ньому (вони не знали іншого, первісного, вільного свого існування), довго не могли отямитись після звільнення. Часто звільнення уявлялось новим полонем, а степові кочовики-визволителі — чужими незрозумілими дикунами. Тоді визволителі дають їм пошохати розтерте — для створення сильного запаху — євшан-зілля. Це степовий різновид полину. Вловивши успадкований генами степовий запах учорашні полонені вмить звільняються від самозабуття і повертаються до вільного степового життя, піби нічого з ними й не було. Щось подібне відбувається тоді, коли очманівши чи знепритомівши ми різко отямлюємось при вдиханні парів пашатирного спирту. Характерна для степових кочовиків особлива розтерга (копитами їхніх коней) степова рослина євшан повертає кочовику пам'ять про минуле його племені. Вона приводить до тями довголітнього полоненого. Кожному своє: українцям бузок, любисток, рута-м'ята; а кочовикам-степовикам печенігам і татарам — євшан.

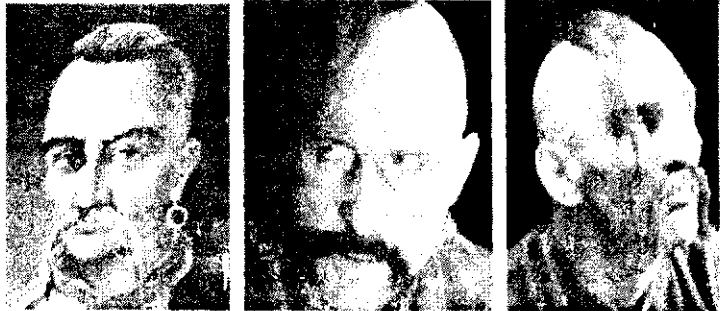
Підходимо вритул до феномену Січі, тобто до трансформування українського національного лицарства — козацтва — у лицарство інтернаціональне — козацтво. Треба визнати, що накладений християнським літописанням гніт цензури на саме слово «козак» зводить на манівці багатьох дослідників. Та це не стосується нас, позацензурних. Нас бо стосується інше — вихід на пряму і світлу дорогу, освітлену Сонцем, а не „світлом” Христосовим.

Ясно, що кожен українець у своїй допитливості буде користуватись насамперед відомостями взятими з національних джерел. Тому цензура Христосового „світла” спрямована передусім на висвітлення теми козацтва-козацтва саме українськими дослідниками. Характерно, що всі вони — фундаментальні академік Грушевський і професор Антонович, фанатичний дослідник Хоргиці Яків Новицький та невгамований дослідник Запорізької Січі і козацтва-козацтва професор Яворницький — пояснюють походження слова «козак» у різний спосіб. Віддають перевагу тій версії, згідно з якою слово „козак” походить від турецького „газа” — розбійник, бандит. Тому не дивує, що тільки іноземець 19 століття француз Проспер Меріме (йому чомусь є діло до українських козаків) у своїй праці „Українські козаки” подає слово „козак” як похідне від коси на голові, утвореної особливим способом підстригання і гоління голови косака, і від коси, вживаної косаками як знаряддя праці для косовиці сіна та як зброї для косовиці ворожих голів. З таким поясненням косака не просто збігається пояснення Лева Силенка у його фундаментальній праці „Мага Віра”, але й обґрунтовується наявність коси як особливого знаку причетності її власника до вищої касті давнього українського суспільства — касті воєначальників.

А яка різниця? Козак! та й усьо тут! Я уважаю козаків -- шаблоками так і рубали наліво й направо! так і сікли вражу силу! Шо?! Як це -- чого ж попів не порубали, чорноризників не посікли?! Откуда я знаю?! Хотя, шо попи такого здєлали козакам?! Вони священники, то й козаків залучали до святощів! Яка церква? Який такий іконостас?! Откуда я могу знать, почсму замість купити гармати, козаки витрачали гроші на церкви й іконостаси?! Отчепіться ви со своєю хвілосохвією! Хотя, похоже на то, шо ви в бога не віруете! Як це, в якого бога?! Бог один. Ви шо, Біблію не знаєте?! Ужас! Син же у бога,

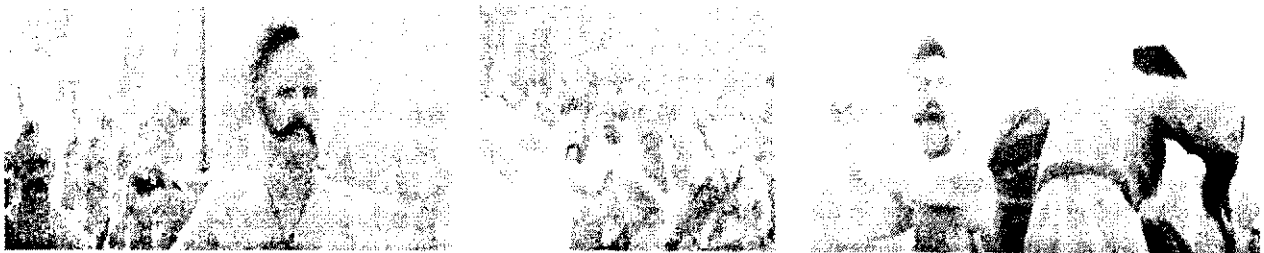
їй же єдинородний, господь наш Ісус Христос! І мати його, діва непорочна Марія! Та ви що?! Та вона ж покровителька козацтва! Та в її честь і День створення козацтва празднується на Покрову, 14 октябрю! Та ви прийдіть хотя би один раз, та почувте, як соврімсні козаки пушками, то сьть гарматами стріляють! У-у-х! Так шо ви це бросьте! Не козаки, а косаки... козаки жидові Ісусові поклонялись і всяке таке! Не смішіть людей! Як це бог може бути жидом?! А оце ваше нагуляння Марією Ісуса ви вобше бросьте, бо цим ви і мене лічно оскорбляете, і я за себе в такому случаї не отвічаю! Не оскорбляйте героїв! Молодці були — і в бога вірували, і горілку пили! А ви шо?! Шо ви із себе представляєте? Видно, шо й у бога не віруете, і горілку не п'єте! А хвілосохвствувать і дурак уміє! Господі, помідуй! Спасі от нечисті! Де ж воно взялося на мою голову, га?!

Сережка у вусі і коса (не оселедець) на голові — зовнішня ознака косака. Ознака причетності до особливого стану давнього українського суспільства. Не кожен і не за власним бажанням може носити косу на голові і сережку у вусі (в одному вусі).

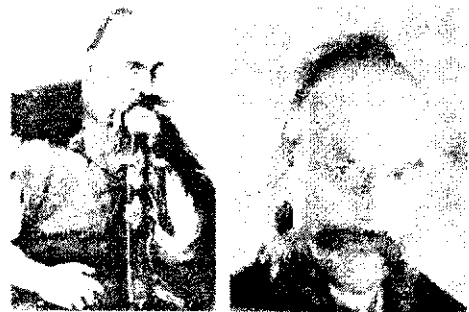
Коса на гладко виголеній голові є водночас рудимент і атавізм. Рудимент, бо з початком християнської навали коса (разом з косаками) зникає з українських княжих міст і проявляється тільки на Запоріжжі. Атавізм, бо коса на Запоріжжі починає — чи продовжує? — свій розвиток як особливий знак. Знак вищої Запорізької касты — косака.

Часто для підкреслення своєї відданості ідеалам процвітаючої батьківщини і пехтування багатства, косаки очолюють військо з оголеними грудьми, без сорочки. Українське військо прорстуг за своїми командирами ввізнаючи їх лише по косі. Тому й косак! Тому й командир! Тому й звучить гордо — косак!

Пізніше в християнізованому світі християнські чесноти смиренності сприятимуть боягузтву і переходу командирів армії з перших рядів до останніх, з'являться рознізнавальні знаки — погони, петлиці, зірки великі й малі.

Бачимо, що коса має особливо принципове значення як у виникненні самого слова «косак», так і у визначенні причетності чоловіка до українського ГЕНЕРАЛІТЕТУ.

Українські чоловіки нижчого і середнього стану однозначно не мають права носити косу, подібно до того як у сучасній армії солдат не має права (та він і не наважиться) носити ознаку генерала — лампаси. Тому українські чоловіки, непосвячені в

косаки, посять чуприни, і звуться чупрунами. Найиростіші — свинопаси — за роботою не можуть стежити своєю зовнішністю, посять шапки, щоб не видно було їхньої власної запедбаності. Тому серед українців поширене прізвище Чуприна, Чупрун. Знаємо, що сподвижник Стелана Бандери головнокомандувач Української Повстанської Армії генерал Роман Шухевич має псевдо Чупринка, очевидно для того, аби підкреслити своє небажання виділятися серед загальної маси українських повстанців, які звертаються до нього не інакше як „друже командир!“ Не до сумніву, чуприна, як і коса, визначає статус чоловіка в давньому українському суспільстві. Глибину цієї давнини годі осягнути. Як тут не пригадати українця Михайла на прізвище Чупрун і його кмітливую жіночку Тетяну з відповідним прізвищем — Чупрунка — з опери Івана Котляревського „Москаль-чарівник“. Тут однозначно незаможний — не косак, а чупрун — Михайло Чупрун поневіряється по світі, лишаючи Тетяну саменьку вдома на снокусу чужим чоловікам, снокукас проявляти особливу кмітливість, властиву саме чупрунам і чупрункам. Навіть пахабний москаль дорікає Чупруну за його недбайливе ставлення до своєї славної та чесної жіночки, на що Чупрун відповідає: „Так сталося“. Справді, така його доля. Він не той, кого славить-годує-збагачує і веде до вершин влади військова доблесть, зумовлена причетністю до касты косаків.

Та Михайло Чупрун не впадає у відчай. Бо зникне християнізм і з'явиться нагода вирости з чупруна до косака, а кмітливій Тетяні — з чупрунки до косачки.

Характерно, що у своїй іншій фундаментальній праці „Енеїда“ (частина 6) український класик, нащадок косаків Іван Котляревський вже прямо вказує на чуприну як на ознаку причетності до соціальних пизів, а також на те, що трапляється чупрунам спочатку поневірятися з кошельом і просити милостиню, а потім dorocити й до пана, — до косака:

„... Се родич нашій паламарці.
Недавно з кошельком ходив;
Но, бач, безокая фортуна
Зробила паном із чупруна
Таких немало бачив див!“

Кожен чупрун мріє стати косаком. Мрія, прагнення власного розвитку цілком природне явище, все одно що прагнення маленьких дітей спочатку до повзання, пізніше до ходіння, ще пізніше до бігання, а там, дорослішаючи, — до літання. Так і квітка прагне рости, цвісти, медоносити, запилюватися бджолою і плідноносити продовжуючи свій розвиток.

Чупрун прагне стати косаком, бодай і в передсмертну годину, — щоб лишаючи світ живих і відходячи у вирай (за мур довічного спочину) заллести собі косу і, проживши життя чупруном, відійти у вічність косаком, відважним і славним героєм. Тому береже від ганьби те, що має і чого не може замінити косою, — чуприну.

Вирушаючи до театру для знайомства з оперою Миколи Лисенка „Тарас Бульба“ (до музики не маємо жодних претензій), слова до якої написав Михайло Старицький, треба крім відповідного одягу наготувати ще й пакет — для ригання від зустрічі з відвертою пронагандою Христо-«православія». Може, знадобиться годинник-будильник на той випадок, якщо трапиться захроніти замість ригати. Третього не дано. Бо якщо слухати вибірково, прекрасну музику без слів, то будильник принесено даремно. Та й поодинокі зернина з половини слів залишиться невибраною. Десь на 12 хвилин від початку опери будильник має розбудити косака і переконати, що навіть Старицький не може уникнути історичного зв'язку козацтва з козацтвом взагалі, та зв'язку коси і чуприни з відповідними верствами українського суспільства зокрема.

Не існує нічого такого, що не зазнало спотворення жидовізмом взагалі, і християнізмом зокрема. Так і Старицький намагається підлаштувати поступ, самоосмислення і самовдосконалення — перехід від чупруна до косака — під монашеське використання коси. Маються на увазі чупруни. Вони на старості років знаходять притулок у «православних» монастирях у середовищі братії монахів (православних, звісно) з косою на спині, а не на долоні. Старицький дає зрозуміти, що не доблесть і не слава в боротьбі за Україну приведуть чупруна до стану косака, а вчасні грошові внески до монастирської каси з перспективою стати «православним» монахом, квазікосаком. В уста чупруна Тараса Бульби Старицький вкладає такі слова:

Перекажіть ігумену своєму
 Що б'ю чолом і обіцяю щиро
Здобич давать на братії потреби, --- ПОЛОВИНУ.
 Хай храм святий пишається на диво всім!
 Коли ж, по дужими літами
 Знесилось я у боротьбі
 То я прийду до сеї брами
 Просить пристанища собі.
 Свою незгап'яблену чуприну
 Я заплету тоді в косу
 За мур довічного спочину
 Душі весь скарб свій запесу.

Бачимо, крім коси ще й чуприна має особливе принципове значення. Це підкреслює принципове значення самої коси і її власника — косака. Християнізована цензура за багато років спотворила благородну косу, перегворила на примітивний оселедець і хоче аби так залишалось надалі.

Оселедець є не що інше як коротке пасмо волосся у вигляді риб'ячого хвоста над чолом поголеної голови і ніяк не стосується ні чуприни, ні коси. На це вказує „*Великий тлумачний словник української мови*” у статті „*Чуприна*”, де чуприна пояснюється як довге пасмо волосся (на голій голові), що звисає над чолом або над вухом. Це й же словник, зазіпавши вишви багатівікових перекручувань, подає друге, перекручене значення чуприни — оселедець. Очевидно шапку носили саме ті чоловіки, які мали під нею оселедець. Тут ми дійшли незанперечного висновку. По-перше, коса, чуприна і оселедець мають особливе і принципове значення. По-друге, християнізація українців з самого свого початку нищить еліту українців і намагається перекрутити історію так, щоб усіх українців зробити свинопасами, бидлом, носіями одних тільки оселедців, але ніяк не носіями коси і чуприни. Це принципово.

Ще одна причина замовчати косаків полягає в тому, що косаки володіють характерними надлюдськими властивостями — не тонути у воді і не горіти у вогні. Народне захоплення косаками-характерниками збагачує цих над-людей властивостями, якими не збагачений Ісус. Це викликає до косаків звірячу злобу ісусівців.

Характерники в народній уяві можуть превтілюватися в куці і дерева, ріки і хмари, можуть мати багато голів, ходити по воді, проходити крізь стіни — немає меж для звеличення українських лицарів.

120 років до наших днів професору Яворницькому пощастило знайти (*див. Яворницький, „Запоріжжя в залишках давнини”, частина I; глава 8*) старого дідугана, який знає про характерників з перших вуст:

— А скажи, чоловіче, чія оце була земля іс-по-коп-віків?

— Оця земля?

— Атож!

— Вона була запорожська.

— Що ж воно за запорожці такі?

— Лицарі такі, от що!

— Ну, а не чув же ти, добродію, як жили ті запорожці?

— Як жили? Жили кошами.

— От як!

— Так!

— А хто ж тобі казав про тих запорожців?

— Та хто? Батько, а батькові дід, — він ще зайшов запорожців, — то було й розказує батькові, а батько уже нам однівав, як ми були малими.

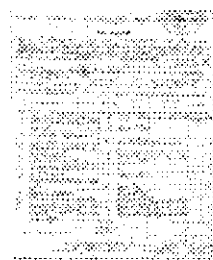
— Ну!

— Та й ну! Він і одніва, що то за народ був. То, каже, знаюки, страшні знаюки були, і великі мисливці. „Отгуди, кажуть було, не їдьмо, бо там велика потуга нам буде, а отгуди їдьмо, бо там візьмемо.” На війні їх ніяке оружжя не бере, окрім срібної кулі, а в погоні так їх і не пізнаєш, чи воно люде, чи воно що друге: оце пробіжать з версту та й перельютьця у річку, а періятель дума, що то справжня річка; потім, як пробіжить погоня, вони уніють пороблютьця кошами, а річка так і зостанеться річкою. Вони на все способні були: могли і в річку переливатись, могли й так зробити, що й річка висохне: тільки дойде до неї, а вона й висохне. А як вийдуть на війну, то їх б'ють кулями, а вони собі й байдуже: пазухи порозставляють та й собирають туди кулі. „Та ну бий!” — кричить кошовий хлопцеві, а сам і без пістоля і без рушниці стоїть. „Підійди, батьку, наберу куль та тоді й постріляю”.

— Так от які вони були!
— Отакі вони й були...

До сьогодні в запорізькій місцевості поблизу сучасного Нікополя покоїться прах кошового атамана Івана Сірка. Тут кожен хлопчак знає про характерника Сірка. Свое прізвище Сірко отримав завдяки вмінню обернутися вовком. Вороги боялись його так, що й після його смерті прагнули відшукати останки і вилучити руки Сірка. Ними він міг розігнати незлічені полчища ворогів. Щоб ніхто не знайшов рук Сірка, його сподвижники поховали свого атамана так, аби жоден ворог не дізнався про його могилу. А якщо й дізнається, то щоб не скористався могутньою силою руки характерника. Тому й похований Сірко у трьох різних місцях: голова і тіло без рук в одному місці, ліва рука в другому місці, права рука в третьому. Відтоді люди знають: хто знайде руку характерника Сірка, той сповниться надлюдської характерницької сили і зробить Україну вільною.

Зараз непросто відділити правду від легенди. Втім, при перепохованні Івана Сірка 2000 року нікопольськими археологами робоча група не знайшла рук у могилі Сірка, що підтвердила відповідним актом, поміченим в альманасі „Козацька спадщина” (№2 за 2005 рік) Нікопольського регіонального відділення Інституту козацтва Національної Академії Наук України.

З поваги до характерництва наших предків ми не говоримо про те, що своїй славі в сучасній (упослідженій Москвою) Україні Сірко значною мірою завдячує ворожості до бусурманів-турків з відповідною поблажливістю до «православної» Москви, коли Сірко не підтримав гетьмана Виговського в його Конотопській битві проти Москви.

Ми розглядаємо череп і кості Сірка не для того щоб переконатись у відсутності його магічних рук у похованні, а для того щоб констатувати атавізм — косякам-характерникам притаманні ті властивості, що і їхнім предкам, — древнім вогнищанам і волхвам.

Каста вогнищан виникла ще на світанку арійства, коли найдопитливіші найспритніші найкмітливіші люди — предки косяків — навчилися добувати (а не використовувати природний) вогонь, і основне, — зберігати його.

В епоху сірників, запальничок і електрики, вміння добути і зберегти вогонь видається чимось незвичним. А в давнину це вміння відіграв вирішальну роль. Саме вогнищанин стрімко піднісється над тими, хто не володіє вогнем. Він і його рід інтенсивно розвивається і, відповідно, відділяється від нездібних оволодіти символом Сонця — Вогнем.

Завдяки вогню рід вогнищанина може краще харчуватись, продуктивніше працювати, комфортніше відпочивати, зміцнювати здоров'я і подовжувати тривалість життя з відповідним нагромадженням мудрості та переданням її у спадок нащадкам. Саме вогонь дає можливість роду вогнищанина плавити метал, покладаючи, таким чином, кінець кам'яному, первісному віку. Саме вогонь і збільшення (завдяки вогню) тривалості людського життя дає можливість дідові спілкуватися з онуками, і далі, з правнуками, передавати досвід. Початок людської нерівності сягає саме цієї глибини віків, коли вогонь стає межею нерівності. За володіння Вогнем-Сонцем древні сонцеклонники арійці наділяють вогнищанина над-людськими характерними властивостями, обожають його.

Характерник, косяк, є нащадком вогнищанина, а косяцтво-характерництво є атавізмом вогнищанства.

Кожен волхв може бути вогнищанином. Але не кожен вогнищанин може бути волхвом. Саме слово „волхв” сягає часів виникнення вогнищанства і походить від древньоукраїнського санскритського „вал”, — горіти вогнем, палати, світити. Горіти вогнем для древньоукраїнського суспільства, освітлювати йому дорогу в майбутнє, — можуть не всі. Крім фізичної сили, міцного здоров'я і сиритності вогнищанина, волхви володіють тим, що робить їх вищими над іншими, вищими для інших; володіють умінням відчувати, осмислювати, аналізувати, передбачати, відчувати події на Землі та в Космосі. Тому відбувається розмежування між древніми українцями — волхвами і вогнищанами (косаками).

Якщо внаслідок християнізації України косаки відійдуть за Пороги і утворять Січ, то волхви (здебільшого) відійдуть в ліси навколо княжих християнізованих міст і зберігатимуть свій антихристиянський вплив на українців, зокрема на автора цих рядків. Волхви відчуватимуть про неможливість досягнення особистого та державного добробуту і процвітання без звільнення з ярма потворного рабовласницького жидо-християнізму. Навіть християнізовані довідники з української міфології, наприклад, довідник *Валерія Войтовича*, визнає вогнищан і волхвів вищою кастою давнього українського суспільства, наділених властивостями розганяти хмари, викликати бурю, затемнення сонця, і що...

„...після прийняття християнства волхви подались у хащі. Разом з ними пішли ті, хто не бажав залишати віру предків. Поступово волхви, не маючи можливості вільно виконувати свої ритуали та обряди, ставали знахарями, лікували хворих, пророкували майбутнє, зберігали знання і досвід попередніх поколінь. Вони не втрапили свого впливу на простий народ і за будь-якої нагоди ведуть боротьбу з християнською релігією...”

Очевидно ліси і хащі здавна облюбовані волхвами. Лісова тиша, спокій та єднання з Природою приваблюють до себе волхвів ще давніше від виникнення християнства. Володіючи собою і вогнем, волхви прагнуть оволодіти таємничим зв'язком людини з Природою, Всесвітом-Космосом. В лісі волхвам легше опанувати себе, щоб опанувати знання про таємничий зв'язок.

Лев Силенко (*„Мага Віра”, День 39, розділ 8-10*) влучно визначає древнє таємниче слово „пан” власне як „п'ять”.

Очевидно відомі вже нам сучасні слова „пенте”, „пент” (п'ять) і пентаграма (п'ятикутник) походять від древнього арійського слова „пан”, тобто „п'ять”. П'ять органів чуття людини — зір, слух, нюх, смак, дотик. П'ять основ життя людини — дві ноги, дві руки і голова. Досконале володіння цими п'ятьма органами чуття та п'ятьма основами життя людини, — опанування самого себе самим собою, — робить людину паном над іншими, над тими, хто не володіє собою, або недосконало володіє, тобто не є паном.

Волхви — пани — досягають володіння таємничими знаннями про зв'язок арійця із Всесвітом. Основа цього зв'язку — шанобливе ставлення до Природи, гармонія з нею, повага до Законів Природи, а не до звироділого потворного (зневажливого щодо Природи) Закону Мойсея (Біблії).

Зародившись у середовищі арійців, українців, древнє таємниче слово „пан” перейде через тисячі років спочатку до древньої грецької міфології — Пан — для означення бога лісу, спокою, Всесвіту; а пізніше й до римської (не такої вже й древньої) міфології — Фавн — для означення того ж, що й у грецькій міфології.

Послухаймо Гьоте, *„Фауст”, частина 2, акт 1*:

Н і м ф и

(хором, навколо великого Пана)

Ось бог галів,
Лісних барліг,
Всесвітній бог,
Великий Пан.
Ми станемо навколо нього,
Розважимо й розвеселимо.
Він добрий бог, хоча й вимогливий...

Ще пізніше, в часи навернення українців на християнізм (водночас зі знищенням в українському суспільстві кастового поділу) слово „пан” пропонуватиметься поляками для вживання українцями стосовно своїх панів, поляків, що несуть через Польщу до України „світло” римського католицизму разом із залишками греко-римського язичництва. Як побачимо

далі, слово „пан” широко вживається поляками не лише завдяки упослідженню поляків римським католицизмом, а більшою мірою завдяки упослідженню поляків древніми українцями (племенем полян, розселеним у середній течії Дніпра, в сучасній Київщині).

З'ясувавши зв'язок між вогнищанами-волхвами-панами і косаками-характерниками, та уважно подивившись на старовинні й новітні картини, побачимо, що їхні автори не так усвідомлюють відмінності в середовищі українського Січового воїнства, як прагнуть точного відтворення суті явищ, подій, побуту. На цих класичних і модерних картинах та скульптурах можемо бачити різочу подібність в одному: попереду завжди косаки, – вони лицарі, вони очолюють битву і визначають її напрям. Вони визначають політику Січі, приймають іноземних послів, ведуть дипломатію і пишуть листи іноземним правителям.

Не тільки листи з ганьбою, знущанням і дулями на адресу турецьких султанів, як це широко пропагується Москвою на підставі картини Іллі Рєпіна „Козаки пишуть листа турецькому султану”, але й на адресу самого московського царя, що відбувається навіть частіше, ніж у випадку з турецьким султаном. Чупруни і шапошники (картузники) позаду, вони ведені косаками, вони основна (масова, підпорядкована косакам) частина воїнства.

Промине час. Жидо-християнізм зміниться жидо-більшевізмом. Свинарки і пастухи за совєтської влади ставатимуть депутатами Верховного Совету держави, нібито керівниками цієї держави. Насправді вони тільки створюють ілюзію участі широких верств населення в прийнятті доленосних для країни рішень. Реальне керівництво, — а з ним терор і розподіл влади між номенклатурою, — належить жидо-більшевицькій хунті та єдиначалію в цій хунті — Політбюро ЦК КПСС та її Генеральному Секретарю.

Промине час. Жидо-більшевізм не зміниться жидо-християнізмом, ні, він лиш дещо поступиться владою перед жидо-християнською хунтою в незалежній від українців Україні. І якщо при Советах ілюзорними керівниками були свинарки й пастухи, то тепер згадані нами шапошники, оселедці — не косаки, і навіть не чупруни! керуватимуть „відродженням” в незалежній Україні козацтвом (не косацтвом). Насправді вони тільки створюють ілюзію українського національного відродження в той час, коли реальна влада в Україні зосереджується в руках єговообраної хунти. Інтернаціональна доктрина християнізму і її культиватор — ієсусівство — тероризують українців прославленням покручів, перевертнів, ренегатів; прославленням спотвореного (християнізмом) національно-визвольного руху — козацтва. Тому привертає увагу публікація „3 козаків — у студенти”, поміщена в тижневику „Дзеркало тижня” (№ 34) 9 вересня 2006 року:

„...Слава козацтву! З нами Господь і Пресвята Покрова! — хор молодих голосів повторює слова козацької клятви за осавулом, поетом, організатором гурту „Козаки” Миколою Шапошником...”

Почнемо розгляд воїнства з косака 10 століття, київського князя Святослава Завойовника з косою на голові. Вона означає значний рід, вогнищанин, косак.

Академік Грушевський („Історія України”, т. 1; розділ 8) з посиланням на візантійських очевидців повідомляє подробиці зовнішності Святослава під час його переговорів з імператором Візантії:

„...Святослав відрізнявся хіба що чистотою свого одягу; одинокою окрасою у нього був золотий ковток в усі... Був він середнього зросту, кремезний і сильний, мав короткий ніс, сині очі... обголену бороду, довгі вуса і чуб на голові, „що означало значний рід...”

Знаємо, що іноземці називають косу чубом.

Продовжимо розглядом картини та скульптури косака і кошового атамана, останнього з відомих характерників, Івана Сірка, а також розглядом картини „Козаки пишуть лист турецькому султану” за участю Івана Сірка (сидить, як і личить косакові, за столом, до нас боком, йому вже за сімдесят років). Бачимо косаків у головній ролі; чупрунів писаря і роззяв у другорядній ролі; ну і, звичайно ж, багато шапошників із захованим під шапкою оселедцем.

В десанті на турецький беріг першими виходять озброєні до зубів косаки. Дух захоплює від одного погляду на відважних, і при цьому добросердечних вояків. Основне в такому ділі, щоб чоботи блищали. Бо турки подумують, що косаки не впевнені в собі, тому й не чистять чобіт перед своєю поразкою. Але ні, поразка чекає на турків, на їхній же землі. Стамбул горітиме день і ніч.

Такий розклад подій і явищ, коли саме косаки йдуть в авангарді дипломатії та воєнних акцій, безумовно вказує на косу як на виключно аристократичний атрибут українського воїнства. На знищення цього воїнства якраз і спрямована вся увага християнізму. При цьому важливо, що знищуючи українське лицарство треба спробувати підпорядкувати його інтересам христо-глобалізму, зробити це так, щоб самі лицарі не здогадались про це і далі думали, ніби вони відстоюють інтереси України-Русі. Треба зачекати певний час, і тоді вони й самі перестануть усвідомлювати різницю: де Україна-Русь, а де Христо-Русь; де косаки, а де козаки; і, врешті, де Христо-Русь, а де жидо-Русь. Та й кращі з них, косаки, вимруть першими, бо першими йдуть скрізь. Залишаться чуруци. Їх снітказ така ж доля. От тоді, саме тоді, коли серед українського воїнства переважатимуть оселедці, якраз і настане зоряний час Ісусового воїнства. А поки що, — в бій ведуть косаки! Литаври! Бити наступ!

Так чи інакше, кожне з пояснень слова — первісне українське «косак» і потурчене «козак» — правильне. Треба тільки правильно застосувати кожне з різних звучань відповідно до певного етапу розвитку Січі, та вчасно вловити момент, коли косак починає відстоювати національні інтереси України і починає, вже як козак, відстоювати інтереси властиво інтернаціональні, тобто інтереси жидівського Христо-глобалізму.

Неймовірно, щоб українці після низки поразок — значаткованих християнізацією і продовжених монголо-татарським нашествям з наступним литовсько-польським гнітом — змогли зберегти протягом зміни 30 поколінь (за 570 років від Володимира-Хрестителя до Байди-Вишневецького) у своєму рабському становищі ознаку українського лицарства — косу.

Невже 30 поколінь рабів шлекали в собі лицарський дух і проявили його рантом через появу козацтва в 16 столітті під проводом Байди? Ні, тут щось інше. Це інше — давня окремішність Запорізького козацтва, що сягає ще часів перших рецидивів християнства за князювання Аскольда.

Знаємо про рецидиви жидо-християнізму мали місце ще далеко перед християнізацією України. Знаємо про бажання Дмитра Вишневецького-Байди перегорити (в 16 столітті) козацтво на Орден православної церкви з подальшою реалізацією цього плану (в 17 столітті) гетьманом Сагайдачним, що є початком стрімкого занепаду Січі і позбавлення України останньої надії на вільне існування. Тому ділимо історію Січі на три етапи:

- 1) до офіційної християнізації України;
- 2) після офіційної християнізації України;
- 3) після офіційної християнізації Січі.

Історики ламають списи у відстоюванні чи навпаки, у відкиданні варязької (норманської) теорії походження України-Русі. Та очевидним лишається одне: ким би не були руські (українські) князі за своїм походженням — русини, варяги чи греки, — княжі дружини переважно варязькі. Варязькі дружинники руських князів у масі своїй християни. Вони прагнуть мати християнами й самих князів, як це відбувається за часів князювання Аскольда і Діра; або хоча б радників-християн при князях-язичниках, як це яскраво проявляється за часів княгині Ольги. В кожному разі українські косаки відсторонені в рідній (не своїй) Україні від посад воєначальників. Ці посади віддані (київськими князями) християнам-варягам. Для них відкрито церкву Іллі на Подолі в Києві. Відкрито ще до офіційного хрещення України князем Володимиром.

Зараз важко визначити, внаслідок яких подій і обставин було втрачено органічний зв'язок між вищою кастою українців, — косаками, і найвищою кастою українців, — волхвами. Внаслідок протидії молодших старшим, чи навпаки? Внаслідок відштовхування кого ким?

Багато століть тому давні предки українців — арійці — розійшлись у всі світи, зокрема в Індію. Там заснували нові держави зберігши свій первісний кастовий поділ, за якого волхви-брахмани стали просто брахманами, а косаки-воєначальники стали кшатріями, що означає командир Коша, кошовий, кшатрія. В часи рецидивів християнізму в Україні-Русі косаки під тиском викликаних христо-окупацією обставин змушені шукати собі місце під Сонцем. Бачимо, що слова Кіш і Курінь через їх спадкове використання багатьма поколіннями арійців (від древніх арійців-кшатріїв через середньовічних косаків-кошових і курінних до сучасних полковників українців) збереглись донині і можуть багато про що розповісти. Шукаючи місце під сонцем косаки засновують за Дніпровими порогами Кіш на острові з назвою від імені сонячного бога Хорса — Хорсиця або Хортиця. Це природна фортеця серед Дніпра з природним захистом у вигляді Дніпрових порогів. На Хортиці святилище, де українські косаки-богатирі приносять жертви, це — велетенський богатирський дуб.

Ще до християнізації України візантійський імператор, він же історик Константинос Багрянородний (905-959), писав:

„...Проїшовши Крарійський перевіз, руси пристають до острова Хортиці. На цьому острові вони творять жертви: там стоїть величезний дуб...” (Цитата за Д. Яворницьким, „Запоріжжя в залишках давнини...” частина 1; глава 7)

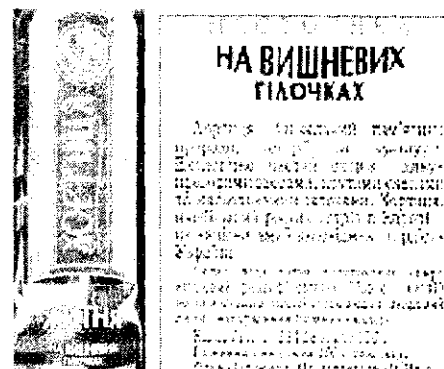
Рудимент — булава гетьмана — переконливий доказ виникнення Запорізького козацтва за багато століть до того як воно перетворилось на Орден православія. Булава гетьмана і пірнач полковника — холодна зброя княжої доби (щонайменше за 300 років до Байди), коли про воєначальну зброю (масову) ще не було й чути. Не буде помилковим

припущення, що вогнепальна зброя з'являється в епоху хрестових походів. Лише вогнепальною зброєю можна протидіяти рицарям-хрестоносцям, захищеним панцерними металевими обладунками. Так чи інакше, якраз епоха масової появи вогнепальної зброї — 14 століття — є епохою зникнення рицарства в його бомбардувальному значенні. Очевидно, першою з'явилась саме важка вогнепальна зброя, гармати (артилерія); далі — легша за артилерію, у вигляді великих і масивних рушниць — пищалей; потім — легкі рушниця та пістолі. Але жоден з цих видів зброї не стає символом влади не тільки серед українського козацтва, але й серед інших рицарських утворень світу. Саме холодна зброя, і особливо давня богатырська, стає символом влади. Булава — не бугафорія на взір кинджала-кортика, що його носять сучасні адмірالی щоб підкреслити давність свого ремесла. Давність через використання холодної зброї, як це робив останній гетьман України Павло Скоропадський 1918 року.

Вага справжньої козацької булави досягає — як у героя української народної казки Котигоршка — 50 кілограмів. А вага символічної козацько-гетьманської булави — 15 кілограмів, за іншими даними 7 кілограмів. Але навіть символічна булава не легка. Придивімося, як гетьмани тримають символічну булаву. Побачимо, що вони це роблять не витягнутою вперед рукою, бо не втримають булаву, а рукою зігнутою в лікті (тримають булаву якомога вертикальніше, подібно до факела). Тому саме рудиментарна булава є символ влади Запорізького, а пізніше й Українського гетьмана.

Аби українці менше цікавились історією Хортиці та своєю історією взагалі, для них зроблено горілку «Хортиця» — нехай п'ють «Хортицю» і думають, що долучаються до слави своїх предків. Насправді вони можуть долучитись лише до ганьби своїх предків, які християнізувалися і проишли Хортицю.

Очолоє Кіш кошовий атаман. Звідси друга назва кошового — гетьман. Йому підпорядковуються курінні атамани, командири куренів. Зауважимо, що українські історики не ухиляються від прив'язки до норманської теорії, погоджуються, що слово «гетьман» походить від германського Hauptman.

Хто наважиться нападати на козаків з іншого від порогів боку — того сікти на смерть, заподіяти ворогу січ. Звідси друга назва Коша — Січ. Серед сучасних українців є багато таких, хто носить прізвище Кошовий. А слово „курінний” у значенні командир, полковник, вживається у віршах ще 200 років після зруйнування Січі, наприклад, у вірші зі шкільної програми совєтського періоду, про становлення совєтської влади і про страту ворогами агентів совєтської влади — комсомольців-ленінців:

... І до турби полонених

Сам курінний підійшов.

В кожному разі ми стрічаємо певні явища, події і назви. Вони як при поверховому розгляді, так і при ретельному дослідженні, огортають нас духом глибокої древності і зачаровують думами сивої давнини.

Зазираючи в глибокий колодязь української історії та мудрості, татарин з німцем, кацап з турком нічого в ньому не побачать. Побачити дано лише нам, українцям.

Якщо обминути зауваження академіка Грушевського про існування (в середині 9 століття), крім перших християнізованих київських князів Аскольда і Діра, ще якогось іншого, не до кінця з'ясованого Аскольда, то бачимо, що перша хвиля українських козаків (безкомпромісних антихристів) у часи від Аскольда до Володимира-Хрестителя вчасно досягла Запоріжжя і змогла вигідно закріпитись на ньому.

Володимирового батька, київського князя Святослава (він молодший від Аскольда

десь на чотири покоління) академік Грушевський називає не інакше як „чистий запорожець на київській столі” („*Історія України-Русі*”, том 1, розділ 8).

Знаємо, що вже від часів Аскольда особовий склад дружин київського князя монополізовано християнізмом — чужинцями варягами. Це й сприяє першій хвилі руху козаків на Запоріжжя. Зважаємо на відомий факт керування дружиною язичника князя Святослава християнином-варягом Свенельдом. Тому просто не можемо не приєднатись до зробленої академіком Грушевським оцінки князя Святослава — чистий запорожець. І не можемо не залучити обставин, що передують загибелі славного язичника Святослава на Запоріжжі. Грушевський вказує (*там само*) на повернення Святослава з візантійського походу, коли Святослав, пройшовши від берегів Візантії через Чорне море до Низу Дніпра, наполягає на виборі дальшого шляху до Києва вверх Дніпром через Запоріжжя. Варяг Свенельд (чуже кіт, чуже масло з'їв) прогивиться князеві, пропонує йти на Київ суходолом, минаючи козацьке Запоріжжя. Святослав загине від стріли печенігів, а Свенельд добереться до Києва. Страх варяга-христосівця зазнати помсти від українських козаків-язичників пересилує військову дисципліну — Свенельд лишає Святослава напризволяще, а сам тікає до Києва в обхід Запоріжжя. Біда сніткає Святослава. Поражений печенігами, але не скорений, Святослав залишить Запоріжжю своє загартоване козацьке тіло і неосквернену Ісусом душу.

Син Святослава, Володимир-Хреститель, не міг не вивести Україну на фінішну пряму, на шлях, що веде прямо до пазурів жидо-християнізму. Знаючи про Володимирове жидівство по матері, бачимо єдино можливий розвиток подій після того, як Володимир убиває своїх братів і силою захоплює київській стіл.

Офіційна причина розколу жидо-християнізму на римо-католицизм та греко-православ'я пояснюється ідеологічними та політичними розбіжностями між Константинополем та Римом (сюди можна додаги ще й різні для обох столиць економічні й військові умови). Та крім офіційної треба збагнути причину, яка є чи не головною в цьому розколі.

Причина — внутрішня війна в таборі „святих” іудеїв, як колись між саддукеями і фарисеями, включно з Ісусом.

В попередніх розділах ми пересвідчилися, що іудеї-семіти захопили весь Захід античного світу разом з його столицею Римом. Не лишаючи без уваги і Схід античного світу, іудеї-семіти повертають на іудаїзм східні племена: кого на чистий іудаїзм, наприклад, тюркське плем'я хозар, а кого й на видозмінений іудаїзм, тобто на християнізм, як у випадку з вірменами, грузинами, а пізніше й болгарами та мадярами.

Хто перший, той і головніший. Це дуже древній і поширений принцип. Так і на Січі відбувається: прийшов на Січ парубок першим — він батько, а прийшов старший за парубка дядько другим, він — синок. Це явище — принцип старшинства залежно від досвіду — успадковано в деяких арміях у вигляді ділвщини, а також в деяких трудових законодавствах у вигляді грошових винагород за вислугу років. Ось хозари й були тими першими у своєму середовищі, хто прийняв іудаїзм. Та ще й іудаїзм у чистому його вигляді, якщо можна так назвати ідеологію семітського походження, прийняту для власного впровадження не семітським, а тюркським народом. Хозари здавна кочують у Нижньому Поволжі і Прикаспійських пустелях, доходять до Нижнього Дону та Кубані.

Вірогідно іудаїзація Сходу античного світу провадилась тими 10 (з 12-ти) колінами Ізраїля, які свого часу стали опозицією царю Давиду, цьому затятому протектору решти 2-ох (з 12-ти), суто іудейських колін-племен. Представники 10 колін Ізраїлевих (вони й донині вважаються зниклими) є тими синами Ізраїля, що не повернулись до Іудеї з Вавілонського полону. Про їхнє повернення-спасіння і, відповідно, об'єднання з 2-ма іудейськими колінами, мавив свого часу Ісус на прізвисько Христос. Не існує скільки-небудь солідного жидівського довідника, який би не переймався питанням зниклих 10-ти колін Ізраїлевих.

Іудаїзм спочатку з Палестини приходить через грецькі території, через майбутній Константинополь, через Крим до хозарів. А потім робить зворотній рух — хозари опановують сам Крим, а згодом і Константинополь. Характерно, що Боспор, як царство в Криму, перестає існувати саме в 4 столітті нової ери, коли якраз і починає своє становлення Другий Рим — Константинополь. Це типовий приклад поведінки представників кочового племені, в даному разі — хозарів: покинувши одне місце, перекочовують до іншого.

Хозари (завдяки іудаїзму) проникають через Крим (Боспор) до Константинополя, а пізніше (завдяки іудео-християнізмові) проникають (через Київ) до Москви і створюють там суто хозарську столицю. Це пояснює існування відомого хозарсько-кацапського гасла: *Москва — Третій Рим, а Четвертому не бивать!*

Відомий в історії факт розгрому Хозарського каганату київським князем Святославом є це розгром каганату в його початкових формах, а лише добиття тієї частини, що залишалась від нього. Очевидно це та частина хозарів, що складала низи каганату після того, як верхи (озброєні шовіністичною релігією іудаїзму) пустили своє унесподжене (семітами) коріння в Другому Римі — Константинополі.

Найжорстокіша боротьба завжди точиться між найбільш спорідненими представниками одного виду. Коли початково іудео-семітський Рим (расово чистий в розумінні його семітського керівництва) змушений був рахуватися з якимось, хоч би й іудейським, расово забрудненим тюрко-хозарським Константинополем, то в межах одного жидо-християнського рейху їм стає тісно. Цілоком природньо утворюються дві нові імперії — Західна Римська і Східна Римська (Візантія). Церковний розкол в II столітті є тільки наслідком расового розколу; він лиш видима причина невидимої боротьби двох угруповань — різних расово і споріднених ідеологічно. Це іудео-семіти й іудео-хозари, простіше, сефарди й ашкеназі. Академік Грушевський („Історія України”, том 1, розділ 3) констатує:

„...Боспор здавна став одним з огнищ жидівської діаспори. В записках від 81 року по Христу (*безпосередньо після остаточного зруйнування срусалимського храму в ході Іудейської війни 66-73 рр. по Христу, — прим. авт.*) ми вже стрічаємося з громадого елітнізованих жидів і їх синагогою в Паптіканей (*Сучасна Керч, — авт.*)... Потім іудаїзм з Боспору розширився між Хозарами, так що став релігією хозарського кагана і його двора...”

Через якихось 20 років після розгрому, точніше, після добиття Святославом хозарів, хозарський Константинополь з допомогою Святославового сина Володимира повертає Україну на жидо-християнізм. Чи не реванш це хозарський за завдану Святославом поразку?

Оскільки наша розмова дотична до теми українського козацтва, — а це остання надія українців на своє визволення, — варто звернути увагу на згаданого єзуїта Пилипа Орлика. Він автор козацької конституції та гетьман у вигнанні. Залишимо йому на сором ідеї козацької конституції і козацької республіки. Бо яка може бути республіка, конституція і демократія у війську? Це абсурд! Провокація! Вона веде до цілковитої поразки. Але звернемо увагу на перший пункт Орликових угод з козаками. Ці угоди подані прискіпливим дослідником Запорізької Січі, професором Дмитром Яворницьким у його фундаментальній праці „Історія запорізьких козаків” (том 3, глава 16), де вказується на хозарське володіння Константинополем в часи прийняття від нього християнства князем Володимиром:

„...народ козацький, за володіння ще каганів хозарських у столиці апостольській константинопольській, просвітлений став...”

Наведений факт володіння хозарських каганів можна прочитати і по іншому: володіння (нехай і неофіційне) хозарськими каганами народом козацьким, як у часи Орлика називається весь народ український або київський; володіння каганами Київом за часів Володимира-Хрестителя. А коли так, то це ще більше вказує на жидівство київського керівництва, а також на незворотність жидівської окупації України за часів князя Володимира.

Можливо, Орлик вказує (проговорився всезнаючий єзуїт?) в конституції на КОЗАЦТВО ЧАСІВ ОФІЦІЙНОЇ ХРИСТІЯНІЗАЦІЇ України, тобто за 600 років до Байди.

Як не є, бачимо володіння хозарськими каганами як християнізованим Константинополем, так і язичницьким (до пори) Київом. Християнізація України покликана узаконити це володіння з дотриманням певної субординації Києва щодо Константинополя.

Стає зрозумілою фраза зі „Слова про Закон і Благодать” митрополита Іларіона, наведена Горьким у книзі „Святі Київської Русі”: „Так похвалимо ж і ми кагана нашого Володимира!”

Сумнівно, щоб Константинопольський імператор віддав Володимирі свою доньку-жидівку Анну за умови, що Володимир не був жидом чи хоча б півжидом. Бо Володимир вимагає саме доньку імператора взамін за християнізацію України. І Володимир отримує Анну. Характерно, що з Константинополя...

„...перше, ніж поїхала на Русь царівна, вислано туди численних митрополитів і єпископів...” (Грушевський, „Історія України-Русі”, том 1, розділ 9)

Історики прагнуть показати хрищення України не інакше як інтеграцію до Європи. Насправді хрищення є залучення України до сфери впливу ізраїльської христосістичної партії.

Енциклопедія Українознавства у статті „Жінки” наводить перелік лише 7-ми видатних жінок-жидохристиянок княжого рівня, познайомившись з якими стає очевидним, що

відкриття шляху в Україну, стеленого християнством жидівству, відбулося б не пізніше як при Володимирових дітях.

„...В історію України увійшов ряд жінок-княгинь, що походили з різних європейських династій і були дружинами українських князів або як дочки українських князів вийшли заміж за чужинських володарів:

1). Візантійська принцеса Анна, дружина Володимира Великого.

Анна — візантійка чи візантійська жидівка.

Реконструкцію зроблено за фрескою Софії Київської.

Хто ж реконструктор?

Це якийсь В. Ісаков.

Нічого дивного: Ісак — ім'я сина першого жиди планети Земля — Авраама.

(Див. журнал „Людина і світ”, травень-червень 1997.)

2). Інгігерда-Ірина, дочка шведського короля Олафа, дружина Ярослава Мудрого.

3). Анна Ярославна, французька королева, дочка Ярослава Мудрого. *(Жидо-християнська павутина любить вихвалити Анну, королеву Франції, за її освіченість. — авт.)*

4). Анастасія Ярославна, дружина угорського короля Андрія Першого, дочка Ярослава Мудрого.

5). Єлизавета-Гіда, дочка англійського короля Геральда, дружина Володимира Мономаха.

6). Євпраксія, дочка Всеволода, німецька принцеса.

7). Свфросинія Мстиславівна, дружина угорського короля Гейзи.

Та багато інших...” — закінчує перелік *Енциклопедія Українознавства*.

Енциклопедія не уточнює, що перші святі Київської Русі Борис і Гліб (на їхню честь названо вулицю на київському Подолі, *Борисоглібська*) є синами Анни (як не візантійки, то болгарки), а значить неукраїнцями. Зайва плутанина в різних джерелах спрямована на те, щоб зробити з Анни-візантійки Анну-болгарку.

Микола Котляр і Станіслав Кульчицький у своєму „Довіднику з історії України” (Київ, 1996 рік) вказують, що хоча матір'ю Бориса і Гліба літописи називають невідому на ім'я „болгариня”, та однак...

„...непрямі свідчення джерел дають підставу вважати, що вони були дітьми дружини Володимира Анни-Візантійки...”

Досить згадати про захоплення Візантією Болгарії в 10 столітті та взяття під свою протекцію візантійським імператором Цимісієм болгарського царя Бориса з відповідним закріпленням такого політичного становища через династичні шлюби між нападками візантійського імператора та болгарського царя, як Анна-болгарка відразу стає Анною-візантійкою або Анною-грекинею. До того ж, Болгарія балканська країна, а сама Анна-візантійка веде рід з балканської династії. Недаремно ім'я Володимирової жінки-болгарки замовчується. І якщо рівноапостольний літописець Нестор називає („*Повість минулих літ*”, розділ „рік 980”) Святополка сином від (?) двох батьків, від Ярополка і Володимира, то не здивуємось дізнавшись, що й Борис і Гліб цілком рідні брати від... двох матерів — візантійки і болгарки.

Можна долучити аргумент: наявність саме староболгарської мови як первісної в церковній літургії, принесеній в Україну візантійцями. Очевидно, болгарський цар Борис є дідом першого „святого” Київської Русі — Бориса, названого так на честь діда Бориса-Баруха.

Та й чи можна уявити, що Бориса і Гліба шанують як святих далеко за межами України, коли вони не були видатними членами ізраїльської христосістичної партії. Хто зацікавлений шанувати їх за умови, що жиди через запровадження жидо-християнства накинули жидівську (рибальську в євангелії) сітку на весь світ. Чехія запровадила християнство на століття раніше за Україну. Професор Наталя Полоцька-Василенко („*Історія України*”, том 1, частина 2) каже:

„...Цікаво, що в Чехії дуже рано почали шанувати святих Бориса та Гліба, раніше, ніж в Україні...”

Дещо підкорегуємо професорку: не цікаво, а закономірно.

Можна здогадуватись, наскільки кишло членами жидо-христосістичної партії оточення ще й кожного українського державного діяча, нижчого від князівського рівня.

То що ж насправді робив байстрюк, він же й Великий Хреститель Володимир ---

освітлював Україну „світлом” іншого байстрюка (Ісуса) та залучав до так званої високої цивілізації, чи сприяв Великій повзучій жидівській окупації України?

Відповідь на це питання очевидна.

За сприяння папів-жида Володимира жидо-хозарський каганат у попівських рясах вривається в Україну і по звичаю топче її душу й тіло — хрестить водою, вогнем, мечем і всім тим, що під руку потрапить.

Але треба озиратись на всі боки — чи не з'явиться хтось, хто зможе чинити опір цій нарузі. Якщо такі знайдуться, то це залишки древніх войовничих косаків. На них треба націлити основний удар! Але спочатку треба знищити їхнього войовничого покровителя, того, хто живить войовничий дух косаків і помагає в бою блискавкою і громом — Бога Перуна! Де його статуя? Схопити її! Бити палицями! Волокти до Дніпра! Ще бити палицями! У воду його! Він — оздоблений золотом і сріблом — мусить потонути! Тонити! Не тоне?! Штовхати його палицями від берега! Нехай забере його течія! Штовхати! Штовхати, аж поки не зникне з очей!

Статуя Перуна в обіймах Дніпрових хвиль то вирине, то сховається, то знов покажеться. Віддаляється течією так, що Перуна вже й не видно тим українцям-русичам, які в розпачі супроводжують його. Перун поселяється в їхній пам'яті! Кличе до помсти! Але як мститись? Воєначальники-косаки відступили на Запоріжжя вже понад століття тому, ще за часів першої спроби християнізації України князем Аскольдом з відповідною заміною язичників-косаків на християн-варягів. Усюди християнська орда! Княже військо наскрізь чуже, вороже, варязьке!

Отже, без зайвого галасу, за Перуном! На Пороги! Перун напевне там затримається!

Перун таки затримався на Порогах поблизу острова Таволжаний. Затримався навечно. Бо він потрібен Україні! Він потрібен українцям!

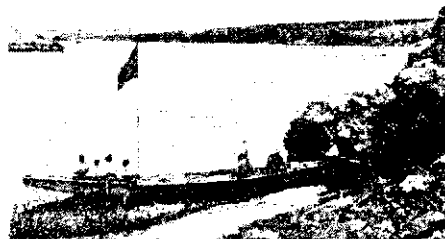
Перун обернувся островом!

Може, косаки зроблять на цьому острові фортецю Перуна?!

Затримка Перуна на Дніпрових порогах (після нашествя жерців християнізму до Української хати) та відоме всьому світові мерзотне поводження Ісусівців після залучення українців до „світла” Христосового, є другою хвилиною. Воля нестримно песе невідомих безкомпромісних українців на Січ. Бо ті, що приймали Христа, залишались друзями князеві (президентові) і далі сиділи на своїх насиджених теплих місцях, та ще й користали з майна залишеного відхідниками на Січ. Може й думали про відхідників: дурні воли, хрестилися б нишком, та й жили як раніше... ну, майже як раніше...

Ще коли Дніпрові пороги не були затоплені водами ДніпроГЕСу, тобто 130 років до наших днів, професор Дмитро Яворницький (див. „Вольності запорізьких козаків.” розділ 3) з'ясував:

„...острів Перун схожий на величезне чудовисько, що простягнулося вздовж Дніпра головою на північ, ногами на південь, а посередині має ніби перехват. Це найвищий острів на всьому Дніпрі. Крім своєї назви і виняткової висоти, острів примітний своєю печерою — вона має назву Змієвої. На питання, від чого острів Перун отримав свою назву, місцеві дідугани переповідають легенду, вельми подібну до тієї, що занесена до нашого руського літопису про повалення князем Володимиром статуї Перуна, кинутого, за велінням князя, в Дніпро після прийняття киянами хрещення. „Як поплив Перун по Дніпру, так сягнув самого острова Таволжана, тут він зупинився й обернувся на невеликий острів. Від цього там, де він ліг головою, найбільша на острові висота, а там, де простягнув ноги, найменше на ньому підвищення...”

В часи Яворницького (сто років після Січі) було винайдено фотоапарат. Але Яворницький нехтує фотоапарат і запрошує художника, щоб той зобразив прибуття до Перуна косаків на своєму човні з прапором (див. „Запоріжжя в залишках давнини та переказах народу”, глава 6)

Ось і згаданий Яворницьким ніби перехват між головою і гулубом Перуна на фотографії додніпрогесних, допотопних часів.

Що ж відбувається з Перуном зараз, коли води Дніпрогесу закривають легендарні Пороги (з них кожен має

своє ім'я, свій характер, свою історію) та деякі з Дніпрових островів.

Чи чекає нас Перун?

Чи сподівається від нас поваги після тисячі років оскаженої ганьби з боку «лагідних» христосівців?

За свідченням Яворницького острів Перун лежить відразу напроти південної частини острова Таволжаній, що на кордоні сучасних Запорізької та Дніпропетровської областей жидо-християнської України. Обнадіює, що Яворницький називає острів Перун найвищим серед Дніпрових островів. Якщо на сучасних картах сусідній з Перуном острів Таволжаній позначено, то вочевидь Перун чекає нас над поверхнею води (він особливо високий). Але на карті він не позначений — може, через свої порівняно невеликі розміри? Згідно з Яворницьким, в допотопні часи найбільша довжина острова становила 150 сажнів (близько 300 метрів), а найбільша ширина — 75 сажнів (близько 150 метрів). Між іншим, найбільшу ширину має та частина, де й найбільша висота; це — голова Перуна. Навіть якщо острів підтошений, голова Перуна має бути видимою для нас. А ми для неї.

До зустрічі з Перуном підштовхує ще й наявність на карті села з назвою Перун. Це якраз напроти острова Таволжаного, на лівому березі Дніпра, 30 кілометрів вверх проти його течії від греблі Запорізького Дніпрогесу, або 60 кілометрів від міста Запоріжжя по шосе. Значить, вдасться бодай щось дізнатись про Перуна від місцевих старожилів.

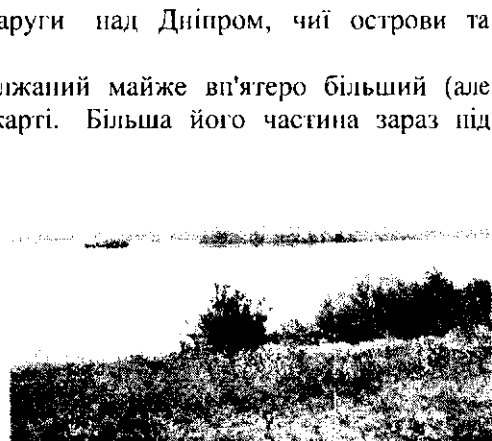
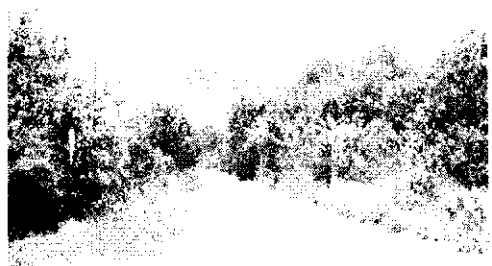
Найкраще вирушати до Перуна саме лівим берегом Дніпра до села Перун. Бо правий беріг у цій місцевості майже безплідний. Тому й дізнатись бодай щось про Перуна в разі його затоплення не буде як (місця взагалі тут глухі). Зробити це найкраще влітку (щоб походити босоніж по Святій Землі), в педію, коли люди мають вихідний день, і в обідню пору, коли люди поїли й подобрили, випили чарку та звеселіли. Тепер вони можуть нам розповісти навіть те, про що ми їх і не питаємо. А ми стоячи босоніж сиріймагимем історію одночасно зусібіч — від Сонця, від Перуна, від Землі та від людей.

З карти видно, що село Перун лежить майже на самому березі Дніпра, і ніби під горою. Наближаючись до села по шосе, ми в полоні якоїсь сили, що штовхає донизу, до Дніпра. Це сила всесвітнього тяжіння. Вона лагідна до тих, хто шанує своє минуле. Тому вона дає можливість розгледіти (з гори) щось дійсно острівне серед Дніпрових просторів.

Підійшовши до самого Дніпра на околиці села Перун, мусимо якийсь час постояти тут спокійно, — пережити перші враження. Це задоволення від взаємності Перуна (він чекав нас, маківка його голови над водою є підтвердженням цьому) і обурення від паруги над Дніпром, чий острови та береги затоплені неприродним морем.

Ось наш Перун з островом Таволжанім: Таволжаній майже вп'ятеро більший (але не вищий) за Перуна. Тому Перун і не позначений на карті. Більша його частина зараз під водою. Це комусь вигідно. Кому вигідне й існування самих лише козаків-оселедців без ніяких козаків та чупрунів.

Місцеві старожили випасають на березі Дніпра своїх корів і виходять на човнах ловити рибу в Дніпрі. Деякі й на катерах ходять по Дніпру. Розповідають, що від своїх предків добре знають те місце, де Перун причаївся під водою. Тому обходять підводного Перуна стороною.

Вода тут цвіте від застою, вона густого салатового кольору. Через неї годі розгледіти бодай щось на глибині декількох сантиметрів. Тому-то кожен з місцевих мореходів добре знає особливості Перуна, аби не сісти на міліну.

Один з місцевих знавців назвався просто по-батькові, Михайличем. Розповідаючи мені про Перуна, — а я запитував так, ніби тільки й знаю саме лиш ім'я, — Михайлич з якимсь особливим піднесенням промовляв слова:

Це Перун, скинутий у Київ! Перун!

При цих словах у нього підноситься (від гордості?) підборіддя, а права рука мимоволі здіймається до неба. В цих словах чується захоплення, гордість. Їх можна зрозуміти однозначно: Перун, ось це Бог! Що там якийсь Христос?! — поклонити на нього! не шкода й слини.

Дивлюсь на груди знавця (він у літню спєку ходить майже голий) — хреста на ньому нема! Це радує. Очевидно Перун не втрачає свого впливу на людей і зараз, як не втратить школи. Он він слухає нас, мліє.

Про якусь фортецю на Перуні, або про козаків на ньому, тут ніхто нічого сказати не міг: дається ознаки авторитет Хорса і близькість до Перуна фортеці Дажбога-Хорса, — острова Хорсиця, вона ж і Хортиця.

Серед місцевих старожилів є такі, що все життя прожили в селі Перун. Вони наголошують, що й серед їхніх предків не було тут приходьків, всі були тутешні. Це однозначно вказує на давність села Перун і тісно пов'язується з прибуттям у ці місця скинутого в Києві Перуна. До того часу села Перун не було, або воно називалось інакше. Адже Перун покровитель не селян, а військовиків. Наявність в одному місці

відразу двох однакових назв — острів Перун і село Перун — вказує на відсутність зв'язку цих явищ і назв з першою хвилею відходників на Січ, — хвилею перед офіційною християнізацією України і перед скиненням Перуна в Києві. Значить, Перун (острів і село) вказує на сліди другої хвилі руху козаків на Січ саме за часів офіційної християнізації та скинення Перуна в Києві.

Очевидно Перун (село) певний час був прикордонним постом Запорізької Січі. Він прикривав Хортицю з півночі. Висока гора і глибока балка на його околицях, та близькість двох найбільших (після Хортиці) островів — довгий Таволжанний і високий Перун — вказують на винятково вигідне стратегічне розташування Перуна. Враховуючи Дніпрові пороги (воши саме тут, саме тут реве Ревучий) ясно бачимо тих (ворогів чи торговців), хто підступаючи Дніпром до Січі з півночі опиняється перед природною потребою обійти Ревучого суходолом. Тут їх чекає Перун зі своїми стражниками. І вже мчить посильний на Січ з повідомленням про наміри прибульців.

Хортиця. Запорізька Січ.

Бажаючи за будь-яку ціну показати Запорізьку Січ військовою опорою саме «православного» християнізму, сучасна українська (колоніальна, іншої не існує) історіографія (значною мірою уполіуджена Москвою та московським „православним” патріархатом) визнає існування запорізьких козаків віддавна, ще до побудови Першої Запорізької Січі православним Байдою, тобто Дмитром Вишневецьким 1552 року (вірогідніше 1557 року). Разом з цим християнізована історіографія схиляється до думки про початок історичного існування Січі саме від часів Байди.

Москві досить того, що Дмитро Вишневецький-Байда деякий час служив московському царю Івану Грозному, аби на цій підставі будувати доктрину прагнення України служити Москві. Доктрину прагнення України воз'єднатися *с матушкою-Россією*. Ніби Вишневецький-Байда такий собі попередник Богдана Хмельницького. При цьому Москва не зважає, що нема й не буде у світі скільки-небудь солідного історика, який би не назвав Байду авантюристом. Справді, Байда заграє одночасно з турецьким султаном, польським королем і московським царем. Заграє з цими одвічними ворогами одне одного. Лишивши московського царя Івана Грозного, Байда перекидається на сторону польського короля Сігізмунда-Августа. Тут саме час Москві назвати Байду змінником, таким собі попередником Мазепи. Не знати, що саме спонукало Сігізмунда звернутися листом до Івана Грозного: бажання з'ясувати справжні наміри Байди та унеможливити його роботу на два фронти — московський і польський, — чи бажання короля отримати компромат на Байду і таким чином тримати його в покорі. Але ясно бачимо лють Івана Грозного на Байду як на *змстника*, подібно до

скаженої люті пізнішого Петра-І на ізмстника Іванику Мазепу. Професор Яворницький наводить (див. „Запоріжжя в залишках давнини...” частина 1, глава 7) подробиці про царя Івана Грозного та короля Сігізмунда-Августа:

„...Коли трапилась нагода, король скористався нею, щоб вивідати в московського царя причини від'їзду князя Вишневецького з Москви. „Прийшов він як собака і втік як собака”, -- відповідав цар Іван Грозний...”

Як жидо-християнізм, так і його східна твердиня (Москва) знають, що мало хто буде доконуватись до оцінки, даної Іваном Грозним Вишневецькому-Байді. Москві треба чимось затруювати свідомість українців. І служіння Вишневецького Москві цілком придатне.

Москві треба володіти Україною.

Прочищена християнізованою цензурою версія про існування Запорізького козацтва значно давніше (до Байди) з побудовою першої Запорізької Січі саме Байдою вибиває зі свідомості українців сумнів -- як же могло існувати Запорізьке козацтво без Запорізької Січі? А якщо хтось доконається, то для нього вже готова відповідь: Перша Січ означає не взагалі перша, а перша саме Байди, що проіснувала всього декілька років. Перша, вона й остання. Як ви цього не розумієте?

Характерно, що Байда збудував Січ (власне *пародію* на Січ) не на самій Хортиці, -- великій, високій, неприступній, -- а на Малій Хортиці, острові-супутнику Великої Хортиці. Тому що пародія на Січ, тому й простояла недовго, з 1552 по 1558 рік, за іншими даними з 1557 по 1558 рік, тобто рік-півтора. Такі прискіпливі дослідники Запоріжжя, якими є Дмитро Яворницький і, особливо, фанатик Хортиці Яків Новицький (ці неперевірені історики і краєзнавці стали засновниками історичних музеїв Придніпров'я) не припускали іншої назви

Малій Хортиці споконвіку, аж до середини 20 століття (тоді помер Яворницький. Наприкінці 20 століття, після смерті Яворницького, жидо-комуністична імперська влада в Україні змінюється на стару і добре випробовану жидо-християнську владу, усунуту свого часу жидо-комуністичною. Третьої не дано -- як не жидо-християнська, то жидо-комуністична, і навпаки. Так відбувається процес взаємозмін електричної та магнітної складових електромагнітної хвилі: перша змінює другу, друга змінює першу, але для третьої місця нема. Якщо влада в Україні при жидо-більшевіках здійснювалась командами з московського Кремля і московського патріархату „православної” церкви, то в незалежній Україні при незалежних православних жидо-християнах навпаки -- з московського патріархату і московського Кремля. Нова московсько-колоніальна влада на втіху українцям погоджується з назвою України -- Незалежна. Це ж тільки назва! В „незалежній” Україні вперше за всю історію існування Дніпра та його островів Мала Хортиця з подачі промосковської влади міста Запоріжжя змінює назву острова. Зараз це острів Байди! Байда ж Москві служив! Він розумний був! А ви про якусь українську самостійність! Байда знав, що робив! Незалежність незалежністю, а Москву треба слухати! Байда був «православним», і Москва «православна!» Що? Який такий Іван Грозний? Змилуйтесь! Коли це було? Ми всі московські «православні» діти, нам нічого ділити!

Яворницький називає („Запоріжжя в залишках давнини...” частина 1, глава 7) утворене Байдою укріплення не інакше як п р и т о н:

„...Вишневецький не втримався на Хортиці, і закладений ним пригон або Січа, для поміщення на острові козаків також розвалювався: заснувавши Січу 1557 року, князь був змушений залишити її вже 1558 року...”

Як тут не згадати подібну до Байдової богадільню — лавру. Вона на жаргоні в царській Росії означає пригон. Зазначимо, що єгипетська (іудейська, як знаємо) Александрія поділялась на лаври, квартали по-сучасному, тобто сектори, секти, пригони, притулки. Кожен з них притягував до себе, притгуляв певний контингент збоченців, зокрема христосівських. Недаремно лавра асоціюється з притоном. (Про лаври див., наприклад, *Карташев*, „*Вссленські собори*”, розділ 1.)

Знаємо про козацтво і про Січ як про антихристиянську опозицію українства, як про духовно-мілітарну (в язичницькому розумінні духовності) силу з її пайпотужнішою в Європі економічною базою, забезпеченою контролем над Дніпром.

Перша хвиля відхідників з проісусених княжих міст заклала основу козацької Січі. Друга хвиля підсилила Січ і закріпила її кордони. Від початку другої хвилі (від сплюндрування українських святинь жидо-хрестителями України) до монголо-татарської навали відділяє 250 років, а від початку першої хвилі, то й всі 400 років. Це достатній час для зміцнення і вдосконалення.

Академік Грушевський виділяє з всесвітньої історії саме княжу добу (в історії України) як найтяжчу для дослідника з ряду причин — прогалини, перекручування, замовчування. Але не йдеться про добу монголо-татарського нашествия і литовсько-руську добу. Ясно, що Литва на 400 років довше від України протистояла залученню її до „світла” Христосового. Протистояла втручанню Христосових „просвітителів” у литовські документи.

Грушевський зауважує („*Історія України-Русі*”, том 7, розділ 1): ще в часи заляпуду Золотої Орди Литва має потужний вплив на Орду, а литовський князь Вітовт має союзника — Кримське ханство.

Все це — відсутність свідчень про знищення козацтва Золотою Ордою, а також союзництво Литви з Кримом, між якими Запоріжжя є пограниччям — спонукає нас не обмежуватись у доборі засобів для з'ясування розвитку подій. Не віддаючи безумовної переваги якомусь одному методу перед іншим (дедуктивному чи індуктивному) зробимо висновок: якщо Київ та Москва (зараз міста-герої) купували в Орди ярлик (відкуплялися), то й Січ відкупила в Орди ярлик або інакше врегулювала з нею стосунки. І якщо сучасним козакам (християнізованим) здається ганебним такий відкуп, то пехай зважать, що до цієї ганьби призвела саме християнізація (ідеологічна пацифікація, упокорення) українців за декілька століть до монгольського нашествия. Сучасним козакам не завадить звернути увагу на розміщення в незалежній Україні (в Криму) бази московського військового флоту (не просто іноземного, а конкретно ворожого щодо України). Не завадить згадати, що київська „еліта” — митрополити — за часів монголо-татарської навали переселяється до Московії, а Москва стала головним опорним пунктом Орди спочатку у справі збирання данини, а потім у справі перетворення Московії на повну „православну” Орду — Московське царство, імперію Росію.

Можливо, благородна нехристосівська Січ далі розвивалась з огляду на свій вищий (порівняно з христосівським збоченим Київом чи Суздальщиною-Московщиною) потенціал. Ця обставина докидає ще більше кісток у горло християнізму та піску в його очі. Для християнізму є тільки один вихід з такого становища — християнізувати Січ, підкорити її.

Ясно, що дії Байди на Запоріжжі є не що інше як спроби християнізувати Запоріжжя і перетворити вільних козаків спочатку на умовно вільних козаків, а потім на рабів. Ці спроби закінчилися новим провалом. Ясно й інше, — цей провал не визнається християнізмом та підконтрольною йому московською (і українською) історіографією. Не йде з пам'яті оцінка, дапа Яворницьким закладу Байди — пригон.

Вдало спекулюючи фактами і підмінюючи поняття, християнізм хоче видати бажане за дійсне.

Історики та енциклопедії вказують, що Байда не засновник козацтва (це ми й так добре знаємо), а що він організатор козацтва. При цьому переслідуються мета створити умови для поєднання двох обставин: 1) заснування Першої Січі, 2) згуртування козацтва «православним» Байдою. І вже Січ може вважатись істинно «православною». Тож, не соромтесь, козаки, будуйте церкви на Січі, створюйте умови понам для їхнього привольного життя і служіння інтересам жидохристиянізму! Не соромся, атамане Сагайдачний, вступай з

усім військом Запорізьким до київського «православного» братства і відвойовує у поляків право на керування київською митрополією «православним» митрополитом; сиріям понам і монахам доти, доки на знак подяки вони не поточать і не струхлявлять Січ як шашіль дерево.

Так і станеться, але дещо пізніше, з початком третьої хвилі руху відходників 1569-1596 років. Тоді масове наповнення Запоріжжя християнізованими українцями (серед них будуть і нащадки тих, хто в часи Володимира-хрестителя не протривав прийняття Христа і обзивав дурнями відхідників на Січ) призведе до того, що після 700-літнього спротиву Січ почне стрімко падати не встоявши перед 30 роками підступно-червогочивого розтління християнізмом.

Чому саме 1569-1596 роки? Тому що це роки озвірілого нашествия поляків в Україну. Спочатку це нашествя територіальне — з переходом частини українських земель з-під влади Литви під владу Польщі внаслідок Польсько-Литовської Люблінської унії 1569 року. Потім це нашествя релігійне — з переходом української «православної» церкви під юрисдикцію папа римського внаслідок католицько-«православної» Брестської унії 1596 року. Звісно, зараз в Україні людьми є тільки шляхтичі з поляків та українців-релігатів. Решта українців бидло.

Християнізм не тільки наполегливо зображає Байду таким, без якого Січ була б неможливою в 16 столітті. Бо немалі зусилля докладаються і для зображення Байди саме «православним» героєм Січі. Таким чином створюються «історичні» підстави для перетворення Запорізьких Січовиків на «православний» Орден. Це й відбулось, але пізніше від Байди на 60 років, у 17 столітті. Яскравий приклад такого «православного» лицарства в першій половині 17 століття — Тарас Бульба. То чому саме Байда? Тому що Байда не так творець Ордену, як мученик за нього і за «православну» віру.

Серед дорослих українців нема тих, хто не відчув на собі визиск фінансових пірамід, званих трастами (наприклад, горезвісний „МММ” з Льонею Голубковим). Ці трасти збирали в людей великі суми грошей, ніби-то під високі проценти, і навіть починали виплату процентів для завоювання довіри вкладників, а потім зникали безслідно разом з грошима. Що відчував тоді кожен обдурений вкладник? А деякі щоб зробити вклад продавали своє житло, коштовності, різне майно... Кожен відчував те, що відчував і турецький султан, коли Вишневецький-Байда взяв у султана гроші для ведення протягом 3 років війни проти Криму (Крим тоді ворогував з Туреччиною) і, м'яко кажучи, не дотримав байдо-султанської угоди. Керівники сучасних трастів і фінансових пірамід просто немовлята порівняно з Байдою, — він бере гроші одночасно з Туреччини, Польщі і Московії. Потім намагається обдурити їх по черзі, ще й втягнути у свої авантюри Запорізьке козацтво. Втягнути з подвійною метою: по-перше, отримати в запорожців захист (від обдурених кредиторів); по-друге, за гроші християнізму залучити безкомпромісних козаків до „світла” Христосового. При нагоді султан схоплює Байду в підконтрольній (султану) Молдавії. Далі відомо мало, а саме: за наказом султана Байду скинуто з високої вежі на закріпленій пижче так. На цьому й повис Байда, зачеплений за ребро. Помираючи на гаку Байда (згідно зі створеною понами байкою) проклинав тварюку султана, мерзотну мусульманську віру, і возносив до небес Христосове „православ'я”, звісно ж — московське. Подібні байки створювали й комуністи про непохитність своїх комісарів, які не надають навіть після зустрічі з гарматним снарядом, не те що від бочки горішки, винитої без закуски і занюханої рукавом засмальцьованої фуфайки.

Якщо подивимось на острів Байди (Малу Хортицю) навіть не в натурі, а тільки на карті (див. вище), то відразу привертає увагу відсутність стратегічної вигоди. Більше того, цей острів цілком вразливий з точки зору військової стратегії. Острів Байди (якщо вже Москві так хочеться називати його з огляду на розташування тут у 18 столітті московської корабельні під час російсько-турецьких війн) лежить в одному з двох рукавів Дніпра, що омивають Хортицю. Дивлячись на Байду в натурі (не на карті), переконуємось у нашій правильній оцінці.

Крім того, що Мала Хортиця (Байда) дуже мала для створення на ній якихось військових укріплень у перспективному розумінні, вона ще й дуже низька порівняно з високим і скелястим правим берегом Дніпра (на фото вище, праворуч, Малу Хортицю видно на фоні правого берега Дніпра з Великої Хортиці) — муха проти слона; Мала Хортиця майже зливається з берегом. Мала Хортиця не придатна для порівняння з високою і скелястою Великою Хортицею. Ось берегові скелі Великої Хортиці.

Острів Байди фактично затиснений між правим (материковим) берегом Дніпра і Хортицею.

Зараз хіба що курка не запитас: чому Байда вибирає місце для фортеці саме цей острів, Малу Хортицю за наявності поруч — руку простягнути — створеної самою природою, неприступної фортеці Великої Хортиці?

Не пустили! Косаки не пустили Байду на Хортицю. Не пустили разом з його військом, пайманим на турецько-польсько-московські гроші. І з цим військом Вишневецький пробує закріпитись на Малій Хортиці, названій в „незалежній” Україні островом Байди. Як тут не посмакувати влучним означенням Яворницького — притон Байди?

Чому не пустили? Адже косаки за своє 700-річне перебування на Запоріжжі виробили узгоджену політику щодо свого оточення і могли не остерігатись удару з боку можливих ворогів Байди; якщо навіть остерігалися б цього, то не дозволили б йому закріпитись і на Малій Хортиці.

Байду не пустили як агента жидо-християнізму, цього первинного ворога козаків, цієї причини всіх попевірянь українців узагалі, і козаків зокрема.

Хто не пустив? Не пустили косаки, ці стражники древньої духовної язичницької спадщини України-Русі, носії поваги до первинного світла і тепла, дарованого Дажбогом-Сонцем, названого косаками Хорсом. Сам же острів Хорса (і його невід'ємних лицарів-козаків) названо Хорсицею або Хортицею. Ось і святилище Хорса на Хортиці, до якого не допущено охристосеного Байду з його проісусеним військом, — щоб не осквернив святу Хортицю.

Але є причина не пустити Байду і до Малої Хортиці, — пусти свиню за стіл...

Чому все-таки на Малу Хортицю пустили? Була потреба рахуватись з військом Байди? Не схоже. Лишається одне — *криса!* *Криса*, запущена християнізмом в саме середовище козаків, у їхнє серце, в Січ!

Тепер зрозуміло, чому всі історики та енциклопедії погоджуються з існуванням козацтва (косацтва) до часів Байди і водночас не наводять фактів та прізвищ до-Байдівського періоду. Косацтва як останньої надії України

(бо було й інше козацтво з литовців і поляків, для яких козацтво, за словами Грушевського, є чистий стеновий спорт). Ніби якась чорна діра! Повна темінь! Україні «не треба» знати про козацтво! «Не треба» мати останньої надії! Це позиція „лагідного” жидо-християнізму.

Завдяки (знову ж таки) «православному» князеві Острозькому, і, як виняток, з тітьми прозирає факт участі косаків на чолі з «православним» князем Острозьким у битві з тевтонами під Грюнвальдом 1410 року, тобто за 150 років до спроби Вишневецького-Байди християнізувати Січ. В дослідницьких колах часто зустрічається вказівка на перейняття чехами (учасниками Грюнвальдської битви) козацької тактики ведення бою „табором”, коли козацькі вози, навантажені зверху і обкладені по боках мішками з піском, стають виритул один до одного утворюючи рухомі барикади.

Контраст підсилюється, коли відразу після Байди одномоментно піднято весь ковпак і подано тіби повний перелік від «православного» Байди (він «має бути» першим атаманом) і до останнього «православного» кошового атамана Калнишевського (замороженого «православною» матушкою Россією далеко від сонячного Запоріжжя, на морозних Соловках):

Байда

Калнишевський

Байда, Сагайдачний, Павлюк, Остриця, Барабан, Хмельницький, Сірко, Гордієнко, Сорочинський, Калнишевський (декого з кошових пропущено -- вони не змінять картину післябайдівського періоду). Цікаво, що Байду з обережності називають просто козацьким атаманом, а не кошовим атаманом. Бо Кіш це Січ. А як же Байда стосується Січі? Ніяк. Байда стосується притону. Тому він просто атаман, сутенер, простіше, аферист.

Колотнеча (її почав Байда) і третя хвиля еміграції на Січ (переважно християнізованих українців через 5 років після смерті Байди) наблизили Січ і Україну виритул до катастрофи.

В навколохортицьких дослідницьких сферах є тенденція до об'єднання (хоч би й образного) двох Хортиць в одну. Перефразовуючи рупора жидо-большевицької революції *Владіміра Маяковського*, кажемо „Хортиця” — розуміємо обидві Хортиці. Так може статись, що крім Малої Хортиці ще й Велику Хортицю перейменують на Велику Байду -- Велику Біду -- для довершення знущання над Україною.

Через 60 років після мучинецької смерті «православного» Байди, ще “православніший” за нього атаман Петро Сагайдачний не залишає славним косакам-язичникам місця під сонцем на Січі. Не дивно, що рукотворний образ булаво-держного кошового атамана Сагайдачного дійшов до нас у вигляді чи то архімандрита, чи то митрополита.

1620 року з подачі московських «православних» владик і при благословінні Єрусалимського патріарха Феофана (він тоді саме здійснював турне Московщиною і Україною) недавній переможець Москви, Сагайдачний, змушує вступити все (!) Військо Запорізьке до київського «православного» братства і підтримати своєю військовою силою затвердженого патріархом Феофаном київського митрополита Йова Борецького (не визнаного тодішньою польською владою Києва).

Це і є початок функціонування Запорізької Січі як духовно-мілітарної сили на службі християнізму, тобто початок існування Січі як православного Ордену.

Той козак, хто не хоче приймати християнство і бажає лишитися з чистою (непокривленою Ісусом) язичницькою душею, заздалегідь відчуває небезпеку стати духовним покручем. Тому в боях, що безпосередньо передують оправавленню Січі, зокрема в боях проти Москви, косаки стоять у перших рядах. Тому й першими гинуть, але перемогу Сагайдачному — виборюють. Взявши Калугу і ставши під Москвою, Сагайдачний за 2 роки до перегворення Січі на православний Орден змушує Москву тремтіти (*Грушевський, „Історія України-Русі”, том 7, розділ 6*). Кацани тоді втратили (захоплені раніше) Чернігів і Смоленськ.

Стоячи на колінах перед Сагайдачним кацани просились і молились, благаючи про милосердя.

Розуміємо, що вислів Ніцше про перебування німецьких рицарів на службі за доброю платією у всіх дурних інстинктів церкви (мається на увазі церква католицька) можна застосувати і до українських рицарів у зв'язку з перебуванням їх на службі у всіх дурних інстинктів церкви «православної», і то задарма.

Ті з козаків, що залишаються живі, бо не брали участі в боях, очевидно заводять пасіки. Десь там, де острів і село Перун, або й на Хортиці. Бо Січ тоді вже кочує, — від Базавлука до Чортomla. Пасіка для діла, люлька для тіла, а кобза для душі. Що ще треба старому кобзареві? Ті часи теплі були. 116-літній дід Іван Розсолода переповідає професору Яворницькому („Запоріжжя в залишках давнини та переказах народу”, частина 2; глава 1):

„...все тоді не так було. Тоді і зими тепліші були, ніж тепер, — це вже кацани своїми лаптями понаносили до нас холода, а тоді не дуже чути його було...”

Так дідами доживали віку та переказували, ставши кобзарями, свою козацьку історію молодим покаяним козакам. Професор Яворницький (*там само, частина 1; глава 1*) запитав одного з таких дідів про козаків:

— Чого ж воно так, діду, що мали вони таку силу, а їх геть зігнано звідціль?

— Не зігнали їх, а вони самі пішли кудись на райські острови, там і живуть, а перед конченням світа угіять прийдуть і віять своє отшукують.

Очевидно деякі козаки створюють свої язичницькі ватаги. Яворницький (*там само, глава 3*) записує козацьку пісню:

Славні хлопці-запорожці
Вік звікували, церкви не видали;
Як забачили та й у полі скирту,
Отаман каже: „Ото, братці, церква!”
Савул каже: „Така висока?”
Славні хлопці-запорожці
Вік звікували, пона не видали;
Як забачили та й у полі цапа,
Отаман каже: „Ото, братці, піп, піп!”
Савул каже: „Що я й причащався!”
Славні хлопці-запорожці
Вік звікували, дівки не видали;
Як забачили на болоті чаплю,
Отаман каже” „Ото, братці, дівка!”
Савул каже: „Що я й женихався!”

Дійсно, тяжко було нашому брату-козаку без жінки на Січі. Треба було думати не про родину, а про Україну: як її визволяти з ярма жидо-християнського. А для цього треба бути вільним від родинних обов'язків.

Непросто буде козакам визволяти Україну і українок з жидо-християнської трясовини. Все більше й сильніше обшугуватиме Христос своїми тенетами. Його школа все ширше й наполегливіше розпущатиме свої отруйні мацаки. Станеться так, що козакам не тільки не вдасться витягти Україну з трясовини, але вони й самі потраплять до неї, перетворяться з козаків на козаків — кріпаків, рабів.

Після знищення Січі українці остаточно втрачають свій політичний вплив. Вони в цьому світі вже нічого не вирішують. Більшість покріпачена Росією, а умовно незалежні виконують чужу волю (окупантів), сприяють гнобленню своїх же братів.

Українці програють окупантам у справі знаходження своєї пари. Багатьом з них, злидедним кріпакам, як і колись їхнім умовно вільним предкам, не випадає щастя одружитись. Вони приречені на гіпнотичний вибір: або взяти молоду, гарну і бідну, або — стару, страшну і багату.

Не женися на багатій,
Бо вижене з хати.
Не женися на убогій,
Бо не будеш спати.

Оженись на вольній волі,
 На козацькій долі:
 Яка буде, така й буде,
 Чи гола, то й гола.
 Та ніхто не докучає
 І не розважає —
 Чого болять і де болять,
 Ніхто не питає.
 Удвох, кажуть, і плакати,
 Мов легше неначе,
 Не потурай: легше плакати,
Як ніхто не бачить.
 (Тарас Шевченко. „Не женися...”)

Хіба щось змінилося в „незалежній” Україні? Так, змінилось! Українки стають незалежними від українців! Вони женяться, але це не означає сімейне життя. Бо вони — раби на своїй землі — роз’їдуться одне від одного по паймах-заробітках, у рабство до своїх земель і до чужих — Сибіру, Португалії, Іспанії, Туреччини і, звичайно ж, до „рідної” Москви. То чи не будеш спати, чи вижене з хати, — однаково.

Якщо косаки, Січовики, не женились, то чупрунам і оселедцям женитись можна. Але живуть вони поза Січчю, — в таборі, по хуторах і зимівниках.

Знаючи про таку традицію Січі козацької, і отримавши контроль над Січчю козацькою, православний жидо-християнізм всляко пропагує і підтримує монаший спосіб життя Січовиків.

Поки разом з церквою займають тепер центральне місце в Січі. Вони добре розуміють, що Січовики — саме вони, а не рядове козацтво за древньою козацькою традицією воєначальники, а значить і найбагатші люди Війська Запорізького. Тому неodrужений і бездітний (бо якщо він має дітей, то незаконнороджених, нехрещених понами дітей, — від невінчаних понами жінок) Січовик заповідає все своє майно „матінці”-церкві, Ісусовій, звісно. Треба лагідно поговорити з ним, пообіцяти молитись за нього, пообіцяти йому рай не небесах. Рай за умови, що він заповість своє цюговітне майно церкві. І звичайно ж, треба нагадати йому традицію славних предків — не женись.

Таке насильство явно зайве. Особливо зараз, коли Січ християнізована. Очевидною для кожного є зайвість цього атавізму самотності. Вона була неминуча і виправдана в часи становлення язичницької Січі для можливості взяти реванш у жидо-християнізму. Запорізькі Січовики — лицарі Ордену видозміненого («православного») іудаїзму — якщо й не усвідомлюють своїм розумом наругу над собою, то в кожному разі відчують що наругу іншими своїми органами — статевими. Жах! Сором козакам! Вони потаємки від понів зустрічаються з жінками поза Січчю. Для збереження в таємниці своїх зустрічей з коханними жінками, козаки змушені зустрічатись поодаль від Січі. Одне з таких місць на берегах Дніпра ще довго після зруйнування Січі називалося Скелею Кохання. Скеля знищена під час будівництва ДніпроГЕСу, що постав на її місці. Нащо вам кохання? Гатіть краще греблю для ДніпроГЕСу. Не стало скелі, не стало й кохання.

І лише фото Скелі Кохання з фондів музею історії Запорізького козацтва Національного заповідника „Хортиця” нагадує нам про долю козацького кохання. Ясно, що ця скеля не єдиний свідок козацького кохання. Але факт закріплення такої небесної назви саме за скелею допомагає нам збагнути стан козака. Стан, який спонукає обирати для кохання скелю, — щоб з неї було видно, як попи підкрадаються. Ім, бач, треба вчасно зупинити козака від „гріхопадіння”. Так владикам «православного» Ордену Запорізької Січі недовго й заповіту позбутись, — заповіту козаків щодо їхнього майна на користь Ордену.

Не дивно, що козаки доведені до звірячого стану. В нормальних умовах дії козаків були б розцінені як групове гвалтування з важкими для гвалтівників наслідками. Втім, наслідки такого групового гвалтування тяжкі й для самої гвалтованої. Але хіба це так дуже важливо — якими будуть наслідки для учасників процесу гвалтування? Важливо, щоб наслідки були добрі для команди Ісуса. Нехай українські козаки гвалтують українок! Основне, щоб козацька братія заповідала своє майно Ісусовій братії. Тобто українці гвалтують українок, щоб Ісусівська братія гвалтувала самих же українців.

З цими ревними заповідями на користь Христособратії простежується якась ніби знайома методика! Десь ми її зустрічали! Де ж, як не на іншому краю Європи, у Німеччині, Франції та Іспанії? Там лицарі, вступаючи до Орденів католицької церкви, заповідають своє майно Ісусовій команді відразу при вступі до Ордену, або ж пізніше, на випадок своєї смерті. Це знайомі нам мальтійці, тамп'єри і тевтони! Трапляється, заповіт складають на ім'я магістра Ордену, тобто на користь скарбниці самого Ордену. Це раціонально. Бо такий заповіт сприяє могутності та незалежності Ордену. Жаль, Орденам так і не вдається остаточно відірватись від назурів Ісуса.

З Тарасом Бульбою все простіше. Без усіяких заповітів і церков «православний» полковник кидається в бій з католиками (самі попи не кидаються) і воює доти, доки його син не потрапляє до ворожого полону. Щоб визволити сина Бульба звертається по допомогу до жида, пропонує йому все своє багатство.

Якщо не так, то ось так. Як не жидівство, то жидо-християнство, але гроші перетікають від українців до „богообраних” кишень. Перетікають щоб знову повернутись до українців, але вже у вигляді ізраїльських (американо-ізраїльських) кредитів, з процентами, з лихвою.

Гоголь не наводить ніякої хронології, ніяких дат, ніби хоче подати свій історичний твір „Тарас Бульба” за таку собі, байку.

Не виикало б ніяких підозр, якби Гоголь був таким собі, байкарем, що сидить у затишку на призьбі під хатою, та й бас те, що дітям цікаво. Але Гоголь не на призьбі у затишку під хатою, а на кафедрі історії (у 1834-1835 роках) наскрізь просякнутаго «православно»-імперськими амбіціями університету під протекцією імператора в Петербурзі, — столиці чи не найпотужнішої у свій час російської імперії. Сам Гоголь хвалився (*у листі до Пушкіна 23.12.1833 р.*), що йому ще 1831 року запропоновано кафедру в московському університеті. З одного боку це дає підстави назвати Гоголя хвальком, бо 1831 року він (вчорашній гімназист) щойно почав працювати вчителем нижчих класів. Заявляти про університетську кафедру можна тільки у випадку необмеженої самовпевненості. А з іншого боку, проявлена пізніше зверхність Гоголя щодо професорів та ректора петербурзького університету (*про це див. Верссасв, „Гоголь в житті”, розділ 4, „Професура”*) дає підстави стверджувати про наявність протекції Гоголю на рівні міністерства освіти «православної» імперії.

Переконаємось, що „Тарас Бульба” не байка, а потужний цементуючий розчин для вже зібраного каміння на побудову «православної» Січі.

Для чого ж потрібно було Гоголю 1842 року (перше видання датоване 1835 роком — Гоголь був саме на кафедрі історії) цементувати Січ саме православною фортецею, а козацтво — Орденем православія? Адже в час винайдення цементу марки „Тарас Бульба” вже 60 років не існувало Січі взагалі, а згідно з наказом цариці Катерини-2, — не повинно й духу залишитись козацького? Ясно, що духу не повинно лишатись ні козацького, ні козацького. Повинна лишатись доктрина Січі та козацтва як зацементованих «православ'я» явищ. Нічого язичницького, самобутнього, українського, що могло бути цементуючим на Запоріжжі — «не було», «нема», і «ніколи не буде». Січ і вся Україна шире «віддані» «православію», та й Росія ж «православна»! То чого ж ви пручаетесь лагідних обіймів *матушки Росії, хохли несправдливих?! Как это, -- колючіс обійми?! Это всё выдумки ваших сепаратистов! Слушай мою команду! За Всу, Царя і Отчество, шаго-о-ом марш!*

Офіційна ідеологія російської імперії — православ'я. Вона власне й забезпечує життєдіяльність імперії. Буде добре, якщо знайдеться професор, бажано широкого профілю (історик-хімік-філософ), винайде формулу цементу, що стримуватиме *подстрекаємих сепаратистами хохлов от їхней надуманой самостійности*. Цемент, що триматиме імперію на *благо христолубивого императора і на благо преданных ему кацапов, то ссть русскіх. Украинци?! Какіс сщо украинци?! Хохли недоразвѣтис і недорезанис! Их впору виссеч, как полагаєтсѣя! Это касаетсѣя і прочіх молдован, -- грузін, латишей... ім подобних кіргізів!*

Гоголь заливає «православний» цемент між українське каміння таким чином, що всі ніби висить у повітрі. І висіло раніше. В історичній повісті „Тарас Бульба” нема ніяких дат, ключових історичних постатей і зв'язок. За православіє! А Росія ж православна! Хіба ж можна відшуртатись від Росії, від прекрасної Москви і вслікольного Пестербурга? Што? Как это — Россия, да чтобы не цуралася України і прізнала Кієв столицею Россіи? Ви што, очумлі? Какой Сагайдачний? На каких таких колєнях стояла Москва перед Сагайдачним зімой 1618-1619 года? Да наши Кузьма Мінін і Дмитрій Пожарскій гнали вашого Сагайдачного вмстє с его поляками — вон із Москви! Мініну і Пожарському заслужено поставлен пам'ятник в Москвє! Как это, — Мініна убілі сцьо за 2 года до похода Сагайдачного на Москву? Это всьо враньйо хохляцкоє? Што?! Прі чьом здєсь то, што Пушкін не хохол? Пушкін в статье „Прімсчаніє о пам'ятнікє князю Пожарскому і гражданину Мініну” указал, что его пра-пра-пра-дед, Гавріла Пушкін зассдал с Мініним в Думє і што Мінін умер в 1616 году? А-а!.. Ну-у!.. Значіт Пожарскій сдінолічно прогнал поляков і вашого Сагайдачного! Какіє такіє перєговори спаслі Москву? Какос такос Деулінекос перєміріє? Какіє такіє подаркі пріподієсла Москва Сагайдачному і союзним с нїм полякам? Вперєвіє слышно об етом! Што, — дєствітєльно? І што, — історічєскіє ієєлєдованія подтєврєждают это? Ну-у!.. Так когда ж это было?! Ваш Сагайдачний, кєтаті, облагоразумєл і опрєдєлієлє в своїом отнєшеніи к православної матушкє Москвє, отєєрнувшієсь от католічєскєй Польши і вєтупів в 1620 году со вєєм своїм войском Запроданскім в Кієвскос православноє братєтво, сдіновєрнос с православної Москвой! Вот тєєрєь што скажєтє?! Молчїтє?! Так-то, хохли воночїє! Слушай мою команду! На стрїтєльєтво Беломорканала — станові-і-єсь!

Професор Ніколай Васільєвіч вказує („Тарас Бульба”, розділ 2), що синів Бульби віддано до бурси-академії після досягнення ними 12-літнього віку. Цього зауваження досить аби все стало на свої місця.

1620 року гетьман Сагайдачний — не без втручання Москви — вступає з усім Військом Запорізьким до київського «православного» Богоявленського братства для підтримки і затвердження на посту київського православного митрополита московської орієнтації Йова Борецького. Затвердження, тобто висвячення, провадиться прибулим шойно з Москви Єрусалимським патріархом Феофаном. Тарас Бульба також вступає. Тут не будемо казати, куди він вступає, точніше, у що вступає? — І так ясно.

Якщо після вступу Бульба жениться і в нього народжуються діти, то через вказані Гоголем 12 років старшого з дітей віддають (1633 р.) до бурси-академії. Якщо ж Тарасові діти народились раніше від вступу їхнього батька до православного братства, то це означає, що Гоголь не володіє хронологією подій. Це неприпустимо для професора історії. Крім того, що Гоголь (за його спиною «православна» мафія) вкладається у хронологію Бульбиних подій, він цілком слушно надає значення символічності явищ — спочатку Бульба вступає до «православного» братства, а потім у нього народжуються істинно «православні» діти.

Обов'язково зауважимо, що Гоголь — видима частина невидимого мафіозного «православного» братства монахів, попів, професорів, ректорів... Гоголь притягнутий (як «православний»?) за вуха — чи за носа? — на кафедру історії. Тому що «православний» цемент „Тарас Бульба” з'явився саме в період Гоголя як професора історії, то очевидно Гоголя притягнуто до професури саме для надання авторитету історичному твору „Тарас Бульба”. Професор постійно відкладав лекції або переривав на половині. Як учитель, Гоголь цілковито не володів хронологією. Коли студенти просили його назвати певні дати, яких він не знав, то приносив їх пізніше на папері. Студенти справедливо обурювались, що вони й самі можуть подивитись це в книгах. Гоголь замовкав і зходив з кафедри. Після трьох-чотирьох лекцій студенти приходили на лекції Гоголя тільки для того аби потішитись „маленько сказочним язиком прєподаєтєля”. Гоголь відразу усвідомив свою нездатність, втратив інтерес до справи і ледве дотягнув до кінця навчального року (*подробіці див. Верссасє, „Гоголь в жїзні”, розділ 4, „Профєсура”*).

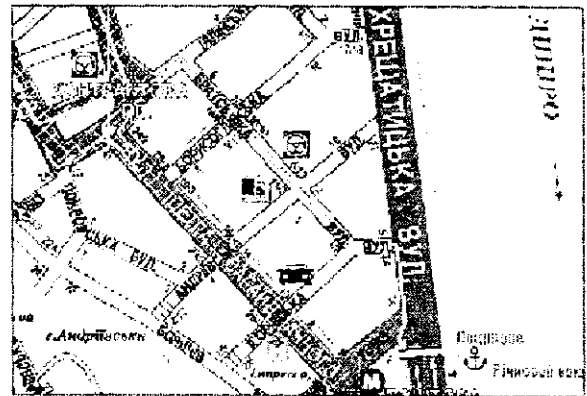
Студентом Гоголя був Іван Тургєнев (письменник). Він записав, що відбувалось:

„...Коли він (Гоголь, — прим. авт.) повів мову про цензуру, трохи не звеличуючи, трохи не одобряючи її як засіб розвитку кмітливості письменника, вміння захищати своє дітище, терпіння та багато інших християнських і світських чеснот, — тільки тоді мені здалося, що він черпає з готового арсеналу (церковно-монастирського, мафіозного, — прим. авт.). До того ж, доводити таким чином потребу цензури — чи не означало рекомендувати і майже вихвалити хитрість і лукавство рабства... Я був одним із слухачів Гоголя 1835 року,

коли він викладав -!- (! --- знак оклику поставлено Тургенєвим, — прим. авт.) історію в с.-петербурзькому університеті. Це викладання, що, правда, відбувалось оригінально. По-перше, Гоголь з трьох лекцій обов'язково пропускав дві; по-друге, навіть коли він з'являвся на кафедрі, він не розмовляв, а шепотів щось нескладне, показував нам маленькі гравюри із зображенням Палестини та інших східних країн (*семітських?* — прим. авт.), і постійно конфузився. Ми всі були переконані (і навряд чи ми помилились), що він нічого не розуміє в історії... Не до сумніву, що він сам добре розумів всю комічність і всю недоладність свого становища: він того ж року подав у відставку. Це не завадило йому випукнути: „Невизнаний прийшов я на кафедру --- і невизнаний іду з неї!..” (Див. повністю І. Тургенєв, академ. видання в 12 т., т. 11, розділ 3)

Гоголь (кажемо Гоголь — розуміємо «православна» архімандритсько-професорська мафія) називає київо-могилянську академію бурсо-академією. Правильно робить. Бо академією вона стала після 1632 року, коли бурса, що існувала при Богоявленському братстві (монастирі) і яку свого часу очолював згаданий Йов Борецький, була об'єднана зі школою київо-печерської лаври під керівництвом київського митрополита Петра Могили. Довший час ця об'єднана школа (бурса) тільки називалась академією (київо-могилянською), ставши нею юридично тільки 1701 року. Вважалось законом, що діти козацької старшини (до неї належить полковник Бульба) повинні навчатись у цій бурсі. Ректор бурси водночас ігумен Богоявленського монастиря. Це означає, що бурсаки в майбутньому стануть не просто козацькою старшиною, а в точності «православною» старшиною. Тут (у бурсі) бурсаків --- вони свіже зерно для засіків «православної» комори — відповідно обмолочено.

Мологять день і ніч — не жито,
А людські мізки й душі скрито,
Де ран не бачиш, аж вкінці
Зміркуєш: от сю душу вбито!
(Іван Франко, „Мологять день і ніч...”)

Для таких „освітньо”-церковних цілей (повідомлення *Енциклопедії Українознавства*) гетьман Петро Сагайдачний заповідає своє майно. Ніхто не має сумніву щодо вартості гетьманського (непростого) майна. Міцна нементалія України «православ'єм»

гарантована. Водночас гарантію від безробіття в Україні, це й неабияку гарантію, отримують хмари ієсусівського жидо-прославляючого персоналу бурс, братств, монастирів, колегій та академій. І не тільки київських.

Місце розташування київських богаділень — київський Поділ, поблизу Контрактової Площі. На знак подяки Сагайдачному за його віддану службу українська колоніальна «православно»-московоупосліджена влада називає центральну вулицю району, де розташовані київські богадільні, іменем кошового атамана Петра Сагайдачного.

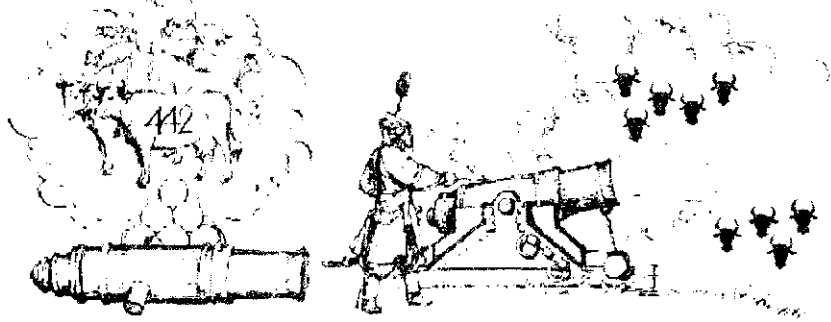
Бачимо, що не лише зовнішність атамана Сагайдачного подібна до митрополичо-архімандритської, але і його дії. Під контролем київської архімандрії Запорізька Січ (Стара Січ) лишалась до самої руїни 1709 року. Бо Нова Січ, як побачимо далі, має всі підстави вважатись підконтрольною не київській, а московській архімандрії.

Крім Сагайдачного, жидо-християнізм знаходить собі прихильників і серед інших атаманів. Яворницький подає приклад того („*Запоріжжя в залишках давнини...*” частина 2: глава 1), як Запорізький атаман збирає з козаків 20000 карбованців на новий (бо старий „безвартісний”) іконостас у головній церкві київо-печерської лаври. На знак подяки атаман отримав дві ікони на благословеніс. Не уточнюється, але й так ясно, що ікони зі старого іконостаса: дай мені, друже, грошей на нові чоботи, а я тобі подарую свої старі — на благословеніс.

Нерозуміння козаками їхньої односторонньої любові до Ісусової банди та відверте чванство цієї банди у ставленні до козаків знаходять свій розвиток і після знищення Січі.

Яворницький розповідає (*там само, глава 2*) цікавий випадок, коли двоє братів Іван і Яків Шияни (вони були козаками до знищення Січі 1775 року, а після того стали простими жителями Нікополя і церковними служителями) купили за свої гроші для церкви дзвін вагою 45 пудів і 18 фунтів, тобто 720 кілограмів. Не знати, з якого металу зроблено дзвін. Тому й ціну його важко визначити. Так чи інакше, метал у 18 столітті добувався і плавився дорожче,

під тенов. Дзвін братів Шиянів міг коштувати більше за добру хату, можливо, й не за одну. Припустимо, що церковний дзвін коштує стільки, скільки й козацька гармата. А гармата за твердженням дослідників (Ю. Мицик, „Як козаки воювали“) коштувала 442 корови з окремою вартістю кожного пострілу — 9 корів. Тоді приймаючи вартість добротної хати (палацу) за 100 корів, можемо визначити вартість церковного дзвону — 4 палаці.

Хіба знайдеться сміливець, котрий скаже, що «рідний» Ісус разом з «рідною» церквою не підірвали економічну і військову міць Січі? Та й чи тільки економічну і військову? Бо підірвано передусім духовну — рідновірну — міць Січі. Підірвано, зокрема, доблесними ісусівцями Хмельницьким і Мазею — борцями за „свободу“ українського народу. Богдан та Іван не тільки залишали монастирям землю, але й збільшували їхнє багатство новими наданнями та зобов'язували селян до праці на цій землі; монастирі володіли 17% усієї земельної власності (професор Н. Половська-Василенко, „Історія України“, том 2, розділ „Гетьманщина“).

То чи не ці добровільно-примусово віддані ізраїльській партії 17% української землі і зобов'язані (гетьманами) працювати на ній українські селяни (їх логічно 17%? — рабів Ізраїлю) спонукали гетьманів у війні з поляками та кацанами залучати собі в союзники тагарів (вони й зраджують Хмельницького у вирішальний момент) та шведів. Шведи схильні думати, що керовані понами українці, — а їх у Полтавській битві набралось удесятеро менше за шведів, — зрадили.

«Православні» попи вчасно вкажуть українцям на ворогів католицьких попів.

Чи не тому в незалежній від українців Україні пропонується білим пегам — українцям — славити Хмельницького, Мазену і козаків?

Яворницький повідомляє: заслуга братів Шиянів в очах пашадків була такою великою, що були зроблені картини братів і повішені в церкві по обидва боки іконостаса. Довго чи ні висіли портрети, але проїздив через ці краї архієрей. Приїхавши до Нікополя заходить у церкву, наближається до іконостасу щоб прикластись до ікон. Раптом бачить замість ликів „святих“

христугодників на двох іконах, — зображення облич запорожців (хіба ж вони можуть бути святими?!). Яворницький не повідомляє, але й так ясно, що коли серце архієрея після короткої зупинки (зумовленої небаченим «богохульством») відновило свою звичайну роботу, архієрей засичав, від люти заходячись піною, дослівно за Яворницьким:

— *Православніс, кому ви молитесь?*

— Богу, ваше преосвященство!

— *Кому ви молитесь? спрашиваю!*

— Богу, ваше преосвященство!

— *Не Богу, а запорожцам! Что это? Идолопоклонство? Убрать немедленно!*

І портрети пегайно були вилучені.

Яворницький пише, що потім ці картини були передані археологом Мурзакевичем до одеського „Музею історії та древностей“, а в самому Нікополі, на багківщині братів Шиянів, залишились їхні копії. З часів Яворницького одеський музей міг бути реорганізований і розділений на декілька споріднених установ, наприклад історичний, краєзнавчий і міський. Це характерно для такого мільйонного міста як Одеса. Також треба врахувати, що музеї не

завжди виставляють оригінали своїх фондів у відкриту експозицію. Тому в Одесі можуть бути копії, а не оригінали портретів братів Шиянів. А з огляду на суттєву віддаленість Одеси від батьківщини Шиянів, понад 300 кілометрів, їхні портрети чи копії можуть бути взагалі відсутні в експозиціях такого міста — „перлини” біля моря. Тому доцільно пошукати їх у Нікополі. Надто, що тут завдяки сприянню безпосередніх нащадків Шиянів копії портретів можуть відповідати оригіналам, чого не можна сказати з упевненістю про Одесу. В Нікополі вони справді збереглись. Нам випадає нагода побачити їх, прикрашених рушниками.

Але на них нема нічого такого, що було б гіршим за зображення на іконах Ісуса, Марії, Іуди та інших архістратигів та жидо-угодників. Нелюдська любов до Ісуса (нормальна людина не може любити Ісуса) породжує нелюдську, звірячу ненависть до всіх інших, як у випадку з архієреєм та запорожцями.

Були на Січі після Сагайдачного розумні люди. Одного з них неохоче згадує (тобто замовчує) підконтрольна московському православію українська історіографія. Це Кость Гордієнко, кошовий атаман часів Полтавської битви. Він ненавидить Москву і прагне спалити схопленого ним архімандрита Журахівського (про це згодом).

Професор Гоголь цементує Україну «православієм» не тільки методом вступу Бульби до «православного» братства. Гарантія цементації — це саме віддання Бульбиних (і не тільки) дітей до заснованих «православними» митрополитами і митрополито-гетьманами осередків-розшідників «православного» монахо-рицарства. Петербурзький професор історії Гоголь посилав (ніби ніколи не існувало й не існує тепер Української Рідної Віри) православного слугу Ісусового — Бульбу з синами — на острів українського лицарства, на острів зі святинами Хорса. Гоголь посилав Бульбу як господаря Хортиці, де Бульба відіграв роль вершителя долі Січі, а його сини — свіжого цементу. Придивившись бачимо, що Тарас Бульба — другий Байда. Тільки й того, що Гоголь приводить Бульбу на Хортицю на вже ніби законних правах. Бо «православний» гетьман Петро Сагайдачний 1620 року збудував тут Січ, і «православний» Тарас готовий бити себе в груди, що він істинний сподвижник покійного Петра.

Гоголь використовує для означення кузні козацько-православних кадрів слово „бурса-академія”, що вказує на події після 1632 року. Гоголь нагадує про вивчення Тарасовим старшим сином Остапом академічної дисципліни богослов'я (починалось не раніше восьмого року навчання бурсака-студента в бурсі-академії). Отже, маємо $(1632 + 8 (9) = 1640 (1641))$. На дворі не раніше, ніж 1640 рік, очевидно — 1641 чи 1642 рік від народження *господа Бульбиного Ісуса Христа*. Ці дати збігаються з періодом так званого Золотого спокою 1637-1647 років, коли поляки тішилися своїм безпанасним спокоєм в опанованій ними Україні між серією повстань Острияниці й Павлюка (1637-1638 років) та війною Богдана Хмельницького 1648 року.

Сама дата виходу „Тараса Бульби” (перший під час професури Гоголя 1835 року, другий після професури, відредагований — 1842 року) вказує на приурочення Гоголем цієї роботи до подій 200-літньої давності (200-літній ювілей подвигів Бульби), тобто до подій 1637-1642 років. Це зайвий раз переконує в причетності автора рівноапостольного „Бульби” до цеху істориків, а не байкарів.

Професор Дмитро Яворницький (див. „Запоріжжя...” частина 1: глава 7) вказує на побудову Сагайдачним Січі на Хортиці не пізніше 1620 року. Неперевершений дослідник Хортиці Яків Новицький („Острів Хортиця на Дніпрі. Його природа, історія, давнина.” глава 2) востаннє згадує про Січ на Хортиці в умовах війни проти Польщі 1630 року. Також знаємо, що Богдан Хмельницький прибуває 1647 року не на Хортицю, а на Микитинську Січ (вона існує з 1628 по 1652 рік, тобто під час Бульбиної екскурсії на Хортицю) і базується поблизу сучасного Нікополя, що на добрих 100 кілометрів далі від Хортиці, нижче по Дніпру. Звідси й починає Богдан війну 1648 року проти Польщі. Гоголь закінчує повість «Бульба» на трагічній ноті, передбачає війну з Польщею, тобто війну Богдана Хмельницького. Все вказує на події з проміжку часу 1637-1647 років. Це означає, що Бульбі нема чого робити на Хортиці, та ще й в мирний час. Але професор історії Ніколай Гоголь (за його спиною

«православна» мафія) думає інакше. «Православній» столиці «православної» імперії потрібен, як повітря, «православний» цемент для тримання України у сфері свого імперського впливу, а значить і в покорі. Столиця мобілізує столичний університет в особі професора Гоголя і його посильного — Тараса Бульбу — на Хортицю для остаточного розв'язання «православного» питання на Запоріжжі. Треба ж на чомусь виховувати мільйони покірних (Москві й Петербургу) українців, зацементованих «православ'єм» козаків, — блаженних нащадків вільних (колись) козаків.

Ясно, що придворний історик Гоголь виконує державне замовлення — затягнути «православний» вузол. Опонент «професора» Гоголя, Тарас Шевченко (незабаром академік) тикає гоголеподібних «професорів» їхнім носом у їхню ж миску:

„...Головний вузол московської старої внутрішньої політики — православ'є. Неудобозабиваємий Тормоз (*цар Микола-1, наймач Гоголя, — прим. авт.*) по глупоті своїй хотів затягнути цей послаблений вузол і перетягнув. Він тепер на одному волоску тримається...” (Шевченко, „Щоденник”, 17.09.1857.)

Все стає на своє місце. Розуміємо, нащо Ніколай Гоголь творив „Вечори...” та „Ночі...” напередодні Купала та перед Різдвом. Гоголь (гогольмафія) ганьбить Українську Рідну Віру. Все, що близьке українському серцю, гогольмафія таврує — бесовство. «Вечорами...» та «Ночами...» «професор» історії Гоголь виконує якщо й не підготовчу (для цементації) роботу, то принаймні паралельну роботу (для знищення історичних багатвікових здобутків).

Якщо сьогодні намагатися з'ясувати у Хортицьких і Запорізьких істориків та краєзнавців хоч би дециму, яка б указала на ненависть Січі до Москви, вони нічого про це не повідомлять, навіть якщо вони це й знають; навіть якщо це й належить до їхніх обов'язків. Чому? Тому що ненависть православної Січі може проявлятися тільки щодо бурсурманських Туреччини і Кримського ханства, та до католицької Польщі. Ненависть до Москви? Та Ви що? В школі не учились? Москва — столиця нашої Родіни! Што? Как это, — какой Родіни? Конечно — СССР! СНГ, — если хотите. А какая різниця?

Знаги і поширювати відомості про таку яскраву постать як фанатичний ненависник усього московського гетьман Запоріжжя Кость Гордієнко, чи про ворожу московську фортецю Кам'яний Затон під самим боком у Січі (на протилежному березі Дніпра), — зась.

Хрестячись і молячись Сагайдачний прогавив процес приготування «православного» промосковського цементу, що й призвело до появи тріщини у вигляді одного зі „спадкоємців” Сагайдачного на посту гетьмана Запорізької Січі, запеклого антикацапа — Костя Гордієнка.

Кость Гордієнко --- один з небагатьох запорожців, хто виступає в Полтавській битві проти царя Петра-1. Крім своєї природної ненависті до Москви, Гордієнко шаленіє від зведеного Московією Кам'яного Затону.

Кацапи з Кам'яного Затону провокують запорожців, нападають на них і навіть беруть у полон поодиноких запорожців, які законно промишляють рибальством і мисливством у своїх споконвічних степах і Дніпрових плавнях! Налаштований початково промосковськи гетьман України Мазепа стримує намагання гетьмана Запорізької Січі Гордієнка пошматувати кацапів (разом з їхнім Кам'яним Затонем) і розкидати по степу на поживу крукам.

Здійснити цей план винадає нагода з початком Полтавської битви, коли напшовавши на его „височество” московського царя Петра-1 Мазепа сам радить Гордієнкові розорити Кам'яний Затон, — кацапське зміїне кублю під самим серцем Січі. Це й було зроблено без вагань і з радістю.

Москва не припиняє втручатися в життя запорожців, і київська архімандрія активно їй помагає в цьому. Через свої посольства і за сприяння київської православної архімандрії Москва грішми і дипломатією прагне схилити гордих Гордієнківців на свій бік. Але їй у цьому аж ніяк не щастить.

Професор Яворницький („Історія Запорізьких козаків”, том 3, глава 14-15) сповнений гордістю:

„...Молоді козаки під керівництвом кошового атамана Гордієнка відібрали у прибулих на Січ царських послів гроші, а їх самих почали безчестити: архімандрита Межигірського монастиря Журахівського назвали щнигом і погрозували спалити його в смолянній бочці, а інших — убити або потопити... Потім безчестили самого царя і зажадали для України такої волі, як і для самої Запорізької Січі; влади над економікою прикордонних з Січчю районів, і ліквідації царських фортець на українських ріках і біля Кам'яного Затону... Мазепа також приєднався до вимог скинути московську навалу і розорити Кам'яний Затон, і московські фортеці по річці Самарі...”

Очевидно Запорожці знищили московський гарнізон Кам'яного Затону, але саму фортецю зруйнували частково. Бо Яворницький вказує *(там само)* на появу в Кам'яному Затоні нових — це якась гідра! — кацапських полків, ще й на спробу кацапів (з допомогою миргородського полковника і майбутнього «православного» гетьмана з відповідним іменем Данило Апостол) перемістити керівництво в самій Січі. Царю стало відомо, яким духом дихав на нього кошовий Гордієнко.

Яворницький каже, що за місяць до Полтавської битви «православний» цар оголошує Гордієнка дьяволом, а всіх запорожців — *ізмєнниками*.

Вони не могли не бути ізмєнниками.

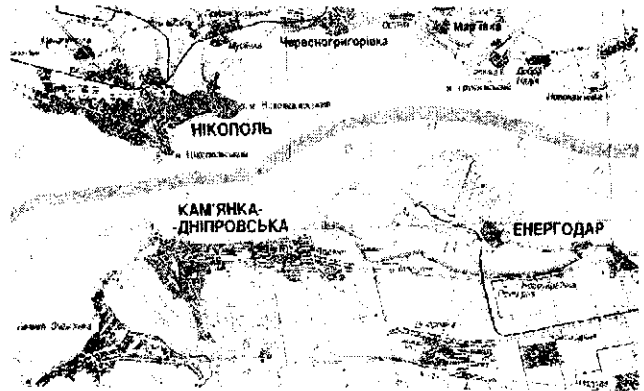
Знаємо, що Мазепа став гетьманом (1687 р.) безпосередньо після того як московський «православний» патріархат (ще не привласнений Петром-1) перекупив (1686 р.) українських «православних» у константинопольського «православного» патріархату.

«Православний» цар посилав колишнього полковника Запорізької Січі, що перекинувся на бік царя, Ігнага Галагана, разом з царським помісником Менціковим на знищення «православної» Січі. Найбільше постарався Ігнаг Галаган.

„...Галаган діяв з особливим звірством. Робив таке, чого й за древніх мучителів не водилося: мертвих із гробів багатьох, не тільки їх товариства, але й ченців відкопували, голови їм відсікали, шкіру лупили і вшали...” *(Там само)*

Як тут не згадати Великого Кобзаря? *Поема „Сон“:*

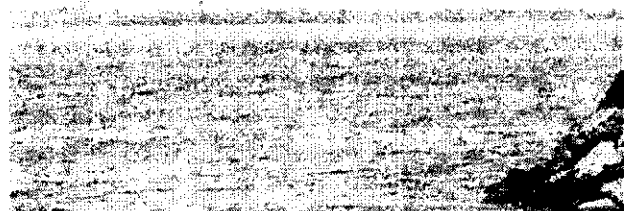
„...Котилися й наші козачі дурні голови за правду, за віру Христову!...”

Стара Січ, Чортомлицька, впадала 15 травня 1709 року.

Поблизу сучасного Нікополя була спочатку Микитинська, а потім Чортомлицька Січ. Сьогодні це місце затоплене водами Каховського моря на Дніпрі. Та навіть при всій 4-кілометровій ширині (відносно невеликій) Дніпра добре видно (на протилежному березі) сучасну Кам'янку Дніпровську на місці зруйнованого кацапського Кам'яного Затону.

Запорожці бачили Кам'яний Затон багато краще, ніж ми зараз бачимо Кам'янку Дніпровську і реактори Запорізької атомної електростанції (Енергодар).

Можна тільки уявити, що відчували запорожці, особливо Кость Гордієнко, бачивши перед собою „любих” їхньому серцю кацапів. Що коїлося в душі запорожців (нащадків древніх лицарів Дажбога, Перуна, Хорса), цих володарів Хортиці, Дніпра і безмежних просторів

Запоріжжя. Володарів ще з часів першої та другої хвилі відхідників на Січ? Володарів ще від початку людської цивілізації. Як киїли їхні серця і голови, коли Москва влаштувала перед самісінькими їхніми очима балаган, Кам'яний Затон, сама назва якого визначила долю — затонув під товщею води Каховського моря.

А щоб серця і голови не киїли ні в самих Січовиків, ані в їхніх пащадків, то треба відрубати голову Гордієнкові — серце саме зупиниться. Коли весь світ знає про забезпечення Гордієнком відступу (переправи через Дніпро біля Переволочної) Мазени і Карла-12 після Полтавської битви, та про перебування Гордієнка в Олешківській Січі через десятки років після Полтави, потворний мулаг *вслікой Московії*, придворний історик і поет *Александр Пушкін* („*Історія Петра*“, розділ 1709, „*Перед Полтавскою битвою*“) повідомляє, що він краще знає, як усе відбувалось, і що за декілька місяців до Полтавської битви...

„...Гордієнко был схвачен нашими полковниками, і сму отрубилі голову...”

Не сподівавшись такого віроломства з боку «православної» Москви, православні козаки після падіння Старої Січі мандрують вниз по Дніпру до володінь турецького султана і засновують там Олешківську Січ (від назви поселення Олешки, там, де зараз Цюрупинськ поблизу Херсона). Не треба думати, що вони лишаються вірними запорожцям і супроводжують козаків у їхньому вимушеному переселенні. Яворницький сповіщає („*Запоріжжя в залишках давнини...*“ частина 2: глава 5) про прибуття духовенства пізніше, і то іноземного духовенства (очевидно з метою переманити козацтво з підконтрольного Москві «православною» табору в підпорядкування іншого табору Ісуса Христа). Бо бачимо тут відповідні дії «православної» Москви, інтереси якої могли бути (боже упасі!) покривдені:

„...Духовенство прибуло до них вже пізніше, частково з Польщі, частково з Афона, а частково з Єрусалиму і Константинополя. Так, на цей час настоятелем військового духовенства в Олешках був архімандрит Гавриїл, родом грек, і тільки з 1728 року прибув до них православний російський священник Дідушкінський...”

Почата 1728 року робота архімандрита Дідушкінського увінчується успіхом. Після деяких вагань (в умовах Російсько-Турецької війни), коли Росія боїться мати козацтво за ворога і запрошує його на свій бік лінії російсько-турецького фронту, козацтво погоджується (Дідушкінський відробляє гроші Москви) перейти на бік Росії, і 1734 року засновує Нову Січ на річці Підпільній, все біля того ж Микитинога, тобто біля Нікополя. Тут починається московське намісництво як у самій Січі (Новій Січі), так і на її північних околицях. Московське намісництво у вигляді московських окопів, так званого Ново-Січенського ретраншементу. Московський Ново-Січенський ретраншемент для своєї безпеки розташовується на північ від козацьких поселень, тобто в бік Росії. А козацькі поселення, відповідно, розташовуються на південь від московського ретраншементу, тобто в бік турків. Таким чином запорожці стали гарматним м'ясом у війні Росії з Туреччиною. Яворницький висловлює (*там само, глава 6*) ставлення запорожців до такої турботи з боку Москви:

„...Вздовж ріки Підпільної тягнулись так звані слободи запорозьких козаків, а північніше від них стояли комендантський будинок, офіцерські та інженерні квартири, солдатські казарми, артилерійські склади, порохові погребі і солдатська гауптвахта, які утворювали так званий Ново-Січенський ретраншемент. Ретраншемент влаштований в Січі російським урядом з видимою метою помагати козакам у їхній війні з турками, а в дійсності тримати їх у своїх руках. Запорожці прекрасно розуміли мету побудови російським урядом Ново-Січенського ретраншементу, висловлюючи це інакомовно приказкою: „засіда нам московська болячка в печінках...”

Через 30 років після заснування (1734 р.) Нової Січі з відповідними московськими болячками, тобто 1764 року, цариця православної Росії Катерина-2 примушує гетьмана православної України Кирила Розумовського зректись гетьманства, тобто віддати без бою владу. Бо ми ж усі православні! Он і гетьман Сагайдачний боровся за православ'є, і гетьман Хмельницький забажав піти під крило православної Москви. Це ж вам не якась бусурманська Туреччина чи католицька Польща! А ще через 11 років цариця Катерина без бою бере (1775 р.) християнсько-смирнену (та ослаблену московськими болячками) Січ і стирає її з лица Землі, щоб і духу не лишилось. Справді, без бою. Бо християнсько-смирненні не могли діяти інакше.

Ішь, хохлюї, чєго вздумалі?! В пєчінках ім Москва?! Кабі чєго нє умислілі протів Москви-то! Таак! Пріказываю! Стєрєть їхню Січу є ліца зсмлі! І чтоби духу єя нє осталось мс!

Якщо Михайло Слабошпицький („З голосу нашої Кліо”, ст. 99) коротко подає відомості про архімандрита Сокольського (він радник останнього кошового Запорозької Січі Калнишевського), який закликав Січовиків не проливати християнської крові, то Лев Силенко („Мага Віра”, День 26, розділ 709-714) посилаючись на істориків Грушевського, Крип'якевича, Аркаса, конкретизує:

„...Архімандрит Сокольський доносить київському митрополиту Гавриїлові, який є ставлеником московського патріарха (йдеться, очевидно, про московського чиновника високого рангу, не обов'язково патріарха, посаду якого скасовано раніше Петром-1, — прим. авт.). Архімандриту Сокольському московська „Тайна Канцелярія” доручила виконати такі обов'язки, які виконав архімандрит Мелхиседек Значко-Яворський, намовивши гетьмана Залізняка і полковника Гоугу (*гайдамацьких ватажків*, — прим. авт.) ставитися з довір'ям до московського генерала Кречетнікова... Московський генерал Текелій, маючи наказ з Московії, оточив Січ... „Битися будемо! Геть москалів із землі нашої матері — Січі Запорозької! Геть вторжників жорстоких, які катували Залізняка, Гоугу! І тепер вторгнулися в запорозьку хату, щоб запорозьких дітей поробити московськими рабами. Кари москалям!” — кричали запорожці, ждучи наказу іти до бою. І появився „троянський кінь”: архімандрит Сокольський. Він цілував образ Покрови і казав кошовому Петрові Калнишевському, що „Господь Бог Христос покарає його, коли він почне проливати „православну християнську кров”... Отаким способом насилу вгамували більшість завзятих Січовиків, і старшина пішла з хлібом-сіллю до Текелія, бо сподівалася, що покірством запобіжить якоїсь ласки. Текелій прийняв їх ласкаво, але незабаром арештував їх і одправив до Петербурга... Запорожці, які знали, що „пони і архімандрити — брехня”, тікали на Кубань. Монахи після зруйнування Запорізької Січі отримали дар від матері-цариці Катерини-2” — 1620 десятин родючої землі, відібраної у Запорозьких козаків. Монахи експлуатували кріпаків, які жили і працювали на монастирських землях, і казали їм не думати про вольності „і о козачествє молчать”. Москалі (руссіє) арештованих українців відпровадили на катування до Петербурга, ограбувавши їх. В арештованого Калнишевського „забрали 50.000 рублів і кілька сот червонців, 639 копєєй, до 1000 штук рогатої худоби, 14.000 овець. Розмірно багатими були й рядові запорожці... Хто з москалів скільки отримав (після зруйнування Запорозької Січі) десятин родючої, густо українською кров'ю политої землі? Юсупов (генерал-майор, потомок Астраханського хана Ісуба, тепер „настоящий русскій”, гордість історії Московської) отримав 12.600 десятин; В'яземський (генерал, прокурор) 100.000 десятин; Прозоровський (генерал-поручик) — 12.400; Сабуров (прокурор) — 6.600; Семічев (статський саветнік) — 6.250... 95 осіб отримало від Катерини-2 602.302 десятини землі Запорозької Січі. Рабовласники, щоб „казьонніє крєстьяни”-українці були смиренними, обдарували понів і архімандритів соболями, золотими хрестами, ризами і вони у церквах рекли: „Православні християни, корітьєя своїм господам, хранитєлям православія, *что б смі вовскі всі сдіно билі в стаде Господа Христа*”. Катерина-2 не забула й за тих, які зрадили український народ, ставши лакеями Московитії. Їм вона також грохи подарувала їхньої (запорозької) землі. Гараджа (запорозький старшина) отримав 3.005 десятин (*це приблизно територія Хортиці*, — прим. авт.); Гордієнко (старшина, очевидно тезка колишнього кошового *Гордієнка*, — авт.) — 3.046 десятин (*приблизно територія Хортиці*, — авт.)... Полковники Кулик, Чорний, Пелєх, Порохня в „кандалах” привезені в Москву на катування. Хто витримав татарські тортури біля стін Кремля, був на вічну каторгу засланий на Сибір. Інші з кайданами на руках були разом з Калнишевським запроторені на острів Білогє моря, на Соловки...”

Гоголь правильно розуміє Катерину! Професор історії підхопить заклик російської цариці і під виглядом боротьби за православну ідею вкладе в уста Бульби клич боротьби проти вічних *ізмєнників* «православної» Росії, *хохлов*. Щоб і духу не було тих, хто проти «православія»? Що? Для цього треба вбивати своїх дітей? Бульба вирячить очі і скаже своєму сину таке, що весь світ здригнеться. Скаже таке, що весь не«православний» (анти«православний») світ знатиме про міцність «православногo» цементу: „Я тебе породив, я тебе і вб'ю”.

А щоб духу не лишилось, „добра” матінка-цариця наказує заселити землі колишнього Війська Запорізького (в межах сучасної Запорізької, Дніпропетровської, Херсонської, Кіровоградської і частково Донецької області) приходьками без розбору: молдаванами, сербами, греками, ну і звичайно ж, «освободітелямі» *юга Росії от Турецкого*

іза -- кацанами. Це про них, що своїми лангтями принесли холод в Україну, розповідає знайомий нам співбесідник Яворницького, 116-річний дід Розсолода.

Саме ж серце Січі, острів Хортицю, з навколишніми землями материкових берегів Дніпра, цариця Катерина-2 1789 року по-царськи дарує! — дає у власність! — християнській секті меннонітів, прибулій з бідних німецьких земель для отримання такого царського подарунку. Що там якісь українці? Ось німці, — це те що треба!

Особливість секти меннонітів полягає в цілковитій відсутності войовничості її членів. Розрахунок робиться на те, що відсутність войовничості у меннонітів пошириться (не в останню чергу завдяки привілейованому стану меннонітів) на їхнє українське оточення, аби навіки зник войовничий дух лицарів Перуна і Хорса, дух Хортиці, Січі. Зараз нема документальних свідчень про таку домовленість імператриці з меннонітами. Втім, якщо є дерево, то мусить бути і коріння.

Менноніти — це різновид баптистів. Вони справді вплинули на змішане (Катериною-2) українське середовище, даючи українцям уроки (штунде, stunde, по-німецьки урок) своєї специфічної покірності та особливої зневаги до зброї. Це видно з того, що від початку 19 століття, тобто через якийсь десяток-другий років після розселення на Хортиці і навколо неї, менноніти заштундували таку кількість людей з числа українського оточення, що почалися недобори в армію з причин релігійної мотивації — українці відмовлялись брати до рук зброю. *Ішь, чего видсливают? Ладно што — исмци! Так всдь і хохлюї тудя же!*

Інший факт доводить, що штундизм в російській імперії чисто українське явище (у географічному розумінні). Йдеться про відомі випадки царських указів про заборону штундизму в 19 столітті (після Катерини-2) саме в Україні. В таких несприятливих умовах штунди йдуть у підпілля. Вони змішуються з іншими сектами баптистського напрямку. Тому в наш час штундами називають усіх христосівців, що не ходять до церкви, не визнають ікон, не визнають святих угодників і церковних свят. По-народному — коли віруючі, а коли штунди. Раціональність у всьому — ось їхня позитивна риса. Відсутність ікон, „святих“, церкви як притулку з вимаганням грошей, визначає відсутність численних церковних свят і грошових зборів, а значить і дає можливість присвятити більше часу роботі з відповідним покращенням власного матеріального стану.

Раціональність, раціональність і ще раз раціональність! Ось девіз кожного менноніта, що поширився і на його українського учня — штунду.

Раціонально треба ставитись і до подарунків, зокрема до Хортиці.

Існує пояснення, згідно з яким менноніти надумали покинути Україну 1916 року не інакше як у зв'язку з переслідуваннями, яких вони зазнали від царського уряду за свою відмову від служби в армії під час Першої світової війни 1914-1918 років. Але чому переслідування починаються аж на другому році війни? Невже два роки війна не вимагає солдат, а 1916 року різко щось припекло? Справді, припекло, тільки не російському військовому відомству, а самим меннонітам. Вони, як істинні раціоналісти, не можуть допустити щоб добро пропало. В Європі вже півстоліття триває (внаслідок революцій) скасування приватної власності на землю. Насамперед це стосується великих землеволодінь. Але де гарантія, що процес не перекинеться і на дрібні? Та й що вважати дрібним? Розважати нема часу. До початку російської Лютневої революції 1917 року лишаються лічені місяці. (Деякі історики, наприклад, Нагаєвський, стверджують, що фактично ця революція відбулась кабінетно ще наприкінці 1916 року). Площа Хортиці 2757 десятин, тобто 3033 гектарів. Володіє нею колонія меннонітів з 18 господарів. Якщо розглядати Хортицю як власність однієї колонії, то це велике землеволодіння, і підлягає націоналізації (згідно з гаслом революції). А якщо поділити на 18? Та хіба знаєш, які норми встановить революція? Ясно, що революція — явище шановане! Але також ясно, що перебіг революції — стихійний! Краще не ризикувати. Раціональні Ісусівці, менноніти, порадившись між собою і незволікаючи, знаходять в умовах Першої світової війни спосіб впливу на місцеву владу Олександрівська (стара назва міста Запоріжжя) і продають українську язичницьку святиню місцевому підрозділу влади «православно»-христосівської російської імперії. Менноніти фактично продають подарунок, отриманий від російської цариці Катерини-2; продають російському царю Миколі-2. Оце так «православна» *матушка Россія* розводить своїх «православних» вірнопідданих *хохлюїв*?

З приводу такої торгівлі Яків Новицький (автор книги „*Острів Хортиця...*“ 1876 року) перевидає свою книгу 1917 року, безпосередньо після торгівлі Хортицею 1916 року. В розділі 1 він зазначає:

„...Менноніти вирішили спродати (*наче купу гарбузів, — прим. авт.*) острів Хортицю місту Олександрівську 3 грудня 1916 року за 772350 рублів, тобто 280 рублів за десятину...”

Такий преїскурант називають і сучасні історики Хортиці: вони можуть підказати, де і в яких фондах можна знайти збережений оригінал купчого документу.

Спродавши Хортицю в грудні 1916 року, менноніти не зволікають і перебираються на американський континент, до Канади, де й зустрічають Новий 1917 рік. До початку лютневої, 1917 року, революції в Росії, що переросла в большевицький переворот того ж року з цілковитим одержавленням землі, залишалось півтора місяця.

Енциклопедія 1913 року (редактор Павленко) подає такі відомості про рубль:

„... З 1897 року 1 рубль = 17 долей чистого золота = 0,001846 фунта чистого золота.
1 фунт = 0,4095 кілограма...”

Значить, жидо-християнські менноніти прийшли в Україну голі й босі, попрацювали над викоріненням чистого українського духу і, взявши чисте золото за Хортицю, пішли до Канади, лишивши Україну „ощасливлену” штундизмом.

$772350 \text{ рублів} \times 0,001846 \times 0,4095 = 584 \text{ кілограми чистого золота.}$

За теперішніх цін це близько 6 мільйонів доларів. Враховуючи бум на золото в травні 2006 року (40 доларів за 1 грам), це (584 кілограми) становить 23 мільйони доларів. У зв'язку з коливанням цін на золото, нам буде корисно визначити не абсолютну (грошову) вартість Хортиці, а відносну. Тобто порівняти частку, утворену відношенням території Хортиці до території України, з часткою, утвореною відношенням 584 кілограмів золота до золотого запасу України (він офіційно становить 16,5 тон золота).

Територія Хортиці становить 2757 десятин, тобто $2757 \times 1,1 = 3033$ гектари. Територія України становить 604000 кв. км, тобто 60400000 гектарів. Отже Хортиця становить $3033 / 60400000 = 0,00005$ території України. Щодо золота, Хортиця становить $584 / 16500 = 0,035$ золотого запасу України. Іншими словами — золотий еквівалент Хортиці перевищує в (!) 700 разів територіальний еквівалент ($0,035 / 0,00005 = 700$).

Шукачі золота на Алясці звіріють від пошуків. Ризикуючи життям вони довбуть кайлом і лопатою мерзлу землю берегів Клондайку. Обгороджують свої ділянки; вбивають конкурентів. Небагатьом у золотій лихоманці на берегах Клондайку щастить пристаратись бодай один фунт заповітного мегалу.

Не можна не навести приклад, повіданий мені моїм добрим знайомим, львів'янином *Богданом Климчаком*, якого советський режим змусив працювати в концтаборі старателем, тобто добувати золото, на Колимі. Дослівно:

„... Советська норма намівання золота (на старих розробках колишнього *приїску Ветренний*) — 3 грами щоденно. А мені, як слабосилому, щастило намити лише 1,5 грами. Дехто знаходив маленькі самородки по 25 грамів (один випадок за сезон), а самою важкою працею, з застосуванням саморобного жолоба, декому вдавалось намівати, в середньому, до 10 грамів...”

На фото: красвид приїску селища Ветренний з території концтабору.

Тож, аби пристаратись бодай фунт золота, треба не просто працювати, а каторжно працювати цілий рік, можливо, й без вихідних.

Хто не працює головою, той працює руками й ногами.

Ось менноніти, наприклад, засвоїли Ісусову науку викорінення войовничого духу, додали до неї власного раціоналізму, та й мають золото. Ще й продукції, вирощеної на Хортиці за 127 років володіння нею, продали на мільйон рублів, тобто за тону золота. А скільки менноніти привласнили собі знайдених скарбів, — козацьких і козацьких, захованих в землі, печерах, скелях, воді? А ви, — копайтеся, довбайтесь, стріляйтесь! Пугтя мало!

Не береги Клондайку треба освоювати, а береги Дніпра і його острови!

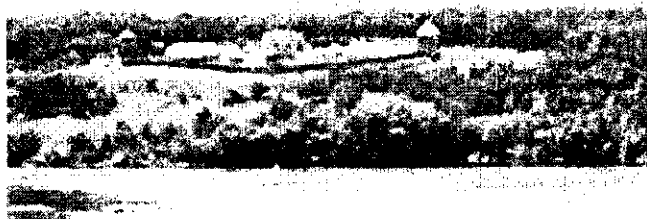
Сьогодні на Хортиці для потіхи православним українцям будується Січ на взір Січей православно-козацького періоду, з церквою, хрестами, але без духу українського.

Якщо станемо на найвищому місці Хортиці, там, де тепер вмонтовано величезний хрест, тобто поставлено хрест на Хортицю і на Україну, фактично похоронено її, багряницями закрито і розі'ятієм добито, то ці жидо-християнські декорації побачимо так.

З греблі ДніпроГЕСу, хоча й з іншої точки зору, побачимо все ту ж картину.

Але що це?!
 Я чую чийсь слова!
 Так, це давні, майже древні слова!
 І як же точно вони відповідають теперішній дійсності!
 Однозначно — це пророцтво! Чие?!

Світе тихий, краю милий,
 Моя Україно!..

.....
 Світе ясний! Світе тихий!
 Світе вольний, несповитий!
 За що ж тебе світе-брате,
 В своїй добрій теплій хаті
 Оковано, омурано
 (Премудрого одурено),
 Багряницями закрито
 І розі'ятієм добито?

Не добито! Стрепенися
 Та над нами просвітіся,
 Просвітіся!.. Будем, брате,
 З багряниць онучі дроти,
 Люльки з кадил закурятти,

Іконами піч топити,
А кроцилом будем, брате,
Нову хагу вимітати!

Та це ж наш Кобзар!
Але як? Як він міг за стільки років передбачити все це?
На те він і пророк! Це по-перше.

А по-друге: як же ми самі впродовж багатьох століть не можемо досягнути очевидне? А якщо досягаємо, то як можемо допустити таку наругу над собою і над Україною?!

Можемо, — з допомогою Ісуса і його бригади.

Чи, може, ця бригада нічого, крім Біблії, не знає? Може й не знає. Та тільки не Шевченка — свого найлютішого ворога! Ворога треба знати в лице! Цю вищу філософію якраз і вивчають чорноризники у своїх богословських академіях!

Гей, *хаклюки*! Ви що, парешті свого пророка пізнали? І що?

Не добито? Стрепенися?

Та над нами

просвітися?

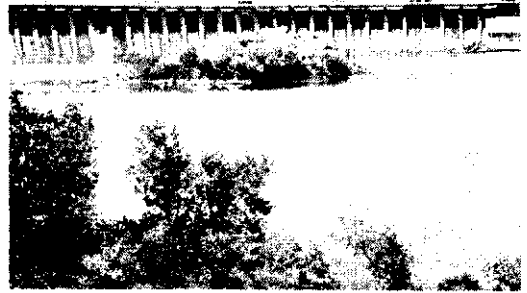
Просвітися?

Будем, брате?...

Хіба ви не вмієте рахувати на пальцях?

Море ДніпроГЕСу не найширше з Дніпрових морів. Але воно найглибше! Його висота над рівнем Дніпра біля Хоргиці досягає 50 метрів, тоді як середня висота самої Хоргиці — 30 метрів.

Не вірите арифметиці? То повірте своїм очам!

Станьте ось тут, на Хоргиці, на середній висоті, подивіться на ДніпроГЕС, якщо вам не повилазило!

Та коли ви тільки надумаете стрепенутись, недобитки просвітлені, то може стрепенутись і ДніпроГЕС! (Звичайно, це буде „пешасний” випадок!) Чи, може, ви думаете, що ДніпроГЕС побудовано тільки для того щоб затопити пороги?..

Що ви там белькочете? Хорсиця?! Архаїчні святилища?! Святий дух України?!

Щоб і духу не було! Читали Гоголя? Ходите по вулицях його імені? Своїх дітей залучаете до його високої моралі? Ви що, нехрещені? Чи ви не знаєте про отця і сина і святого духа бога Абрама, Ісака і Якова-Ізраїля! Беріть до рук Біблію, пророків ізраїльських, а не Кобзар! Недобиті й стрепенуті!.. А ще, — працювати треба! Ідіть, метал плавте, вугілля добувайте, залізницю ремонтуйте! Тоді й дурниці не лізтимуть у голову. Наробитесь, — то й спатиметься добре!

А поки добре спиться та уві сні тішитесь пізнанням рідного пророка, то, може, ще якась Ісусівська секта з'явиться десь у Монголії чи Зімбабве? До того часу треба все приготувати, — щоб і цій секті було чим торгувати (необов'язково саме з «православними» українцями) в оправавленій Україні. Основне, щоб забираючись геть з України ця Ісусівська секта не лишала після себе штундизму, як його лишили меншоніти.

Хто там не хоче спати? Заплющити очі! Спати. Спати... Заспіваю колискову:

Наша дума, наша пісня
Не вмре, не загине:
От де, люди, наша слава,
Слава України!
(Кобзар)

Тепер нам буде легше збагнути підступність теоретика українського псевдо-націоналізму Дмитра Донцова.

Задурманені уніатською муттю Донцова, українці-уніати (греко-католики) силують переробляють прізвище теоретика на українізоване звучання — Донців. Ми ж, непросвітлені „світлом” Христосовим, називаємо речі своїми іменами.

Донцов зводить українські хиби — зрадливість, улесливість, плазування перед силою — до антропологічних чинників українства. Мовляв, українці завжди були такими, бо така їхня суть.

Донцов запізнився, — українці не були такими.

Завдяки косі, чуприні та оселедцям, завдяки косацтву та козацтву, завдяки аналізу історичних подій, завдяки рудиментам і атавізмам, індуктивному і дедуктивному методам, звукам і запахам, завдяки Рик Ведам (де наголошується на кастовості українсько-арійського сусіпльства), все стає на своє місце. Українці не були, а стали такими, якими їх хоче подати Донцов; такими їх зробив гніт проповіданого Донцовим жидо-християнізму.

Донцов не збагнув суворой історичной правди, а саме: причина української національної катастрофи криється не в антропологічних особливостях українців, а в знищенні християнізмом провідной верстви (вохвів та козаків) та порушенні кастового поділу в українстві. Адже українець, який є християнським попом і молиться за жидівські цінності (Сіон, Йордан, Авраамове насіння), належить не до вищої касты українства, а до нижчої касты жидівства. Він служить не інтересам України, а інтересам всесвітнього Ізраїлю, заодно і всесвітньому жидівському капіталу. Цей-таки Донцов нагло висуває своє незадоволення:

„...опера „Тарас Бульба” найбільшого нашого композитора Миколи Лисенка є не героїчною, а ліричною і шлаксивою, бо в ній немає сильного, могутнього, широкого...” (Донцов. „Націоналізм”).

Донцов через зациклене студіювання Біблії не володіє сюжетом твору „Бульба”, а через свою належність до чужой раси не розуміє музики, породженої українською душею. Недаремно Донцов „крутив” любов з жидівкою Оленою Телігою (Шайген), розстріляною в Бабиному Яру 1942 року. Німці „чомусь” називали Олену Ядвігою. Місце її народження „чомусь” не з’ясовано: це може бути Петербург, а може бути Ігніск (Підмосков’я). Дату народження Олени (Ядвіги) теж не встановлено: можливо 1906 рік, а можливо й 1907. Як за советів комуністична влада постановою партії визначила вік Києва — 1500 років, так і в сучасній Україні посткомуністична христосістична влада в особі Ющенка визначила рік народження Теліги — 1906 рік, з відповідною постановою про святкування 2006 року 100-річного ювілею великої лобительки Христоса. Антрополог Донцов не міг помилитись і не розгледіти в Олені-Ядвізі Шайген-Телізі таку собі, Рахіль. Бачиш, як по-зміїному поєміхається?

Хтось, можливо, не знає, як з Христосом крокувати до всесвітнього (не в Сіоні) світлого майбутнього іудеїв, та тільки не вона. Тому й віршики пише про Ісуса; тому й з христосівцем Донцовим знається. Тому й розстріляна гітлерівцями (сіоністами), аби не стояла на заваді зі своїм христо-глобалізмом.

Не є безпрецедентним звеличення жидівки Шайген-Теліги як українки. Завжди, коли Теліга подається як українка, на згадку йдуть жиди-караїми. Це унікальні жиди. В російській імперії вони дістали дозвіл називатись „русскімі Старо-Завітного існовєданія”, чим створили прецедент для іншої жидівки російської імперії, Шайген-Теліги — „українки Ново-Завітного існовєданія”.

В передмові до третього видання свого „Націоналізму” Діма ставить Лену в один ряд ! з Лесею Українкою, Тарасом Шевченком, Іваном Франком та Іваном Вишенським. Власне в ряду Івана Вишенського, цього затятого христосівця («православного» єзуїта) належить бути Шайген-Телізі; і ніколи не в ряду Тараса, Лесі, Івана. Жидівська влада в Україні назвала іменем Теліги саме ту вулицю столиці, що проходить уздовж усього Бабиного Яру з півночі на південь. Ось ці голубчики разом на відпочинку, зокрема на курорті в Карпатах.

Цікаво, що амурні стосунки Донцова з Шайген дехто намагається спростувати. Наприклад, „Українська газета плюс” №35(83) від 5 жовтня 2006 року помістила публікацію, дотичну до цієї теми. В ній наголошується, що стосунки Теліги (Шайген) з Донцовим були не любовні, а суто ділові. Разом з цим публікація вказує, що Шайген раптом стає співробітницею львівського журналу „Літературно-Науковий вісник”, редактором якого є... Донцов. Хіба є зв'язок між національністю (расою), курортом і працевлаштуванням? «Нема», звісно!

Щодо великого Миколи Лисенка, то його творчість не можна порівнювати з героїчністю опер Ріхарда Вагнера і вимагати такого ж героїзму, або й більшого.

Після знищення української провідної верстви християнізмом, Лисенко був позбавлений підтримки цією верствою. Це суттєво. Вагнеру всіляко сприяли баварські королі. Героїзм вагнерівських „Нібелунгів” є героїзмом усіх німців — героїв опери, самого композитора, національної еліти. Лисенку доводилось раз у раз відбиватись від причіпливих царських жандармів: „Ви чтіте царя-батьошку? Веріте во Хріста?” Леся Українка в листі до Драгоманова у травні 1893 року писала „...Шкода, що Лисенкові не можна (заборонено, — прим. авт.) друкувати нових композицій до Шевченка, а дуже єсть гарні між ними...” Варто зважити, що Вагнер сам є автором лібретто до своїх опер. Тоді як лібретто до опери Миколи Лисенка „Тарас Бульба” написав світоглядно невизначений Михайло Старицький. І якщо навіть у професора Гоголя Тарас Бульба закликає до боротьби за «святе православ'є» проги невинного католицизму, але при деякому заглибленні в повість, то Старицький закликає „за віру православному!” вже з самого початку опери, що називається — з порога, і в зуби.

Щодо самого Донцова, то не йому належить поділ на нордійців, динарців, остійців. Так само, як не Ейнштейну („богообраному”) належить теорія релятивізму (відносності).

Поділ на нордійців-остійців сформулював у 1920-их і опублікавав на початку 1930-их расолог Ганс Гюнтгер у своїх „Працях з расології”.

Скориставшись тим, що Ганс Гюнтгер не був офіційно членом NSDAP, а після сталінградського перелому (1943 р.) взагалі знизив свою активність, Дмитро Донцов якраз 1944 року пише свій „Дух нашої давнини”, де використовує антропологічний метод класифікації українців.

Робота Донцова — чистий плагіат. Це й не дивно, бо прийом плагіату взагалі притаманний жидам і широко практикується ще з часів написання ними (Єзекиїлем та Ездрую, про це див. напр., Дуглас Рід, „Суперечка про Сіон”, глава 1-17) Біблії — плагіату Вєд.

Ясно, що Гюнтгер протиставляв українців-остійців німцям-нордійцям тому, що цього вимагала німецька політична доктрина. Рейх керований жидами, які підставили німців, зробивши їх маріонетками у своїх руках.

Чому ж Донцов приєднався до справи Гюнтгера? Тому й приєднався, щоб відвернути увагу українців від руйнівної дії християнської орди в Україні (знищення вищих українських каст); щоб виправдати антропологічними чинниками українську зрадливість, улесливість, плазування перед силою. Мовляв, українці такі собі, безхребетні медузи, принаймні чукчі.

Тільки одне пояснення такої позиції Донцова, — робота на жидівські інтереси.

Крім використання у своїй публіцистичній праці єговообрапих прийомів, Донцов має і Єговообрану зовнішність. Це не можна не помітити на фото в *Енциклопедії Українознавства* та з обкладинки видання „Дмитро Донцов, Львів, Кальварія, 2001 рік.”

Донцов свідомо уникає посилянь на націоналіста і апітудея Тараса Шевченка. Зокрема, в трьох бібліографіях із 417-ти посиляннями, що використовувались в „Націоналізмі” Донцова, є лише одне посиляння на Шевченка, до того ж, не на твори Шевченка, а лише на його виступання.

Донцов відстоює прожидівську позицію також і в „Підставах нашої політики”. Тут він ставить риторичне питання: „Хіба це герої, що їхній клич є „бий жидів?!”

Ось якої думки про Донцова його сучасник Юрій Ліпа:

„...Прикладом беззастережної прихильності до жидів може бути Дмитро Донцов, що в 1911-му році виступив проти антисемітизму українських націоналістів, а в 1906-му році стояв на чолі боївки для оборони жидів проти антисемітів у Києві... Книга Донцова „Націоналізм” є блискучою ліричною реакцією на пасивність українців, без глибокої української синтетичної думки. Це, властиво, інтернаціональний націоналізм, дуже подібний у своїй концепції до марксизму (головний двигун неадаптивність і руйна всередині раси)... Видаючи в Полтаві в 1911-1912 роках журнал „Рідний край”. Ольга Косач (мати Лесі Українки) широко розвинула програму українського націоналізму. Тоді ж проти неї виступили найбільш крайні українські марксисты (Донцов). Націоналізм Ольги Косач мав характер скоріше расового солідаризму.” (Юрій Ліпа. „Призначення України”, глава 60)

За іронією долі чи закономірно, стрийська синагога обмежена вулицями імені націоналістів Юрія Ліпи та Миколи Міхновського. Якщо що синагогу підштукатурити і возславити хрестом, то вийде церква, або костюль.

При гетьманові Скоропадському Донцов був шефом (міністром) пропандаи. Такий собі, попередник Геббельса. Ось яку характеристику дає гетьман своєму підлеглому Донцову, який ще до падіння (14 грудня 1918 року) гетьманської влади та зречення Скоропадського виступив за протигетьманське петлорівсько-директоріанське повстання 15 листопада. Донцов, звичайно, мав право це зробити, але тільки після виходу з підпорядкування гетьману. Інакше, це жидівський вчинок – зрада; та ще й зрада на користь вигідної жидо-кацапам форми державної влади: директорії республіки.

„...Донцова я призначив керівником Українського прес-бюро, але він виявився не на висоті, тільки жалівся на всіх, а сам нічого не робив. Також і фізіономія його при роботі в уряді виявилась геть не такою, як я розраховував, а основне, що мені в ньому не подобалось, це його крайня галицька орієнтація. Цей самий Донцов, з яким я панькався і якого я витягував за вуха з усіх неприсмигостей, лише тому, що бачив у ньому людину більш врівноваженого зразка мислення у порганні соціальному (напівбольшевик, прим. авт.), потім мені відплатив тим, що написав про мене, через день після мого падіння, статтю ганебного змісту. Я ніскільки не образився, знаючи, що це доля всіх тих, хто так чи інакше перестав займати те становище, яке займав, але був здивований, що Донцов це зробив, бо вважав його соліднішою особистістю...” (Павло Скоропадський. „Спогади”)

Треба сказати, що Скоропадський не симпатизує галицькій орієнтації Донцова з причини належності Галичини до сфери впливу католицизму. Сам же гетьман був ревним «православним» і, прийшовши до влади в Україні 29 квітня 1918 року, серед перших законів видав закон про віру. Ним оголошується:

„...Первенствуюча в Українській Державі є віра християнська, православна...” (Конституційні Акти України 1917-1920 років).

Характерно, що й Володимир Винниченко, представник фактично ворожого (щодо Гетьманату) табору, далекий від захоплення постаттю Донцова. У своєму „Заповіті борцям за визволення” (розділ 9) керівник УНР Винниченко зазначає:

„...Одним з ворогів української революції є Дмитро Донцов... Чи навчив він, як

треба любити й будувати нашу державність, я прикладів цієї науки не бачив, але прикладів ненависті, руйнації, розладу національних сил — це всі могли бачити. Найголовнішим і кричущим фактом є той, що Д. Донцов ніколи не брав ніякої участі в революційній боротьбі, ні в підготовчій, підіривній, підпільній фазі її, ні в одвертій, конструктивній, державній. І соціалісти, і несоціалісти, і до вибуху революції 1917 року і під час його з постійним ризиком для своєї свободи, здоров'я, життя брали в ній участь. Д. Донцов — ніколи... Він є просто злий, помстливий осел Революції. І в результаті дійшло вже до того, що мені особисто один з проводирів ОУН-р (*ОУН-революційна, тобто ОУН-Бандерівська, — авт*) недавно сказав: „...У нас в організації кажуть: Донцов це той дзвін, що до церкви скликає, а сам у ній не бувас...”

Вимагає уточнення факт, що орієнтація Донцова є не так регіонально-галицька, як релігійно-галицька. Донцов проповідує не так націоналізм, як автокефальний греко-католицизм, своєрідне уніацтво. Закликаючи „геть від Москви” (Сходу) і водночас „геть від Ватикану” (Заходу), ідеолог українського псевдо-націоналізму не розуміє християнської єхидни, яку треба пицтити навіть за умови незнання її отруйності. У наскрізь прокатоличеному Віденському університеті Донцова (на відміну від Франка) добре навчили тому, що єхидна може перетворитись у щось приємне --- подібне до голубки. Що вдіяти? Леся для Діми не авторитет, і тому він перегукується з Христосом і Марією Магдалиною:

Христос

Вони не відають, що творять.

Марія

І єхидна

несвідома, а всяк її розтопче,
як сріне на шляху.

Христос

Якби єхидна

могла покинути свою отруту,
вона була б не гірша від голубки.
(*Леся Українка. „Одержима”*)

Якщо Донцов розуміє цю єхидну, то значить він свідомо пропагує уніацтво. Він визначає необхідність особливого, греко-католицького (східно-західного) українського державного утворення — Австрославізм -- з умовою виходу з під жовто-білих прапорів Ватикану (*див. Дмитро Донцов. „Підстави нашої політики”*). Саме уніатський Львів, а не «православний» Київ, є в Донцова „ключем до слов'янського світу і до Європи.” (*див. там само*)

Донцов не визнає соборності України, мовляв, неоправданим є об'єднання земель ціною поцеволення нації більшовиками. Хоча „над-ідеолог” забуває, як він підтримав большевицький (по суті) антигетьманський переворот в Україні 1918 року.

Хворобливо впроваджуючи в життя ідею українського уніацтва, Донцов друкує свій „Націоналізм” не де-небудь, а саме в монастирській друкарні уніатських (греко-католицьких) монахів-Василіан 1926 року, у Жовкві біля Львова. За пропаганду греко-католицизму, який може розраховувати лише на грошові внески галичан, ревні християни монахи-Василіани навіть вибачають Донцову зроблений (во славу процвітання уніацтва) відступ від смиренного євангелія. Цей відступ полягає в закликанні Донцовим українців до хижості й войовничості з метою відвоювати для греко-католицизму місце під сонцем у Галичині, відмежуватись від східного «православ'я» і західного католицизму (*див. там само*). Такий собі, «невинний» розподіл України на благо однієї з Ісусівських сект.

Навчаючись у 1909-1911 роках на юридичному факультеті Віденського університету католицької Австрії, Донцов отримав ступінь доктора юридичних наук не в католицькому Відні, а саме в греко-католицькому (уніатському) Львові 1917 року - очевидно за пропаганду уніацтва.

Донцовська кар'єра на уніацтві зробила можливою паралельну кар'єру австрійського архієпископа Вільгельма Габсбурга, який керував до 1918 року галицькими і буковинськими Українськими Січовими Стрільцями у складі Австрійської армії. Українці через свою наївність (не без впливу уніатських попів) називають Вільгельма Габсбурга Василем Вишиваним.

Насправді Вільгельм Габсбург за допомогою уніатських понів переслідував мету стати гетьманом України, покинути їй уніацтво і підпорядкувати Ватікану через католицьку Австрію, у вигляді федерації релігійно споріднених держав. Це знайомий нам донцовський Австрославизм. При цьому рідна для Вільгельма Габсбурга католицька Австрія передбачалась метрополією, а уюсліджена уніатська (греко-католицька) Україна, — колонією. Вільна Україна згідно з „Підставами нашої політики” Донцова, тобто з „підставами політики Донцова”, є якраз за умови опанування її армією Габсбургів.

Згідно з законом про безліч паралелей, сучасник уніатів Донцова і Габсбурга (Вишиваного), «православний» гетьман Павло Скоропадський паралельно з прагненням Донцова і Габсбурга федерації з католицькою Австрією прагнув федерації України з «православною» Росією. Події листопада 1918 року показують, що уніати-Василіани грали першу скрипку в опері „Проголошення ЗУНР”, бо їм це було потрібно — життєво необхідно — для завоювання биків-годувальників у вигляді українських греко-католиків. Михайло Гуцуляк у книзі „Перший Листопад 1918” (розділ 1) пише:

„...Визначну роль у збройнім перевороті й зайняттю Львова українськими військами 1 листопада 1918 року відіграв 41-й полк, розміщений напроти церкви сестер Василіянок... Кур'єрами від Львова до околиць Галичини були греко-католицькі пони і студенти-богослови греко-католицьких навчальних закладів...”

Зомбувавши корінне населення, українців, жидо-християнське уніацтво свідомо проявляє самодіяльність з присвоєння українських земель. Недаремно в повітні часи, попри велику кількість українських військовиків-учасників перевороту 1 листопада 1918 року у Львові, найбільша увага приділяється саме полковнику Дмитру Вітовському. Його іменем названо у Львові одну з центральних вулиць, що проходить від церкви монахинь-Василіянок, понід цитаделлю. Бо Вітовський по-християнськи зрікся влади 2 листопада 1918 року (на другий день після проголошення ЗУНР), коли потрібно було зі зброєю в руках відстояти завоювання (безкровні) українців 1 листопада. (Є підстави вважати датою проголошення ЗУНР саме 1 листопада, — дату перевороту з перебраанням влади українцями, — а не 19 жовтня, як дату формального проголошення, яке було насправді не голосна заява, а тільки думка, намір, квале підняття голови.)

Дорогоцінний час втрачено. Полякам підійшла підмога з Кракова, від Польської Ліквідаційної комісії (створеної для ліквідації України), а українцям довелося залишити Львів, потім Тернопіль, потім Станіслав (Івано-Франківськ). Бо Вітовський розраховував, що Україна дістанеться українцям без боротьби. Він популярний, речистий бесідник, і крім цього поет-мрійник, що для керманича революції є великою хобою. Йому не вистачало рішучості. У вирішальні моменти Вітовський впадає в розпач:

„...Все пропало. Ми програли...” (Михайло Гуцуляк, „Перший Листопад 1918”)

Вітовський „не знає”, що коли вже поляки боряться за панування в Україні, то українці в Україні мають це робити в першу чергу. А за відсутності зброї, — руками, ногами, зубами й нігтями видирати у ворога свою землю для володарювання на ній. Володарювання свого особистого й володарювання своїх нащадків.

Наївні українці не знають, що ворог використовує підміну поняття Бога поняттям Ісуса (з його смиренням перед ворогом), не розуміють роздвоєння (шизофренії) своєї свідомості. В боротьбі за Львів у Листопаді 1918 року вони, за свідченням Михайла Гуцуляка, знявши шапку й перехрестившись, починали голосно молитись:

„...Отче наш... Богородице Діво... Під твою милість... Серед нічної тиші на вулицях Львова пронеслись слова молитви, щоб бог поблагословив наш надзвичайний і трудний задум... Яке це щастя мати віру й уміти кріпитися злукою з богом!...” (М. Гуцуляк, „Перший Листопад 1918”)

Ох тее християнство.

От де веред.

І вирізати його ніяк не можна.

(Лєся Українка, „Руфін і Прісцілла”, дія 1)

Аби не показати ворогу свого місця, в загонах повстанців забороняється навіть палити, щоб у нічній темряві не виказати себе тліючим вогником цигарки. А тут, — голосно молитись Ісусу.

Ганьба Ісусу! Бо молились голосно до українського Дажбога чи Перуна (в умовах нічного протистояння з ворогами-поляками) українці не посміли підсвідомо, — щоб не посрамити Рідну Українську Віру.

З цим українським греко-католицьким молінням, коліноприпаданням і напускною набожністю коїться щось жахливе. Не можу забути випадок, коли мені довелося працювати з директором однієї приватної фірми в Стрию. Часто їдучи у відрядження, навіть далекі (3000 кілометрів), я міг бачити, як цілу дорогу фірмач (директор) хреститься і молиться пошепки. Щонеділі цей богомільний чоловік брав сповідь з причастям у церкві, настоятель якої отець Каваців. Разом з цим, христосолюбний директор міг образити людину в присутності інших. Відсутність елементарної комплектації автомобіля (тим же підйомним пристроєм, домкратом) він пояснював просто: „Треба їхати і постійно молитись до господа нашого Ісуса Христа, тоді й колесо не проколеться, і домкрат буде непотрібний.”

Після істинно-християнського, непотрібно-миролюбивого, зреченсько-господипомилувального відходу Вітовського від керування повстанням в його (повстання) критичний момент, активність проявляється з боку найближчих соратників Вітовського. Стас закономірним, що це істоти, чия зацікавленість у перемозі українців є чисто прикладною зацікавленістю. Це керівники греко-католицької секти, монахи-василіяни (сзуїти по-греко-католицьки). Вони виборюють собі прихожан серед західних українців для майбутнього їх доіння, підстригання... Підсвідоме відчуття українцями цієї відсутності якраз і є причиною їхньої пасивності (апатичності, за професором Субтельним) у визвольній боротьбі.

Отже, в листопаді 1918 року українці на своїй землі програли полякам. Бо як щизаний ґрунт придатний для сосни і непридатний для дуба, так і християнізм уярмлює українця і сприяє плануванню агресивніших христосівців — німців, поляків, кацанів, мадярів, хозарів.

Кажучи про інших активістів ЗУНРу, треба назвати (з першої п'ятірки) таких союзників Донцова, борців за греко-католицьку Україну:

1. Микола Чубатий. Настоятель сиротинця в монастирі монахів Василіянів, заснованого митрополитом Шептицьким. 1923 року викладає історію української церкви на богословському факультеті при греко-католицькій Духовній Семінарії. Доктор філософії, професор. Декан відділу права і суспільних наук при українським католицьким університеті у Римі. Обраний членом управи міжнародної управи „Pax Romana” („Римський світ”). (М. Гуцуляк. „Перший Листопад 1918”)
2. Григорій Трух. Сотник УСС і УГА. Вступив пізніше до монастиря Василіян. В монашестві Андрій Йосафат Григорій Трух. Автор знаменитої праці „Життя Святих” (там само).
3. Ярослав Гинилевич. В 1964 році отримав від папського престолу особливе відзначення „лицаря-командора ордону святого Сильвестра папи” (там само).
4. Роман Криштальський. Під час Першої Світової війни прокурор Львова. Один з передових діячів руху за патріархальний (папо-римський, а не львівсько-митрополічий. — прим. авт.) устрій Української Греко-Католицької церкви (там само).
5. Марія Марцюк. Від переслідувань поляків виїхала до Угнева, до монастиря, в якому ігуменом був брат митрополита Шептицького. Там працювала аж до виїзду в Аргентину (там само).

Дмитру Донцову з його відстоюванням інтересів українського уніацтва (в особі уніатського передового загону -- ордену монахів-василіян) так і не вдалось зробити свою ідею прикладною. Новітня (післясоветська) влада в Україні, зокрема у Львові, орієнтована на москвослав'є. Тому-то новітня влада в Україні подбала, аби перейменування вулиць Львова з советського зразка на псевдо-незалежницький відбулось з урахуванням інтересів московського патріарха. Перейменування вулиць — вагома складова ідеології. Перейменування вулиць у Львові проводилось за принципом роз'єднання ворогів Москви. Ці вороги є союзниками по лінії греко-католицизму-уніацтва, а в новітній політичній термінології, — Галицького Вибору (Галицький сепаратизм). Таким чином вулиця Львова, що отримала ім'я Донцова, опинилась за кілометр від церкви монахів-василіян. Сама ж церква обмежена з усіх сторін (і навіть з усіх підступів до неї) вулицями з іменами відвертих кацанів, або кацапофілів, або хоча б тих, кого можна запідозрити в москвофільстві. Передовий Орден українських уніатів-Донцовців-грекокатоликів — церква монахів-василіян у Львові — оточений вулицями на ймення: Грушевського, Драгоманова, Костомарова, Менделєєва, Кирила і Мефодія. Тут кацани діють подібно до поляків, які перемогли українців у листопаді 1918 року і відмежували українських уніатів монахів-василіян перейменуванням вулиці (сучасна імені Франка) ім'ям польського начальника (диктатора) Юзефа Пілсудського.

Ісусових церков багато, а Україна одна. Тому й висновок один: Україні потрібна виключно Рідна Українська Віра з відмовою від Ісуса з його роздиранням України на шматки.

Донцов навіть дає роз'яснення євангельському:

„...Я прийшов з мечем, а не з миром, щоб порізати батька з сином і матір з донькою...”

Згідно з Донцовим („*Націоналізм*”) Ісус каже нібито інакше:

„...Не дуріть себе, гукає Він (*Ісус, — прим. авт.*) модерному гуманітаристові. Я не прийшов, щоби принести мир за всяку ціну; є речі, гірші від війни і пролитої крові. Я прийшов, щоби принести не мир, але меч. Я прийшов, щоб порізати родини, не на те, щоб їх поєднати; щоб зруйнувати царства, не на те, щоб їх укріпити; щоб підняти матір проти доньки і доньку проти матері, щоб установити не толеранцію, але універсальну правду (*всесвітнє благоденствіє синів Ізраїля, — прим. авт.*)... Він прийшов запровадити „в першій мірі царство Боже (*Єгови, царство Ізраїлю, — авт.*), аж потім царство цього світу (*Українське, — авт.*); спершу мир Божий (*умиротворення, пацифікація християнізованих рабів Ізраїлевих, — авт.*), а вже потім гармонію між людьми (*рабами, — авт.*)...”

І це каже той, кого вважають ідеологом українського націоналізму, той хто повісив на українців вивіску „гречкосій” і „свинопас”. Але ці гречкосії та свинопаси першими й проклянуть ідеолога. Бо Ісусова наука універсальна. Вона після завоювання місця під сонцем починає упокорювати українців-завойовників (греко-католиків) і робити їх своїми рабами. А ще й рабами свого старшого брата — латинського католицизму — через португало-іспаніо-італійське заробітчанство (найми до рабовласника) рабами всього світового жидо-християнізму.

Для яскравішого показу свого рабства, група віруючих зі Львова під проводом тих-таки монахів-василіан вирішила спорудити дерев'яний хрест і протягом 30 Р О К І В обійти з ним урочистою ходою усі країни світу. Львівська газета „*За Вільну Україну*” 18 березня 2004 року констатує:

„...Така ініціатива павколосвітнього паломництва можлива лише за сприяння урядів усіх країн, вважає один з авторів ідеї, редактор часопису Ордену святого Василя „Місіонер” отець Йосафат Вороняк (українська греко-католицька церква). За його словами, починати паломництво будуть у Львові, далі через Польщу у країни Прибалтики, Скандинавії, Західної Європи, Америки, Азії, Африки, і повернутись через Росію до Києва до того часу, коли буде відзначатись дві тисячі років від дня Воскресіння Христа. Львів'яни готові починати хресну ходу одразу після Великодня (*Пасхи, — прим. авт.*), якщо отримають благословення папи римського та владик...”

Від папи дозвіл отримають (за це можуть не пережити). Йому тільки й треба, щоб зомбувалося найбільше людей. Інша справа, що не буде підтримки з боку урядів протестантських країн Західної та Північної Європи і Прибалтики, а також «православної» Росії. Це було б добре, бо й так до неможливого соромно за своїх українців. Уявити тяжко: замість боротися проти безробіття і хаосу в Україні, — носитися з хрестом по світу протягом 30 років; не виховувати дітей, не брати участі у виборах, не штурмувати злочинну владу, але демонструвати свою покірність і рабське всепрошення посячись з хрестом. Пізніше історики напишуть, що нема у світі українців, — є лише християни українського походження. Нема Донцова з його „Націоналізмом”. Є лише смертельний для українців жидо-християно-більшевицький інтернаціоналізм.

Істориками часто подається як позитив той факт, що у Січ приймали тільки за одним критерієм — „перехрестись”. Але це не може бути позитивом. Бо й самі ці історики додають, що... „...головним тут було гасло: „Стати на захист батьківської віри...”

Тут-то й пастка для істориків. Батьківська віра, віра Святослава, — це українське язичництво з культом Природи.

Тут нема „перехрестись.”

Запорізька Січ виникла в місцях, де леліявся український дух. Тут скіфи хоронили своїх царів. Тут Святослав, як український язичник, був спалений (згідно з його заповітом) після смертельного поранення.

Тут збережено ще святилища архаїчних часів.

Навернувшись на християнство запоріжці зазнали занепаду і поразки. Бо взяли для себе не просто чужий, а ворожий жидівський світогляд і засновану на ньому християнську потворну мораль і духовність. Тому-го “хрещення” при прийомі в Січ врешті решт застопорило, заклонило український визвольний рух. Христосові жидоприслужники

крутять своєю хитрою дуною, мовляв, бог один, то поклонімося же його жидівському образу.

Це однаково, що в „Запорожець” з бензиновим двигуном залити дизпаливо замість бензину, а в трактор з дизельним двигуном залити бензин замість дизпалива, і при цьому вимагати від них ефективної роботи на тій підставі, що і бензин, і дизпаливо зроблені з однієї нафти.

Навернення українців на християнство відбулось ціною знищення вищої касті українства — Волхвів-українців. Їхнє місце посіли спочатку жида з греками, а пізніше й поляки з кацанами. Середні касті полководців та творців-митців заповнились, відповідно, кацанами-москалями-поляками-жидами. Вони витворюють, виховують і обороняють на українській землі пасапперед свої, неукраїнські пації.

Від українців лишилися тільки українські низи, та й ті під ковпаком у Авраама.

Заворожи мені, Волхве
Друже сивоусий!
Ти вже серце запечатав,
А я ще боюся.
(Шевченко)

Для ефективнішого керування українцями заброди використовують Новий Заповіт, який проповідує терпіння й покору, любов до ворога та жидівське месіянство.

Пересолішицьким варіантом Нового Заповіту українські „історики” сповнені гордості, ще й пишаються, що на ньому присягають президенти України (не Українські президенти).

Тихий протест українців — „моя хата з краю” — постійно накопичується в масовий негативізм. Поодинокий позитив при першому ж прояві знищується жидо-християнською мафіозною владою. Найжахливіше те, що знищені поодинокі українські ростки добра, світла, істини, подаються як сатанізм. Як сатанізм у християнському розумінні, тобто явище, яке треба (аж кров з носа!) викорчовувати, палити, ганьбити...

Шевченко, Франко, Леся, Коцюбинський, Руданський, всі вони антихристи. Це добре, попри церковне негативне забарвлення цього явища. Християнізм — це те зло, заради знищення якого народжуються нові покоління українців.

Справа не в самому українському негативізмі, а в його масовості.

Провідна верства будь-якого суспільства становить меншість, близько 10-15%.

Низи, відповідно, становлять більшість, близько 85-90%.

Маси українських низів, які завдяки християнству залишилися без голови, — без української голови, — якраз і справляють негативне враження.

Звідси причини українського божевілля й хаосу:

- 1) Знищення української кастовості в українському суспільстві.
- 2) Підміна української моралі чужинецькою — Христосовою.
- 3) Спотворена, упереджена і навмисно перевернута подача відомостей такими як Іван Вишенський, Ніколай Гоголь, Дмитро Донцов, Іван Огієнко, Олесь Гончар... Яворівський, Романюк, Трубайчук...

В нагороду за великий подвиг у справі духовного, а відтак і тілесного поневолення українських низів, українські верхи отримали від жидо-грузина Сталіна подарунки у вигляді квартир в будинку Роліт (робітників літератури), що на вулиці Хмельницького 68, у Києві. Це так звана київська Швейцарія.

За право жити в цьому будинку українські письменники Малишко, Яновський, Гончар, Собко (їх леґіон) ладні панхати голови українців сміттям — раніше соціалістичного, а зараз христосістичного реалізму — і навіть увійти в число мучеників за псевдо-українську

духовність, як Олесь Гончар. Він в епоху соцреалізму позбувся всіх псевдо-елітних регалій за свій роман „Собор”, а вже в наступну (після соціалізму) епоху нео-християнізму заслужив пошану і навіть меморіальну дошку з церковним фоном. Ось ці незвичайні душевні переживання Гончара (у його романі „Собор”), за які він удостоївся високої честі бути обласканим христосістичним гестапо:

„...Є ритми свої в споруді собору, є вільний (?) політ натхнення (?), любов (?) висока... Собор ніби має в собі щось від стихії, навіває щось таке ж велике, як навівають на людину степ, або скарди (?) хмар, або окутані вічними димами чорні індустріальні bastiони заводів... Німощна музика собору, музика тих гармонійно піднятих у небо баш-куполів — вона для тебе реально існує, ти здатен її чути, хоча інші, здається до неї глухі...”

Осідлавши історичну науку, жидівський християнізм подібно до жидівського комунізму підстриг усіх під один гребінець. Древніх аріїв та їхніх нащадків, українців-білорусів-словенів-чехів, він об'єднав під штучною назвою „слов'яни”, кажучи таким чином, що історія арійців починається від моменту навернення їх на християнізм, від прийняття ними слова божого (Сгови-Саваота), від увірування в євангеліє, Іоаннівський різновид якого починається словами:

„Спочатку було слово”.

На допомогу арійцям-творцям приходить представник арійців-носіїв. Гьоте у своєму „Фаусті” каже про переклад (з латини на німецьку) доктором Фаустом євангелія від Іоана.

„Спочатку було слово”. З перших слів
Загадка. Чи правильно я натяк зрозумів?

Бо я так високо не ставлю слово,
Щоб думати про нього, як основу.

„Спочатку була Думка”,

„Спочатку була Сила”.

І тут я зрозумів, як перекласти вірш:

„Спочатку було Діло”.

Якщо є загальна назва племенам арійців — трипільців, скіфів, сарматів, антів, венедів, русинів, полян, дересьлян, дулібів, поморян, віслян, мазурів, кашубів, прусів, ятвягів, — то це умовно може бути назва „слав'яни”, а не „слов'яни”. Справа не в букві, а в суті слова. Не від увірування в Христа і прийняття слова Сгови-Ісуса, а від славлення своїх арійських Богів може походити слово „слав'яни”.

Маючи високе поняття совісті-права, древні арійці (ПРАВОСЛАВНІ) славили це право-совість, яке давало можливість узгоджувати суспільні процеси і протистояти злочинності. Адже найсуворіший суддя, згідно з поняттям арійця, — це його совість. Совість може замучити на смерть, довести до самогубства.

Спільність походження, спільність суті й прояву жидівських політичних течій комунізму та християнізму полягає в тому, що християнізм прагне підмінити совість Ісусом з апостолами, а комунізм, — Леніном і партією. Партія — розум, честь і совість нашої епохи.

Не всі арійці совісні кожне правило має виняток.

Не бажаючи визнавати предковічні поняття совісті й самоконтролю та маючи зайвий гонор, представники племені полян перестали коритись арійським волхвам і почали думати, як би їм вийти з підпорядкування арійським волхвам і жити на свій розсуд. Жити на свій розсуд їм не вдається. Вийти з-під контролю арійських волхвів їм вдається лише в одному напрямку, під контроль попа римського.

Ще до офіційного розколу (1054 р.) християнізму на східну секту (Константинополь) і західну секту (Рим), точилась боротьба за сфери впливу між двома центрами. Розвідка Риму працює бездоганно. Дізнавшись про прийняття (957 рік) київською княгинею Ольгою християнства від Константинополя, Рим бажає випередити події. Щоб запобігти християнізації України від Константинополя, під римський створює з німців військово-релігійну потугу у вигляді „священної” римської імперії німецької нації — Перший рейх. З цією метою Рим коронує (962 р.) на посаду римського — квазіримського — імператора Оттона-1, представника саксонської династії. Того-таки 962 року без зайвих зволікань Оттон-1 (Отто, названий християнськими літописцями „Великим”) висилає в землю племені полян з центром у Києві християнську місію на чолі з єпископом Адальбертом (*подробіці див. Жуковський. Субтельний. „Нарис історії України”. Наукове Товариство Шевченка. Львів.*

Адальберт пропонує Ользі прийняти „благодать” і покровительство Риму. Стурбоване наступом римських місіонерів, християнське (константинопольське) оточення княгині Ольги на чолі з архієреєм Григорієм обнаглило до краю і дозволяє собі виступати в Україні з відстоюванням грецьких інтересів у вигляді захисту „істинної” грецької віри (*подробіці див. Лев Силенко. „Мага Віра”. День 19*). Хоча Святослав став царем України лише після смерті своєї матері Ольги 964 року, проте ще 962 року 20-річний царевич Святослав твердо стоїть на позиціях Рідної Української Віри і (спільно з Українськими Волхвами на чолі з вищим Радогостом) дає відсіч непроханим християнським місіонерам. Отримавши облизня, Адальберт залишає полянську землю зі словами: „Оновім цісареві Отону, що Україна-Русь гордо сказала мені:

„Пощо нам чужого Бога, свій Бог стоїть біля порога.” (*Силенко, там само*)

Українці, як первісні арійці, першими серед інших людей приручили собаку (сторожа і союзника). Коли інші народи винаходять усілякі наукові методи (екстер'єр) визначення з великої відстані статевої приналежності собак — пес чи сука? — українці знають психологію собак, просто визначають: якщо йде прямо, значить — пес, а якщо йде і скрізь свого носа суне, значить — сука. Ми, українці, з вікової історичної відстані визначаємо христосістичну суку. Бо крім переговорів єпископа Адальберга зі Святославом і волхвами, єпископська свита часу не гаяла і сунула свого носа в середовище вищих, середніх і нижчих верств полян. Частина полян, опозиційно налаштована до царя Святослава, затимила пропозицію місіонерів Адальберга. Цю пропозицію реалізовано через 4 роки хрещенням полян-поляків від пона римського на нових (для полян) болотистих землях між Одером і Віслою. Характерно, що цей Адальберт, християнізувавши полян-поляків, виросте з єпископа до архієпископа. Це не простий архієпископ, а в точності архієпископ саксонського міста Магдебург (*подробіці див. М. Грушевський. „Історія України-Русі”, том 1, розділ 8*). Це прикордонне місто католицького світу скоро з'явиться перед нами. А разом з ним і Магдебурзьке право як нова тактика католицької експансії.

Офіційно виглядає так, що 966 року князь Мешко охрестив ПОЛЬЩУ. Щоб не казати, що це брехня, скажемо, що це потребує уточнення. ПОЛЬЩІ не було в той час на планеті Земля. На землях полабських і прибалтійських слав'ян — віслян, помор'ян, лютичів, чехів, мазов'ян, кашубів, мазурів, порусів (прусів) — християнізм утворює за посередництвом Першого німецького рейху сприятливий ґрунт для подальшої експансії у вигляді новоствореного полянського (польського) князівства. Навіть рекомендована міністерством освіти жидівської України книга „Історія західних і південних слов'ян” (видана в Києві 2001 року) намагається подати польського князя Мешка-1 причетним до династії полянських князів, зокрема до князя Земомисла, який веде свій родовід нібито від полян-хліборобів у верхів'ях ріки Варта, що між Одрою (Одером) і Віслою. Дійдемо й до хліборобів... Сам же так званий польський князь Мешко-1 визнається першим історично достовірним керівником поляків. Але вказане джерело крутить хвостом, виправдовується, намагається зняти з себе відповідальність за замовчування історичної істини, наводить все-таки хронологію розвитку Польщі, цілком узгоджену з логікою і фактами історичного процесу. Перша згадка про „ПОЛЬЩУ” (ланки поставлені мною навмисне) датована 963 роком (в 962 році був візит єпископа Адальберга в землю полян з центром у Києві). Прийняття християнства Польщею датується 966 роком, створення першого єпископства (з центром у Познані — вона вважається першою столицею Польщі) 968 роком, а створення першого архієпископства (митрополії з центром у Гнізно — це друга столиця Польщі) 1000 роком, до ювілею Христа і для придання значущості полянським (польським) ренегатам.

Тут саме час розглянути цікаву особливість польської шляхти.

Офіційна історіографія пояснює шляхту як польське дрібне дворянство. Це

правильно в принципі, але з цього нічого не слідує. Тлумачні словники, наприклад, вказують на шляхетність як на аристократизм, вишуканість, елегантність, витонченість, благородність. Це також правильно. Але й це не сприяє розумінню місця поляків в історичному процесі.

Свій до свого по своє: Іван Франко надає нам цінну підказку. Неперевершений мовознавець доктор філософії Франко у своїй праці „*Панщина та її скасування в Галичині*” (розділ 2) вказує на походження польського „шляхта” саме від НІМЕЦЬКОГО „гешлехт” („Geschlecht”), що означає рід, родовитий, благородний, лицарський. Це правильно. Але це тільки піднімає завісу над тим, як за посередництва німців відбувається вербування поляків-поляків попом римським. Тому йдемо далі. Далі Франко наголошує, що саме починаючи від 10 століття, тобто від часів місіонерських візитів німецького єпископа Адальберга в землю полян 962 року і прийняття поляками християнства 966 року, в Польщі РІЗКО настає розділ між станом хліборобським і лицарським (шляхтою). Але якщо на той час у всіх країнах, також і в Німеччині, виробилась чітка ієрархія феодальних відносин, то саме польська шляхта цієї ієрархії НЕ ВИРОБИЛА, а навпаки, всіляко відстоювала шляхетську РІВНІСТЬ. Тут картина вимальовується чітко і повністю: саме іммігранти (приходьки, переселенці), і то завербовані (не добровільні іммігранти), завербовані ген-місіонером з метою суб-місіонерства (навернення на католицизм хрестом і мечем, тобто „лицарством”) у Польщі РІЗКО відмежовуються як від ген-місіонера (Риму, що ставитиме над поляками королів якщо не німців, то французів і шведів чи їхню суміш з жидами), так і від місцевого корінного хліборобського населення (воно підлягає християнізації суб-місіонерами) краю, що буде названий Польщею. Саме іммігрантам властиве відстоювання рівності у своєму середовищі. Якщо не розглядати приклад з рівноправ'ям пасажирів на вокзалі, то приклад рівноправ'я іммігрантів саме в іммігрантській країні — Америці — цілком доречний. Доречним є й приклад відмежування іммігрантів («шляхти») Америки від корінних жителів цієї Америки, від американських так званих індіанців. Наведемо уривок вказаної Франкової праці:

„...Стикаючись з німцями і борючись з ними за свою самостійність, Польща від 10 до 13 віку виробила у себе порядки, дечим подібні до німецьких, а дечим значно гірші для хліборобів. І тут наступив різкий поділ між станом хліборобським і лицарським, що з німецька прозвав себе шляхтою... Шляхта виробила так звану шляхетську рівність... Таким способом вийшло таке, що шляхта рівною лавою перла, з одного боку, до стіснення королівської власті, а з другого до обмеження й знівечення свободи всієї нешляхетської, а головню всієї хліборобської людності...”

Отже, частина полян залишилась на своїх одвічних землях між ріками Рось і Дніпро, інша частина пішла в мандри.

На північ простягаються болотисті та лісисті території теперішньої Московії, заселені вигнаними з пра-України злочинцями (названими пізніше кацанами) через відсутність в дохристиянській Україні смертної карі. Туди йти не можна.

Володимир Беліньський у книзі „*Країна Моксель*” визначає, що історія москово-суздальщини є історією втікачів з Київського та інших слав'янських князівств. У ці непривабливі для життя землі втікали переважно князі-невдахи, яким був псевдо-засновник Москви і шостий син Володимира Мономаха Юрій Долгорукий. Також втікачами були дружинники цих князів, попи, та всяка публіка, що не знаходила собі місця. Місцеві (московські) племена асимілювались з приходьками (київськими) шляхом християнізації. Цим пояснюється генетична ненависть українців до християн (підкорених народів). В московській мові і дотепер селяни називаються крест'янами. Цим пояснюється, що московська (зокрема) „православна” церква завжди служила і сьогодні служить князю, царю (президенту), а не народу.

На схід і на південь полянам — майбутнім полякам — йти ризиковано. Тут можна стати жертвою нападу кочовиків.

Лишається захід. Цей напрям сприяє ще й за рахунок зустрічних пропозицій. Пропозиції посланих попом римським місіонерів — навернутись на християнство взамін за землі для проживання. Зауважимо наступне: з близьких до українців сусідів, поляни-поляки не перші і не єдині в ролі квартирантів з оплатою квартири наверненням (християнізацією), прийнятим від зацікавленого (в даному випадку) центру християнізму. У випадку з полянами-поляками 10 століття таким центром є Рим. Римська (так звана католицька) фракція христосістичної партії пропонує полякам скористатись досвідом, який набуто під час переселення (в 7 столітті) кочового тюркського племені волгар-болгар з азійських степів до пониззя Дунаю на пропозицію константинопольської (візантійської «православної») фракції

христосістичної партії. Також є досвід, набутий (за 100 років до переселення полян) власне римською фракцією під час переселення (в 9 столітті) угро-фінського племені маляр-хунгар (угорців) на середній Дунай і прийняття ними римського католицизму. (Мадяри зазнали, вочевидь, перетягування з боку Візантії, бо вони офіційно хрищені тільки 973 року.) Як болгарі, так і мадяри довгий час після переселення воювали зі своїми новими сусідами-європейцями. Союзником забродних азіатів у війнах з осілими європейцями став азійський жидо-християнізм.

У випадку з болгарами, зауважимо, прийняття, крім «православ'я», ще й нової для болгарів слав'янської мови. Ця мова через 300 років після переселення болгарів з Волги на Дунай — під час повернення України на християнізм у 10 столітті — буде подана українцям як офіційна церковно-службова мова — старо-болгарська (церковно-слов'янська).

З метою маскування своїх брудних махінацій «православний» християнізм через потужний вплив на освіту в «православних» країнах досягнув неабиякого успіху на шляху переконання мільйонів у причетності болгарів до корінних європейців узагалі, і до „слов'ян” зокрема. Крім явної тюркської зовнішності болгарів треба згадати, що Європа (на відміну від інших частин світу) межує з Азією не тільки морем, але й суходолом. Межу визначає належність рік суходолу північно-західної частини материка Євразія до басейну Атлантичного океану. (Вияток — вузька смужка північного узбережжя Європи (Скандинавії), що омивається Північним Льодовитим океаном). Тобто межа між Європою та Азією проходить не по Уралу, а по лінії від північного озера Ладога до південної ріки Дон (з його басейном стоку). Південний кордон Європи є власне північним берегом Середземномор'я (включно з північним берегом Чорного моря), а східний кордон звучить в унісон — ріка Дон. Значить, все, що на схід від Дону, включно з Волгою і Волгарією-Болгарією, — Азія. І лише з побудовою в 19 столітті Волго-Балтійського каналу, і основне, з побудовою (1952 р.) Волго-Донського каналу з відповідним залученням через водні шляхи безстічного басейну Каспію, межа Європи зміщується на 2000 кілометрів на схід, — до Уралу. Таким чином суто Азія (Поволж'я, Прикаспій і Приуралля з їхніми істотно руськіми народами тюркського і монгольського кореня: волгарами-болгарами-татами, мордвінами, чувашами, марійцями, удмуртами, калмиками, башкирами, комі та комі-перм'яками) раптом якихось 50 років до наших днів, і то лиш теоретично, відносяться до Європи.

Багато довідників приділяють увагу тюркській Волзько-Камській Болгарії — феодальному державному утворенню уральських народів. Зазначимо, що археолог академік Рибakov, у своїй праці „*Язичництво древньої Русі*” (частина 2) називає болгарів саме тюрко-болгарами.

Повертаючись до наших полян бачимо, що Русь довгий час чинить опір християнізмові. Тому поляни стають не тільки знахідкою для римських місіонерів, але й на довгий час стануть каганами своєї праматері України-Русі. Поляни, ставши поляками, — як волгари стали болгарами, а мадяри стали угарами (венграми), — вирушають на захід лишивши Руські землі незахищеними, доступними для кочовиків.

Так у 10 столітті між Віслою та Одрою несподівано з'являються поляни-поляки, потіснивши віслян, поморян, мазов'ян. Поморяни витіснені на територію сучасної Волині-Галичини, де вони й осіли залишивши назву свого племені в назвах поселень (наприклад, містечко Поморяни на кордоні сучасних Львівської і Тернопільської областей).

Варшава не друга після Кракова столиця Польщі, і не третя після Гнізно-Кракова. Варшава — четверта столиця після Познані-Гнізно-Кракова за ходом просування римо-католицького християнізму із заходу (Познань) на схід (Варшава).

Після повернення першим історично достовірним польським князем Мешком на християнізм 966 року, поляки пізнають практичну користь (для себе від християнізму) у вигляді покровительства пона римського і користь від можливості здійснювати (під крилом пона) грабіжницькі напади на сусідні народи. Напади під виглядом залучення сусідніх народів до римо-католицизму. Це пізнання веде їх до створення центру з відповідною назвою Познань. Вона стає центром першого польського єпископства і першою столицею Польщі.

Ясно, що опинившись забродами в оточенні вороже налаштованих племен (як раніше болгарі та мадяри), поляки зазнають угисків з боку місцевих племен, а значить і мусять будувати (такі й будують) собі гніздо як надійний осідок для захисту і плацдарм для наступу на схід. Це гніздо (на схід від Познані) так і називається: Гнізно, або Гіезно. Воно стає центром архієпископства (митрополії) і другою столицею Польщі.

В. Цимбалюк і Ю. Пасічник у книзі „*Колиска українського народу*” (розділ 2. 6) розповідають:

„...Ярослав Мудрий разом із братом Мстиславом 1032 року здійснили напад на Польщу, депортувавши з неї поляків для заселення сплюндрованих поселень на Поросі в місцевостях між Дніпром і Россю...”

Треба вважати цей факт намаганням Ярослава Мудрого повернути нерозумних поляків до своїх вигоків. Поставити на місце, покинуте ними за часів Ярославового діда — Святослава.

Щоб перебувати під крилом у пона римського, поляки в своєму гнізді створюють резиденцію для примаса — папського представника.

„...Гнезно — колишня столиця Польщі, резиденція примаса-архієпископа...”
(*Енциклопедія Павленка, 1913 рік*)

Не пізнати користь від сприяння з боку Риму поляки не могли. Але Рим прагне отримати подяку у вигляді залучення поляками нових овець Христосових до лона римської церкви. Отже, поляки звертають свої погляди найперше на тих, кого їм легше зрозуміти, на своїх колишніх земляків — поляки Придніпров'я. Поляки помилялись, якщо думали, що хтось на берегах Дніпра чекає їхнього настирства. Проте, вибору поляки не мають: Рим не хоче довго чекати надходжень від награбованого поляками. Тому дії поляків стають настирливіші.

1320 року поляки християнізують з допомогою пона римського своїх східних сусідів віслян, чим збільшують територію для польського короля та суму грошей (збираних церквою Христосовою) для свого римського спонсора. З цього часу в християнізованій Краків переноситься польська столиця і перебуває там офіційно до 1609 року, а фактично до 1596 року.

1596 року укладається Брестська унія з метою підпорядкувати українську «православну» церкву польській (римській) католицькій церкві, після чого польська столиця переноситься до Варшави. З підпорядкуванням однієї церкви іншій, Христосові слуги надовго (аж до Андрусівського розподілу юридично, і аж до сьогодні фактично) підпорядковують значну частину (десятки мільйонів) українців як польському королю, так і римському пону.

Тут відкривається широке поле для помсти поляків своїм історичним ворогам — українцям. Ця помста поляків знаходить собі союзника у вигляді одвічної ненависті німців до слав'ян. Саме німці передають полякам естафету у справі поширення згаданого вже Магдебурзького права. Це право міста Магдебург, архієпископом якого був свого часу відомий нам місіонер (неприйнятий київським князем Святославом), посол німецького імператора (Першого рейху) Адальберт.

Керована жидо-християнізмом історична наука називає прогресивним явищем введення Магдебурзького права. Контрольоване сіоно-християнізмом міністерство Культури України через мережу історичних і краєзнавчих музеїв накидає українцям думку про велику благодать, що спала на Україну від прийняття українськими містами Магдебурзького права. Насправді це свідоме спотворення історії для приховування справжнього призначення цього виду права. Права міста на самоуправління, яке полягає в сприянні поширенню християнізму і сфери впливу пона римського з подальшим знищенням самобутньої культури українців.

Тетяна Гошко в книзі „*Нариси з історії Магдебурзького права в Україні*” (виданій у Львові 2002 року) вказує, що власником міста Магдебург став архієпископ римської церкви 1188 року. А 1495 року Римське право оголошено загальним правом імперії (Першого рейху). Інакше кажучи, Магдебурзьке право має мету запровадити Римське право.

Римське право, як відомо, має за основу право РАБОВЛАСНИЦЬКЕ. Треба зауважити, що поширення апетитів Ісусової церкви у вигляді накидання псевдо-прогресивних судових систем (нею для маскування реакційного Римського права відтепер стає дещо прикрашене Магдебурзьке право) є лише окремий прояв поширення християнізму в планетарному масштабі та залучення нових овець і баранів Христосової отари для поповнення скарбниці Ісусової церкви. Невипадково Римське право запроваджене саме 1495 року. Бо воно відповідає інтересам боротьби за сфери впливу у світі і є продовженням відкриття Америки (1492 року) та реакцією на наступ мусульманського світу і захоплення турками (1453 року) столиці Східної Римської імперії — Константинополя (Стамбула).

Магдебург — місто в Саксонії на лівому березі Лаби (Ельби). Правий беріг ніколи не був німецьким, він завжди був арійським — слав'янським.

Правий беріг заселений поморянами в центрі (між Ельбою та Балтійським морем), лотичами й бодричами (ободритами) на півночі аж до Атлантичного океану (до території

сучасної Голландії), та чехами на півдні (між верхів'ям рік Ельба і Дунай).

Лівий беріг частково також слав'янський. Сама ж Ельба має слав'янську назву Лаба. В Чехії, де третина довжини ріки, вона й дотепер називається Лабою.

Місто Лейпціг на лівому березі Лаби — це старе слав'янське місто Липськ. Саме в Липську, в консерваторії, навчався український націоналіст, композитор і фольклорист, незгасима зірка української класичної музики Микола Лисенко. Саме в Липську вперше вийшла в жовтні 1868 року збірка українських народних пісень Лисенка, заборонена російським царатом до видання в Україні (*Василенко. "Фольклористична діяльність Лисенка"*). Саме в Липську 1859 року вийшов перший закордонний збірник віршів Шевченка. В Україні ще в 20-му столітті Лейпціг називався Липськом. Син від другої дружини Миколи Лисенка, Остап Миколайович Лисенко, є упорядником книги спогадів про батька, залишених сучасниками. Зокрема Олександр Барвінський 1913 року писав:

„...Лисенко їхав до науки музики до Липська...”

В цій же книзі Олена Пчілка (мати Лесі Українки, водила доньку Лесю на уроки музики до Ольги Лисенко — першої дружини Миколи Лисенка) повідомляє, що однією з причин розколу подружжя Лисенків є, можливо, глузування поміркованої націоналістки Ольги над фанатичним націоналістом Миколою. Вочевидь, Микола називав Лейпціг не інакше як Липськом. Та й друга дружина Миколи Лисенка має прізвище Липська. Дослідники життя і творчості Миколи Лисенка відстоюють думку, згідно з якою Липська не взяла прізвище Лисенко через відсутність офіційного розлучення композитора з першою дружиною, Ольгою Лисенко (О'Коннор). Ми, нормальні українці, схилиємось до думки, що український націоналіст Микола Лисенко, як людина творча, має асоціативне світосприйняття, а тому Липську він асоціює одночасно з україно-німецьким Липськом та Ольгою О'Коннор, бо й Липська звалась Ольгою.

Євген Товстуха в книзі „Микола Лисенко” розповідає, як одного разу в Німеччині, перед відходом поїзда, Лисенко відвідав німецький шинок. Виходячи з нього, Лисенко вже зачинив двері...

„...вийшов у темні сіни шинку, де панував запах цвілих огірків, як раптом його зупинила мелодія. Спочатку він не повірив сам собі. Прислухався. Рвучко розчинив двері і повернувся до зали.

У темному кутку шинку, за невеликим столом, троє селян виводили пісню. До них приєдналися інші завсідники шинку.

— Чия це пісня? — запитав Лисенко.

— Наша, — відповіли німці, нічого не розуміючи.

— А як вона називається?

— „Der Kosak und seine Mädchen” (*Козак і його дівчина, — прим. авт.*). Це народна німецька пісня. Її ще моя бабуся любила співати, і мій дід її співав. Вона була найулюбленішою піснею німецьких добровольців у їхніх походах проти Наполеона.

— Боже мій, боже мій! Царі забороняють мову, хочуть вирвати з вуст народу саме слово „Україна”. А Україна живе. Навіть тут, у цьому далекому і напів-глухому німецькому селі.

Лисенко набрав повні груди повітря і голосно, забувши про все на світі, заспівав:

Іхав козак за Дунай

Сказав дівчині: прощай!

Ти, конику вороненький

Скачи та й гуляй!..

Додому їхав мовчки. Лисенко думав про велич України, яку він побачив у тому, що сталося в сільському шинку. Ось навіть німці, що у своїй зарозумілості хтозна-відколи ворогують зі слав'янами, а й ті співають українську пісню, створену Семеном Климовським!..”

Той-таки метод присвоєння німцями чужих назв (цінностей) простежується і з назвою міста Бранибор (Бранденбург), та з такою ж назвою німецької землі Бранденбург, поки німці не колонізували слав'ян-прусів (прусів) і не перенесли в землю Бранденбург назву Прусія зі столицею Берлін. Цікаво, що Юрій Липа („*Призначення України*”, книга 3, глава 48) називає сучасних прусів (20 століття) германізованими слав'янами, тобто до германізації «пруси» були просто слав'янами.

Слав'янське слово „Бранибор” означає Боронибір. Воно походить від „борони (оберігай) бір, ліс”, який арійці боронили (вирубували тільки з дозволу волхвів — відповідні ділянки лісу, або після відповідних нових насаджень), і який боронив арійців, був природним оборонцем (сховищем) під час оборони від ворожих нападів (класичне партизанство — лісове).

Той-таки метод присвоєння чужих цінностей використовується німцями у 20 столітті присвоєнням української «свастики». Сам Гітлер має у своєму родоводі (по матеріальській лінії) пра-пра-пра-пра-діда зі слав'янським прізвиськом Поллак (*див. Вернер Мазер. „Адольф Гітлер“*).

Верховоди-«прусаки» Третього рейху також виявляються зі слав'янськими прізвиськами. Це Bulow-Бюлов (дипломат), Treskow-Тресков (начальник штабу армії, учасник замаху на Гітлера), Wisliceni-Вісліцені (консультант з жидівського питання), Gustloff-Густлов (керівник жидівських погромів у Швейцарії, його іменем названо німецький підводний човен), Magunia-Магуня (радник з економічних питань), Muchow-Мухоз (помічник Гейббельса), Ramke-Рамке (генерал десантних військ), Reventlow-Ревентлов (депутат Рейхстагу), Rust-Русг (куратор молодіжних організацій, в тому числі „Гітлерюгенд“), Fanslau-Фанслау (генерал-майор СС), Jagow-Ягов (дипломат)...

В джерелах, дотичних до теми німецької експансії на землі слав'ян, можна зустріти прізвисько Третнов як давніше від династичного прізвиська правителів Гогенцоллернів. В Берліні є парк Третнов. Ліон Фейхтвангер, описуючи в книзі „Успіх“ події періоду становлення Гітлера, надає головній героїні слав'янське прізвисько фрау фон Радольна.

Згадаємо, що приморська (прибалтійська) земля помор'ян і лютичів навіть у сучасній Німеччині називається Померанія-Поморія, Vor Pommern.

До часу введення наприкінці 13 століття Магдебурського права, кордон між арійцями-слав'янами і німцями-саксонцями проходив по річці Лаба (Ельба), а саме саксонське місто Магдебург було прикордонним.

Серед інших німецьких племен саксонці є те одне плем'я, що найдовше (300 років після прийняття християнства в 5 столітті німецькими племенами) чинило опір християнству і не встояло тільки перед несеним зброєю Карла Великого „світлом“ Христосовим.

Ще з часів, коли німці не мали достатньо сил для завоювання нових земель, вони, починаючи від Карла Великого, користувались підтримкою попа римського. Всі землі, завоювані німцями під знаком запровадження нової „істинної“ Христосівської віри, були об'єднані в Священну римську імперію німецької нації першим її імператором Оттоном. Не завадить згадати Розенберга:

„...імператор і папа були спочатку союзниками в площині влади і політики проти „благородних саксонців“, які — згідно з Гьоте — вважають ділом слави свою ненависть до християнства...“ (А. Розенберг. „Міф ХХ століття“, книга 1, частина 2, глава 3)

Простий аналіз історичних подій приводить до вже знайомого висновку, висловленого Фрідріхом Ніцше у його „Проклятті християнству“ або „Жидання влади“, розділ 60:

„...Хрестові походи були тільки піратством вищого гатунку, не більше того. Німецьке дворянство, в основі своїй — дворянство вікінгів, було, таким чином, у своїй стихії: церква знала надто добре, як їй бути з німецьким дворянством... Німецьке дворянство — повсякчасні „швейцари“ церкви, завжди на службі у всіх дурних інстинктів церкви, але з доброю платнею... Якраз церква за допомогою німецьких мечів, німецької крові й мужності вела смертельну війну зі всім шляхетним на землі...“

Навернувши саксонців на християнство, Карл Великий підкорив їх собі. Саксонському ж місту Магдебург судилося стати плацдармом для подальшого просування загребущої руки попа римського.

З цією метою було використано специфічне (засноване на примітивних інстинктах) право мешканців Магдебурга не сплачувати податки місцевому феодалу і практикувати місцеве самоврядування.

Магдебурзьке право пропонувалось містам, що вже були в зоні римського католицизму, але підпорядковувались константинопольському „православию“, або й взагалі зберігали язичницькі традиції.

Надання Магдебурзького права ознаменовувалось коронуванням (взяттям міста під опіку німецького чи польського короля) українського чи іншого міста та побудовою в ньому католицької церкви.

До самоврядування в містах з Магдебурзьким правом допускаються тільки католики. Обивателям міста-претендента на коронування відразу стає зрозуміло, звідки вітер дме і до якої церкви треба йти щоб залишатися „при ділі“. Скажи, до якої церкви ти ходиш, і я скажу, хто ти.

Враховуючи, що середньовічні міста були не так промислові (індустріальні) центри,

як адміністративні та торгівельні, то запровадження Магдебурзького права мало своїм наслідком покатоличення адміністративних працівників міст з подальшим покатоличенням населення керованих адміністраторами територій і поширення католицизму торговцями поза цими територіями. Шириться вплив Риму і, відповідно, зростають його грошові надходження.

Магдебурзьке право звільняло від податків ще й територію шириною в одну милю навколо міста, чим сприяло зростанню міст з відповідним покатоличенням його мешканців.

Прихід Магдебурзького права в Україну — це прояв поступального руху католицизму на схід. Після окупації поляками східних територій після і переносу (1320 року) польської столиці до Кракова, по лінії поширення християнізму Гнізно – Познань – Краків, католицизм не зупиняється на досягнутому, і вже на початку 1320-их років робить масований наступ на Україну.

Жертвою стратегічно важливого маневру римо-католицького християнізму у вигляді запровадження Магдебурзького права стали передусім українські княжі (столичні) та прикордонні міста. Першою впала столиця Волинського князівства Володимир-Волинський 1324 року. За нею Сянік 1339 року, Львів 1352 року, Кам'янець 1374, Берестя (Брест) 1390, Стрий 1431, Київ 1494 року (див., наприклад, *Енциклопедія Українознавства*).

Трактування істориками Магдебурзького права, як великого демократичного досягнення і рушійної сили прогресу, вказує лише на одне — перебування цих істориків під впливом християнської пропаганди. Магдебурзьке право розраховане лише на шлункові настрої обивателів (і голоти) з їхнім бажанням уникнути податків та добряче випити-закусити.

От не знаю

Чи той розп'ятий християнський бог,
Що нібито й собі воскрес із мертвих,
Теж розуміється на винах добре?
Здається, так, бо хтось мені казав,
Що за життя не був він нештучним
І вмів робить з води вино червоне
Се він і Діоніса (бог виноробства у греків, — прим. авт.) перевершив,
Коли не брешуть люди: з винограду
Вино зробити — невелике чудо,
Ні, ти зроби його з води! Не диво,
Що всі п'яниці з римської голоти
Охоче йдуть у християни — де ж пак
Не вшанувати їм такого бога?
Та що! Я сам готов на те пристати
І помирить Ісуса з Діонісом.

(Леся Українка. "Руфін і Прісцилла", дія 2)

Магдебурзьке право по суті є попередником Ордену єзуїтів і, з об'єктивної точки зору, гальмує поступ народів на шляху самобутнього розвитку. Своєму запровадженню воно завдячує не тільки відповідністю до приземлених настроїв обивателів, але й більшою мірою — паралельному запровадженню Інквізиції. Монополієне право Інквізиції належить монахам Домініканського ордену, час постанови якого збігається з часом поширення Магдебурзького права.

Пізніше Переяславська угода 1654 року між єзуїтом-Хмельницьким та «православним» царем Олексієм Михайловичем гарантуватиме право українських міст на Магдебурзьке право.

Важко знайти позитивну складову в ділі запровадження Магдебурзького права. Але вона є, ця позитивна складова.

Реалізатори Магдебурзького права — німці — практикували розкуркулення жидів (ортодоксальних нехристоглобалістів) тих міст, в яких німці (за їхніми спинами бонзи жидохристосістичної партії) перебирали владу завдяки впровадженню рідного Магдебурзького права.

Як самі львів'яни, так і численні туристи та гості сучасного Львова дивуються з назви львівських районів: Замарстинів, Кульпарків, Клепарів. Деякі львівські сноби навіть намагаються вживати термін „КульТпарків” аби підкреслити причетність однойменного району до культури. Насправді цей Кульпарків славиться своєю психіатричною лікарнею, коротше, --- дурдомом.

З'ясовується, що користуючись (завдяки Магдебурзькому праву) монополією на владу, німці поставили поза законом багатих жидів (ортодоксальних, нехристоглобалістів)

львівського передмістя часів середньовіччя. Тепер це майже центр Львова, а сама процедура по-сучасному називається „арешт з конфіскацією майна”. Отже, німці передали українським селянам конфісковані помістя багатих жидів на прізвище Зомерштейн (Sommerstein) — Замарстинів, Кльоншер (Klöpper) — Кленарів, а також Гольдберггоф (Goldberghof), що в перекладі на українську, точніше, на німецько-українську (ідиш), означає Гольдпарк, золотий парк, — Кульнарків (*подробиці надале Енциклопедія Українознавства*).

Водночас ці у самих львів'ян, ні в туристів, природньо не викликають подиву назви інших районів міста: Пасіка, Погулянка, Рясне, Знесіння. Подібно і в Києві, де жиди (ортодоксальні, нехристоглобалісти) більше конспірувались, та й саме Магдебурзьке право було запроваджено із запізненням на півтора століття, назви районів природніші. Це Лишки, Печерськ, Кожум'яки, Поділ, Гончарі...

Крім Магдебурзького права ще й початок книгодрукування подається офіційною історією як позитив. Але під початком книгодрукування пропонується розуміти початок саме Бібліодрукування, тому що метод друку (тиснення) відомий давно. Ще 5000 років до Христа робились написи на глиняних табличках методом тиснення. Саме за сприяння церкви Христосової Гутенберг відкриває (1450 р.) в німецькому Майнці першу типографію для друкування Біблії латинською мовою. Ця подія (і дата) невинна. Після спалення (1415 р.) чеського патріота і релігійного реформатора Яна Гуса виникають гуситські війни чехів проти християнства та його прислужниці — „Священної римської імперії німецької нації” (Перший рейх). Тому початок Бібліодрукування є реакцією церкви на визвольний рух. А для зломлення чеського духу християнізм висуває версію, згідно з якою першодрукар латинських Біблій Гутенберг є не німець, а власне чех з точновизначеної гори Кутна (*див. Митрополит Іларіон (Огіснко). „Історія українського друкарства”*).

Місто Майнц також невинне. Це резиденція архієпископа, який заодно є й канцлером „Священної римської імперії німецької нації”. Досі в Майнці стоїть пам'ятник римським воювачам, що підкорили германські племена між Рейном та Ельбою. Суцільний рейх, та й годі.

Так само в Україні. Виникнення Бібліодрукування руською мовою є чорною реакцією „православ'я” на не менш чорну реакцію католицизму. Друкар Федоров — фанатичний патріот „православної” Москви — друкував руською мовою свої „Апостоли”-„Псалтирі”-„Біблії” для поширення зони впливу православ'я, як опори московської деспотії. Саме у Львові та Острозі практикував Іван Федоров своє „православне” Бібліодрукування, бо саме тут проходить лінія католицько-«православної» фронти.

В московській колонії — Україні — для унослідження українців москалями так званий першодрукар Федоров пропагується не інакше як світоч. Насправді друкування книг відбувається у Львові ще за 200 років до появи в ньому першодрукаря-москаля, і в Москві за 50 років до Федорова. Єдине, в чому Федоров перший, то це нумерація сторінок, яку він запровадив не з першої сторінки тексту, а з титульної. За повідомленням працівників Острозького музею Книги, Федоров не залишив після себе згадку як про першодрукаря, і без підтримки князя Острозького взагалі не зміг би просто фізично вижити. Тобто при всьому нестримному бажанні Росії бути „родиною слонів”, а значить і світочем для своїх колоній, Федоров може бути хіба що першонумератором, а це „значне!” досягнення.

Жидівство наживається багато разів на своїй Біблії. Спочатку воно Біблією викликає розбрат у ворожому щодо жидівства таборі арійців. Потім за допомогою християнства наживається на навколобіблійному ажіотажі. В жовтні 1579 року Федоров за 411 злотих заставляє львівському жидові Ізраїлеві Якубовичу 140 книг (*подробиці див. митрополит Іларіон (Огіснко). „Історія українського друкарства”*). Після смерті Федорова, львівський жидівський суд задовольняє прохання Ізраїля Якубовича від 4 лютого 1584 року про привласнення ним 140 книг (*там само*). А 6 листопада 1589 року «православний» патріарх (!) Царгородський Єремія закликає весь «православний» люд жертвувати гроші для викупу „святих” книг із жидівських рук (*там само*). Не до сумніву, гроші були зібрані, а книги викуплені, і то за суму, що перевищує заставу. Ясно, що частина зібраних грошей осіла в кишенях християнських збирачів.

Не треба вважати такі явища ініційованими суто патріархами, значить, поодинокими. Академік Грушевський („*Історія України-Русі*”, том 8: розділ 2, підрозділ „*питання про оренду церков жидами*”) розповідає:

„...стара традиція подає руку практиці заставлювання Жидам (*Грушевський подає жидів з великої букви, а козаків (українців) з маленької, — прим. авт*) певних церковних річей, що місцями входила в свого рода звичаєве право. Наприклад, дячок мав право

заставляти Жидові під Великдень певні книги, невживані в церкві на світлім (*передпасхальнім*, — прим. авт) тижні, і потім громада мусіла викупати своїм коштом...”

Чому Грушевський (якщо він патріот) пише „Жиди”, а не „жиди”? Щоб відволікти нас. Щоб ми не звернули увагу на те, що ціну застави (і проценти) визначить жид, яку схоче, а схоче — найжирнішу. Не ясно, чому академік недооцінює нас, донитливих і позацензурних?

З іконами та іконописом коїться те ж саме, що й з Бібліями.

В Канівському музеї Шевченка, в тій частині його експозиції, яка зветься „Тарасова світлиця” (в глибині музейного двору) є багато ікон Ісуса Христа, декілька однакових ікон

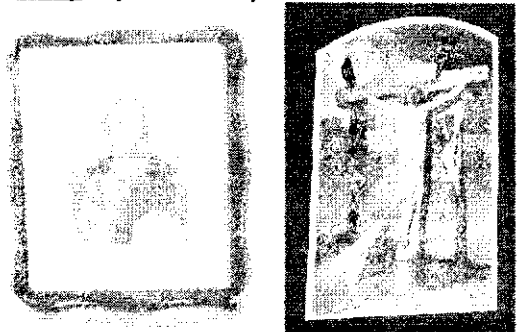
(прості зображення на взір чорно-білих фотографій), розвішаних на покуті та в різних місцях хатини.

Нестримне бажання забродного Ісусівського попівства християнізувати Тараса, та ще й разом з Лесею, призвело до появи ікони невідомого художника — „святий Тарасій” — із зображенням Тараса (фото праворуч). Ця ікона обгорнута конією (оригінал у Київському музеї Шевченка) вишиваного рушника роботи Лесі Українки, подарованого музею (цародному за часів Лесі). Наслідком християнізації Шевченка стало виготовлення канівськими (і не тільки) умільцями сувенірів, які пібито стосуються Тараса і які продаються в абсурдному змішанні.

Не бракує зображень „святих” іудеїв і в Київському музеї Кобзаря.

У фондах Канівського музею є ще й особлива, незвичайна ікона „Нерукотворного Спаса”. Ця ікона подібна до чорно-білої фотографії звичайної ікони, розмальованої різнокольоровими чорнилами за модою 1970-их років, коли ще не було поширене кольорове фото.

Відомо, „нерукотворну” „ікону” подарував музею ще в „дореволюційні часи” канівський жид-нотаріус Краковецький з відповідним дарчим написом. В післяреволюційні, совєтські часи, ця „ікона” „зникла без вісті” чи її „викрадено” з музею. Але вже в новітні часи Міністерство культури нео-християнської України, якому підпорядковується музей, з небувалою радістю зустрічає пропозицію поповнити свої фонди знайденою „дорогоцінною” пропажею за кругленьку суму 30.000 рублів. Єдиним доказом „музейної цінності” є дарчий напис автора(?) подарунка (чи не в результаті зробленої жидами графологічної експертизи з відповідною до „важливості” справи оплатою?). За 30 тисяч рублів можна було купити за державною ціною — маючи зв'язки у владних структурах — 5 автомобілів системи „Джигулі” (а потім перепродати удвічі дорожче).

Музей охоче (бо це ж просто „шасливий” випадок!) купує таку „необхідну” для музею річ! Ікону Христа — для музею лицаря Ордену Кобзарів (антихристів)!

Це те, що стосується точної частини історії.

Бо існує ще й легендарна частина.

„Чудесним” образом інший жид-нотаріус (спадкоємець першого нотаріуса?) „знаходить” „ікону” у невідомого хіппі, вимінює в нього на джинси (культгова річ совєтської епохи) і „ощасливлює” український народ поверненням „музейної цінності”, а себе, — поповненням десь так 20.000 рублів. Чому 20 тисяч, а не 30? Тому що християнська влада жидівська, і канівський нотаріус перебуває у змові (в долі) з київським міністром. Та й хіппі має щось отримати для утримання волосяного покрыву своєї голови в її Христосовому варіанті. Недаремно Ісуса називають першим хіппі (Снартака першим комуністом, Юлія Цезаря першим фашистом... Список можна продовжити). Щодо міністра, то геть не обов'язково аби він був українським і культурним. Християнська влада є жидівською на всіх рівнях, і її встановлення провадилося саме з метою найбільшого сприяння жидівському (христоглобалістському) процвітанню. Тому канівський жид міг порозумітися з міністром (не японцем за походженням) неіснуючої важкої промисловості Вірменії, і гроші перераховуються „братньому” українському народові для придбання „музейної цінності” взамін за придбання у „братньої” вірменської сторони туристичних путівок за завищеними цінами. Завищені ціни компенсуються керованими жидівством українськими профспілками, або міністерством культури, якому підпорядковано музей Шевченка. (Голова йде обертом!)

Християнізм досягає відразу три мети.

1) Здійснюється моральна наруга над Україною у вигляді християнізації свідомих антихристів Тараса Шевченка і Лесі Українки.

2) Християнізація українських авторитетних постатей зомбус широкий український загаль, упокорює його, збільшує кількість прихожан і грошових надходжень церкви.

3) Заробляються гроші, поєднуються (попередні два пункти) корисне з приємним.

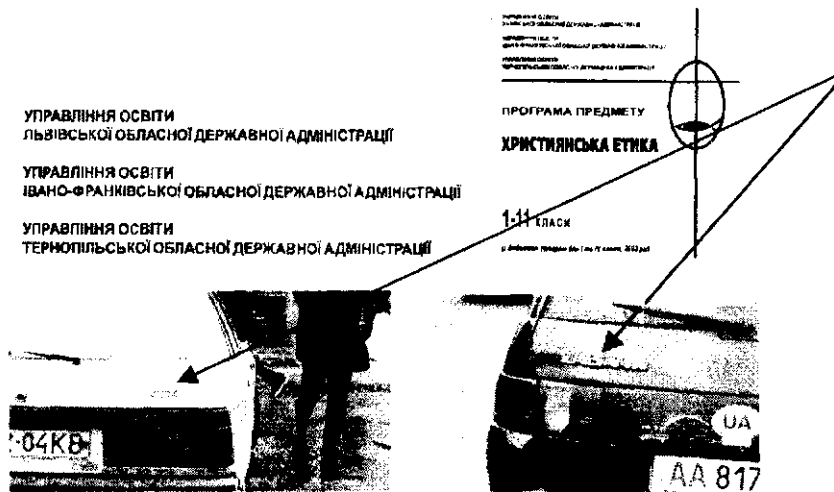
Ажіотаж навколо іконопису і бібліодрукування та звеличення Магдебурзького права в сучасній Україні вказує на причетність її влади до Товариства Ісуса, Ордену єзуїтів (в широкому розумінні), для яких во славу Ісусову припустимі пайогидніші вчинки і найжахливіші злочини.

Крім злочинів кримінальних, єзуїти на державному рівні порушують (для цього й створений?) основний закон України, Конституцію, яка в статті 35 вказує:

„Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа — від церкви. Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова.”

НАСТАВ ЧАС ВИЗНАЧИТИСЬ. ЯКЩО В ПОПЕРЕДНІХ РОЗДІЛАХ МИ КОНСТАТУВАЛИ, ЩО ЦЕРКВА І ВЛАДА (ДЕРЖАВА) ПОЄДНАНІ, ТО ЗАРАЗ УТОЧНЮЄМО: ЦЕРКВА ЯКРАЗ І Є ВЛАДА — СВІТОВА НАДДЕРЖАВНА ВЛАДА. А ІСУС — СВІТОВИЙ ІМПЕРАТОР.

Незважаючи на Конституцію, рекомендується як обов'язковий в шкільному компоненті предмет „християнська етика”. Для цього державними адміністраціями Львівської, Івано-Франківської і Тернопільської областей — їхніми управліннями освіти — розроблено методичний посібник „Програма предмету „християнська етика” 1–11 класи (Львів, 1997 рік) з додатком програм для 1 та 4 класів, 2003 рік.

Цікавий символ — „рибу” — можемо спостерігати на титулі посібника християнської етики. Хоча цей символ вважається загально-християнським, та все ж, раніше тільки секти, маючи неабиякий досвід свого нелегального існування в СРСР, використовували його як розпізнавальний знак для „своїх”.

Тепер, як бачимо, „християнська етика” значно розширила сферу використання риби (не тільки на багажники авто).

Це так званий пароль бригади чорноробочих, апостолів Ісусових, які промишляли рибальством на Галілейському озері до увірування в Ісуса. Такі собі ловці риби, що покинули сіті і стали ловцями людей, тобто апостолами, після звернення до них Ісуса:

„...Ідіть за мною. — Я зроблю вас ловцями людей!..” (Матвій, 4: 19)

Хіба Свідки Єгови не чорноробочі ловці людей? Не можна їх недооцінювати! Хіба не стоять вони на варті за будь-якої погоди в рибних, тобто в людних місцях, з Біблією, з книжечками „Вартова башта”? Хіба ж не несуть вони світло Єгови, Мойсея та Ісуса в темні голови нерозумних язичників та формальних (з точки зору Свідків) християн? Хіба не ризикують вони (якщо й не життям, то хоча б власним добрим настроєм) перестрічаючи непросвітлених істот просто на вулиці, або йдучи до їхніх помешкань? Якщо не злі люди, то злі пси можуть скривдити їх, — „святих” Свідків! Хіба ж це не чорна робота? А тут ще жидо-советська (атеїстична, не жидо-Ісусівська, а жидо-Ленінська) влада змінилась неожидано жидо-християнською! Це просто завал! Треба негайно когось залучати до чорної роботи! До освітлення темних істот! Кого ж залучати?! Хіба не зрозуміло, — кого?! Звичайно, це — рідне Міністерство освіти України!

Ось і не забарився посібник „лагідної” „Християнської етики”.

Для першокласників тут авторитетно рекомендується вивчати „християнський символ — хрест і необхідність пошани хреста”.

Це навмисне привчання українських дітей до пошани смерті та її символу, — хреста, приводить до зростання пасивних українців і до їхньої національної неповноцінності. Тим часом українські національні та релігійні символи, — свастика і трисуття, — вони стимулюють українців до боротьби за процвітання (чи хоча б за виживання) нації і до законної праці, — нашкоджатися, дискредитуються, замовчуються.

П'ятикласникам рекомендується вивчати „джерела християнської моралі, а саме Біблію — книгу життя та історії спасіння людства і славних постатей Старого Заповіту”.

Це свідомо направлено на деморалізацію українців з огляду на суто жидівське (в розумінні корисності) функціонування Біблії; і це направлено на виховання в українцях усвідомлення вищості жидів — „славних постатей” старого заповіту — Абрам, Сара, Ісаак, Яків (Ізраїль), Рахіль, Ребека і т.д. В ролі славних постатей Старого Заповіту — Біблії — українцям пропонується розглянути й Абрамового племінника на ймення Лот, його напоїли вином дві його доньки до втрати пам'яті з метою завагітніти від свого батька!

Світ не знає іншого народу, який би не тільки робив таку мерзоту, але й виставляв цю мерзоту напоказ для „навчання” дітей інших народів. Ось вони — обидві донечки на н'ятому місяці вагітності (від свого батька!):

Дивлячись на них можна подумати про їхнє, викликає почуттям сорому, небажання бути побаченими. Та це їхнє особисте горе. Українські освітяни на високих

посадах краще знають, що, власне — крім неможливості абортів — треба знати українським п'ятикласникам про п'ятимісячну вагітність. Звичайно ж, це — суворе дотримання славними посталями Старого Заповіту вказівок цього Заповіту щодо чистоти іудейської раси, нехай і через зачаття дітей дочками від свого батька. Ось що треба знати українським п'ятикласникам!

Можливо, тверезий Лот не пішов би на свідоме кровозмішання з наступним звироднінням жидівства, яке своєю агонією травмує всю нормальну людськість. Джерело християнської моралі — Біблія — навчає:

„...І промовила старша донька молодшій: „Наш батько старий, а чоловіка немає в цім краї, щоб прийшов до нас, як звичайно на цій землі („звичайно” означає — чоловіка з роду Авраама. Бо інші чоловіки є, ти вони „несвяті”, нежиди, заборонені для „святих” жидівок. — прим. авт.). Ходи, — напіймо свого батька вином, і покладімося з ним. І оживимо нащадків від нашого батька.” І почі тісі вони напоїли вином свого батька. І прийшла старша і поклялася з батьком своїм. А він не знав, коли вона лягла і коли встала. І сказала старша молодшій: „Ось я поклялась з батьком своїм. Напіймо його також цієї ночі, і прийди ти й поклядися з ним, — і оживимо нащадків від нашого батька.” І також почі цієї напоїли вони вином батька свого. І встала молодша й поклялася з ним. А він не знав, коли вона лягла й коли встала. І завагітніли обидві дочки від батька свого...” (Біблія. Книга Буття, 19:30-36)

Очевидно для розвитку уяви українських п'ятикласників, особливо п'ятикласниць, пропонується уявити, яким чином обидві доньки доводили до стану ерекції статевий член свого сі'янілого до безпам'ятства батька.

Семикласникам пропонується вивчати „моральні засади християнства, і що Ісус Христос — велика постать історії та ідеал людської досконалості, згідно з посланням апостола Павла до жидів, 13: 8” —

„Ісус Христос учора, і сьогодні, і навіки Той Самий.”

Навіки Той Самий? Це щось знайоме?! Ова! Та це ж гасло — semper idem — інквізора Римської і Всесвітньої Інквізиції кардинала Оттавіані. Він у середині 20 століття (!) не погодився на перемену назви (всього-на-всього!) „Інквізиція” на „Конгрегація доктрини віри” і який залишався завжди Той Самий інквізор, латиною — semper idem. Звісно, малі українці мають звикати до незмінної ролі Інквізиції.

Не можемо не звернути увагу, як українських дітей обводять стороною від повної аморальності Ісуса:

„...Хто більш, як мене, любить батька чи матір, той мене не достойний. І хто більш, як мене, любить сина чи дочку, той мене недостойний...” (Матвій, 10: 37)

Восьмикласникам рекомендується вивчати „святкування суботи в старому заповіті”.

Цим переслідуються мета залучити українців до вивчення жидівської обрядовості. При цьому рідна українська обрядовість стирається з пам'яті українця. Він робиться манкуртом завдяки християнській етиці і моралі. Адже не рідне українське свято Купала він вивчає.

Випускникам української школи, учням і ученицям одинадцятого класу робиться ін'єкція християнської суті — нагріної проповіді Ісуса Христа, пропонується пов'язати її з витоками моралі жиди Мойсея і просити: „Боже, нам єдність подай”.

Нагріна проповідь обіцяє блаженство для всіх нікчемних і притушлює прагнення українців до самовдосконалення і поступу. Нав'язування українцям думки про органічний зв'язок з Мойсеєм сприяє затвердженню в Україні жидопоклонства і комплексу національної неповноцінності українців. Знаючи, що єдність українцям може дати лише їхня Українська Рідна Віра, християнізм пропонує просити єдності в „бога” Ісуса. Підступний християнізм виконує завдання христо-глобалістів з роз'єднання українців як між собою, так і між іншими арійцями.

„...Я прийшов порізнити чоловіка з батьком його, дочку з її матір'ю, а невістку з свекрухою...” (Матвій, 10: 34)

Це якщо не казати про нав'язування українцям рабського розуміння самої суті єдності. Бо вільні люди об'єднуються лиш у випадку зовнішньої загрози, а в мирних умовах живуть кожен своїм життям.

Христосівці знають про релігійний розкол в Україні і свідомо навчають українців ще змалку до роз'єднання. Вони (йдеться про католиків) нав'язують думку про істинне християнство одних лиш католиків і про нехристиянське життя інших християн: православних, протестантів, сектантів.

Книга (з чаркою) для дітей „Приготування до першого святого причастя” (Львів. „Стрім”, 2002 рік) на сторінці 63 вказує однозначно:

„...Ісус Христос заснував тільки одну Церкву — Католицьку. Її голова — Папа Іван Павло Другий, а в Україні — Любомир Гузар...”

Не вказується, що причастю обов'язково передує сповідь. Тому треба мати неабияк розвинуту уяву для визначення гріховності! 8-річної українки, яка готується до першого причастя, а значить і до першої в своєму житті! сповіді (в чому?!). Крім затвердження відчуття власної несповноцінності, сповідь у дитячому віці ні до чого призвести не може; хіба що до поповнення кишень сповідальників. Поповнення кишень сповідальників, тобто можливість батьків заплатити за сповідь (треба додати ще й відповідне недешеве вбрання дітей, подібне до шлюбного вбрання молодят), спричиняє зверхнє ставлення їхніх дітей до тих, чиї батьки ледве зводять кінці з кінцями, а значить і не ведуть своїх дітей на першу сповідь-причастя. Може, здогадаються не вести ніколи?

Це було б добре. Дуже добре.

А ще краще було б водити малих українців до Шевченка (до пам'ятника, який є в кожному місті) спостерігати, як жиденята сповідаються стоячи на колінах перед Шевченком. Ще краще було б виховувати в малих українцях усвідомлення того, що й в Ізраїлі встановлено пам'ятники Шевченку в кожному місті і жиди заздалегідь записують своїх жиденят на сповідь і тренують їх, — як правильно ставати на коліна перед Шевченком: спочатку на ліве коліно, чи на праве? Чи на два зразу? Книгу „Кобзар” вже всі жиди придбали? Не всі? То готуйте гроші! Малі українці пізнають Україну, пізнають українських пророків, пізнають передові технології і надрукують (з отриманням гідної зарплати) для вас за ваші гроші мільйони, мільярди „Кобзарів”, стільки, скільки ви надрукували біблій. І за ваші гроші приїдуть до Ізраїлю на екскурсію, — побачити, як ви стоїте на колінах перед Тарасом! Українці отримують насолоду від вашого добросовісного вивчення 10 заповідей — не біблійних — „Кобзарських”, Тарасових. Українці отримують гроші від міністерства освіти Ізраїлю за те, що наглядатимуть за вашим вивченням 10 заповідей:

1. Не п'ється горілочка.
2. Не п'ються меди.
3. Не будуть шинкувати прокляті жиди...
4. Не смійтеся чужі люди.
5. Розвалиться церков-домовина.
6. З-під неї встане Україна...
7. Козачий, розумний батько у смердячій жигівській хаті обтрусивсь.
8. Наробив ти, Христе, лиха!
9. Котилися козачі дурні голови за правду, за віру Христову. (Не покотіться знов!)
10. Спочивайте, діти, а я поміркую, ватажка де взять. Сини мої, Гайдамаки!

Запишіть домашнє завдання: вивчити напам'ять весь „Кобзар”, особливо уривок з розділу 2 поеми „Неофіти”:

„...Фарисеї
І вся мерзенна Іудея
Заворушилась, заревла,
Неначе гадина в болоті.”

Кожного, хто не вивчить уривок, — покарає бог України! Щоб полегшити вивчення, --- переписуйте „Кобзар” у зошит. Переписуйте, переписуйте, і ще раз переписуйте! Переписуйте навіть у суботу (шабаш).

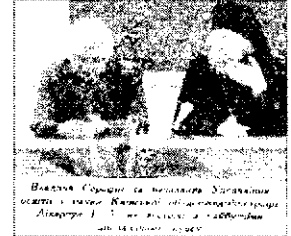
Фантастика? А припадання українців на колінця перед жидом Ісусом, — не фантастика? Жидівська християнська «етика» в українській школі з 1-го до 11-го класу, — не фантастика? Отримані Ізраїлем мільярди грошей від втручання у справи всього зазомбованого Біблією світу, — не фантастика?

Якщо в Західній Україні чорноризці орієнтують українців на поклоніння „святим” постатям Біблії через поклоніння Риму і його римо-католицькому попу, то на Великій Україні ті ж таки чорноризці орієнтують українців на поклоніння тим-таки „святим” постатям Біблії, але через поклоніння православної Москві та її патріархові, під впливом якого перебуває українська освіта. Київський обласний інститут післядипломної освіти педагогічних кадрів (К О І П О П К) бореться за право бути флагманом у залученні українців — маленьких і дорослих — до поклоніння біблійним „святостям”. «Православні» чорноризці проводять паралельну щодо католиків роботу з роз'єднання українців і прищеплення їм істинної, «православної» віри.

Православне виховання і освіта

До питання про православно-орієнтований курс у структурі навчального процесу загальноосвітньої школи

Психолог Ігор Козарський

Влада Серфим та викладач Удільної освіти в місті Житоїлі інформують учнів літньої школи з історії та географії про історію України

Влада Серфим та ректор КОІПОПК Клеопар Ні

Вчителі підготували для викладки курсу «Біблійна історія та християнська віра» у середній школі Володарського району. Літній 2004 року

А ось і наші діточки, третьокласники. Вони вже знають про необхідність (!) пошани хреста, але ще не знають про необхідність (!) пошани „святих” постатей Біблії. Для того вони й підуть до п'ятого класу, щоб навчені українською державою українські вчителі залучили їх, українців, до іудейства; щоб зробили з них квазіжидів.

Куди багьки дивляться? — Куди, як не в далечинь, за обрій, за кордон, де можна заробити на хліб для дітей, і на одяг. Заробити, слугуючи на верненими на християнізм рабами. Слугуючи перед тими, хто на вертав українців (і радів цих дітей) на християнізм — перед греками, поляками, німцями, італійцями...

Християнізм своєю аморальністю і псевдоетикою призводить до роздвоєння особистості в українців. А роздвоєння особистості, — перша ознака шизофренії.

В них розум є, але якийсь непевний,
Немов багаття з дерева сирого
Що більше з нього кіптяви, ніж світла;
Тепла теж мало. Справді, християни
Лагідні понад людську міру й звичай,
А добрості в них щирої немає,
Вони не людяні, вони нічого
Дарма не роблять — все за нагороду,
Та ще й не за малу, за вічне щастя
На небесах! На менше не пристали б.

Нікого їм не жаль, тортури вічні
Готові обіцяти з легким серцем
Всім „грішникам” — так, наче бог їх кат,
Що присуди виконує безумні.
(Леся Українка. „Руфін і Прісцилла”, дія 2)

Учні 3 класу після уроку Біблійної історії

Приваблюючи українців до церкви рясно оздобленим інтер'єром, магічним полум'ям свічок, таємничим (лиховісним) дзвоном, відповідною музикою і ароматом благовоній, християнізм виписує українців як пацію, робить їх психічно неповноцінними. А де психічно, там і фізично. Подібно й добрий господар приваблює сиром мишей у пастку.

„... 1997 року в Україні почалась активна підготовка до відзначення 2000-ліття Різдва Христового. З цією метою на державному рівні створено організаційний комітет (голова — Валерій Смолій), до складу якого увійшли керівники найбільших Церков та релігійних організацій, що діють в Україні. Постановою Кабінету міністрів України від 9 червня 1997 року затверджені заходи щодо підготовки та відзначення славного ювілею, які охоплюють організаційне та фінансове забезпечення, громадські та релігійні заходи, милосердницьку та добротинну діяльність, інформаційно-роз'яснювальну, культурно-просвітницьку та видавничу роботу, відродження церковних пам'яток, виготовлення ювілейної атрибутики, заходи науково-організаційного характеру та поглиблення міжнародних конфесійних зв'язків. На одному із засідань оргкомітету ухвалено рішення підготувати проект указу Президента України про реабілітацію Церков, священнослужителів і віруючих, які стали жертвами репресій. Президент України Леонід Кучма відзначив, що „...спільна воля жити по-християнськи на основі взаємоповаги та терпимості, в мирі і злагоді, виходить далеко за межі виключно міжконфесійних або церковно-державних стосунків...” *(Інформаційно-статистичний довідник „Конфесійна карта Львівщини”)*

Президент Кучма пропонує взаємоповагу і терпимість, мир і злагоду між собою та пенсіонерами, безробітними, доведеними президентом (він видима частина кагалу) до злиденного стану, між собою і українськими красунями, що стають товаром в руках турко-негро-жидо-сутенерів; взаємоповагу і терпимість між собою та мільйонами українців, загнаних у базар, хаос, руїну. Пропонує порозуміння між українською владою та українцями-поетами-математиками-філософами-програмістами-медиками, які з метою елементарного заробітку вимушено виїжджають за кордон і сприяють розвитку чужих держав та занепаду України.

Президент Кучма під виглядом симпатії до „миротворчого” характеру християнства сприяє ще більшому унокоренню українців з одного боку, процвітанню жидохристиянської орди з відповідним підпорядкуванням України Москві та Ватікану з іншого боку.

Газета „*За Вільну Україну*” від 29 січня 2004 року повідомляє:

„...Те, що від відвідин президента Російської федерації Володимира Путіна можна було сподіватись хіба що „чорного суму”, було продемонстровано ним самим під час зустрічі із духовенством Української Православної Церкви Московського підпорядкування (УПЦ МП) у Києво-Печерській лаврі. На цій зустрічі був народний депутат і син колишнього голови Служби Безпеки України Андрій Деркач, який є активним діячем руху за „канонічне” (московське, — прим. авт.) православ'я. Під час гостини із духовенством УПЦ МП Володимир Путін наголосив, що держава не втручається у справи Церкви, однак не забув додати: „Але ми з вами”. І ця, на перший погляд, непомітна репліка вже викликала стурбованість в українському не просто релігійному, але й у інтелектуальному середовищі. Це не тільки яскравий вияв чужоземного втручання в українські справи, про що нині так багато говориться в Україні (правда в контексті моніторингу Ради Європи), але й вказівка для значної частини чиновницької рати, кого й падали в Україні серед конфесій буде підтримувати Кремль. Дивлячись під українським кутом зору на цю проблему треба сказати, що йдеться про підтримку з боку Москви чорної реакції. Адже коли Україна відзначала 70 роковини жертв Голодомору, то УПЦ МП не брала участі у тих заходах. І багато з владик московського підпорядкування відверто заперечували істотність Голодомору. Також духовенство із Києво-Печерської лаври разом з проросійськими силами і московським шовіністом Бабуріним відзначали на Софіївській площі 350-річницю Переяславської ради як акт „воз'єднання українського і російського народів...”

Християнізм зробив українців такими, що вони, очима інших пацій, не мають нічого свого, самобутнього, і користуються здобутками інших націй.

Саме християни-монахи києво-печерської лаври 1674 року, до 20-річчя воз'єднання України з «Росією», видали сумнозвісний “Синопис”, що став для свронеїців підручником історії Росії та її південної території — Південної Росії — Малоросії. України в ньому немає. Тому-то „здібний” студент (і „видатний” професор) Гоголь у своїх „шедеврах” називає українців „малоросами”. В повісті „Тарас Бульба” Гоголь сором'язливо вживає слово

„Україна” коли йдеться про необхідність боротись за Україну як за «православну» країну майбутньої (гоголівської) «православної» Росії. Історично Тарас Бульба випереджає воз'єднувача Богдана Хмельницького. Інакше кажучи, Тарас Бульба — предтеча «православно» воз'єднання. Знаємо, що «Синопис» написано після переяславського *воссоєдіння* і перед продажем (1686р.) української «православної» митрополії («православна» Москва перекупила «православних» українців у «православно» Константинополі). Тому й подальший розвиток подій закономірний: *хазяїн* розпоряджається товаром.

„...Синопис” виданий в Києві, а не в Москві, бо Москва хоче в Європі й Азії створити думку, що Київська Русь перейшла в „нову квартиру”, тепер столицею Русі є не Київ, а Москва, і про це повідомляє сам Київ устами монахів Києво-Печерської лаври, які в „Синописі” написали, що після проголошення в церквах воз'єднання Малоросії і Московії, цар Олексій Михайлович повернув собі „споконвічну прабатьківську вотчину”: так монахи обгрунтували право царя Московитії на володіння Україною...” (Лев Силенко. „Мага Віра”, День 26, розділ 654.)

Автором „Синопису” вважається архіандрит києво-печерської лаври (і учасник переговорів Богдана Хмельницького з Москвою) Інокентій Гізель.

Хто б не був автором „Синописа” — особисто Гізель чи табун печерських монахів, — очевидним є християнське києво-печерське походження засобів для плекання в українцях почуття української національної неповноцінності.

Переглянувши „Синопис” переповнюєся огидою від повідомлення про походження українців з коліна Адама-Ноя-Яфета і від передбачення (!) виникнення Москви та Росії (!) біблійним пророком Єзекиїлем (за 23 століття до «Синописа», тоді як сам «Синопис» написаний за декілька десятиліть до виникнення Росії). Проститутки-монахи ще й не таке „передбачать”.

Отримавши від християнізму вірус шизофренії, „православний” міністр уряду Петлюри у вигнанні Іван Огієнко (митрополит Іларіон) ніби й не знає про шкоду, зроблену „Синописом” (перекладеним на мови всіх культурних народів), що подає Україну як колонію Москви. Спочатку голова Української православної церкви в Канаді Іларіон (Огієнко) захоплюється „Синописом”:

„...Синопис” 1674 року Інокентія Гізеля перейшов і на Москву, мав великий вплив на історіографію 17-18 століть і був там підручною шкільною книгою аж до 19 століття, і мав численну силу видань аж до 60-их років минулого століття...” (Огієнко. „Українська культура”)

А потім цей-таки христорозбоченець Огієнко (митрополит Іларіон) обурюється:

„...Царський міністр внутрішніх справ Валуєв 20 червня 1863 року видав указ, згідно з яким “Більшість малоросів самі переконливо доводять, що ніякої так званої української мови не було, немає, і бути не може. І що мовне питання в Україні є вигаданим сепаратистами...” (Там само)

Православний християнізм носить з митрополитом Огієнком неначе Буратіно з Мальвіною. Але якщо Буратіно православний, бо дозволяє підвісити себе догори ногами і повитрушувати зі своїх кишень гроші, то Мальвіна — Свідок Єгови, бо нудьгує перед кінцем світу. Куди папа Карло дивиться? У Києві, на бульварі Шевченка, 14, прибито меморіальну дошку Огієнка. Засновано премію імені Огієнка. ЮНЕСКО оголошує 1997 рік роком Огієнка. Фонд сприяння розвитку мистецтв оголошує 1997 рік роком Огієнка. Київський Історичний музей присвячує Огієнкові чимале місце своєї експозиції.

Ведеться боротьба за перейменування однієї з центральних вулиць Києва (сучасна Артема і її продовження — вулиця Мельникова) іменем Огієнка і Кам'янець-Подільського університету іменем Огієнка. Це при тому, що Кам'янець-Подільський університет засновано гетьманом Павлом Скоропадським 1918 року. В цей час Огієнко ще тільки готувався до прийняття посади петлюрівського антигетьманського міністра віросповідань. Ним він став (і то не одразу) після повалення гетьмана Скоропадського прожидівською Директорією Петлюри-Винниченка.

Керовані жидо-християнською мафією українські історики накидають українським націоналістам переконання, що Московський цар Петро-1 украв в Україні назву „Русь” і таким чином став імператором Росії, а російська імператриця Катерина-2 зруйнувала українську вольницю Запорізьку Січ, і таким чином розширила імперію Петра-1. Подивимось — це брехня чи правда? Тут, звичайно, треба врахувати, що мається на увазі під правдою.

Український архієпископ Феофан Прокопович прославився виголошенням прокляття гетьману Мазепі перед початком його битви з Петром-1 під Полтавою. Феофан читає в київо-могилянській академії хвалебні вірші катові України Петру-1. За такі заслуги Петро призначає христо(петро)славця Прокоповича ректором київо-могилянської академії (розбудованої завдяки Мазепі). На знак покори і подяки український архієпископ Феофан Прокопович радить Петру взяти титул імператора, бо тепер Україна-Русь — колонія Москви. Титул імператора Петро-1 прийняв 22 жовтня 1721 року, і на знак подяки зробив архієпископа Прокоповича членом Святейшого Синоду (міністерства у справах релігії).

„...Пишайся, імператоре, слава й історія Києва тепер належить тобі! Ти Київ завоював. Московитія історії не має, бо вона виросла, як головний пункт збору данини для Орди. З такою історією не можна йти в світ. І тому дай нову назву державі своїй, дай ім'я Россія. І це pomoже тобі привласнювати історію і славу Київської Русі (України). Щоб Київ „не волновался”, дай йому закони московські і обдаруй тих малоросів, які омосковщуватимуть киян...” (Лев Силенко. *Мага Віра*, День 26, розділ 668)

Для багатьох кацапів громом з ясного неба є та новина, що Петро-1 до 1701 року платив данину Кримському хану, про що свідчить московський історик Карамзін у своїй „Історії госудирства Російського”. Але якщо цей факт є новиною для багатьох кацапів, то причина зачислення Александра Невського до святих (канонізація) «православної» церкви і неканонізація Дмитрія Донського є новиною вже не для більшості, а для всіх кацапів. (Донського канонізовано вже в новітні часи розпаду російської советської імперії — СССР. Канонізовано з метою творення нових „героїв” для нової, постсоветської російської імперії.) Вихованець Золотої орди, Александр, так званий Невській, поріднився з нащадком хана Батия, Сартаком. Поріднення відбулось за монголо-татарськими поняттями, методом змішування молока з кров'ю водночас обох родичів — Сартака і Александра — з подальшим вицвіванням ритуального напою обома „донорами” крові. Але чому Александр Невській канонізований Московською «православною» церквою, а Дмитрій Донской — ні (багато століть)? Не знаючи (чи навпаки, усвідомлюючи?), що Ісус Христос став „богом” завдяки своїм заслугам перед жидівством, а Невській удостоївся канонізації монголо-«православною» церквою за свої заслуги перед монголо-татарами, деякі християни вважають для себе престижним обвінчатися в церкві якщо не імені Христа, то імені Александра Невського. Це трапилось і з правою рукою президента Кучми, Віктором Медведчуком (він визнає тільки канонічне, тобто московське православ'я) обвінчаним з телеведучою Оксаною Марченко саме в церкві Христа поблизу кримської Ялти, саме високим (московським по суті) попівством, — згаданим київським Володимиром (Сабоданом) московського підпорядкування. За повідомленням ЗМІ, вінчання початково планувалось (можливо, „планувалось” з міркувань безпеки) саме в кримській Ялті, саме в церкві святого Александра Невського.

Виявляється, 1253 року монгольський хан Сартак прийняв православне християнство, а Невській, як вірнопідданий монгольської Орди заснує 1261 року православну єпархію в Орді. (Див., наприклад, Володимир Белінський. „Країна Моксель”; Проніна, „Александр

Невскій. Національний герой ілі предатель”.)

А нащадок Александра Невского, Дмитрій Донской, хоча й воював проти монгольського хана Мамай, все ж не так пошанований церквою, як Александр. Виявляється, на час діяльності Дмитрія Донского монголо-татари поділились за релігійними ознаками, як тепер ми, українці. Мамай був запеклий ісламіст, продовжувач справи першого ординського мусульманина (хана Берке) і прихильник ісламського „сзуїта” хана Узбека, який примусово впроваджував іслам в Орді (*див. там само*). Дмитрій Донской якраз і втрутився в ординські міжусобиці на стороні православних монголо-татарів проти мусульманських татаро-монголів. Здається, він цілковито завоював прихильність Ісусової «православної» секти. Але Донской втрутився ще й у династичні ординські міжусобиці. Мамай не належав до династії Чингісидів. До неї належав хан Тохтамиш, котрий не схвалював перенесення столичного центру з Володимиро-Суздальщини до Москви (*див. Лев Гумільов, “Древняя Русь і вслікая степь”*). Отже, Дмитрій Донской неблагонадійний, не заслуговує канонізації православною(ординською) церквою. Тут доречно зауважити, що релігійний розкол (нації) характерний не лише для монголо-татарів, які зазнали занепаду через такий розкол. Так і болгари поділились на мусульман, що тепер називаються татарами на середній Волзі (з центром в Казані), і на тих, які переселились у пониззя Дунаю в обмін на прийняття православ'я. Також і мадяри частково лишились язичниками (з наступним наверненням на православ'я в рідному азійському Заураллі), а частина вирушила на захід, в сучасне Закарпаття і Середньо-Дунайську рівнину, прийняла католицизм, і протягом віків віддано служить Римові в ділі жидохристиянізації корінних європейських народів — українців, хорватів, словаків, сербів, чехів, словенів. Все це відбувається в точній відповідності до жидо-євангельського імперативу:

„...Неси це євангеліє усім народам, поділяй їх і владарюй над ними...”

Катерина-2 знищила Запорізьку Січ. Але вона зробила це лиш після того, як ієсолюбний і христонікрий гетьман Кирило Розумовський зрікся свого гетьманства.

Християнська Орда любить називати гетьмана Розумовського останнім гетьманом України. Це продовження суцільної брехні.

Останнім гетьманом України є Павло Скоропадський (період правління 29 квітня — 14 грудня 1918 року). Те, що гетьман Скоропадський москвофіл, — інше питання.

Церква Христосова (жидівське поріддя) — природна проститутка. Вона служить і вашим, і нашим. В час поразки большевиків сприяє гетьманському перевороту з його промосковською орієнтацією:

„...Я поїхав до Софіївського собору, де мене зустріло духовенство. Пресвященний Никодим благословив мене, а потім разом з хресним ходом я вийшов на площу. Тут помолились... Це були хвилини, яких забути не можна. Пресвященний Никодим промовив зворушливі слова. Хор заспівав: „Многая літа Гетьману усієї України”. Дзвони святої Софії гуділи на всю силу...” (*Павло Скоропадський. „Спогади”*)

А в час большевицького реваншу та ж таки свята Христова церква сприяє скиненню гетьмана Скоропадського та встановленню омріяної жидами безвідповідальної Директорії-Республіки. Сприяє вона і замовчуванню гетьмана як носія ідеї Української монархії.

Монархія може бути тільки Христова. То про яку Українську монархію йде мова? Республіка, — ось чого треба прагнути! Що-о? Як це, — жиди узурпують весь депутатський корпус Республіки? Це все ваші особисті домисли! Де докази? І взагалі, — що ви маєте проти жидів?! Вони обрані богом! Вони одного племені з Христом!..

Церковними дзвонами і молебнем привітала Директорію Республіки Ісусова команда.

Ти вже християнин,

„Єрусалим” тепер твоя столиця!

Монархію Христову (*тільки Христову, — прим. авт.*) ти будуєш!

(*Леся Українка*)

Історичним фактом є існування міністерства жидівських справ доби Директорії УНР, яку очолювали по черзі республіканці-парламентарі Винниченко і Петлюра.

Енциклопедія Українознавства повідомляє, що жидівські партії мали в Центральній Раді 30 місць, і в Малій раді — 5 місць. В уряді УНР — міністерство жидівських справ, при ньому жидівська національна рада (*Сінедріон, — прим. авт.*).

Чисельність Центральної і Малої Ради в різні часи коливалась в межах відповідно 600 — 848 і 40 — 58 членів. Валентин Мороз („Україна у 20 столітті”, розділ 6) вказує на розбухання ЦР саме за рахунок „впорскування” в неї неукраїнського елемента. Процентне співвідношення жидів у Радах визначається як 3 — 5% у Центральній, і 9 — 12% у Малій. А якщо врахувати, що жиди окупували всі Ради від самого початку їх утворення, з їхнім початково невеликим членством, і посіли в них ключові пости, то з'ясується, що початково вони мали 40% членства у Центральній і 30% у Малій Раді. Йдучи до депутатського корпусу по трупах своїх партнерів-*інородців* (українців) жиди досягли 100% впливу на розвиток подій в Україні.

Дуже якісно підлизуючи жидівську дупу, християнізм в особі святого отця з докторатом Ісидора Нагаєвського через Український католицький університет імені Святого папи Климента видає 1989 року в Римі і перевидає 1993 року в Києві книгу „Історія Української Держави Двадцятого століття”. В ній (розділ 5: глава 4) йдеться:

„...особливу приязнь до Центральної Ради виявили представники жидів. Вони прийняли ЦР як свій орган, і виступали на її форумі як рівні його члени, з рівними правами, політичними й національними: представники сіоністів промовляли старождівською мовою і демонстрували (старожидівською мовою?! — прим. авт.) прихильність своєї партії до української державності і рівноправності (?) жидів у цій державі...”

Тут не можна не згадати, як на початку помаранчевої (не жовтогарячої) революції, в перший її день (перед початком шоу), одному з перших ораторів, що виступали з трибуни київського Майдану, патріоту (Ізраїлю?) Фішбейну надається слово. Він виступає з промовою в точній відповідності до розповіді Нагаєвського:

„...Я буду говорити по-стагоєвгейськи:
Шагагам багагам Ющенман.
А тепер я буду пегекладати:
Пегемога буде за Ющенком...”

Послухаймо далі Нагаєвського:

„...Серед жидівського населення України існували різні національно-політичні течії, що відстоювали інтереси свого народу (*насправді вели жидів до захоплення ними влади в Україні. — прим. авт.*) Це: 1) Сіоністи; 2) Ахдут (Єдність); 3) Фолькспартай (Народна жидівська партія); 4) Обеднашя Єврейських соціалістів; 5) Цеїре Ціон (Відданість Сіону); 6) Поале Ціон (Працівники Сіону); 7) Бунд (Союз). Секретаріат для всіх національних меншостей України одержав саме жидівського секретаря, д-ра Мойше Зільберфарба, і це можна назвати початком персональної автономії жидівського народу в Україні. Після свого призначення він підписав заяву, що жодне право, жодний закон, які стосуються внутрішнього життя жидівської нації чи її прав, не можуть набрати сили без згоди й підпису жидівського секретаря. Жидівська персональна автономія в Україні була ніби державою в державі. Професор Соломон Гольдельман, виясняючи зміну ставлення жидів до української державності після проголошення Четвертого Універсалу (повна незалежність), свідчить, що самостійність України загрожувала відділенням українського жидівства від решти жидів у Росії. Врешті жиди погодились на проголошення Української незалежності (Четвертий Універсал, він же й останній, — прим. авт.), але тільки після того, як закон про жидівську автономію в Україні увійшов до української конституції...”

З усього сказаного Нагаєвським видно, що поділ імперій, — не тільки російської, але й австро-угорської, османської (турецької), — роблено як поділ територій між іудеями для їхнього владарювання. Такий собі, жидівський міжсобойчик. І як тільки якесь питання в процесі поділу стає категоричним, воно обов'язково стосується задоволення жидівських інтересів. У цьому напрямку примітний поділ османської імперії, в результаті якого цікава для жидів Палестина була окупована англійськими військами 1917 року, і стала 1920 року підмандатною територією Великобританії (очоленої жидами).

Великобританія керована жидівством донині. Це яскраво було видно під час окупації невідомого жидам Іраку в 2003 році, коли на іракського лідера Саддама Хусейна (він ворог „святого” Ізраїлю) найбільше нападів британський прем'єр-міністр Тоні Блер. Його біснуватість доходила до появи піни біля рота при самому слові „Саддам”. В такі моменти

„...В надії, що це бажання буде респектоване, прошу не оголошувати цієї телеграми тим, які не покликані, але порозумітися тільки з тими жанами, які відповідають за долю українського народу. Хай живе Велике Князівство Галич!..” (там само.)

Розуміючи, що після капітуляції Австрії в Першій світовій війні ситуація з її колишніми провінціями потребуватиме визначення, архієпископ Вільгельм уподобав собі Галицьке князівство для облаштування його під своє особисте удільне князівство. Передбачаючи можливий опір українців, Вишиваний князь заручається підтримкою уніатського духовенства, якому також нема де дітись, бо воно не православне і не католицьке — ні те, ні се — і може розраховувати лише на грошові надходження галицьких греко-католиків, тобто уніатів. Тому Ісусівці нацьковують українців один на одного.

Про розпаловання Ісусовою церквою ворожнечі між українцями-уніатами та українцями-православними, а також про вісь зв'язку — Ісус — ніп римський — католицький австрійський двір — уніатське духовенство — Вільгельм Габсбург —, останній гетьман України Павло Скоропадський у своїх „Спогадах” (сторінка 199) зазначає:

„...уніатство є велика сила. Граф Шептицький (митрополит), людина надзвичайно розумна і спритна, користується кожним зручним випадком для придбання собі прозелітів (новонавернених, — прим. авт.). Я читав поширені ним листівки. Вони надзвичайно вдало складені. Він вміє захонити українця і душею і тілом, граючи на національному почутті та любові до України...”

Далі (стор. 208) гетьманом подається таке:

„...існувала агітація проти мене, Скоропадського. Ця пропаганда, джерелом якої є уніати і Австрійський двір, виставляла кандидатуру в гетьмани ерцгерцога Вільгельма, молодого чоловіка, що добре підготувався до своєї ролі, оскільки він вивчив українську мову і ходив у вищій українській сорочці, чим приваблював на свою сторону українців шовіністичного напрямку...”

Гетьман каже правду, хоча й недооцінює потреби виникнення шовінізму в українців для досягнення ними найперше своєї самостійності, не кажучи вже про становлення їхньої — колоніальної щодо інших народів — політики.

Причина поразки українців у справі визволення з-під Австрійського панування і пов'язана з цим невдала спроба об'єднання українських земель в одну Українську Державу полягає в тому, що українські формування Австрійської Армії, а саме Українські Січові Стрільці (УСС), які могли відіграти вирішальну роль в українському державотворчому процесі, перебували саме в підпорядкуванні Вільгельма Габсбурга.

Михайло Гуцуляк („Перший Листопад 1918”) каже:

„...З боку австрійських політичних чинників призначення Вільгельма Габсбурга, відомого тепер під прізвиськом Василя Вишиваного, протектором і згодом комендантом УСС-ів було гальмом дуже зручним. Не ведена Вільгельмом та чи інша акція, але сама його присутність серед стрільцтва вбивала всяку антиавстрійську акцію, себто, в тогочасних умовах, революційну атмосферу. В осередку різних комбінацій стояла особа архієпископа. Він сам — людина пересічна, нічим не замітна. Вірний голові свого роду, мав охоту зробити кар'єру на українській справі, але, зовсім зрозуміло, так, щоб не потрапити в конфлікт із Віднем. Крім військового чинника в ділі проголошення ЗУНР-у, грав роль також і політичний чинник, оскільки УНРада розділилась на сторонників творення української держави у федерації з Австрією, та сторонників приєднання ЗУНР-у до Гетьманської України. Також і сама постанова про створення нового державного українського утворення визріла лише після того, як окреслилось її республіканське лице з широкими представницькими органами, а в її пункті №3 було зазначено про визнання жидів окремою нацією, а не національною менщиною...”

Бачимо, що подібно до цієї постанови Четвертий Універсал Центральної Ради, проголошений на 9 місяців раніше, передбачав для жидів автономію в Україні. Цю жидівську автономію УНР скасовано через лічені місяці гетьманом Скоропадським.

Саме у зв'язку зі скасуванням (гетьманом Скоропадським) жидівської автономії в Українській Державі, Західньо-Українська жидо-християнська республіка не могла об'єднатись із Українською Державою (монархією) Скоропадського.

Уряд ЗУНРеспубліки вів 10 листопада 1918 року таємні переговори з антигетьманськими колами в Україні в руслі скинення гетьмана, встановлення республіки з наступним об'єднанням двох Українських республік (Т. Гунчак. „Україна. Перша половина 20 століття”).

Саме тому не міг об'єднатись республіканський Львів з монархічним Києвом, що республіка і монархія ніколи не зможуть прийти до спільного знаменника. Це аксіома. Надто, якщо спільний знаменник не містить обов'язкову складову — жидівську автономію в Україні. Як тут не звернути увагу на автономію — Кримську — в новітній, незалежній від українців Україні? Чи, може, ця автономія створювалась для кримських татар?

Безвідповідальні республіканці неспроможні дійти згоди між собою без зайвих обговорень і затверджень усіляких, часто непотрібних, рішень. Згаяли дорогоцінний час, втратили Львів і Тернопіль, відступили до Станіслава (Івано-Франківськ). І лише 4 січня, після перебрання влади в Західньо-Українській Республіці майбутнім її диктатором Євгеном Петрушевичем, відбулось возз'єднання ЗУНРу і УНР з проголошенням цієї події 22 січня 1919 року.

Різні напрямки Ісусової церкви сприяли повній відсутності умов для об'єднання України. Підтриманий „істинно-християнським” католицизмом архієпископ Вільгельм з австрійської династії Габсбургів всіляко підтримував повстання проти Скоропадського і сприяв визволенню арештованих повстанців-пролетарів, аж поки він (архієпископ Вільгельм), за відмову стримати антигетьманський рух, постав перед військовим трибуналом з подальшим переведенням у віддалену від Скоропадського Буковину.

Маючи поверхове українське виховання Вільгельм Габсбург претендував на посаду гетьмана України. Тому з подачі всюдисущого католицького духовенства вояки Галицької Армії (в ній святі отці творили „кухню”) назвали Вільгельма Габсбурга Василем Вишиваним. Австрійським сіно-залежним двором і його слугами в особі українських уніатських (православно-католицьких) отців розроблялися плани приєднання до Галичини всієї України під протекторатом Австрії.

Леонід Осауленко („Гетьман України Павло Скоропадський”) пише:

„...уніати і Віденський двір мріяли посадити у Києві гетьманом свого ставленника ерцгерцога Вільгельма Габсбурга, полковника Австро-Угорської служби. Він був сином ерцгерцога Карла Стефана Габсбурга, адмірала Австро-Угорського флоту. Із 12-річного віку він проживав з батьками в маєтку Жвавець у Галичині, де й захопився українофільними настроями. Закінчив військову академію. Під час війни командував групою, до якої входили Українські Січові Стрільці. Досконало вивчив українську мову. Писав вірші і видав збірку поезій українською мовою за підписом Василя Вишиваного...”

Василь (Вільгельм) Вишиваний (Габсбург) цілком відповідає вимогам агента по лінії Сіон - Ісусова церква - Австрія - Україна. Тому, кажучи про набуття Україною ознак керованої чужинцями теократичної держави, треба визнати, що цей процес почався з моменту її християнізації і яскраво проявився саме в часи розпаду світових імперій з відповідним перерозподілом світу.

Сучасна Україна цілком набула ознак теократичної держави. До того ж, у найгіршій формі. Україною править кероване Сіоном — земним і небесним — жидо-упосліджене християнське попівство, керівні центри якого перебувають у Римі для католиків, у Москві для «православних», в Солт-Лейк-Сіті для мормонів, у Нью-Йоркському Брукліні для свідків Єгови та інших сектантів.

Історія України подається виключно з позицій початку християнізації України. Всі шкільні підручники з історії України, історичні атласи і контурні карти ще з обкладинки вказують на „неможливість” існування України без Ісусової церкви. Не вказують вони тільки на те, яким чином існувала найрозвиненіша арійська цивілізація протягом тисяч років до пасування на неї християнського мороку, тобто до засліплення її „світлом” Христосовим. І не вказують, бо християнізація якраз і нищить цю цивілізацію, щоб на її руїнах процвітали потворне жидівство.

Цензуруючи українську історію, христо-неврастенізм переймається тяжким становищем жидівської Директорії годі, коли Січові Стрільці могли помиритися зі Скоропадським і, таким чином, не дати можливість Директорії повалити гетьмана і захопити владу в Україні (Степан Ріпецький. „Українське Січове Стрільцтво”).

„... Після скинення гетьмана та захоплення влади в Україні Директорією УНР 14

грудня 1918 року, Директорія оголосила колишнього гетьмана поза законом за державну зраду Української Народної Республіки і за злочинства супроти українського народу, проте полковник Євген Коновалець, як комендант Осадного Корпусу, не чигав на його смерть, не видав наказу арештувати його..." (*"Життя і смерть полковника Євгена Коновальця"*)

Вже наводились рядки з книги жидопоклонного отця Ісидора Нагаєвського „Історія Української Держави..." виданої жидоцілувальним Українським Католицьким університетом у Римі. Цікаво, що цей „святий” навчальний заклад існує в Римі, а не, припустимо, в українському Чорткові. Ще б чого?! Християнізм хоче, аби українські гроші за науку, — а по суті за зомбування українців, — йшли до Риму з обдертої до нитки України.

До написаного Ісидором Нагаєвським:

„...Під час гетьманського режиму Павла Скоропадського, жидівська персональна автономія була скасована (молодець Скоропадський, — прим. авт.) 10 липня 1918 року, разом з ліквідацією інших міністерств національних меншостей. Директорія УНРеспубліки, поваливши гетьмана, відновила закон про національні меншості і жидівську персональну автономію. Перше засідання Малої жидівської ради відбулось 30 грудня 1918 року (вже через чотири дні після оголошення 26 грудня уряду Директорії, — прим. авт.), а міністерство жидівських справ очолив Абрам Ревуцький...”

Далі, як істинний христовий жидолубець, отець Ісидор Нагаєвський широ бідкається, що під наступом жидо-більшевиків Директорія відступила з Києва, і замість того щоб охороняти тихий жидівський рай в автономній жидівській Україні, — дала змогу іншим жидам України і вся Росії — соціалістам — об'єднатись під єдиним жидо-більшевицьким дахом. Щоправда, крук крукові ока не видере, і рупор Українського католицького університету не забуває пошанувати українську Директорію за те, що вона...

„...після свого від'їзду з Києва проголосила закон про К А Г А Л Ї Н Е управління жидівських громадян, який встановлював їх бюджет (держава давала їм щомісяця 3 мільйони карбованців і 300 тисяч карбованців на друк книжок для шкіл). Держава дозволяла жидам збирати податки зі спадщини, брати частину з державного податку тощо. Цей закон був схвалений 12 лютого 1919 року. Це перший раз в історії національно-визвольних рухів Європи, — свідчить проф. С. Гольдельман, — в прагненні автономії жиди одержали самоврядування в свої власні руки. Заслугу цього піонерського руху світова історія записала на рахунок української національної революції. Згаданий закон був затверджений 17 квітня 1919 року...”

Кагальне управління в російській імперії скасовано за царизму (монархії) — 1844 року. Ворог монархії — республіка. Керенській (до нього Петлюра 1917 року просився в заступники, — про це див. *Юрій Доладний, „Петлюра — зрадник України”*) проголосив російську республіку (на місці колишньої російської монархії) у вересні 1917 року, і вже через лічені тижні був скинутий советською (кагальною) республікою. Очевидно Керенській не встиг (чи й не хотів) дати конституцію. Чи не тому антибільшевицька Директорія української республіки відновила на початку 1919 року кагальне управління (через лічені тижні після скинення монарха Скоропадського), що перша (лютнева) російська революція 1917 року в Росії власне й знайшла підтримку з боку широких іудейських мас через обіцяне кагальне управління (жидівське самоуправління в керованій жидами російській республіці). Сама республіка (парламентська чи советська) здійснює кагальне управління (громадське, колективне, безособове, без відповідальності конкретної особи за прийняття конкретного рішення). Советська республіка, по суті, керована кагалом — ЦК КПСС. Хіба що без синагоги. Нашо вона — древня семітська синагога — новітньому іудейському, хозарському ЦК КПСС.

Спочатку Петлюра скинув Скоропадського як зрадника жидівського народу і ворога жидівської республіки, а потім цей же Петлюра здав Україну на поталу жидам.

Існує немало відомостей з різних джерел про належність Петлюри до масонства, та ще й з визначенням конкретного рівня посвяти в масони. Зокрема особистий секретар гетьмана Скоропадського, Сергій Моркотун у жовтні 1919 року оголосив, що очолював у Києві масонську ложу, рядовим членом якої був Петлюра (див. *академічне видання „Спогадів” Скоропадського, Коментарі*.) Професор львівського університету імені Франка Володимир Косик (у книзі «Україна та Франція. Становлення української дипломатії. Березень 1917 —

лютий 1918», розділ «Діяльність «Молодої України») вказує на Петлюру як на рядового члена масонської ложі «Молода Україна». Але чи варто залучати документальні підтвердження причетності до масонства, якщо підтвердженням Петлюрівського масонства є вже сама вищенаведена інформація „отців” Ісусової церкви про масонські діяння Петлюри. Бо масони в перекладі є будівельниками. Це офіційний переклад без вказівки на предмет будівництва. Піднявши завісу можна бачити, що всі християни є масонами, бо вони будують небесний Сіон і храм Єгови-Саваота — небесний Єрусалим, — земний варіант якого був зруйнований передбачливими арійцями-шумерами-вавілонянами 597 року (Єрусалим) та 586 року (єрусалимський храм) до нової ери, з метою запобігти поширенню шкідливого жидівського духу, різновидом якого є християнізм. Саме це перше зруйнування Єрусалиму і храму могло покласти край поширенню злотворного жидівства у світі. Бо друге зруйнування храму, через 6 століть після першого, якраз і було задумане і спрямоване на розпорошення жидів по світі. І ми знайшли підтвердження цьому в самих жидівських джерелах. Для тих, хто все ще схиляється до думки, що іудей Фейхтвангер в 1930-их роках незаконно приписав авторство „Псалма громадянина всесвіту” древньому іудеєві Йосифу Флавію, пропоную десерт — твір 1905 року — українського доктора філософії Івана Франка, „Мойсей”:

О, Ізраїлю, ти той посол,
І будущий цар світа!
Чом не тямиш посольства свого
І його заповіта?
(Глава 6)

І зірвавшись із сеї землі
Та розбивши всі карби,
Ви розвієтесь світ здобувать,
Його соки і скарби!
(Глава 19)

Ісус Христос є щирим масоном, добросовісним будівельником, тому й називає іншого масона — апостола Петра — скелею, що на ній Ісус збудує, змасонує свою церкву (див. Матвій, 16:18). Недаремно Петро зажадав, аби його стратили через повішання головою донизу. Саме в такий спосіб він помре Соломоновою зіркою. Розкинуті в різні боки голова, руки й ноги утворять п'ять променів зірки Соломона. Відомості про такий спосіб страти апостола Петра є досить поширеними, хоча масони й намагаються їх спростувати.

Деякі масонлюбиві знавці геральдики стверджують, що масонським знаком є не сама зірка, а лише її середина — пентаграма, утворена відрізанням від зірки п'ятьох кінців-трикутників. При цьому знавці скромно мовчать, що пентаграма з вершиною догори утворюється саме з тієї зірки, яка направлена вершиною донизу. Пентаграма — відомий для всіх контур Советського Знак-Качества. Це щодо геральдики. А щодо способу повішання апостола Петра, то ми, українці, маємо повідомлення Великого Тараса і беззастережно йому віримо, що Петро був страчений саме в такий спосіб:

...На хресті
Стремглав (сторч головою, догори ногами, — прим. авт.) повісили святого
Того апостола Петра.
(Неофіти”, розділ 5)

Ми, українці, поділяємо Шевченкове правильне розуміння руйнування Сіону і Соломонового храму (Першого храму, наслідком руйнування якого став Вавілонський полон іудеїв без надії на їхнє виживання) в Тарасовому перекладі (див. „Давидові псалми”) псалма №136 (в біблійному Псалтирі № 136 (137):

„... Руйнуйте, руйнуйте, паліте Сіон святий...”

Молодець Тарас, — вибірково перекладає псалми Давидові на українську. Зі 150 псалмів Тарас перекладає тільки 10, саме ті, що найбільш красномовно говорять про позицію самого перекладача.

Не втрачаючи ниточки нашої розмови, дотичної до останнього Гетьманату, можемо збагнути, що полковник Коновалець (майбутній провідник Організації Українських Націоналістів) усвідомлює: під зрадою гетьманом Скоропадським українського народу і Республіки слід розуміти зраду саме жидівського народу! А також, що директор Симон Петлюра, будучи міністром — директором — військових справ Директорії - Республіки, а відповідно й прямим начальником полковника Коновальця, перебуває під ковном у жидів.

Усвідомлення цього становища приводить полковника Коновальця до Миколи Міхновського, з яким він планував утворити військову диктатуру, яка б змогла врятувати Україну. Але хвороба Міхновського (гиф) перешкоджає здійсненню цього плану. Тому Коновалець звертається до Винниченка з пропозицією усунути Петлюру. Винниченко у своєму „Залозіті борцям за визволення” (розділ 5) пише:

„...Штаб полку Січових Стрільців, після вигнання німців і Скоропадського, прислав до мене делегацію на чолі з Коновальцем (в складі якої був Сушко і, здається, Мельник) з пропозицією усунути Симона Петлюру з його посади керівника військовими справами, розпустити Директорію і взяти всю владу в свої руки...”

Ясно, що „взяти всю владу в свої руки” означає монархію. Враховуючи лояльне ставлення Коновальця до попереднього монарха, Скоропадського, стає зрозумілим, що український патріот, командир Українських Січових Стрільців Євген Коновалець — прихильник Української монархії. Він вважає неприпустимим існування в Україні вигідної жидам Директорії-республіки-„демократії”, яка по-змішному сичагине на українців.

На пиву в жито уночі,
На полі, на роздолі,
Злігалися поволі Сичі.
Пожартувать,
Поміркувать,
Щоб бідне птаство заступить,
Орлине царство затонить
І геть спалить.
Орла ж повісить на тичині.
І при такій годині
Республіку зробить!
(Т. Шевченко. „На пиву...”)

Запроваджуючи Директорію, міжнародне жидівство сприяло розвалу України з метою подальшого її завоювання жидо-більшевиством.

„...За прикладом Центральної Ради Директорія призведе до такого ж розвалу. Я попереджав прибічників Директорії: „Директорія прогрімається тут шість тижнів, а потім і духу її тут не буде. — тут буде большевизм”. Я помилився: Директорія сиділа в Києві тільки три тижні, але з першого дня готувалась до втечі...”
(Скоропадський. „Спогади”)

Не треба захоплюватись ідеєю української монархії без урахування особистості самого монарха.

У випадку зі Скоропадським потрібно зважити, що Німеччина підписала з попередницею Гетьманату Скоропадського — Українською Центральною Радою — Брестський мир з метою отримати український хліб у конкретній кількості 1000000 тон з конкретною датою — липень-серпень 1918 року. Самі німці називають Брестський мир не інакше як „Vot-frieden” — Хлібний мир. Принципово, що отримати хліб означає купити його, або обміняти на німецькі промислові товари. Про що свідчать збережені в Україні до наших часів німецькі швейні машини “SINGER”. Як можна втриматись від доброї посмішки за наших українських селян (наших дідусів і бабусь)? Вони при урядовій ціні на сало 3 карбованці, продавали його німцям за ціною (!) 140 карбованців? (Це, можливо, й пояснює той факт, що під час Другої світової війни українці 1941 року зустрічали німців-гітлерівців хлібом-сіллю). Але Україна та її хліб були потрібні (без будь-якої оплати) большевикам, перед якими не встояла Центральна Рада. Тому, не отримавши українського хліба від Центральної Ради, німці виганяють з України большевиків і підтримують Гетьманат на чолі з православним Скоропадським, як прихильником православного російського самодержавства — союзника німців проти російських большевиків. (Йдегся про період, коли большевики, як ставленики німців, виконали початкове завдання виведення Росії з Першої світової війни через здійснення революції у ворожій, щодо Німеччини, Росії і, захопивши владу та с'янівши від неї, почали свою власну гру.) Зробивши большевицьку революцію в Росії, жидівство лишає Росію без українського хліба, ставить її на межу краху. Стає очевидним, що за відсутності німецької підтримки Скоропадський буде

шукати можливості віддатися Москві (монархічній), що викличе переворот в Україні з наступним встановленням вигідної жидам Директорії Республіки. А Директорія, якщо не втримається, відкриє московським більшовикам дорогу в Україну. Переворот був очевидний з причини наявності сильного суперника гетьмана, Миколи Міхновського, який ще 1900 року проголошує: Україна понад усе!

„...Не тільки панує над Україною цар-чужинець, але й сам Бог зробився чужинцем і не вмів української мови. Просвіта занедбана, культура понівечена і темрява панує скрізь по Україні. Україна для українців!..” (Микола Міхновський, „Самостійна Україна”, 1900 рік)

Ще 18 липня 1917 року Микола Міхновський (на чолі військового об'єднання імені гетьмана Полуботка) на знак протесту проти невизнання російським Тимчасовим урядом самостійності України і насивності її Центральної Ради, обеззброїв усі російські загони в Києві і закликав Центральну Раду до цілковитої незалежності від Москви.

Для антигетьманського перевороту жидівство позбавляє гетьмана німецької підтримки. Керована жидівством німецька соціал-демократія робить 9 листопада 1918 року в Німеччині революцію, наслідком якої є повалення кайзера (монарха) Вільгельма-2, з проголошенням колегіального (республіка) правління на чолі з жидами: Каутський, Шейдеман, Давид. Не дивно, що Шейдеман в Росії, тезка Шейдемана в Німеччині, інспектував 1917 року армійський (тоді ще царський) корпус Скоропадського з метою гальмувати його відправку на фронт проти німців. Тоді завдання Шейдемана полягало у виведенні Росії з Першої світової війни і затвердженні в Росії жидо-більшовиків. А 1918 року інший Шейдеман розтліває вже німецьку армію і стримує її виступ проти керованої жидівством Антанти. В Німеччині виникає соціалістична революція, і як пише Скоропадський (*сторінка 295*) у своїх “Спогадах”...

„...все діло перейшло до рук соціалістичного міністерства Шейдемана...”

Через два дні, 11 листопада 1918 року Німеччина капітулює в Першій світовій війні, чим позбавляє Скоропадського підтримки.

Тут варто скористатись повідомленням академіка *Д. Волкогонова* („Троцький”, том 1), де вказується акторство Троцького під час підписання Брестського миру. Тоді Ленін рішуче стояв за мир з Німеччиною, ЦК лєнінської партії — проти миру, а Троцький (він уповноважений провадити мирні переговори) займав позицію „ні війни, ані миру”, тобто „вихід Росії з війни без підписання миру”. Коли німці сказали Троцькому, що за таких умов німецько-російський фронт переміститься від Могилєва до Москви, бо вже й Україна підписала Мир з німцями, Троцький почав корчити з себе провидця погрожуючи, що міжнародна соціал-демократія помститься за утиски російської соціал-демократії, представленої Леніном-Троцьким. А щодо „зради” українців Троцький натякнув їм помстою, наслідуючи Остапа, сина Тараса Бульби. На переговорах у Бресті Троцький театралью вигукнув останнє слово полоненого поляками Остапа, спрямоване з ешафоту до невидимого серед натовпу Бульби-старшого: Чуууєєєєш?! — це був пароль, щоб не видати батька. Чуууюуюю! — була відповідь Тараса. Це заспокоїло Остапа перед стратою... і стало початком Тарасової помсти за сина.

13 листопада 1918 року більшовицька (червоною) Росія скасувала Брестський мир.

Отже, через 2 дні після німецької соціал-демократичної революції Німеччина капітулює в Першій світовій війні. А через 3 дні після німецької капітуляції (через 1 день після скасування червоною Росією Брестського миру), 14 листопада 1918 року, гетьман Скоропадський в пошуках можливості віддатися Москві, оголошує Грамоту про Федерацію з Росією (небольшевицькою, білою). Антигетьманський переворот назрів. Розуміючи жидівську вигоду від перевороту і прагнучи його уникнути, полковник Коновалець прибуває до гетьмана з пропозицією відкликати Грамоту, і навіть (відсунувши старі образи) пропонує підтримку Січових Стрільців, роззброєних свого часу Скоропадським за допомогою німців. Скоропадський розуміє, що стати одноосібним і незалежним ні від кого монархом України означає мати справу з мільйонами українських не тільки православних, але й католиків і протестантів. Значить, треба відкликати свій закон про віру, прийнятий в перший день Гетьманату 29 квітня 1918 року, де нема місця українським католикам і протестантам, не кажучи вже про українців-ріднопіврів. У цьому законі сказано:

„Первенствующа в Українській Державі є віра християнська, православна” (див. *Конституційні Акти України 1917–1920 років*).

Сором гетьману за це. Бо того-таки 29 квітня 1918 року в день свого приходу до влади він у „Грамоті до українського народу про державний устрій” звертається до всіх

громадян і козаків про допомогу в державному будівництві без різниці національності і віросповідання (Осауленко, „Гетьман України Павло Скоропадський”).

Якщо зважити, що Грамоти для Скоропадського складав за годину-півтори кацап Палтов (див. там само), як агент московського «православія», то стає зрозумілим, що північно-східні Ісусівці керували подіями з самого початку гетьманування Скоропадського. До того ж, свій політичний заповіт Скоропадський довірив (як Гоголь свій літературний) Ісусовій кровожерній зграї і залишив його на зберігання у Софіївському соборі.

Фактично Скоропадський може похвалитись підвищенням добробуту людей в Україні. Інше питання, що це робилось за сприяння німецько-австрійської армії.

Однак, — і це визнає сам Скоропадський у своїх „Спогадах”, — Україна за гетьмана перетворилась в рай для біженців з большевицької Росії. Вони вирвались з голодного Петрограду і Москви в Україну, наїлись українського сала та наслухались української пісні, починали тихо і люто ненавидіти незалежну (хоча й умовно незалежну) Україну.

Так, наприклад, після закриття большевиками в Москві газети „Власть народа” і переслідування її співробітника Константина Паустовського, майбутній співець *російської середньої полоси* („мещьори”) Паустовській вирішив тікати від російських большевиків не кудись, а саме до гетьманського Києва. Та московський шовініст Костя наштовхнувся на перешкоду в здійсненні свого задуму. Для виїзду в Україну потрібно було отримати візу в українському посольстві в Москві на Тверській вулиці, де була черга на місяць наперед (див. К. Паустовській, „Водоворот”) Майбутній *всікім совєтській російській писателє* мусив зробитись нелегалом і перетинати український кордон з дотриманням усіх законів контрабандистів, ще й давати німцю-прикордоннику хабаря — 10 царських рублів. Німець, правда, відмовився від царської десятки на користь царської п'ятірки, бо п'ятірки, на відміну від десяток, друкувались в Німеччині і викликали довіру в німця (там само).

Свою недовіру до десяток, але вже з відданням переваги шістькам, тобто двом троячкам, — інфляція, — висловить також російський шовініст Булгаков. Тільки тепер „непевна” десятка буде не з царського казначейства, а з совєтського вар'єте. Всім відомий Булгаковський вислів вустах професора Воланда з розділу („Мастер і Маргарита”), де йдеться про візит буфетчика вар'єте до Воланда з проханням обміняти фальшиві десятки на справжні:

„...Вторая свежесть, это — вздор. Свежесть бивает только первая, она же последняя... Свежесть и свежесть — вот что должно быть девизом каждого буфетчика...”

Та мало хто звертає увагу, як в іншому розділі йдеться про таксиста, з яким розраховувались чудодійно-фальшивими десятками, розкиданими штукарем у вар'єте. Таксист відмовляється від запропонованої пасажиром десятки на користь двох троячок, тобто на користь шести рублів. Це явне перегукування двох російських шовіністів, Булгакова і Паустовського, для яких будуть (побачимо далі) ще й інші, спільні, інтимні точки дотику.

Прийшовши в Україну до тям і наївшись українського сала, дешевий кацап Паустовській забуває свій порятунок від московського большевицького *бссредєлу* і стверджує, що приїхав до України перевідати матір і сестру. Вони пібито заскучали за Костьою і намірились пішки йти (!) в большевицьку Москву (К. Паустовській, „Водоворот”). Виходить, що Паустовській — художник широкого профілю. Він не тільки пейзажист-мещьорник, але й фантаст-шовініст, бо в Києві зрозумів потребу відстоювати інтереси хоча й большевицької, та все-таки єдиної і недеїмої матушки-Россії.

Перейшовши на большевицький повідок і ставши *всікім російським совєтским писателем*, Паустовській через 38 років після втечі до України від озвірілих московських большевиків, „раптом” 1956 року чітко «пригадав» вигляд національного прапора на українському консульстві в Москві. Це прапор тієї держави, де він знайшов собі притулок під час лихоліття. Аби випадково його не забути, як це часто буває з брехнею, Костя у своїй маразматичності „Водоворот” зневажливо розповідає:

„...Полинялий жовто-блакитний стяг в'яло звисав з дровка, прив'язаного до перил балкону. На балконі сохла білизна і спало немовля консула...”

Інша „перлина” московського прославлення — невилковний наркоман Міхаїл Булгаков — також рятувалась від большевиків втечею в Україну. Разом зі своєю першою дружиною (дочкою царського фінансиста в Саратові, Тетяною Лаша, — вона теж бачить свій порятунок в Україні) Булгаков розуміє, що його наркоманія для *пролєтарських большевиків* класово-чужа хвороба (елітна на той час). Подібно до Паустовського Булгаков знаходить собі

притулок у гетьманській оазі — Україні — після московської большевицької монстроманії. Пізніше, наприкінці 1920-их років, описуючи у своїй „Білій гвардії” події 1918 року в Україні, Булгаков поставиться зверхньо (на користь київської кацапської офіцерської династії Турбінних) і зневажливо до всього українського, як гетьманського, так і петлюрівсько-директоріанського.

— Я б вашого гетмана, — кричав старший Турбін, — за устрійство этой мілськой України повесил би первим. Хай живе вільна Україна від Києва до Берліна. Полгода он іздевался над рускімі офіцерамі, іздевался над всімі нами. Кто запретил формірованіе русской армії? Гетман. Кто террорізіровал русское населеніе етім ГНУСНИМ ЯЗЫКОМ, КОТОРОГО І НА СВЕТЕ НЕ СУЩЕСТВУЕТ? Гетман. Кто развѣвол всю эту МРАЗЬ С ХВОСТАМИ НА ГОЛОВАХ? (Гетьман Скоропадський від 1917 року був керівником українського козацтва, — прим. авт.) Гетман...

... Не только Петлюри би духу не било в Малороссіи (де ж ви бачили Україну? — прим. авт.), но ми би Троцкого пріхлопнули в Москву, как муху...

... І будь ссйчас русская армія в Городе (Київі, — прим. авт.), ми би железной стеной билі отгорожены от Москвы. А Петлюру... к-х... — Турбін яростно закашлявся.

— Стой! — Шервінскій встал. — Погоді. Я должен сказать в заціту Гетмана. Правда, ошибки билі допущени, но план у гетмана бил правильний. О, он дипломат. Край українскій, здесь ЕСТЬ ЕЛМЕНТИ, КОТОРИС ХОТЯТ БАЛАКАТЬ НА ЕТОЙ МОВЕ СВОЕЙ, — нусть!

— Пять процентов, а дсвятосто пять — русскіх!..

— Верно. Но оні (йдеться про п'ять процентів, — прим. авт.) сиграли би роль е... е... ВСЧНОГО БРОДІЛА (українських дріжджів у закацапізованій Україні, — прим. авт.). ВОТ І НУЖНО БИЛО ІХ УТІХОМІРІТЬ. Впоследствіи же гетман сдсделал би іменно так, как ти говоришь: РУССКАЯ АРМІЯ, І НИКАКИХ ГВОЗДЕЙ. Не угодно лі, — Шервінскій торжественно указал куда-то рукой. — На Владімірской улице уже развеваются трѣохцветные флаги (триколори царської Росії, — прим. авт.).

— Дай бог, іскренис желаю, — і Турбін перекрестілся на ікону божіей матері в углу. (М. Булгаков, „Белая гвардія”, частина І, розділ 3)

Схоже, на Булгакова вплинули не тільки наркотики, але й жінки-інородки.

Перша — Тетяна Лапша. Їй набрид наркоман Булгаков, і вона змінила його на інородця Кісельгофа (див. Віленський. „Доктор Булгаков”). Друга — Любов Бслозерская, колишня танцюристка вар'єте, недовго могла терпіти такого ж богомного, як і вона сама, Булгакова. Третя — жидівка Єлена Сергеевна Нюренберг. Вона після смерті наркомана (1940 рік) злигалася з Паустовскім і вони разом фантазували, що сказав би Булгаков про Сталіна? Який би анекдот склав про вождя всіх народів? При цьому анекдот складав Паустовскій, а «безутішна» вдова по-жидівськи розсипала йому компліменти. Про це вона пише в своєму щоденнику (див. О. Нюренберг-Булгакова. „Щоденник”). Скидається на те, що Паустовскій згадав про свій випадок втечі з Москви до Києва (випадок з хабарем і ненадійністю царських десятків) якраз після знайомства з книгою Булгакова і... з Єленою Сергеевною. Зачароване коло з цими кацапами і жидами. Паруються, як ліві чоботи з правими.

Ця третя — Лен Серген — недарма смакувала складеними спочатку Булгаковим, а потім Паустовскім, анекдотами про Сталіна, про цього впертого будівника комуністичного раю для іудеїв в одній, окремо взятій країні. Булгаков був у неї також третім чоловіком (офіційним чи пашівофіційним). На протигагу двом першим, Булгаков найбільше допоміг їй проявити і затвердити свою жидівську нагуру.

Знаючи про фанатизм Лен Серген і її активну позицію (щодо світлого майбутнього іудеїв), важко втриматись від натурального та образного порівняння Лен Серген (нижче, два фото ліворуч) з іншою активісточною руху за вивищення іудеїв над світом, — прем'єр-міністром Ізраїлю з 10-річним стажем, Голдою Меїр (нижче, два фото праворуч).

Десь чується кацапське сичашня:

...О чьом это ви?! Я очень люблю Булгакова! У меня есть все его произведения, и поэтому он — гений! Что вы поливаете его грязью? Да вы же мизинца его не достойны! Хохли вонючие! Что с того, что Булгаков написал „Морфий“, „О пользе алкоголизма“, „Самогонное озсро“, „Пьяный паровоз“! Это вовсе не говорит о его наркомании! Что-о?! Прічьом здсь сткляниш глаза Булгакова?! Еслі даже Міхаіл Афанасьєвіч наркоман, то всьо равно ви -- хохли вонючіє! Помніте об етом всегда!

Лен Серген почала свою жидівську жіночу кар'єру одруженням з ад'ютантом армійського (ще царського) полковника. В той час, коли Булгаков тікав з большевицької Москви зі своєю першою дружиною Тетяною Лапта, Лен Серген вчасно зауважує швидке просування по службі начальника свого чоловіка і вирішує змінити ад'ютанта (першого свого чоловіка) на начальника цього ад'ютанта, тобто на другого свого чоловіка, Шіловського (він досить скоро здобуває на службі в большевиків генеральське звання і посаду начальника московського військового округу).

Ледве чи знала Лен Серген про Голду Меір (Голделе Мабовіч) у 1920-их роках. Втім, доступ до інформації вона мала — з огляду на високий пост свого третього чоловіка. Можливо, фанатична прихильниця сіонізму (політичного) Голда Меір стала прикладом для фанатичної прихильниці сіонізму духовного (християнізму) — Нюренберг. Є підстави для порівняння. 1922 року Голда народила сина Менахема, а 1926 року — дочку Сару. Незабаром (наприкінці 1920-их) вона втекла від целюшок і пляшечок на громадську роботу. 1928 року Голду обрано секретарем виконкому жіночого відділу професілок Ізраїля. В ній „проснувся“ ораторський талант! Подорожуючи світом, вона розмовами перетворювала ворогів сіонізму на його друзів. Познайомившись з Булгаковим (не пізніше 1929 року), Нюренберг також віддає перевагу „громадській“ (кагальній?) роботі...

В середині 1920-их років Булгаков, як блудний син, повернувся зі своїх поневірянь по Україні-Кавказу до столиці *світної-несвітної* (тепер уже советської) *матушки-Россії*, до Москви. Тут за допомогою другої дружини, Белозерської (ну ніяк без допомоги жінок не можна існувати видатному українофобу), входить до письменницьких кіл. В цей непростий час становлення іудео-советської власті, Лен Серген народжує своєму другому чоловікові, Шіловському, двох дітей. Здається, вона у своєму житті цілком себе реалізувала.

Та ось 1928 року Сталін реалізовує Біробіджанський проект. Це є поштовхом до остаточної самореалізації *Лен Серген Нюренберг*.

Вона добре розуміє місію Ісуса у справі виведення іудейства з кризи на Близькому Сході до вершин світової благодаті, дає цій місії правильну оцінку. А тут обмежений Сталін своїм Біробіджанським проектом хоче підмінити всесвітню благодать милих іудеїв якоюсь обмеженою благодаттю іудеїв в одній, окремо взятій комуні, та ще й в усурійській тайзі Далекого Сходу. Чи розуміє цей недотепа, що Ісус пішов на самопожертву аби вивести рідне іудейство з тої крайності, в яку його хоче завести Новий первосвященик Сталін (Кайафа, що віддав Ісуса на розі'яття).

Якщо це так, то він не знає, на що здатні іудейські жінки задля блага свого „богообраного“ племені. І якщо Сталін є новим іудейським первосвящеником, катом Христоробалізму, то Лен Серген мусить стати новою Естер і помститись йому. Вона мусить протистояти всіма своїми силами новому (Біробіджанському) полону „добрих“ іудеїв.

1928 року Лен Серген чітко бачить свою мету. Вона знайомиться з письменником Булгаковим, і з цього моменту (з початку 1929 року, як вважається) не випустить його зі своїх липких іудейських рук. Так починається робота Булгакова над апологією Ісуса Христа — романом „*Мастер і Маргарита*“. А сама Лен Серген стає прообразом Маргаріти. Нюренберг вквіщується своїми назурами в Булгакова, готового стати на захист Ісуса і христоробалістів перед їхніми гнобителями — сталіністами-комуністами. На момент знайомства з 40-річним Булгаковим, заміжня (не вперше) Олена Сергєєвна має бридку жидівську зовнішність 38-річної „богообраної“ дами. На фото (ліворуч) її можна перештутати з іншою жидОленою — Телігою. Крім цього прообраз Маргаріти має двох малолітніх дітей, молодшому з яких ще не виповнилось 2 роки. Булгакову треба бути неабияким виродком, щоб залишити свою

попередню жінку (Белозерську) і злігатися з Нюренберг.

Навіть на фото видно, що в прототипа Маргаріти — Нюренберг — щось недобре з очима. Особистий досвід спілкування з косоокими дає автору цих рядків дещо. А саме, косоокі на одне око можуть на короткий час „вирівняти” очі. Наприклад, перед об'єктивом фотоапарата. У справі маскування виродки здатні багато на що...

„...Я не маю щасливої здатності відразу розгадати людину, зате маю нещасну здатність швидко зближатися з людиною. Тому, кажу, нещасну, що мало коли швидке зближення діставалось мені задарма. Особливо з кривими й косоокими: ці криві та косоокі дали мені знати себе. Скільки не доводилось мені з ними зустрічатись, хоч би один з них трапився порядною людиною. Геть усе паскудство...” (Т. Шевченко, „Художник”, розділ 2, абзац 6)

Наївний україноненависник Булгаков (чи не виродок, — він не знає і не хоче знати Шевченка) дивується з прообразу Маргаріти:

„...Що треба було цій косоокій на одне око відьмі?..” („Мастер і Маргарита”, глава 19, абзац 5.)

Прообраз Маргаріти — Лен Серген — лишає своїх малих дітей і законного чоловіка щоб бути разом з Булгаковим. Бо якщо вона цього не зробить, то так і залишиться просто генеральшею, про яку пізніше ніхто не згадає. А якщо вона спрямує Булгакова в русло протидії сталінському Біробіджанському проєкту через пропаганду місії Христа, то стане новою Естер, і пізніше їй ніхто не дорікне, що вона по-зозулячому покинула своїх малих дітей. Недаремно Маргаріта в романі Булгакова бездітна. Недаремно Лен Серген залишається Нюренберг-Булгаковою, нібито на півдорозі. Вона добре знає жидівський Закон, згідно з яким розлучена жінка має право вийти заміж завжди, за будь-якого чоловіка, крім двох: 1) священик; 2) любовник, який є причиною цього розлучення (не цікаво розлучатись?!).

Інша справа, що місію нової Естер зрозуміють тільки її одноплемінники. А більше їй не треба! Інородці нехай віддають свої гроші за книги Булгакова і товчуться в ажютажі навколо його містифікацій.

Рішучість прообразу Маргаріти (Лен Серген) в підштовхуванні прообразу млявого Мастера (Булгакова) яскраво показує в романі сам Булгаков.

Маргаріта як навіжена, з якоюсь несамовитістю, з якимось шаленством надихає Мастера на написання роману про славу Іудеї та Єрусалиму, туга за якими в іудейському серці Маргаріти переважає, навіть витісняє всі інші почуття. І тут нема місця коханню до наївного — фактично інструмента в її руках — Міхаїла Афацасьєвіча. Якщо в серці нової Естер є якась крихта любові до письменника, то її можна порівняти з любов'ю ковала до свого інструменту — молота. Так і бабуся любить свої баночки-кришечки (інструменти), — в них вона продає молоко й сметану на базарі. Продає з переливанням молока й сметани зі своїх баночок у баночки покунця, і кришечками покунця їх закриває.

— ...Я вішую тобі славу, Мастер. Тільки пиши скоріше... В цьому романі мос життя...

— ...Критики не вважають мій роман достойним уваги. Ось, наприклад, критик Латунській.

— Я отрую Латунського!..

— ...Ех!.. Нащо я пішов кудись, і інший редактор надрукував роман?..

— ...Чому, чому я не залишила собі один примірник роману?!

— ...Мені ненависний цей роман. Я психічно хворий.

— Я тебе вилікую! Вилікую! Ти відновиш роман!.. Я чекаю ці останні чарівні слова... Імла із Середземного моря накрила місто... Пронав величний Єрусалим...

Пізніше Мастер скаже своєму сусідові у психушці:

— ...Вона штовхала мене на боротьбу, але я її за це не звинувачую... геть не звинувачую...

„Мастер і Маргарита” можна назвати „Фауст + Маргарита”. Булгаков бере в Гьоте все — Мефістофеля (Волада, без зміни цього імені), Фауста (Мастера), Маргариту, кабінет Фауста як підвал Мастера, кінні подорожі Фауста з Мефістофелем як фантастичні кінні літання Мастера з Маргаритою і світою. Якщо події „Фауста” тільки починаються Пасхою, то в „Мастері і Маргариті” вже цілковито всі події відбуваються на Пасху, на жидівську Пасху. Втім, яка ж може бути інша Пасха? Подію прильоту Маргарити на ріку (для посвячення у відьми), де її зустрічають потерчата і саме посвячення здійснює подібний до цапа Чорт, — насправді взято з „Фауста”, дещо оброблено Булгаковим.

Тетяна Лаппа згадувала, що 1913 року, коли вона зустрічалася з Булгаковим перед їхнім одруженням, вони ходили до театру на „Фауста” разів з десять.

Основна спільність Булгакова і Гьоте полягає у висвітленні ними персонажів християнської міфології саме як основних, у порівнянні з другорядними, нібито віджившими своє, а насправді й донині живими персонажами язичницької міфології. Мефістофель (у „Фаусті” Гьоте) відверто гидує різноликим, численним товариством своїх багатовікових попередників — Домовиків, Лісовиків, Русалок, Потерчат...

...Нехай кохається вона з Домовиком,
Вночі на пустирі стає і з ним на речі,
І цап, вертаючись додому од Відьом,
хай на добраніч їм люб'язно промекече.

.....
Скажіть же княті Потерчата,
що вам тут Дідько заварив?

Проминуть роки. Іудеї на знак подяки Лен Серген і Булгакову, а також для подальшого затуркування своїх ворогів (арійців) позитивним образом Христа, створять фільм з жидівочкою, як і має бути, в ролі Маргарити. Українське прізвище Ковальчук геть не маскує її „богообраної” зовнішності.

Повертаючись спиною до Булгакова, а лицем до України, бачимо, що для гетьмана Скоропадського (попри зневагу кацапів до всього українського і особливо до української незалежності) є неприйнятним відкликання Грамоти про федерацію з Росією. Бо це означає зрадити інтереси „*Всlikой і неделімой Россii*” і стати жертвою анафема церкви Христосової, як нею став Іван Мазепа. Скоропадський більше боїться прокляття Ісусовою церквою, аніж прокляття Україною. Та й Сердюцька дивізія — гетьманська гвардія — створена виключно з православних. Вже й согрішив Скоропадський проти московського «православ'я», погодившись поновити роботу Всеукраїнського церковного «православного» собору (початого ще за Грушевського), де ставилось питання про утворення української автокефальної церкви — незалежної від московського патріарха. Це 14 листопада, на третій сесії собору, — після німецької капітуляції та неминучої евакуації німців з України, з потребою нових пошуків союзника, одним з яких є «православне» головнокомандування російської Білої Армії! Знаючи про відхилення гетьмана в бік націоналізації церкви, суперник німців, Антанта, підштовхує Скоропадського до антибільшевицької федерації з православними московськими великодержавниками, для їхньої спільної боротьби з Московським більшевизмом. Керована жидівством Антанта знає, що український народ не буде розбиратись, з якою саме Росією — червоною чи білою — об'єднується гетьман. Тому, чекаючи підтримки Антанти до останнього моменту, Скоропадський відмовляється від пропозиції Євгена Коновальця відкликати гетьманську грамоту про федерацію з Росією. Цим він дає зелене світло антигетьманському повстанню і захопленню влади жидо-соціалістичною Директорією. Вона (у свою чергу) має здати Україну жидо-більшевікам. А ті вже перетягнуть білу армію до червоної і відновлять російську імперію в новій формі — советській. Директорія навіть не приховує своєї суті, відкрито заявляє:

„Директорія є тимчасова верховна влада революційного часу.” (Конституційні Акти України 1917-1920 років)

Скоропадський не дочекається від Антанти допомоги у „святій” справі об'єднання

православних сил проти жидо-кацапських большевиків, виїде таємно і спішно з України до Берліну німецьким санітарним поїздом.

Так християнізм виконує волю жидівства. Тому ми, українці, в більшості своїй підпадаємо періодично під жидівське зомбування у вигляді християнізації наших предків, комунізації наших батьків, залучення нас самих до комсомолу, або залучення наших нащадків до нео-християнізації. Та все-таки ми намагасьмо (завдяки природньому інстинкту самозбереження) не піддаватись руйнівному впливу християнізму-комунізму. Жаль, не кожен має для цього можливість. Вона полягає у наявності відповідного виховання, освіти, прикладу старших у сім'ї, підтримки рідних і близьких, зрештою, в простій наявності часу, потрібного для самопізнання і самоусвідомлення. Все це мав від самого свого дитинства останній гетьман України Павло Скоропадський. Більше того, він мав поштовх для аналізу та осмислення християнізму. Гетьман отримав цей поштовх від свого діда Івана Михайловича Скоропадського через його ставлення до християнізму взагалі, і до церкви зокрема. У книзі „*Моє дитинство в Україні*” український монарх Павло Скоропадський пише:

„...З питанням церкви при моєму дідові було недобре. Справа в тому, що в парку, неподалік від будинку, була збудована дідом кам'яна церква. Все було гогове до найменших дрібниць для її освячення. Для з'ясування подробиць освячення був запрошений священник. Він по приїзді був запрошений до діда в кабінет. Іван Михайлович вів з ним бесіду декілька годин. Про що йшла мова — не знати (*чи не про гроші, попівську таксу за освячення церкви? — авт*). Священник поїхав. Негайно дідусь наказав усі розкладені в церкві священні предмети прибрати, церкву заперти, і більше ніколи не піднімати питання про її освячення. Церква простояла неосвяченою до смерті діда. Що спонукало діда так зробити — лишається таємницею. З моїх розпитувань найближчих свідків я виніс враження, можливо, помилкове, що священник справив на діда дуже погане враження через те, що дід взагалі був схильний недолюблювати духовенство, що не заважало йому бути релігійною людиною. Я пам'ятаю, як він вражав багатьох своїх співрозмовників тими глибокими пізнаннями в питаннях теологічних і довжелезними цитатами зі священних книг напам'ять, які він використовував під час суперечок на релігійні теми. Але, вочевидь, релігійні переконання діда не вкладались в рамки того православ'я, яке рекомендувалось Російським Священним Урядовим Синодом...”

Дещо далі гетьман пригадує:

„...Навчаючись у 5 класі московської класичної гімназії, у мене був учитель Сергій Васильович Зенченко, що мав на мене великий вплив. Людина це була дуже культурна, і вміла цілком заволодіти душею своїх вихованців. За переконаннями дуже передовий, який признає в релігії лише моральну сторону християнського вчення і який рішуче відкидає божественність Христа (*очевидно вчитель аріанин або несторіанин, — прим. авт*)...”

Тож, навіть найдурніший українець може зробити висновок, наполовину озвучений (бо тільки про попа, без Ісуса) українською народною мудрістю:

Який піп — така його й молитва;

Який Ісус — така його й церква.

Всі ці молитви, попи і церкви на чолі з Ісусом геть затьмарили для українця Україну. Землею українця володіють заброди. Добробут українця є лише дещицею його надбань, основна частина яких привласнюється озброєними християнізмом паразитами. Просто біда! Невже цієї біди не стане, як не стане України?

Зглянься, сину

Руками горе розведи

Бо як не стане України

Тоді не стане і біди.

(*Василь Стус*)

Керовані жидами засоби масової інформації свідомо створюють ілюзію, що ситуація не така вже й безвихідна. Позич і вибий! Все минеться, — не переживай! Саме так співає жидок-мушкетер Міхаїл Боярській:

Всьо пройдьот, і печаль і радість...

Всьо пройдьот, так устрои свст

Всьо пройдьот, только веріть надо

Но любовь, не проходіт, нст...

Саме так підспівує жидівка Лоліта:

„Не переживай, слухай, не переживай, это — бесполезно”

В Україні реклама алкоголю тотальна. Вона скрізь: по телевізору і в пресі, в транспорті й на вулиці. Магазини працюють день і ніч.

Християнізм долучається до справи пропаганди алкоголю і споживання українців. Під виглядом причастя кров'ю Христосовою (вином) криється заохочування пияцтва. Ну-у, трошки ж можна!.. Ну-у, по капельці... (Та й чи буде аморальною пиятика — алкоголізм — для кровопивць.) ...Після однієї капельки телевізор рекламує, а гастроном пропонує вже „П'ять капель” в асортименті: і „Лимошну”, і „З перцем”, і просту, і всяку різну.

От чудасія.

Вперше бачу стільки непитущих!

Ні, друзі, не гордуйте сим вином,

Тож при беседі вишити годиться

Се, чув я, так у християн ведеться

Балакати на сухо! Але й тії

Хоч людську кров, та п'ють-таки часами.

(Леся Українка. „Руфін і Прісцилла”, дія 2)

Християнство і п'янство — це ті засоби, якими жидівство досягло нейтралізації своїх одвічних суперників — оріїв-аріїв-українців.

Тихо і неухильно долучається до цих засобів ще й табак. Власне табак, а не тютюн (махорка — вона втричі міцніша за найміцніший табак, тому до неї майже неможливо звикнути). Тютюном помилково (перекладаючи з іноземної) називають нижчі сорти табаку, — алкалоїдної рослини американського походження. Кожен, хто причетний до табачкової залежності, знає, що реакцією організму на перші спроби затягнутись димом є блювання. Справа не в тому, чи курили українці близький до табаку тютюн перед завезенням табаку з Америки. Справа в тому, чи курили тютюн масово?

Дарвін повідомляє про специфічну схильність нікотиністких рослин до легкого схрещування, а значить і до різноманітності їхніх модифікацій. Модифікація тютюну під впливом американського табаку є другою — після реклами — причиною масового табакокуріння. Набридла тобі „Прима” — переходь на вже підготовану модифікацію — „Казбек”, далі на „Camel” або на „Marlboro,” але не кидай цю гидоту.

Слабкий алкалоїд нікотин викликає звання більше, ніж сильний алкалоїд спирту. Покинути курити в багатьох випадках важче, ніж покинути горілку.

Древні українці курили люльки. Курили не в затьяжку, а простіше — розкурювали люльку і потім через ніс вдихали дим. Тому й розширена та частина люльки, в яку засинається подріблена (потім розкурена) рослина, — щоб диму було більше. Поодиночі чи букетом (як до призначення, бо курили частіше в лікувальних цілях) у люльку засинається висушене і подріблене злля. Це листя ожини, м'яги і чебрецю; квіти звіробою, череди, буркуну і першоцвіту. Дехто використовує полиці.

Жінка краще знає, чого саме бракує чоловічку. Тому вона й готує чоловіку люльку засинаючи частіше букет, а не одну рослину. Така жіноча натура: все щось підмішати, підсинати... і стежити — що з того буде? Який букет заспокоює чоловіка, а який... збуджує? Бо в одних випадках треба перше, в інших — друге.

Юрій Липа („Ліки під ногами”, розділ „домашнє лікування”) вказує, що коли болить зуб, треба вдихати дим із засушених листків дивдерева (дурману) чи сушеної німиці чорної (блекота). При епідеміях він радить дим ялівця.

Та ось приходить непроханий табак і, користуючись лексиконом наркоманів, садить на голку мільярди ні в чому не винних людей, робить залежними як від самої цієї отрути, так і від її виробника. Характерно, що серед жидів мало коли зустрінеш курильщика табаку. На згадку йде Клавдія Шульженко, у якої чоловік жид. Сама Клава не курить, але пісню співає:

„Давай закурім, таваріц на одной!

Давай закурім, тава-а-ріц мой...”

Едвард Дрюон у книзі 19 століття „*Жидівська Франція*” повідомляє, що відкривач багатої на табак Америки Христофор Колумб був жидом. До чого тут Колумб?..

Цікавим видається автор книги „Христофор Колумб” Чарльз Верлінден — професор Нової історії та епохи колонізації Гентського університету, директор Бельгійської академії в Римі, член Королівської Фламандської академії наук у Брюсселі і Академії історичних наук у Мадриді. Цей високоосвічений і високорегальний чоловік (вказана книга) тлумачить походження Колумба:

„...він не був єврейського походження, як багато хто припускає, він був християнином. Лише занеклі націоналісти 19-го та 20-го століть висловлюють подібні припущення, але вони не можуть бути підтверджені документально...”

Що тут можна сказати?

Вміло спекулюючи поняттями національності і віросповідання, академік зміщує акценти і прагне зосередити увагу читача на відсутності документального підтвердження Колумбового жидівства, тоді як навіть школярам зрозуміло, що християнство не є національністю. Здається, що якимсь лихом коїться з цими недолугими академіками. Насправді закономірним є цілеспрямоване допущення в академічні кола підступних типів. А що це саме такий тип, сумніву нема! І він якраз надається до нашої теми своєю розповіддю про Колумба.

Шукаючи азійську Індію і потрапивши, сам того не знаючи, до Америки, Колумб скрізь наштотувався на поселення аборигенів і не знаходив тут ніякого золота. Далі слово академіку Верліндену:

„...Вглиб країни був посланий загін під командуванням тлумача Луїса де Торреса, вихрещеного єврея... (Академік усе-таки припускає можливість бути одночасно єврем і християнином, тільки не для самого Колумба, а для його радника, тлумача, — прим. авт.) ...Вернувся Торрес ні з чим. Але він дізнався про табак, який міг дати торгівцям набагато більше, ніж те золото, яке Колумб шукав так само даремно, як і великого правителя „Азії...”

Що ж тут не зрозуміло? Золото, воно просто є, і більше нічого. Воно не може вирости так, як табак. Лишається алхімія — перетворити вирощений і мільярдно примножений табак на золото. Табак — українцям, німцям, французам, китайцям... Їх мільярди. Золото за табак — жидам. Ще й заробити можна на лікуванні від табачкової залежності. Втім, лікування — показова боротьба за здоровий спосіб життя. Реклама табаку стократ її переважить. Не стало тисяч паровозів, що тягнуть поїзди — стали мільярди паровозів, що тягнуть дим табаку і виносять його в небо... Аби гроші платили справно.

Християнство-табак-п'янство зробили українців такими, що з ними ніхто не рахується ні на державному рівні, ні на побутовому. Християнство проповідує рабство. Родинні стосунки руйнуються. Коло замикається у вигляді дна випитої чарки. В перервах між чарками — перскур.

Не кидай мене,
Моя чарочко!
Не жени мене,
Ти шинкарочко!
Не жени мене,
Дай ушитися.
В тебе бридкую
Улюбитися!
Не без жінки я,
Не без хати я,
Все у мене є,
Відьмо клятая!
Хліба досита
Маю в засіку.
Маю волики,
Маю пасіку.
Моя хаточка
Повна чашечка
Моя жіночка —
Мов та пташечка.

Та тяжкі мої
Болі більні,
Бо не маю я
Воли вільної.
Запряжу воли —
Потом миюся.
Розпряжу воли —
Набік хилюся.
Повалюсь на бік —
Не здрімаюся.
Знов на панщину
Підіймаюся!..

Одроблю чуже:
„Жінко-душечко!
Приголуб мене,
Щебетушечко!”
А вона у плач,
Розголоситься.
На своє жене,
Бо й те проситься!
Робиш — сил нема,
Спина кривиться.
А вона на те
Та й не дивиться.
Робиш — сил нема
Похиляєшся,
А вона у плач:
„запиваєшся!”

О, я п'ю тепер,
Жінко любая.
Не кидай мене,
Чарко грубая.
Не кидай мене,
Моя чарочко,
Не жени мене.
Ти, шинкарочко.
Не жени мене,
Дай упитися,
В тебе бридкую
Улюбитися.
(*Степан Руданський*)

Та це вечірні думки, пасивні, бо втомлені, як і чоловік.
Вечір зміниться ніччю. Ніч дарує сон і відпочинок.

Ранок свіжий і сонячний. Він повен енергії, світла, нагадає українцеві через його генетичну пам'ять про ранок цивілізації його предків-арійців, які вранці молитовно складають руки в молитві до Дажбога-Сонця. Упродовж дня ці руки тримають плуг, що веде до добробуту, і меч, що захищає добробут від ворогів. Увечері ці руки обіймають родину і очищають меч від вражої крові.

Ранок своїм світлом дає натхнення українцеві для осмислення причин власного рабства на власній землі.

Українець усвідомлює, що він „бик” в Україні. Він „бик” для всіх заброд: жида, кацана, вірмена, поляка, цигана... Українець не тільки усвідомлює, але й постійно чує це слово щодо себе.

Українець усвідомлює, що „биком” його зробив християнізм. Цей християнізм забрав в українця меч і залишив тільки плуг. Християнізм — будяк на українському ґрунті, він сприяє росту всякого шкідливого бадилля.

„Бик — кріпак, терпигорець, советський раб, сумирний, тихий, віруючий, блаженний. А також, — фашист (згідно зі статтею 56, прим 1, Кримінального кодексу советської України)” (Енциклопедія “Мова блатних. Мова мафіозі 1842-1997 років”, редактор Хоменко)

Характерно, що в згаданій енциклопедії список „понять” „бика” поповнюється понятієм „бик-фашист” (бандсровец) згідно зі статтею Кримінального кодексу саме советської України.

Ясно, що „бик-фашист” у розумінні жидо-московсько-советської влади і в поняттях москво-язичної злочинності є та людина, яка своїми діями підриває інтереси московсько-колоніальної окупаційної влади України. Бо український патріот з погляду окупаційної влади є неблагонадійним биком.

Це щось дуже нове — неблагонадійний на своїй землі.

Якщо в докомуністичні часи в російському кримінальному середовищі вважалося почесним відмежування від християнізму, як від п'явки на тілі народу, то вже з перших років советської колективізації і перших п'ятирічок, коли в тюрмах опинились мільйони вчорашніх трударів (куркулів і непманів), починається активне проникнення християнізму в криміналітет з метою закріпитися в цьому авторитетному (для мільйонів новоприбулих зеків) середовищі. Це проникнення відбувається не без допомоги офіційної влади. Вчорашня ганьба змінюється почеснями у вигляді престижних татуювань «православного» змісту. Сам же кримінальний світ перетворюється на свого роду світ «православних» єзуїтів.

Александр Сідоров у праці „Жигани, уркагани, блатарі” підсумовує:

„...Злодійський світ вчасно помітив усі ці переміни. Вже під час війни „закопшики” проголосили себе „охоронцями істинної православної віри.” Серед злочинців хизування „вірою Христовою” стало ніби особливим шиком... Найперше це проявилось саме в обряді прийняття новачків до „злодійської” касты. Тепер він отримав назву „хрещення”... На тілі татуювали найчастіше збільшено — традиційний православний хрест з розіг'ятим Ісусом Христом... Злодійський хрест відрізнявся від хреста, що його носили багато арештантів, особливо з числа розкуркулених (*очевидно більшість розкуркулених були католики, греко-католики, протестанти, — прим. авт.*)... Природним наслідком „показної релігійності” стало ставлення „злодійського” світу до церковних злодіїв, які були прекрасними „цанами-відбувайлами,” ніби доводячи, що вони морально внали значно нижче від убивць, йдуть не проти окремих представників роду людського, а супроти віри православної... В сучасному світі поняття „хрестовика” і „кльокувенника” — „церковного злодія” — набуло іншого змісту. Тепер це спеціалісти з розпізнавання антикваріату. Це діло надзвичайно прибуткове, поставлене на широку ногу. Нині такі спеціалісти в злочинному світі — особи шановані, можна сказати, „чистоділ”-інтелігент...”

Український націоналіст (переважно греко-католик) стає для всього московського «православного» кода — 1) світського, 2) церковного, 3) кримінального — утричі биком.

Перестати бути „биком” означає повернутись лицем до віри предків-арійців, усвідомити необхідність не тільки орати своє поле, але, передусім, очистити його від сміття, захищати його від ворогів на противагу християнському „люби ворога свого”. І це поле (багато гектарів, а це якісь 60 соток) має вести українця не тільки до його власного добробуту, але й до можливості (на підставі власної величі) диктувати свої умови всьому світу. І справа тут не у відсутності техніки. Вона, відсутність, ніколи не зупиняла наших славних предків. Справа у відсутності свободи для зганьблених (іудаїзмом) нащадків цих предків.

Іудаїзм (християнізм, сіонізм, комунізм, інша іностає Єгови) — будяк, бадилля, що заважає українцеві бачити Сонце.

Та гей, бики! Чого ж ви стали?

Чи поле страшно заросло?

Чи лемеша іржа поїла?
Чи затупилося чересло?
Вперед, бики! Бадишля зсохло.
Самі валяться будяки,
А чересло, леміш новії...
Чого ж ви стали? Гей, бики!

Вже розвидняється навкруги! Дихати стає легше! Це падають будяки — для перетворення їх на гумус. Але коріння, — воно лишається! Дійдемо й до нього.

Та гей, бики! Ломіть бадишля,
Ломіть його, валіть на прах;
Нехай не буде того зілля
На наших батьківських полях!
А чересло моє ізліва,
Леміш із правої руки
Зігнуть і корінь того зілля
Чого ж ви стали? Гей, бики!

Ми не просто розчищаємо поле! Ми готуємо поле до посіву корисного зерна; до його вирощення; до збору врожаю; до нашого збагачення; до нашого добробуту — до нашої величі!

Та гей, бики! Зоремо поле,
Досієм яреє зерно,
А спаде дощик, незабаром
В землі пробудиться воно
Пробудиться і на світ гляне
І, як дівочії вінки,
Зазеленіють наші ниви, —
Чого ж ви стали? Гей, бики!

Нам не буде нудно, ні! Молоком і медом ласуватимуть наші діти. Вони ростимуть веселими та здоровими! Здоровими, сильними і сміливими — щоб вони відстояли наші завоювання, примпожили їх!

Та гей, бики! Зерно поспіє,
Обіллє золотом поля,
І потече ізнову медом
І молоком свята земля.
І все мине, що гірко було,
Настануть дивнії роки;
Чого ж ви стали, мої діти?
Пора настала! Гей, бики!
(*Степан Руданський. „Гей, бики”. 1859 рік*)

Ці слова Степан казав ще за життя Тараса. Бо він продовжувач справи Великого Кобзаря, називає биків своїми дітьми, як і Тарас називає своїми синами славних Гайдамаків:

...Поки сонце встане, спочивайте діти,
А я поміркую, ватажка де взять.
Сини мої, Гайдамаки!..

Ганьба хресто-Христосовій, фарисео-саддукейській Україні!

Слава Дажбожій, Купальській, Хорсовій, Перуно-Велесовій Україні!

Це не друга назва, і не друга суть. Це перша назва і перша суть. Суть перша і вічна.

Життя - це така боротьба людства за існування, коли не так явна, як неявна зброя визначає результат боротьби. Понад тисячоліття точиться боротьба на всіх рівнях - глобальному, національному, місцевому... Природньо нижчий рівень боротьби підпорядкований вищому. Вищий - це рівень боротьби глобальних спільнот людства - расовий рівень.

Іудаїзм і його продовження - християнізм, іслам - це расова політична доктрина семітів, зокрема жидів.

Автор даної книги НЕ ставить все на свої місця - він піднімає завісу, за якою власне й видно все на своїх місцях.

Ця фундаментальна праця - вичерпна історія зародження і шаленого поширення у світі іудаїзму та породженого ним християнізму: від найдавніших часів і до сьогодення. В праці талановито проаналізовано десятки найавторитетніших джерел, історичних досліджень, які часто є замовчувані. Зокрема, це дотичні до порушених тем "Іудейська війна" древнього Флавія та "Іудейська війна" новітнього Фейхтвангера, праці чільних дослідників християнізму Євсевія Кесарійського, Ернеста Ренана...

На основі такого дослідження зроблено належно обгрунтовані висновки про коріння геноциду арійської раси, який сьогодні перейшов у завершальну фазу в Україні "незалежній".

ОРІЯНА
Львів, 2009

Орій

УКРАЇНА
ПІД
ІСУСОМ

АБО
КОРІННЯ ГЕНОЦИДУ АРІЙЦІВ

